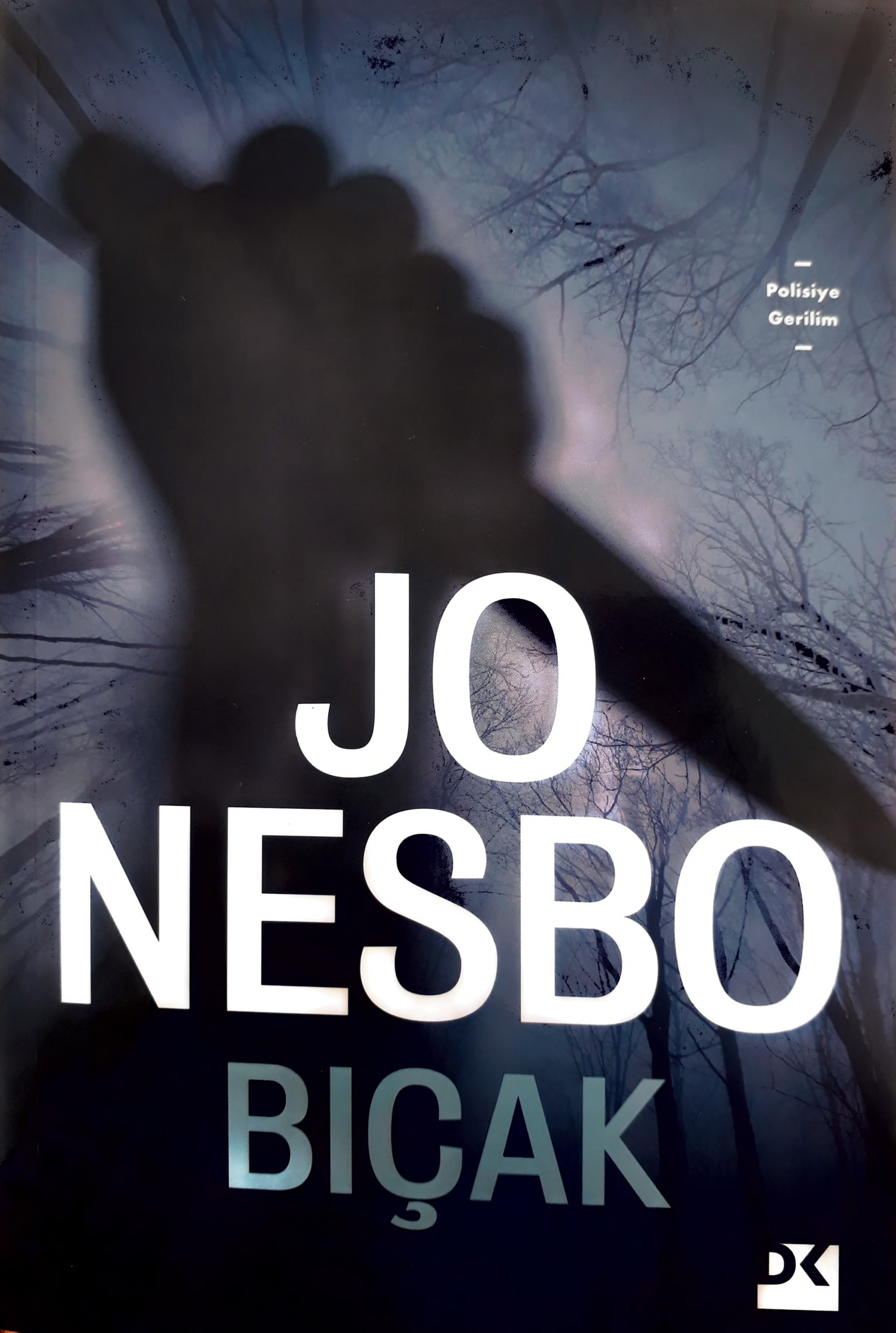

Polisiye
Gerilim
JO
NESBO
BIÇAK

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi
Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)
Kardan Adam (#7)
Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)

Diğer kitaplar
Macbeth

BIÇAK

Orijinal adı: Kniv
© Nesbo, 2019
Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Yazan: Jo Nesbo
İngilizceden çeviren: Can Yapalak
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Kasım 2019 / ISBN 978-605-09-6743-2
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk
Kapak görseli: Oleg Golovnev / EyeEm / Royalty-free/ Getty Images Plus
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bıçak

Jo Nesbo

Çeviren: Can Yapalak

Doğan Kitap

I

1

Çürük çam ağacının dalından sarkan yırtık elbiseyi görünce yaşlı adamın aklına çamaşır ipine asılmış bir elbiseyle ilgili, gençliğinden kalma o şarkı geldi. Fakat elbise şarkıdaki gibi bir güney melteminde değil, üzeri buz tutmuş nehrin dondurucu sularının içinde salınıyordu. Tamamen nehrin dibine gömülmüştü ve saat öğleden sonra beşi geçmesine, aylardan mart olmasına ve hava durumunda söylendiği gibi suyun üstündeki gökyüzü açık görünmesine rağmen, buz katmanından ve dört metrelik sudan geçen ışıktan geriye çok bir şey kalmıyordu. Çam ağacı ve elbise, yeşilimsi tuhaf bir loşluğun içinde duruyordu bu yüzden. Anladığı kadarıyla üzerinde beyaz puantiyeleri olan mavi renkli yazlık bir elbiseydi. Belki bir zamanlar tamamı renkli bir giysiydi, kim bilir? O dalda ne kadardır takılı kaldığına bağlıydı bu muhtemelen. Hiç durmayan akıntı nehir yavaşken elbiseyi okşayıp yıkıyor, nehir coştuğunda ise onu bir oraya bir buraya çekiştirip azar azar parçalıyor olmalıydı. Bu açıdan baktığında yaşlı adam elbiseyi kendisine benzetti. Bir zamanlar bir kız ya da yetişkin bir kadın için, başka bir adamın gözleri için ya da bir çocuğun kolları için anlam ifade ettiği kesindi. Şimdiyse tıpkı kendisi gibi kaybolmuş, ıskartaya çıkarılmış, tutsak edilmiş, alıkonulmuştu. Ne bir amacı ne de bir sesi vardı. Akıntının geriye kalan son parçaları koparması an meselesiydi.

Oturduğu sandalyenin arkasından "Neyi seyrediyorsunuz?" diyen bir ses işitti. Ağrıyan kaslarını umursamadan başını çevirip baktı. Yeni bir müşteriydi bu. Yaşlı adamın hafızası eskisinden daha zayıf olabilirdi ama Simensen Av ve Balıkçılık Malzemeleri'ni ziyaret eden birinin yüzünü asla unutmazdı. Bu müşterinin derdi silah ya da mühimmat almak değildi. Biraz tecrübeliyseniz insanların bakışlarından hangilerinin otobur olduğunu anlayabilirdiniz. Böylelerinin gözlerinde insanlığın öldürme güdüsünü yitirmiş olan tarafını görürdünüz. Diğer grubun sırrını paylaşmazdı onlar: İnsanı en canlı hissettiren şeyin iri bir memeliye kurşun sıkmak olduğunu. Yaşlı adam müşterinin yukarıdaki raflarda ve önlerindeki duvara dayalı geniş televizyon ekranının altında duran kancalar ya da oltalar için geldiğini tahmin etti. Belki de dükkânın diğer tarafındaki doğa kameralarından birine bakacaktı.

"Haglebu Nehri'ni izliyor." Cevap veren Alf'ti. İhtiyarın damadı yanlarına gelmişti. Ellerini işte devamlı giydiği uzun deri yeleğinin derin ceplerine daldırmış, topuklarının üzerinde yaylanarak dikiliyordu. "Geçen sene üretici firmayla birlikte oraya bir su altı kamerası kurduk. Böylece Norafossen'in yakınındaki somon geçidini biraz yukarıdan yirmi dört saat canlı izleyebiliyoruz ve balıkların ne zaman akıntıya karşı yüzmeye başladığını daha iyi görebiliyoruz."

"Ne zamanmış peki?"

"Bir kısmı nisan ve mayısta ama asıl büyük akın haziranı buluyor. Alabalıklar somonlardan önce yumurtlamaya başlıyor."

Müşteri yaşlı adama gülümsedi. "O halde epey erkencisiniz, ha? Hiç balık gördünüz mü bari?"

Yaşlı adam ağzını açtı. Kelimeler aklındaydı, hiçbirini unutmamıştı. Ama dudaklarından bir şey çıkmadı. Ağzını tekrar kapattı.

"Afazi" dedi Alf.

"Ne?"

"Bir tür felç. Konuşamıyor. Olta malzemesi mi bakıyorsunuz?"

"Doğa kamerası" dedi müşteri.

"Demek avcısınız?"

"Avcı mı? Hayır, alakam yok. Sörkedalen'deki kulübemin dışında daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen hayvan dışkıları gördüm. Fotoğraflarını çekip Facebook'a koydum ve ne olduklarını sordum. Dağlarda yaşayan insanlar tereddütsüz aynı cevabı verdi: Ayı. Ayıymış! Buradan, Norveç'in başkentinin göbeğinden arabayla yirmi, yürüyerek üç buçuk saatte gidilen bir ormanın içinde hem de."

"Olağanüstü."

"Olağanüstüyle ne kastettiğinize bağlı. Söylediğim gibi, orada bir kulübem var. Ailemi de götürüyorum. Birinin o ayıyı vurmasını istiyorum."

"Ben avcıyım, o yüzden ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama biliyorsunuz, Norveç gibi yakın zaman önce *ayıdan geçilmeyen* bir ülkede bile son iki yüzyılda neredeyse hiç ölümcül ayı saldırısı yaşanmadı."

On bir, diye düşündü yaşlı adam. 1800'den bu yana on bir kişi. Sonuncusu 1906'da. Konuşma ve hareket kabiliyetini kaybetmiş olabilirdi fakat hafızası hâlâ yerindeydi. Kafası da çalışıyordu. En azından çoğu zaman. Bazen aklı biraz karışırdı ve damadıyla kızı Mette'nin bakıştığını görünce ters giden bir şeylerin olduğunu anlardı. Kendi elleriyle kurduğu ve elli sene işlettiği bu dükkânı onlara ilk devrettiğinde hâlâ iş görüyordu. Fakat son felçten beridir sadece oturuyordu. O kadar da korkunç sayılmazdı gerçi. Zaten Olivia öldükten sonra hayatının geri kalanından pek bir beklentisi kalmamıştı. Ailesine yakın olmak, her gün sıcak bir kap yemek yemek, dükkândaki sandalyesine oturmak ve her şeyin ken-

disiyle aynı hızda hareket ettiği, en heyecanlı yeri yumurtlamak için nehri tırmanan ilk balıkların göründüğü an olan, bu sonsuz ve sessiz programı televizyon ekranından izlemek yeterliydi.

"Ama tabii ki bir daha yaşanmayacak diye bir şey yok." Yaşlı adam Alf'in sesini duydu. Müşteriyle doğa kameralarının olduğu bölüme gitmişti. "Oyuncak ayı gibi görünseler bile tüm etoburlar öldürür. O yüzden bir kamera alın ki hayvan kulübenizin yakınında mı yaşıyor yoksa sadece oradan geçip gitmiş mi, anlayın. Hem bu aralar boz ayıların kış uykusundan uyanma zamanı, hepsi açlıktan ölüyordur. Dışkıları bulduğunuz alana ya da kulübenin dışında bir yere kamera kurun."

"Kamera bu küçük kuş evinin içinde mi şimdi?"

"Kuş evi kamerayı dış etkenlerden ve çok yakına gelen hayvanlardan koruyor. Bu gördüğünüz, fiyatı diğerlerine göre daha uygun, basit bir kamera. Hayvanların, insanların ve diğer her şeyin yaydığı ısıyı algılayıp kızılötesi ışınları kaydeden bir Fresnel merceği var. Seviye normal değerden şaştığında kamera kendiliğinden kayda giriyor."

Yaşlı adam konuşmayı hayal meyal dinlerken dikkatini çeken bir şey oldu. Televizyon ekranında bir değişiklik vardı. Ne olduğunu göremese de yeşil karanlığın bir ışıkla parladığını seçebiliyordu.

"Kayıtlar kameranın içindeki bir hafıza kartında tutuluyor. Daha sonra bilgisayarınızdan izleyebiliyorsunuz."

"*Asıl* olağanüstü olan buymuş."

"Evet ama kayıt olup olmadığını görmek için bizzat gidip kamerayı kontrol etmeniz gerekiyor. Biraz daha pahalı bir model alırsanız her kayıt olduğunda telefonunuza mesaj da gelir. Bir de şu var; en gelişmiş model. Bu da görüntüleri hafıza kartında saklar ama aynı zamanda telefonunuza ya da elektronik posta adresinize gönderir. Yani kulübeden çıkma-

nıza gerek kalmaz, arada bir pili değiştirmek dışında kameranın başına gitmezsiniz."

"Ya ayı gece gelirse?"

"Kameranın sadece beyaz değil, siyah ışık LED'leri de mevcut. Işık görünmediği için hayvan korkup kaçmaz."

Işık. Yaşlı adam artık görebiliyordu. Nehrin yukarısından, sağ taraftan bir ışık demeti geliyordu. Yeşil suları delerek elbiseye vuruyordu. Bir anlığına içinde bir kızın belirdiğini ve neşeyle dans ettiğini düşünüp ürperdi.

"Bilimkurgu filminden fırlamış gibi, ha?"

Yaşlı adam görüntüye bir uzay gemisinin girdiğini görünce ağzını açtı. Gemi içeriden aydınlanıyordu ve nehir yatağının bir buçuk metre üzerinden uçuyordu. Akıntı onu bir kayaya çarpınca gemi adeta yavaş çekimde dönmeye başladı. Önünden çıkan ışık, nehir yatağını geçti ve kameranın merceğine vurup yaşlı adamın gözlerini bir an için kör etti. Havada süzülen uzay gemisi çam ağacının kalın dallarına takıldı ve durdu. Yaşlı adam kalbinin göğsünden çıkacağını sandı. Bir arabaydı bu. İç lambası yanıyordu ve içinin neredeyse tavana kadar suyla dolu olduğu görülebiliyordu. Arabada biri vardı. Sürücü koltuğunda yarı dikilir bir halde başını tavana dayamış, belli ki çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Arabayı tutan çürük dallardan biri kırıldı ve araba akıntıya kapıldı.

"Günışığı kadar net ve odaklı bir görüntü alamazsınız; üstelik sadece siyah-beyaz kaydeder. Ama mercekte buğu olmadığı ve önü kapanmadığı müddetçe ayıyı kesin olarak görebilirsiniz."

Yaşlı adam Alf'in dikkatini çekmek için ayağını yere vurdu. Arabadaki adam yeniden suya gömülmeden önce derin bir nefes alıyor gibiydi. Fırçaya benzeyen kısa saçları dalgalanıyor, yanakları şişiyordu. Kameraya bakan yan pencereye iki eliyle birden vurdu fakat arabadaki su darbelerin gü-

cünü emiyordu. Yaşlı adam ellerini kolçaklara bastırıp sandalyeden doğrulmayı denedi ama kaslarına söz geçiremedi. Adamın ortaparmaklarından birinin gri olduğunu fark etti. Adam vurmayı bıraktı ve bu kez cama kafa attı. Pes ediyordu sanki. Derken bir dal daha kırılıp sulara karıştı. Akıntı arabayı kendine çekmeye çalışsa da çam ağacının onu bırakmaya niyeti yoktu. Yaşlı adam, araba camına dayanan acı dolu yüze baktı. Pörtlemiş mavi gözlere. Ağzının kenarından kulağına doğru ciğer rengi kavisli bir yara uzanıyordu. Yaşlı adam sandalyesinden kalkmayı başardı ve kameraların olduğu bölüme doğru iki sarsak adım attı.

Alf müşteriden sakince özür diledi. "Ne oldu, baba?"

Yaşlı adam eliyle arkasındaki ekranı işaret etti.

"Ciddi misin?" dedi Alf şüpheyle. Telaşla kayınpederinin yanından geçip televizyona yaklaştı. "Balık mı gördün?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı ve ekrana döndü. Araba. Gitmişti. Her şey eski haline dönmüştü. Nehir yatağı, ölü çam ağacı, elbise, buzdan geçen yeşil ışık. Hiçbir şey olmamıştı sanki. Yaşlı adam ayağını tekrar yere vurup ekranı gösterdi.

"Sakin ol, baba" dedi Alf, omzuna dostça vurarak. "Yumurtlamak için çok erken, sen de biliyorsun." Müşterinin ve doğa kameralarının yanına döndü.

Yaşlı adam sırtları dönük halde dikilen iki adama bakarken içini çaresizliğin ve öfkenin kapladığını hissetti. Az önce gördüğü şeyi nasıl anlatacaktı? Doktor, sol beynin hem ön hem arka kısmını etkileyen bir felç durumunda hastanın sadece konuşma yetisini değil, yazarak ya da el işaretleri yaparak iletişim kurma kabiliyetini de çoğunlukla kaybettiğini söylemişti. Sandalyesine sendeleyerek geri döndü ve oturdu. Akmaya devam eden nehre baktı. Vakurdu. Kararlıydı ve değişmemişti. Birkaç dakika sonra kalbinin eskisi gibi sakince attığını hissetti. Belki de böyle bir şey hiç yaşanmamıştı, kim

bilir? Belki de ihtiyarlığın mutlak karanlığına bir adım daha yaklaşmıştı, hepsi bu. Ya da bu örnekte olduğu gibi ihtiyarlığın sanrılarla dolu renkli dünyasına. Gözlerini elbiseye dikti. Arabanın farları vurduğunda bir anlığına içinde Olivia'nın dans ettiğini sanmıştı. Ön camın arkasında ise daha önce gördüğü bir yüzü görür gibi olmuştu. Hatırladığı bir yüz. Artık yalnızca buraya, dükkâna gelen kişilerin yüzlerini hatırlıyordu. Ve bu adamı burada iki kere görmüştü. O mavi gözleri, ciğer rengi yarası hâlâ aklındaydı. İkisinde de doğa kamerası satın alıp gitmişti. Yakın zaman önce polisler onu sormuştu. Neyse ki onlara uzun bir adam olduğunu ve gözlerindeki bakışı anlatabilmişti. Sırrı bildiğini açığa çıkaran, otobur olmadığını söyleyen o bakışı.

2

Svein Finne kadının üzerine eğilip bir elini alnına koydu. Terden ıslaktı. Ona diktiği gözleri acıdan kocaman açılmıştı. Ya da korkudan. Daha çok korkudan, diye düşündü Svein.

"Benden korkuyor musun?" diye fısıldadı.

Kadın başını aşağı yukarı sallayarak yutkundu. Svein onu hep güzel bulmuştu. Evine gidip gelirkenki yürüyüşünü, spor salonunda spor yapışını, metroda birkaç koltuk yanında oturuşunu izlerken kendini kasten göstermişti ona. Bilsin diye. Ama onu hiç şimdiki kadar güzel görmemişti. Önünde çaresizce yattığı, ona tamamen teslim olduğu bu haliyle.

"Çabuk olacağıma söz veriyorum sevgilim" diye fısıldadı.

Kadın yutkundu. Çok korkmuştu. Svein onu öpsem mi diye düşündü. "Alt tarafı karnına bir bıçak girecek" diye fısıldadı. "Sonra bitecek."

Kadın gözlerini sımsıkı yumdu ve kirpiklerinden iki parlak yaş süzüldü.

Svein Finne sessizce güldü. "Geleceğimi biliyordun. Seni öylece bırakmayacağımı biliyordun. Ne de olsa söz vermiştim."

Parmağını yanağındaki ter ve gözyaşı karışımının üzerinde gezdirdi. Gözlerinin birini elindeki kartal kanadında bulunan büyük delikten görebiliyordu. Delik o zamanlar genç olan bir polisin sıktığı mermiyle oluşmuştu. Svein Finne'yi on sekiz ayrı cinsel saldırı suçundan yirmi yıl hapse mahkûm

etmişlerdi. Svein suçlamaları kabul etse de bunların birer "saldırı" olarak adlandırılmasına ve onun gibi bir adamın bu eylemler yüzünden cezalandırılması gerektiği fikrine karşı çıkmıştı. Ancak hâkim ve jürinin nihai kararı, Norveç kanunlarının doğa kanunlarının üzerinde olduğu yönündeydi. Peki, kendileri bilirdi.

Kadının gözü deliğin içinden ona bakıyordu.

"Hazır mısın sevgilim?"

"Bana öyle seslenme" diye inledi kadın. Sesi emretmekten çok yalvarır gibiydi. "Bıçaktan bahsetmeyi de kes artık..."

Svein Finne iç geçirdi. Neden insanlar bıçaktan bu kadar korkardı? İnsanoğlunun ilk aletiydi oysa. İki buçuk milyon yıldır kullanmalarına rağmen bazıları ağaçlardan inmelerini mümkün kılan bu şeyin güzelliğini hâlâ anlayamıyordu. Avlanma, sığınak inşa etme, tarım, beslenme, korunma. Tüm bunlar bıçaktan sonra gerçekleşmişti. Biri var olmadan diğeri de olamazdı. Yalnızca bu gerçeğin değerini bilenler ve insanlığa, köklerimize getirdiği sonuçları kabullenenler severdi bıçağı. Korku ve sevgi. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Svein Finne başını kaldırdı. Yanlarındaki tezgâhta duran kullanıma hazır bıçaklara baktı. Seçilmeyi bekliyorlardı. Doğru iş için doğru bıçağı seçmek önemliydi. Ve bunlar özel amaçlı, en kaliteli bıçaklardı. Svein Finne'nin bir bıçakta aradığı şeyden mahrumlardı elbette. Kişilikten. Ruhtan. Sihirden. Kısa dağınık saçlı, uzun boylu o genç polis her şeyi mahvetmeden önce Svein Finne'nin yirmi altı bıçaklık güzel bir koleksiyonu vardı.

Aralarında en zarifi Cava adasına özgü olandı. Uzun, ince ve asimetrik biçimiyle sapı olan kıvrık bir yılanı andırıyordu. Bütünüyle güzel ve dişiydi. En etkili bıçak olmayabilirdi ancak hem bir yılanın hem de güzel bir kadının hipnotize edici özelliklerine sahip olduğu için Svein onunla insan-

lara ne derse yaptırabiliyordu. Koleksiyonun en etkili silahı ise Hint mafyasının gözdesi olan *rampuri*'ydi. Buzdan yapılmış gibi soğuk bir hissi vardı; öyle çirkindi ki bakan kişiyi büyülüyordu. Şekli kaplan pençesine benzeyen *karambit*, güzel ve etkileyici olmayı aynı anda başaran bir bıçaktı. Fakat ağır makyajlı ve kısacık dar etekli bir fahişe gibi biraz fazla iddialıydı sanki. Svein Finne böylelerini hiç sevmezdi. Onun tercihi masum görünenlerdi. El değmemiş gibi duranlar. Ve mümkünse basit olanlar. Koleksiyonun en sevdiği parçası olan Fin yapımı *puukko* gibi. Eskimiş, kahverengi ahşap bir sapı ve onunla hiç uyumlu olmayan, keskin ağzı sivrilerek yukarı doğru kıvrılan yivli, kısa bir bıçağı vardı. *Puukko*'yu Turku'dan almıştı ve iki gün sonra Helsinki'nin dışındaki Neste benzin istasyonunda tek başına çalışan on sekizlik tombul bir kıza durumu izah etmek için kullanmıştı. Cinsel heyecana kapıldığında kekelemeye daha o zamanlarda başlamıştı. Kekelemek kontrolü kaybettiğinin değil, bilakis dopaminin göstergesiydi. Ve elbette seksene merdiven dayamış olmasına rağmen isteğini kaybetmediğinin kanıtı. Kapıdan içeri girip kadını tezgâha yatırması, pantolonunu kesmesi, onu döllemesi, kimlik kartını bulup çıkarması, adının Maalin olduğunu ve nerede oturduğunu öğrenmesi, sonra da oradan çekip gitmesi tamı tamına iki buçuk dakikasını almıştı. İki buçuk dakika. Gerçek bir dölleme kaç saniye sürerdi ki zaten? Şempanzeler yırtıcılarla dolu bir dünyada iki savunmasız maymun olarak ortalama sekiz saniyede çiftleşirdi. Daha az doğal düşmanı olan goriller zevki bir dakikaya çıkarabilirdi. Ancak düşman arazisindeki disiplinli bir adam, çoğu zaman zevki daha büyük bir amaç için üreme için feda ederdi: Dolayısıyla, tıpkı bir banka soygununun dört dakikadan fazla sürmemesi gerektiği gibi umumi bir yerdeki dölleme işlemi de iki buçuk dakikayı geçmemeliydi. Evrim kendisini haklı çıkarıyordu. Her şey bir zaman meselesiydi.

Şimdiyse güvenli bir bölgedeydiler. Ayrıca dölleme de olmayacaktı. Canı istemiyor değildi; istiyordu elbette ama bu defa içine bir bıçakla girecekti. Çocuk doğurma ihtimali olmayan bir kadını hamile bırakmaya çalışmak anlamsızdı. Disiplinli bir adam tohumlarını boş yere saçmazdı.

"Nişanlı olduğumuza göre sana sevgilim demeye hakkım var" diye fısıldadı Svein Finne.

Kadın şoktan kararan gözleriyle ona bakıyordu. Gözleri çoktan ölmüş gibi simsiyahtı. Sanki artık engelleyecekleri bir ışık kalmamıştı.

"Evet, *biz* nişanlıyız." Svein sessizce gülüp kalın dudaklarını kadınınkilere bastırdı. Tükürük izi bırakmamak için dudakları hemen pazen gömleğinin koluyla sildi. Elini kadının göğüslerinin arasından karnına doğru indirirken "Sana bunun sözünü vermiştim..." dedi.

3

Harry uyandı. Bir terslik vardı. Ne olduğunu çok geçmeden hatırlayacağını biliyordu. Bilinmezlikle dolu o birkaç kutsal saniyenin ardından gerçeği yüzüne bir yumruk gibi yiyeceğini de. Gözlerini açtı ve daha o anda pişman oldu. Günışığı kirli pencereden zor da olsa girmeyi başarıyor ve küçük boş odayı aydınlatarak gözlerinin hemen arkasındaki sancılı bir noktaya saplanıyordu sanki. Harry tekrar gözkapaklarının ardındaki karanlığa sığındı ve gördüğü rüyayı anımsadı. Rakel vardı elbette. Daha önce defalarca gördüğü o rüya gibi başlıyordu. Bundan yıllar önce, tanıştıklarından kısa bir süre sonra geçirdikleri o sabahın aynısıydı. Rakel başını göğsüne koymuştu; Harry de ona söylentilerin doğru olup olmadığını mı kontrol ettiğini sormuştu. Yani kalbinin olmadığını. Rakel, Harry'nin çok sevdiği ve görebilmek için en aptalca şeyleri yapmaya razı olduğu o gülüşüyle karşılık vermişti. Sonra da başını kaldırıp Avusturyalı annesinden aldığı kahverengi sıcak gözleriyle bakarak söylentilere hak verdiğini ama kendi kalbini ona verebileceğini söylemişti. Rakel'in kalbi öyle büyüktü ki Harry'nin vücuduna da kan pompalıyor, onu ısıtıp çözüyor ve yeniden gerçek bir insana dönüştürüyordu. Bir kocaya ve artık öz oğlu kadar sevdiği içine kapanık ve ciddi bir çocuk olan Oleg'in babasına da. Harry mutluydu. Ama bir yandan korkuyordu.

Ne olacağını bilmediği için mutlu, illa ki *bir şeylerin olacağını* bildiği için mutsuzdu. Yaradılışı bu kadar mutluluğa uygun değildi. Korktuğu şey ise Rakel'i kaybetmekti. Yarım bir kalbin tek başına atamayacağının Rakel gibi o da gayet farkındaydı. Madem onsuz yaşayamazdı, neden dün geceki rüyasında ondan kaçıyordu peki?

Bilmiyordu, hatırlayamıyordu ama Rakel yarım kalbini geri almaya gelmiş, cılız kalp atışlarına kulak kesilip Harry'nin yerini bulmuş ve kapıyı çalmıştı.

Sonunda beklediği yumruk geldi. Gerçeklik.

Rakel'i kaybetmişti.

Ondan kaçtığı için değil, Rakel onu kapı dışarı ettiği için.

Harry'nin nefesi kesildi. Kulaklarını delen bir ses vardı ve acının yalnızca gözlerinin arkasında olmadığını, asıl büyük acının tüm beyninden yayıldığını fark etti. Ona uyanmadan önce bu rüyayı gördürenin ses olduğunu da. Birisi gerçekten de kapının zilini çalıyordu. Aptal, acı dolu ve zapt edilemez bir umut aklını kurcaladı.

Gözlerini açmadan elini kanepeden yere doğru uzatıp viski şişesini aradı. Şişeyi devirince, aşınmış parkede çıkan yuvarlanma sesinden şişenin boş olduğunu anladı. Güçlükle de olsa gözlerini açtı. Açgözlü bir pençe gibi zeminin üzerinde sallanan eline ve titanyumdan yapılma gri renkli protez ortaparmağına baktı. Eli kanlıydı. Siktir. Parmaklarını kokladı ve dün gecenin sonunda ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir kadınla mı beraberdi? Yorganı üzerinden atıp 1,92'lik sıska ve çıplak bedenine göz gezdirdi. İçkiye yeniden başlayalı çok olmadığı için henüz fiziksel bir değişim görünmüyordu ama durum her zamanki rutininde giderse kasları haftalar geçtikçe zayıflayacak, şu halde bile cansız görünen teni kireç gibi solgunlaşacak, en sonunda bir hortlağa dönüşüp tamamen yok olacaktı. İçmenin tek amacı da bu değil miydi zaten?

Kollarından destek alıp yatakta oturdu. Etrafa bakındı. Tekrar insana dönüşmeden önce olduğu yere geri gelmişti. Sadece bir kat daha aşağısına. Genç bir polis arkadaşından önce ödünç aldığı, ardından kiraya çıktığı bu iki odalı, topu topu kırk metrekarelik apartman dairesinin Rakel'in Holmenkollen'deki ahşap evine taşınmadan önce oturduğu dairenin yalnızca bir kat aşağısında olması kaderin bir cilvesiydi belki de. Buraya ilk yerleştiğinde kendine IKEA'dan bir kanepe almıştı. Kanepenin arkasındaki plak dolu kitaplık, bir orta sehpa, halen duvara dayalı duran aynası ve holdeki gardırobu, kanepeyle birlikte evdeki tüm mobilyaydı. Harry evde bu denli az eşya olmasının üşengeçlikten mi yoksa bunun geçici bir durum olduğunu kendine kanıtlama çabasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Rakel'in iyice düşünüp taşındıktan sonra onu geri çağıracağını sanıyordu belki de.

Kusacak mıydı yoksa? Gerçi bu muhtemelen kendisine bağlıydı. Sanki vücudu iki haftanın sonunda zehre alışmış, aldığı dozlara karşı direnç geliştirmişti. Ve şimdi daha da fazlasını istiyordu. Ayaklarının arasında duran boş viski şişesine baktı. Peter Dawson Special. O kadar iyi değildi. Jim Beam daha iyiydi. Üstelik kare şişesi olduğu için yerde yuvarlanmazdı da. Ama Dawson ucuzdu ve maaşı sabit, banka hesabı boş olan doyumsuz bir ayyaşın seçici davranma lüksü yoktu. Saate baktı. Dörde on vardı. İçki dükkânının kapanmasına iki saat on dakika kalmıştı.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Başı çatlayacak gibiydi. Sallansa da dik durmayı başardı. Aynada kendine baktı. Sanki avlanmış bir dip balığıydı ve sudan çok hızlı çekildiği için gözleri ve iç organları dışarı çıkmaya çalışıyordu; öyle ki sertçe çekilen oltanın kancası yanağını yırtıp ağzının sol tarafından kulağına doğru çıkan orak biçiminde pembe bir yara açmıştı. Yorganın altında ayağına gelen

iç çamaşırını bir türlü bulamayınca yerde duran kot pantolonunu giydi ve hole çıktı. Kapının desenli camına karanlık bir cismin silueti vuruyordu. Bu Rakel'di, geri gelmişti. Ama sonra, kapının zili son çaldığında da aynı şeyi düşündüğünü hatırladı. Hafslund Elektrik Şirketi'nde çalıştığını ve elektrik sayacını daha yenisiyle değiştireceğini söyleyen bir adam gelmişti o zaman. Böylece elektrik kullanımını, kaç watt harcandığını saat saat izleyebilecekler, müşteriler de günün hangi saatinde fırını yaktıklarını ya da okuma lambalarını ne zaman kapattıklarını görebileceklerdi. Harry adama fırını olmadığını, olsa bile ne zaman açıp kapattığını kimsenin bilmesini istemediğini söylemişti. Sonra kapıyı onun yüzüne çarpmıştı.

Bu kez camdaki siluetin bir kadına ait olduğunu görebiliyordu ama. Boyu, vücut hatları... Hem apartmana nasıl girebilmişti ki?

Kapıyı açtı.

İki kişiydiler. Daha önce hiç görmediği bir kadın ve boyu kapının camına bile yetişmeyen kısacık bir kız çocuğu. Kızın tuttuğu bağış kutusunu görünce apartmanın zillerine gelişigüzel bastıklarını ve komşulardan birinin kapıyı açtığını fark etti.

"Yardım için bağış topluyoruz" dedi kadın. İkisi de turuncu yelekler ve Kızılhaç amblemli kabanlar giymişti.

"Sonbaharda toplanmıyor muydu?" diye sordu Harry.

Kadınla küçük kız sessizce ona baktılar. Harry bu bakışların onları dolandırıcılıkla suçladığını düşünmelerine ve haliyle düşmanlığa yordu önce. Ama sonra bunun bir tür küçümseme olduğunu anladı. Sonuçta karşılarında yarı çıplak duran ve gündüz dörtte içki kokan bir adam vardı. Dahası, televizyonda durmadan tanıtımı dönen ülke çapında bir yardım toplama kampanyasından tamamıyla bihaberdi.

Harry onlardan utanıp utanmadığını merak etti. Utanmıştı aslında. Birazcık. Elini içeceği zaman parasını koyduğu

pantolon cebine attı. Deneyimleri ona böyle gecelerde banka kartlarını yanına almaması gerektiğini öğretmişti.

Kocaman açtığı gözleriyle kanlı elini inceleyen küçük kıza gülümsedi ve mühürlü bağış kutusunun yuvasına katlanmış bir banknot yerleştirdi. Para kaybolmadan önce bir anlığına bir bıyık gördü. Edvard Munch'un bıyığı.

"Kahretsin" deyip elini tekrar cebine attı. Boştu. Tıpkı banka hesabı gibi.

"Bir şey mi oldu?" dedi kadın.

"İki yüzlük sanmıştım ama size Munch vermişim. Yani bin kron."

"Aa..."

"Rica etsem... şey, geri alabilir miyim?"

Küçük kızla kadın ona tekrar sessizce baktılar. Yardım derneğinin logosundan geçen plastik mührü görebilsin diye kız kutuyu dikkatlice yukarı kaldırdı.

"Anladım" diye fısıldadı Harry. "Para üstü verseniz?"

Kadın bir espri duymuş gibi gülümseyince Harry de ona gülümsedi. Kadın haklıydı. Ama ne yapsın, beyni çaresizce soruna bir çözüm arıyordu. Saat altıdan önce 299 kron 90 kuruş bulmalıydı. Ya da yarım şişe için 169,90 kron.

"Paranın gerçekten ihtiyaç sahibi insanlara gideceğini bilerek kendinizi avutabilirsiniz" dedi kadın, küçük kızı merdivene yönlendirerek.

Harry kapıyı kapattı, mutfağa gitti ve keskin acıya katlanarak kanlı elini suya tuttu. Oturma odasına döndü, etrafa baktı ve nevresimde kanlı bir el izi gördü. Dizlerinin üzerine çöküp kanepenin altına giren cep telefonunu buldu. Mesaj yoktu, yalnızca dün geceden kalma üç cevapsız çağrı vardı. Biri Toten'li adli tıp uzmanı Björn Holm'a, diğer ikisi Adli Tıp Kurumu laboratuvarından Alexandra'ya aitti. Harry kapıya konulduktan sonra onunla epey samimi olmuştu ve bildiği, daha doğrusu hatırladığı kadarıyla Alexandra onu sırf

aybaşı olduğu için geri çevirecek türden biri değildi. İlk gece Harry'yi evine götürüp cebinde anahtarlarını bulamayınca beklenmedik bir rahatlıkla kapının kilidini açmış ve onu kanepeye yatırıp kendi de yanına uzanmıştı. Harry uyandığında Alexandra gitmiş, arkasında ona verdiği hizmet yüzünden Harry'ye teşekkür eden bir not bırakmıştı. Bu kan, onun kanı olabilirdi.

Harry gözlerini kapayıp odaklanmaya çalıştı. Son birkaç haftadır yaşadığı olaylar ve bunların sırası hayli bulanık olsa da hafızasındaydı ama dün geceye dair en ufak bir şey hatırlamıyordu. Koca bir boşluktu. Gözlerini açıp sızlayan sağ eline baktı. Üç eklem yeri kanıyordu, derisi sıyrılmıştı ve yaraların etrafında pıhtılaşmış kan vardı. Belli ki birisini yumruklamıştı. Ve üç eklemi birden kanadığına göre tek bir yumrukla kalmamıştı. Ardından pantolonundaki kanı fark etti. Çoğu elinden akmıştı ve âdet kanına hiç benzemiyordu.

Harry çarşafı kanepeden çıkarırken Björn Holm'u aradı. Telefon çalmaya başladığında Björn'ün kendisi gibi bir adli tıp uzmanını anlattığına inandığı Hank Williams şarkısından alınmış o meşhur zil sesinin de bir yerlerde çalmaya başladığını biliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Björn o neşeli Toten aksanıyla.

"Neyi kastettiğine göre değişir" dedi Harry, banyoya girerken. "Bana üç yüz kron borç verebilir misin?"

"Bugün pazar Harry. İçki dükkânı kapalıdır."

"Pazar mı?" Harry pantolonunu çıkarıp çarşafla birlikte ağzına kadar dolmuş olan kirli sepetine tıktı. "Kahretsin."

"İstediğin başka bir şey var mı?"

"Dün akşam dokuz gibi beni aramışsın."

"Evet ama açmadın."

"Evet, telefonum dünden beri ya da daha uzun zamandır kanepenin altındaymış. Jealousy'deydim."

"Ben de öyle düşünüp Öystein'i aradım. Bana orada olduğunu söyledi."

"Eee?"

"O yüzden oraya gittim. Sahiden bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

"Siktir. Ne oldu?"

Harry iş arkadaşının iç çekişini duydu ve hafif pörtlek gözlerini devirdiğini hayal etti. Bir kasketin ve Emniyet Müdürlüğü'ndeki en gür, en kızıl sakalla çevrelenmiş soluk yuvarlak yüzü gözünün önüne geldi.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Sadece bilmem gerektiğini düşündüğün kadarını" dedi Harry, kirli sepetinde bir şey keşfettiği sırada. Kirli iç çamaşırlarının ve tişörtlerinin arasından çıkan bir şişe görmüştü. Şişeyi kaptı. Jim Beam'di. Boştu. Yoksa içinde var mıydı? Kapağını açıp dudaklarını ağzına dayadı ve şişeyi kafasına dikti.

"Pekâlâ özet geçiyorum" dedi Björn. "Saat 21.15'te Jealousy Bar'a geldiğimde seni sarhoş buldum. 22.30'da seni arabayla evine götürürken sürekli tek bir şeyden bahsediyordun. Tek bir kişiden. Bil bakalım kim?"

Harry cevap vermedi. Gözlerini kısarak şişeye dikmiş, içinden yavaşça aşağı süzülen damlayı takip ediyordu.

"Rakel" dedi Björn. "Arabada sızdın, o yüzden seni evine kadar çıkardım. Hepsi bu."

Damlanın hızına bakılırsa gelmesine daha çok vardı. Harry şişeyi ağzından uzaklaştırdı. "Hımm. Bu kadar mı?"

"Bu sadece özetti."

"Kavga ettik mi?"

"Seninle *ben* mi?"

"'Ben'i bu kadar vurguladığına göre başka biriyle kavga etmiş olmalıyım. Kiminle?"

"Jealousy'nin yeni sahibini biraz tartaklamış olabilirsin."

"Tartaklamak mı? Uyandığımda parmaklarımın üç eklem yeri birden kanlıydı ve pantolonumda kan vardı."

"İlk yumruğun adamın burnuna isabet etti, o yüzden o kadar kan çıktı. Ama sonra adam eğildi; sen de duvarı yumrukladın. Bir kereden daha fazla. Duvarda muhtemelen hâlâ kanın var."

"Peki Ringdal hiç karşılık vermedi mi?"

"Açıkçası öyle berbat haldeydin ki herhangi birine zarar vermene imkân yoktu Harry. Öystein'le ikimiz kendini daha fazla yaralamadan seni durdurmayı başardık."

"Siktir. Artık oraya giremem, değil mi?"

"Ah, Ringdal da en azından bir yumruğu hak etmedi değil. *White Ladder* albümünü baştan sona çaldı, hatta bitince bir daha başlattı. Sonra sen ona bağırıp çağırmaya, Öystein ve Rakel'le birlikte üçünüzün yarattığı barın itibarını beş paralık ettiğini söylemeye başladın."

"Ama öyle! O bar bir cevherdi Björn. Ona o barı hiç denecek bir paraya verdim. Tek bir isteğim vardı, o da saçma şeyler yerine düzgün müzikler çalmasıydı."

"*Senin müziklerini mi*?"

"*Bizim müziklerimiz*i Björn. Senin, benim, Öystein'in, Mehmet'in... David Gray denen herifin müziklerini değil!"

"Belki de onunla biraz daha açık konuşmalıydın. Eyvah, bizim ufaklık ağlamaya başladı, Harry."

"Ah, tamam, affedersin. Ayrıca sağ ol. Dün gece için de özür dilerim. Neyse, aptal gibi konuşuyorum. Kapatalım artık. Katrine'e selam söyle."

"Şu anda çalışıyor."

Telefon kapandı. Harry o esnada aniden bir şey gördü. O kadar çabuk gerçekleşmişti ki ne olduğunu anlayacak vakti olmamıştı ama kalbi nefesini kesecek kadar hızlı çarpıyordu.

Harry halen ters tuttuğu şişeye baktı. Damla düşmüştü.

Başını eğdi. Kirlenmiş beyaz fayansın üzerinde kahverengi bir damla parlıyordu.

İç çekti. Çıplak bir halde yere diz çöktü ve dizlerinde soğuk fayansı hissetti. Dilini çıkardı, derin bir nefes aldı ve ibadet eder gibi öne eğilerek alnını yere dayadı.

Harry, Pilestredet'te yürüyordu. Dr. Martens botları gece yağan karın oluşturduğu ince tabakanın üzerinde siyah izler bırakıyordu. Alçalan ilkbahar güneşi şehrin dört beş katlı binalarının arkasında kaybolmadan önce karı eritmek için elinden geleni yapıyordu. Neredeyse elli sene önce doğduğu eski Rikshospitalet'in arazisindeki uzun modern binaları geride bırakırken botun tabanlarındaki geniş boşluklara sıkışan ufak taşların asfalttaki ritmik seslerini dinliyordu. Punkçı olmamasına rağmen gençliğinde gizli konsere katıldığı, bir zamanlar eski ve döküntü haliyle Oslo'nun punk kalesi olan Blitz binasındaki son duvar resimlerine baktı. Yine o yıllarda kendinden geçene dek içtiği Rex Pub'ın önünden geçti. O zamanlar buranın adı farklıydı, bira ucuzdu, kapıdaki korumalar daha hoşgörülüydü ve caz seven kitlenin geldiği bir yerdi. Harry onlardan da değildi. Caddenin karşısındaki Pentecostal kilisesinde farklı bir dilde sayıklayan yeniden doğmuş ruhlardan biri hiç değildi. Adliye Sarayı'na geldi. Burada şimdiye kadar kaç katile hüküm giydirmeyi başarmıştı? Çok. Ama yetmiyordu. Çünkü kâbuslarına girenler onlar değil, elinden kaçırdıkları ve onların kurbanlarıydı. Yine de yakaladıkları bile şöhrete kavuşmasına yetmişti. Hem iyi hem kötü şöhrete. Birçok iş arkadaşının ölümüne dolaylı ya da dolaysız yoldan sebep olması da bu şöhretin içindeydi.

Grönlandsleiret'e, 1970'lerde mono-etnik Oslo'nun nihayet dünyanın geri kalanıyla, ya da dünyanın geri kalanının Oslo ile tanıştığı caddeye vardı. Arapça isimli restoranlar, ithal sebzelerin ve Karaçi'den gelen baharatların satıldı-

ğı dükkânlar, bebek arabalarıyla pazar yürüyüşüne çıkmış türbanlı Somalili kadınlar ve üç adım gerilerinde onlarla hararetli bir şekilde konuşan kocaları. Yine de Harry, Oslo'nun işçi sınıfının sadece beyazlardan oluştuğu ve bu muhitin onlara ait olduğu yıllardan kalma birkaç bar da gördü. Grönland Kilisesi'ni geçerek parkın tepesindeki camlı büyük binaya doğru ilerledi. Lombozlu hantal metal kapıyı itmeden önce etrafına baktı. Oslo'ya göz gezdirdi. Çirkin ve güzeldi. Soğuk ve sıcak. Bu şehri bazı günler seviyor, diğer günlerde ondan nefret ediyordu. Fakat onu asla bırakıp gidemiyordu. Ara verebilir, bir süreliğine ondan uzaklaşabilirdi elbette. Ama asla temelli terk edemezdi. Rakel'in onu terk ettiği gibi.

Güvenlik görevlisi onu içeri aldı ve Harry paltosunun düğmelerini çözüp asansörlerin önünde bekledi. Şimdiden terlemeye başladığını hissediyordu. Az sonra asansörlerden birinin kapısı önünde açılınca bir titreme geldi. Bugün yapamayacağını anladı ve merdivenden altıncı kata çıktı.

Harry habersizce odasına girince "Pazar pazar çalışıyor musun?" dedi Katrine Bratt bilgisayardan başını kaldırarak.

"Ben de aynısını sana soracaktım." Harry masanın önündeki sandalyeye kendini bıraktı.

Bir süre bakıştılar.

Harry gözlerini kapadı, başını arkaya yasladı ve uzun bacaklarını masaya kadar uzattı. Katrine Bratt, Gunnar Hagen'dan görevini devralınca bu masa da artık onun olmuştu. Duvarları daha açık bir renge boyatmış, parkeler verniklenmişti ama bunlar dışında şefin odası eskisi gibiydi. Katrine Bratt artık bir anne ve yeni Cinayet Masası şefi olmasına rağmen Harry karşısında halen Bergen Emniyet Müdürlüğü'nden yeni gelen o asi kızı görüyordu. Hazır bir planla, duygusal bir yükle, siyah kâkülleriyle ve Harry'nin iş arkadaşlarının sanki biraz fazla dikkatini çeken, Bergen'de güzel kadın olmadığı tezini çürütürcesine vü-

cudunu saran siyah bir deri ceketle gelen o kızı. O zamanlar gözünün Harry'den başkasını görmemesi her zamanki paradokslarla açıklanabilirdi. Kötü şöhretiyle. Zaten kapılmış olmasıyla. Ve Harry'nin onu mesai arkadaşından daha fazlası olarak görmesiyle.

"Yanılıyor olabilirim" dedi Harry esneyerek, "ama senin şu Toten'linin sesi telefonda babalık izninden gayet memnunmuş gibi geliyordu."

"Öyle" dedi Katrine klavyenin tuşlarına basarak. "Sen nasılsın? Memnun musun?"

"Neden? Karımdan ayrılmamdan mı?"

"Cinayet Masası'na dönmeni kastetmiştim."

Harry tek gözünü açtı. "Yeni mezunlarla aynı işi yapmaktan mı?"

Katrine iç geçirdi. "Şu koşullarda Gunnar ve ben elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ne bekliyordun ki?"

Harry tek gözüyle odayı incelerken ne beklediğini düşündü. Katrine'in odasının kadın eli değmiş gibi görüneceğini mi düşünmüştü? Ya da cinayet dedektifliğini bırakıp Polis Koleji'nde öğretmenlik yapmaya başlamadan ve Rakel'le evlenip içkisiz, huzurlu bir hayat sürmeyi denemeden önce çalıştığı odayı ona geri vereceklerini mi? Tabii ki bunu yapamazlardı. Yine de Gunnar Hagen'ın iyilikleri ve Björn'ün yardımıyla Katrine onu resmen bir kuyudan çekip çıkarmış, ona Rakel'den başka şeyler düşünebileceği ve kendini içkiyle öldürmemek için bir gerekçe bulabileceği bu işi vermişti. Masa başında evrak işi yapmaya ve eski davalarla ilgilenmeye razı olduğuna göre düşündüğünden daha kötü bir halde olmalıydı. Yine de deneyimleri ona her zaman dibin de dibi olabileceğini öğretmişti. Bu yüzden homurdanarak sordu:

"Bana beş yüz kron borç verebilir misin?"

"Yok artık, Harry." Katrine ona umutsuz bir vakaymış gi-

bi baktı. "Buraya bu yüzden mi geldin? Dün yeterince içmedin mi?"

"O iş öyle olmuyor" dedi Harry. "Björn'ü beni alması için sen mi gönderdin?"

"Hayır."

"O zaman beni nasıl buldu?"

"Akşamlarını nerede geçirdiğini herkes biliyor Harry. Hatta çoğu kişi yeni sattığın bir barda takılmanı biraz tuhaf buluyor."

"Eski mal sahibine içki vermeyi genelde kabul ediyorlar."

"Dün bu durum değişmiş olabilir. Björn'ün dediğine göre barın yeni sahibi sana en son oradan sonsuza kadar men edildiğini söylüyormuş."

"Gerçekten mi? Hiç hatırlamıyorum."

"Dilersen hatırlamana yardımcı olayım. Jealousy'yi çaldığı müzik yüzünden polise şikâyet etmen için Björn'den yardım istemişsin. Sonra da Rakel'i kendi telefonundan arayıp onunla konuş diye tutturmuşsun. Çünkü telefonunu evde unutmuşsun. Ayrıca senin aradığını görürse açar mı, emin değilmişsin."

"Kahretsin" dedi Harry, yüzünü elleriyle kapatıp şakaklarını ovarak.

"Bunları seni utandırmak için söylemiyorum Harry. Sadece içtiğinde neler olduğunu bil istiyorum."

"Çok sağ ol." Harry ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Önündeki masanın ucunda iki yüz kronluk bir banknotun durduğunu gördü.

"İçki almana yetmez" dedi Katrine. "Ama uyumana yeter. Çünkü ihtiyacın olan şey bu. Uyku."

Harry ona baktı. Katrine'in bakışları yıllar geçtikçe yumuşamıştı. Dünyadan öç almak isteyen o öfkeli genç kadın değildi artık. Bunu başkalarına, bölümdeki ekip arkadaşlarına ve dokuz aylık oğluna borçluydu belki de. Böyle şeyler far-

kındalığı artırır, insanı uysallaştırırdı. Bir buçuk sene önceki vampirist davasında Rakel hastanede yatarken Harry tekrar içkiye başladığında Katrine onu alıp eve götürmüştü. Pırıl pırıl banyosuna kusmasına izin vermiş, onu Björn'le paylaştığı yatakta birkaç saatlik rahat bir uykuya yatırmıştı.

"Hayır" dedi Harry. "Uykuya ihtiyacım yok. Bana bir dava lazım."

"Elinde var zaten."

"Finne davasını istiyorum."

Katrine iç çekti. "Bahsettiğin cinayetler Finne davasıyla anılmıyor, bunları onun işlediğine dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca o dava için yeterince adamım var."

"Üç cinayetten bahsediyoruz. Çözülmemiş üç cinayet. Ve sen bana ikimizin de bildiği bir gerçeği, failin Finne olduğunu kanıtlayabilecek birine ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sana bir dava verdim, Harry. Sen onu çöz, buradaki işleri ben hallederim."

"Bendeki bir dava bile sayılmaz. Kocanın suçu itiraf ettiği, elimizde cinayet sebebinin ve adli delillerin bulunduğu basit bir aile cinayeti."

"Adam itirafını her an geri çekebilir, o yüzden daha çok ayrıntıya ulaşmamız gerek."

"Bu işi pekâlâ Wyller'a, Skarre'ye ya da bizim çömezlerden birine de verebilirsin. Finne bir cinsel sapık ve seri katil. Ben de lanet olsun ki bu tür davalarda uzmanlaşmış tek dedektifinim."

"Olmaz Harry! Bu konuda son söyleyeceğim şey bu."

"Ama neden?"

"Neden mi? Kendine bir baksana! Cinayet Masası'nı yönetiyor olsaydın şehirlerindeki cinayetlerin arkasında aynı adamın *olmadığına* kendilerini şimdiden inandırmış Kopenhag ve Stockholm'deki kuşkucu meslektaşlarımızla konuşması için bir günü bir gününü tutmayan ayyaş bir dedektifi

yollar mıydın? Beynin seri katilleri görmeye programlandığı için artık her yerde seri katiller görüyorsun."

"Dediğin doğru olabilir ama burada Finne'den bahsediyoruz. Tüm özellikleri barındırıyor ve..."

"Yeter! Bu saplantıdan kurtulmak zorundasın Harry."

"Saplantı mı?"

"Björn bana içtiğin zaman sürekli Finne hakkında konuştuğunu söyledi. O seni bulmadan önce sen onu bulmalıymışsın."

"İçtiğim zaman mı? *Sarhoşken* desene şuna." Harry parayı aldı ve pantolonunun cebine soktu. "İyi pazarlar."

"Nereye gidiyorsun?"

"Doğru düzgün tatil yapıldığını görebileceğim bir yere."

"Ayakkabılarında taş var. Parkemde yürürken ayaklarını sürümeden yürü."

Harry, Grönslandsleiret'te hızlı adımlarla Olympen ve Pigalle'ye doğru yürüyordu. En sevdiği barlar olmasa da en yakın olanlarıydı bunlar. Grönland'ın anacaddesinde trafik öyle azdı ki kırmızı ışıkta cep telefonuna bakarak karşıya geçti. Alexandra'nın cevapsız çağrısına cevap versem mi diye düşündü ama vazgeçti. Cesaret edemedi. Arama geçmişinde önceki akşam saat altıyla sekiz arasında Rakel'i tam altı kez aramaya çalıştığını gördü. Ürperdi. Hepsinde "Arama reddedildi" yazıyordu. Teknoloji dili bazen gereğinden fazla dürüst olabiliyordu.

Karşı kaldırıma vardığında göğsünde ani bir ağrı hissetti ve kalbi hızını kontrol eden yaydan boşalmış gibi hızlanmaya başladı. Önce kalp krizi geçirdiğini düşündü ama sonra ağrı geçti. Ölmenin en kötü yolu bu olamazdı. Göğsü ağrıyacak, dizlerinin üzerine çökecek, başını kaldırıma vuracaktı. Hepsi bu. Birkaç gün daha bu hızda içmeye devam ederse çok da ihtimal dışı bir durum değildi gerçi. Yürümeye devam

etti. Bir anlığına bir şey gördü. Öğlenkinden daha uzun sürmüştü bu sefer. Fakat uyandığında biten rüyalar gibi birden ortadan kaybolmuştu.

Harry, Olympen'in dışında durup içeri baktı. Burası bir zamanlar Oslo'nun en salaş barlarından biriydi ama öyle bir elden geçirilip yenilenmişti ki Harry girmekte tereddüt etti. Yeni müşteri kitlesine göz attı. Hipster'lardan, şık giyimli çiftlerden ve fazla vakitleri olmasa da bir restoranda pazar yemeği yiyecek kadar parası olan çocuklu ailelerden oluşuyordu.

Elini çekinerek cebine attı. İki yüz kronluk banknotla birlikte bir şey daha geldi eline. Bir anahtar. Evinin değil, aile cinayeti işlenen olay yerinin anahtarıydı. Töyen, Borggata'daki evin. Ortada neredeyse sonuçlanmış bir dava varken anahtarı neden istediğini gerçekten bilmiyordu. Ama en azından kendine ait bir olay yeri vardı. Davayla ilgilenen diğer sözde dedektif Truls Berntsen'in bu iş için parmağını bile kıpırdatmayacağı düşünülürse tamamen onundu burası. Truls Berntsen Cinayet Masası'na kabul edilmesini biraz sahip olduğu niteliklere, ama asıl olarak eski Emniyet Müdürü, yeni Adalet Bakanı Mikael Bellman'la çocukluk arkadaşı olmasına borçluydu. Truls Berntsen işe yaramazın tekiydi ve dedektiflik işlerine bulaşmayıp sadece kahve ve diğer basit ofis işlerini yapmaya odaklanacağına dair Katrine'le arasında yazılı olmayan bir anlaşma vardı. Basit işlerden kasıt ise sabır göstermek ve Tetris oynamaktı. Kahve eskisinden daha iyi değildi fakat Tetris'te Harry'yi ara sıra yenmeye başlamıştı. Açık planlı ofisin en uzak ucunda, bir buçuk metrelik hareket edebilir bir panelin iki tarafında oturan zavallı bir ikiliydiler artık.

Harry tekrar baktı. Pencere tarafında, ailelerin yanında boş bir bölme duruyordu. Masadaki küçük oğlan çocuğu birden onu fark etti ve parmağıyla gösterip güldü. Sırtı Harry'ye

dönük oturan baba arkasına bakınca Harry bir adım geri çekilip karanlığın içine karıştı. Cama yansıyan solgun ve kırışık yüzünün içerideki çocuğun yüzüyle birleştiğini gördü. Aklında bir anı canlandı. Çocukken büyükbabasıyla olan bir anısı. Uzun bir yaz tatiliydi, Romsdalen'de ailece yemek yiyorlardı. Büyükbabasına gülüyordu. Anne babasının yüzlerinde endişeli bir ifade vardı. Büyükbabası sarhoştu.

Harry cebindeki anahtarı hatırladı. Beş altı dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Telefonunu çıkardı. Arama geçmişine baktı. Bir numarayı aradı. Beklerken sağ elinin eklem yerlerini inceledi. Ağrısı şimdiden azaldığına göre çok da sert bir yumruk atamamıştı. Ama o David Gray hayranı herifin narin burnu belli ki buna bile dayanamayıp musluk gibi kanamıştı.

"Evet, Harry?"

"*Evet, Harry* mi?"

"Akşam yemeği yiyordum da."

"Tamam, çabuk olacağım. Yemekten sonra benimle dışarıda buluşabilir misin?"

"Hayır."

"Yanlış cevap, tekrar dene."

"*Evet* mi demeliyim?"

"Daha iyi olur. Borggata 5. Geldiğinde beni ara; aşağı inip seni alırım."

Harry cinayet vakalarında Cinayet Masası'nın psikoloji uzmanı olarak danıştığı kadim dostu Stale Aune'nin derin iç çekişini duydu. "Yani beni hesabı ödeteceğin bir bara çağırmıyorsun ve tamamen ayıksın, öyle mi?"

"Sana *hiç* hesap ödettim mi?" Harry Camel paketini çıkardı.

"Eskiden ödetmezdin ve ne yaptığını hatırlardın. Ama alkol hafızanla birlikte paranı da yiyip bitiriyor. Farkındasın, değil mi?"

"Evet. Seni aile cinayeti vakası için aradım. Şu bıçaklı olan ve..."

"Evet, evet, haberini okudum."

Harry dudaklarının arasına bir sigara koydu. "Geliyor musun?"

Derin bir iç çekiş daha duydu. "Seni birkaç saat içki şişesinden uzak tutacaksa..."

"Harika" dedi Harry. Telefonu kapatıp paltosunun cebine koydu. Sigarayı yaktı. Derin bir nefes çekti. Sırtı restoranın kapalı kapısına dönük bir halde dikiliyordu. İçeride bir bira yuvarlayıp Aune'yle Borggata'da bulaşmaya gidecek kadar vakti vardı. Dışarıya müzik sesi geliyordu. Ölümsüz bir aşkın bilgisayar efektli ilanı. Bir arabaya özür diler gibi elini kaldırıp yola adımını attı.

Borggata'nın eski işçi blokları, aydınlık salonları, açık mutfakları, modern banyoları ve iç avlulara bakan balkonları olan yeni yapılmış apartmanları gizliyordu. Harry bu manzaraya bakarak Töyen'in de güzelleşme sevdasından nasibini alacağını anladı. Çok geçmeden kiralar artacak, semtin asıl sakinleri burayı terk edecek, şehrin bu tarafında da sosyal statü yükselecekti. Göçmen marketleri ve küçük kafeler yerlerini spor salonlarına ve hipster restoranlarına bırakacaktı.

Psikolog, Harry'nin soluk parke zeminin ortasına koyduğu uzun sırtlıklı dandik sandalyelerden birine otururken rahatsız görünüyordu. Harry bunun sandalyeyle Stale Aune'nin iri cüssesi arasındaki uyumsuzluktan ve asansörden vazgeçip Harry ile üçüncü kata merdivenle çıktıktan sonra küçük yuvarlak gözlük camlarında beliren buğudan kaynaklandığını düşündü. Belki de aralarında kurumuş siyah bir mühür gibi duran kan birikintisi yüzündendi. Harry gençken bir yaz tatilinde büyükbabası ona paranın yenilemeyeceğini söyle-

mişti. Harry odasına gidince büyükbabasının ona verdiği beş kronluk bozuk parayı çıkarıp hemen denemişti. Gıcırdayan dişleri, o madeni koku ve şekerli tat hâlâ aklındaydı. Kendini kestikten sonra kanını yaladığında da aynı tadı almıştı. Ya da yıllar sonra gittiği cinayet mahalleri kan taze olmasa bile hep böyle kokmuştu. Şu anda oturdukları odanın kokusu gibi. Para. Kanlı para.

"Bıçaklar" dedi Stale Aune, birinin ona vuracağından korkmuş gibi ellerini koltuk altlarına bastırarak. "Bıçaklarda tuhaf bir şey var. Soğuk bir metal tenine ve vücuduna giriyor. Gençlerin tabiriyle, düşüncesi bile bana kafayı yedirtiyor."

Harry cevap vermedi. Kendisi ve Cinayet Masası'ndaki herkes o kadar uzun zamandır cinayet vakalarını Aune'ye danışıyordu ki Harry kendinden yirmi yaş büyük bu psikoloğu ne zaman arkadaşı olarak görmeye başladığından emin değildi. Ne var ki "kafayı yemek" deyiminin ikisinden de yaşlı olduğunu bilmiyormuş gibi davranırken numara yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordu Aune'yi. Aune kendini yaşlı, muhafazakâr biri gibi göstermeyi severdi. Meslektaşları "güncel" görünmek için canla başla çalışırken tüm bunlar onun umurunda bile değildi. Hatta bir keresinde basına şöyle demişti: *Psikoloji ve dinin ortak bir yönü vardır: İkisi de büyük ölçüde insanlara istediklerini verir. Bilimin ışığının yetişemediği karanlık alanlarda psikoloji ve din adeta at koşturur. İkisi de gerçekten bildiğimiz şeylere bağlı kalsalardı şu anda ne psikologlar ne de rahipler iş bulabilirdi.*

"Demek adamın karısını bıçakladığı yer burası... Kaç kereydi?"

"On üç" dedi Harry etrafına bakarak. Önlerindeki duvarda büyük, çerçeveli, siyah-beyaz bir Manhattan manzarası fotoğrafı asılıydı. Ortasında Chrysler binası vardı. Muhtemelen IKEA'dan alınmıştı. Eee, ne vardı bunda? Güzel bir resimdi. Başka birçok insanda aynı resmin olması ve eve ziya-

rete gelenlerin güzel olmadığı için değil, sırf IKEA'dan alındığı için ona bakıp burun kıvırması sizi rahatsız etmeyecekse alınmasının ne mahsuru vardı ki? Aynı sözü Hollywood'da keskin bir virajı dönen beyaz bir limuzinin olduğu Torbjörn Rödland fotoğrafının seksen bin kronluk sayılı baskılarından birini almak isteyen Rakel için de kullanmıştı. Rakel sonunda Harry'nin tamamen haklı olduğunu kabul etmişti. Harry buna öyle sevinmişti ki uzun beyaz limuzinin fotoğrafını onun için satın almıştı. Rakel'in onu kandırdığını fark etmediği için değil, içten içe bunun çok daha havalı bir fotoğraf olduğunu kabullendiği için yapmıştı bunu.

"Sinirliymiş" dedi Aune, gömleğinin üst düğmesini açarken. Normalde altın yıldızlı mavi Avrupa Birliği bayrağı gibi ciddiyetle gülünçlük arasında duran desenli papyonlarından birini takardı.

Komşu dairelerden birinde bir çocuk ağlamaya başladı.

Harry sigarasının külünü silkti. "Adam onu neden öldürdüğünü hatırlamadığını söylüyor."

"Bastırılmış anılar. Onu hipnotize etmeme izin vermeleri gerekiyordu."

"Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Hipnozu mu? Nasıl evlendim zannediyorsun?"

"Burada hipnoza gerek olduğunu sanmıyorum. Adli deliller kadının kaçmak için oturma odasına gittiğini, adamın peşinden gelerek onu önce arkadan bıçakladığını gösteriyor. Bıçak sırtının alt bölümüne girmiş ve böbreğine isabet etmiş. Komşular muhtemelen o yüzden çığlık duymamış."

"Öyle mi?"

"Böbrek, bıçaklandığında öyle acı veren bir yerdir ki kurban felç olur, bağıramaz, neredeyse daha o anda bilincini kaybeder ve ölür. Ses çıkarmadan düşmanı öldürmek isteyen profesyonel askerlerin de en çok tercih ettiği yöntemlerden biridir."

"Gerçekten mi? Arkadan gizlice yaklaşıp bir eliyle ağzı kapatma, diğeriyle boğazı kesme yöntemine ne oldu?"

"Modası geçti. Zaten hiçbir zaman çok iyi bir öldürme şekli olmamıştı. Fazlaca koordinasyon ve hassasiyet gerektiriyor. Şimdiye kadar kaç asker kurbanın boğazı yerine kendi elini kesti, söylesem inanmazsın."

Aune yüzünü ekşitti. "Adamımız eski bir komando ya da öyle bir şey olmasa gerek, değil mi?"

"Karısını oradan bıçaklamasının nedeni tamamen tesadüf olmalı. Cinayeti gizli işleme niyetinde olduğunu gösteren bir kanıt yok."

"Niyet mi? Anlık bir tepkiden çok, önceden planlanmış bir cinayet miydi yani?"

Harry başıyla yavaşça onayladı. "Kızları koşuya çıkmış. Adam kız eve dönmeden polisi aramış ki biz kapıyı tutalım ve içeri girip annesini o halde görmesine engel olalım."

"Düşünceli bir davranış."

"Herkes öyle diyor zaten. Düşünceli bir adammış." Harry sigarasını tekrar silkti. Kül, kurumuş kan birikintisinin üzerine düştü.

"Yanına bir küllük mü alsaydın, Harry?"

"Olay yeri incelemenin burada işi bitti. Anlaşılamayan bir şey kalmadı."

"Evet ama yine de..."

"Cinayetin sebebini sormadın."

"Pekâlâ. Sebep ne?"

"Klasik hikâye. Cep telefonunun şarjı bitince karısına sormadan onun telefonunu almış. Şüpheli bir mesaj görmüş ve yazışmaları kontrol etmiş. Kadın altı aydır biriyle yazışıyormuş ve belli ki sevgilisi varmış."

"Adam bu diğer adamla hiç yüzleşmiş mi?"

"Hayır ama raporda yazdığına göre telefon incelenmiş, mesajlar bulunmuş ve adama ulaşmışlar. Yirmili yaşların or-

tasında, yani kadından yirmi beş yaş küçük bir delikanlıymış. İlişkileri olduğunu kendisi de onaylamış."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Kadının kocası iş güç sahibi, eğitimli bir adam. Para derdi yok. Şimdiye dek polislik hiçbir vakası olmamış. Ailesi, dostları, iş arkadaşları, komşuları, herkes onu cana yakın, yumuşak huylu ve güvenilir biri olarak tarif ediyor. Dediğin gibi, düşünceli biri. Raporlardan birinde 'Ailesi için her şeyini feda etmeye hazır bir adam' yazıyor." Harry sigaradan sert bir nefes çekti.

"Davanın çözülmediğini düşündüğün için mi bana danışıyorsun?"

Harry dumanı durun deliklerinden verdi. "Bu davada düşünecek bir şey yok, kanıtların tümü sağlam. İstesem de elime yüzüme bulaştıramam. Zaten Katrine o yüzden onu bana verdi. Ve de Truls Berntsen'e." Dudaklarının kenarları gülümsemeyi andıran bir biçimde kıvrıldı. Varlıklı bir aileydi. Buna rağmen Töyen'de, yoğun göçmen nüfusuna sahip olan şehrin bu ucuz tarafında yaşamayı seçmişler, evlerini IKEA ürünleriyle süslemişlerdi. Belki böylesini seviyorlardı. Harry de Töyen'i severdi. Belki de duvardaki resim de orijinaldi ve şimdi küçük bir servet ediyordu.

"Öyleyse bana danışmanın sebebi..."

"Anlamak istiyorum" dedi Harry.

"Bir adam karısını arkasından iş çevirdiği için neden öldürür, bunu mu anlamak istiyorsun?"

"Evli erkekler eşlerini genellikle sadece itibarlarının zarar gördüğünü düşündüğünde öldürür. Kadının sevgilisi sorguda bu birlikteliği kesinlikle gizli tuttuklarını, zaten ilişkinin bitmek üzere olduğunu söylemiş."

"Belki de kadının bıçaklanmadan önce bunu kocasına anlatacak vakti olmamıştır."

"Anlatmış ama adam ona inanmadığını ve sonuçta ailesine ihanet ettiğini söylüyor."

"İşte bu. Ailesini her şeyin üstünde tutan bir adam için böyle bir ihanet çok daha yıkıcı olmuştur. Kendini aşağılanmış hissetmiş ve bu his yeterince derine işlerse herkesi katil yapabilir."

"Herkesi mi?"

Aune gözlerini kısarak Manhattan resminin yanında duran kitaplığa göz attı. "Romanlar."

"Evet, gördüm" dedi Harry. Aune'nin teorisine göre katiller kitap okumaz, okusa bile kurgu dışı kitaplar okurdu.

"Paul Mattiuzzi'yi hiç duydun mu?" diye sordu Aune.

"Hımm."

"Şiddet ve cinayet konularında uzman bir psikolog. Katilleri sekiz ana gruba ayırır. Sen ve ben ilk yedisinde yokuz. Ama 'travma geçirenler' adını verdiği sekizinci gruba hepimiz girebiliriz. Kimliklerimize yapılan basit ancak büyük saldırılara tepki olarak katil oluruz. Böyle saldırıları onur kırıcı, katlanılması gerçekten imkânsız hakaretler olarak görürüz. Bizleri çaresiz, yetersiz kılarlar ve bir karşılık vermezsek var olma hakkımızı kaybeder, adeta hadım edilmiş gibi oluruz. Bir erkeğin karısı tarafından aldatılması tam da böyle hissettirir."

"Yine de *herkesin* katil olabileceğinden emin misin?"

"Travma geçiren katillerin tanımlanan kişilik özellikleri diğer yedi gruptakiler gibi değildir. Dickens ve Balzac okuyan katilleri sadece bu grupta görebilirsin." Aune derin bir nefes aldı ve tüvit ceketinin kollarını çekiştirdi. "Asıl merak ettiğin ne Harry?"

"Asıl mı?"

"Katiller hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey biliyorsun. Aşağılanma ya da kategorilerle ilgili söylediklerimin hiçbirini ilk kez duymuyorsundur."

Harry omuz silkti. "Belki de kendimi inandırmak için başka birilerinden duymaya ihtiyacım vardır."

"İnanmadığın şey ne?"

Harry artık sarı tellerin arasında gri çizgilerin de görünmeye başladığı kısa ve inatçı saçlarını kaşıdı. Rakel ona kirpiye benzemeye başladığını söylemişti. "Bilmiyorum."

"Belki de sadece egon yüzündendir Harry."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok açık değil mi? Zaten çözülmüş olan bir davayı almışsın. O yüzden şüphe uyandıracak bir şey bulmak istiyorsun. Harry Hole'un kimsenin görmediklerini görebildiğini kanıtlayan bir şey."

"Ya gerçekten de öyleyse?" dedi Harry, sigarasının yanan ucunu inceleyerek. "Ya dedektiflik için doğuştan gelen muhteşem bir yeteneğim varsa ve kendimin bile tanımlayamadığı sezgiler geliştirdiysem?"

"Umarım şaka yapıyorsundur."

"Sayılır. Sorgu tutanaklarını okudum. Söylediklerine bakılırsa adam bariz bir şekilde travma geçirmiş gibi duruyor. Ama sonra ses kayıtlarını dinledim." Harry önüne bakıyordu.

"Eee?"

"Boyun eğmiş gibi değil, daha çok korkmuş gibi konuşuyordu. İtiraf bir çeşit boyun eğmedir. Sonrasında korkmayı gerektirecek bir şey olmaz."

"Cezadan korkuyor tabii ki."

"Cezasını çoktan çekmiş. Aşağılanma. Acı. Çok sevdiği karısının öldüğünü görmek. Hapishane tecrittir. Sakinlik. Rutin. Huzur. İnsana sadece rahatlama verir. Belki de kızına ne olacağını düşünüp endişeleniyordur."

"Tabii bir de cehennemde yanacağı gerçeği var."

"Şimdiden cehennemde zaten."

Aune iç çekti. "O halde tekrar soruyorum, gerçekten ne istiyorsun?"

"Rakel'i aramanı ve beni yine hayatına almasını söylemeni istiyorum."

Stale Aune'nin gözleri büyüdü.

"İşte *bu* şakaydı" dedi Harry. "Kalp çarpıntıları geçiriyorum. Anksiyete nöbetleri. Hayır, tam olarak öyle değil aslında. Bir şeyin hayalini görüyorum. Seçemediğim bir şey. Ama peşimden gelmeye devam ediyor."

"Nihayet kolay bir soru" dedi Aune. "Zehirlenme. Psikoloji çok fazla mutlak gerçeğe dayanan bir bilim değildir ama alkol tüketimiyle ruhsal sıkıntılar arasındaki ilişki, değişmeyen gerçeklerden biridir. Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

Harry saatine baktı. "İki buçuk saattir."

Stale Aune sahte bir kahkaha attı. "Kendi ilacına dönmeden önce en azından başka bir tıbbi yardım aradığını kendine söylemek için mi benimle konuşmak istedin?"

"Bu defa durum farklı" dedi Harry. "Hayaletler değil."

"Onlar gece geliyor diye mi?"

"Evet. Ayrıca onlar saklanmıyor. Hepsini görüyorum ve tanıyorum. Kurbanlar. Ölen iş arkadaşları. Katiller. Bu seferki başka bir şeydi."

"Ne olduğu hakkında fikrin var mı?

Harry başını iki yana salladı. "Hapsolmuş biri. Bana şeyi hatırlattı..." Harry öne eğildi ve sigarasını kan birikintisine bastırdı.

"Svein Finne'yi, yani 'Nişanlı'yı" dedi Aune.

Harry tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Neden o olduğunu düşündün?"

"Seni öldürmek için çıktığını düşündüğün çok açık."

"Katrine'le konuştun, değil mi?"

"Senin için endişeleniyor. Benden görüş istedi."

"Sen de kabul mü ettin?"

"Bir psikolog olarak seni gerektiği kadar tarafsızca değerlendiremeyeceğimi söyledim. Ama paranoya da alkol bağımlılığının sonuçlarından biri olabilir."

"Onu hapse ben attırdım Stale. Benim ilk davamdı. Cinsel saldırı ve cinayet suçundan yirmi yıl yedi."

"Sen sadece işini yaptın. Finne'nin bunu kişisel algılaması için nedeni yok."

"Saldırıları itiraf etti ama cinayet suçlamalarını kabul etmedi. Delilleri bizim koyduğumuzu iddia etti. İki sene önce vampirist davasında bize yardım etmesi için hapishaneye onu görmeye gittim. Valentin Gjertsen'le ilgili bir şey biliyor mu diye soracaktım. Yanından ayrılmadan önce son yaptığı şey ne zaman serbest kalacağını söylemek ve ailemle benim güvende hissedip hissetmediğimizi sormak oldu."

"Rakel bunu biliyor muydu?"

"Evet. Yılbaşında mutfak penceresinin dışındaki ağaçlıkta bot izleri buldum. O yüzden bir kamera kurdum."

"Oradan herkes geçmiş olabilir Harry. Yolunu kaybeden biridir sadece."

"Bahçe kapısından geçerek özel araziye giren ve elli metrelik buzlu dik bir yolu çıkan biri mi?"

"Dur bir saniye. Sen o evden Noel'de taşınmamış mıydın?"

"Aşağı yukarı." Harry eliyle sigara dumanını dağıttı.

"Ama sonra geri dönüp ağaçlığa mı baktın? Rakel'in bundan haberi var mı?"

"Hayır. Haydi ama, sapıklık falan yapmıyordum. Rakel tek başına kalmaktan korkuyordu; o yüzden her şeyin yolunda olduğunu kontrol etmek istedim. Ve gördüm ki yolunda değilmiş."

"O halde kameradan da haberi yok, değil mi?"

Harry omuzlarını kaldırdı.

"Harry?"

"Hımm?"

"Kamerayı Finne yüzünden kurduğuna *kesinlikle* emin misin?"

"Ne yani, eski karımın birileriyle görüşüp görüşmediğini mi öğrenmek istedim?"

"İstemedin mi?"

"Hayır" dedi Harry sertçe. "Rakel beni istemiyorsa elbette başka birisini deneyebilir."

"Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?"

Harry iç çekti.

"Pekâlâ" dedi Aune. "Finne'ye benzeyen hapsolmuş birini görür gibi oldun, öyle mi?"

"Hayır, bu senin düşüncen. Finne değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır... bendim."

Stale Aune elini seyrekleşen saçlarından geçirdi. "Şimdi de benden bir tanı koymamı mı istiyorsun?"

"Haydi ama. Anksiyete mi?"

"Bence beynin Rakel'in sana ihtiyaç duyması için nedenler arıyor. Onu dış tehditlerden koruman gibi mesela. Ama sen tutsak edilmedin Harry; kapı dışarı edildin. Bunu kabullen ve hayatına devam et."

"'Bunu kabullen' zırvalıkları dışında tavsiye edebileceğin bir tedavi var mı?"

"Uyku. Spor. Belki Rakel'i düşünmemeni sağlayacak birileriyle görüşmeyi de deneyebilirsin."

Harry ağzının kenarına bir sigara koydu ve yumruk yaptığı elini kaldırıp başparmağını havaya dikti. "Uyku. Her gece sızana kadar içiyorum. Bu tamam." İşaretparmağını gösterdi. "Spor. Eskiden sahibi olduğum barlarda milletle kavga ediyorum. Bu da tamam." Gri renkli titanyum parmağını çıkardı. "Birileriyle görüşmek. Edepsiz, güzel kadınlarla sevişiyorum. Bazılarıyla daha sonra anlamlı sohbetler yaptığım da oluyor. Buna da tamam diyebiliriz."

Aune ona baktı. Ardından derin bir iç çekti, ayağa kalktı ve tüvit ceketini iliklediği. "O halde iyisin demek."

Aune gittikten sonra Harry oturduğu yerden pencereye

baktı. Ardından kalktı ve dairedeki odaları dolaştı. Evli çiftin yatak odası düzenli ve temizdi, yatak topluydu. Dolaplara göz attı. Kadının giysileri dört geniş dolap kaplarken adamınkiler tek birine sığıyordu. Düşünceli koca. Kızlarının odasındaki duvar kâğıdında açık renkli dikdörtgenler vardı. Harry ergenken asıp on dokuzuna geldiğinde çıkardığı posterlerden kalma izler olduklarını tahmin etti. Ufak bir resim hâlâ duruyordu. Boynuna Rickenbacker marka elektro gitar asmış bir delikanlının resmi.

Harry aynanın yanındaki rafta duran küçük plak koleksiyonunu karıştırdı. Propaghandi. Into it. Over it. My Heart to Joy. Panic! at the Disco. Emo müzikleriydi bunlar.

Pikabı açıp içinde duran albümü çalmaya başladığında ve Byrds'ün ilk dönemki haline benzeyen yumuşak, huzur veren notalar duyduğunda şaşırdı bu yüzden. Yine de Roger McGuinn tarzı on iki telli gitara rağmen bunun çok daha yeni bir albüm olduğunu anladı. Ne kadar çok valfli amfi ya da eski Neumann marka mikrofon kullanırlarsa kullansınlar, retro yapımlar asla insanı kandıramıyordu. Kaldı ki vokalistin belirgin bir Norveç aksanı vardı ve 1995'in Thom Yorke ve Raidohead'ini 1965 yılının Gene Clark ve David Crosby'sinden daha çok dinlediği belliydi. Pikabın yanında ters duran albüm kapağına bakınca tüm isimlerin Norveççeye benzediğinden emin oldu. Harry'nin gözleri gardırobun önündeki Adidas ayakkabılara takıldı. Kendisinde de aynı ayakkabıdan vardı. İki sene önce yeni bir çift daha almak istemişti ama artık üretimini durdurmuşlardı. Sorgu tutanaklarında hem baba hem de kızı kadının evden 20.15'te çıktığını ve otuz dakika sonra Ekeberg'deki heykel parkının tepesine koşup Ekeberg Restoranı'nın içinden geri döndüğünü söylemişlerdi. Koşu kıyafetleri hâlâ yatağın üzerinde duruyordu. Polisin zavallı kızı içeri alacağı ve üzerini değiştirip bavulunu hazırlamasını bekleyeceği sahne Harry'nin gözünde

canlandı. Harry eğilip ayakkabıları aldı. Derisi yumuşak, tabanları temiz ve parlaktı. Doğru düzgün kullanılmamışlardı. On dokuz yaş. Kullanılmamış bir hayat. Kendi ayakkabıları yırtılmıştı. Farklı modelde yeni bir ayakkabı alabilirdi elbette. Ama istemiyordu, istediği tek tasarımı sonunda bulmuştu. Tek tasarım. Belki tamir olurlardı.

Harry oturma odasına döndü. Yerdeki sigara küllerini temizledi. Telefonuna baktı. Mesaj yoktu. Elini cebine attı. İki yüz kron.

4

"Son siparişler, sonra kapatıyoruz."

Harry içkisine baktı. Bu defa yavaş içmeyi başarmıştı. Genellikle içkiyi kafaya dikerdi çünkü sevdiği şey tadı değil, etkisiydi. "Sevmek" doğru bir kelime değildi gerçi. İhtiyaç duyuyordu daha çok. Hayır, bu da değildi. *Mecburdu. Onsuz yaşayamazdı.* Kalbinizin yarısı atmayı bıraktığında suni solunuma mecbur kalmanız gibi.

Şu koşu ayakkabılarını bir ara tamir ettirmesi gerekiyordu.

Tekrar telefonunu çıkardı. Harry'nin rehberinde sadece yedi kişi kayıtlıydı ve her birinin ismi farklı bir harfle başladığı için liste adlardan ve soyadlarından değil, harflerden oluşuyordu. R'ye dokununca onun profil fotoğrafını gördü. Göz göze gelmeyi bekleyen yumuşak, kahverengi bakışını. Okşanmayı bekleyen ılık ve canlı tenini. Öpülmeyi bekleyen kırmızı dudaklarını. Son birkaç aydır soyduğu ve birlikte uyuduğu kadınları düşündü. Onlarlayken Rakel'i *düşünmediği*, onların Rakel olduğunu *hayal etmediği* tek bir saniye geçmiş miydi acaba? Hatta bunu fark edenlere başkalarıyla sevişirken bile onları karısıyla aldattığını söylememiş miydi? Bu kadar acımasız olabilmiş miydi? Kesinlikle. Çünkü yarım kalbi her geçen gün daha zayıf atıyordu ve gerçek biri olarak yaşadığı geçici hayatı sona ermişti.

Telefonuna baktı.

Ve uzun yıllar önce Hong Kong'da her gün telefon kulübesinin önünden geçerken düşündüğü şeyi düşündü. Onun *orada* olduğunu. Daha doğrusu onun ve Oleg'in. Telefonun içinde. On iki hanelik bir numara uzaklığında.

Ne var ki bu bile Rakel ve Harry'nin ilk kez karşılaşmasından çok sonraydı.

Tanışmaları on beş sene öncesine dayanıyordu. Harry arabasıyla dik ve rüzgârlı bir yoldan Holmenkollen'deki o ahşap eve gelmişti. Tepeye çıktığında arabası derin bir oh çekmişti ve evden bir kadın çıkmıştı. Ön kapıyı kilitlerken Harry ona Sindre Fauke'yi sormuş, ne kadar güzel olduğunu ancak arkasını dönüp ona yaklaştığında fark etmişti. Kahverengi saçları, kahverengi gözlerinin üzerinde neredeyse vahşi sayılabilecek belirgin kaşları, asil duran çıkık elmacıkkemikleri vardı. Üzerine basit ama zarif bir palto giymişti. Görüntüsünden beklenmeyecek kadar kalın sesiyle Sindre Fauke'nin kızı olduğunu, evin ondan miras kaldığını ve babasının artık orada yaşamadığını söylemişti. Rakel Fauke'nin abartılı, hatta neredeyse teatral bir diksiyonu vardı ve kendine güvenen, rahat bir tavırla konuşuyordu. Evden çıktığında balerin gibi dümdüz bir çizgide yürümüştü. Harry onu durdurmuş, arabasını vurdurması için yardım istemişti. Sonra da onu gideceği yere bırakmıştı. Yolda konuşurken aynı dönemde hukuk okumaya başladıklarını keşfetmişlerdi. Aynı Raga Rockers konserine bile gitmişlerdi. Harry onun gülüşünün sesini sevmişti. Konuşurkenki kadar kalın değildi, akan bir dere gibi canlı ve yumuşaktı. Majorstua'ya gidiyordu.

"Bu arabanın o kadar uzağa gidebileceği kesin değil" demişti Harry. Rakel de ona hak vermişti. Henüz başlamamış, henüz gerçekleşemeyen o şeyin ikisi de farkındaydı sanki. Harry inmesi için bozuk yolcu kapısını açarken Rakel'in kokusunu içine çekmişti. Tanışmalarının üzerinden sadece otuz

dakika geçmişti ve burada neler olduğunu merak ediyordu. Çünkü o anda tek istediği onu öpmekti.

"Belki görüşürüz" demişti Rakel.

"Belki" diye cevap vermişti Harry ve balerin adımlarıyla Sporsveisgata'da gözden kayboluşunu izlemişti.

Bir sonraki karşılaşmaları Emniyet Müdürlüğü'ndeki partide olmuştu. Meğer Rakel Fauke HAT'ın, yani Haber Alma Teşkilatı'nın dış işler bölümünde çalışıyordu. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Ayaküstü laflayıp gülüşmüşlerdi. Sonra biraz daha konuşmuşlardı. Harry çocukken nasıl yetiştirildiğinden, kendisini "ucundan Down sendromlu" olarak tanımlayan kız kardeşi Sis'ten, Harry gençken ölen annesinden ve onun ölümünden sonra babasına bakmak zorunda kaldığından bahsetmişti. Rakel ise Silahlı Kuvvetler'de Rusça öğrendiğini, Moskova'daki Norveç Büyükelçiliği'nde çalıştığı yılları, oradayken tanıştığı ve daha sonrasında Oleg'in babası olan Rus adamı anlatmıştı. Moskova'dan ayrılırken alkol sorunları olan kocasını da terk ettiğini belirtmişti. Harry kendisinin de eskiden alkolik olduğunu söylemişti. Bir personel partisinde kola içtiğini gören Rakel zaten bunu tahmin edebilirdi. O akşam onu sarhoş eden asıl şeyin Rakel'in o temiz, doğal, cıvıl cıvıl kahkahası olduğundan ve sırf onu duymak için en dürüst, en aptalca şeyleri söylemeye hazır olduğundan bahsetmemişti. Gecenin sonuna doğru dans etmişlerdi bir de. Harry *dans* etmişti. "Let It Be"nin flütle çalınan miskin bir versiyonunda. Düpedüz bir kanıttı bu. Ona delicesine âşık olduğunun kanıtı.

Birkaç gün sonra Oleg ve Rakel'le pazar gezisine çıkmışlardı. Bir an gelmiş ve Harry zamanı olduğunu düşündüğü için Rakel'in elini tutmuştu. Ama Rakel bir süre sonra elini çekmişti. Oleg annesinin yeni arkadaşıyla Tetris oynarken Rakel'in ona düşmanca baktığını hissetmişti Harry. Aklından ne geçtiğini biliyordu. Kaçıp kurtulduğu adama benze-

yen başka bir alkolik, oğluyla birlikte evinde oturuyordu şimdi. Harry kendisini ona kanıtlamak zorunda olduğunu daha o anda anlamıştı.

Kanıtlamıştı da. Kim bilir, belki de onu içkiden kurtaranlar Rakel ve Oleg'di. Sonrasında işler güllük gülistanlık gitmemişti elbette; birçok kere tökezlediği olmuştu. İlişkilerine ara vermiş, hatta ayrılmışlardı ama her seferinde tekrar bir araya gelmişlerdi. Çünkü birbirlerini mutlu ediyorlardı. A'nın büyük harfle yazıldığı bir aşktı onlarınki. Hayatınızda olur da bir kez yaşarsanız –ve karşılık bulursanız– kendinizi çok şanslı sayacağınız türden özel bir aşk. Son birkaç yıldır sabahları öyle güçlü ama aynı zamanda öyle kırılgan bir ahengin ve mutluluğun içinde uyanıyorlardı ki Harry'nin ödü patlıyordu. İnce bir buzun üzerinde yürüyormuş gibi ürküyordu. Yine de neden kırılmıştı ki o buz? Sebebi belliydi. Çünkü o hep aynı adamdı. Lanet olası Harry Hole. Ya da Öystein'in tabiriyle "her şeyi yıkan adam."

Aynı yoldan bir daha geçebilir miydi? O dik, rüzgârlı, zor yoldan Rakel'e ulaşıp kendini sıfırdan tanıtabilir miydi? Daha önce hiç tanışmadığı bir adam olabilir miydi? Elbette deneyebilirdi. Evet, yapabilirdi bunu. En doğru an bu andı. Mükemmel bir zamanlama. İki küçük sorun vardı sadece. Birincisi, taksiye binecek parası yoktu. Bunu kolayca halledebilirdi gerçi. On dakika yürüyüp evine gidebilir, arka bahçenin otoparkında karlar altında yatan üçüncü arabası olan Ford Escort'u alabilirdi.

İkinci sorun, içindeki sesin ona bunun berbat bir fikir olduğunu söylemesiydi.

Ama bunu da durdurabilirdi. Harry içkisini bitirdi. İşte böyle. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Görüşürüz, dostum!" diye seslendi barmen arkasından.

On dakika sonra Sofies Sokağı'ndaki arka bahçede dikilmiş, bodrum pencerelerini kaplayan kar kayaklarının ara-

sındaki ebedi gölgede duran arabasına kararsızca bakıyordu Harry. Düşündüğü kadar kara gömülü değildi. Tek yapması gereken eve çıkıp anahtarları almak, motoru çalıştırmak ve gaz pedalına basmaktı. On beş dakikada Rakel'de olurdu. Evin kapısını açacak ve zemin katın büyük bölümünü oluşturan, hol, oturma odası ve mutfak görevi gören salona girecekti. Rakel'i tezgâhın başında pencereden verandaya bakarken görecekti. Rakel ona alaycı bir tavırla gülümseyecek, başıyla su ısıtıcısını göstererek hâlâ espresso yerine hazır kahve mi içtiğini soracaktı.

Düşüncesi bile Harry'nin nefesini kesti. Ve yine biri göğsünü pençeliyormuş gibi hissetti.

Harry koşuyordu. Oslo'da pazar günü gece yarısından sonra caddeler her zamanki gibi boştu. Yırtık spor ayakkabılarını bileklerine doladığı elektrik bantlarıyla tutturmuştu. Rapora göre Borggata'daki kızın koştuğunu söylediği istikamette gidiyordu. Gayrimenkul kralı Christian Ringnes'in kadınlara bir hürmet göstergesi olarak şehre armağan ettiği yamaçtaki heykel parkının lambalarla aydınlanan yollarındaydı. Etraf öyle sessizdi ki Harry sadece kendi nefesini ve ayaklarının altında ezilen çakılların gıcırtısını duyuyordu. Parkın Ekebergsletta'ya doğru düz devam eden tepesine tırmandı ve tekrar aşağı indi. Damien Hirst'ün *Bir Meleğin Anatomisi*'nin önünde durdu. Rakel'in Karrera mermeri olduğunu söylediği beyaz taştan yapılma bir heykeldi. Zarifçe oturan figür, Harry'ye Kopenhag'daki *Küçük Deniz Kızı*'nı hatırlatmıştı ama Rakel her zamanki gibi görecekleri eserleri önceden araştırdığı için heykeltıraşın Alfred Boucher'in 1920'de yaptığı *L'Hirondelle* heykelinden ilham aldığını söylemişti. Fakat Hirst'ün meleğinin, bıçak ve neşterlerle açılmış gibi iç organları, kasları, kemikleri ve beyni görünür haldeydi. Sanatçı meleklerin de özünde insan olduğunu mu

göstermek istemişti? Yoksa bazı insanların aslında melek olduğunu mu? Harry başını eğdi. İkinci seçenek daha makuldü. Rakel'le geçirdiği yıllardan ve yaşadıkları onca şeyden sonra, Harry onu Rakel'in kendisinin içini açıp incelediği gibi incelediğinde, bulduğu bir melek olmuştu. En başından beri hem bir melek hem bir insandı Rakel. Bağışlama gücü sonsuzdu; zaten Harry gibi biriyle beraber olmak için şarttı bu. Daha doğrusu, sonsuza yakın. Harry belli ki o sınıra ulaşmayı başarmış, sonra da onu geçmişti.

Harry saatine baktı ve koşmaya devam etti. Hızlandı. Kalbinin daha çok çalıştığını hissetti. Hızını biraz daha artırdı. Laktik asidi hissetti. Biraz daha. Vücuduna pompalanan kan, çöpleri süpürüyordu sanki. Kötü geçen son birkaç günü siliyordu. Pislikleri temizliyordu. Koşmanın neden içmenin tam tersi olduğunu, bir panzehir görevi gördüğünü düşünüyordu? Ona tek verdiği farklı türden bir heyecandı oysa. Öyleyse de ne olmuş? Sonuçta daha iyi bir heyecan olduğu kesindi.

Ormandan çıkıp Öystein ve Trekko'yla gençken ilk birasını içtiği, eskiden kullanılmayan modern bir bina olan Ekeberg Restoranı'nın önüne geldi. Harry on yedi yaşındayken burada yaşlı olduğunu hatırladığı ama muhtemelen sadece otuzlarında olan bir kadın alıp götürmüştü onu. Ona ne yapması gerektiğini söyleyerek ilk deneyimini yaşatmıştı ve belli ki Harry evine götürdüğü tek genç değildi. Harry bazen restoranı yenileyen kişi bu erkeklerden biri mi diye düşünür, bu yatırımı bir minnet göstergesi olarak yapıp yapmadığını merak ederdi. Kadının yüzünü artık hatırlamıyordu. Tek aklında kalan, işleri bittiğinde kulağına fısıldadığı sözlerdi: *Hiç fena değil, delikanlı. Büyüyünce bazı kadınları mutlu edeceksin. Bazılarını mutsuz.*

Bir kadını ise hem mutlu hem mutsuz.

Harry kapanmış olan karanlık restoranın merdivenlerinde durdu.

Ellerini dizlerine koydu, başını öne eğdi. Midesi ağzındaydı ve nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. Adını fısıldayarak yirmiye kadar saydı. *Rakel, Rakel.* Sonra doğruldu ve altında uzanan şehre baktı. Bir sonbahar şehri olan Oslo'ya. İlkbaharda gönülsüzce uykusundan uyanmış gibiydi. Ne var ki şehrin merkezi Harry'nin umurunda bile değildi. Gözleri dağ sırtlarına, tüm ışıklara ve hummalı insan etkilerine rağmen aslında ölü bir yanardağın kraterinden, soğuk taştan ve katılaşmış kilden ibaret olan bölgenin uzak tarafındaki Rakel'in evine çevrilmişti. Saatindeki kronometreye bir daha bakıp koşmaya başladı.

Borggata'ya dönene kadar durmadı.

Döndüğünde saatini durdurup rakamlara göz attı.

Yolun geri kalanını yavaş tempoda koşarak evine gitti. Dairesinin kapısını açarken ayakkabılarının altına sıkışan taşların ahşaba sürtündükçe çıkardığı kulak tırmalayıcı sesi dinledi. Katrine'in ayaklarını sürümeden yürümesini söylediğini hatırladı.

Telefonundan Spotify listesinin devamını çaldı ve Sonos Playbar'dan The Hellacopters'ın müziği yükselmeye başladı. Oleg'in ona doğum gününde hediye ettiği bu hoparlör, otuz senelik yorucu bir emeğin karşılığında topladığı plak koleksiyonunu bir gecede ölü bir abideye çevirmiş, zamana yenik düşen her şeyin kuru bir ot gidip yolunup atıldığı gerçeğini yüzüne vurmuştu. "Carry Me Home"un gitar ve davullu kaotik girişi hoparlörü titretirken heykel parkında tabanlarına sıkışan taşları çıkardı. On dokuzluk gençler plaklarla geçmişe dönmeye bu denli hevesliyken Harry geleceğe gitmeyi hiç istemiyordu. Ayakkabılarını bir kenara koydu ve hiçbir listesinde bulunmayan The Byrds'ü arattı. Altmışlarda ve yetmişlerin ilk yıllarında yapılan müzikler daha çok Björn Holm'a hitap ediyordu ve Björn'ün Harry'nin müzik zevkini Glen Campbell'le değiştirme çabaları asla sonuç vermemişti.

"Turn! Turn! Turn!" şarkısını açtıktan saniyeler sonra Roger McGuinn'in Rickerbacker gitarı odada yankılanmaya başladı. *Onun* zevkini değiştirmeyi başarmıştı oysa. Rakel hiç tarzı olmasa da bu müziğe bayılmıştı. Kadınların gitara karşı tuhaf bir zaafı vardı. Dört tel bile yeterli olurken bu adam tam on iki tel çalıyordu.

Harry yanılanın kendisi olma ihtimalini düşündü. Fakat ensesindeki tüyler nadiren yanılırdı ve albüm kapağındaki isimlerden birini sorgu tutanağından hatırladığında hepsi havaya kalkmıştı. Rickenbacker gitarlı adamın fotoğrafıyla bu isim arasında bir bağlantı kurduğunda da. Harry bir sigara yaktı ve "Rainy Days Revisited"ın sonundaki çift gitar solosunu dinledi. Acaba uyuyabilmesi ne kadar sürecekti? Telefonunu eline almamayı, Rakel'in cevap verip vermediğine bakmamayı daha ne kadar başarabilecekti?

5

"Bu sorulara daha önce cevap verdiğini biliyoruz, Sara" dedi Harry, insanı oyuncak bir evdeymiş gibi hissettiren küçük sorgu odasında karşısında oturan on dokuz yaşındaki kıza bakarak. Truls Berntsen ise kumanda odasında kollarını bağlamış, esneyerek oturuyordu. Saat sabahın onuydu, odada bir saati devirmişlerdi ve Sara olayların üzerinden geçerlerken sabırsızlık emareleri gösteriyordu. Ama tavırları bunun ötesinde herhangi bir duygu barındırmıyordu. Harry on üç bıçak darbesi yiyen annesinin yaralarıyla ilgili adli raporu yüksek sesle okuduğunda bile istifini bozmamıştı kız. Harry devam etti: "Ama söylediğim gibi, Memur Berntsen'le ikimiz bu araştırmayı üstlendik ve her şeyi mümkün olduğunca net bir biçimde anlamak istiyoruz. Pekâlâ, baban yemek pişirmeye yardım eder miydi? Bunu bilmem gerek; çünkü mutfaktaki en keskin bıçağı çok çabuk bulabildiğine göre hangi çekmecede olduğunu biliyor olmalı."

"Hayır, *yardım* etmezdi" dedi Sara. Memnuniyetsizliği artık daha da belirgindi. "Yemekleri *kendisi* yapardı. Ona yardım eden tek kişi de bendim. Annem hep dışarıda olurdu."

"Dışarıda mı?"

"Arkadaşlarıyla buluşurdu. Spor salonunda. Bize öyle derdi."

"Annenin fotoğraflarını gördüm. Gayet formdaydı. Genç kalmış."

"Ne fark eder? Genç öldü işte."

Harry bekledi. Cevabın bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. Biraz sonra Sara'nın yüzü asıldı. Harry bunu başka vakalarda da görmüştü. Ölenlerin yakınları kederle bir düşmanmış, yatıştırılması ya da kandırılması gereken sinir bozucu bir belaymış gibi savaşırdı. Bunu yapmanın bir yolu da kaybın önemini azaltmak, ölen kişinin itibarını düşürmekti. Ancak Harry durumun bu defa farklı olduğundan şüpheleniyordu. Sara'ya avukat getirebileceğini söylediğinde genç kız bu teklifi geri çevirmişti. Bu işi bir an önce halletmek istediğini, başka planları olduğunu belirtmişti. Yeterince anlaşılırdı. Sonuçta on dokuz yaşındaydı, tek başınaydı, bu değişikliğe ayak uydurabilir ve hayatına devam edebilirdi. Muhtemelen dava çözüldüğü için rahattı da. Gerçek hislerini gösteriyordu. Daha doğrusu, hissizliğini.

"Annen kadar spor yapmıyor olmalısın" dedi Harry. "Mesela, koşmuyorsun."

Sara yarım bir gülümsemeyle "Koşmuyor muyum?" dedi ve başını kaldırıp Harry'ye baktı. Harry'nin kuşağında kilosu normal kabul edilecek, bugünse zayıf sayılan bir gencin özgüvenli gülümsemesiydi bu.

"Koşu ayakkabılarını gördüm" dedi Harry. "Hemen hemen hiç kullanılmamışlar. Yeni aldığın için olamaz çünkü bu ayakkabının üretimi iki sene önce durduruldu. Bende de aynısından var."

Sara omuzlarını kaldırdı. "Artık koşmak için daha fazla vaktim var."

"Evet, baban on iki sene hapiste yatacak. Bir süre yemek pişirmesine yardım etmek zorunda kalmayacaksın."

Harry ona baktı ve hedefi on ikiden vurduğunu gördü. Kızın ağzı açıldı; gözlerini sertçe kırparken siyaha boyadığı kirpikleri yukarı ve aşağı sallandı.

"Neden yalan söylüyorsun?" diye sordu Harry.

"E... efendim?"

"Otuz dakika içinde evden heykel parkına koştuğunu, oradan Ekeberg Restoranı'na indiğini ve eve geri döndüğünü söylemişsin. Dün gece aynı mesafeyi ben de koştum. İyi bir koşucu olmama rağmen yaklaşık kırk beş dakikamı aldı. Eve döndüğünde seni durduran polis memuruyla da konuştum. Ne terlediğini ne de nefes nefese olduğunu söyledi."

Sara cevap verirken küçük oyuncak evin masasında sırtını dikleştirerek oturuyor, farkında olmadan mikrofonların kayıt altında olduğunu gösteren kırmızı ışığa bakıyordu.

"Tamam, tepeye kadar koşmadım."

"Nereye kadar koştun?"

"Marilyn Monroe heykeline."

"O halde benim gibi taşlı yollardan gitmiş olmalısın. Eve döndüğümde ayakkabılarımın tabanından küçük taşlar ayıkladım, Sara. Tam sekiz tane çıktı. Ama senin ayakkabıların tertemizdi."

Harry sekiz mi yoksa sadece üç tane mi taş olduğundan emin değildi. Ama ne kadar kesin konuşursa düşüncesi o kadar inkâr edilemez görünürdü. Sara'nın yüz ifadesinden bunun işe yaradığını anlayabiliyordu.

"Sen o gün hiç koşmadın, Sara. Evden polise söylediğin saatte, 20.15'te, yani baban anneni öldürdüğünü polise ihbar ederken çıktın. Belki sadece binanın etrafında dolaştın, polislerin gelmesini bekledin ve koşudan dönüyormuş gibi yaptın. Tıpkı babanın sana söylediği gibi. Doğru, değil mi?"

Sara cevap vermedi, sadece gözlerini kırpıştırmaya devam etti. Harry kızın gözbebeklerinin büyüdüğünü fark etti.

"Annenin sevgilisiyle konuştum. Andreas'la. Sahne adı. Bom-Bom. On iki telli gitarı çaldığı kadar iyi şarkı söyleyemiyor."

"Andreas iyi şarkı..." Kızın gözlerindeki öfke söndü ve kendini durdurdu.

"İkinizin birkaç kez buluştuğunu, annenle bu sayede tanıştığını itiraf etti" dedi Harry defterine bakarak. Defterde yazanları hatırlamadığı için bakmamıştı; zaten bir şey yazdığı da yoktu. Gerginliği azaltmak, ona nefes alması için zaman tanımak istemişti.

"Andreas'la birbirimize âşıktık." Sara'nın sesinde cılız bir titreme vardı.

"O öyle düşünmüyor. Sadece iki kez şey yapmışsınız..."

Harry defterde yazılı olmayan şeyi okumak için başını hafifçe geri çekti. "Grupi[1] seksi."

Sara huzursuzca kıpırdandı.

"Ama görünen o ki onu rahat bırakmıyormuşsun. Tecrübelerine dayanarak hayranlıkla sapıklık arasında ince bir çizgi olduğunu söyledi. Durumu olduğu gibi kabullenen olgun ve evli bir kadınla bu işler çok daha basit yürüyormuş. Amaç sadece günlük rutine heyecan katmak, hayatı biraz renklendirmekmiş. Aynen böyle ifade etti. Hayatı renklendirmek."

Harry başını kaldırıp kıza baktı.

"Annenin telefonunu ödünç alan baban değil, sendin. Andreas'la ilişkisini öğrenen de."

Harry vicdanının ne âlemde olduğunu kontrol etti. Avukatı olmayan on dokuz yaşında bir kızın, sevdalandığı adam ve annesi tarafından aldatılan aşk mağduru bir gencin üzerinden silindir gibi geçiyordu.

"Baban sadece fedakârlık yapmıyor Sara; o da akıllı biri. En iyi yalanın doğruya mümkün olduğunca yakın durarı olduğunu biliyor. Babanın eve gitmeden önce akşam yemeği için markete uğraması, annenin telefonunu ödünç alması, mesajları bulması ve onu öldürmesi bir yalan. Aslında o marketteyken mesajları sen gördün. O andan sonra sanırım babanın tutanakta belirttiği eylemleri seninki-

1. Ünlü müzik gruplarının üyeleriyle beraber olan hayranlara verilen isim. (ç.n.)

lerle, seninkileri de babanınkilerle değiştirirsek mutfakta yaşananlara dair oldukça doğru bir açıklamaya kavuşmuş oluruz. Tartıştınız, annen arkasını döndü ve çıktı. Bıçağın nerede olduğunu biliyordun. Gerisi de zaten kendiliğinden gelişti. Baban eve gelip olanları görünce birlikte böyle bir plan yaptınız."

Harry kızın gözlerinde hiçbir tepki göremedi. Yalnızca kararlı, yoğun, karanlık bir kin vardı. Harry vicdanının rahat olduğunu fark etti. Devletler on dokuz yaşındaki gençlere silah verip öldürmelerini emredebiliyordu. Bu genç de annesini öldürmüş ve masum babasının kendini onun için feda etmesine razı gelmişti. Sara, Harry'yi kâbuslarında ziyaret eden o hayaletlerden biri olmayacaktı.

"Andreas beni seviyordu" diye fısıldadı. Sesi ağzı kumla doluymuş gibi çıkıyordu. "Ama annem onu benden uzaklaştırdı. Beraber olmayalım diye onu ayarttı. Ondan nefret ediyorum. O..." Ağlamak üzereydi. Harry nefesini tuttu. Yarış bitmek üzereydi, az kalmıştı. Şimdi tek ihtiyacı olan kasete birkaç kelime daha kaydedilmesiydi ama ağlamak bunu geciktirecek, belki de düşmeye başlayan çığı durduracaktı. Sara sesini yükseltti. "O orospudan nefret ediyorum! Keşke daha çok bıçaklasaydım. O övündüğü kendini beğenmiş suratını paramparça etseydim!"

"Hımm." Harry sandalyesine yaslandı. "Yani keşke onu daha yavaş öldürseydim diyorsun, öyle mi?"

"Evet!"

Cinayet itirafı. Bingo. Harry oyuncak evin penceresine kısa bir bakış atınca Truls Berntsen'in uyandığını ve ona başparmağıyla işaret verdiğini gördü. Fakat Harry kendini mutlu hissetmiyordu. Aksine, henüz birkaç saniye önce duyduğu heyecan yerini bitkin bir hüzne, hatta neredeyse hayal kırıklığına bırakmıştı. Alışık olmadığı bir duygu değildi. Genellikle davanın çözülmesinin an meselesi olduğu, fail yakalan-

dığında duygusal bir boşalma yaşayacağına inandığı, bir şeylerin değişebileceğine ya da dünyanın biraz daha iyi bir yer olacağına dair umutlarının yeşerdiği uzun kovalamacalardan sonra böyle hissederdi. Ne var ki çoğu kez kendini içki şişeleriyle günler, hatta haftalar geçirdiği bir tür dava sonrası bunalımının içinde bulurdu. Harry bunu bir seri katilin cinayetler artık tatmin hissi vermediğinde duyduğu öfkeye, onu yeni bir arayışa sürükleyen salt bir hüsran duygusuna benzetiyordu. Belki de o yüzden kısa bir anlığına kızla yer değiştirmiş de masanın diğer ucunda kendisi oturuyormuş gibi müthiş bir düş kırıklığı yaşamıştı.

"Kolay hallettik, ha?" dedi Truls Berntsen, asansörle altıncı kattaki Cinayet Masası'na çıkarlarken.

"*Hallettik* mi?" dedi Harry soğuk bir sesle.

"Ben de kaydetme düğmesine bastım, değil mi?"

"Umarım öyledir. Kaydı kontrol ettin mi?"

"Kontrol mü?" Truls Berntsen sorgular gibi bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. Ardından sırıttı. "Rahat ol."

Harry gözlerini parlayan kat numaralarından ayırıp Berntsen'e çevirdi. Ve ince bir çeneye, çıkık bir alına, Beavis lakabının sebebi o meşhur homurtulu gülüşe sahip olan meslektaşını kıskandığını hissetti. Bu lakabı kimse yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi gerçi; çünkü Truls Berntsen'in pasif-agresif tavrında öyle bir şey vardı ki hassas konularda onun ateş hattına girmek istemezdiniz. Truls, Cinayet Masası'nda Harry Hole'dan bile az sevilirdi ama Harry'nin kıskandığı şey bu değildi. Truls'ün hiçbir şeyi umursamama becerisine hayrandı. Aslında Harry de iş arkadaşları arasında umursamaz biri olarak tanınırdı. Ama hayır, Berntsen'in polislik yapması gereken bu işte hem ahlaken hem de fiziksel olarak üzerine hiçbir sorumluluk almama becerisiydi onu özel kılan. Harry için birçok şey söy-

leyebilirdiniz; zaten bunların çoğunu o da biliyordu. Fakat kimse gerçek bir polis olduğu gerçeğini inkâr edemezdi. Bu ona bahşedilen az sayıda nimetten biri ve muhtemelen en büyük lanetiydi. Rakel'in onu evden kovması gibi özel hayatında yaşadığı çalkantılar bile içindeki polisi yıldıramaz, onu Truls Berntsen gibi bir kargaşanın ya da nihilizmin içine çekemezdi. Kimse pes etmediği için Harry'ye minnet duymasa da sorun değildi, teşekkürde gözü yoktu ve bu iyiliklerin onu kurtarmasını beklemiyordu. Toplumun en azılı suçlularını aramaya dair beslediği bu bitmez tükenmez, hatta takıntılı istek, Rakel'le tanışana kadar her sabah yataktan kalkmasını sağlayan tek gerekçe olmuştu. O yüzden bu içgüdüye, ya da adı her neyse, onu bir çapa gibi hayata bağladığı için şükrediyordu. Yine de bir tarafı tamamen özgür kalmak, çapanın zincirlerini kırıp dev dalgalarda parçalanmak ya da okyanusun karanlık derinliklerinde öylece gözden kaybolmak istiyordu.

Asansörden inince doğru katta olduklarını onaylayan kırmızı duvarlı koridorda yürüdüler ve odaları geçerek açık planlı alana geldiler.

"Hey, Hole!" diye seslendi Skarre açık bir kapıdan. Yakın zaman önce dedektifliğe yükselmişti ve Harry'nin eski ofisine taşınmıştı. "Bizim ejderha seni arıyor."

"Kim o, karın mı?" diye sordu Harry, muhtemelen sinirlenen ve cevap vermeye hazırlanan Skarre'nin yanından hızlıca geçerek.

"İyiydi" diyerek sırıttı Berntsen. "Skarre malın teki."

Harry bunun bir arkadaşlık çağrısı olup olmadığını bilmiyordu ama cevap vermedi. Abuk bir dost daha edinmeye hiç niyeti yoktu.

Truls'e hiçbir şey söylemeden doğruca sola döndü ve bölüm şefinin odasının açık duran kapısından içeri girdi. Katrine Bratt'ın masasına yaslanarak dikilen sırtı dönük bir adam gör-

dü. Bu parlak kel kafayı ve onu tuhaf biçimde gür bir çelenk gibi çevreleyen siyah saçları tanımakta zorlanmadı Harry.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur ama beni çağırdığını duydum."

Katrine Bratt başını kaldırırken Emniyet Müdürü Gunnar Hagen da suçüstü yakalanmış gibi birden kapıya döndü. Sessizce Harry'ye baktılar.

Harry tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu? Duydunuz mu?"

Katrine ile Hagen bakıştılar. Hagen yüzünü astı. "Asıl *sen* duydun mu?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry. "Onu zaten ben sorguladım."

Harry kısa bir beyin fırtınası yaptı ve babanın serbest bırakılması hakkında konuşmak için sorgudan sonra aradığı emniyet avukatının Katrine Bratt'la görüşmüş olabileceğini düşündü. İyi de emniyet müdürünün burada ne işi vardı?

"Kıza avukat çağırmasını önerdim ama kabul etmedi" dedi Harry. "Sorgu başlamadan önce bir daha sordum ama yine reddetti. Kasette kaydı var. Daha doğrusu, sabit sürücüde."

İkisi de gülümsemeyince Harry bir sorun olduğunu anladı. Büyük bir sorun.

"Babayla mı ilgili?" diye sordu. "Adam... bir şey mi yaptı?"

"Hayır" dedi Katrine. "Babayla ilgisi yok Harry."

Harry'nin zihni ayrıntıları kendiliğinden buluyordu: Hagen söze girmemiş, Harry'ye daha yakın olan Katrine'in konuşmasına izin vermişti. Ve Katrine durduk yere ona adıyla hitap etmişti. Şoku azaltmak için. Sonrasında gelen sessizlikte Harry bir kez daha göğsünün pençelendiğini hissetti. Telepati ya da öngörüye fazla inanmamasına rağmen bu göğüs sıkışmaları, gözünün önüne gelen anlık görüntüler ona en başından beri bu kötü haberi vermeye çalışıyordu sanki.

"Rakel'le ilgili" dedi Katrine.

6

Harry nefesini tutuyordu. Bir keresinde insanın nefesini ölene kadar tutabileceğini okumuştu. Oksijen azlığı değil, karbondioksit çokluğu ölüme sebep oluyordu. İnsanlar genellikle nefesini bir ya da bir buçuk dakikadan fazla tutamazdı ama Danimarkalı bir serbest dalışçı yirmi dakikadan fazla tutabilmişti.

Harry bir zamanlar mutluydu. Ama mutluluk eroin gibiydi: Bir kez tadına baktınız mı, bir kez mutluluğun var olduğunu öğrendiniz mi bir daha asla mutluluğun olmadığı sıradan bir hayattan memnun olmazdınız. Çünkü mutluluk bir tatminden fazlasıydı. Doğal değildi. Mutluluk insanı titreten istisnai bir durumdu; biteceğini bildiğiniz saniyeler, dakikalar, günlerdi. Ve üzüntü bittikten sonra değil, daha o anda başlardı. Çünkü mutluluk hiçbir şeyin aynı kalmayacağını, elinizde olanları elbet kaybedeceğinizi, yoksunluk sancıları çekip kaybettiklerinizin yasını tutacağınızı, acı çekme sınırınızın ne kadar geniş olduğunu bildiğiniz için kendinize lanet okuyacağınızı size korkunç bir şekilde öğretirdi.

Rakel yatakta hep kitap okurdu. Bazen sanki Harry bunu seviyormuş gibi ona da okurdu. Kjell Askildsen'in kısa öykülerini severdi gerçi. Bir akşam Harry'nin aklına kazınan bir cümle okumuştu Rakel. Tüm hayatını anne babasıyla bir deniz fenerinde yalnız geçiren bir kızla ilgiliydi. Günün birin-

de Krafft adında evli bir adam fenere geliyordu ve kız adama âşık oluyordu. Sonra da aklından şu soruyu geçiriyordu: *Gelip beni bu kadar yalnız bırakmak zorunda mıydın?*

Katrine boğazını temizledi ama sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Rakel'i bulmuşlar, Harry."

Harry kaybolmamış birini nasıl bulduklarını sormak istedi. Ama bunun için nefes almalıydı. Derin bir nefes aldı. "Ve... yani?"

Katrine yüzüne hâkim olmaya çalışsa da sonunda pes etti ve büzülen ağzını eliyle kapadı.

Gunnar Hagen devreye girdi. "Kendini en kötüsüne hazırla Harry."

"Hayır" dediğini duydu Harry. Sinirliydi. Yalvarıyordu. "Hayır."

"Rakel..."

"Dur!" Harry savunmaya geçer gibi ellerini havaya kaldırdı. "Söyleme, Gunnar. Daha değil. Bırak da... sadece biraz bekle."

Gunnar Hagen bekledi. Katrine yüzünü ellerine gömmüştü. Sessizce hıçkırıyordu ama titreyen omuzları onu ele veriyordu. Harry pencereye baktı. Botsparken'in kahverengi denizinin üzerinde hâlâ gri-beyaz adalar ve küçük kar kıtaları görünüyordu. Ancak son birkaç gündür hapishaneye uzanan ıhlamur ağaçlarında tomurcuklar belirmeye başlamıştı. Yaklaşık bir ay sonra o tomurcuklar birden açılacak ve Harry sabah uyandığında Oslo'nun o gece yeniden baharın istilasına uğradığını görecekti. Ne kadar anlamsız. Hayatının büyük bölümünü yalnız geçirmişti. Dert etmemişti. Ama artık ediyordu. Nefes almıyordu. İçi karbondioksitle dolmuştu. Tek istediği, yirmi dakikadan kısa sürmesiydi.

"Tamam" dedi. "Söyle."

"Rakel ölmüş Harry."

7

Harry cep telefonunu elinde tarttı.

Sekiz numara uzaktaydı.

Hong Kong'daki Chungking Konakları'nda kaldığı zamana göre dört numara daha az. Kendi başlarına küçük birer topluluk olan o dört gri yüksek binada Afrika ve Filipinler'den gelen misafir işçilerin kaldığı moteller, restoranlar, ibadethaneler, terziler, döviz büroları, bebek bakım odaları, hatta cenaze evleri bile vardı. Harry'nin odası C binasının ikinci katındaydı. Ancak yırtık pırtık bir döşeğin ve bir küllüğün sığabildiği çıplak betondan dört metrekarelik bir yerdi. Damlayan kliması saniyeleri sayarken Harry de kaçıncı günde ya da haftada olduğunu bilmeden kendini afyonla uyuşturuyordu. Sonunda Cinayet Masası'ndan Kaja Solness yanına gidip onu geri getirmişti. Ama o ana kadar hayatı bir rutinin içinde geçip gidiyordu. Her gün Li Yuan'da eriştesini yedikten ya da biberonun içinde bir parça afyon satın almak için Nathan Yolu'nda ve Melden Evleri'nin önünde yürüdükten sonra geri döner, Chungking Konakları'nın asansörünü beklerken duvardaki ankesörlü telefona bakardı.

Her şeyden kaçmak için oraya gitmişti. Ruhunu tükettiği için cinayet dedektifliğinden kaçıyordu. Yakınındaki herkesi öldüren yıkıcı bir güce dönüştüğü için kendisinden. Ama en

çok da Rakel ve Oleg'den. Onlara da zarar vermek istemiyordu. Zaten yeterince vermişti.

Her gün o asansörü beklerken telefonu izlerdi. Elini pantolonunun cebine atıp bozuk paralara dokunurdu.

Sadece on iki rakama basıp sesini duyabilirdi. Rakel ve Oleg'in iyi olduğunu öğrenip kendini rahatlatabilirdi.

Ama bunu onu arayana *kadar* bilemezdi.

Hayatları karmaşıktı ve o gittiğinden beri her şey olmuş olabilirdi. Rakel ve Oleg'in Kardan Adam'ın geride bıraktığı girdaba sürüklenmeleri mümkündü. Rakel güçlü biriydi ama Harry bir katilin elinden kurtulanların eninde sonunda kurbana dönüştükleri başka cinayet vakaları da görmüştü.

O ahizeyi eline *almadıkça* orada olacaklardı. Kafasının içinde, telefonda, dünyanın herhangi bir yerinde. İyi mi yoksa kötü mü olduklarını bilmedikçe onları önünde görmeye devam edebilecekti. Ekim ayında Nordmarka'da yürürlerken. Üçü birlikte doğa yürüyüşüne çıktıklarında. Oleg önlerinde koşuyor, düşen yaprakları heyecanla yakalamaya çalışıyordu. Rakel'in sıcak ve kuru eli, Harry'nin avucunun içindeydi. Sesini, neden sırıttığını sorarkenki gülüşünü, hepsini hatırlıyordu Harry. Gerçekten sırıttığını fark edince başını iki yana salladığını da. Ankesörlü telefona o yüzden dokunmamıştı. Çünkü o on iki numarayı basmaya direndikçe eski güzel günlerin geri geleceğini hayal edebiliyordu.

Harry sekiz rakamın sonuncusuna dokundu.

Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Harry?" İlk hece şaşkınlık ve neşe, ikincisi ise bir nebze endişeyle karışık bir şaşkınlık barındırıyordu. Harry ile Oleg nadiren birbirlerini ararlardı; o da günün ortasında değil, akşamları olurdu. O zaman bile gündelik konulardan konuşurlardı. Bazen bunu bahane ederek birbirlerini aradıkları da olurdu ama ikisi de telefonda konuşmayı sevmezdi ve hal hatır sormak için aradıklarında bile konuşmayı genellikle kısa keser-

lerdi. Oleg, Polis Koleji'ndeki son senesinden önce yıllık stajını yapmak için kız arkadaşı Helga ile kuzeye, Finnmark'ın Lakselv kasabasına taşındıktan sonra da değişmemişti bu.

Harry "Oleg" derken sesinin kısıldığını duydu. Az sonra Oleg'in üzerine kaynar su dökecek, Oleg hayatı boyunca geçmeyecek olan yanık yaralarına sahip olacaktı çünkü. Kendisinde de benzer yaralar çok olduğundan Harry bunu gayet iyi biliyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Oleg.

"Annenle ilgili" dedi Harry. Birden durdu, devam edemedi.

"Yoksa yine beraber mi olacaksınız?" Oleg'in sesi umut doluydu.

Harry gözlerini yumdu.

Oleg, annesinin Harry'den ayrıldığını duyduğunda sinirlenmişti. Rakel başka hiçbir açıklama yapmayınca da öfkesini Harry'den çok ona yöneltmişti. Harry'nin onu kendi tarafına çekecek kadar iyi bir baba olması değildi bunun sebebi. Harry hayatlarına girdiğinde ne bir ebeveyn, ne de ağlanacak bir omuz gibi davranmıştı çünkü çocuğun yeni bir babaya ihtiyacı olmadığı açıktı. Harry'nin de çocuğa hiç ihtiyacı yoktu. Ama asıl sorun –ki buna sorun denirse– Harry'nin bu ciddi ve aksi delikanlıya kanının kaynamış olmasıydı. O da Harry'yi sevmişti. Rakel birbirlerine benzedikleri için onları bazen suçlardı. Belki de haklıydı. Öyle ki bir zaman sonra, epey yorgun ve dalgın olduğu bir gün, Oleg ona farkında olmadan "Harry" yerine "baba" deyivermişti.

"Hayır" dedi Harry. "Beraber olmayacağız. Oleg, haber kötü."

Sessizlik oldu. Harry, Oleg'in nefesini tuttuğunu anlayabiliyordu. Suyu dökmüştü.

"Annenin öldüğü bildirildi, Oleg."

İki saniye geçti.

"Tekrar söyleyebilir misin?" dedi Oleg.

Harry bunu becerebilir miydi bilmiyordu ama bir şekilde yaptı.

"'Öldüğü' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Oleg. Harry sesindeki soğuk çaresizliği duydu.

"Bu sabah evinde ölü bulunmuş. Cinayete benziyormuş."

"Benziyormuş?"

"Ben de az önce öğrendim. Olay Yeri İnceleme oradaymış. Ben de şimdi gidiyorum."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ama..."

Oleg devamını getirmedi. Harry bu her şeyi kapsayan "ama"nın bir devamı olmadığını biliyordu zaten. İçgüdüsel bir inkâr, kendiliğinden gelen bir itirazdı; böyle bir şeyin olma ihtimalini kabullenememeydi bu sadece. Yirmi dakika önce Katrine Bratt'ın odasında dudaklarından dökülen "ama..."nın aynısıydı.

Oleg gözyaşlarını tutmaya çalışırken Harry onu bekledi. Oleg'in sorduğu beş soruyu da "Bilmiyorum Oleg" diye cevapladı.

Çocuğun sesindeki hıçkırığı duydu ve o ağlarken ben ağlamayacağım diye düşündü.

Oleg'in soruları bitince bir süre konuşmadılar.

"Telefonumu açık tutacağım ve daha fazla bilgi edinir edinmez seni arayacağım" dedi Harry. "Oradan buraya uçak?.."

"Saat birde Tromso'dan kalkan bir uçak var." Oleg'in güçlükle çıkan ağır nefesi telefonda yankılandı.

"Güzel."

"Beni en kısa zamanda ara, olur mu?"

"Ararım."

"Baba, bir şey daha var."

"Evet?"

"Onlara izin verme..."

"Tamam, vermem" dedi Harry. Oleg'in ne düşündüğünü nasıl tahmin etti, bilmiyordu. Mantıklı bir düşünce değildi, sadece öylece... aklında belirivermişti. Boğazını temizledi. "Olay yerinde kimsenin gereğinden fazlasını görmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Tamam."

Sessizlik...

Harry birkaç teselli sözcüğü düşünmeye çalıştı ama kulağa anlamsız gelmeyen bir tane bile bulamadı.

"Seni ararım" dedi.

"Tamam."

Ve böylece konuşma sona erdi.

8

Harry garaj yoluna park etmiş ekip arabalarının dönen mavi ışıklarının arasından siyah ahşap eve giden tepeyi yavaşça tırmandı. Turuncu ve beyaz polis şeridi bahçe kapısından başlıyordu. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemeyen iş arkadaşları, yanından geçerken ona bakıyordu. Suyun altında yürüyor gibiydi. Hemen uyanmayı umduğu bir rüyadaydı. Belki de uyanmasa daha iyiydi; çünkü bir uyuşukluk halinin, tuhaf bir hissizlik ve sessizliğin içindeydi. Tek algılayabildiği puslu bir ışık ve kendi adımlarına ait boğuk bir sesti. Bir maddenin etkisindeydi sanki.

Bir zamanlar Rakel ve Oleg'le beraber yaşadığı evin açık duran kapısının önündeki üç basamağı çıktı. İçeriden polis telsizlerinin çıtırtıları ve Björn Holm'un diğer olay yeri çalışanlarına verdiği kısa emirler duyuluyordu. Harry birkaç titrek nefes aldı.

Ardından eşiğin üzerinden geçti ve adli tıp ekibinin diktiği beyaz bayrakların dışından dolandı.

İnceleme, diye geçirdi aklından. *Bu bir inceleme.* Rüya görüyorum ama yine de uykumda inceleme yapabilirim. Tek mesele bir yerinden başlamak, düzgün bir şekilde yapmak ve uyanmamak. Uyanmadığım müddetçe bu gördüklerim gerçek olmayacak.

Böylece Harry işe koyuldu ve güneşe, yani mutfakla otur-

ma alanı arasında yerde yatan bedene bakmadı. O artık Rakel olmasa da güneşe doğrudan bakmak gözlerini kör edebilirdi. Tecrübeli bir dedektif olsanız bile bir cesedin görüntüsü daima duyularınızı harekete geçirirdi. Öyle ya da böyle onları etkisi altına alır, uyuşturur, cinayet mahallinde size bir şeyler anlatabilecek olan daha az şiddetli ipuçlarına, daha küçük ayrıntılara karşı hassasiyetinizi azaltırdı. Oysa bunlar, cinayete tutarlı ve mantıklı bir açıklama getirmenize yardımcı olan şeylerdi. Ya da göze batan, resme ait olmayan parçaları ayıklamanıza. Gözlerini duvarlarda gezdirdi. Şapka askısında sadece kırmızı bir kaban asılıydı. Buraya en son giydiği kabanını asar, bir daha giymeyeceklerini gardıropta diğer paltolarının yanına asardı. Harry kabanı tutmamak ve yüzüne bastırıp kokusunu içine çekmemek için kendini zor tuttu. Orman kokusu. Rakel hangi parfümü kullanırsa kullansın, ortaya çıkan karışımın alt notasında daima güneşli bir Norveç ormanının kokusu olurdu. Harry genelde kabanla birlikte giydiği kırmızı ipek fuları göremedi ama siyah çizmeleri askının hemen altındaki ayakkabılıkta duruyordu. Oturma odasına baktı. Farklı bir şey yoktu. İki ay, on beş gün, yirmi saat önce terk ettiği odanın aynısı gibi görünüyordu. Çerçevelerin hiçbiri yamuk değildi, tüm halılar düzgündü. Başını mutfağa çevirdi. İşte oradaydı. Mutfak tezgâhının üzerinde duran piramit biçimli ahşap bloktaki bıçaklardan biri eksikti. Gözleri cesede doğru daireler çizmeye başladı.

Omzunda bir el hissetti.

"Selam Björn" dedi Harry arkasını dönmeden. Sistemli bir şekilde olay yerini fotoğraflayan gözlerini durduramadı.

"Harry" dedi Björn. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bana burada olmamam gerektiğini söylemelisin" dedi Harry. "Bu davada çalışmadığımı, onu görmek istiyorsam her sivil gibi cesedin teşhisi için çağrılana kadar beklemem gerektiğini söylemelisin."

"Bunların hiçbirini söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Sen söylemezsen başkası söyleyecek" dedi Harry, kitaplığın aşağısına fışkırmış kana bakarak. Hamsun külliyatına ait kitapların ve Harry basıldığı zamandan bu yana değiştirilen şeyleri ve neden değiştirildiklerini açıklarken Oleg'in sayfalarını karıştırmayı sevdiği eski ansiklopedinin sırtı kana bulanmıştı. "Ayrıca senden duymayı tercih ederim." Harry nihayet Björn Holm'a baktı. Gözleri parlaktı ve her zamankinden pörtlek görünüyordu. Solgun yüzü 1970'lerin Elvis'i gibi uzattığı kızıl favoriler, bir sakal ve Jamaika beresinin yerini almış olan yeni bir keple çevreleniyordu.

"Söylememi istiyorsan söylerim, Harry."

Harry gözlerini güneşe yaklaştırmaya cesaret etti ve yerdeki kan birikintisinin kenarını gördü. Dış çizgisine bakılırsa büyük bir birikintiydi. Oleg'e "öldüğü bildirildi" demişti. Kendi gözleriyle görene kadar inanmayacakmış gibi. Boğazını temizledi. "Önce bana neler bildiğini söyle."

"Bıçak" dedi Björn. "Adli tıp uzmanımız yolda ama bana en fazla üç bıçak darbesi var gibi geldi. Biri ensesine, kafatasının hemen altına isabet etmiş. O yüzden..."

"Hızlı ve acısız bir ölüm olmuş" dedi Harry. "Bunu söylediğin için sağ ol, Björn."

Björn kısa bir baş hareketiyle teşekkürü kabul etti ve Harry adli tıpçının bunu sadece onun değil, kendisi için de söylediğini fark etti.

Mutfak tezgâhındaki ahşap bıçaklığa bir daha baktı. Hong Kong'dan aldığı, geleneksel *Santoku* stiliyle yapılmış, meşe saplı ve manda boynuzu bilezikli aşırı keskin Tojiro bıçaklarına. Rakel bu bıçaklara bayılmıştı. Görünüşe göre ağzı on-on beş santim uzunluğunda olan çok amaçlı en küçük bıçak kayıptı.

"Cinsel saldırı belirtisi de yok" dedi Björn. "Tüm giysileri üzerinde duruyor ve sağlam."

Harry'nin gözleri güneşe vardı.

Uyanmamalıydı.

Rakel arkası Harry'ye, önü mutfağa dönük bir halde yerde kıvrılmış, yatıyordu. Vücudu uyurkenki halinden daha kıvrıktı. Sırtında görünür bir yara ya da bıçak izi yoktu ve uzun siyah saçları boynunu örtüyordu. Harry'nin kafasının içinde birbirini bastırmaya çalışan sağır edici sesler vardı. Biri, üzerinde Reykjavik'e gittiklerinde Harry'nin ona aldığı geleneksel hırkanın olduğunu haykırıyordu. Bir diğeri bunun Rakel olmadığını, o olamayacağını. Üçüncü bir ses, ilk bakışta gördüğü manzara buysa ilk olarak önden bıçaklandığını ve saldırgan kapıyla arasında durduğu için kaçmaya fırsat bulamadığını söylüyordu. Dördüncü ses ise her an ayağa kalkacağını, gülümseyerek ona doğru yürüyeceğini ve gizli kamerayı işaret edeceğini.

Gizli kamera.

Harry birinin sessizce boğazını temizlediğini duydu ve ona doğru döndü.

Kapı aralığında dikilen adamın dikdörtgen biçiminde geniş bir vücudu vardı ve başı cetvelle kesilmiş bir granit parçasını andırıyordu. Düz çeneli, düz ağızlı, düz burunlu, düz kaşlı, düz ve kısık gözlüydü ve kafasında saç yoktu. Mavi kot pantolon, şık bir ceket ve kravatsız gömlek giymişti. Gri gözleri herhangi bir duygu barındırmasa da ses tonu ve sanki kelimeleri söylemekten zevk alıyormuş ya da onları söylemek için fırsat kolluyormuş gibi hissettiren konuşma biçimi, gözlerinin gizlediği her şeyi gösteriyordu.

"Kaybın için üzgünüm ama senden olay yerini terk etmeni istemek zorundayım, Hole."

Harry, Ole Winter'la göz göze geldi ve Kripos'un baş dedektifinin sanki Norveççe başsağlığı dilemek için yeterli bir dil değilmiş gibi doğrudan İngilizceden çevrilmiş bir kalıp kullandığını fark etti. Başsağlığı dileğinden sonra es bile

vermeden hızlı bir bağlaçla Harry'yi oradan kovduğunu da. Harry cevap vermedi, sadece arkasını döndü ve Rakel'e tekrar baktı.

"Hemen şimdi, Hole."

"Hımm. Bildiğim kadarıyla Kripos'un görevi Oslo Emniyet Müdürlüğü'ne yardım etmektir, dava yönetmek de..."

"Şimdi de Kripos maktulün eşinin olay yerinden uzak tutulmasına yardım ediyor. Ya bir profesyonel gibi davranıp dediğimi yaparsın ya da seni dışarı çıkarması için iki üniformalı arkadaş çağırırım."

Harry meslektaşlarının, komşularının ve yolda bir akbaba gibi dikilip mümkün olduğunca çok şeyin fotoğrafını çekmeye çalışan basın mensuplarının gözü önünde iki memur tarafından polis aracına götürülmesine Ole Winter'ın hiçbir itirazının olmayacağını biliyordu. Ole Winter, Harry'den iki yaş büyüktü ve ikisi yirmi beş yıldır bir çitin iki farklı tarafında cinayet dedektifi olarak çalışmışlardı. Harry Oslo polis teşkilatında, Winter ise cinayet gibi ciddi adli vakalarda yerel polis birimlerine yardım eden, bazen de geniş kaynakları ve yetkinliği yüzünden soruşturmaları tamamen devralan ulusal suç araştırma kurumu Kripos'ta. Harry, Kripos'u buraya çağırma kararını kendi emniyet müdürü Gunnar Hagen'ın verdiğini tahmin etti. Kurbanın eşinin Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün Cinayet Masası'nda çalıştığı düşünüldüğünde kesinlikle yerinde bir karardı. Ancak ülkedeki en büyük iki cinayet soruşturma biriminin arasında gizli bir rekabet olduğundan hassas bir karardı da. Herkesçe bilinen şey ise Ole Winter'ın Harry hakkındaki görüşleriydi. Harry'nin epey abartılmış olduğuna, mükemmel bir dedektiflik sergilediği için değil, sansasyonel davalar çözdüğü için efsane mertebesine yükseldiğine inanıyordu. Ona göre kendisi ise Kripos'un tartışmasız yıldızı olmasına rağmen yakın çevresi dışında değeri bilinmeyen biriydi. Başarıları asla Hole'un-

kiler gibi ses getirmezdi çünkü polisliği ciddi bir iş olarak yapanlar kimsenin ilgisini çekmezken kafası sadece bir an çalışan alkolik bir serseri daima manşetlere çıkardı.

Harry cebinden Camel paketini çıkardı, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve çakmağını eline aldı.

"Gidiyorum Winter."

Adamın yanından geçti, basamakları inip garaj yoluna çıktı ve toparlanmaya çalıştı. Durdu, çakmağı sigaraya yaklaştırdı ama gözyaşları yüzünden ne çakmağı, ne de sigarayı görebiliyordu.

"Buradan yak."

Harry sesi duyunca hızlıca gözlerini kırpıştırdı ve Björn'ün çakmağından yükselen alevle sigarasını yaktı. Sert bir nefes çekti. Öksürdü ve yeniden çekti.

"Sağ ol. Seni de mi dışarı attılar?"

"Hayır, benim işim Oslo emniyetine yaradığı kadar Kripos'un da işine yarıyor."

"Sen babalık izninde değil miydin?"

"Katrine aradı. Bizim çocuk şu anda muhtemelen annesinin kucağında Cinayet Masası'nı yönetiyor." Björn Holm'un yarım gülümsemesi belirdiği gibi kayboldu. "Affedersin Harry. Saçmalıyorum işte."

"Hımm." Harry'nin üflediği duman rüzgârda savruldu. "Bahçeyle işiniz bitti, değil mi?"

İncelemeyi bırakmamalıydı. Sakin kalmalıydı.

"Evet" dedi Björn Holm. "Cumartesi gecesi don vardı, o yüzden çakıllar daha sertti. Buradan bir insan ya da araç geçmişse bile fazla iz bırakmamış."

"Cumartesi gecesi mi? Olay ne zaman olmuş ki?"

"Bedeni soğuk. Kolunu büktüğümde rigor mortis[2] evresinin geçmeye başladığını hissettim."

2. Ölümden sonra vücudun katılaşması. (ç.n.)

"En az yirmi dört saat önce öyleyse."

"Evet. Ama adli tıp uzmanımız her an gelebilir. Sen iyi misin, Harry?"

Harry öğürmesine aldırmadan başını aşağı yukarı salladı ve ağzına gelen acı safrayı yuttu. Başaracaktı. Başaracaktı. Uyanmayacaktı.

"Şu bıçak kesikleri... Ne tür bir bıçak kullanılmış, fikrin var mı?"

"Küçükle orta boy arasında bir bıçak diyebilirim. Kesiklerin kenarında morarma olmamış. Demek ki ya çok derine saplamamış ya da bıçak uzun değilmiş."

"Kan... Derine saplamış olmalı."

"Evet."

Harry filtreye kadar yanmış olan sigaraya asılmaya devam etti. Burberry mont ve takım elbise giymiş uzun boylu genç bir adam garaj yolunda onlara doğru yürüyordu.

"Katrine, polisi arayan kişinin Rakel'in işyerinden biri olduğunu söyledi" dedi Harry. "Bu konuda bilgin var mı?"

"Sadece patronu olduğunu biliyorum" dedi Björn. "Rakel önemli bir toplantıya gelmeyince aramışlar ama ulaşamamışlar. Adam bir sorun olabileceğini düşünmüş."

"Hımm. Bir çalışanın toplantıya katılmadı diye polisi aramak normal mi?"

"Bilmiyorum, Harry. Rakel'in toplantılara mutlaka geldiğini, gelmese bile önceden haber verdiğini söylemiş. Ayrıca belli ki yalnız yaşadığını biliyorlarmış."

Harry yavaşça başını oynattı. Bundan daha fazlasını biliyorlardı. Yakın zaman önce kocasını evden attığını. Adamın dengesiz hareketleriyle tanınan biri olduğunu. Sigarayı yere attı ve topuğuyla ezerken taşların üzerinde tısladığını duydu.

Genç adam yanlarına varmıştı. Otuzlu yaşlarındaydı, zayıf ve dikti, Asyalılara has bir yüz yapısı vardı. Takım elbise-

si özel dikime benziyordu. Bembeyaz gömleği yeni ütülenmiş, kravatı düzgünce bağlanmıştı. Gür siyah saçları kısaydı ve bu denli özenli görünmese mütevazı sayılabilecek bir tarzda kesilmişti. Kripos dedektifi Sung-min Larsen, Harry'nin pahalı olduğunu tahmin ettiği bir parfüm kokuyordu. Kripos'ta daha çok Nikkei Endeksi[3] adıyla tanınsa da Harry'nin Hong Kong'da birkaç kez rast geldiği Sung-min adı aslında Japon değil, Koreli adıydı. Sung-min Polis Koleji'nden Harry'nin orada ders verdiği ilk sene mezun olmuştu ama Harry onu suç soruşturmaları derslerinden hâlâ hatırlıyordu. En çok da beyaz gömleğini, sakin mizacını ve tecrübesiz bir hoca olarak arada sırada bocaladığında yüzünde oluşan alaycı gülümsemelerini. Ayrıca sınav notları da Polis Koleji'nde o ana dek alınan en yüksek notlardı.

"Üzgünüm Bay Hole" dedi Sung-min Larsen. "Size başsağlığı diliyorum." Boyu neredeyse Harry kadar vardı.

"Teşekkürler Larsen." Harry, Kripos dedektifinin elindeki defteri gösterdi. "Komşularla mı konuşuyordun?"

"Evet."

"İlginç bir şey var mı?" Harry etrafına baktı. Holmenkollen'in bu nezih bölümünde evlerin arasındaki geniş boşluklarda uzun çitler ve sıra sıra köknarlar vardı.

Sung-min Larsen bir anlığına bu bilgiyi Oslo Emniyet Müdürlüğü'yle paylaşıp paylaşmaması gerektiğini düşünür gibi oldu. Tabii Harry'nin kurbanın kocası olması gibi bir sorun da vardı.

"Komşunuz Wenche Angondora Syvertsen cumartesi gecesi olağandışı bir şey duymadığını ve görmediğini söylüyor. Yatarken pencereyi açık bırakıyor mu diye sordum. Öyle yapıyormuş. Fakat alışkın olduğu sesler onu uyandırmadığı için bu şekilde uyuyabildiğini söyledi. Kocasının araba-

3. Tokyo Borsası'nın endeksi. (ç.n.)

sı, komşuların arabaları, çöp kamyonu gibi. Rakel Fauke'nin evinin kalın ahşap duvarları olduğunu da belirtti."

Bunları defterine bakmaya ihtiyaç duymadan söylemişti. Harry, Larsen'in bu ayrıntıları onlara deneme amacıyla sunduğu hissine kapıldı. Herhangi bir tepki verip vermeyeceklerini görmek istiyordu sanki.

"Hımm" dedi Harry, tek vazifesi karşısındaki kişiyi duyduğunu göstermek olan uğultuya benzer bir ses çıkartarak.

"Bu ev sadece ona ait, öyle mi?" diye sordu Larsen. "İkinizin değil yani?"

"Kişisel mülk" dedi Harry. "Onunla parası için evlendiğimi sansınlar istemedim."

"Zengin miydi?"

"Hayır, şaka yaptım." Harry başıyla evi işaret etti. "Edindiğin tüm bilgileri amirine iletmelisin Larsen."

"Winter burada mı?"

"İçerisi bayağı soğuktu."[4]

Sung-min Larsen kibarca gülümsedi. "Resmi olarak taktiksel soruşturmaları Winter yürütüyor ama görünüşe bakılırsa bu davadan ben sorumlu olacağım. Sizinle aynı klasmanda olmayabilirim, Bay Hole; fakat karınızı öldüren kişiyi yakalamak için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

"Sağ ol" dedi Harry. Genç dedektifin samimi konuştuğunu hissediyordu. Aynı klasmanda olmamalarıyla ilgili söylediği şey dışında. Larsen'in ekip araçlarının yanından geçerek eve gitmesini izledi.

"Gizli kamera" dedi Harry.

"Ha?" dedi Björn.

"Şuraya, ortadaki köknara bir doğa kamerası kurmuştum." Harry komşu arazinin çitinin önünde bulunan, çalı ve

4. Winter, İngilizcede kış anlamına geldiği için Harry böyle bir kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

ağaçlardan oluşan minik Norveç ormanını gösterdi. "Sanırım Winter'a bundan bahsetmem gerekecek."

"Hayır" dedi Björn kesin bir tavırla.

Harry ona baktı. Sesinin bu denli kararlı çıktığını fazla duymazdı. Björn Holm omuzlarını kaldırdı. "Davanın çözülmesine yardım edecek bir şeyler kaydettiyse bence Winter bundan kendine pay çıkarmamalı."

"Öyle mi?"

"Ayrıca buradaki hiçbir şeye dokunmaman gerek."

"Şüpheli olduğum için mi?" diye sordu Harry.

Björn cevap vermedi.

"Haklısın" dedi Harry. "İlk şüpheli her zaman eski kocadır."

"Kendini temize çıkarana kadar" dedi Björn. "Kamera kayıtlarıyla ben ilgilenirim. Ortadaki ağaç dedin, değil mi?"

"Kolay bulunan bir yerde değil" dedi Harry. "Ağacın gövdesiyle aynı renkte bir çorabın içinde gizli. İki buçuk metre yukarıda."

Tıknaz adli tıp uzmanı ona dostane bir bakış attı. Ardından kendisinden beklenmeyecek yumuşak ve aşırı yavaş adımlarla ağaçlığa doğru yürümeye başladı. Harry'nin telefonu çaldı. Ekrandaki ilk dört hane *VG* binasındaki bir sabit hattan aradıklarını gösteriyordu. Akbabalar leşin kokusunu almıştı. Ve doğruca onu aradıklarına göre büyük ihtimalle kurbanın adını öğrenmiş, bağlantıyı kurmuşlardı. Aramayı reddetti ve telefonu cebine koydu.

Björn ağaçların yanına çömelmişti. Harry'ye baktı ve ona doğru gelmesini işaret etti. "Daha fazla yaklaşma" dedi, ellerine bir çift beyaz lateks eldiven geçirerek. "Birisi buraya bizden önce gelmiş."

"Nasıl olur?.." diye fısıldadı Harry. Çorap ağaçtan alınmıştı ve yerde yırtık halde duruyordu. Yanında ise kameranın hurdası vardı. Birisi onu ayağıyla paramparça etmişti. Björn kamerayı eline aldı. "Hafıza kartı yok" dedi.

Harry burnundan soluyordu.

"Kamufle bir çorabın içinde bu kamerayı bulabilmek büyük iş" dedi Björn. "Görmek için buraya kadar gelip ağaçların ortasında dikilmek gerekiyor."

Harry yavaşça başını salladı. "Tabii..." dedi, beynine yeterince oksijen gitmediğini hissederek. "Tabii... fail kameranın nerede olduğunu bilmiyorsa."

"Kesinlikle. Kimlere söylemiştin?"

"Kimseye." Harry'nin sesi çatlıyordu. Göğsünde büyüyüp dışarı çıkmaya çalışan acının ne olduğunu önce kavrayamadı. Yoksa uyanıyor muydu? "Hiç kimseye" dedi. "Üstelik gece yarısı zifiri karanlıkta kurdum; kimsenin görmüş olma şansı yok. Hiçbir insanın." Harry biraz sonra neyin dışarı çıkmaya çalıştığını anladı. Kargaların çığlığıydı bu. Bir delinin ağlaması. Kahkahalar.

9

Müşterilerin çoğu açılan kapıya başlarını kaldırıp ilgisizce bakarken saat öğleden sonra iki buçuktu.

Schröder Restoranı.

Bu kahverengi kafe, domuz pirzolası ve kuyrukyağı sosu gibi bazı Norveç spesiyallerini pişirse de esasen bira ve şarap servis ettiği için buraya "restoran" demek yanlış olabilirdi. Ellilerin ortasında Waldemar Thranes Caddesi'nde kurulan bar, doksanlardan bu yana Harry'nin bir numaralı uğrak yeriydi. Rakel'le Holmenkollen'e taşındıktan sonra birkaç sene ara vermiş ama şimdi geri dönmüştü.

Pencere kenarındaki masalardan birinde duvar dibindeki koltuğa oturdu.

Koltuk yeniydi. Fakat onun dışında her şey son yirmi yıldır aynıydı. Aynı masa ve sandalyeler, aynı lekeli cam tavan, aynı Oslo manzaralı Sigurd Fosnes tabloları. Hatta kırmızı masa örtüleri ve üzerine çapraz serilen beyaz örtüler bile aynıydı. Harry'nin hatırladığı en büyük değişim, 2004'te sigara yasağı yürürlüğe girdiğinde duman kokusundan kurtulmak için barı tekrar boyamaları olmuştu. Öncekiyle aynı renge. Zaten duman kokusu da asla tam geçmemişti.

Telefonunu kontrol etti ama aramasını söylediği Oleg mesajlara hâlâ cevap vermemişti. Muhtemelen uçaktaydı.

"Korkunç bir şey, Harry" dedi Nina, ellilik iki bira barda-

ğını önünden kaldırırken. "İnternette gördüm." Boştaki elini önlüğüne silip Harry'ye baktı. "Nasılsın?"

"Çok iyi değil, sağ ol" dedi Harry. Demek akbabalar adını duyurmuştu bile. Muhtemelen bir yerlerden Rakel'in resmini bulmuşlardı. Tabii, Harry'ninkini de. Arşivlerinde Harry'nin çok sayıda fotoğrafı vardı ve bazıları öyle korkunçtu ki Rakel en azından bir dahaki sefere biraz daha iyi poz vermesini istemişti. O ise uğraşsa bile asla kötü çıkmıyordu. Daha doğrusu, çıkmazdı. Lanet olsun.

"Kahve?"

"Bugün senden bira isteyeceğim Nina."

"Durumunu anlıyorum ama sana uzun zamandır bira vermedim Harry. Sahi, kaç sene oldu?"

"Çok. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ama uyanmamam lazım, anladın mı?"

"Uyanmaman mı?"

"Bugün sert alkol olan bir yere gidersem büyük ihtimalle kendimi öldürene kadar içerim."

"Sadece bira satma lisansımız olduğu için mi buraya geldin?"

"Bir de buradan evimi gözü kapalı bulabilirim diye."

İnatçı tombul garson dikilmeye devam edip endişeli ve düşünceli bir yüzle ona baktı. Ardından derin bir iç çekti. "Tamam Harry. Ama ne zaman duracağına ben karar vereceğim."

"Ben başlayınca duramam Nina."

"Biliyorum. Ama bana kalırsa güvendiğin birinin elinden içki içmek için buraya geldin."

"Belki de."

Nina yanından ayrıldı ve ellilik bir bira getirip önüne koydu.

"Yavaş yavaş" dedi. "Yavaş yavaş."

Harry üçüncü bardağa geçmek üzereyken kapı tekrar açıldı.

Müşterilerin başlarını kaldırdıktan sonra bir daha indir-

mediğini ve deri pantolonlu uzun bacakları Harry'nin masasına gelip oturuncaya dek gözleriyle takip ettiklerini fark etti.

"Telefonunu açmıyorsun" dedi kadın, masaya doğru gelen Nina'yı geri göndererek.

"Kapattım. *VG* ve diğerleri aramaya başladı."

"Haberleri bilmiyorsun. Vampirist davasından beri bu kadar hararetli bir basın toplantısı görmemiştim. Bunun bir sebebi de emniyet müdürünün ikinci bir emre kadar seni uzaklaştırmaya karar vermiş olması."

"Ne? Ben sadece bu davada çalışamayacağımı sanıyordum. Tüm görevlerden mi alındım? Gerçekten mi? Sırf basın bir cinayet soruşturmasının üzerine çullandığı için mi?"

"Ne iş yaparsan yap seni rahat bırakmayacakları için. Şu anda bizi oyalayacak şeylerle uğraşamayız."

"Başka?"

"Başka mı?"

"Devam et." Harry bardağı dudaklarına götürdü.

"Başka bir şey yok."

"Evet, var. Politika. Onu duyalım."

Katrine derin bir iç çekti. "Baerum ve Asker de Oslo Emniyet Müdürlüğü'ne bağlandığı için Norveç nüfusunun beşte birinden biz sorumluyuz. İki sene önceki anketler, halkın yüzde seksen altısının bize karşı yüksek ya da oldukça yüksek bir güven duyduğunu gösteriyordu. Bu rakam birkaç talihsiz münferit vaka yüzünden altmış beşe düştü. Bu yüzden de sevgili emniyet müdürümüz Hagen, o kadar da sevgili olmayan adalet bakanımız Mikael Bellman tarafından görüşmeye çağrıldı. Açık konuşmak gerekirse, basının görev başında sarhoş olan dengesiz bir polisle röportaj yayımlaması şu anda Hagen ve Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün pek de işine yaramaz."

"Paranoyak kısmını unutma. *Paranoyak*, dengesiz ve sarhoş." Harry bardağı kafasına dikip bitirdi.

"Lütfen artık şu paranoyayı bırak Harry. Kripos'tan Winter'la konuştum. Finne'nin yaptığını gösteren hiçbir delil yokmuş."

"Peki deliller *neyi gösteriyormuş?*"

"Hiçbir şeyi."

"Orada ölü bir kadın yatıyordu; elbette delil vardır." Harry bir sonraki bardağa hazır olduğunu göstermek için Nina'ya bir el işareti yaptı.

"Pekâlâ, Adli Tıp Kurumu'ndan şu bilgiler geldi" dedi Katrine. "Rakel ensesine aldığı bıçak darbesiyle ölmüş. Bıçağın ağzı, üst omurgayla kafatası arasında nefes almayı düzenleyen medulla oblongatanın bir kısmını delmiş. Muhtemelen daha o anda hayatını kaybetmiş."

"Björn'e diğer ikisini sormadım" dedi Harry.

"Neyin diğer ikisini?"

"Bıçak kesiklerinin."

Katrine'in yutkunduğunu gördü. Bu bilgiyi ondan saklı tutmayı umduğunu fark edebiliyordu.

"Diğer kesikler karnında" dedi Katrine.

"O halde o kadar da acısız bir ölüm olmamış, öyle mi?"

"Harry..."

Harry kamburunu çıkarıp "Devam et" dedi sertçe. Sanki kendisi de bıçaklanıyordu.

Katrine boğazını temizledi. "Bildiğin üzere, kurban bu davadaki gibi yirmi saatten uzun bir süredir ölü olduğunda ölüm saatini kesin olarak belirlemek genelde çok zor oluyor. Ama belki sen de duymuşsundur; Adli Tıp Kurumu ve Adli Suç Birimi birlikte rektal ısıyı, göz ısısını, göz içi sıvısındaki hipoksantin seviyelerini ve beyin ısısını bir araya getirdikleri yeni bir yöntem geliştirdi..."

"Beyin ısısı mı?"

"Evet. Kafatası tarafından korunduğu için beyin dış etkenlerden daha az etkileniyor. Burundan iğne benzeri bir

sonda sokup kafatasının tabanının bulunduğu lamina cribrosaya ulaşıyorlar ve..."

"Son zamanlarda Latinceni epey geliştirmişsin."

Katrine durdu.

"Affedersin" dedi Harry. "Ben... şey..."

"Endişelenme" dedi Katrine. "Birkaç rastlantısal dış etken vardı. Zemin kattaki sıcaklığın sabit olduğunu biliyoruz çünkü tüm petekler merkezi bir termostatla kontrol ediliyor. Ve sıcaklık nispeten düşük olduğu için..."

"Yün kazakla ve serin kafayla daha iyi düşündüğünü söylerdi."

"...vücudun iç organları henüz oda sıcaklığına düşmemişti. Böylece bu yeni yöntemi uygulayabildik ve ölüm saatinin cumartesi saat 22.00 ile 11 Mart Pazar günü saat 02.00 arasında olduğunu tespit ettik."

"Peki ya olay yeri inceleme ekibi? Onlar ne buldu?"

"İlk polisler geldiğinde ön kapı kilitli değilmiş ve sürgülü kilit olmadığı için failin kapıdan çıktığını düşünmüşler. Kapıda zorlama belirtisi yok; bu da bize katil eve geldiğinde ön kapının kilitli olmadığını..."

"Rakel o kapıyı her zaman kilitli tutardı. Diğer tüm kapıları da. O ev lanet bir kale gibiydi."

"...ya da onu Rakel'in içeri aldığını gösteriyor."

"Hımm." Harry dönüp sabırsızca Nina'ya baktı.

"Kale gibi olduğu konusunda haklısın. Björn olay yerine ilk gelenlerden biri ve evi bodrumdan çatı katına kadar gezmiş. Tüm kapıların içeriden kilitli olduğunu ve tüm pencerelerin sürgülendiğini söyledi. Sen ne düşünüyorsun?"

"Daha fazla delil olması gerektiğini düşünüyorum."

"Evet" dedi Katrine başıyla onaylayarak. "Birisinin delilleri ortadan kaldırdığı belli. Hangi delilleri kaldırması gerektiğini *bilen* biri."

"Tamam. Peki sence Finne bunu nasıl yapacağını bilmiyor mudur?"

"Ah, tabii ki biliyordur. Finne bariz biçimde şüphelilerden biri ve hep öyle olacak. Ama bunu kamuoyuna duyuramayız. Sadece hislerimize dayanarak tek bir kişiyi hedef gösteremeyiz."

"His mi? Finne beni ve ailemi tehdit etti. Sana bunu söylemiştim."

Katrine cevap vermedi.

Harry ona baktı. Ardından yavaşça başını salladı. "Doğru ya. Bunu cinayet kurbanının reddedilen kocası söylüyor."

Katrine masaya eğildi. "Dinle. Seni bu davada ne kadar çabuk temize çıkarırsak o kadar az yaygara kopacak. Şu anda davayı Kripos yönetiyor ama biz de onlarla beraber çalışıyoruz. Dolayısıyla onları önce senin şüpheli olup olmadığına karar vermeleri için zorlayabilirim. Böylece bir basın bildirisi yayınlayabiliriz."

"Basın bildirisi mi?"

"Gazeteler açıkça bir şey belirtmiyor ama okuyucuları aptal değil. Haksız da sayılmazlar. Çünkü böyle vakalarda katilin kadının kocası çıkma ihtimali yaklaşık olarak..."

"Yüzde seksen" dedi Harry, sesli ve yavaş bir şekilde.

"Üzgünüm" dedi Katrine. Yüzü kızarmıştı. "Bu şüpheyi mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ortadan kaldırmalıyız."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Harry, Nina'yı çağırsam mı diye düşünerek. "Sadece bugün biraz hassasım."

Katrine elini masanın üzerinden uzattı ve Harry'nin elinin üzerine koydu. "Nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyorum, Harry. Hayatının aşkını bu şekilde kaybetmek..."

Harry onun eline baktı. "Ben de" dedi. "Bu yüzden tamamen idrak edene kadar bu gerçekten mümkün olduğunca kaçmayı planlıyorum. Nina!"

"Sarhoş olursan seni sorgulayamazlar, o yüzden ayılana kadar şüpheli kalmaya devam edersin."

"Sadece bira içiyorum. Ararlarsa bir iki saate ayılırım. Bu arada annelik sana yakışıyor, söylemiş miydim?"

Katrine kısacık gülümsedi ve ayağa kalktı. "Dönmem gerek. Kripos sorgu için bizim binayı kullanmak istedi. Kendine iyi bak, Harry."

"Deneyeceğim. Git ve o adamı yakala."

"Harry..."

"Sen yapmazsan ben yapacağım. Nina!"

Dagny Jensen, Var Frelsers Mezarlığı'ndaki mezar taşlarının arasında uzanan, bahar nemiyle ıslanmış patika yolda yürüyordu. Havada Ullevalsveien'daki yol çalışmalarından gelen yanık metalle birlikte çürümüş çiçek ve ıslak toprak kokusu da vardı. Bir de köpek kakası kokusu. Oslo'da kar eridikten sonra her ilkbahar böyle olurdu ama yine de hayvanlarını ekseriyetle boş olan mezarlığa getiren ve görgü şahidi olmadığı için dışkılarını burada bırakıp gidebilen bu köpek sahiplerinin kim olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Dagny İngilizce öğretmeni olarak çalıştığı, buradan üç ya da dört dakikalık yürüme mesafesinde olan Katedral Okulu'ndaki son dersinden sonra her pazartesi olduğu gibi annesinin mezarını ziyarete gelmişti. Annesini ve onunla yaptığı havadan sudan konuşmaları özlüyordu. Annesi Dagny'nin hayatında öyle gerçek ve hayati bir role sahipti ki huzurevinden arayıp öldüğünü söylediklerinde Dagny önce buna inanmamıştı. Mum bebek gibi yapay duran naaşını gördüğünde bile. Zihni öldüğünü bilse de vücudu reddetmişti. Kabullenmek için annesinin öldüğüne kendi gözleriyle şahit olmak istemişti sanki. Dagny hâlâ ara sıra rüyalarında Thorvald Meyers Caddesi'ndeki evinin kapısının yumruklandığını ve annesinin dünyanın en doğal şeyiymiş gibi orada dikildiğini görürdü. Neden olmasın ki? Yakında Mars'a bile insan gönderebileceklerine göre ölü birini yeniden dirilt-

menin tıbbi olarak imkânsız olduğunu kim *kesin olarak* bilebilirdi? Cenaze töreninde genç bir kadın olan papaz ölüm denen eşiğin diğer tarafında ne olduğunu kimsenin bilmediğini, tek bildiğimiz şeyin o eşikten geçenin asla geri dönemediği olduğunu söylemişti. Bunu duymak Dagny'yi üzmüştü. Sözüm ona insanlara ait olan kilisenin tek gerçek işlevinden, yani ölümden sonraki hayata dair mutlak ve rahatlatıcı yanıtlar verme görevinden vazgeçecek kadar güçsüzleşmesi değildi üzüntüsünün sebebi. Hayır, papazın bu kadar kendine güvenerek söyleyebildiği "asla" kelimesiydi. İnsanların umuda ihtiyacı varsa sevdiklerinin günün birinde dirilebileceği inancını neden ellerinden alıyordu ki? Papazın inancının iddia ettiği şey şu an için doğruysa bile, bunun günün birinde değişmeyeceği ne malumdu? Dagny iki sene sonra kırkına basacaktı, hiç evlenmemiş ya da nişanlanmamıştı, çocuğu yoktu, Mikronezya'ya hiç gitmemişti ve ne Eritrea'da bir yetimhane açma, ne de şu şiir kitabını bitirme hayalini gerçekleştirebilmişti. Ve bir daha kimseden "asla" lafını işitmek istemiyordu.

Dagny sırtı dönük bir adamın varlığını fark ettiğinde mezarlığın Ullevalsveien'a en yakın olan ucundaki yolu tırmanıyordu. Aslında dikkatini çeken şey adamın sırtına kadar gelen uzun, kalın, siyah saç örgüleri ve ekoseli pazen gömleğinin üzerine hiçbir şey giymemesiydi. Önünde dikildiği mezar taşını daha önce kışın karla kaplıyken de görmüştü ve o anda bu mezar taşının ya kimsesiz ya da seveni olmayan birine ait olduğunu düşünmüştü.

Dagny unutulması kolay bir görünüme sahipti. Hayatını sessiz sedasız yaşamayı başarmış zayıf, minyon bir kadındı. Saat üç bile olmamasına rağmen Ullevalsveien'da iş çıkışı yoğunluğu vardı; çünkü Norveç'te son kırk yıldır haftalık çalışma saati öyle kısalmıştı ki yabancıları kızdıracak ya da hayran bırakacak bir seviyeye gelmişti. Adamın onun yaklaş-

tığını duyması şaşırtıcıydı bu yüzden. Arkasını döndüğünde yaşlı bir adam olduğunu görmesi de. Kayışa benzeyen yüzündeki izler öyle keskin ve derindi ki kemiğine kadar kesilmiş gibi duruyordu. Pazen gömleğinin altında ince, kaslı, genç bir vücudun olduğu belliydi ancak yüz hatları ve raptiye boyutundaki gözbebekleriyle kahverengi irislerinin etrafındaki sarımsı gözakları en az yetmiş yaşında olması gerektiğini gösteriyordu. Başına Kızılderilileri andıran kırmızı bir bandana takmıştı, kalın dudaklarının üzerinde bir bıyığı vardı.

Trafik sesini bastırmak için "İyi günler" diye bağırdı adam.

"Bu mezarlıkta birilerini görmek ne hoş" diye cevapladı Dagny gülümseyerek. Genelde yabancılarla pek konuşmazdı ama bugün keyfi yerindeydi, hatta biraz heyecanlıydı. Okula yeni gelen İngilizce öğretmeni Gunnar ona beraber bir şeyler içmeyi teklif etmişti.

Adam da ona gülümsedi.

"Oğlumun" dedi boğuk ve tırtıklı bir sesle.

"Başınız sağ olsun." Dagny mezar taşının önünde dikili duran şeyin bir çiçek değil, tüy olduğunu gördü.

"Çeroki kabilesinde ölülerin tabutlarına kartal tüyü koyarlarmış" dedi adam, zihnini okumuş gibi. "Gerçi bu kartal değil, şahin tüyü."

"Sahiden mi? Nereden buldunuz?"

"Şahin tüyünü mü? Oslo'nun her tarafı vahşi doğayla kaplı, bilmiyor muydunuz?" Adam sırıttı.

"Şey, bana her yer fazla medeniymiş gibi geliyor. Ama tüy getirmeniz ince bir düşünce olmuş. Belki oğlunuzun ruhunu cennete taşır."

Adam başını iki yana salladı. "Burada medeniyet yok, vahşilik var. Oğlum bir polis tarafından öldürüldü. Ona ne kadar tüy getirirsem getireyim muhtemelen cennete gidemeyecek ama o polisin gideceği kadar korkunç bir cehennemde

de değil." Sesinde nefret değil, sadece üzüntü vardı. Sanki o polise de acıyormuş gibi. "Siz kimi ziyarete geldiniz?"

"Annemi" dedi Dagny, adamın oğlunun mezar taşına bakarak. Valentin Gjertsen. İsim bir yerden tanıdık geliyordu.

"Öyleyse dul değilsiniz herhalde. Çünkü sizin gibi güzel bir kadın genç yaşında evlenmiş ve çocuk yapmış olmalıdır, değil mi?"

"Teşekkürler ama ikisi de değil." Dagny güldü ve aklından bir düşünce geçti: lüle lüle saçları olan bir çocuk ve Gunnar'ın kendine güvenen gülümsemesi. Bu onu daha da gülümsetti. "Çok güzelmiş" dedi, mezar taşının önünde toprağa saplı duran zarif ve şık metal nesneyi işaret ederek. "Neyi simgeliyor?"

Adam nesneyi topraktan çıkarıp ona uzattı. Sürünen bir yılana benziyordu ve ucu sivriydi. "Ölümü simgeliyor. Ailenizde hiç de-delilik var mı?"

"Şey... bildiğim kadarıyla yok."

Adam gömlek kollarından birini sıyırdı ve kol saatine baktı.

"İkiyi çeyrek geçiyor" dedi Dagny.

Adam bunun gereksiz bir bilgi olduğunu gösterircesine sırıttı, saatin yanındaki bir düğmeye bastı ve başını kaldırıp ekledi. "İki buçuk dakika."

Bir şeyin süresini mi tutacaktı?

Birden iki uzun adım attı ve kadının önünde dikildi. Odun ateşi kokuyordu.

Ve aklından geçenleri okumuş gibi "Ben de senin kokunu alabiliyorum" dedi. "Buraya doğru yürürken kokunu aldım." Dudakları artık ıslaktı ve konuşurken ağa takılmış yılanbalıkları gibi kıvranıyordu. "Yu-yumurtlama dönemindesin."

Dagny durduğuna pişman oldu. Fakat adamın bakışları onu sanki yere çivilemişti. Dikilmeye devam etti.

"Karşı koymazsan hemen bitecek" diye fısıldadı adam.

Dagny sonunda bakışlardan kurtulmayı başardı ve koşmak için arkasını döndü. Ne var ki çevik bir el kısa montunun altına uzandı ve pantolonunun kemerine asılıp onu geri çekti. Dagny kısa bir çığlık attı ve bomboş olan mezarlığı gördükten sonra Ullevalsveien'a bakan korkulukların önündeki çalıların içine itildi. İki güçlü kol göğsüne dolandı, onu mengene gibi tuttu. Bağırmak için derin bir nefes almayı başarsa da adam sanki bunu bekliyormuş gibi tam ses çıkarmaya başladığı anda kollarını daha fazla sıktı ve ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Bir elinde kıvrılan metal yılanı tuttuğunu gördü Dagny. Ve diğer elini boynuna atıp sıktığını. Görüşü şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı. Adam göğsüne doladığı kollarından birini aniden serbest bıraksa da vücudunun cansızlaştığını ve ağırlaştığını hissetti.

Diğer el arkadan uyluklarının arasına doğru kayarken bu anın gerçek olamayacağını düşündü. Karnında, belinin hemen altında keskin bir şey hissetti ve o şeyin kemerin önünden başlayarak arkadaki kemer halkasına kadar pantolonunu alttan yırtışını duydu. *Bu gerçek olamaz*, dedi içinden. Gündüz vakti, Oslo'nun göbeğindeki bir mezarlıkta! Bu yaşadığım gerçek olamaz!

Adam biraz sonra boynunu sıkmayı bıraktı ve Dagny can havliyle Oslo'nun bahar havasını ve trafiğin egzozunu acıyan ciğerlerine çekerken kafasının içinde annesinin eski şişme yatağa hava üflerkenki sesine benzeyen bir ses duydu. Aynı zamanda boğazına bastırılan keskin bir şey de hissetti. Görüş açısının en aşağısında bir an için kıvrık bir bıçak gördü ve kulağına fısıldayan tırtıklı sesi işitti:

"İlki bir boaydı. Bu ise zehirli bir yılan. Küçük bir ısırıkta ölürsün. O yüzden hiç kıpırdamadan dur ve sesini çıkarma. İşte bu. Aynen böyle. Ayakta ra-rahatsın, değil mi?"

Dagny Jensen yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü fark etti.

"Bir şey yok, bir şey yok. Her şey yoluna girecek. Benimle evlenip beni dünyanın en mutlu adamı yapmak ister misin?"

Dagny bıçağın ucunun boğazına daha fazla bastırıldığını hissetti.

"İster misin?"

Dikkatlice başını aşağı yukarı salladı.

"O halde artık nişanlıyız, hayatım." Dagny ensesine dokunan dudakları hissetti. Hemen önünde, çalıların ve korkulukların diğer tarafındaki kaldırımda şen şakrak konuşarak yanlarından geçen iki kişinin ayak seslerini duyabiliyordu.

"Şimdi nişanımızı nihayete erdireceğiz. Sana boynuna dayadığım bıçağın ölümü simgelediğini söyledim. Ama bu, hayatı simgeliyor..."

Dagny neyin geleceğini hissetti ve gözlerini sımsıkı yumdu.

"Bizim hayatımızı. Şimdi yaratacağımız hayatı..."

Adam kasıklarını öne iterken Dagny haykırmamak için dişlerini sıktı.

"Kaybettiğim her oğul için dünyaya be-beş oğul daha getirmeliyim" diye fısıldadı adam, kasıklarını bir kez daha öne iterken. "Yarattığımız şeyi yok etmeye cüret edemezsin, değil mi? Çünkü çocuk Tanrı'nın lütfudur."

Üçüncü kez öne atıldı ve uzun bir inlemeyle boşaldı.

Bıçağı çekti ve kadını tutmayı bıraktı. Dagny'nin bacakları çözüldü ve avuçlarının dikenli çalıları tutmaktan kanadığını gördü. Ama hareket etmedi, sırtı ona dönük bir halde eğilmeye devam etti.

"Bana dön" diye emretti adam.

İstemese de dediğini yaptı.

Adam çantasını tutuyordu ve bir fatura çıkarmıştı.

"Dagny Jensen" dedi. "Thorvald Meyer Caddesi. Güzel bir cadde. Ara sıra seni yoklarım." Çantayı geri verdi, başını eğdi ve ona baktı. "Bu sır aramızda kalacak, unutma Dagny.

Bundan sonra seni gözetip kollayacağım. Göremediğin ama hep yukarıda olduğunu ve seni görebildiğini bildiğin bir kartal gibi. Sana kimse yardım edemez çünkü ben kimsenin yakalayamadığı bir ruhum. Ama sana zarar da vermem. Ne de olsa artık nişanlıyız ve elim senin üzerinde olacak."

Adam bir elini havaya kaldırdığında Dagny elinin arkasında kötü bir yara olduğunu sandığı şeyin aslında bir delik olduğunu fark etti.

Adam gidince hıçkırıklarını tutarak korkulukların yanındaki kirli karlara bıraktı kendini. Islak gözleriyle mezarlıkta kuzey kapısına doğru sakince yürüyen adamın sırtını ve örgülü saçlarını görebiliyordu. Tekrar eden bir *bip* sesi vardı. Adam durdu, gömleğinin kolunu sıyırdı ve bileğine bastı. Böylece ses kesildi.

Harry gözlerini açtı. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordu ve tavana, Rakel'in Moskova'daki elçilikle yıllarca çalıştıktan sonra geri dönerken yanında getirdiği küçük ama zarif kristal avizeye bakıyordu. Aşağıdan bakıldığında kristallerin S harfini oluşturduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Bir kadın sesi ismini söyledi. Arkaya döndü ama kimseyi göremedi. "Harry" diye tekrarladı ses. Rüya görüyordu. Yoksa aslında uyanıyor muydu? Gözlerini açtı. Koltukta oturuyordu. Hâlâ Schröder'deydi.

"Harry?" Nina'nın sesiydi bu. "Ziyaretçin var."

Harry başını kaldırdı. Rakel'in endişeli gözlerini gördü. Yüz Rakel'in yüzü, hafifçe parlayan ten Rakel'in teniydi. Ama saçlar Rus olan babanınkiler gibi düzdü. Hayır, hâlâ rüya görüyordu.

"Oleg" dedi Harry kalın bir sesle. Ayağa kalkıp üvey oğluna sarılmayı denedi ama sonunda vazgeçti. "Bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum."

"Oslo'ya bir saat önce indim." Uzun boylu genç adam, da-

ha önce Katrine'in oturduğu sandalyeye geçti. Bir raptiyeye oturmuş gibi yüzü ekşidi.

Harry pencereden dışarı bakınca havanın karardığına hayret etti.

"Peki burada olduğumu..."

"Björn Holm söyledi. Cenaze müdürüyle görüştüm ve yarın sabaha bir randevu ayarladım. Benimle gelir misin?"

Harry başını öne düşürdü. Homurdandı. "Tabii ki gelirim, Oleg. Tanrım, geldin ve burada sarhoş bir halde oturuyorum. Benim yapmam gereken işleri sen yapıyorsun."

"Olsun, bir şeylerle meşgul olmak daha iyi. Kafam oyalanıyor. Şeyden sonra... evi ne yapmamamız gerektiğini de düşünmeye başladım." Durdu, bir elini yüzüne götürdü ve başparmağıyla ortaparmağını şakaklarına bastırdı. "İğrencim, değil mi? Annemin daha cenazesi soğumadan..." Parmaklarıyla şakaklarını ovuştururken âdemelması kalkıp indi.

"İğrenç değilsin" dedi Harry. "Zihnin acıdan kurtulmanın yolunu bulmaya çalışıyor. Ben yolumu buldum ama sana tavsiye etmem." Aralarında duran bardağı oynattı. "Acıyı bir süreliğine kandırabilirsin ama o ne yapıp edip seni yakalar. Biraz olsun rahatladığında, gardını düşürdüğünde, başını siperden çıkardığında. O zamana kadar çok bir şey hissetmemek daha iyi."

"Uyuşmuş" dedi Oleg. "Uyuşmuş hissediyorum. Bugün hiçbir şey yemediğimi fark ettim ve kendime acılı bir sosisli sandviç aldım. Sırf *hissedebileyim* diye içine en güçlü hardaldan koydurdum. Peki ne hissettim, biliyor musun?"

"Evet" dedi Harry. "Biliyorum. Hiçbir şey."

"Hiçbir şey" diye tekrarladı Oleg, gözlerini kırpıştırarak.

"Acı zaten gelir" dedi Harry. "Onu aramana gerek yok. O seni bulur. Seni ve tüm zaaflarını."

"Seni buldu mu?"

"Ben hâlâ uykudayım" dedi Harry. "Uyanmamaya çalışıyorum." Ellerine baktı. Oleg'in acısının birazını kendi üstüne

almak için her şeyini verebilirdi. Ne söyleyebilirdi ki? İlk kez gerçekten sevdiğin birini kaybetmenin acısıyla hiçbir şeyin yarışamayacağını mı? Artık bundan bile emin değildi. Boğazını temizledi.

"Olay yeri ekibi işlerini bitirene kadar ev kapalı duracak. Bende mi kalacaksın?"

"Helga'nın ailesinin evinde kalacağım."

"Tamam. Helga nasıl?"

"Kötü. Rakel'le iyi arkadaş olmuşlardı."

Harry onayladı. "Olayla ilgili konuşmak ister misin?"

Oleg başını sağa sola salladı. "Björn'le uzun uzun konuştuk. Bana bildiğimiz her şeyi anlattı. Bilmediklerimizi de."

Bildiğimiz... Harry yalnızca birkaç aylık staj sonunda Oleg'in polisler hakkında konuşurken "biz" kalıbını gayet doğal bir şekilde kullandığını fark etti. Kendisi ise emniyette yirmi beş sene çalışmasına rağmen asla "biz" dememişti. Yine de deneyimleri ona polis teşkilatını sandığından çok daha fazla benimsediğini öğretmişti. Bir evdi çünkü burası. İyi de olsa kötü de olsa bir ev. Özellikle diğer her şeyinizi kaybetmişseniz, iyi bir ev. Oleg ve Helga'nın bu zor dönemde birbirlerine sımsıkı kenetlenmelerini umdu.

"Yarın sabah ilk iş olarak sorguya gidecekmişim" dedi Oleg. "Kripos'a."

"Doğru."

"Senin hakkında da soru sorarlar mı?"

"İşlerini yaptıklarına göre sorarlar."

"Onlara ne söylemeliyim?"

Harry omuz silkti. "Gerçeği. En çıplak haliyle, ne görüyorsan onu."

"Tamam." Oleg gözlerini yeniden yumdu ve derin bir nefes aldı. "Bana da bira ısmarlar mısın?"

Harry iç çekti. "Senin de gördüğün gibi ben düzgün bir adam sayılmam ama en azından verdiğim sözleri tutarım. O

yüzden annene çok fazla söz vermedim. Ama bunun için verdim; çünkü baban da benimle aynı kötü genlere sahip. Sana asla ama asla içki ısmarlamayacağım."

"Annem olsa ısmarlardı."

"Bu sözü verme fikri benden çıktı, Oleg. Seni hiçbir kötülüğe bulaştırmayacağım."

Oleg bara döndü ve bir parmağını kaldırdı. Nina başını salladı.

"Ne kadar uyuyacaksın?" diye sordu Oleg.

"Uyuyabildiğim kadar."

Oleg masaya gelen birayı azar azar yudumlamaya başladı. Birlikte içiyorlarmış gibi her defasında bardağı ortaya koyuyordu. Konuşmadılar. Konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Sessiz hıçkırıkları sağır ediciydi.

Birası bittiğinde Oleg cep telefonunu çıkarıp baktı. "Helga'nın ağabeyi mesaj atmış. Beni arabayla almaya gelmiş, dışarıda bekliyor. Seni de eve bırakalım mı?"

Harry hayır der gibi başını salladı. "Sağ ol ama yürümeliyim."

"Cenaze müdürünün adresini sana yazarım."

"Harika."

Aynı anda ayağa kalktılar. Harry, Oleg'in hâlâ 1.92 metrenin birkaç santim aşağısında olduğunu fark etti. Ama sonra yarışın bittiğini, Oleg'in artık yetişkin bir erkek olduğunu hatırladı.

Sımsıkı kucaklaştılar. Çenelerini birbirlerinin omuzlarına dayadılar. Ve öyle kaldılar.

"Baba?"

"Hı-hı?"

"Beni arayıp annemle ilgili bir mesele olduğunu söylediğinde sana yeniden beraber mi olacaksınız diye sordum ya? İki gün önce anneme sana ikinci bir şans verip vermeyeceğini sorduğum için öyle söyledim."

Harry göğsünü sıkıştıran bir şey hissetti. "Ne?"

"Hafta sonu düşüneceğini söylemişti. Ama istediğini biliyorum. Geri dönmeni istiyordu."

Harry gözlerini kapadı, çenesini öyle bir sıktı ki kasları patlayacak gibi hissetti. *Gelip beni bu kadar yalnız bırakmak zorunda mıydın?* Dünyada bu acıyı dindirecek kadar içki yoktu.

10

Rakel dönmesini istemişti.

Bunu bilmek her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapmıştı?

Harry telefonu cebinden çıkarıp kapattı. Oleg'in cenaze müdürünün sorduğu birkaç soruyla ilgili mesaj gönderdiğini gördü. Gazetelerden olduğunu tahmin ettiği üç cevapsız arama vardı. Adli Tıp Kurumu'ndan Alexandra'ya ait olduğunu hatırladığı numara da aramıştı. Başsağlığı dilemek mi istemişti? Yoksa sevişmek mi? Başsağlığı dileklerini iletmek için mesaj da atabilirdi. Belki ikisini de istiyordu. Genç teknisyen birkaç kez iyi ya da kötü oldukları fark etmeksizin güçlü duyguların onu tahrik ettiğini söylemişti. Öfke, mutluluk, nefret, acı. Peki ya keder? Hımm. Şehvet ve utanç. Yas tutan biriyle yatmanın sarsıcı ve iç gıcıklayıcı fikri. Muhtemelen bundan daha kötüsü de vardı. Mesela Rakel ölü bulunduktan sadece birkaç saat sonra burada oturup Alexandra'yla yapacağı olası seks fantezilerini düşünmesi? Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Kapatma düğmesini ekran kararana kadar basılı tuttu ve telefonu pantolonunun cebine geri soktu. Oyuncak evi andıran küçücük odada önündeki masada duran mikrofona baktı. Minik kırmızı ışık, kaydın başladığını gösteriyordu. Ardından gözlerini masanın karşısındaki kişiye çevirdi.

"Başlayalım mı?"

Sung-min Larsen başıyla onayladı. Burberry montunu Harry'nin denizci paltosunun olduğu duvardaki askı yerine boştaki sandalyenin arkasına asmıştı.

Larsen başlamadan önce boğazını temizledi.

"Bugün 13 Mayıs, saat 15.50 ve Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün üç numaralı sorgu odasındayız. Sorguyu yapan Kripos'tan Dedektif Sung-min Larsen, sorgulanan Harry Hole..."

Larsen devam ederken Harry onu dinledi. Genç adamın dili öyle özenli ve doğruydu ki eski radyo tiyatrolarından biri konuşuyor gibiydi. Larsen, Harry'nin kimlik numarası ve adres bilgilerini önündeki notlara bakmadan söylerken gözlerini Harry'ye dikti. Belki de kendisinden daha saygıdeğer olan meslektaşını etkilemek için ezberlemişti bunları. Tabii zihinsel üstünlüğünü göstermek, sorgulanan kişiyi yanıltıcı cevaplar verme ve gerçeği gizleme fikrinden vazgeçirmek için devamlı uyguladığı bir korkutma yöntemi de olabilirdi. Üçüncü ihtimal ise Sung-min Larsen'in iyi bir hafızasının olmasıydı, hepsi bu.

"Bir polis memuru olarak haklarını bildiğini varsayıyorum" dedi Larsen. "Yanında avukat getirme seçeneğini de geri çevirmiş bulunuyorsun."

"Ben şüpheli miyim?" diye sordu Harry, perdelerin arkasındaki kontrol odasına, Dedektif Winter'ın kollarını bağlayarak oturduğu ve onları izlediği yere bakarak.

"Prosedür gereği yapılan bir sorgu, şu anda hiçbir konuda şüpheli değilsin" dedi Larsen. Yönetmeliği takip ediyordu. Harry'ye sorgunun kayıt altına alındığı bilgisini vererek devam etti. "Maktul Rakel Fauke'yle aranızdaki ilişkiden bahseder misin?"

"O benim karım... yani *karımdı*."

"Ayrıldınız mı?"

"Hayır. Şey, aslında evet, öldüğüne göre."

Sung-min Larsen bunun bir meydan okuma olup olmadığını merak eder gibi başını kaldırdı. "O halde ayrılmadınız, öyle mi?"

"Hayır, o kadar ileri gitmedik. Ama ben yanından taşındım."

"Görüştüğümüz diğer kişilerden anladığım kadarıyla o sizi bırakmış. Ayrılma sebebiniz neydi?"

Rakel dönmesini istemişti. "Anlaşmazlıklar. Cinayet saati nerede olduğumla ilgili kısma geçmeni rica edebilir miyim?"

"Bunları konuşmanın acı verici olduğunu anlıyorum ama..."

"Ne hissettiğini benimle paylaştığın için sağ ol Larsen. Tahmininde kesinlikle haklısın; acı verici. Ama bunu istememin sebebi gerçekten fazla vaktimin olmaması."

"Ah, öyle mi? Bir sonraki emre kadar uzaklaştırıldığını sanıyordum."

"Doğru. Ama daha gidip içki içeceğim."

"Acilen mi?"

"Evet."

"Yine de cinayetten önce Rakel Fauke ile aranda ne tür bir iletişiminizin olduğunu bilmek istiyorum. Üvey oğlun Oleg, ikinizin neden ayrıldığıyla ilgili ne senden, ne de annesinden düzgün bir açıklama duyamadığını söyledi. Üstelik Polis Koleji'nde hocalık yaptığın ve yakın zaman önce hapishaneden çıkan Svein Finne'nin izini sürmeye çalıştığın dönemde onunla epey vakit de geçirmişsiniz."

"'Rica edebilir miyim' derken, kibarca 'hayır' demek istemiştim."

"Yani maktulle ilişkini açıklamayı reddediyorsun, öyle mi?"

"Sana özel bilgilerimi verme seçeneğini *geri çeviriyorum* ve vaktimiz boşa gitmesin diye cinayet saati nerede olduğu-

mu belirtmeyi *teklif ediyorum*. Böylece Winter'la ikiniz faili bulmaya odaklanabilirsiniz. Derslerimde size ne söylediğimi hatırlıyorsundur herhalde? Cinayet vakaları ilk kırk sekiz saat içinde çözülmezse kurbanların hafızaları ve fiziksel kanıtlar vakanın çözülme şansını yarı yarıya azaltacak kadar bozulmuş olur. O yüzden artık cinayet gecesine dönelim mi Larsen?"

Kripos dedektifi kalemin ucunu masaya vururken Harry'nin alnında bir noktaya baktı. Harry ne yapması gerektiğine dair bir işaret alabilmek için Winter'ı görmek istediğini anlayabiliyordu. Israr mı etmeliydi yoksa Harry'nin istediğini mi yapmalıydı?

"Pekâlâ" dedi Larsen. "Dediğin gibi olsun."

"Harika" dedi Harry. "O zaman söyle haydi."

"Pardon?"

"Cinayet gecesi nerede olduğumu söyle."

Sung-min Larsen gülümsedi. "*Senin* bana söylemen gerekmez mi?"

"Elinden geldiğince hazırlanabilmek için diğerleriyle benden önce görüşmeyi seçtin. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım, Larsen. Bu da demek oluyor ki Björn Holm'la konuştunuz ve o gece Jealousy Bar'da olduğumu zaten biliyorsun. Beni almaya geldiğini ve evime götürüp yatağıma yatırdığını da. O kadar sarhoştum ki hiçbir şey hatırlamıyorum ve bunların ne zaman olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Dolayısıyla sana söylediklerini onaylayacak ya da yalanlayacak bir saat bilgisi istesem de veremem. Neyse ki barın sahibiyle ve belki Björn'ü doğrulayacak birkaç tanıkla görüşmüşsündür diye tahmin ediyorum. Karımın ne zaman öldüğünü bile bilmediğime göre görgü tanığımın olup olmadığını söylemek sana düşüyor Larsen."

Larsen fişlerini ortaya sürmeden önce onlarla oynayan bir poker oyuncusu gibi kalemini birkaç kez tıklatarak Harry'yi

inceledi. "Peki" dedi, kalemi bırakarak. "Olay saatinde cinayet mahallinin etrafındaki bölgede baz istasyonlarını kontrol ettik ve hiçbirinde cep telefonundan gelmiş bir sinyal bulamadık."

"Bir süredir bu işin dışında kaldım ama hâlâ tüm cep telefonları en yakındaki baz istasyonuna otuz dakikada bir otomatik sinyal gönderiyor mu?"

Larsen cevap vermedi.

"Eğer öyleyse ya telefonumu evde bırakmışımdır ya da oraya yarım saat içinde gidip gelmişimdir. O halde yeniden soruyorum: Görgü tanığım var mı?"

Larsen bu defa kendine engel olamadı ve Winter'ın bulunduğu kontrol odasına açık açık baktı. Harry göz ucuyla Winter'ın granite benzeyen kafasını eliyle ovuşturduğunu ve başını hafifçe aşağı yukarı salladığını gördü.

"Björn Holm'a göre ikiniz saat on buçukta Jealousy Bar'dan ayrılmışsınız. Barın sahibi de bunu doğruladı. Ardından Holm seni evine kadar götürüp yatağına yatırmış. Apartmandan çıkarken komşun Gule'le karşılaşmışlar. O da tramvay hattındaki mesaisinden yeni dönüyormuş. Anladığım kadarıyla Gule senin alt katında oturuyor ve adam o gece üçe kadar uyumadığını, duvarların ince olduğunu ve o vakte kadar tekrar dışarı çıkmış olsan seni mutlaka duyacağını söylüyor."

"Hımm. Peki adli tıp uzmanı kurbanın ölüm saatiyle ilgili ne diyor?"

Larsen kontrol etmesi gerekiyormuş gibi not defterine baktı ama Harry genç dedektifin tüm bilgileri hafızasına kazdığını ve tek amacının zaman kazanmak olduğunu biliyordu. Sorguladığı kişiye bunların ne kadarını söylemesi gerektiğini ya da o kişinin ne kadarını duymak istediğini düşünmek istiyordu. Larsen'in karar vermeden önce Winter'a bakmadığını da fark etti.

"Adli tıp uzmanları ceset taşınmadığı için bulgularını vücut sıcaklığını oda sıcaklığıyla karşılaştırarak yaptı. Maktul orada muhtemelen bir buçuk gündür yattığı için kesin bir ölüm saati belirtmek hâlâ zor ancak gece on ile iki arasında olduğu düşünülüyor."

"Bu durumda ben resmi olarak temize mi çıkıyorum?"

Takım elbiseli dedektif başıyla yavaşça onayladı. Harry, Winter'ın karşı çıkmak ister gibi sandalyesinde doğrulduğunu görebiliyordu ama Larsen onu umursamıyordu.

"Hımm. Şimdi de ondan kurtulmak istediysem bir cinayet dedektifi olarak şüpheli durumuna düşeceğimi bildiğim için haliyle bir kiralık katil ya da tanık ayarlamış olabileceğimden kuşkulanıyorsunuz, değil mi? Bunun için mi hâlâ buradayım?"

Larsen elini kravat iğnesinin üzerinde gezdirdi. Üzerinde British Airways'in logosu vardı. "Tam olarak öyle sayılmaz. Ama ilk kırk sekiz saatin öneminin farkındayız, o yüzden bu meseleyi bir an önce halledip olayla ilgili *senin de* fikrini sormak istedik."

"Benim mi?"

"Artık şüpheli değilsin. Ama sonuçta..." Larsen bir saniyeliğine bekledi ve neredeyse abartılı bir telaffuzla adını söyledi: "Harry Hole'sun."

Harry, Winter'a göz attı. Bu yüzden mi dedektifinin tüm bilgileri paylaşmasına izin vermişti? Bir çıkmaza girmişlerdi. Yardıma ihtiyaçları vardı. Yoksa Sung-min Larsen'in kendi fikri miydi bu? Winter sandalyesinde tuhaf biçimde kaskatı kesilmişti sanki.

"Duyduklarım doğru mu?" dedi Harry. "Fail olay yerinde tek bir tane bile adli delil bırakmamış mı?"

Harry dedektifin ifadesiz yüzünü bir onaylama olarak algıladı.

"Ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok" dedi.

"Björn Holm, arazide tanımlanamayan bot izleri bulduğunu söyledi."

"Evet. Ama kaybolan birine de ait olabilirler. Böyle şeyler oluyor."

"Gerçekten mi? Kapıda zorlama belirtisi yok ve Adli Tıp Kurumu eşinin... maktulün bulunduğu yerde öldürüldüğünü doğruladı. Yani katil içeri davet edilmiş. Maktul tanımadığı bir adamı evine almış olabilir mi?"

"Hımm. Pencerelerdeki parmaklıkları fark ettiniz mi?"

"Dört bodrum penceresi dışında tam on iki pencerede ferforje parmaklık var" dedi Larsen tereddüt etmeden.

"Onları paranoyak olduğu için taktırmadı. Tanınmış bir cinayet dedektifiyle evli olmak bunu gerektiriyordu."

Larsen defterine bir not yazdı. "Katilin tanıdık biri olduğunu varsayalım. Bir canlandırma yaptığımızda ikisi karşılıklı dikiliyorlarmış. Katil onu iki kez karnından bıçakladığında kendisi mutfağa, kurban ise kapıya yakın duruyormuş."

Harry derin bir nefes aldı. Karnı... Rakel ensesine bıçak darbesini yemeden önce acı çekmişti. Istırabını sona erdiren o son darbeyi yemeden önce.

"Katilin mutfağa yakın olmasına gelelim" diyerek devam etti Larsen. "Bu bana katilin evde rahatça gezebildiğini, kendisini evinde gibi hissettiğini düşündürüyor. Sence de öyle değil mi Hole?"

"Bu sadece bir olasılık. Diğer olasılık ise bıçaklıkta eksik olan bıçağı kapmak için yanından geçip oraya gitmiş olduğu."

"Bunu nereden..."

"Şefin beni kovmadan önce olay yerine hızlıca göz gezdirmeyi başardım."

Larsen başını hafifçe yana eğip Harry'ye baktı. Onu değerlendiriyor gibiydi. "Anladım. Mutfakta işinin olması üçüncü bir olasılığı daha düşündürüyor. Katilin kadın olabileceğini."

"Ha?"

"Ender görülen bir durum olduğunu biliyordum ama Borggata'daki bıçaklama olayını bir kadının itiraf ettiğini okudum. Kurbanın kızı. Duymuş muydun?"

"Olabilir."

"Kadınların yakından tanımasalar bile başka bir kadına kapılarını açması ve onu eve davet etmesi daha yüksek bir ihtimal. Ayrıca nedense bir kadının başka bir kadının mutfağına gitmesini erkeğe nazaran daha olası buluyorum. Belki de fazla genelleme yapıyorumdur."

"Anladım" dedi Harry, ilk fikri mi, ikinciyi mi yoksa ikisini birden mi kastettiğini belirtmeden. Belki de ona tümüyle katılıyordu ve olay yerinde kendisi de aynısını düşünmüştü.

"Rakel Fauke'ye zarar vermek için nedeni olabilecek bir kadın tanıyor musun?" diye sordu Larsen. "Mesela onu kıskanan?"

Harry başını iki yana salladı. Silje Gravseng'den bahsedebilirdi ama bunu yapmanın şimdilik bir manası yoktu. Birkaç sene önce Polis Koleji'ndeki öğrencilerinden biriydi ve Harry'ye kafayı takan ilk sapkın kadındı. Bir akşam ofisine ziyarete gelmiş ve onu baştan çıkarmaya çalışmıştı. Harry onun bu isteğini kibarca reddedince de Harry'yi tecavüzle suçlamıştı. Ancak hikâyesinde öyle çok boşluk vardı ki kendi avukatı Johan Krohn ona mâni olmuş ve olaylar silsilesi Silje'nin Polis Koleji'ni bırakmak zorunda kalmasıyla sonuçlanmıştı. Kız daha sonrasında zarar vermek ya da tehdit etmek için değil, özür dilemek için Rakel'i görmeye gelmişti. Harry yine de dün onunla ilgili hızlı bir araştırma yapmıştı. Belki istenmediğini anladığında gözlerinde beliren öfkeydi bunu yapmasının sebebi. Belki katilin dedektiflik yöntemleriyle ilgili birkaç şey bildiği için olay yerinde fiziksel delil bırakmamış olması ihtimaliydi. Belki de nihai bir karara varmadan ve son sözünü söylemeden önce tüm diğer olası-

lıkların üzerini çizmek istiyordu. Neticede Silje Gravseng'in Tromso'da güvenlik görevlisi olarak çalıştığını ve cumartesi gecesi Oslo'nun 1700 kilometre uzağında mesaide olduğunu öğrenmişti.

"Bıçağa dönecek olursak" dedi Larsen cevap alamayınca. "Bıçaklıktaki bıçaklar bir Japon setine ait ve kayıp olan bıçağın boyutuyla şekli bıçak kesikleriyle uyuşuyor. Cinayet silahının bu olduğunu kabul ediyorsak cinayetin planlı değil, anlık geliştiğini söyleyebiliriz. Öyle değil mi?"

"Bu sadece bir olasılık. Diğer bir olasılık, katilin eve gelmeden önce bıçaklıktan haberinin olduğu. Üçüncü olasılık ise katilin kendi bıçağını kullandığı ama kafanızı karıştırmak ve adli delilden kurtulmak için olay yerindeki bıçaklardan birini yanında götürdüğü."

Larsen not almaya devam etti. Harry saate baktı ve boğazını temizledi.

"Son bir şey daha var, Hole. Rakel Fauke'yi öldürmek isteyecek hiçbir kadın tanımadığını söyledin. Ya erkekler?"

Harry başını yavaşça sağa sola salladı.

"Peki Svein Finne?"

Harry omuz silkti. "Bunu ona sormalısınız."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Harry ayağa kalktı ve duvardaki askıdan paltosunu aldı. "Karşılaşırsak ona kendisini aradığınızı söylerim Larsen."

Pencereye döndü ve Winter'a iki parmağını başına götürerek selam verdi.

Winter ekşi bir gülümsemeyle ona baktı ve tek parmağıyla selamına karşılık verdi.

Larsen ayağa kalıp Harry'ye elini uzattı. "Yardımın için teşekkürler, Hole. Çıkışı bulursun zaten."

"Asıl soru sizin bulup bulamayacağınız." Harry genç dedektife kısacık gülümsedi ve daha da kısa bir tokalaşmanın ardından odadan ayrıldı.

Asansörü çağırma düğmesine bastı ve alnını kapının yanındaki parlak metale dayadı.

Geri dönmeni istiyordu.

Bunu bilmek her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapmıştı?

Tüm bu "ya şöyle olsaydı"lar. Kendine eziyet etmekten başka bir işe yaramayan "keşke şöyle yapsaydım"lar. Ama içini kemiren bir şey daha vardı. Birbirini sevenlerin ve Yaşlı Tjikko'nun[5] köklerine sahip olanların yeniden buluşacağı bir yerin varlığına duyulan acınası umuttu. Çünkü diğerine inanmak katlanılmazdı.

Asansör kapısı açıldı. Boştu. Klostrofobik, daracık bir tabut onu aşağı götürmek için hazır bekliyordu. Aşağıda ne vardı ki? Herkesi saran bir karanlık mı?

Zaten Harry nadiren asansör kullanırdı, onlara dayanamıyordu.

Bir anlık tereddütten sonra içeri adım attı.

5. İsveç'te bulunan ve 9500 yaşında olduğu tespit edilen dünyanın yaşayan en eski ağacı. (ç.n.)

11

Harry irkilerek uyandı ve odadan dışarı baktı. Çığlığının yankısı hâlâ duvarların arasında geziniyordu. Saate göz attı. Gece ondu. Önceki otuz altı saatin parçalarını kafasında bir araya getirdi. Çoğunda içmişti ve hiçbir şey olmamıştı ama buna rağmen faal olduğu aralıksız bir dönem geçirmeyi başarmıştı. Genellikle becerirdi bunu. Yine de Jealousy Bar'daki cumartesi gecesi hâlâ koca bir boşluk olarak durmaya devam ediyordu. Alkol bağımlılığının uzun süreli etkileri nihayet yüzünü göstermeye başlamış olmalıydı.

Bacaklarını kanepeden sarkıtırken bu defa neye bağırdığını hatırlamaya çalıştı. Ve daha o anda bunu yaptığına pişman oldu. Rakel'in yüzünü elleriyle tutuyordu ve Rakel *ona* değil, sanki orada yokmuş gibi *arkasına* bakıyordu. Öksürmüş de dudaklarının üzerinde bir kan baloncuğu patlamış gibi çenesinde ince bir kan tabakası vardı.

Harry sehpadan Jim Beam şişesini kapıp bir yudum aldı. Artık işe yaramıyordu. Bir yudum daha aldı. Tuhaf ama öldüğünde yüzünü görmemesine ve cuma günkü cenazeden önce görmek istememesine rağmen rüyasında yüzü alabildiğine gerçekçiydi.

Sehpada şişenin yanında ölü bir halde duran telefonuna baktı. Dün sabahki sorgudan önce kapanmış ve bir daha hiç dokunulmamıştı. Artık onu açması gerekiyordu. Oleg'i ara-

malıydı. Ayarlanacak işler vardı. Bir an önce toparlanmalıydı. Jim Beam şişesinin mantarını sehpanın ucundan aldı. Kokladı. Hiç kokusu yoktu. Mantarı boş duvara fırlattı ve şişenin boynunu boğar gibi yumruğuyla sıktı.

12

Öğleden sonra saat üçte Harry içmeyi bıraktı. Dörde, beşe, hatta geceye kadar içmesine mâni olacak kayda değer bir durum ya da aldığı özel bir karar yoktu. Vücudu daha fazlasını alamıyordu sadece. Telefonunu açtı, cevapsız çağrılarla mesajları görmezden geldi ve Oleg'i aradı.

"Yüzeye çıkabildin mi?"

"Hayır ama en azından artık daha dibe batmıyorum" dedi Harry. "Ya sen?"

"Süzülüyor gibiyim."

"Güzel. Beni önce biraz kendime getirir misin? Sonra da işler hakkında konúşalım?"

"Tamam. Hazır mısın?"

"Başla."

Dagny Jensen saate baktı. Daha dokuzdu ve ana yemeği yeni bitirebilmişlerdi. Konuşmanın çoğu Gunnar sayesinde yürüyordu ama Dagny yine de daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Başının ağrıdığını söyleyince neyse ki Gunnar anlayışla karşıladı. Tatlı faslını geçtiler ve Dagny gereğinin olmadığını söylemesine rağmen Gunnar onu eve bırakmakta ısrar etti.

"Oslo'nun güvenli olduğunu biliyorum" dedi. "Sadece yürümeyi seviyorum."

Yol boyunca eğlenceli, zararsız şeylerden konuşmuştu ve Dagny içi kan ağlamasına rağmen dikkatini toplayıp doğru anlarda gülmek için elinden geleni yapmıştı. Ne var ki Ringen Sineması'nı geçip Dagny'nin oturduğu Thorvald Meyers Caddesi'ndeki apartmana doğru yürümeye başladıklarında bir sessizlik oldu. Ve Gunnar sonunda malum soruyu sordu:

"Son birkaç gündür biraz keyifsiz görünüyorsun. Beni ilgilendirmez ama bir sorun mu var Dagny?"

Dagny bunu beklediğini biliyordu. Bunu duymayı umduğunu. Birinin ona bunu sormasını. Belki bu sayede cesaretlenirdi. Seslerini çıkarmayan, sessizliklerini utanç, zayıflık ve inanılmama korkusuyla örten diğer tüm tecavüz mağdurlarının aksine. Asla onlar gibi olmayacağını düşünmüştü. Onlar gibi hissetmiyordu da. O zaman neden böyle davranıyordu? Mezarlıktan eve döndükten sonra iki saat aralıksız ağlayıp polisi aramasının, Ahlak Masası'na ya da tecavüzü ihbar etmesini istedikleri birim her neyse oraya aktarılmayı beklerken birden fenalaşıp telefonu kapatmasının sebebi de bu muydu? Sonra da kanepede uyuyakalıp gecenin bir yarısı uyanmış ve ilk düşündüğü şey tecavüzü aslında rüyasında gördüğü olmuştu. Derin bir oh çekmişti. Ta ki her şeyi hatırlayana kadar. Yine de bunun kötü bir rüya olabileceği fikrine inanmak aklına yatmıştı bir an. Gerçek olmadığına karar verirse ve başka kimseye anlatmazsa belki rüya olarak kalmaya devam ederdi.

"Dagny?"

Dagny titrek bir nefes aldı ve güç de olsa konuşmayı başardı: "Hayır, bir sorun yok. Burada oturuyorum. Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim, Gunnar. Yarın görüşürüz."

"Umarım daha iyi olursun."

"Sağ ol."

Gunnar ona sarılırken Dagny'nin uzakta durmaya çalıştığını fark etmiş olacak ki kollarını çok çabuk çekti. Dagny

binaya girip D merdivenine doğru yürürken bir yandan çantasından anahtarını çıkardı. Başını kaldırdığında karanlığın içinden kapının üzerindeki lambanın ışığına doğru adım atan birini gördü. Kahverengi süet ceketli, geniş omuzlu ince bir adamdı ve uzun siyah saçlarına kırmızı bir bandana takmıştı. Dagny birden durdu ve nefesi kesildi.

"Korkma Dagny, sana zarar vermeyeceğim." Adamın gözleri çizgili suratında bir çift köz gibi parlıyordu. "Sadece sana ve çocuğumuza bir bakmaya geldim. Çünkü ben verdiğim sözü tutarım." Sesi kısıktı, neredeyse fısıltı gibiydi ama kendini ona duyurmak için yüksek bir sese gerek yoktu. "Sen de sözümü hatırlıyorsun, değil mi? Biz nişanlıyız Dagny. Ölüm bizi ayırana dek."

Dagny nefes almaya çalıştı ama ciğerleri felç olmuş gibiydi.

"Birlikteliğimizi onaylamak için sözümüzü Tanrı'nın huzurunda tekrar edelim, Dagny. Pazar akşamı kimse yokken Vika'daki Katolik kilisesinde buluşalım. Saat dokuzda, olur mu? Beni mihrapta yalnız bırakayım deme." Kısa bir kahkaha attı. "O zamana kadar da bir güzel uyuyun. İkiniz de."

Kenara çekilip tekrar karanlığa karışınca merdivenden gelen ışık bir an için Dagny'yi kör etti. Elini gözlerine siper ettiğinde adam gitmişti.

Dagny olduğu yerde sessizce dikilirken yanaklarından ılık yaşlar süzüldü. Titremesi geçinceye kadar anahtarı tutan eline baktı. Ve kapının kilidini açıp içeri girdi.

13

Altokümülüs bulutları[6] Voksen Kilisesi'nin tepesinde tığla örülmüş bir örtü gibi uzanıyordu.

"Başın sağ olsun" dedi Mikael Bellman, içten bir ses ve tecrübeyle edinilmiş bir yüz ifadesiyle. Eskinin genç emniyet müdürü, şimdinin ise aynı şekilde genç adalet bakanı, Harry'nin elini iki elinin arasına alarak sıktı. Hislerinin gerçek olduğunu göstermek ister gibiydi. Ya da kilisenin içinde çekim yapmaları yasaklanmış olan basın fotoğrafçıları işlerini bitirene kadar Harry'nin elini çekmesini önlemek istemişti. Bellman *Adalet bakanı olarak eski polis meslektaşının eşinin cenazesine katıldı* kutusunun yanına bir tik koyduktan sonra kendisini bekleyen siyah jipe doğru yürüyerek gözden kayboldu. Muhtemelen Harry'nin şüpheli listesinde olup olmadığına önceden bakmıştı.

Harry ve Oleg, çoğu Rakel'in dostları ya da iş arkadaşlarından oluşan insanlarla el sıkışıp yüzlerine doğru başlarını sallamaya devam ettiler. Komşulardan da birkaç kişi gelmişti. Rakel'in Oleg dışında hayatta olan yakın bir akrabası yoktu ama geniş kilisenin yarısından fazlası dolmuştu. Cenaze müdürü töreni önümüzdeki haftaya ertelerlerse daha fazla kişinin işlerini ayarlayıp gelebileceğini söylemişti. Harry, Oleg'in törenden sonra bir toplantı organize etmemesinden memnun-

6. Beyaz ve gri renkli, tabaka halinde bulunan bir bulut tipi. (ç.n.)

du. Ne Rakel'in iş arkadaşlarını yakından tanıyorlardı, ne de komşularla çene çalmak istiyorlardı. Rakel hakkında söylenecekleri Oleg, Harry ve birkaç çocukluk arkadaşı kilisede söylemişti; fazlasına gerek yoktu. Rahip de ilahilerin, duaların ve kalıp cümlelerin dışına çıkmamıştı.

"Siktir." Harry'nin iki çocukluk arkadaşından biri olan Öystein Eikeland'dı bu. Yaşlı gözleriyle ellerini Harry'nin omuzlarına attı ve taze alkol kokan nefesini yüzüne üfledi. Ne zaman biri Keith Richards'la ilgili espri yapsa Harry'nin aklına Öystein'in gelmesinin sebebi belki de görünümüydü. *İçtiğiniz her sigara için Tanrı sizden bir saat alıyor... ve onu Keith Richards'a veriyor.* Harry eski dostunun epey bir düşündükten sonra nihayet kahverengi diş köklerini göstererek ağzını açtığını ve bu kez biraz daha duygulu bir tonla aynı şeyi tekrar ettiğini gördü: "Siktir."

"Sağ ol" dedi Harry.

"Tresko gelemedi" dedi Öystein, Harry'yi bırakmayarak. "Adam kalabalık grupların içine girdiğinde panik atak geçiriyor. Kalabalık dediysem... şey, ikiden fazla kişi olduğunda. Ama sana selamlarını iletti ve o da aynısını söyledi..." Öystein sabah güneşi yüzünden gözlerini kıstı. "Siktir."

"Birkaç kişi Schröder'de buluşacağız."

"Sınırsız içki mi?"

"En fazla üç."

"Tamam."

"Roar Bohr. Rakel'in amiriydim." Harry kendisinden on beş santim kısa olsa da onun kadar uzun görünen bir adamın barut rengi gözlerine baktı. Duruşunda bir tuhaflık vardı ve hafif eskimiş bir tabir olan "amiri" dediğinde Harry'nin aklına orduda subay olabileceği gelmişti. El sıkışı sert, bakışları sabit ve netti ama içlerinde bir çeşit acı, hatta belki zafiyet de barındırıyorlardı. Durum yüzünden de böyle olabilirdi gerçi. "Rakel benim en iyi iş arkadaşımdı ve muhteşem bir

insandı. UİHK[7] ve orada çalışan hepimiz için büyük bir kayıp oldu. Özellikle de benim için; çünkü onunla epey yakın çalışırdık."

"Teşekkürler" dedi Harry ona inanarak. Belki de tokalaşırkenki sıcaklığı yüzünden ona inanmıştı. İnsan hakları için çalışan bir adamın sıcaklığı. Harry, Roar Bohr'un az ileride dikilen iki kadının yanına giderken adımını attığı yerlere baktığını gördü. Gözleri istemsizce mayın arayan biri gibi. Ardından kadınlardan birinin sırtı dönük olmasına rağmen tanıdık geldiğini fark etti. Kadının ona doğru eğilmek zorunda kaldığına bakılırsa Bohr ona sessizce bir şeyler söyledi ve bir elini nazikçe onun beline koydu.

Biraz sonra başsağlığı dilekleri sona erdi. Cenaze arabası tabutla birlikte ayrılmış, bazıları toplantılarına ya da diğer günlük işlerine yetişmek için müsaade istemişti. Truls Berntsen muhtemelen daha fazla solitaire oynamak için ofise dönen otobüsü yakalamaya gidiyordu. Kimileri ufak gruplar halinde kilisenin dışında dikilip konuşuyordu. Emniyet Müdürü Gunnar Hagen ve Harry'nin evini kiraladığı genç dedektif Anders Wyller, bebekleriyle birlikte gelmiş olan Katrine ve Björn çiftinin yanındaydı. Cenazede ağlayan bir bebeğin sesini duymak bazılarına rahatlatıcı geliyor olmalıydı çünkü hayatın aslında devam ettiğini hatırlatıyordu. Tabii hayatın devam etmesini *istiyorlarsa*. Harry hâlâ gitmemiş olanlara Schröder'de küçük bir toplanma olacağını duyurdu. Sevgilisiyle Kristiansand'dan gelen kız kardeşi Sis yanlarına yaklaştı, Harry ve Oleg'e sırayla uzun uzun, kocaman sarıldı ve dönmeleri gerektiğini söyledi. Harry başıyla onayladı, üzüldüğünü ama anlayışla karşıladığını söyledi. Oysa gideceği için rahatlamıştı. Oleg dışında onu insanların içinde ağlatabilecek tek kişi Sis'ti.

7. Ulusal İnsan Hakları Kurumu. (ç.n.)

Helga'nın arabasıyla Schröder'e gittiler. Nina onlara uzun bir masa hazırlamıştı.

Restorana bir düzine insan daha geldi. Harry kahvesinin üzerine eğilmiş, diğerlerinin konuşmalarını dinlerken biri sırtına elini koydu. Björn'dü bu.

"İnsanların cenazelerde hediye verdiğini pek sanmıyorum." Harry'ye yassı, dikdörtgen bir kutu uzattı. "Ama bu bana zor zamanlarımda çok yardımcı oldu."

"Sağ ol Björn." Harry paketi ters çevirdi. İçinde ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. "Bu arada, sana sormam gereken bir şey var."

"Öyle mi?"

"Sung-min Larsen bana sorguda doğa kamerasıyla ilgili bir şey sormadı. Seninle konuşurlarken onlara bundan hiç bahsetmemiş olmalısın."

"Çünkü sormadı. Davayla ilgisi olduğunu düşünüyorsan onlara sen söylersin diye düşündüm."

"Hımm. Gerçekten mi?"

"Sen de bahsetmediysen o kadar önemli değilmiş demek ki."

"Onlara hiçbir şey söylemedin çünkü Finne'nin peşine Kripos'u ya da başka birilerini karıştırmadan kendi başıma düşmeyi planladığımı sanıyordun, değil mi?"

"Böyle bir şey duymadım; duymuş olsam bile ne hakkında konuştuğunu anlamazdım."

"Sağ ol, Björn. Bir sorum daha var: Roar Bohr hakkında ne biliyorsun?"

"Bohr mu? Sadece Rakel'in çalıştığı yerde müdürlük yaptığını. İnsan haklarıyla ilgili bir yerdi, değil mi?"

"İnsan Hakları Ulusal Kurumu."

"Doğru. Rakel işe gelmediğinde polisi arayıp endişelendiklerini söyleyen adam oydu."

"Hımm." Harry açılan kapıya göz attı. Ve Björn'e soraca-

ğı bir sonraki sorunun ne olduğunu birden unuttu. Bu oydu, sırtı Harry'ye dönük halde Bohr'la konuşan kadın. Kadın durdu ve çekinerek etrafına baktı. Çok fazla değişmemişti. Çıkık elmacıkkemikleri, dikkat çeken simsiyah kaşları, çocukça sayılabilecek iri yeşil gözleri, bal kahverengisi saçları, dolgun dudakları ve hafif yayvan bir ağzı vardı.

Harry'yi görünce yüzü aydınlandı.

"Kaja!" diye seslendi Gunnar Hagen. "Gel, otur!"

Emniyet müdürü bir sandalye çekti.

Kapıdaki kadın Hagen'a gülümsedi ve önce Harry'ye selam vermek istediğini işaret etti.

Eli tıpkı hatırladığı kadar yumuşaktı.

"Başın sağ olsun. Gerçekten çok üzüldüm Harry."

Sesi de öyle.

"Teşekkürler. Bu Oleg. Bu kız arkadaşı Helga. Bu da eski iş arkadaşım Kaja Solness."

El sıkıştılar.

"Demek döndün" dedi Harry.

"Uzun süreliğine değil."

"Hımm." Harry söyleyecek bir şeyler düşündü. Ama bulamadı.

Kaja tüy kadar hafif elini koluna koydu. "Siz devam edin, ben de Gunnar ve diğerleriyle konuşayım."

Harry başıyla onayladı ve Kaja uzun bacaklarını sandalyelerin arasında sallayıp masanın diğer ucuna giderken onu izledi.

Oleg ona doğru eğildi. "Kim bu? Eski iş arkadaşın olması dışında?"

"Uzun hikâye."

"Ben de öyle anladım. Kısa halini anlatsan?"

Harry kahvesinden bir yudum aldı. "Bir zamanlar annen için vazgeçtiğim biri."

* * *

Kalan son üç misafirin ilki olan Öystein doğrulduğunda ve bir Bob Dylan şarkısına yalan yanlış eşlik edip gittiğinde saat üçtü.

Diğer iki kişiden biri Harry'nin yanındaki sandalyeye geçti.

"Gitmen gereken bir iş yok mu?" diye sordu Kaja.

"Yarın da yok. İkinci bir emre kadar uzaklaştırma aldım. Ya sen?"

"Ben Kızılhaç için beklemedeyim. Yani maaş alıyorum ama şu sıralar evde oturup dünyanın bir yerinde temizlenecek bir pisliğin çıkmasını bekliyorum."

"Ki her zaman çıkıyordur, değil mi?"

"Kesinlikle. Bu açıdan bakarsan biraz Cinayet Masası'nda çalışmaya benziyor. Korkunç bir şeyler olmasını umacak hale geliyorsun."

"Hımm. Demek Kızılhaç. Cinayet Masası'na kıyasla daha önemli bir mevki olmalı."

"Hem evet hem hayır. Ben güvenlikten sorumluyum. Son görevimde iki sene Afganistan'da kaldım."

"Ondan önce?"

"İki senelik başka bir görevdeydim. Yine Afganistan'da." Kaja gülümsedi ve yüzünü ilginç bir hale büründüren o kusurlu özelliği, yani minik sivri dişleri ortaya çıktı.

"Afganistan'ın nesini bu kadar sevdin?"

Kaja omuz silkti. "Birincisi, öyle büyük sorunlarla karşılaşıyorsun ki kendi kişisel dertlerin gözüne çok küçük görünmeye başlıyor. Ayrıca işe yaradığını hissediyorsun. Bir de tanıştığın ve birlikte çalıştığın kişileri seviyorsun."

"Roar Bohr gibi mi?"

"Evet. Afganistan'da olduğunu sana söyledi mi?"

"Hayır ama mayına basmamaya çalışan bir askere benziyordu. Özel Kuvvetler'de miydi?"

Kaja ona düşünceli gözlerle baktı. Yeşil irislerinin ortasındaki gözbebekleri iriydi. Schröder'de ışıklandırmaya fazla para harcamazlardı.

"Gizli bilgi mi?" diye sordu Harry.

Kaja omuzlarını tekrar kaldırdı. "Evet, Bohr Özel Harekât Kuvvetleri'nde yarbaydı. ISAF'ın[8] temizlenmesini istediği Taliban teröristlerinin listesiyle Kabil'e gönderilen ekipteydi."

"Hımm. Masa başında mıydı yoksa cihatçıları bizzat kendisi mi vuruyordu?"

"İkimiz de Norveç Elçiliği'ndeki güvenlik toplantılarında bulunduk ama bana asla bilgi verilmedi. Tek bildiğim, Roar ile kız kardeşinin Vest-Agder'de atış şampiyonu oldukları."

"Listeyle o mu ilgileniyordu?"

"Sanırım. Aslında sen ve Bohr birbirinize epey benziyorsunuz. İkiniz de peşine düştüğünüz insanları avlayana kadar vazgeçmiyorsunuz."

"Bohr işinde bu kadar iyiyse neden bıraktı ve insan hakları için çalışmaya başladı?"

Kaja, Bohr'la neden bu kadar ilgilendiğini sorar gibi tek kaşını kaldırdı. Ama sonunda Harry'nin Rakel, kendisi ve o anki durum dışında herhangi bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğu kanaatine vardı.

"ISAF'ın yerini Kararlı Destek Misyonu aldı; yani sözde barış harekâtlarından çatışmasız operasyonlara doğru bir geçiş oldu. Artık silah kullanmalarına izin verilmiyordu. Ayrıca karısı da eve dönmesini istiyordu. İki çocuğuyla tek başına yaşamaya daha fazla dayanamıyordu. Hırslı bir Norveç subayının Afganistan'da en azından bir tur tamamlaması beklenen bir gereklilik olduğundan Roar sevkini istediğinde üst mevkilere tırmanma şansını büyük ölçüde teptiğini biliyordu. Ayrıca büyük ihtimalle artık bu iş ona zevk de vermiyordu. Zaten onun gibi liderlik deneyimine sahip kişiler diğer alanlarda oldukça rağbet görüyordu."

"Yine de insan vurmaktan *insan haklarına* geçmek?"

8. ISAF: Uluslararası Güvenlik Yardım Kuvveti. Afganistan'da barışı sağlamak üzere NATO önderliğinde kurulmuş birlik. (ç.n.)

"Afganistan'da ne için savaştığını sanıyorsun?"

"Hımm. Öyleyse idealist bir adam ve iyi bir aile babası diyebiliriz."

"Roar inançları olan biri. Sevdiği kişiler için fedakârlık yapmaya da her zaman hazırdır. Senin yaptığın gibi." Kaja yüzünü astı. Yüzünde acı dolu bir gülümseme belirip kayboldu. Paltosunu iliklediği. "Takdiri hak eden bir davranış, Harry."

"Hımm. Yani ben de mi bir şeyleri feda ettim?"

"Mantıklı olduğumuzu sanmayı seviyoruz ama eninde sonunda hep kalbimize boyun eğiyoruz, değil mi?" Çantasından bir kartvizit çıkarıp Harry'nin önüne koydu. "Hâlâ aynı yerde yaşıyorum. Konuşacak birine ihtiyacın olursa sevdiklerini kaybetmekten ve özlem duymaktan ben de az çok anlarım."

Harry ahşap eve vardığında güneş tepelerin arkasına saklanıp gökyüzünü turuncuya boyamaya başlamıştı. Oleg, Lakselv'e dönmek üzere yola çıkmış ve Harry eve haftada bir emlakçıyı getirebilsin diye anahtarları ona vermişti. Harry ona evi gerçekten satmayı isteyip istemediğini sormuş, staj yılını tamamlayıp geri döndüğünde Helga'yla bu evi kullanabileceğini söylemişti. Oleg bu konuyu etraflıca düşüneceğine söz verse de kararı şimdiden kesin gibiydi.

Olay yeri inceleme ekibi işini bitirip arkasını toplamıştı. Daha doğrusu, kan birikintisi temizlenmişti ancak cesedin yerini gösteren klasik tebeşir çizgileri duruyordu. Harry, emlakçının evi gezdirmeden önce tebeşir çizgilerinin silinmesi gerektiğini söylemek için uygun kelimeleri ararken gireceği halleri şimdiden hayal edebiliyordu.

Harry mutfak penceresine yürüdü ve güneşin ortadan kaybolmasıyla solan gökyüzünü izledi. Karanlık çöküyordu. O yirmi sekiz saattir ayık, Rakel ise en az 141 saattir ölüydü.

Tebeşir izlerinin başına gitti. Dizlerinin üzerine çöktü.

Kaba ahşap zeminde parmak uçlarını gezdirdi. Yere uzandı, çizgilerin içine kıvrılıp aynı cenin pozisyonunu aldı, beyaz çizgilerin dışına çıkmamaya çalıştı. Ve nihayet ağlamaya başladı. Fakat önce gözyaşı dökmedi, sadece göğsünde boğuk iniltiler belirdi. Ardından iniltiler büyüdü, daracık boğazından güç de olsa geçmeyi başardı ve hayatta kalmaya çabalayan bir adamın feryadı gibi tüm odayı doldurdu. Bağırmayı bırakınca soluklanmak için sırtüstü döndü. Ağlamaya işte o zaman başladı. Islak gözleriyle sanki bir rüyada ileri doğru yüzerken tam tepesinde duran avizeyi gördü. Kristalleri S harfini oluşturuyordu.

14

Lyder Sagens Caddesi'nde kuşlar neşeyle cıvıldıyordu.

Muhtemelen sabahın dokuzu olduğu ve henüz günü mahvedecek hiçbir şey yaşanmadığı içindi. Sıcak geçmesi beklenen hafta sonu için mükemmel bir başlangıcın habercisi olan parlayan güneşin de bunda etkisi olmalıydı. Belki de Lyder Sagens Caddesi'ndeki kuşlar diğer tüm kuşlardan daha mutluydu. Adını Bergenli bir öğretmenden alan bu çarpıcılıktan hayli uzak caddenin standartları, dünyanın en mutlu ülkeleri sıralamasında daima en üstlerde yer alan bir ülke için bile yüksekti çünkü. Yalnızca maddi kaygılardan değil, abartılı maddiyatçılıktan da uzak olan 470 metrelik bir mutluluktu burası. Sağlam duran şatafatsız villalara ve ailelerin önceliğinin ne olduğunu gösterircesine dört bir yanına oyuncakların dağıldığı geniş ancak aşırı düzenli olmayan bahçelere sahipti. Bohem görünümlü garajlarda, kurutulmuş ahşaptan yapılma eski, hantal ve kullanışsız bahçe mobilyalarının yanında yeni ama o kadar havalı olmayan birer Audi de duruyordu. Lyder Sagens Caddesi ülkenin en pahalı caddelerindendi fakat burası tam da büyükannesinden ev kalan sanatçılara uygun gibiydi. Yine de buranın sakinlerinin çoğu sürekli gelişime inanan ve demode evlerinin sağından solundan çıkıntı yapan büyük ahşap kirişler kadar sağlam değerlere sahip iyi sosyal demokratlar olmalıydı.

Harry bahçe kapısını itince geçmişten gelen bir yankıyı anımsatan kulak tırmalayıcı bir gıcırtı duyuldu. Her şey eskisi gibi görünüyordu. Kapı önündeki basamakların gıcırtısı. İsim yazmayan kapı zili. Kaja Solness'in hırsızların ve davetsiz misafirlerin gözünü korkutmak için dışarıda bıraktığı kırk altı numara erkek ayakkabıları.

Kaja kapıyı açtı, güneşten sararmış bir tutam saçı yüzünden çekti ve kollarını bağladı.

Üzerine çok büyük gelen yün hırkası ve eski püskü keçe terlikleri bile aynıydı.

"Harry" dedi.

"Evimden yürüme mesafesi uzaklığında oturuyorsun. Ben de aramak yerine geleyim dedim."

"Ne?" Kaja başını yana eğdi.

"Ziline ilk kez bastığımda da böyle demiştim."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

Çünkü ne söyleyeceğimi uzun uzun düşünüp prova yapmıştım, diye düşündü Harry ve gülümsedi. "Fil hafızası işte. Girebilir miyim?"

Harry kadının gözlerinde bir anlık tereddüt sezince o ana dek evde biri olabileceğini hiç düşünmediğini fark etti. Bir eş. Bir sevgili. Ya da onu eşiğin dışında tutabilecek herhangi başka bir neden.

"Rahatsız etmeyeceksem tabii ki."

"Eee, şey, hayır... Sadece biraz sürpriz oldu."

"İstersen başka zaman gelebilirim."

"Hayır, hayır, gerçekten" dedi Kaja. "Dilediğin zaman gelebileceğini ben söyledim" diye ekledi ve kenara çekildi.

Kaja, Harry'nin önündeki sehpaya dumanı tüten bir fincan çay koydu ve kanepeye oturup bacaklarını altına kıvırdı. Harry açık şekilde ters konulmuş kitaba baktı. Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre* romanıydı. Yanlış hatırlamıyorsa

ayrıldığı karısını çatı katına kilitleyen kasvetli ve yalnız bir adamla ona âşık olan genç bir kadın hakkındaydı.

"Cinayeti araştırmama izin vermiyorlar" dedi. "Üstelik şüpheli listesinden çıkarılmama rağmen."

"Bu tür davalarda standart bir prosedür, değil mi?"

"Karısı öldürülen cinayet dedektifleri için belirli bir prosedür var mı, bilmiyorum. Ama bunu kimin yaptığını biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Oldukça eminim."

"Kanıt?"

"Sezgilerim."

"Şimdiye kadar yanında çalışan diğer herkes gibi sezgilerine ben de büyük hayranlık duyuyorum, Harry. Ama söz konusu kişi karınken bunun güvenilir olduğundan emin misin?"

"Sadece sezgilerim değil. Diğer olasılıkları eledim."

"Hepsini mi?" Kaja çayı daha çok ellerini ısıtmak için kullanıyormuş gibi içmeden tutuyordu. "Eskiden bana her zaman başka olasılıkların olduğunu ve çıkarıma dayalı sonuçların gereğinden fazla rağbet gördüğünü söyleyen Harry adında bir akıl hocamın olduğunu hatırlıyorum."

"Rakel'in tek bir düşmanı vardı. Aslında onun bile değil, benim düşmanım. Adı Svein Finne. Nişanlı olarak da tanınıyor."

"Kim bu?"

"Bir tecavüzcü ve katil. Nişanlı denmesinin sebebi kurbanlarını hamile bırakması ve çocuğunu doğurmayanları öldürmesi. O zamanlar genç bir cinayet dedektifiydim ve onu bulmak için gece gündüz çalışmıştım. Yakaladığım ilk katildi. Bileklerine kelepçeyi geçirirken sevinçten kahkaha atmıştım." Harry ellerine baktı. "Herhalde birini tutukladığım için bir daha hiç o kadar mutlu olmamışımdır."

"Öyle mi? Neden?"

Harry'nin gözleri çiçek desenli güzel, eski duvar kâğıdında gezindi.

"Muhtemelen birden çok sebebi vardır ama farkındalığım epey sınırlı. Ama en önemli sebebi Finne'nin hapisten çıkar çıkmaz on dokuz yaşındaki bir kıza tecavüz etmiş ve kürtaj yaptırırsa onu öldürmekle tehdit etmiş olmasıydı. Kız onu dinlemeyip bebeğini aldırmış. Bir hafta sonra da Linnerud'da bir orman patikasında yüzükoyun yatarken bulunmuş. Her yeri kan içindeymiş ve öldüğünden eminlermiş. Ama kızı çevirdiklerinde çocuksu bir sesin 'Anne' dediğini duymuşlar. Kızı hastaneye götürmüşler ve kurtarmışlar. Ama konuşan o değilmiş. Finne kızın karnını yarıp içine konuşan bir pilli bebek koymuş ve yeniden dikmiş."

Kaja'nın nefesi kesildi. "Affedersin" dedi. "Biraz paslanmışım."

Harry başıyla onayladı. "O yüzden onu bir daha yakaladım. Bir tuzak kurdum ve onu pantolonu inik halde yakaladım. Kelimenin gerçek anlamıyla inik. Fotoğrafını çektim. Flaş yüzünden ışığı patlamış, epey teşhir eden bir fotoğrafını. Ona aşağılanmış hissettirmenin yanı sıra yetmiş küsur yıllık hayatının yirmi senesini hapiste geçirmesinden bizzat sorumlu oldum. Üstelik işlemediğini söylediği bir cinayet için de ceza aldı. İşte sana gerekçe. Sezgilerimin sebebi bu. Verandaya çıkıp sigara içebilir miyiz?"

Üzerlerine paltolarını aldılar ve çıplak elma ağaçlarıyla dolu bahçeye bakan üstü kapalı geniş verandaya çıktılar. Harry, Lyder Sagens Caddesi'ndeki komşu evin birinci katındaki pencerelere göz attı. Hiçbirinin ışığı yanmıyordu.

"Komşun" dedi Harry, sigara paketini çıkartırken. "Sana göz kulak olmayı bıraktı mı?"

"Greger iki sene önce doksan yaşına bastı, geçen sene de öldü" dedi Kaja iç çekerek.

"O halde artık kendi başının çaresine bakmak zorundasın, öyle mi?"

Kaja omuz silkti. Hareketlerinde dansa benzer bir ritim vardı. "Birisi bana hep göz kulak oluyormuş gibi hissediyorum."

"Dindar mı oldun?"

"Hayır. Senden sigara alabilir miyim?"

Harry ona baktı. Ellerinin üzerine oturuyordu. Çok çabuk üşüdüğü için her zaman böyle yapardı.

"Yıllar önce de burada oturup aynı şeyi yapmıştık. Yedi yıl mı oldu? Yoksa sekiz?"

"Evet" dedi Kaja. "Hatırlıyorum." Bir elini altından çekti. Sigarayı işaret ve ortaparmağının arasında tutup Harry'nin yakmasına müsaade etti. Bir nefes çekip gri dumanı havaya üfledi. Sigarayı o zaman da böyle acemice içmişti.

Harry anıların geride bıraktığı lezzetli tadı hissetti. *Now, Voyager* filmindeki sigara sahnelerinden, materyalist tekçilikten, özgür iradeden, John Fante'den ve küçük şeyleri çalmanın verdiği hazdan konuşmuşlardı. Az sonra bu huzurlu anların bedelini ödemeliymiş gibi Rakel'in ismini duyup irkildi ve acısı tazelendi.

"Rakel'in Finne denen şu adam dışında düşmanı olmadığını söylerken kendinden çok emindin, Harry. Ama hayatını tüm ayrıntılarına kadar bildiğini sana düşündüren ne? İnsanlar beraber yaşayabilir, aynı yatağı ve diğer her şeyi paylaşabilir ancak bunlar birbirlerinin sırlarını da paylaştıkları anlamına gelmez."

Harry boğazını temizledi. "Onu tanıyordum, Kaja. O da beni tanıyordu. Birbirimizi iyi tanırdık. Hiç sırrımız yo..." Sesinin titrediğini duydu ve sustu.

"Bunu duymak harika, Harry. Ama nasıl davranmamı istediğini anlamadım. Seni teselli mi etmeliyim yoksa profesyonel mi olmalıyım?"

"Profesyonel ol."

"Pekâlâ." Kaja sigarasını ahşap sehpanın kenarına bıraktı. "O halde sana sırf örnek olması için başka bir olasılık söyleyeyim. Belki de Rakel'in başka bir erkekle ilişkisi vardı. Arkandan iş çevirdiğini hayal etmek sana imkânsız gelebilir ama inan bana, kadınlar bir şeyleri gizleme konusunda erkeklerden daha iyidir. Özellikle de bunun için iyi bir nedenleri olduğunu düşünüyorlarsa. Ya da şöyle diyelim, erkekler aldattıklarını kadınlar kadar iyi gizleyemezler."

Harry gözlerini kapadı. "Bence çok fazla..."

"Genelleme yapıyorum. Tabii ki öyle. Bir tane daha yapayım. Kadınların aldatma sebepleri erkeklerinkinden farklıdır. Belki de Rakel senden uzaklaşması gerektiğini biliyordu ve bunu yapması için bir katalizöre, bir itici güce ihtiyacı vardı. Kısa süreli bir ilişki gibi. İlişki amacına ulaşıp senden kurtulunca diğer adamla görüşmeyi bıraktı. Sevdiği kadın tarafından gururu incinmiş bir erkek. Al sana cinayet sebebi."

"Anladım" dedi Harry. "Peki bu söylediğine kendin inanıyor musun?"

"Hayır; sadece bize başka olasılıkların da *olabileceğini* gösteriyor. Finne'ye atfetmeye çalıştığın cinayet sebebi bana inandırıcı gelmiyor."

"Gelmiyor mu?"

"Sırf sen polis olarak işini yaptın diye Rakel'i öldürdü, ha? Senden nefret etmesine, seni tehdit etmesine diyecek lafım yok. Ama Finne gibi adamların motivasyonu intikam değildir, cinsel arzudur. Diğer suçlulardan pek de bir farkı yok. Ayrıca dilediği kadar ağzı laf yapsın, hapse gönderdiğim hiç kimseden şimdiye kadar gözüm korkmadı. Ucuz tehditler savurmakla gerçekten cinayet işlemeyi göze almak arasında uzun bir mesafe var. Bana kalırsa Finne'nin on iki senesini, yani muhtemelen hayatının geri kalanını hapiste geçirmek için çok daha güçlü bir gerekçesi olmalı."

Harry sigarasından sert, öfkeli bir nefes çekti. Öfkeliydi çünkü vücudunun her zerresinin Kaja'nın dediklerine karşı savaştığını hissedebiliyordu. Öfkeliydi çünkü onun haklı olduğunu biliyordu. "Peki sence ne tür bir intikam, cinayet işlemeye yetecek kadar güçlüdür?"

Kaja bir kez daha dans eder gibi çocukça omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Kişisel bir şey olabilir. Sana yaptığıyla örtüşecek bir şey."

"Ama bunu ben ona yaptım. Özgürlüğünü, sevdiği hayatını elinden aldım. O da o yüzden benden en sevdiğim şeyi aldı."

"Rakel'i." Kaja alt dudağını öne çıkardı ve başını aşağı yukarı oynattı. "Acı içinde yaşaman için."

"Kesinlikle." Harry sigarayı filtreye kadar içtiğini fark etti. "Benim göremediklerimi görüyorsun, Kaja. Sana bu yüzden geldim."

"Ne demek bu?"

"Mesela şu anda kafamın iyi çalışmadığını söyleyebiliyorsun." Harry gülümsemeye çalıştı. "Önce sonuca gidip sonra onu doğrulayacak soruları ve cevapları arayan, duygularına yenik düşen klişe bir dedektife döndüm. İşte sana bu yüzden ihtiyacım var, Kaja."

"Seni anlayamıyorum."

"Uzaklaştırma aldığım için bizim bölümden hiç kimseyle çalışamıyorum. Biz dedektiflerin fikir alışverişinde bulunması gereken birine ihtiyacı vardır. Karşı görüşler sunabilecek birine. Yeni fikirler. Eskiden cinayet dedektifiydin ve bugünlerde oyalanacağın bir işin yok."

"Hayır, hayır, Harry."

"Beni dinle Kaja." Harry öne doğru eğildi. "Bana hiçbir borcunun olmadığını biliyorum. O zamanlar senden uzaklaştığımı da biliyorum. Kalbimin kırık olmasını bir bahane olarak öne sürebilirim ama senin kalbini kırmamın hiçbir bahanesi yoktu. Ne yaptığımı biliyordum, yine olsa yine aynı

şeyi yaparım. Çünkü elimde değildi, çünkü Rakel'e âşıktım. Senden büyük bir iyilik istediğimin farkındayım ama yine de isteyeceğim. Çünkü deliriyorum, Kaja. Acilen bir şeyler yapmalıyım ve tek bildiğim şey cinayet araştırmak. Bir de içmek. Mecbur kalırsam kendimi öldürene kadar içebilirim."

Harry, Kaja'nın geri çekildiğini gördü.

"Durum neyse onu söylüyorum" dedi. "Şimdi cevap vermek zorunda değilsin, senden sadece düşünmeni istiyorum. Telefon numaram sende var. Artık seni rahat bırakıyorum."

Harry ayağa kalktı.

Botlarını giyip kapıdan çıktı, Suhms Caddesi'ne inip Norabakken ve Fagerborg Kilisesi'ni geride bıraktı, barın etrafına üşüşmüş müdavimleriyle iki açık barın önünden geçmeyi başardı ve bir zamanlar tıpkı o barlar gibi müdavimleri varken şimdi daha çok bir hapishaneyi andıran Bislett Stadyumu'nun kapısına baktı. Başını kaldırdığında apaçık bir gökyüzüyle karşılaştı ve caddenin karşısına geçerken bir an için günışığında parıldayan bir S harfi görür gibi oldu. Yerden kalktığında ve botlarından biri kana basıp kaydığında tramvayın acı fren sesi kendi haykırışına karıştı.

Truls Berntsen bilgisayarının başına oturmuş, *The Shield*'ın ilk sezonunun üçüncü bölümünü izliyordu. Diziyi iki defa bitirmişti ve şimdi yeniden başlamıştı. Televizyon dizileri porno filmler gibiydi: Eski ve klasik olanları en iyileriydi. Ayrıca Truls, Vic Mackey'ydi. Evet, belki tam o sayılmazdı ama Vic, Truls Berntsen'in olmak *istediği* adamdı: tepeden tırnağa yozlaşmış ama bunu kendi ahlak anlayışıyla telafi eden bir adam. Havalı olan da buydu. Dilediğiniz kadar *kötü* olabilirdiniz ama bu kötülüğe nasıl baktığınıza göre değişirdi. Hangi açıdan baktığınıza. Sonuçta zamanında Naziler ve komünistler bile kendi savaş filmlerini yapmış, kendi alçak heriflerini insanlara alkışlatmışlardı. Hiçbir şey ta-

mamıyla doğru değildi, hiçbir şey kesinlikle yanlış olamazdı. Bakış açısı. Tüm mesele buydu. Bakış açısı.

Telefon çaldı.

Şaşırtıcı bir telefondu.

Cinayet Masası'nda hafta sonları da çalışılması için direten Hagen olmuştu. Koca birimde tek kişi kalıyordu ve bu durum Truls'ün epey işine geliyordu. Öyle ki, başkalarının vardiyalarını da memnuniyetle üstleniyordu. Birincisi, yapacak başka bir işi yoktu ve sonbaharda Pattaya'ya yapacağı gezi için paraya ve borçlandırdığı insanlardan geri isteyebileceği zamana ihtiyacı vardı. İkincisi ise nöbetçi memur tüm çağrılara cevap verdiği için ona yapacak iş düşmüyordu. Cinayet Birimi'nde hafta sonları birinin durduğunu bildiklerinden bile emin değildi ve bunu onlara söylemeye hiç niyeti yoktu.

Ekranda nöbetçi memurun numarasını gördüğünde şaşırmasının nedeni buydu.

Telefon beş kez çaldıktan sonra Truls sessiz bir küfür patlattı, *The Shield*'ı durdurmadan yalnızca sesini kıstı ve ahizeyi kaldırdı.

"Evet?" dedi, olumlu anlama gelen bu iki heceli kelimeyi bir ret gibi tonlamayı başararak.

"Ben nöbetçi memur. Yardıma ihtiyacı olan bir hanımefendi var. Bir tecavüz vakasıyla ilgili olarak tecavüzcülerin fotoğraflarını görmek istiyor."

"O işlerle Ahlak Masası ilgileniyor."

"Sizde de aynı fotoğraflar var ve orada hafta sonu kimse olmuyor."

"Pazartesi gelse daha iyi olur."

"Adamın yüzünü hatırlıyorken fotoğrafları görmesi daha iyi olur. Hafta sonu açık mısınız, değil misiniz?"

"İyi, peki." Truls Berntsen homurdandı. "Kadını yukarı getir o zaman."

"Şu anda çok meşgulüz, aşağı inip sen onu alsan olmaz mı?"

"Ben de meşgulüm." Truls bekledi ama bir cevap alamadı. "Tamam, geliyorum."

"Güzel. Ayrıca şunu da bil ki Ahlak Masası'nın adı değişeli çok oldu. Artık oraya Cinsel Suçlar Birimi diyoruz."

Truls neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle "Sana da siktir git" diye mırıldandı. Telefonu kapattı ve durdurma tuşuna basarak *The Shield*'ın en sevdiği sahnelerinden birinin başında görüntüyü dondurdu. Vic'in polis arkadaşı Terry'yi sol gözünün altından tek mermiyle hakladığı sahne.

"Yani uğradığınız tecavüzden değil, tanık olduğunuzu söylediğiniz bir tecavüzden bahsediyoruz, öyle mi?" dedi Truls Berntsen, masasına fazladan bir sandalye daha çekerek. "Tecavüz olduğundan emin misiniz?"

"Hayır" dedi kadın. Kendisini Dagny Jensen olarak tanıtmıştı. "Ama arşivinizdeki tecavüzcülerden biri tanıdık gelirse emin olacağım."

Truls, Frankenstein'ın canavarını andıran çıkık alnını kaşıdı. "Öyleyse faili tanıyana kadar bir suç duyurusunda bulunmayı istemiyorsunuz, doğru mu?"

"Doğru."

"Aslında burada işlerimiz böyle yürümüyor" dedi Truls. "Ama size on dakikalık bir slayt gösterisi oynatacağım. Şayet adamı bulursak nöbetçi memura gidip suç duyurusunda bulunabilir, her şeyi ona anlatabilirsiniz. Burada tek başımayım ve şu an elimde başka işler var. Anlaştık mı?"

"Tamam."

"O zaman başlayalım. Tecavüzcünün tahmini yaşı?"

Dagny Jensen yalnızca üç dakika sonra ekrandaki resimlerden birini işaret etti.

"Şu kim?"

Truls, kadının sesindeki titremeye engel olmaya çalıştığını fark etti.

"Biricik Svein Finne'miz" dedi Truls. "Gördüğünüz kişi o mu?"

"Hangi suçu işlemiş?"

"Hangilerini *işlememiş* ki? Bir bakalım."

Truls ismi tuşladı, Enter'a bastı ve ekranda ayrıntılı bir sabıka kaydı belirdi.

Dagny Jensen'in gözlerinin sayfanın aşağısına doğru kaydığını ve canavarın yaptıkları resmi polis diliyle sıralandıkça yüzünün korkuyla kaplandığını gördü.

"Hamile bıraktığı kadınları öldürmüş" diye fısıldadı kadın.

"Sakatlama ve cinayet" diyerek düzelttiği Truls. "Cezasını tamamladı ama hakkında yeni bir ihbar duymaktan mutlu olacağımız bir adam varsa o da Finne'dir."

"Peki... peki onu yakalayabileceğinizden yüzde yüz emin misiniz?"

"Ah, tutuklama emri çıkartırsak yakalarız elbette" dedi Truls. "Tecavüz davalarında ceza kararı çıkıp çıkmaması tamamen farklı bir mesele. Böyle davalarda daima tek kişinin sözlerine karşı başka bir kişinin sözleri olur ve adamı çoğu zaman serbest bırakmak zorunda kalırız. Ama elimizde sizin gibi bir tanık varken durum bire karşı iki kişi olacak. Şansımız da yaver giderse, neden olmasın?"

Dagny Jensen birkaç defa yutkundu.

Truls esnedi ve saatine baktı. "Fotoğraflara baktığınıza göre nöbetçi memurun yanına inip işlemleri başlatabilirsiniz. Tamam mı?"

"Evet" dedi kadın, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Evet, tabii ki."

15

Harry kanepede gözlerini duvara dikerek oturuyordu. Işıkları açmamıştı ve çöken karanlık çizgileri ve renkleri silerek alnına serin bir bez gibi serilmişti. Keşke onu da silebilseydi. Bunu gerçekten düşündüğünüz zaman hayat o kadar da karmaşık olmak zorunda değilmiş gibi görünüyordu. Her şeyi The Clash'in şu iki seçenekli sorusuna indirgeyebilirdiniz: *Kalayım mı, gideyim mi?* Ya da içeyim mi, içmeyeyim mi? Boğulmak istiyordu. Kaybolmak. Ama yapamazdı, henüz değil.

Björn'ün verdiği hediyeyi açtı. Tam da tahmin ettiği gibi bir plak albümüydü. *Road to Ruin.* Öystein'in inatla savunduğu iddiasına göre Ramones'un tek iyi işleri olan üç albümden birisiydi (bunu derken genellikle Lou Reed'in Ramones'un müziğini 'boktan' olarak tarif etmesinden de bahsederdi) ve Björn, Harry'nin elinde *olmayan* tek albümü almayı başarmıştı. Arkasındaki raflarda, The Rainmakers'ın ilk albümüyle Rank and File'ın çıkış albümü arasında *Ramones* ve en sevdiği albüm olan *Rocket to Russia* duruyordu.

Harry siyah plağı kapağından çıkardı ve *Road to Ruin*'i plakçalara koydu.

Tanıdığı bir şarkı gözüne çarptı ve iğneyi "I Wanna Be Sedated"ın başladığı yere yerleştirdi.

Az sonra gitar riffleri tüm odayı doldurdu. Çıkış albümle-

rine kıyasla prodüksiyonu daha güçlü ve daha genele hitap eden bir şarkıydı. Minimal gitar solosunu sevmişti ama sonrasında gelen düzenlemeden emin değildi. Tüm aptallığıyla Status-Quo'nun boogie şarkılarını andıran bir hali vardı. Ama onlardan daha afili bir özgüvenle okunmuştu. Tıpkı The Beach Boys gibi kasıntıyla dikildikleri ve anacaddede pencereleri indirerek piyasaya çıkan oto hırsızları gibi poz kestikleri, Harry'nin favori şarkısı olan "Rockaway Beach" gibi.

Harry "I Wanna Be Sedated"i gerçekten sevip sevmediğine ve bara gidip gitmemeye karar vermeye çalışırken sehpanın üzerinde duran telefonun ışığıyla oda aydınlandı.

Ekrana baktı. İç geçirdi. Bir süre cevap versem mi diye düşündü.

"Selam Alexandra."

"Selam Harry. Sana ulaşmaya çalışıyordum. Telesekreter mesajını değiştirmelisin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Adını bile söylemiyorsun. *'Gerekiyorsa mesaj bırakın.'* Uyarıya benzeyen kısacık bir cümle ve bir *bip* sesi, hepsi bu."

"Bence iş görüyor."

"Seni çok aradım, Harry."

"Anlıyorum ama şey... keyfim yoktu."

"Olanları duydum." Alexandra derin bir nefes aldı ve sesi aniden acılı, anlayışlı bir hale büründü. "Tek kelimeyle korkunç."

"Evet."

Sonrasında gelen boşluk, tiyatroda iki perde arasındaki geçişi belirten sessiz bir ara gibiydi. Çünkü Alexandra konuşmaya devam ettiğinde ne o şakacı, tok sesi, ne de acılı ve anlayışlı sesi vardı. Profesyonel sesine geçmişti.

"İşine yarayabilecek bir şey buldum."

Harry elini yüzünde gezdirdi. "Tamam, kulağım sende."

Alexandra Sturdza'yla ilk kez temas kurmasının üzerin-

den o kadar uzun zaman geçmişti ki artık ondan medet ummayı kesmişti. Bundan en az altı ay önce Rikshospitalet'teki Adli Tıp Kurumu'na gittiğinde laboratuvardan çıktığı gibi yanına gelen genç bir kadın tarafından karşılanmıştı. Sert hatları, çiçekbozuğu yüzü, parlak gözleri ve neredeyse anlaşılmaz bir aksanı vardı. Kadın onu ofisine götürmüş ve beyaz laboratuvar önlüğünü asarken ondan gizli bir yardım isteyen Harry'yi dinlemişti. Svein Finne'nin DNA'sını eski cinayet ve tecavüz davalarıyla karşılaştıracaktı.

"Eee, Harry Hole, yani benden seni ön sıraya almamı mı istiyorsun?"

Parlamento 2014 yılında cinayet ve tecavüzlerle ilgili kısıtlayıcı yasayı yürürlükten kaldırdıktan sonra yeni DNA analizi teknolojisinin eski davalara uygulanması için haliyle çok sayıda talepte bulunulmuştu ve bekleme süreleri uzamıştı.

Harry isteğini farklı cümlelerle tekrarlamayı düşünmüş ama kadının gözlerindeki bakışı görünce bunun bir faydasının olmayacağını anlamıştı. "Evet."

"İlginç. Karşılığında sen bana ne vereceksin?"

"Ne mi vereceğim? Ne istersin?"

"Harry Hole'la birer bira içmek başlangıç için fena olmaz."

Alexandra Sturdza'nın önlüğünün altında kaslı vücudunu ön plana çıkaran siyah, dar giysiler vardı. Öyle ki bu vücut Harry'nin aklına kedileri ve spor arabaları getirmişti. Oysa hayatı boyunca arabalara ilgi duymamıştı ve kedilerden çok köpekleri severdi.

"Madem karşılığında bunu istiyorsun, sana bira ısmarlarım. Ama ben içki içmiyorum. Ayrıca evliyim."

"Göreceğiz" demişti Alexandra boğuk bir gülüşle. Çok gülen birine benziyordu ama yaşını kestirebilmek tuhaf biçimde zordu. Ondan on yaş da küçük olabilirdi, yirmi yaş da. Alexandra başını eğmiş ve ona bakmıştı. "Yarın sekizde

Revolver'da buluşalım ve senin için nelerim var, bir bakalım, olur mu?"

Harry için pek bir şeyi yoktu. Ne o zaman, ne de ondan sonrası için. Sadece arada bir kendini bira içmeye davet ettirmişti. Fakat Harry aralarına bir iş ilişkisi mesafesi koymayı başarmış, bu buluşmaların kısa ve tek bir konu odaklı olmasına özen göstermişti. Ta ki Rakel onu kapı dışarı edene ve çektiği set yıkılıp iş ilişkisi mesafesiyle ilgili ilkeler de dahil olmak üzere her şeyi serbest bırakana dek.

Harry duvarın bir ton daha grileştiğini gördü.

"Hiçbir davayla yüzde yüz eşleşme bulamadım" diyerek söze başladı Alexandra.

Harry esnedi. Hep aynı hikâyeydi.

"Ama sonra Svein Finne'nin DNA profilini veritabanındaki tüm diğer profillerle karşılaştırabileceğimi fark ettim. Ve bir katille kısmi eşleşme buldum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Svein Finne'nin hükümlü bir katil değilse bile başka bir katilin babası olduğu anlamına geliyor."

"Ah, siktir." Harry'nin kafasında bir şimşek çaktı. Bir önsezi. "Katilin adı ne?"

"Valentin Gjertsen."

Harry sırtından aşağı inen soğuk bir ürperti hissetti. Valentin Gjertsen. Harry kişilerin karakterini genlerden çok çevrenin belirlediğine inanırdı ancak Svein Finne'nin tohumlarının, yani genlerinin Norveç suç tarihinin en kötü katillerinden biri haline dönüşen bir evlat yaratmaya yardım ettiği gerçeği hiç de mantıksız değildi.

"Daha çok şaşırırsın diye bekliyordum" dedi Alexandra.

"*Ben de* daha çok şaşırırım diye bekliyordum" dedi Harry boynunu ovuşturarak.

"İşine yarayacak bir bilgi mi bari?"

"Evet" dedi Harry. "Evet, fazlasıyla. Sağ ol Alexandra."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Hımm. Güzel soru."

"Bana gelmek ister misin?"

"Dediğim gibi, pek keyfim..."

"Bir şey yapmak zorunda değiliz. Belki ikimizin de yanına uzanıp sarılacağı birine ihtiyacı vardır. Nerede oturduğumu hatırlıyor musun?"

Harry gözlerini yumdu. Set yıkıldığından beri çok fazla yatak, çok fazla kapı, çok fazla bahçe görmüştü ve alkol tüm yüzlerin, isimlerin ve adreslerin üzerini bir perde gibi örtmüştü. Üstelik hafızasındaki diğer her şey şimdi bir de Valentin Gjertsen'in görüntüsü tarafından engelleniyordu.

"Haydi ama, Harry. Evet, sarhoştun ama en azından hatırlıyormuş *gibi* yapamaz mısın?"

"Grünerlökka" dedi Harry. "Seilduksgata."

"Akıllı çocuk. Bir saat sonra diyelim mi?"

Harry telefonu kapatıp Kaja Solness'i ararken aklında bir düşünce belirdi. O kadar sarhoş olmasına rağmen Seilduksgata'yı hatırlamış olması... Her zaman bir şeyleri hatırlıyor, hafızasındakiler asla *tamamen* silinmiş olmuyordu. Belki de Jealousy Bar'daki o akşamı hatırlayamamasının sebebi içki içmenin uzun süreli etkileri değil, hatırlamak *istemediği* başka bir şeydi.

"Merhaba, Kaja'nın telesekreteriyle konuşuyorsunuz."

"Sorduğun cinayet sebebini buldum" dedi Harry *bip* sesinden sonra. "Adı Valentin Gjertsen. Svein Finne'nin oğlu olduğu ortaya çıktı. Valentin Gjertsen artık yaşamıyor. Öldürüldü. Onu ben öldürdüm."

16

Alexandra Sturdza kollarını başının üzerine uzatıp iyice gerindi. Parmakları ve çıplak ayaklarıyla yatağın iki ucundaki pirinç başlıklara dokunurken uzun bir ses çıkardı. Ardından yana döndü, yorganı bacaklarının arasına aldı ve büyük, beyaz yastıklardan birini başının altına çekti. O kadar çok sırıtıyordu ki siyah gözleri sert yüzünde az kalsın kaybolacaktı.

"Geldiğine sevindim" dedi, bir elini Harry'nin göğsüne koyarak.

"Hımm. Harry sırtüstü yatarak tavan lambasının parlak ışığına bakıyordu. Alexandra kapıyı uzun bir ipek gecelikle açmış, onu elinden tuttuğu gibi doğruca yatak odasına götürmüştü.

"Vicdan azabı çekiyor musun?" diye sordu.

"Her zaman" dedi Harry.

"Burada olduğun için demek istedim."

"Pek sayılmaz. Sadece burada olmam belirtilere uyuyor."

"Neyin belirtilerine?"

"Kötü bir adam olduğumun."

"Madem her türlü vicdan azabı çekeceksin, o zaman soyunabilirsin de."

"Demek Valentin Gjertsen kesinlikle Svein Finne'nin oğlu, öyle mi?" Harry ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Evet."

"Tanrım, ne saçma bir olaylar zinciri. Düşünsene. Valentin Gjertsen de muhtemelen bir tecavüzün ürünü."

"Kim değil ki?" Alexandra kasıklarını Harry'nin bacağına sürttü.

"Valentin Gjertsen'in bir randevu sırasında hapishane dişçisine tecavüz ettiğini biliyor muydun? İşini bitirince külotlu çorabı kadının kafasına geçirmiş ve yakmış."

"Kapa çeneni, Harry. Seni istiyorum. Komodinin çekmecesinde prezervatif var."

"Hayır, sağ ol."

"Hayır mı? Bir çocuk daha yapmak istemiyorsun, değil mi?"

"Prezervatifi kastetmedim." Harry elini kemerini çözmeye çalışan ellerin üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye parladı Alexandra. "Sevişmek istemiyorsan burada işin ne?"

"Güzel soru."

"Neden istemiyorsun?"

"Sanırım düşük testosteron seviyesi."

Alexandra öfkeyle burnundan soludu ve sırtını döndü. "O artık sadece eski karın değil, Harry. O öldü. Bunu ne zaman kabulleneceksin?"

"Sence beş gün sevişmemek fazla mı?"

Kadın ona baktı. "Komiksin. Çabalıyormuş gibi görünüyorsun ama gerçekte asla çabalamıyorsun, değil mi?"

"Rol yapmak işin zor kısmı" dedi Harry, kalçasını havaya kaldırıp cebinden sigara paketini çıkartarak. "Yapılan bir araştırmaya göre gülümseme kaslarını çalıştırırsan daha mutlu hissediyormuşsun. Ağlamak istiyorsan gülecekmişsin. Ben de uyumayı seçiyorum. Odanda sigara içme politikası nedir?"

"Her şey serbest. Ama insanlar önümde sigara içtiğinde onlara paketin üzerinde yazanı okuma politikası uyguluyorum. Sigara öldürür, dostum."

"Hımm. 'Dostum' kısmını eklemen iyiymiş."

"Sadece kendine değil, seni önemseyen herkese zarar verdiğini fark etmeni sağlıyor."

"Anladım. O halde kanser olmayı ve daha çok vicdan azabı çekmeyi göze alarak bu sigarayı huzurunda yakıyorum." Harry bir nefes çekti ve dumanı tavan lambasına doğru üfledi. "Işıkları seviyorsun" dedi.

"Timisoara'da büyüdüm ben."

"Ha?"

"Avrupa'nın elektrikli sokak lambaları kullanan ilk kasabası. Bizden önce bir tek New York var."

"O yüzden mi ışıkları seviyorsun?"

"Hayır, ilginç bilgileri seviyorsun diye söyledim."

"Seviyor muyum?"

"Evet. Mesela Finne'nin oğlunun da tecavüzcü olması gibi."

"Ama bu, ilginç bir bilgiden daha fazlası."

"Nedenmiş o?"

Harry sigarasına asıldı ama ağzına hiçbir tat gelmedi. "Çünkü oğlu Finne'ye intikam için güçlü bir sebep veriyor. Oğlunu birçok cinayet soruşturmasıyla bağlantısını bularak yakaladım. En sonunda da onu vurdum."

"Sen mi?.."

"Valentin Gjertsen silahsızdı ama silahı varmış gibi davranarak beni kendisini vurmam için kışkırttı. Ne yazık ki tek tanık bendim ve İç Soruşturmalar Bölümü üç el ateş etmiş olmamı sorunlu buldu. Neyse ki aklandım. Onu nefsi müdafaa için vurmadığımı iddia ettiler ama bunu ispatlayamadılar."

"Ve Finne bunu senin yaptığını öğrendi, öyle mi? Bunun sonucunda da eski karını öldürdü?"

Harry başıyla yavaşça onayladı. "Dişe diş, kana kan."

"Mantık olarak düşündüğümüzde Oleg'i öldürmesi gerekirdi."

Harry bir kaşını kaldırdı. "Demek adını biliyorsun?"

"Sarhoşken ondan çok bahsediyorsun, Harry. Eski karın ve oğlun hakkında çok şey anlatıyorsun."

"Oleg benim çocuğum değil, Rakel'in ilk evliliğinden."

"Bunu da söyledin. Biyolojik babası olup olmamanın ne önemi var ki?"

Harry başını iki yana salladı. "Svein Finne öyle düşünmüyor. Valentin Gjertsen'i insan olarak sevmiyordu, hatta onu doğru düzgün tanımıyordu bile. Valentin'i sadece genlerini taşıdığı için seviyordu. Finne'nin motivasyonu tohumlarını saçmak ve çocuk yapmak. Biyoloji onun için her şey demek. Bu şekilde hayatını sonsuz kılabiliyor."

"Delice."

"Delice mi?" Harry sigarasına baktı. Akciğer kanserinin onu öldürecekler listesinde kaçıncı sırada olduğunu merak etti. "Belki de biyolojiyle aramızda sandığımızdan daha güçlü bir bağ vardır. Belki de hepimiz doğuştan şovenist, ırkçı, milliyetçi insanlarız ve ailemizin dünyaya hükmetmesini içgüdüsel bir şekilde arzu istiyoruz. Ama sonra onu bir ölçüde yok saymayı öğreniyoruz. En azından çoğumuz."

"Yine de biyolojik olarak nereden geldiğimizi bilmek istiyoruz. Son yirmi yılda Adli Tıp Kurumu'nda babasının kim olduğunu ya da çocuklarının kendisinden olup olmadığını öğrenmek isteyenler tarafından yaptırılan DNA testlerinde yüzde üç yüz artış olduğunu biliyor muydun?"

"İşte ilginç bir bilgi daha."

"Bu da bize kimliğimizin genetik mirasımıza ne kadar bağlı olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Alexandra komodine bıraktığı şarap kadehini aldı. "Aksi halde burada olmazdım."

"Benimle bu yatakta mı?"

"Norveç'te. Aslında buraya babamı bulmaya geldim. Annem

onun hakkında konuşmayı sevmezdi ve babamın Norveçli olması dışında bir şey bilmiyordum. Annem ölünce bir bilet aldım ve onu aramaya geldim. İlk senemde üç farklı işte çalıştım. Babamla ilgili tek bildiğim, muhtemelen akıllı biri olduğuydu. Çünkü annem ortalama zekâdaydı ama ben Romanya'da hep en yüksek notları alırdım ve Norveççeyi akıcı bir şekilde öğrenmem yalnızca altı ay sürmüştü. Yine de babamı bulamadım. Ben de Norveç Bilim ve Teknoloji Üniversitesi'nde kimya okumak için burs kazandım, okul bitince de Adli Tıp Kurumu'nda işe girip DNA analizi üzerine çalışmaya başladım."

"Ve onu burada da aramaya devam ettin?"

"Evet."

"Sonuç?"

"Buldum onu."

"Ciddi misin? Bayağı şanslı olmalısın; çünkü bildiğim kadarıyla babalık davalarında alınan DNA profillerinin çoğunu bir sene sonra siliyorsunuz."

"Babalık davalarında, evet."

Harry'nin jetonu nihayet düştü. "Babanı polis veritabanında buldun. Sabıka kaydı olduğu için?"

"Evet."

"Hımm. Peki suçu..."

Harry'nin pantolon cebi titredi. Numaraya baktı. Cevaplama tuşuna bastı.

"Selam Kaja. Mesajımı aldın mı?"

"Evet." Kaja'nın yumuşak sesi kulağını okşadı.

"Eee?"

"Eee'si şu, sana katılıyorum. Bence de Finne'nin cinayet sebebini bulmuşsun."

"Yani bana yardım edecek misin?"

"Bilmiyorum." Sonrasında gelen sessizlikte Harry bir kulağında Kaja'nın, diğerinde Alexandra'nın nefesini duydu. "Sesin yatıyormuşsun gibi geliyor Harry. Evde misin?"

"Hayır, Alexandra'nın evinde." Alexandra'nın sesi Harry'nin kulağını delip geçti.

"Kim o?" diye sordu Kaja."

"Şey..." dedi Harry, "Alexandra."

"O zaman sizi rahatsız etmeyeyim. İyi geceler."

"Rahatsız etmiyorsun..."

Kaja telefonu çoktan kapatmıştı.

Harry telefonuna baktı. Cebine geri koydu. Sigarayı komodinin üzerinde duran küp şeklindeki lambaya bastı ve bacaklarını yataktan sarkıttı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve" dedi Harry, eğilip kızın alnına bir öpücük kondurarak.

Harry hızla batıya doğru yürürken beyni edindiği yeni bilgileri işlemekle meşguldü.

Telefonunu çıkarıp Björn Holm'u aradı.

"Harry?"

"Finne yaptı."

"Bebeği uyandıracağız Harry" dedi Björn. "Yarın konuşsak olmaz mı?"

"Svein Finne, Valentin Gjertsen'in babasıymış."

"Ah, siktir."

"Cinayet sebebi de kan davası. Eminim. Finne için uyarı yapmalısın, adresini bulunca da arama emri çıkartman gerek. Bıçağı bulmayı başarırsan bu dava kapanır..."

"Seni anlıyorum Harry. Ama Gert yeni uyudu, benim de biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Bu gerekçeye dayanarak bir arama emri çıkartabilir miyiz, emin değilim. Muhtemelen daha somut bir şey isterler."

"Ama bu *adı üzerinde* kan davası, Björn. Doğamızda var. Biri Gert'i öldürse aynısını seve seve yapmaz mısın?"

"Bu ne saçma bir soru."

"Bir düşün."

"Ah, bilmiyorum, Harry."

"Ne demek *bilmiyorum*?"

"Yarına bırakalım. Oldu mu?"

"Tabii ki." Harry gözlerini sımsıkı yumdu ve içinden küfretti. "Aptal gibi davranıyorsam özür dilerim, Björn. Sadece dayanacak gücüm..."

"Sorun değil, Harry. Yarın konuşuruz. Görevden alındığın için dava hakkında konuştuğumuzu kimseye söylemezsen sanırım daha iyi olur."

"Elbette. Haydi sen biraz uyu, dostum."

Harry gözlerini açtı, telefonunu cebine soktu. Cumartesi gecesiydi. Önündeki kaldırımda başını duvara yaslayarak hıçkıran sarhoş bir kız dikiliyordu. Arkasında başı öne eğik, elini teselli eder gibi kızın sırtına koymuş bir çocuk duruyordu. "Başka bir kadını beceriyor!" diye bağırdı kız. "Onun umurunda bile değilim! Kimsenin umurunda değilim!"

"*Benim* umurumdasın" dedi çocuk sessizce.

"*Tabii ya,* ne demezsin." Kız alaycı bir tavırla burun çekti ve ağlamaya devam etti. Harry yanlarından geçerken çocukla göz göze geldi.

Cumartesi gecesiydi. Caddenin bu tarafında yüz metre ileride bir bar vardı. Belki de uzak durmak için karşıya geçmeliydi. Yolda birkaç taksi dışında araç yoktu. Aslına bakacak olursa çok fazla taksi vardı. Öyle ki karşıya geçmeyi imkânsız kılan siyah bir duvar örmüşlerdi. Kahretsin.

Truls Berntsen, *The Shield*'ın yedinci ve son sezonunu izliyordu. Pornhub'a kısa bir göz atıp atmamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Teknik servisten birileri personelin internette hangi sayfalarda sörf yaptığının kaydını tutuyor olmalıydı. Sahi, insanlar hâlâ "sörf yapmak" diyor muydu? Truls tekrar saate baktı. Evdeki internet daha yavaştı ama artık yatağa gitme vakti gelmişti. Paltosunu üzerine geçirip fermuarı-

nı kapattı. Yine de içini huzursuz eden bir şey vardı. Bunun ne olabileceğini bilmiyordu çünkü tüm gününü işe yarar hiçbir şey yapmadan fazla mesai ücreti kazanarak geçirmişti ve başka bir zaman olsa banka hesabındaki paranın arttığını bilerek huzur içerisinde uyurdu.

Truls Berntsen telefonuna baktı.

Aptalcaydı ama kafasını rahatlatacaksa işe yarayabilirdi.

"Nöbetçi memur."

"Ben Truls Berntsen. Sana gönderdiğim şu kadın vardı ya? Yanına indiğinde Svein Finne'yle ilgili suç duyurusunda bulundu mu?"

"Bir daha hiç gelmedi."

"Gitti mi yani?"

"Gitmiş olmalı."

Truls Berntsen telefonu kapattı. Bir an için düşündü. Başka bir numarayı tuşladı. Bekledi.

"Harry."

Truls müzik ve arkada bağrışanlar yüzünden iş arkadaşının sesini güçlükle seçebildi. "Partide misin?"

"Barda."

"Motörhead çalıyorlar" dedi Truls.

"Burasıyla ilgili söylenmeye değer tek olumlu şey de bu. Ne istiyorsun?"

"Svein Finne. Onu bulmaya çalışıyordun."

"Evet?"

Truls o gün gelen ziyaretçiden bahsetti.

"Hımm. Kadının adını ve telefon numarasını aldın mı?"

"Adı Dagny bir şey. Jensen'di galiba. Nöbetçi memura sorabilirsin. Belki o diğer bilgilerini almıştır; ama pek sanmıyorum."

"Neden?"

"Sanırım kadın buraya geldiğini Finne'nin öğrenmesinden korkuyordu."

"Anladım. Uzaklaştırma aldığım için nöbetçi memuru arayamam. Benim yerime sen sorabilir misin?"

"Ben de eve gitmek üzereydim."

Truls hattın diğer ucundaki sessizliği dinledi. Lemmy "Killed by Death"i söylüyordu.

"Tamam" diye homurdandı Truls.

"Bir şey daha var. Kimlik kartım geçersiz kılındı, o yüzden artık ofise gelemiyorum. Dolabımın en alt çekmecesinden beylik tabancamı alıp benimle yirmi dakika sonra Olypem'de buluşur musun?"

"Tabancanı mı? Onu neden istiyorsun?"

"Dünyadaki kötülüklere karşı kendimi korumak için."

"Dolabın kilitli."

"Ama sende anahtarın yedeği var."

"Ne? Bunu da nereden çıkardın?"

"Oradan bir şeyler aldığını fark ettim. Bir keresinde de içine bir torba zulalamıştın. Şekline bakınca Narkotik Birimi'nin ele geçirdiği haşhaşlardan olduğu anlaşılıyordu. Böylece arama yaparlarsa *senin* dolabından çıkmayacaktı."

Truls cevap vermedi.

"Eee?"

"On beş dakika" diye homurdandı Truls. "Vaktinde gel. Bu soğukta dışarıda dikilemem."

Kaja Solness ayakta dikilmiş, kollarını bağlayarak oturma odasının penceresinden dışarı bakıyordu. Donuyordu. Hep üşürdü zaten. Sıcaklığın eksi beş dereceden başlayıp otuz derecenin üzerine çıktığı Kabil'de gece titremeleri aralıkta nasılsa temmuzda da aynı şiddetiyle devam ederdi ve çöl güneşiyle yeniden ısınacağı sabahları beklemek dışında elinden bir şey gelmezdi. Ağabeyi de ondan farksızdı. Öyle ki Kaja bir keresinde ona soğukkanlı canlılar olarak doğmuş olabilirler mi diye sormuştu. Belki de kendi vücut sıcaklık-

larını düzenleme özellikleri yoktu, organlarını çalıştıramayıp soğuktan ölmemelerini sağlayan tek şey sürüngenler gibi dış sıcaklıktı. Uzun süre bunun doğru olduğunu düşünmüştü. Onun kontrolünde olan bir şey değildi bu. Hayatı çaresizce çevresine bağlıydı. Başkalarına.

Dışarıdaki karanlığı izledi. Gözleri bahçe çitlerinde gezindi.

Orada bir yerlerde dikiliyor olabilir miydi?

Bilmesine imkân yoktu. Etraf zifiri karanlıktı ve onun gibi adam kendini saklamayı çok iyi bilirdi.

Titriyordu ama korkmuyordu. Çünkü artık başka insanlara ihtiyacı olmadığını biliyordu. Hayatına kendisi yön verebilirdi.

Diğer kadının sesini düşündü.

Hayır, Alexandra'nın evinde.

Kendi hayatını. Ve de başkalarının hayatlarını.

17

Dagny Jensen birden durdu. Akerselva'daki nehir kıyısında her zamanki pazar yürüyüşlerinden birini yapmıştı. Ördekleri beslemişti. Küçük çocukları ve köpekleri olan ailelere gülümsemişti. Yılın ilk kardelenlerini aramıştı. Kafasını oyalayacak her şeyi yapmıştı. Çünkü tüm gece düşünmüştü ve artık sadece unutmak istiyordu.

Ama belli ki ona izin vermeyecekti. Apartmanının kapısının dışında dikilen kişiye baktı. Isınmaya çalışıyormuş gibi ayaklarını yere vuruyordu. Sanki uzun zamandır onu bekliyordu. Dagny arkasını dönüp gidecekken bu adamın o olmadığını fark etti. Finne'den daha uzundu.

Dagny binaya yaklaştı.

Adamın saçları kısa ve sarıydı ama dağınık görünüyordu. Ona biraz daha yaklaştı.

"Dagny Jensen mi?" dedi adam.

"Evet?"

"Ben Harry Hole. Oslo Emniyet Müdürlüğü'nden."

Kelimeleri ağzından eziliyor gibi çıkıyordu.

"Konu neydi?"

"Dün bir tecavüz vakasını ihbar etmek istemişsiniz."

"Fikrimi değiştirdim."

"Ben de öyle anladım. Korkuyorsunuz."

Dagny ona baktı. Yüzü tıraşsız, gözleri kan çanağıydı ve

yüzünün bir tarafında girilmez işaretine benzeyen ciğer kırmızısı bir yara duruyordu. Yine de yüzü Svein Finne ile aynı vahşiliğe sahip olmasına rağmen bu etkiyi azaltan, hatta onu neredeyse yakışıklı kılan bir yanı da vardı.

"Korkuyor muyum?" diye sordu Dagny.

"Evet. Buraya size tecavüz eden adamı yakalamam için yardım istemeye geldim."

Dagny geri çekildi. "*Bana mı?* Yanlış anlamışsınız, Bay Hole. Tecavüze uğrayan kişi ben değilim. Zaten tecavüz bile denemez."

Hole cevap vermedi. Sadece onunla göz göze geldi. Artık sertçe bakan kendisiydi.

"Sizi hamile bırakmaya çalışıyordu" dedi. "Şimdi de çocuğunu taşıdığınızdan emin olmak için sizi gözetliyor, değil mi?"

Dagny gözlerini iki defa kırptı. "Bunu nereden..."

"Çünkü hep aynı şeyi yapıyor. Kürtaj olursanız başınıza ne geleceğini söyleyip tehdit de etti mi?"

Dagny Jensen yutkundu. Ondan gitmesini istemeyi düşündü ama yapamadı. Finne'yi yakalamakla ilgili sözlerine güvenebilir miydi, bilmiyordu. Sonuçta ortada bir kanıt yoktu. Ne var ki bu poliste diğerlerinde olmayan bir şey vardı. Kararlılık. Azimli biriydi. Belki polisler de rahipler gibidir. diye düşündü Dagny. Onlara güveniyorduk çünkü karşılarında öyle çaresiz oluyorduk ki söylediklerinin doğru olduğuna kendimizi inandırıyorduk.

Dagny katlanabilir küçük mutfak masasındaki fincanlara kahve koydu.

Uzun boylu polis tezgâhla masa arasındaki sandalyeye güçlükle sığabilmişti. "Yani Finne bu akşam Vika'daki Katolik kilisesinde sizinle buluşmak istiyor? Saat dokuzda?" Onu dinlerken ne araya girmiş ne de not almıştı ama kan çanağına dönmüş gözlerini bir an olsun ayırmayarak ona her ke-

limeyi hafızasına kaydettiğini, adeta zihnini okuyabildiğini, kafasının içinde devamlı tekrar eden o kısa korku filminin her karesini görebildiğini hissettirmişti.

"Evet" dedi Dagny.

"Tamam. O halde onu orada yakalayabiliriz. Sonra da sorgularız."

"Ama elinizde kanıtınız yok."

"Doğru. Kanıt olmadan onu serbest bırakmak zorunda kalırız; bize bunları sizin anlattığınızı anlarsa da..."

"...şimdikinden daha tehlikeli bir durumda kalırım."

Polis memuru başıyla onayladı.

"Onu bu yüzden ihbar etmedim" dedi Dagny. "Ayıya ateş etmeye benziyor, değil mi? İlk atışta onu deviremezseniz silahınızı doldurmaya fırsat bulamadan sizi gelip avlar. Dolayısıyla o ilk atışı yapmamak belki de en iyisidir."

"Hımm. Öte yandan, iyi nişan alınırsa en iri ayı bile tek atışta devrilebilir."

"Peki nasıl?"

Polis memuru bir eliyle kahve fincanını kavradı. "Birden çok yolu var. Birincisi yem kullanmak. Buluşmaya gizli mikrofonla gitmek. Onu tecavüz hakkında konuşturmak."

Masaya baktı.

"Devam edin" dedi Dagny.

Polis başını kaldırdı. İrislerinin mavisi solgun görünüyordu. "Ona dediğini yapmazsanız neler olacağını sorarsınız. Böylece elimizde tehditle ilgili kayıt olur. Tecavüzü dolaylı yoldan doğrulayan bir iki cümle de alabilirsek kasette suçunu ispat etmemize yetecek kadar delilimiz olur."

"Hâlâ kaset mi kullanıyorsunuz?"

Polis memuru fincanı dudaklarına götürdü.

"Affedersiniz" dedi Dagny. "Biraz şey hissediyorum da..."

"Sorun değil" dedi polis. "Kabul etmezseniz bunu anlayışla karşılarım."

"Birden çok yol olduğunu söylediniz?"

"Evet." Polis başka bir şey demedi, sadece kahvesini yudumladı.

"Fakat?"

Polis omuzlarını kaldırdı. "Kilise her açıdan bu iş için mükemmel bir yer. Gürültüsüz; kaliteli ses kaydı almamızı önleyecek bir şey yok. Üstelik umumi bir yer olduğundan size saldıramaz..."

"Geçen sefer de umumi bir yerdeydik."

"...ve durumu gözlemek için biz de orada olabiliriz."

Dagny ona baktı. Gözlerinde tanıdık gelen bir şey vardı ve artık bunun ne olduğunu biliyordu. Kendi gözlerinde gördüğünün aynısıydı. Önce aynadaki bir çatlağa benzetmişti. Bir kusura. Kırılmış bir şeye. Sesindeki tını da ona neden ev ödevini yapmadığıyla ilgili bahaneler uyduran okul çocuklarının kararsız sesini anımsatıyordu. Ocağın başına gitti, kahve demliğini ocaktan aldı ve pencereden dışarı baktı. Aşağıda pazar yürüyüşüne çıkan insanları görebiliyordu ama onu göremiyordu. Etrafında sürüp giden hayat yapmacık, zorlama bir pastoral şiire dönmüştü sanki. Dagny daha önce hiç böyle düşünmemişti, hayatın böyle olması gerektiğini sanırdı.

Masaya dönüp mutfak sandalyesine oturdu.

"Bunu yaparsam tekrar ortaya çıkmayacağından emin olmam gerek. Anlıyor musunuz, Bay Hole?"

"Evet, anlıyorum. Svein Finne'yi bir daha asla görmeyeceğinize söz veriyorum. Asla. Anlaştık mı?"

Asla... Bunun doğru olmadığını biliyordu. Tıpkı kurtuluştan bahseden kadın papazın söylediklerinin doğru olmadığını bildiği gibi. Avuntuydu bunlar. Ama işe yarıyordu. "Asla" ve "kurtuluş"un yalan kelimeler olduğunu bilsek de bunlar kalbin kapılarını açan şifrelerdi ve kalp neye inanmak istiyorsa ona inanırdı. Dagny şimdiden daha rahat nefes aldığını his-

sedebiliyordu. Gözlerini kıstı. Polis memuruna bu şekilde bakınca pencereden gelen günışığının başının etrafında bir hale oluşturduğunu gördü. Artık gözlerindeki acı kaybolmuş, sesindeki sahte tını gitmişti.

"Anlaştık" dedi. "Bana nasıl yapacağımızı anlatın."

Harry, Kaja Solness'in evinin dışındaki caddede durdu ve onu üçüncü defa aradı. Sonuç aynıydı. *"Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor..."*

Gıcırtılı demir bahçe kapısını açıp eve doğru yürüdü.

Bu yaptığı deliceydi. Kesinlikle delice. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Kapı zilini çaldı. Bekledi. Tekrar çaldı.

Gözünü kapı deliğine dayadı ve cenazede giydiği kabanın askıda durduğunu gördü. Siyah uzun çizmeleri de hemen alttaki ayakkabılıktaydı.

Evin etrafını dolaştı. Kuzey tarafındaki gölgede, basılmış soluk çimlerin üzerinde hâlâ kar öbekleri duruyordu.

Eskiden yatak odası olarak kullandığı odanın penceresine baktı. Aradan geçen bunca senede yatağını başka bir odaya da taşımış olabilirdi. Kartopu yapmak için yere eğilip kar toplarken onu gördü. Karda duran ayak izini. Bir bota aitti. Beyni derhal veritabanlarını taramaya başladı. Ve aradığı şeyi çok geçmeden buldu. Holmenkollen'de, evin önündeki karlarda da görmüştü bu izi.

Elini paltosunun içine götürdü. Pekâlâ bambaşka bir iz de olabilirdi. Belki de Kaja evde bile değildi. Heckler & Koch P30L tabancasının kabzasını kavradı, kamburunu çıkardı ve uzun, sessiz adımlarla ön kapının basamaklarına geri yürüdü. Kapı deliğindeki camı kırabilmek için tabancayı namludan tuttu ama önce kapıyı denedi.

Açıktı.

İçeri girdi. Dinledi. Ses yoktu. Havayı kokladı. Yalnızca

Kaja'nın hafif parfüm kokusunu alabiliyordu. O da muhtemelen kabanın yanında asılı duran fulardan geliyordu.

Tabancayı önünde tutarak koridorda yürüdü.

Mutfak kapısı açıktı ve kahve makinesinin düğmesinde kırmızı bir ışık yanıyordu. Harry kabzayı daha sıkı kavradı, parmağını tetiğe yerleştirdi. Evin içine doğru ilerledi. Oturma odasının kapısı aralıktı. Bir vızıltı vardı. Sinek gibi. Silahı önünde tutmaya devam ederek kapıyı ayağıyla dikkatlice itti.

Kaja yerde yatıyordu. Gözlerini kapatmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Üzerine büyük gelen o yün hırkayı giymişti. Vücuduna ve solgun yüzüne pencereden sızan günışığı vuruyordu.

Harry ciğerlerindeki havayı sızlanarak boşalttı. Silahı indirip yere çömeldi. Baş ve işaretparmağıyla eskimiş terliğini tutup ayak başparmağını çimdikledi.

Kaja sıçradı, bir çığlık attı ve kulaklığını çıkardı. "Ödümü kopardın, Harry!"

"Affedersin, sana ulaşmaya çalıştım ama olmadı." Harry yanına, kilimin üzerine oturdu. "Yardıma ihtiyacım var."

Kaja gözlerini yumup bir elini göğsüne koydu. Hâlâ nefes nefeseydi. "Bunu söyledin zaten."

Az önce kulaklıktan gelen vızıltı, şimdi yüksek sesle çalınan belirgin ve tanıdık bir hard rock şarkısına dönmüştü.

"Sen de beni aradın; çünkü evet demen için seni ikna etmemi istedin" dedi Harry, sigara paketini çıkartarak.

"Ben ikna edilmeye ihtiyaç duyan insanlardan değilim, Harry."

Harry başıyla kulaklığı işaret etti. "Ama Deep Purple dinlemeye ikna edilmiş gibisin."

Yanaklarında minicik bir kızarıklık mı görmüştü?

"Sırf sen 'aslında saçma ama yine de güzel' kategorisinde en iyi grup olduklarını söylediğin için dinliyorum" dedi Kaja.

"Hımm." Harry dudaklarının arasına bir sigara koydu. "Bu plan da aynı kategoriye dahil olduğundan ilgini çekmiştir diye düşünüyorum. Ayrıca..."

"Harry..."

"Ayrıca şunu da unutma, kötülüğüyle ün salmış bir tecavüzcüyü hapse göndermeme yardım edersen bu şehirdeki tüm kadınlara yardım etmiş olacaksın. Oleg'e annesini öldüren adamı cezalandırarak yardım etmiş olacaksın. Bana da..."

"Dur, Harry."

"...kendimden başka suçlayacak kimseyi bulamadığım bu durumdan beni kurtararak yardım etmiş olacaksın."

Kaja siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Ha?"

"Svein Finne'nin tecavüz ettiği kurbanlardan biriyle anlaştım. Svein'ı suçüstü yakalamak için onu yem olarak kullanacağız. Zavallı kadını üzerine mikrofon takıp konuşmaları kaydetmesi için ikna ettim. Ona bunun bir polis operasyonu olacağını söyledim. Halbuki görevden alınmış bir polis memurunun tek kişilik gösterisi olacak. Ha, bir de yanında eski bir iş arkadaşı olacak tabii. Yani sen."

Kaja gözlerini ona dikti. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır" dedi Harry. "Svein Finne'yi yakalamayı o kadar çok istiyorum ki bu konuda hiçbir ahlaki sınırımın olmadığını anladım."

"Bunlar tam da benim kullanacağım türden kelimeler."

"Sana ihtiyacım var, Kaja. Benimle misin?"

"Bunu neden yapayım ki? Düpedüz delilik."

"Kaç defa failin kim olduğunu bilmemize rağmen kurallara uymamız gerektiği için hiçbir şey yapamadık, hatırlıyor musun? Artık emniyette olmadığına göre hiçbir kurala uymak zorunda değilsin."

"Ama sen uzaklaştırılsan bile uymalısın. Sadece işini değil, özgürlüğünü de tehlikeye atıyorsun. Bu işin sonunda tutuklanacak kişi sen olacaksın."

"Hiçbir şeyimi kaybetmeyeceğim, Kaja. Kaybedecek bir şeyim yok."

"Peki rahat uyuyabilecek misin? Bu kadını neye maruz bıraktığının farkında mısın?"

"Zaten uyuyamıyorum. Dagny Jensen bu işi kuralına göre yapmayacağımızı biliyor. Beni anlamışa benziyordu."

"Bunu sana söyledi mi?"

"Hayır. Şimdilik ona açıklamayacağız. Dilerse daha sonra bunun yasal bir polis operasyonu olduğunu, dolayısıyla kendini tehlikeye atmadığını sandığını iddia edebilir. Sven Finne'nin bertaraf edilmesini o da en az benim kadar istiyor."

Kaja karnının üzerine yattı ve dirseklerini yere koyup doğruldu. Hırkasının kolları aşağı düşüp uzun ve ince kollarını açığa çıkardı. "*Bertaraf etmek.* Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Harry omuz silkti. "Oyundan ihraç etmek. Temizlemek."

"Neden temizlemek?"

"Sokaklardan. Kamusal hayattan."

"Yani hapse atmak?"

Harry yanmayan sigarasını emerek ona baktı. Onu onayladı. "Mesela."

Kaja başını iki yana salladı. "Buna cesaret edebilir miyim, bilmiyorum, Harry. Sen... farklısın. Her zaman sınırlarını zorlayan biri oldun ama bu sen değilsin. Bu *biz* değiliz. Bu..." Başını tekrar salladı.

"Söyle" dedi Harry.

"Bu nefret. Nefret ve acının korkunç bir karışımı."

"Haklısın" dedi Harry. Sigarayı dudaklarından alıp pakete geri koydu. "Ayrıca yanılmışım. Her şeyimi *kaybetmedim.* Nefretim hâlâ duruyor."

Ayağa kalktı. Oturma odasından çıkarken Ian Gillan'ın tiz ve titrek sesli vokalinin vızıltısını işitti. *Senin için duru-*

mu zorlaştıracağım... Cümle yarım kaldı, araya giren Ritchie Blackmore'un gitarı biraz sonra tamamını getirmesi için sözü yeniden Gillan'a bıraktı: *ateşin içine düşeceksin...* Harry evden çıkıp basamaklara adım attı ve gözleri kör eden güneşe çıktı.

Pia Bohr kızının odasının kapısını tıklattı.

Bekledi. Cevap veren yoktu.

Kapıyı açtı.

Sırtı dönük halde yatakta oturuyordu. Üzerinde hâlâ kamuflaj üniforması vardı. Yatak örtüsünün üzerine bir tabanca, kınında duran bir kama ve gece görüş gözlüğü koymuştu.

"Buna son vermelisin" dedi Pia Bohr. "Beni duyuyor musun, Roar? Bu böyle devam edemez."

Roar ona döndü.

Kızarık gözleri ve çizgili yüzüne bakınca ağlamış olduğu anlaşılıyordu. Muhtemelen uyumamıştı da.

"Dün gece neredeydin, Roar? Bana anlatabilirsin."

Kocası, daha doğru eskiden kocası olan adam tekrar pencereye döndü. Pia Bohr iç çekti. Roar asla nereye gittiğini söylemezdi ama yerdeki çamur izleri ormandan gelmiş olabileceğini gösteriyordu. Ya da bir tarladan. Ya da bir çöplükten.

Pia yatağın diğer ucuna oturdu. Bu mesafe gerekliydi. Bir yabancıyla aranızda mesafe bırakmalıydınız.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Ne yaptın, Roar?"

Roar'ın vereceği cevabı korkarak bekledi. Beş saniye sonra hâlâ bir yanıt gelmeyince ayağa kalktı ve hızla odadan çıktı. Rahatlamıştı sanki. O ne yapmış olursa olsun kendisi masumdu. Tam üç kez sormuştu. Bundan başka elinden ne gelirdi ki?

18

Dagny, Katolik kilisesinin girişinin üzerindeki ışıkta saatine baktı. Dokuzdu. Finne gelmezse ne olacaktı? Drammensveien ve Munkedamsveien'da gürültülü bir trafik vardı ama Saray Parkı'na giden dar sokağa baktığında ne araba ne de insan gördü. Aker Brygge ve fiyort tarafı da tenhaydı. Fırtınanın gözünde, şehrin kör noktasındaydı. İki plaza binasının arasına sıkışmış olan kiliseye bakınca buranın Tanrı'nın evi olduğunu anlamak güçtü. Bina üste doğru inceliyordu ve bir kulesi vardı ancak ön cephesinde haç, İsa, Meryem ya da Latince sözler yoktu. Geniş, uzun ve kilitsiz olan ağır ahşap kapısındaki oymalar size dini çağrıştırabilirdi fakat bunun dışında Dagny'ye göre bu kapı pekâlâ bir sinagoga, camiye, tapınağa ya da başka küçük bir cemaatin ibadethanesi de ait olabilirdi. Kiliseye yaklaşınca kapının yanındaki cam dolapta o pazar günü sabahtan başlayarak ayinlerin yapılacağını duyuran bir afiş gördü. Ayinler Norveççe, İngilizce, Lehçe ve Vietnamca yapılacaktı. Lehçe yapılan son ayin yarım saat önce sona ermişti. Şehrin gürültüsü asla kesilmese de bu cadde sessizliğini koruyordu. Acaba ne kadar yalnızdı? Dagny, Harry Hole'a kaç polisin onu gözetleyeceğini sormamıştı. Ya da dışarıda birileri olacak mıydı yoksa hepsi içeride mi bekleyecekti? Belki de bilmek istemiyordu çünkü bilirse kendini ele verebilirdi. Bir umutla yolun karşısındaki pencerele-

re ve kapılara göz gezdirdi. Umutlu değildi aslında. Çünkü içinden bir ses, Harry Hole'dan başka kimsenin olmayacağını söylüyordu. Sadece ikisi. Hole'un bakışlarıyla ona anlatmaya çalıştığı buydu. Evden gittiğinde Dagny internete girmiş ve gazetelerde okuduğunu hatırladığı şeyi teyit etmişti. Harry Hole'un gerçekten de ünlü bir polis olduğunu ve zavallı karısının yakın bir zaman önce öldürüldüğünü. Bir bıçakla. Gözlerinde kırık bir eşyayı, çatlamış bir aynayı anımsatan o bakışın sebebi buydu demek ki. Ne var ki artık çok geçti. Bu işi kendisi başlatmıştı ve kendisi durdurabilirdi. Ama yapamamıştı. Hayır. Muhtemelen kendisine Hole'un ona söylediğinden daha fazla yalan söylüyordu. Tabancasını görmüştü.

Soğuktan donuyordu, daha kalın giyinmeliydi. Saate tekrar baktı.

"Beni mi bekliyordun?"

Kalbi duracak gibi oldu.

Nasıl olmuştu da ona görünmeden dibine kadar gelebilmeyi başarmıştı?

Dagny başını aşağı yukarı salladı.

"Yalnız mıyız?"

Dagny başını bir daha salladı.

"Ciddi misin? Evlilik yeminimizi tebrik etmeye kimse gelmemiş mi?"

Dagny konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Svein Finne gülümsedi. Kalın, ıslak dudakları sarı dişlerinin etrafında kıvrıldı. "Nefes almalısın, hayatım. Çocuğumuzda oksijensizlik yüzünden beyin hasarı oluşmasını istemeyiz, değil mi?"

Dagny söyleneni yaptı. Nefes aldı. "Konuşmamız lazım" dedi titrek bir sesle. "Sanırım hamileyim."

"Elbette öylesin."

Svein kolunu kaldırınca Dagny geri çekilmemek için ken-

dini zor tuttu. Svein'ın sıcak ve kuru eli yanağına doğru yaklaşırken bir an için avucundaki delikten kilise kapısının üzerindeki lambadan gelen ışığı gördü. Nefes almayı hatırladı ve yutkundu. "Ayrıntıları konuşmamız lazım. İçeri girelim mi?"

"İçeri mi?"

"Kilisenin içine. Burası soğuk."

"Elbette. Sonuçta evleniyoruz. Kaybedecek zamanımız yok." Svein elini boynunun kenarından aşağı kaydırdı. Dagny minik mikrofonu ince kazağının ve paltosunun altındaki sutyenine, göğüslerinin arasına bantlamıştı. Hole, Dagny onu kiliseye sokana kadar iyi bir ses alamayabileceklerini söylemişti ama kilisenin içine girip şehrin gürültüsü kesildiğinde ve Dagny bu bahaneyle ses geçişini önleyen paltosunu çıkardığında konuşmaları çok daha net kaydedebileceklerdi. Dediğine göre Finne'nin oradan kaçmasına imkân yoktu ve onu suçlayacak kadar delil topladıklarında hiç beklemeden onu yakalayacaklardı.

"Girelim mi artık?" dedi Dagny, elini boynundan çekerek. Ellerini paltosunun ceplerine soktu ve gerçekten de titremeyi başardı.

Finne hareket etmedi. Gözlerini yumdu, başını arkaya attı ve havayı kokladı. "Bir koku alıyorum" dedi.

"Koku mu?"

Svein gözlerini açtı ve ona yeniden baktı.

"Yas kokusu alıyorum, Dagny. Çaresizlik kokusu. Acı kokusu."

Dagny'nin titremek için bu defa numara yapmasına gerek kalmadı.

"Son seferki gibi kokmuyorsun" dedi Svein. "Biri seni ziyarete mi geldi?"

"Ziyarete mi?" Dagny gülmeyi denedi ama ağzından tek çıkan kuru bir öksürük sesi oldu. "Kim gelecek ki?"

"Bilmiyorum. Ama bu koku bana bir yerden tanıdık geli-

yor. Hafızamı bir yoklayayım..." Svein parmağını çenesinin altına koydu. Kaşlarını çattı. Onu süzdü. "Dagny, sakın bana... Sakın bana onu yaptığını söyleme."

"Neyi yaptığımı?" Dagny üzerine çöken panik duygusunu uzaklaştırmaya çalıştı.

Svein başını üzüntüyle iki yana salladı. "Kitabı Mukaddes okur musun, Dagny? Ekicinin hikâyesini bilir misin? Tohumları kelimeler olan. Sözler olan? Tohumlar kök salmazsa şeytan gelip onları yer. Şeytan imanı alıp götürür. Bizim çocuğumuzu da alır Dagny. Çünkü ben de bir ekiciyim. O yüzden soruyorum; şeytanla mı karşılaştın?"

Dagny yutkundu, başını aşağı yukarı mı yoksa sağa sola mı oynattığını bilmeden salladı.

Svein Finne iç geçirdi. "Sen ve ben, aşk dolu kıymetli bir birliktelikle bir evlat yarattık. Belki artık bundan pişmansındır, belki çocuk istemiyorsundur. Ama bu çocuğun gerçek bir aşkın meyvesi olduğunu bildiğin için onu soğukkanlı bir cinayetle öldürmeye de razı gelmiyorsundur. Bu yüzden ondan kurtulmanı mümkün kılacak bir şey bulma arayışındasındır." Yüksek sesle konuşuyor, kelimeler yumuşak dudaklarından tane tane dökülüyordu. Sahneye çıkmış bir oyuncu gibi, diye düşündü Dagny. Ses tonunu ve diksiyonunu her kelimeyi en arka sıraya bile duyuracak kadar iyi kullanan bir oyuncu. "Kendi vicdanına yalan söylüyorsun, Dagny. Olayın böyle gerçekleşmediğini, bu çocuğu istemediğini, benim seni zorladığımı düşünüyorsun. Polisi buna inandırabileceğini söylüyorsun kendine. Çünkü o adam, yani şeytan, sana başka tecavüz iddiaları yüzünden hapis yattığımı söyledi, değil mi?"

"Yanılıyorsun" dedi Dagny, sesindeki titremeyi kontrol etmekten vazgeçerek. "İçeri girmeyecek miyiz?" Yalvarırcasına konuştuğunu duyabiliyordu.

Finne başını yana eğdi. Avına saldırmadan önce ona ba-

kan bir kuş gibi. Avını canlı bırakıp bırakmamaya henüz karar vermemiş düşünceli bir kuş. "Evlilik yemini ciddi bir meseledir, Dagny. Bu kadar umursamaz ya da telaşlı davranırken bu yemini etmeni istemiyorum. Ayrıca gözüme... kararsız göründün. Belki de biraz beklemeliyiz, ne dersin?"

"İstersen bunu konuşabiliriz. İçeride?"

"Emin olmadığım zamanlarda" dedi Finne, "kararı babama bırakırım."

"Babana mı?"

"Evet. Kadere." Pantolonunun cebini yokladı ve başparmağıyla işaretparmağı arasından bir şey çıkardı. Gri mavi metal bir nesne. Bir zar.

"Baban bu mu?"

"Kader hepimizin babasıdır, Dagny. Bir ya da iki gelirse bugün evleneceğiz. Üç ya da dört gelirse başka bir günü bekleyeceğiz. Beş ya da altı gelirse de..." Öne eğildi ve kulağına fısıldadı. "Bana ihanet ettiğini düşüneceğim ve hemen şimdi burada gırtlağını kesmek zorunda kalacağım. Sen de kurbanlık koyun gibi karşımda sessizce dikilip olanlara boyun eğeceksin. Elini uzat bakalım."

Finne doğruldu. Dagny ona bakakaldı. Adamın gözlerinde en ufak bir duygu yoktu. En azından Dagny'nin tanıdığı bir duygu: öfke, şefkat, heyecan, tedirginlik, zevk, nefret ya da sevgi. Tek gördüğü iradeydi. Kendi iradesi. Sebep ya da mantık aramayan hipnotize edici, emreden bir güç. Bağırmak istiyordu. Koşmak istiyordu. Ama onun yerine sadece elini uzatabildi.

Finne avuçlarını birleştirerek zarı salladı. Ardından hızla alttaki elini çevirdi ve Dagny'nin avucunun üzerine koydu. Dagny sıcak, kuru ve sert tenini teninde hissedince ürperdi.

Finne elini çekti. Dagny'nin eline baktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Dagny nefes almayı yine bırakmıştı. Elini geri çekti. Zarın üzerinde üç siyah nokta vardı.

"Yakında görüşürüz, hayatım" dedi Finne başını kaldırarak. "Sözüm halen geçerli."

Dagny istemsizce başını gökyüzüne, şehir ışıklarının sarıya boyadığı bulutlara kaldırdı. Başını indirdiğinde Finne gitmişti. Caddenin karşısındaki kemerli yolların birinden sesler geliyordu.

Arkasındaki kapıyı iterek içeri girdi. Son ayinden kalan org notaları geniş salondan hâlâ silinmemiş gibiydi. Arka duvardaki iki günah çıkarma bölmesinden birine gidip oturdu. Perdeyi çekti.

"Gitti" dedi.

"Nereye?" diye sordu paravanın arkasındaki ses.

"Bilmiyorum. Zaten çok geç."

"*Koklamak mı?*" dedi Harry, cümlesinin kilisede yankılandığını duyarak. Yalnız olduklarını bilmesine ve arka sırada oturmalarına rağmen sesini alçalttı. "Gerçekten *koklayabildiğini* mi söyledi? Ve zar mı attı?"

Dagny başıyla onayladı ve aralarına koyduğu kayıt cihazını işaret etti. "Hepsi burada var."

"Hiçbir şey itiraf etmedi mi?"

"Hayır. Sadece kendisinin bir ekici olduğunu söyledi. Kendiniz de duyabilirsiniz."

Harry küfretmemek için kendini zor tuttu. Öyle sert arkasına yaslandı ki tüm bank sallandı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dagny.

Harry yüzünü ovuşturdu. Finne nasıl olmuştu da bilmişti? Dagny ve kendisi dışında plandan yalnızca Kaja ve Truls haberdardı. Belki de Dagny'nin yüzünden ve vücut dilinden anlamıştı. Pekâlâ mümkündü. Korku duyguları yükseltirdi. Yine de şimdi ne yapacakları koca bir soru işaretiydi.

"Onun öldüğünü görmeliyim" dedi Dagny.

Harry onu onayladı. "Finne yaşlı biri ve başına birçok şey gelebilir. Öldüğünde size haber veririm."

Dagny başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Öldüğünü *kendi gözlerimle görmeliyim*. Bunu yapmazsam vücudum onun öldüğünü asla kabul etmeyecek ve adam hayatım boyunca rüyalarıma girecek. Tıpkı annem gibi."

Mesaj geldiğini haber veren bir ses duyuldu ve Dagny cebinden gümüş renkli parlak bir telefon çıkardı.

Harry, öldüğünü gördükten sonra Rakel'in bir kere bile rüyalarına girmediğini fark etti. En azından uyandıktan sonra aklında kalan bir rüya olmamıştı. Peki neden? Sonuçta onun cansız bedenini gördüğünü hayal meyal da olsa hatırlıyordu. Biraz sonra onu rüyalarında görmeyi istediğini *hem de çok* istediğini anladı. Bu soğuk ve bomboş hiçliktense onun ölü yüzünü ağzından kurtlar çıkarken görmeye bile razıydı.

"Tanrım..." diye fısıldadı Dagny.

Yüzüne ekranın ışığı vuruyordu. Ağzı açık, gözleri kocamandı. Telefon elinden kaydı ve ekranı yukarı bakacak şekilde gürültüyle yere düştü. Harry eğilip telefonu aldı. Video durmuştu ve son karede üzerinde parlak kırmızı rakamların olduğu bir saat görünüyordu. Harry videoyu tekrar oynattı. Ses yoktu, görüntü kumluydu ve kamera hareket ediyordu ancak bunun yakından çekilmiş beyaz bir karın olduğunu görebiliyordu. Kesilmişti ve kesik yerinden kanlar boşalıyordu. Az sonra kadraja gri kordonlu saat takan kıllı bir el girdi. Her şey çok çabuk gerçekleşti. El, saatin olduğu yere kadar karnın içine girdi. Kesikten oluk oluk kan boşalırken ekran etkin hale gelip aydınlandı. Kamera saate iyice yaklaştı ve görüntü dondu. Video burada sona eriyordu. Harry kusmamak için yutkunmaya çalıştı.

"Bu... bu da neydi?" dedi Dagny kekeleyerek.

"Bilmiyorum" dedi Harry, ekrandaki kol saatine bakarak. "Bilmiyorum" diye tekrarladı.

"Ben..." diyerek söze başladı Dagny. "Beni de öldürecek ve onu durduramayacaksınız. Çünkü tek başınasınız, değil mi?"

"Evet" dedi Harry. "Tek başımayım."

"O zaman başka birilerinden de yardım istemem gerekiyor. Kendimi düşünmek zorundayım."

"Öyle yapın" dedi Harry. Gözlerini donmuş olan kareden ayıramıyordu. Görüntü kalitesi karnın ya da elin kime ait olduğunu tespit etmek için çok zayıftı. Ama saat yeterince netti. Hangi saati ve tarihi gösterdiği de.

03.00. Rakel'in öldürüldüğü gece.

19

Pencereden içeri giren bir demet günışığı, Katrine Bratt'ın masasındaki beyaz kâğıtları kızıla boyuyordu.

"Dagny Jensen'in ifadesinde söylediğine göre onu Svein Finne'yi tuzağa düşürmek için yem olmaya ikna etmişsin."

Katrine belgeden başını kaldırınca masasının önünden başlayıp sandalyede yarı yatar pozisyonda oturan adama doğru uzayan uzun bacaklarla karşılaştı. Adamın mavi gözleri, bir sapı siyah elektrik bandıyla tutturulmuş Ray-Ban marka güneş gözlüğünün arkasında kalıyordu. İçmişti. Sadece giysilerinden tüten ve Katrine'e diş dolgusunu, yaşlı insanların evlerini ve de çürük böğürtleni hatırlatan o ekşi, bayat alkol kokusu değildi içtiğini ele veren şey. Nefesindeki canlandırıcı, temizleyici taze alkol kokusuydu. Özetle karşısında oturan adam, bazen iyileşen, bazense sarhoş haline geri dönen alkoliğin tekiydi.

"Bu doğru mu, Harry?"

Adam "Evet" dedi ve ağzını kapatmadan öksürdü. Katrine sandalyesinin kolçağında güneşte parlayan bir tükürük damlası gördü. "Videoyu kimin gönderdiğini buldunuz mu?"

"Evet" dedi Katrine. "Kullan at bir telefondan gönderilmiş. Yani artık ölü ve izi sürülemiyor."

"Svein Finne. O gönderdi. Videoyu çeken de, elini kadının karnına sokan da kendisi."

"Delik olan elini kullanmaması kötü olmuş. O zaman kimliğini kesin olarak belirlerdik."

"Bu o. Kol saatindeki saati ve tarihi görmedin mi?"

"Gördüm. Tarihin cinayet gecesiyle aynı olması elbette şüphe uyandırıcı. Fakat saat, Adli Tıp'ın Rakel'in öldürüldüğünü düşündüğü zaman aralığından bir saat geç."

"Burada anahtar kelime 'düşündüğü'" dedi Harry. "Kesin bir saat veremediklerini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

"Peki o karnın Rakel'in karnı olduğunu teşhis edebilir misin?"

"Haydi ama, hareket eden bir kamerayla çekilmiş kumlu bir görüntüden bahsediyoruz."

"Öyleyse herkes olabilir. Belki de Finne'nin internetten bulup Dagny Jensen'i korkutmak için gönderdiği bir şeydir."

"Öyle olsun" dedi Harry, ellerini kolçaklara koyup kalkmaya hazırlanarak.

"Otur!" diye bağırdı Katrine.

Harry kendini tekrar sandalyeye bıraktı.

Katrine derin bir iç geçirdi. "Dagny'ye polis koruması sağlandı."

"Yirmi dört saat mi?"

"Evet."

"Güzel. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Adli Tıp Kurumu, Valentin Gjertsen'in Svein Finne'nin biyolojik oğlu olduğunu bildirdi. Ve senin bunu bir süredir bildiğini."

Katrine bir tür karşılık bekledi ama tek gördüğü aynalı mavi gözlük camlarındaki kendi yansımasıydı.

"Demek öyle" dedi. "Svein Finne'nin senden intikam almak için Rakel'i öldürdüğüne karar verdin. Tüm polislik kurallarını hiçe saydın ve kişisel olarak peşinden koştuğun bir şeyi elde etmek için başka birini, bir tecavüz kurbanını tehli-

keye attın. Bu yaptığın sadece görevi kötüye kullanma değil, Harry, ceza gerektiren bir suç."

Katrine durdu. O lanet gözlüğün arkasından nereye bakıyordu? Ona mı? Arkasındaki duvara asılı tabloya mı? Kendi botlarına mı?

"Zaten uzaklaştırma aldın, Harry. Seni görevden tamamen men etmek dışında uygulayabileceğim başka bir yaptırımım yok. Ya da seni ihbar edebilirim. Suçlu bulunursan yine işten çıkartılırsın. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet, o kadar da karmaşık değil. Artık gidebilir miyim?"

"Hayır! Dagny Jensen polis koruması istediğinde ona ne dedim, biliyor musun? İsteğini yerine getireceğimizi ama onu koruyacak polislerin de insan olduğunu, korudukları kişinin fazla istekli olduğu için bir polis meslektaşları hakkında şikâyette bulunduğunu öğrenirlerse heveslerinin çabucak söneceğini söyledim. Ona baskı yaptım, Harry. Masum bir insana. Sırf senin için! Bunun hakkında ne söylemek istersin?"

Harry yavaşça başını salladı. "Şey, şu nasıl: Artık gidebilir miyim?"

"*Gitmek mi?*" Katrine ellerini yukarı savurdu. "Ciddi misin? Tüm söyleyeceğin bu kadar mı?"

"Hayır ama söylemeden önce gitsem daha iyi olur."

Katrine sızlandı. Dirseklerini masasına koydu, ellerini birbirine kenetledi ve alnını onlara dayadı. "İyi. GİT."

Harry gözlerini kapadı. Sırtında kalın huş ağacının gövdesini hissediyor, keskin ilkbahar güneşi yüzünü ısıtıyordu. Önünde tahtadan yapılmış basit, kahverengi bir haç duruyordu. Üzerinde Rakel'in adı yazılıydı ama ne tarih, ne de başka bir şey vardı. Cenaze evindeki kadın her ne kadar bunun mezar taşı hazır olana dek diktikleri "geçici bir işaret"

olduğunu söylese de Harry bu haçtan farklı bir anlam çıkarmaktan kendin alamıyordu: Rakel onu beklediği için geçici olduğu anlamı.

"Hâlâ uykuda gibiyim" dedi Harry. "Umarım senin için sorun değildir. Çünkü uyanırsam dağılırım ve onu yakalayamam. Onu bulacağıma yemin ediyorum. *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminde et yiyen zombilerden ne kadar çok korkardın, hatırlıyor musun? İşte..." Harry cep şişesini havaya kaldırdı. "Artık ben de onlardan biriyim."

Harry içkisinden büyük bir yudum aldı. O kadar çok uyuşmuştu ki alkol onu daha fazla rahatlatmıyor gibiydi. Sırtını aşağı kaydırıp oturdu, poposunun ve bacaklarının altında karı hissetti.

"Bu arada, beni geri istediğine dair bir söylenti var... Yaşlı Tjikko muydu, neydi? Cevap vermek zorunda değilsin."

Cep şişesini tekrar dudaklarına götürdü. Sonra çekti. Gözlerini açtı.

"Yalnızım" dedi. "Seninle tanışmadan önce de tek başınaydım ama asla yalnız değildim. Yalnızlık yeni bir şey, yalnızlık... ilginç. Beraberken bir boşluğu dolduruyor gibi değildin ama gidince arkanda devasa bir delik bıraktın. Kim bilir, belki de aşk bir kaybetme sürecidir. Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerini yeniden kapattı. Dinledi.

Gözkapaklarının ardındaki ışık azaldı ve hava serinledi. Harry güneşin önünden bir bulutun geçtiğini tahmin etti ve uykuya dalmak üzereyken sıcak güneşin geri gelmesini bekledi. Ta ki bir şey duyularını açana dek. Nefesini tuttu. Çünkü başka birinin daha nefes alıp verdiğini duyabiliyordu. Bulut değildi bu; tepesinde biri ya da bir şey dikiliyordu. Etrafı karla kaplı olmasına rağmen kimsenin geldiğini duymamıştı. Gözlerini açtı.

Günışığı, önünde dikilen siluetin çevresinde bir hale gibi yayılıyordu.

Harry sağ elini paltosunun içine götürdü.

"Seni arıyordum" dedi siluet sessizce.

Harry durdu.

"Beni buldun" dedi. "Şimdi ne olacak?"

Siluet kenara çekilince Harry'nin gözleri bir an için güneşten kör oldu.

"Şimdi yine bana gideceğiz" dedi Kaja Solness.

"Sağ ol ama buna gerçekten ihtiyacım var mı?" diye sordu Harry, Kaja'nın verdiği kâsedeki çayı koklayıp yüzünü ekşiterek.

"Bilmiyorum" diyerek gülümsedi Kaja. "Duş nasıldı?"

"Ilık."

"Çünkü kırk beş dakika duştan çıkmadın."

"Sahiden mi?" Harry ellerinde kâseyle kanepeye yaslandı. "Affedersin."

"Önemli değil. Kıyafetler uydu mu?"

Harry üzerindeki pantolona ve kazağa baktı.

"Kardeşim senden biraz ufak." Kaja tekrar gülümsedi.

"Demek fikrini değiştirdin ve bana yardım etmek istiyorsun, öyle mi?" Harry çayın tadına baktı. Acıydı ve ona çocukken üşüttüğünde içirilen kuşburnu çayını hatırlatıyordu. Tadına asla katlanamazdı ama annesi bağışıklık sistemini güçlendirdiğini, bir fincanında kırk portakaldakinden fazla C vitamini olduğunu söylerdi. O zamandan sonra hemen hemen hiç grip olmamasının nedeni buydu belki. Asla portakal yememesinin de.

"Evet, *sana* yardım etmek istiyorum" dedi Kaja, karşısındaki sandalyeye geçerek. "Soruşturmana değil."

"Ha?"

"TSSB'nin tüm tipik belirtilerini gösterdiğinin farkında mısın?"

Harry ona baktı.

"Travma sonrası stres bozukluğu" dedi Kaja.

"Ne olduğunu biliyorum."

"Harika. Peki belirtilerinin ne olduğunu biliyor musun?"

Harry omuzlarını kaldırdı. "Tekrarlayan travma deneyimi. Hayaller, anılar. Kısıtlı duygusal tepki. Bir nevi zombiye dönüşüyorsun. Zombi gibi *hissediyorsun*. Antidepresan bağımlısı, ruhsuz, gereğinden fazla yaşamak istemeyen bir yabancı. Dünya gerçek değilmiş gibi geliyor, zaman algın değişiyor. Savunma mekanizması olarak travmayı parçalayıp sadece belirli ayrıntıları hatırlıyorsun ve deneyimin bütününü karanlıkta tutabilmek için onları ayırıyorsun."

Kaja başıyla onayladı. "Aşırı hareketlilik, kaygı ve depresyonu unutma. Asabiyet ve saldırganlığı da. Ha, bir de uyku problemi. Bu kadar şeyi nereden öğrendin?"

"Kurum psikoloğumuz anlattı."

"Stale Aune mi? Ve hâlâ TSSB'nin *olmadığını mı düşünüyor?*"

"Sadece ihtimal dahilinde olduğunu söyledi. Öte yandan, ben bu belirtileri gençliğimden beri gösteriyorum. Hiç değiştiklerini hatırlamadığım için bunların benim kişiliğim olabileceğini söyledi. Ya da çocukken, annem öldüğünde başlamış. Yas, TSSB ile kolayca karıştırılabiliyormuş."

Kaja başını sertçe sağa sola salladı. "Ben o konuda payıma düşeni aldım Harry ve yasın ne demek olduğunu biliyorum. Bana TSSB'yi sonuna kadar yaşadığı için Afganistan'dan gittiğini gördüğüm sayısız askeri hatırlatıyorsun. Kimisi çürüğe çıkartılırdı, kimisi kendi canına kıyardı. Ama en kötüsü hangileriydi, biliyor musun? En kötüsü geri dönenlerdi. Psikologların radarına girmemeyi başaranlar ve patlamaya hazır bomba gibi etrafta dolaşıp hem kendileri hem asker arkadaşları için tehlike saçanlar."

"Ben savaşa katılmadım, sadece birini kaybettim."

"Savaşa *katıldın*, Harry. Uzun zamandır oradasın. Görev

sırasında birkaç insan öldürmüş az sayıda polis memurundan birisin. Afganistan'da öğrendiğimiz bir şey varsa, o da birilerini öldürmenin insana neler yapabildiğiydi."

"Ben de insana neler *yapmadığını* gördüm. Hiçbir şey olmamış gibi bu yükü üzerinden silkip atanları tanıdım. Ya da sadece bir sonraki fırsatı bekleyenleri."

"Elbette haklısın. Herkes birilerini öldürme deneyimine apayrı tepkiler verir. Ama biraz olsun normal insanlar için, öldürmek zorunda kalmanın sebebi de önemlidir. RAND'ın yaptığı bir araştırmaya göre Afganistan ve Irak'ta görev yapan Amerikan askerlerinin yüzde yirmisine, hatta neredeyse yüzde otuzuna TSSB teşhisi konulmuş. Aynısı Vietnam'da savaşan Amerikan askerleri için de geçerli. Oysa İkinci Dünya Savaşı'ndaki Müttefik askerlerinde bu oran yarı yarıya düşükmüş. Psikologlar bunu askerlerin Vietnam, Irak ve Afganistan'daki savaşları *anlamamış* olmasına bağlıyor. Hitler'e karşı neden savaşılması gerektiğini herkes biliyordu. Vietnam, Irak ve Afganistan'a giden askerler ise ülkelerine döndüklerinde törenlerle karşılanmadılar ve herkes onlara şüpheyle baktı. Askerler eylemlerine onları haklı çıkaracak mantıklı bir açıklama getiremedi. Bu yüzden İsrail adına savaşmak daha kolay. Orada TSSB oranı yüzde sekizlere düşüyor. Daha az vahşet olduğu için değil, askerler etrafı düşmanlarla çevrili küçük bir ülkeyi koruduklarına kendilerini inandırdıkları ve toplum tarafından daha fazla destek gördükleri için. Bu onlara öldürmek için basit ancak ahlaki açıdan haklı bir neden veriyor. Yaptıkları şeyi elzem ve anlamlı görüyorlar."

"Hımm. Yani benim de travma geçirdiğimi ama o insanları gerekli olduğu için öldürdüğümü söylüyorsun. Evet, geceleri rüyama giriyorlar ama hâlâ tetiği hiç tereddüt etmeden çekiyorum. Hem de defalarca."

"Sen eylemlerine haklı bir neden bulmak için her türlü imkânı olmasına rağmen TSSB yaşayan o yüzde sekizlik di-

lime aitsin" dedi Kaja. "Bunu yapmayanlara. Farkında olmadan ama bilfiil kendilerini suçlamak için yer arayanlara. Tıpkı şu anda kendini..."

"Peki, söyle haydi" diyerek araya girdi Harry.

"...Rakel'in ölümünden sorumlu tutmaya çalıştığın gibi."

Oturma odasına bir sessizlik çöktü. Harry boşluğa baktı. Üst üste gözlerini kırpıştırdı.

Kaja yutkundu. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. En azından, öyle *ifade etmek* istemedim."

"Haklısın" dedi Harry. "Kendimi suçlayacak *yer aradığım* kısmı hariç. Benim hatamdı, bu bir gerçek. Svein Finne'nin oğlunu öldürmemiş olsaydım..."

"Sen işini yapıyordun."

"...Rakel bugün hayattaydı."

"TSSB konusunda uzman insanlar tanıyorum. Senin yardıma ihtiyacın var, Harry."

"Evet. Finne'yi yakalamam için."

"En büyük sorunun bu değil."

"Evet, bu."

Kaja iç çekti. "Oğlunu bulmadan önce onu ne kadar aradın?"

"Ne önemi var ki? Buldum işte."

"Finne'yi kimse yakalayamaz. Adam bir hayalet."

Harry başını kaldırdı.

"Cinayet Masası'nda ahlak biriminde çalıştım" dedi Kaja. "Svein Finne'yle ilgili raporları okudum. Ders olarak işliyorduk."

"Bir hayalet" dedi Harry.

"Ne?"

"Hepimizin aradığı şey bu." Ayağa kalktı. "Sıcak su için teşekkürler. Tüyo için de."

"Tüyo mu?"

* * *

Yaşlı adam nehrin akıntısında dalgalanıp sürüklenen mavi elbiseyi izliyordu. Hayat mayıs sineklerinin dansı gibiydi. Testosteron ve parfüm dolu bir salonda dikilip ayaklarınızı müzikle aynı anda hareket ettirerek salondaki en güzel kadına gülümserdiniz; çünkü onun sizin için yaratıldığını düşünürdünüz. Ta ki dans etmeyi teklif ettiğinizde sizi geri çevirip arkanızdaki adama, siz olmayan bir adama baktığını görene dek. Kırılan kalbinizi onarır onarmaz beklentilerinizi düşürüp bir sonraki güzele giderdiniz. Sonra üçüncüsüne. Size evet diyecek birini bulana kadar. Şanslıysanız ve birlikte iyi dans ettiyseniz ondan bir dans daha isterdiniz. Sonra yeni bir dans daha. Akşam sona erdiğinde de ömrünü sizinle geçirmek isteyip istemediğini sorardınız.

"Evet, hayatım; ama biz mayıs sinekleriyiz" der ve ölürdü eşiniz.

Gece gerçekten gelip çattığında elinizde tek kalan bir anı, işveyle dalgalanan mavi bir elbise ve en fazla bir gün sonra onun peşinden geleceğinizin sözü olurdu. Mavi elbise, günün birinde yeniden dans edeceğinizin hayalini kurmayı sağlayan tek şeydi.

"Bir doğa kamerası istiyorum."

Bu kalın ve boğuk ses, tezgâhın diğer tarafından geliyordu.

Yaşlı adam dönüp ona baktı. Uzun boylu bir erkekti. Geniş omuzları olmasına rağmen zayıftı.

"Çok sayıda farklı modelimiz var..." dedi Alf.

"Biliyorum, bir süre önce buradan bir tane almıştım. Bu defa daha kaliteli bir şey istiyorum. Birisini tespit ettiğinde telefonunuza mesaj gönderenlerden. Gizlenebilir olanlardan."

"Anladım. İşinize yarayacağını düşündüğüm bir model var. Gidip getireyim."

Yaşlı adamın damadı doğa kameralarının olduğu bö-

lüme gidince uzun boylu adam arkasını döndü ve ihtiyarla göz göze geldi. Yaşlı adam bu yüzü hatırlıyordu. Sadece onu dükkânda daha önce gördüğü için değil, otobur mu yoksa etobur mu olduğunu bir türlü kestiremediği için. Tuhaf ama şimdi hiçbir şüphesi kalmamıştı. Bu adam bir etoburdu. Yine de görüntüsünde tanıdık gelen bir şey vardı. Yaşlı adam gözlerini kıstı. Alf geri dönünce uzun boylu adam yeniden tezgâha döndü.

"Bu kamera merceğin önünde hareket algıladığında bir görüntü kaydeder ve bunu doğruca belirttiğiniz telefon numarasına..."

"Teşekkürler, alıyorum."

Uzun boylu adam dükkândan ayrılınca yaşlı adam televizyon ekranını izlemeye devam etti. Bir gün tüm mavi elbiseler parçalanıp sürüklenecek, anılar uçup gidecekti. Her gün aynada kendisine bakarken gözlerinde birisini kaybetmenin ve boyun eğişin yaralarını görüyordu. Uzun boylu adamın yüzünde tanıdık gelen şey buydu. Birisini kaybetmiş olmak. Ama boyun eğmemişti. Henüz değil.

Harry botlarının altında gıcırdayan çakılları dinlerken yaşlanmanın böyle bir şey olduğunu düşündü. Giderek mezarlıklarda daha fazla vakit geçirmek. Sonsuza kadar yatacağınız yerde komşunuz olacak insanları tanımak. Küçük, siyah bir taşın önünde durdu. Yere çömeldi, karda bir çukur kazdı ve beyaz zambakların olduğu vazoyu içine koydu. Etrafını karla doldurdu ve çiçeklerin dallarını düzeltti. Düzgün durduğundan emin olmak için biraz geri çekildi. Başını kaldırdı ve sıra sıra dizilen mezar taşlarını inceledi. Evinize en yakın mezarlığa gömülmek gibi kural varsa Harry muhtemelen Voksen Mezarlığı'nda yatan Rakel'in yanına değil, burada bir yerlere gömülecekti. Evinden buraya gelmek yedi dakika sürmüştü. Acele etse üç buçuk dakikada gelebilirdi ama

ağırdan almıştı. Mezar yerlerine sadece yirmi yıllığına dokunulmuyordu; yirmi yılın sonunda aynı yere diğerleriyle birlikte yeni tabutlar defnedilebiliyordu. Yani kader izin verirse hâlâ öldükten sonra bir araya gelebilmeleri *mümkündü*. Soğuk bir ürperti bedenini sarınca Harry paltosunun içinde titredi. Saate baktı. Ve hızla çıkışa doğru yürüdü.

"Nasılsın?"

"İyi" dedi Oleg.

"İyi mi?"

"İdare ediyorum işte."

"Hımm." Harry akşamın karanlığında Bruce Springsteen'in "Stray Bullet"ı söylediği Sofies Sokağı'ndaki apartman dairesiyle Oleg'in Hava Kuvvetleri üssü ve Porsanger fiyordu manzaralı iki bin kilometre kuzeydeki evi arasındaki mesafeyi azaltmaya çalışır gibi telefonu kulağına dayadı. "Dikkatli olman gerektiğini söylemek için aradım."

"Dikkatli mi?"

Harry ona Svein Finne'den bahsetti. "Finne oğlunu öldürdüğüm için benden intikam almaya çıkarsa bu senin de tehlikede olduğun anlamına geliyor."

"Oslo'ya geliyorum" dedi Oleg sertçe.

"Hayır!"

"Hayır mı? Annemi öldüren oysa burada öylece oturmamı ve..."

"Birincisi, Cinayet Masası seni soruşturmaya asla yaklaştırmaz. Kurbanın oğlunun dahil olduğu bir davaya savunma avukatı ne yapabilir, bir düşün. İkincisi, senin yerine anneni seçmiş olmasının nedeni büyük ihtimalle onun bölgesinin epey uzağında kalıyor olman."

"Geliyorum."

"Beni dinle! Olur da peşine düşerse iki nedenden dolayı orada olmanı istiyorum. Arabayla iki bin kilometre gidemeyeceği

için uçağa binmek zorunda kalır. Polislere fotoğrafını verebileceğin küçük bir havalimanına iner. Svein Finne küçük yerlerde kolayca görmezden gelinecek türden biri değil. Orada kaldığın müddetçe onu yakalama şansımız yükseliyor. Anladın mı?"

"Ama..."

"İkinci nedene gelelim. Oraya ulaştığında senin orada *olmadığını* düşün. Ve Helga'yı evde yalnız bulduğunu."

Bir sessizlik oldu. Yalnızca Springsteen ile piyanonun sesi duyuldu.

Oleg boğazını temizledi. "Peki gelişmeler oldukça beni bilgilendirir misin?"

"Bilgilendirmek mi? Tamam."

Görüşme bittikten sonra Harry oturdu ve sehpaya koyduğu telefona baktı. Patron *The River* albümünde bulunmayan başka bir parçanın ortasındaydı. "The Man Who Got Away."[9]

Zor, diye düşündü Harry. Bu defa değil.

Telefon sehpada soğuk ve ölü yatıyordu.

Saat on bir buçuk olduğunda Harry daha fazla oturamadı.

Botlarını ayağına geçirdi, telefonunu aldı ve hole gitti. Araba anahtarları konsolda her zaman koyduğu yerde değildi. Tüm pantolon ve mont ceplerini karıştırdıktan sonra anahtarları kirli sepetine tıktığı lanet bir kotun cebinde buldu. Ford Escort'unun başına gitti, arabaya bindi, koltuğu ayarladı, anahtarı kontağa takınca eli istemsizce radyoya gitti ama vazgeçti. Radyo Stone Hard FM'e ayarlıydı çünkü bu kanalda yirmi dört saat boyunca ne konuşurlar, ne de beyin uyuşturan hard rock şarkıları dışında bir şey çalarlardı. Oysa şu anda uyuşmaya değil, aksine acı duymaya ihtiyacı vardı. O yüzden Oslo şehir merkezinin uykulu caddelerinde sessizce ilerledi ve Sjömanssskolen'le Nordstrand'ı geçerek tepeye çıktı. Arabayı yolun kenarına çekti, torpido gözünden el fenerini aldı, dışarı

9. "Kaçan Adam." (ç.n.)

çıktı ve siyah-bakır rengiyle güneye, Danimarka'ya ve açık denize doğru uzanan ayışığına boğulmuş Oslo Fiyordu'na baktı. Bagajı açıp levyeyi çıkardı. Bir an durup ona baktı. Daha önce düşündüğü ama retinasının önünden geçen ufacık bir parça olduğu için şimdi bir türlü hatırlayamadığı bir terslik vardı. Protez parmağını ısırmayı denedi ve dişleri titanyuma değince ürperdi. Ne var ki bu da işe yaramadı. Akıldan uçup giden bir rüya gibi hafızasından silinmişti.

Harry karların içinde güçlükle yürüyerek tepenin ucuna, bir zamanlar yaşıtları mezuniyeti, Ulusal Gün'ü, Yaz Dönümü'nü ya da her ne halt kutluyorlarsa onu kutlarlarken Öystein ve Tresko'yla birlikte saçmalayana dek içtikleri eski sığınaklara geldi.

Şehir gazetelerinden birinde yayımlanan bir yazı dizisinden sonra belediye meclisi kapılara asma kilit vurmuştu. Sığınakların keşler ve fahişeler tarafından mesken tutulduğunu bilmedikleri için değildi bu. Daha önce de çıkan resimler olmuştu. Yarayla kaplı kollarına eroin vuran gençlerin ve hayat kadını kıyafetleriyle kirli döşeklerde yatan yabancı kadınların resimleri. Onları harekete geçiren şey tek bir fotoğraf olmuştu. Sert bir kare bile sayılmazdı. Yanında uyuşturucu malzemeleriyle döşekte oturan bir delikanlının fotoğrafıydı. Asıl şoke edici olansa mavi gözleri, üzerindeki klasik kazağı ve kısa, düzgün saçlarıyla sıradan bir Norveçli gence benzemesiydi. Hatta ilk görüşte fotoğrafın Paskalya tatilinde bir aile yazlığında çekildiğini bile sanabilirdiniz. Ertesi gün belediye meclisi apar topar tüm kapıları kilitlemiş, sığınaklara girişi yasaklayan ve bölgede düzenli devriyelerin gezdiğini söyleyen tabelalar asmıştı. Harry bunun boş bir tehdit olduğunu biliyordu. Emniyet müdürünün şehirde *gerçek hırsızlıklar* olurken buraya izinsiz giren insanları araştıracak ne yeterince parası, ne de personeli vardı.

Harry levyeyi kapının aralığına yerleştirdi.

Tüm ağırlığıyla asılarak kilidi açmayı başardı.

İçeri girdi. Sessizliği bozan tek şey karanlığın derinliklerinden gelen damla seslerinin yankısıydı. Sesler Harry'nin aklına bir denizaltının sonar sinyallerini getirdi. Tresko internetten sonar sinyallerinin olduğu bir kayıt indirdiğini ve bunu dinleyerek uyuduğunu söylemişti. Dediğine göre sualtında olma hissi onu sakinleştiriyordu.

Harry pis kokunun içinde üç madde tanımlayabildi: idrar, benzin ve ıslak beton. El fenerini açtı ve içeri doğru yürümeye başladı. Fenerin ışığı civardaki parklardan birinden çalınmış gibi duran ahşap bir bankı ve rutubet ve küften kararmış bir döşeği aydınlattı. Fiyorda bakan mazgal deliklerinin üzerine keresteler çakılmıştı.

Burası tıpkı düşündüğü gibi mükemmel bir yerdi.

Kendine daha fazla engel olamadı.

Feneri söndürdü.

Gözlerini yumdu. O hissi şimdiden denemek istiyordu.

Onu önünde görmeye çalıştı ama gözünün önüne hiçbir görüntü gelmedi.

Neden gelmiyordu? Belki de nefretini körüklemeliydi.

Rakel'i düşündü. Rakel'in taş zeminde yattığını. Üzerinde Svein Finne'nin olduğunu. Nefretini körükledi.

Ve sonunda geldi.

Harry karanlıkta bağırdı ve gözlerini açtı.

Bu da neyin nesiydi? Neden beyninde kendisinin kanla kaplı bu görüntüleri saklıydı?

Svein Finne bir dalın çıtırtısına uyandı.

Bir anda tamamen ayıldı, karanlığın içinde çift kişilik çadırının tepesine baktı.

Onu bulmuşlar mıydı? Burada, en yakın binanın çok uzağında, köpeklerin bile kolayca giremediği bu engebeli sık çam ormanında?

Etrafı dinledi. Seslerden bu gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir homurtu vardı. İnsan değildi. Orman arazisinde ağır adımlar atıyordu. Öyle ağır ki yerin hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. İri bir hayvandı. Belki bir Kanada geyiği. Svein Finne gençken çadırını sırtlanıp sık sık ormana gider, geceyi Maridalen veya Sörkedalen'de geçirirdi. Oslo ormanları genişti ve başı çok fazla belaya giren, çevresine uyum sağlayamayan, insanların ya uzak durmak ya da sataşmak istediği bir gence özgürlük ve sığınacak bir yer sağlıyordu. Korkacakları bir şey olduğunda insanlar genelde böyle tepki verirdi. Svein Finne nereden bildiklerini anlamıyordu. Sonuçta onlardan gizlemişti. Sadece yakınındaki birkaç kişiyle paylaşmıştı kim olduğunu. Ama korktuklarını hissedebiliyordu. İki saatlik yürüme mesafesindeki şehirdense burada, ormanda hayvanlarla birlikte olmak onu daha çok evinde hissettiriyordu. Ayrıca burada, evlerinin bu kadar yakınında, Oslo'daki çoğu kişinin bildiğinden çok daha fazla hayvan yaşıyordu. Geyikler, yabantavşanları, ağaç sansarları. Tabii ki insanların çöpleriyle beslenen tilkiler. Arada sırada alageyik de görürdü. Mehtaplı bir gecede gölün diğer tarafından usulca geçen bir vaşağı izlemişti. Bir de kuşlar vardı elbette. Balık kartalları. Kara baykuşlar, paçalı baykuşlar. Gençliğinde burada yaygın olarak bulunan çakırdoğanlara ya da atmacalara hiç denk gelmemişti. Ama bir keresinde tepesindeki ağaçların arasından süzülen bir şahin görmüştü.

Geyik yaklaşmıştı. Artık dalları kırmıyordu. Geyikler dal kırardı. Çadıra aşağı yukarı hareket eden bir burun dayandı. Koklayarak yemek arayan bir hayvanın burnu. Gecenin bu vaktinde. Bu bir geyik değildi.

Finne uyku tulumunun içinde döndü, el fenerini kaptı ve hayvanın burnuna vurdu. Burun bir süreliğine gözden kayboldu ve dışarıda derin bir homurtu duyuldu. Az sonra burun

geri döndü ve bu defa çadıra öyle sert abandı ki Finne feneri açıp kapattığında onun ne olduğunu gördü. Büyük kafasının ve çenesinin hatlarını seçebildi. Çadırın kumaşını yırtan bir pençe sesi duydu. Finne daima matın yanında hazır beklettiği bıçağı yıldırım hızıyla kaptı, çadırın fermuarını çekti ve hayvana sırtını dönmediğinden emin olarak dışarı çıktı. Kampı bir bayırda birkaç metrelik karsız bir alana, kar suyunu bölerek çadırın iki yanından akmasını sağlayan büyük bir kayanın önüne kurmuştu ve Finne şimdi çıplak bir halde o bayırdan aşağı yuvarlanıyordu. Dallar ve taşlar tenini keserken acı hissetmedi, yalnızca çalıları parçalayarak arkasından gelen ayıyı duydu. Kaçtığını fark edince avcılık dürtüleri açığa çıkmıştı ve Svein Finne bu arazide hiç kimsenin bir ayıdan hızlı koşamayacağını biliyordu. Zaten bunu denemeye niyeti yoktu. Bazılarının ayıyla karşılaşıldığında iyi bir taktik olduğunu söylediği gibi yere yatıp ölü numarası yapmaya da. Kış uykusundan yeni uyanmış bir ayı o kadar aç olurdu ki bir cesedi bile afiyetle mideyi indirirdi. Salaklar. Finne bayırın aşağısına ulaştı, ayağa kalktı, sırtını kalın bir ağaç gövdesine yasladı ve doğruldu. El fenerini açtı ve üzerine doğru gelen seslere tuttu.

Hayvan gözlerine ışık girince aniden durdu. Kör olmuş bir vaziyette arka ayaklarının üzerine kalktı ve havaya pençeler savurdu. Bir bozayıydı. Yaklaşık iki metre uzunluğunda. Kını dişlerinin arasına sıkıştırıp *puukko* bıçağını çekerken daha da büyük olabileceğini düşündü. Büyükbabası, Oslo civarındaki ormanlarda yakalanan son ayının 1882 yılında Kjelsas isimli bir ormancı tarafından Opkuven'in aşağısındaki Grönnvollia'da devrilmiş bir ağacın yanında vurulan ayı olduğunu ve boyunun neredeyse iki buçuk metre olduğunu söylemişti.

Ayı dört ayağının üzerine düştü. Gövdesini saran derisi gevşekçe sallanıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve karar vere-

miyormuş gibi başını iki yana sallıyor, bir ormana, bir ışığa bakıyordu.

Finne bıçağı önüne tuttu. "Yemeğin için uğraşmak istemiyor musun, Ayıcık? Bu gece biraz güçsüz mü hissediyorsun?"

Ayı öfkelenmiş gibi kükreyince Finne öyle güçlü bir kahkaha attı ki sesi tepelerindeki kayadan yankılandı. "Dedem, 1882'de dedeni yiyenlerden biriydi" diye bağırdı Finne. "Dediğine göre tadı o kadar baharatla bile bir şeye benzememiş. Ama şimdi benim de senden bir ısırık aldığımı hayal edebiliyorum. Haydi, Ayıcık! Haydi gel, piç kurusu!"

Finne ayıya doğru bir adım atınca ayı hafifçe geriledi ve ağırlığını bir taraftan diğerine geçirdi. Kafası karışmış, neredeyse sinmiş gibiydi.

"Nasıl bir duygu olduğunu bilirim" dedi Finne. "Yıllarca hapsedildikten sonra birden dışarı çıkarsın. Çok fazla ışık, çok az yemek vardır ve tek başınasındır. Dışlandığın için değil, onlara benzemediğin için. Bir sürü hayvanı değilsindir ve asıl sen onları dışlarsın." Finne bir adım daha yaklaştı. "Ama bu, yalnız hissettiğin anlamına gelmez, değil mi? Tohumlarını saç, Ayıcık. Senin gibi olan, seni anlayan başkalarını yarat. Babalarını nasıl gururlandıracaklarını anlayanları! Haha! Şimdi kaybol buradan; çünkü Sörkedalen'de dişi yok. Burası benim bölgem, seni zavallı aç hayvan! Burada yalnızlıktan başka bir şey bulamazsın!"

Ayı yeniden ayağa kalkacakmış gibi ön pençelerinin üzerine abandı ama bu defa başaramadı.

Finne artık görebiliyordu. Ayı yaşlıydı. Belki hasta. Finne yanlış anlaşılması imkânsız olan o kokuyu aldı. Korkunun kokusunu. Onu korkutan şey, önünde dikilen, kendisinden çok daha küçük olan bu iki ayaklı varlık değildi. Bu varlığın aynı kokuyu salgılamamasıydı. Korkusuzdu. Deli. Her şeyi yapabilecek bir canlı.

"Eee, ihtiyar Ayıcık, ne diyorsun?"

Ayı sarı dişlerini göstererek hırladı.

Ardından arkasını döndü, uzaklaşarak karanlığın içinde gözden kayboldu.

Svein Finne dikilmeye devam etti ve giderek uzaklaşan dal seslerini dinledi.

Ayı geri gelecekti. Ya iyice acıktığında, ya da bir şeyler yiyip bölgeyi ele geçirecek kadar güçlü hissettiğinde. Yarın ulaşılması daha zor, muhtemelen dört duvarı olan, bir ayının giremeyeceği başka bir yer aramaya başlamalıydı. Ama önce şehre gidip bir kapan alması gerekiyordu. Ve mezarı ziyaret etmesi. Sürüye karışması.

Katrine uyuyamıyordu. Fakat oğlu pencerenin kenarındaki beşikte mışıl mışıl uyuyordu ve önemli olan da buydu.

Yatakta dönüp Björn'ün solgun yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı ama horlamıyordu. Bu yüzden uyuyor da olamazdı. Katrine onu inceledi. Damarları belli olan ince, kırmızımsı gözkapaklarını, soluk kaşlarını, beyaz tenini. Yanan bir ampul yutmuştu sanki. Şişmiş, içinden aydınlanan biri gibiydi. Birlikte olmaya başladıklarında çoğu insan şaşırmıştı. Kimse dile getiremese de Katrine yüzlerine bakarak akıllarındaki soruyu görmüştü: Kendine yetebilen güzel bir kadın, ortalamanın altında çekiciliğe sahip çulsuz bir adamı hangi sebeple tercih ederdi ki? "Önemli görevlerdeki kadınlar" konulu bir tanışma kokteylinde Adalet Komisyonu'ndan bir kadın milletvekili onu kenara çekip mevki olarak kendisinden aşağıda bir iş arkadaşıyla evlenmesinin muhteşem olduğunu düşündüğünü söylemişti. Katrine ise cevap olarak Björn'ün yatakta çok iyi olduğunu söylemiş ve politikacıya ondan daha fazla kazanan daha yüksek mevkideki bir kocaya sahip olmaktan utanıp utanmadığını, bir sonraki kocasını daha düşük bir mevkiden seçme ihtimalinin ne kadar olduğunu sormuştu. Katrine'in kadının kocasının kim olduğu hakkında en

ufak bir fikri yoktu ama yüzündeki ifade hedefe epey yaklaştığını ele vermişti. Zaten bu "güçlü kadınlar" etkinliklerinden de nefret ediyordu. Fikri desteklemediğinden veya gerçek eşitliğin savaşarak alınması gereken bir şey olmadığını düşündüğünden değil, ancak o zoraki kadın dayanışmasına ve duygusal konuşmalara katlanamıyordu. Hatta bazen onlara gevezeliği bırakıp fırsat eşitliği ve eşit işe eşit ücret gibi konulara dönmelerini söylemek geliyordu içinden. Elbette değişim zamanı geldi de geçiyordu ve yalnızca cinsel tacizin değil, erkeklerin kadınlara dolaylı yoldan ve çoğu zaman manevi bir biçimde uyguladığı cinsel kontrol yöntemlerinin de sona ermesi gerekiyordu. Ne var ki bu konular gündemin en tepesine taşınmamalı ve odak noktasını gerçek eşitlik kavramından başka yerlere çekmemeliydi. Kadınlar incinmiş duygularını maaş zarflarının dolgunluğundan daha fazla önemserlerse kendilerine zarar vermekten başka bir şey yapmamış olurlardı. Çünkü onları tüm bunlardan koruyacak tek şey daha çok para ve daha fazla ekonomik güçtü.

Yatak odasındaki en zayıf kişi kendisi olsaydı farklı hissederdi belki de. En güçsüz, en kırılgan anında, onu koşulsuz sevecek birine ihtiyacı olduğu zamanda Björn'e gitmişti. Ve bu hafiften tombul ama kibar ve çekici adli tıp uzmanı onun bu teklifi karşısında mutluluktan havalara uçmuş, neredeyse kendinden vazgeçerek ona hep bir kraliçe gibi davranmıştı.

Katrine bu fedakârlığı sömürmemek için kendisine bir söz vermişti. Sırf eşleri onları bu role teşvik ettiği için zamanla canavara dönüşen erkekler ve kadınlar gibi olmayacaktı. Denemişti. Gerçekten denemişti. Daha önce bu imtihandan başarıyla geçmişti ama asıl imtihan başladığında, yani aileye üçüncü bir kişi katıldığında sizi yaşatan hayatta kalma içgüdüsü baskın çıkıyor ve eşinizi eskisi kadar düşünmez oluyordunuz.

Üçüncü kişi... Eşinizden bile çok sevdiğiniz insan.

Gerçi Katrine için üçüncü bir kişi zaten olmuştu.

Sadece bir kereliğine. Aynı şimdiki gibi bu yatakta onunla beraber yatmıştı. Sonbahar fırtınası pencereleri tıkırdatıp duvarları çatırdatırken ve dünyasını alaşağı ederken onun nefes alıp verişlerini dinlemişti. O başka birine aitti, yalnızca ödünç alınabilirdi ama Katrine bunu sorun etmemişti. Bu delilik krizinden daha sonrasında pişman olmuş muydu? Evet. Evet, tabii ki olmuştu. Hayatının en mutlu anı mıydı? Değildi. Koca bir çaresizlik ve tuhaf bir hissizlik haliydi sadece. Peki bundan kaçabilir miydi? Kesinlikle hayır.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Björn.

Ona söyleyiverse ne olurdu? Her şeyi anlatsa?

"Davayı" dedi.

"Ha?"

"Nasıl oluyor da hiçbir şey bulamıyorsunuz?"

"Dediğimiz gibi, fail arkasını iyi temizlemiş. Sahiden davayı mı yoksa... başka bir şeyi mi düşünüyorsun?"

Katrine karanlıkta gözlerindeki bakışı göremese de sesinden anlayabiliyordu. Üçüncü kişiden en başından beri haberdardı. Katrine Emniyet Müdürlüğü'ndeki ilk zamanlarında Harry'ye karşı umutsuz, aptalca bir sevdaya tutulduğunda o zamanlar yalnızca arkadaşı olan Björn Holm'la bu sırrını paylaşmıştı. Ama aradan uzun yıllar geçmişti ve ona o geceden asla bahsetmemişti.

"Holmenkollen'de yaşayan evli bir çift, cinayet gecesi arabayla evlerine dönüyormuş" dedi Katrine. "Gece yarısına çeyrek kala Holmenkollenveien'dan aşağı yürüyen yetişkin bir erkek görmüşler."

"22.00 ile 02.00 arasındaki tahmini cinayet saatiyle örtüşüyor" dedi Björn.

"Holmenkollen'de alkol almayan yetişkinler gideceği yere arabayla gider. O saatte son otobüs kalkmıştı. Holmenkollen

metro istasyonundaki güvenlik kameralarını kontrol ettik. Gece yarısına yirmi beş dakika kala bir tramvay gelmiş ama içinden sadece bir kadın inmiş. Bir yayanın o saatte dışarıda ne işi olabilir? Şehir merkezindeki bir bardan evine dönüyorsa aşağı değil, yukarı doğru yürümesi gerekiyordu. Şehre iniyorsa da metro istasyonuna gitmesi gerekirdi, değil mi? Tabii güvenlik kameralarına yakalanmak istemiyorsa."

"Yolda yürüyen bir adam. Sence de biraz genel bir tanım değil mi? Eşkâl vermediler mi?"

"Sıradan şeyler söylediler. Ortalama boya sahip, yirmi beşle altmış yaş arasında, etnik kökeni belirsiz. Ama oldukça koyu tenliymiş."

"Buna bu kadar takılmanın sebebi..."

"...elimizdeki işe yarar tek ipucu olması."

"Komşudan hiçbir şey çıkmadı mı?"

"Bayan Syvertsen'den mi? Yatak odası evin arkasındaymış ve pencere açıkmış. Ama bütün gece bebek gibi uyuduğunu söylüyor."

Ona cevap verir gibi beşikten ağlamanın habercisi olan bir inleme sesi geldi. Birbirlerine baktılar ve gülmemek için kendilerini zor tuttular.

Katrine arkasını dönüp kulağını yastığa bastırdı ama iki yeni sızlanmayı ve o bilindik sessizlikten sonra kopan yaygarayı yine de duydu. Björn yataktan kalkarken şiltenin oynadığını hissetti.

Bebeği düşünmüyordu. Harry'yi düşünmüyordu. Davayı da. Uykuyu düşünüyordu. Bir memelinin beyninin iki yarısını da kapatarak daldığı derin uykuyu.

Kaja elini tabancanın pürüzlü, sert kabzasında gezdirdi. Oturma odasında ses çıkaran her şeyi kapatmış, sessizliği dinliyordu. O buradaydı; Kaja onu duymuştu. Kabil'deyken Hale'ye olanlardan sonra da tabancasına böyle sarılmıştı.

Hale ve Kaja, çoğu Kızılay veya Kızılhaç tarafından görevlendirilen, birkaçı ise barışı koruma güçlerinde sivil pozisyonlarda yer alan, aynı lojmanı paylaşan yirmi üç kişilik bir gruptaki dokuz kadından ikisiydi. Hale, sıradışı geçmişe sahip sıradışı bir kadındı ama onu binadaki diğer insanlardan ayıran asıl şey yabancı değil, Afgan olmasıydı. Bina, Kabil Serena Oteli'ne ve Afgan Başkanlık Sarayı'na yakın sayılırdı. Taliban'ın Serena'ya yaptığı saldırı Kabil'de hiçbir yerin tamamen güvenli olmadığını göstermişti ama sonuçta her şey göreliydi ve uzun parmaklıkların arkasında, bir güvenlik görevlisi sayesinde korunduklarını hissediyorlardı. Öğleden sonraları Hale ile Kaja terasa çıkıp İplik Pazarı'ndan bir iki dolara aldıkları uçurtmalardan uçururlardı. Kaja önceleri, insanları ibadet etmekten alıkoyduğu gerekçesiyle doksanlarda uçurtmayı yasaklayan Taliban rejiminden kurtuluşun bir simgesi olan Kabil'deki uçurtmaları popüler bir kitapla ünlenen romantik bir klişe zannederdi. Ne var ki hafta sonları gökyüzünde yüzlerce, binlerce uçurtma gördüğünde fikri değişmişti. Hale'ye göre bu uçurtmaların renkleri bile piyasaya giren yeni mürekkepler yüzünden Taliban'dan önceki döneme kıyasla daha canlıydı. Hale uçurtma uçururken birlikte nasıl çalışmaları gerektiğini iyi biliyordu. Biri uçurtmaya yön verirken diğerinin gözü daima ipte olmalıydı. Aksi halde iplerine yapıştırılan cam parçalarıyla diğer uçurtmalardan ya da onların iplerini kesmeye çalışan dövüş meraklısı uçurtmalardan kaçmaları mümkün olmazdı. Batının Afganistan'da kendine biçtiği görevle uçurtmalar arasında bir benzerlik kurmak zor değildi ama neticede bir oyundu bu. Bir uçurtmayı kaybettiklerinde yenisini uçuruyorlardı, o kadar. Gökyüzündeki uçurtmalardan daha güzel olan şey ise Hale'nin onlara bakarken parlayan gözleriydi.

Günün birinde saat gece yarısını geçmişti ve Kaja dışarıda sirenler duymuş, oturma odasının penceresinden içeri do-

lan mavi polis ışıklarını görmüştü. Hale eve gelmediği için zaten endişeleniyordu; o yüzden giyinip dışarı çıkmıştı. Bir ara sokağın başında polis arabaları duruyordu. Güvenlik şeridi yoktu ve alana meraklı bir kalabalık toplanmıştı. Gecenin bu vakti caddelerde ekseriyetle Gucci ve Armani taklidi deri ceket giyen Afgan delikanlıları vardı. Kaja, Cinayet Masası'nda dedektif olarak kim bilir kaç olay yeri görmüştü? Ama yine de o gece şimdi bile kâbuslarına giriyordu. Bıçak Hale'nin şalvarlı elbisesinde tenini ortaya çıkartan geniş yırtıklar açmıştı ve kadının başı boynu kırılmış gibi imkânsız bir açıyla geriye doğru bükülüp boğazındaki kesiği daha da büyütmüştü. Öyle ki Kaja şimdiden kurumuş olan pembe iç organlarını bile görmüştü. Cesedin başına çömeldiğinde kesiğin içinden sihirli lambadan çıkan kötü ruhları andıran bir tatarcık sürüsü çıkmış, Kaja onları kollarını sallayarak savuşturmuştu.

Otopsi sonucu, Hale'nin cinayetten hemen önce cinsel ilişkiye girdiğini gösteriyordu. Ortada bunun gönüllü bir ilişki olma ihtimalini çürüten fiziksel bir delil bulunmasa da şartlara bakıldığında ve Hale'nin Hazaraların[10] katı kurallarına göre yaşayan bekâr ve genç bir kadın olduğu düşünüldüğünde herkes bunun bir tecavüz olduğunu tahmin edebiliyordu. Polis, faili ya da failleri asla bulamamıştı. İnsanlar Kabil'de sokak ortasında tecavüze uğrama ihtimalinin el yapımı bir bombayla havaya uçmaktan çok daha düşük olduğunu söylüyordu. Taliban devrildikten sonra tecavüzlerin sayısı artmış olsa da polisin tahminine göre bu saldırının arkasında Taliban vardı ve ISAF, Kararlı Destek Misyonu ya da diğer Batılı örgütler adına çalışan Afgan kadınlarının başına neler geleceğini göstermek istiyorlardı. Buna rağmen Kabil'de yaşanan bu tecavüz ve cinayet vakası gruptaki diğer kadınların

10. Afganistan'da yaşayan Moğol kökenli bir halk. (ç.n.)

gözünü korkutmuştu. Kaja bunun üzerine onlara nasıl silah tutulacağını öğretmişti. Hava kardıktan sonra dışarı çıkan kadınların elinde bir asa gibi gezinen bu tabanca tuhaf bir şekilde onları bir takım haline getirmişti. Uçurtma takımı.

Kaja tabancayı elinde tarttı. Emniyette çalışırken dolu bir silahı tutmak içini her zaman güvende olma duygusuyla karışık bir korkuyla kaplardı. Afganistan'da ise bunu gerekli ve değerli bir araç olarak görmeye başlamıştı. Tıpkı bir bıçak gibi. Bıçak kullanmayı ona Anton öğretmişti. Kızılhaç'ta –en azından onun Kızılhaç grubunda– canınızı birilerini öldürme pahasına korumanız gerektiğini de öğretmişti. Anton'la ilk kez tanıştıklarında bu zarif, hatta neşeli sayılabilecek uzun boylu sarışın İsveçli adamın aşırı yakışıklı olsa da ona uygun biri olmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Ama haklı da çıkmıştı. Hale'nin öldürülmesinde ise yanılmamış, sadece haklı çıkmıştı.

Cinayeti işleyen Taliban değildi.

Kimin olduğunu biliyordu ama kanıtı yoktu.

Kaja kabzayı sımsıkı kavradı. Dinledi. Nefes aldı. Bekledi. Uyuşmuştu sanki. Tuhaf olan da buydu: Kalbi paniğe kapılmanın eşiğindeymiş gibi atıyordu ama aynı zamanda tamamen farklı hissediyordu. Ölmekten korkuyordu ancak yaşamaya da çok hevesli değildi. Buna rağmen ülkeye dönüş yolunda Tallinn'de durduklarında psikolog sorgusunu atlatmıştı. Sessiz ve derinden gidiyordu.

20

Harry uyandığında her şey aynıydı. Hatırlamasının, bunun bir kâbus olmadığını anlamasının ve karnına bir sancının saplanmasının üzerinden sadece birkaç saniye geçmişti. Yana döndü ve sehpanın üzerindeki resme baktı. Rakel'in bayıldığı, Harry'nin ise sevip sevmemek arasında kaldığı şu doğa yürüyüşlerinden birinde Oleg ve Rakel'le birlikte etrafı sonbahar yapraklarıyla çevrili iri bir kayanın üzerinde oturup gülümsüyorlardı. Harry o anda bir şeyi ilk defa düşündü: Bu giderek kötüye gidecek bir günün henüz başlangıcıysa bu günlerden kaç tanesine daha katlanabilirdi? Tam bir yanıt bulmak üzereyken alarm sesine uyanmadığını fark etti. Fotoğrafın yanında duran cep telefonu bir sinekkuşunun vızıltısı gibi sessizce titriyordu.

Telefonu eline aldı.

Resimli bir metin mesajıydı.

Harry'nin kalbi hızlanmaya başladı.

Parmağıyla ekrana iki kez dokundu ve kalbinin durduğunu hissetti.

Svein Finne, yani "Nişanlı" başını öne eğmiş, yüzü kameraya dönük bir halde dikiliyordu. Gözleri kameranın biraz yukarısındaki bir noktaya dikilmişti. Başının üzerindeki gökyüzü kızılımsı bir parlaklığa sahipti.

Harry yataktan sıçradı, pantolonunu yerden kaptığı gi-

bi giydi. Kapıya giderken üzerine bir tişört geçirdi, paltosunu ve botlarını giyip apartmandan fırladı. Önceki akşam ceplerine koyduğu her şey yerli yerinde duruyor mu diye kontrol etti: araba anahtarları, kelepçe ve Heckler & Koch marka tabanca.

Harry apartman kapısından çıktı, sabah serinliğini ciğerlerine çekti ve kaldırımın kenarına çektiği Escort'una bindi. Koşarsa üç buçuk dakika sürerdi. Ama arabaya ikinci kısım için ihtiyacı vardı. Harry ilk seferinde çalışmayan marş motoruna sakince küfretti. Bir sonraki muayenede muhtemelen değiştirilecekti. Anahtarı yeniden çevirdi ve gaz pedalına bastı. İşte olmuştu! Sabahın bu erken saatlerinde neredeyse bomboş olan Stensberggata'nın ıslak kaldırım taşlarında ilerledi. İnsanlar mezarlarda ne kadar dururdu? Ullevalsveien'da başlayan sabah trafiğini atlattı ve arabayı Akersbakken'deki kaldırıma, Var Frelsers Mezarlığı'nın kuzey kapısının hemen önüne park etti. Ön panelinde polis rozeti açıkça görünen arabayı kilitlemeden bıraktı.

Koştu. Kapıya varınca durdu. Eğimli mezarlığın tepesinde dikilip aşağı bakınca bir mezarın önünde tek başına duran birini gördü. Başı öne eğikti ve Kızılderilileri andıran tek bir kalın örgü şeklindeki uzun saçları sırtına sarkıyordu.

Harry paltosunun cebindeki tabancayı kavradı ve yürümeye başladı. Ne hızlı, ne de yavaş adımlarla. Adamın sırtıyla arasında üç metre kalınca durdu.

"Ne istiyorsun?"

Adamın sesi Harry'yi ürpertti. Svein Finne'nin rahiplere özgü o pürüzlü ve yankılı sesini en son duyduğunda Illa Hapishanesi'ndeki bir hücrede oturuyorlardı ve Harry şu anda önlerindeki mezarda yatan adamı yakalamak için ondan yardım istiyordu. O zamanlar Valentin Gjertsen'in Svein Finne'nin oğlu olduğu aklının ucundan bile geçmemişti. O günlere baktığında bir şeylerden şüphelenmesi gerektiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bu denli sapkın ve vah-

şi fantezilerin olsa olsa tek bir kaynaktan çıkabileceğini fark etmeliydi.

"Svein Finne" dedi Harry, sesindeki titremeyi duyarak. "Tutuklusun."

Finne'nin güldüğünü duymadı, sadece omuzlarının oynadığını gördü. "Beni her gördüğünde bunu söylemen alışkanlık oldu, Hole."

"Ellerini arkaya koy."

Finne derin nefes verdi. Bu hareket daha rahat durmasını sağlıyormuş gibi ellerini soğukkanlılıkla arkaya koydu.

"Seni kelepçeleyeceğim. Aptalca bir şey yapmayı düşünürsen diye söylüyorum, elimde omurganın aşağısını hedef alan bir tabanca var."

"Beni *omurgamın* aşağısından mı vuracaksın, Hole?" Finne başını çevirdi ve sırıttı. Harry onun kahverengi gözlerini, kalın ve ıslak dudaklarını gördü. Burnundan nefes aldı. Soğuktu. Sakinliğini bozmamalı, Rakel'i düşünmemeliydi. Onun yerine şimdi ne yapacağına odaklanmalıydı. Basit şeylere.

"Ölmekten çok felç kalmaktan korktuğumu düşündüğün için mi?"

Harry titremesi geçer umuduyla derin bir nefes aldı. "Ölmeden önce senden bir itiraf istediğim için."

"Oğlumdan itiraf aldığın gibi mi? Sonra da onu vurduğun?"

"Onu tutuklanmaya direndiği için vurmak zorunda kaldım."

"Evet, sanırım böyle hatırlamayı tercih ediyorsun. Muhtemelen beni vurduğunu da böyle hatırlayacaksın."

Harry, Svein Finne'nin avucundaki deliği gördü. İçinden günışığının geçtiğini görebildiğiniz Tortghatten Dağı'ndaki deliğe benziyordu. Polislik yıllarının başında bir tutuklama sırasında atılan mermiyle açılmıştı. Ama asıl dikkatini çeken diğer eliydi. Bileğindeki gri saat kayışı. Silahı indirme-

den boştaki eliyle Finne'nin bileğini yakaladı ve çevirdi. Saatin ekranına bastı. Ekranda saati ve tarihi gösteren kırmızı rakamlar yandı.

Kelepçenin kilitlenme sesi boş mezarlıkta ıslak bir öpücük gibi yankılandı.

Harry kontak anahtarını saat yönünün tersine çevirip motoru durdurdu.

"Güzel bir sabah" dedi Finne, Escort'un ön camından aşağıdaki fiyorda bakarak. "Ama neden Emniyet Müdürlüğü'nde değiliz?"

"Sana bir seçenek sunmayı düşünüyordum" dedi Harry. "Suçunu hemen burada itiraf edersen emniyete gidip kahvaltını yapar, sıcak bir hücrede otursun. Ya da itirafta bulunmayı reddedersin ve ikimiz şu savaş sığınağında kısa bir yürüyüşe çıkarız."

"Ha-ha! Seni seviyorum, Hole. Gerçekten. İnsan olarak senden nefret ediyorum ama kişiliğini seviyorum." Finne dudaklarını ıslattı. "Elbette itirafı seçiyorum. Kadının..."

"Kayda başlayana kadar bekle" dedi Harry, paltosunun cebinden telefonunu çıkartarak.

"...rızası vardı." Finne omuzlarını kaldırdı. "Hatta benden daha çok zevk almış bile olabilir."

Harry yutkundu. Bir an için gözlerini kapadı. "Karnına bıçak saplanmasından mı *zevk* aldı?"

"Bıçak mı?" Finne koltukta dönüp Harry'ye baktı. "Onu korkulukların dibine, beni tutukladığın yerin hemen arkasına götürdüm. Mezarlıkla sevişmenin yasalara aykırı olduğunu biliyorum elbette. Gerçi daha ileri gitmemiz için ısrar eden kişi o olduğuna göre cezanın çoğunu onun ödemesi daha mantıklı. Sahiden şikâyetçi oldu mu? İşlediği günahtan pişman oldu herhalde. Evet, bu beni hiç şaşırtmazdı. Söylediklerine kendisi de inanıyorsa o zaman başka tabii. Utanç duygu-

su bazen gerçekleri çarptırmamıza sebep olabiliyor. Hapishanedeyken bana Nathanson'un Utanç Pusulası'nı anlatmaya çalışan bir psikolog vardı, biliyor musun? Dediğine göre, yaptığımı iddia ettiğin şeyden, yani o kızı öldürmekten dolayı o kadar utanç duyuyormuşum ki o olayın yaşandığını reddederek utançtan kaçıyormuşum. Burada olan şey de bu. Dagny mezarlıkta yaşadıklarımızdan aldığı zevkten o kadar utandı ki hafızası bunu bir tecavüze dönüştürdü. Kulağa tanıdık geliyor mu, Hole?"

Harry tam cevap vermek üzereydi ki içini bir bulantı sardı. Utanç. Baskı.

Finne koltukta öne eğilirken kelepçesi tıkırdadı. "Öyle ya da böyle, tecavüz vakalarıyla uğraşmanın nasıl olduğunu bilirsin. Elinde sadece tek bir kişinin sözleri vardır. Ne görgü tanığı, ne de adli bir delil olur. Bu işten sıyrılacağım Hole. Tüm mesele bu, değil mi? Beni tecavüzden içeri atmanın tek yolunun zorla itiraf ettirmek olduğunu biliyorsun. Üzgünüm, Hole. Ama dediğim gibi, umumi bir yerde seviştiğimi itiraf ediyorum. En azından beni suçlayacağın bir şeyin oldu. Kahvaltı teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Finne çamurlu karda sendeleyerek yürürken güldü. Dizlerinin üzerine çökünce Harry onu ayağa kaldırdı ve sığınakların olduğu tarafa itti.

Harry ahşap bankın önünde yere çömelmişti. Önünde Svein Finne'nin üzerini aradığında buldukları duruyordu. Mavigri metalden yapılmış bir zar. İki tane yüz kronluk banknot ve birkaç bozuk para. Otobüs ya da tramvay bileti çıkmamıştı. Bir de kınında duran bir bıçak vardı. Kahverengi ahşap saplı, kısa ağızlı bir bıçak. Keskindi. Cinayet silahı bu olabilir miydi? Üzerinde hiç kan izi yoktu. Harry başını kaldırdı. Sığınağa bir ışık girmesi için mazgal deliklerini kapatan

kerestelerden birini sökmüştü. Koşuya çıkanlar genelde hemen dışarıdaki patikadan geçerdi ama kar tamamen erimeden buraya kimse gelmeyecekti. Svein Finne'nin çığlıklarını kimse duymayacaktı.

"Güzel bıçak" dedi Harry.

"Bıçak koleksiyonum var" dedi Finne. "Tam yirmi altı bıçağıma el koymuştunuz, hatırlıyor musun? Onları asla geri alamadım." Henüz yükselmemiş sabah güneşinin ışıkları Svein Finne'nin yüzüne ve kaslı gövdesine vuruyordu. Daracık spor odalarında sürekli ağırlık kaldıran hapishane gediklilerininki kadar şişkin olmasa da ince ve zinde bir yapısı vardı. Daha çok baletlerinkine benzetti Harry. Ya da Iggy Pop'unkine. Temiz bir vücuttu. Finne elleri arkadan kelepçeli bir halde bankta oturuyordu. Harry ayakkabılarını da çıkarmıştı ama pantolonuna dokunmamıştı.

"O bıçakları hatırlıyorum" dedi Harry. "Zar ne için?"

"Hayattaki zor kararları verebilmek için."

"Luke Rhinehart" dedi Harry. "*Zar Adam*'ı okudun demek."

"Ben kitap okumam, Hole. Ama istersen zar benden sana bir hediye olarak kalabilir. Ne yapacağını bilmediğinde işi kadere bırakırsın. İnan bana, kendini özgürleşmiş hissedeceksin."

"Yani kader, kararları senin vermenden daha özgürleştirici, öyle mi?"

"Tabii ki öyle. Diyelim ki birini öldürmek istiyorsun ama kendi başına yapamıyorsun. Bu durumda yardıma ihtiyacın olur. Kaderin yardımına. Zar sana öldürmeni söylerse sorumluluğu kader üstlenir. Seni ve iradeni özgürleştirir. Anlıyor musun? Tek yapman gereken bir zar atmak, hepsi bu."

Harry kayıt almaya devam edip etmediğine baktı ve telefonu banka bıraktı. Derin bir nefes aldı. "Rakel Fauke'yi öldürmeden önce de zar mı attın?"

"Rakel Fauke de kim?"

"Karım" dedi Harry. "On gün önce Holmenkollen'deki evimizin mutfağında öldürüldü." Finne'nin gözlerinde bir kıpırtı gördü.

"Başın sağ olsun."

"Kapa çeneni ve cevap ver."

"Yoksa ne olur?" Finne sıkılmış gibi iç geçirdi. "Arabanın aküsünü çıkarıp yumurtalıklarıma elektrik mi verirsin?"

"Araba aküsüyle işkence yapmak bir şehir efsanesi" dedi Harry. "İçinde o kadar güç olmuyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Dün gece internette işkence yöntemleriyle ilgili bir şeyler okudum" dedi Harry, bıçağın keskin tarafını başparmağının derisine sürterek. "Görünüşe bakılırsa insanları konuşturan şey acının kendisi değil, acının *korkusuymuş*. Ama elbette bu korku iyi bir şekilde oluşturulmalıymış. İşkenceci, yaşatmak istediği acıyı sınırlayan tek şeyin kendi hayal gücü olduğuna kurbanı inandırmalıymış. Ve şu anda en çok güvendiğim şey Finne, hayal gücüm."

Svein Finne kalın dudaklarını ıslattı. "Anladım. Ayrıntıları mı istiyorsun?"

"Hepsini."

"Sana verebileceğim tek ayrıntı, benim yapmadığım."

Harry bıçağın sapını sıkarak elini yumruk yaptı ve bir yumruk attı. Finne'nin burnundaki kıkırdağın kırılışını, parmak eklemlerinde darbeyle oluşan acıyı ve elinin tersine bulaşan kanın sıcaklığını hissetti. Finne'nin gözleri yaşlarla doldu ve dudakları aralandı. Ağzı geniş bir sırıtışla açıldı ve iri, sarı dişleri ortaya çıktı. "Herkes öldürür, Hole." Rahipleri andıran sesinin artık genizden gelen daha farklı bir tonu vardı. "Sen, iş arkadaşların, komşun. Öldüren sadece ben değilim. Ben yeni bir hayat yaratıyorum, sizin yok ettiklerinizi onarıyorum. Dünyayı kendimle, iyiyi isteyenlerle doldurU-

yorum." Başını yana eğdi. "İnsanlar neden onların olmayan bir şeyi büyütmeye çalışırlar, anlamıyorum. Sen ve o piç oğlun gibi. Adı Oleg'di, değil mi? Spermin çok zayıf olduğu için mi Hole? Yoksa Rakel'i sana bir çocuk vermek isteyecek kadar iyi beceremedin mi?"

Harry tekrar yumruk attı. Aynı yere vurdu. Çıtırtının Finne'nin burnundan mı geldiğini yoksa sadece kafasının içinde mi olduğunu anlamadı. Finne başını geriye attı ve tavana bakarak sırıttı. "Bir daha!"

Harry sırtını beton duvara yaslayarak yere oturmuş, derin derin aldığı kendi nefesinin sesini ve banktan gelen inlemeleri dinliyordu. Finne'nin tişörtünü eline sarmıştı ama acıya bakılırsa eklemlerinden en az bir tanesinin derisi yırtılmış olmalıydı. Ne kadar zamandır buradalardı? Ne kadar daha sürecekti? İnternet sitesinde kimsenin ama hiç kimsenin uzun vadede işkenceye dayanamadığı ve eninde sonunda size istediğiniz şeyi ya da istediğinizi *sandıkları* şeyi söyleyecekleri yazıyordu. Svein Finne ise sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu: *bir daha*. Ve her seferinde istediğini alıyordu.

"Bıçak." Bu sesin artık Finne'nin sesi olduğunu söylemek güçtü. Harry başını kaldırdığında yaşlı adamın suratının da değiştiğini gördü. Yüzü şiştiği için gözleri kapanmıştı ve damlayan kırmızı bir sakal gibi yüzünden kan akıyordu. "İnsanlar bıçak kullanır."

"Bıçak mı?" dedi Harry fısıldayarak.

"İnsanlar Taş Devri'nden beri birbirlerine bıçak saplıyor, Hole. Bıçak korkusu genimize işlemiş bir korku. Derinden içeri bir şeyin girmesi ve içinde olanları, yani *asıl seni* parçalaması ürkütücü bir fikir. Birine bıçak gösterirsen ona istediğini yaptırabilirsin."

"Kime istediğini yaptırabilirsin ki?"

Finne boğazını temizledi ve aralarındaki zemine kırmızı

bir tükürük püskürttü. "Herkese. Kadınlara, erkeklere. Sana. Bana. Ruanda'da Tutsilere palalarla öldürülmek yerine silahla vurulmaları için mermi satın almaları teklif edildi. Ve ne yaptılar, biliyor musun? Mermilerin parasını kendi ceplerinden ödediler."

"Bende de bıçak var" dedi Harry, aralarında duran bıçağı başıyla göstererek.

"Peki onu nereye saplayacaksın?"

"Karımı bıçakladığın yerin aynısını düşünüyorum. Karnına."

"Kötü bir blöf, Hole. Beni karnımdan bıçaklarsan konuşamam ve suçumu itiraf edene kadar kan kaybından ölürüm."

Harry cevap vermedi.

"Ya da bıçakla gitsin" dedi Finne, kanlı başını doğrultarak. "İşkence hakkında o kadar araştırma yaptıktan sonra bu işe yaramaz boks maçını hâlâ sürdürmenin sebebi içten içe itiraf duymak istememen, değil mi?" Havayı kokladı. "Evet, öyle. İtiraf etmeyeyim ki beni öldürmek için bir bahanen olsun. Adaletin yerini bulması için beni öldürmek *zorunda* kal. Cinayet için sadece bir başlangıca ihtiyacın var. Böylece denediğini, istediğinin bu olmadığını söyleyip kendini rahatlatacaksın. Sırf canları istediği için cinayet işleyen katillere benzemediğini ispatlayacaksın." Finne'nin kahkahası hırıltılı bir öksürüğe dönüştü. "Evet, yalan söyledim. Ben de bir katilim. Çünkü birisini öldürmek muhteşem bir his; sence de öyle değil mi, Hole? Dünyaya bir çocuğun geldiğini görmekten ve onun senin eserin olduğunu bilmekten daha iyi olan tek bir şey var: bu dünyadan birisini göndermek. Bir hayata son vermek, kaderin görevini üstlenmek, birisinin zarı olmak. İşte o zaman Tanrı sen oluyorsun, Hole. İstediğin kadar inkâr et, şu anda tam olarak böyle hissediyorsun. Güzel, değil mi?"

Harry ayağa kalktı.

"Bu infazı bozduğum için özür dilerim ama işte söylüyorum: *mea culpa*[11] Hole. Karın Rakel Fauke'yi ben öldürdüm."

Harry donakaldı. Finne başını tavana dikti.

"Bir bıçakla" diye fısıldadı. "Ama elinde tuttuğun bıçakla değil. Ölürken bağırıyordu. Adını haykırıyordu. *Haarry. Haarry...*"

Harry içinin farklı türden bir öfkeyle kaplandığını hissetti. Onu sakinleştirecek kadar soğuk bir öfkeyle. Ve de delirtecek. En başından beri bunun gelmesinden korkuyordu. Onu etkisi altına almasına izin *vermemeliydi.*

"Neden?" diye sordu. Sesi birden rahatladı. Nefesi normaldi.

"Neden mi?"

"Neden öldürdün?"

"Çok açık değil mi? Senin şu anki nedeninle aynı, Hole. İntikam. Seninle aramızda tipik bir kan davası var. Sen oğlumu öldürdün, ben de karını öldürdüm. Biz böyle yaparız, bizi hayvanlardan ayıran budur: *intikam* almak. Mantıklı bir davranış olsa da o sırada mantığını düşünmeye bile gerek duymayız çünkü iyi hissettirdiğini biliriz. Şu an sen de böyle hissetmiyor musun, Hole? Acını bir başkasından çıkartıyorsun. Acı çekmenin sorumlusu olduğuna kendini ikna edebileceğin birinden."

"Kanıtla."

"Neyi kanıtlayayım?"

"Onu öldürdüğünü. Cinayet ya da olay yeri hakkında bilinmeyen bir şey söyle."

"*Harri'ye.* Sonu 'i' ile bitiyor."

Harry gözlerini kırptı.

"*Oleg'den*" diyerek devam etti Finne. "Mutfak dolaplarıyla kahve makinesi arasındaki duvarda asılı duran ekmek tahtasında yazıyor."

11. "Benim hatam." (ç.n.)

Sığınağa bir sessizlik çöktü ve sessizliği bozan tek şey, su damlalarının metronomu andıran sesi oldu.

"İşte sana itiraf" dedi Finne, bir kez daha öksürüp tükürerek. "Artık önünde iki seçenek var. Ya bir polisin yapacağı gibi beni nezarete atıp Norveç kanunlarına göre yargılanmamamı sağlarsın. Ya da biz katillerin yaptığını yaparsın."

Harry başını salladı. Tekrar çömeldi. Zarı eline aldı. Avuçlarını birleştirip salladı ve zarı beton zemine yuvarladı. Düşünceli gözlerle ne geldiğine baktı. Zarı cebine koydu, bıçağı alıp ayağa kalktı. Kerestelerin arasından sızan güneş, bıçağın metalini parlatıyordu. Finne'nin arkasına geçti, başını sol koluyla kenetleyip göğsüne bastırdı.

"Hole?" Sesi şimdi biraz daha yüksek çıkıyordu. "Hole, yapma..." Finne kelepçeleri çekiştirirken Harry adamın titrediğini hissedebiliyordu.

Nihayet ölümden korktuğuna dair bir belirti göstermişti.

Harry nefesini verdi ve bıçağı paltosunun cebine soktu. Finne'nin başını sımsıkı tutmaya devam ederken pantolon cebinden bir mendil çıkardı ve Finne'nin yüzünü sildi. Burnu, ağzı ve çenesindeki kanları temizledi. Finne burnunu çekip küfretti ama karşı koymaya çalışmadı. Harry mendilden iki şerit yırtıp burun deliklerine soktu. Ardından mendili cebine geri koydu, bankın etrafını dolaştı ve sonuca baktı. Finne 400 metre koşusu yapmış gibi nefes nefeseydi. Harry yumrukların çoğunu eline Finne'nin tişörtünü sardıktan sonra attığı için yüzünde hiç kesik yoktu. Sadece şişlik vardı ve burnu kanıyordu.

Harry dışarı çıktı, tişörte biraz kar koydu ve geri dönüp tişörtü Finne'nin yüzüne tuttu.

"Bunların hiç yaşanmadığını söyleyebilmek için beni düzeltmeye mi çalışıyorsun?" dedi Finne. Şimdiden sakinleşmiş gibiydi.

"Sanırım onun için artık çok geç" dedi Harry. "Ama bana verecekleri ceza sana verdiğim zararın boyutuna bağlı olaca-

ğı için buna zararı azaltma diyebiliriz. Ayrıca beni sen kışkırttın; çünkü sana vurmamı istedin."

"Ben mi istedim?"

"Tabii ki. Polis sorgusunda saldırıya uğradığını avukatına ispatlamak için fiziksel delile ihtiyacın vardı. Çünkü polisin yasal olmayan yollarla elde ettiği kanıtları hiçbir hâkimin kabul etmeyeceğini biliyorsun. İtirafı da bu yüzden yaptın. Bu sayede önce buradan kurtulacaktın, sonra da bu itiraftan hiçbir zarar görmeyecektin."

"Olabilir. En azından beni öldürmeyi düşünmüyorsun."

"Öyle mi?"

"Öldürsen şimdiye kadar öldürürdün. Belki de yanılıyordum. Belki de en başından beri böyle bir isteğin yoktu."

"Yani seni öldürmeli miydim?"

"Senin de dediğin gibi, artık çok geç. Bir buz torbası bunu düzeltemez. Bu işin sonunda serbest kalacağım."

Harry telefonunu banktan aldı. Kaydı durdurdu ve Björn Holm'u aradı.

"Efendim?"

"Ben, Harry. Svein Finne'yi buldum. Rakel'i öldürdüğünü az önce itiraf etti. Elimde kaydı var."

Harry kısa süren duraksama anında arkadan gelen bir bebek ağlaması duydu.

"Ciddi misin?" dedi Björn yavaşça.

"Ciddiyim. Buraya gelip onu tutuklamanızı istiyorum."

"Ne? Onu zaten tutukladığını söylemedin mi?"

Harry "Hayır, tutuklama yok" dedi ve Finne'ye baktı. "Ben görevden alındım, o yüzden şu anda sadece bir vatandaşı kendi rızası dışında alıkoyan başka bir vatandaşım. Finne isterse benden şikâyetçi olabilir ama karımı öldürdüğü için bu hareketim muhtemelen yumuşak karşılanacaktır. Şu anda asıl önemli olan, polis tarafından usulüne uygun bir şekilde tutuklanıp sorgulanması."

"Anladım. Neredesin?"

"Sjomannsskolen'deki Alman sığınaklarında. Finne'yi bir banka kelepçeledim."

"Tamam. Sen ne yapacaksın?"

"Hımm."

"Olmaz, Harry."

"Ne olmaz?"

"Seni bu gece barlardan toplamak istemiyorum."

"Ses dosyasını elektronik posta adresine gönderirim."

Mona Daa editör odasının kapısında durdu. Editörünün telefonda olduğunu gördü.

"Rakel Fauke'nin cinayetiyle ilgili birini tutukladılar" diye seslendi.

Editör "Kapatmam lazım" dedi ve cevabı beklemeden telefonu kapatıp başını kaldırdı. "İlgileniyor musun, Daa?"

"Haberi yazıldı bile" dedi Mona.

"O zaman yayımlayın gitsin! Başka yayımlayan oldu mu?"

"Açıklamayı beş dakika önce aldık. Saat dörtte basın toplantısı olacakmış. Seninle asıl konuşmak istediğim konu, zanlını adını verip vermeyeceğimiz."

"Adı açıklamada mı yazıyor?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman nasıl öğrendin?"

"Öğrendim; çünkü ben senin en iyi gazetecilerinden biriyim."

"*Beş* dakikada mı?"

"Evet, en iyisiyim hatta."

"Kimmiş peki?"

"Svein Finne. Saldırı ve tecavüz suçlarından hüküm giymiş. Upuzun bir sabıka kaydı var. Sence adını yayımlayalım mı?"

Editör elini seyrelen saçlarında gezdirdi. "Hımm. Karmaşık bir durum."

Mona nasıl bir ikilemde kaldığını biliyordu. Norveç Basını Etik Meslek Kuralları'nın 4.7 sayılı paragrafında basının adli vakalarda, özellikle de soruşturmaların erken dönemlerinde şahısların adının duyurulması konusuna hassasiyet göstermesi gerektiği yazıyordu. Kimliklerin ifşasına yalnızca kamu yararını gözeten bir gerekçe olduğunda müsamaha gösterilmeliydi. Oysa çalıştığı gazete olan *VG*, suçu kadınlara uygunsuz mesajlar göndermek olan bir profesörün adını seve seve duyurmuştu. Herkes adamın bir pislik olduğunu kabul etse de bildikleri kadarıyla ortada çiğnenmiş bir yasa yoktu ve halkın profesörün adını bilmesine *gerek duyduğunu* iddia etmek güçtü. Finne'nin vakasında ise halkın kime dikkat edeceğini bilmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek ismin yayımlamasını rahatlıkla haklı gösterebilirlerdi. Peki Finne gözaltındayken kurallarda yazan "masum insanlara karşı ciddi ve tekrar eden suç eylemleriyle muhtemel saldırı tehlikesi" durumu hâlâ geçerli miydi?

"Adını gizli tutacağız" dedi editör. "Ama sabıka kaydına yer verin ve *VG*'nin bu kişinin kim olduğunu bildiğini söyleyin. En azından Basın Birliği'nden altın yıldız alırız."

"Ben de zaten öyle yazmıştım. O zaman yayıma hazır. Ayrıca Rakel'in daha önce yayımlanmamış yeni bir fotoğrafını bulmayı da başardık."

"Mükemmel."

Editörü haklıydı. Cinayet basında bir buçuk haftadır yoğun bir şekilde yer buluyordu ve kullanılan fotoğraflar kendini tekrar etmeye başlamıştı.

"Belki de manşetin altında polis olan kocasının resmini kullanmalıyız."

Mona gözlerini kırptı. "Yani *Rakel Cinayetinin Zanlısı Tutuklandı* manşetinin altına Harry Hole'u mu koyalım? Yanlış anlaşılmaz mı?"

Editör omuz silkti. "Haberi okuyunca ne de olsa gerçeği anlarlar."

Mona başıyla yavaşça onayladı. Böyle bir manşetin altında Harry Hole'un o tanıdık, haşin ama yakışıklı yüzünün görünmesi bir başka Rakel fotoğrafından muhakkak daha fazla tık alırdı. Üstelik okuyucuları kasıtlı değilmiş gibi görünen bu yanlış anlamayı affederdi. Her zaman yaptıkları gibi. İnsanlar doğrudan aldatılmayı istemezdi ama eğlenceli bir şekilde kandırılmaya kimsenin itirazı olmazdı. O halde neden Mona bu mesleğin geri kalan her şeyini çok severken bu kısımdan bu kadar nefret ediyordu?

"Mona?"

"Öyle yaparız" dedi Mona, kapıdan ayrılarak. "Büyük bir haber olacak."

21

Katrine Bratt esnedi ve emniyet müdürünün odasındaki masada oturan diğer üç kişinin esnediğini görmemiş olmasını umdu. Önceki gün Rakel vakasındaki tutuklama hakkında yaptıkları basın toplantısı yüzünden yorucu ve uzun geçmişti. Nihayet eve gidip yatağa girdiğinde de oğlu onu doğru düzgün uyutmamıştı.

Neyse ki bugünün maratona dönüşmeme ihtimali vardı. Svein Finne'nin adı basında hiç geçmediği için –en azından kısa bir süreliğine– fırtına öncesi sessizliğe benzer bir sakinlik yaşanıyordu. Yine de günün neler getireceğini söylemek için henüz çok erkendi.

"Bizimle bu kadar çabuk görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim" dedi Johan Krohn.

"Önemli değil" dedi Emniyet Müdürü Gunnar Hagen başını sallayarak.

"Harika. O zaman hemen sadede geliyorum."

"Sadede gelmenin" kendini evinde hisseden rahat insanlara has bir kalıp olduğunu düşündü Katrine. Krohn her ne kadar göz önünde olmayı sevse de sonuçta bir inekti çünkü. Şimdilerde tanınır hale gelen savunma avukatı, ellisine merdiven dayamasına rağmen hâlâ bir çocuğa benziyordu. Bir zamanlar zorbalık gördüğü herkesçe biliniyordu ve artık mesleki şöhretini ve yeni kazandığı özgüvenini bir zırh ola-

rak kullanıyordu. Katrine zorbalığa uğradığını bir dergi röportajında okumuştu. Katrine gibi çocukluğunda her tenefüste dayak yememişti. Bugünlerde her ünlünün dürüstlüğünü alkışlatmak için maruz kaldığını iddia ettiği türden zorbalıkları, yani daha çok hafif sataşmaları, doğum günü partilerine ve oyunlara çağrılmamaları yaşamıştı. Krohn aynı acıları çeken başka zeki çocukların hayatlarını kolaylaştırmak için bu sırları paylaştığını söylemişti. Oldukça rağbette olan avukatın adalet tutkusunu empati yoksunluğuyla dengelemesi Katrine'e tuhaf gelmişti.

Evet, Katrine ona haksızlık yaptığının farkındaydı. Tıpkı şimdi masada karşı karşıya oturdukları gibi hep farklı taraflarda yer almışlardı ve kurbanlarına karşı empati duymak Krohn'un işi değildi. Belki de savunma avukatlarının kurbanlara empati duymayı bırakma ve müvekkilleri için en iyisi neyse sadece ona odaklanma kabiliyetlerinin olması adalet sisteminin bir ön koşuluydu. Krohn'un kişisel başarısının anahtarı da buydu. Katrine muhtemelen bu yüzden rahatsız oluyordu. Ona karşı çok fazla dava kaybettiği için.

Krohn sol bileğindeki Patek Philippe marka kol saatine göz atarken sağ elini yanında oturan genç kadına uzattı. Kadının üzerinde sade ama saçma biçimde pahalı olan Hermès marka giysiler vardı ve belli ki hukuk fakültesinden en yüksek notlarla mezun olmuştu. Katrine, dünkü toplantıdan kalan kuru Danimarka çöreklerine bugün de kimsenin dokunmayacağını anladı.

Genç kadın bu harekete önceden özenle çalışmış gibi cerraha neşter uzatan bir hemşire edasıyla Krohn'un eline sarı bir dosya yerleştirdi.

"Bu davanın medyanın oldukça ilgisini çektiği açık" dedi Krohn. "Ve bu durum ne size, ne de benim müvekkilime bir fayda sağlıyor."

Ama sana sağlıyor, dedi içinden Katrine, misafirlere ve

emniyet müdürüne kahve koyması gerekip gerekmediğini düşünerek.

"Dolayısıyla bir an önce bir anlaşmaya varmamız hepimizin menfaatine olacak diye düşünüyorum." Krohn dosyayı açtı ama içine bakmadı. Katrine, Krohn'un mükemmel bir görsel hafızaya sahip olduğu efsanesinin doğruluğundan emin değildi. Söylentiye göre hukuk fakültesindeyken partilerde yaptığı en eğlenceli marifet, öğrenci arkadaşlarından 1'den 3760'a kadar bir rakam seçmelerini istemek ve Norveç anayasasındaki o sayfanın tüm maddelerini ezberinden söyleyebilmekti. İnek partileri... Katrine'in öğrenciyken davet edildiği tek partiler bunlardı. Çünkü güzel bir kız olmasına rağmen deri kıyafetleri ve punkçı saçlarıyla aykırı bir tipti. Ne punkçılarla, ne de düzgün giyimli efendi öğrencilerle takılırdı. O yüzden ona kucak açanlar "devamlı önüne bakanlar tayfası" olmuştu. Ama onların teklifini de geri çevirmişti. "Çekici ama sosyal açıdan yetersiz ineklerle arkadaşlık yapan güzel kız" rolüne bürünmek istememişti. Zaten yeterince derdi vardı. Hatta *gereğinden fazla* derdi. Sorunlarına ardı ardına psikiyatrik teşhisler konuyordu. Yine de bir şekilde idare ediyordu.

"Müvekkilimin Rakel Fauke'nin katili olduğu şüphesiyle tutuklanmasının ardından üç kişi tecavüz suçlamasında bulundu" dedi Krohn. "Birincisi, daha öncesinde tecavüz kurbanı olduğu için iki kez tazminat kazanmış ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu çok zayıf ve inandırıcılıktan uzak gerekçelerle yapmış bir eroin bağımlısı. İkincisi, bildiğim kadarıyla bugün suçlamasını geri çekme talebinde bulundu. Üçüncü kişi olan Dagny Jensen'in ise elinde hiçbir adli delil yok ve müvekkilimin açıklamasına göre ilişki tamamen kendi rızasıyla olmuş. Eski bir mahkûmun bile polisin ya da sonradan pişman olan bir kadının açık hedefi olmadan cinsel hayatını yaşamaya hakkı vardır, değil mi?"

Katrine avukatın yanında oturan genç kadından bir tepki

bekledi ama hiçbir şey göremedi.

"Emniyetin bu tür şüpheli tecavüz vakaları yüzünden kaynaklarını ne kadar boşa harcadığını biliyoruz ve şu anda önümüzde bunlardan üç tane var" diyerek devam etti Krohn. Gözlerini havada asılı duran görünmez bir metni okuyormuş gibi önündeki bir noktaya dikmişti. "Toplumun çıkarlarını gözetmenin benim işim olmadığını biliyorum ama şu durumda hepimizin çıkarlarının kesiştiğine inanıyorum. Müvekkilim hiçbir tecavüz suçlamasında bulunulmayacaksa cinayeti itiraf etmek istediğini beyan etti. Ve anladığım kadarıyla bu cinayet soruşturmasında elinizde kanıt olarak sadece" –Krohn söyleyeceklerinin doğruluğunu kontrol etmeye ihtiyacı varmış gibi notlarına baktı– "bir ekmek tahtası, işkence sırasında söylenmiş bir itiraf ve muhtemelen bir filmden alınmış, herkese ait olabilecek bir video görüntüsü var." Krohn sorgulayan bir ifadeyle tekrar başını kaldırdı.

Gunnar Hagen, Katrine'e baktı.

Katrine boğazını temizledi. "Kahve?"

"Hayır, teşekkürler." Krohn işaretparmağıyla kaşlarından birini kaşıdı ya da belki de düzeltti. "Anlaşmaya varacağımızı varsayarak şunu da söyleyebilirim ki müvekkilim Dedektif Hole'a yönelttiği kanunsuz alıkoyma ve fiziksel saldırı suçlarını geri çekmeyi de düşünüyor."

"Dedektif unvanı şu anki şartlarda geçerli değil" diye mırıldandı Hagen. "Harry Hole sivil bir vatandaş olarak hareket ediyordu. Memurlarımızdan biri görev başında Norveç yasalarını ihlal ederse emin olun ki onu ilk ben ihbar ederim."

"Elbette" diye yanıtladı Krohn. "Niyetim emniyetin doğruluğunu sorgulamak değil. Sadece dışarıdan biraz yakışıksız göründüğünü belirtmek istedim."

"O halde Norveç emniyetinin önerdiğiniz türden bir pazarlığa girmeyeceğini bildiğinizi tahmin ediyorum. Cezayı hafif-

letmek için görüşmeler yapılabilir. Ama tecavüz suçlamalarını geri çektirmek..."

"İtirazlarınızın olmasını anlayışla karşılıyorum ancak müvekkilimin yetmiş yaşını aşmış birini olduğunu ve suçlu bulunduğu takdirde muhtemelen hapiste öleceğini hatırlatmak isterim. Bu durumda cinayet ya da tecavüz yüzünden içeride olmasının çok büyük bir fark yaratacağını söyleyemem. O nedenle hiç kimseye faydası olmayan ilkelere bağlı kalmak yerine müvekkilimi tecavüzle suçlayanlara hangisini tercih edecekleri sorulabilir: Svein Finne'nin önümüzdeki on iki sene içinde bir hücrede ölmesini mi yoksa onu dört sene sonra tekrar sokaklarda görmeyi mi? Tecavüz kurbanlarının mağduriyetinin telafi edilmesi için müvekkilimin ve kurban olduğu iddia edilen kişilerin yasal süreçler dışında uygun bir anlaşmaya varabileceğinden eminim."

Krohn dosyayı yardımcısına geri verirken Katrine kadının ona korku ve hayranlıkla karışık bir ifadeyle baktığını gördü. Bu ikisinin mesai saati sona erdiğinde hukuk bürosunun siyah deri koltuklarında iş tuttuğundan emindi.

"Teşekkürler" dedi Hagen, ayağa kalkıp elini masanın üzerinden avukata uzatarak. "Size en kısa sürede dönüş yapacağız."

Katrine de kalktı ve Krohn'un beklenmedik derecede nemli ve yumuşak olan elini sıktı. "Müvekkiliniz ne durumda?"

Krohn ciddi bir tavırla ona baktı. "Haliyle zor günler geçiriyor."

Katrine bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. "Belki keyfini yerine getirmek için bu çöreklerden götürebilirsiniz. Yoksa çöpe atılacaklar."

Krohn, Katrine'e bir saniyeliğine baktıktan sonra emniyet müdürüne döndü. "Bugün cevap verirseniz mutlu olurum."

Krohn ve yardımcısı emniyet müdürünün odasından ayrılırlarken Katrine kadının daracık eteği yüzünden Krohn'un

her adımına karşılık en az üç adım attığını fark etti. Emniyet Müdürlüğü'nün binasından çıktıklarında altıncı katın penceresinden Danimarka çöreklerini kafalarına atarsa neler olabileceğini kısa bir an için aklından geçirdi.

"Eee?" dedi Gunnar Hagen, kapı misafirlerin ardından kapandıktan sonra.

"Savunma avukatları neden hep adaletin yalnız şövalyeleriymiş gibi davranmak zorunda?"

"Polisin karşısında durarak dengeyi sağlıyorlar Katrine" diye mırıldandı Hagen. "Tarafsız olmayı asla beceremiyorsun. Kendini tutamadığın gibi."

"Kendimi tutamadığım mı?"

"*Keyfini yerine getirmek için*, ha?"

Katrine omuzlarını kaldırdı. "Teklifi hakkında ne düşünüyorsun?"

Hagen çenesini kaşıdı. "Sıkıntılı. Rakel Fauke davasındaki baskı gün geçtikçe artıyor ve Finne'yi hapse gönderemezsek bu son on yılın en büyük skandalı olur. Öte yandan, son yıllarda tecavüzcülerin serbest kalmasıyla ilgili çok fazla haber yapıldı ve üç suçlamayı birden göz ardı edersek... Sen ne diyorsun Katrine?"

"Adamdan nefret etsem de teklifi mantıklı görünüyor. Sanırım faydacı düşünmeli ve büyük resme bakmalıyız. Ben suç duyurusunda bulunan kadınlarla bir konuşayım."

"Tamam." Hagen çekinerek boğazını temizledi. "Tarafsız olmak demişken..."

"Evet?"

"Cevabının Harry'nin bu işten ceza almadan kurtulacak olmasıyla hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

"Ne?"

"Sonuçta o kadar sene beraber çalıştınız ve..."

"Ve?"

"Kör değilim Katrine."

Katrine pencereye yürüdü ve Emniyet Müdürlüğü'nden karın nihayet tamamen eridiği Botsparken'e ve trafiğin yavaş aktığı Grönlandsleiret'e doğru uzanan yola baktı.

"Hiç pişman olduğun bir şey yaptın mı Gunnar? Yani, *gerçekten* pişman olduğun?"

"Hımm. Hâlâ iş mi konuşuyoruz?"

"İş dışında bir cevap da olur."

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Katrine bunu birine söylemenin ne kadar rahatlatıcı olacağını düşündü. *Birinin* daha bilmesinin. Bu sırrın ağırlığının zamanla hafifleyeceğini sanmıştı ama aksine her geçen gün daha da ağırlaşıyordu.

"Onu anlıyorum" dedi sakince.

"Krohn'u mu?"

"Hayır, Svein Finne'yi. Neden itiraf etmek istediğini anlıyorum."

22

Dagny Jensen avuçlarını soğuk masanın üzerine koydu ve önündeki okul sırasına oturan siyah saçlı polis memuruna baktı. Teneffüsteydiler ve pencerelerin dışındaki bahçeden çocukların bağırışlarını ve gülüşmelerini duyabiliyordu. "Bunun kolay bir karar olmadığının farkındayım" dedi kadın polis. Kendini Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün Cinayet Masası Şefi Katrine Bratt olarak tanıtmıştı.

"Karar benim adıma çoktan verilmiş gibi duruyor" dedi Dagny.

"Sizi elbette bir suçlamayı geri çekmeniz için zorlayamayız" dedi Bratt.

"Ama gerçekte yaptığınız tam olarak bu" dedi Dagny. "Onun cinayet suçundan mahkûm edilmesinin sorumluluğunu bana yüklüyorsunuz."

Polis memuru başını eğerek sıraya baktı.

"Norveç eğitim sisteminin birinci amacı nedir, biliyor musunuz?" diye sordu Dagny. "Öğrencilere sorumlu bir vatandaş olmayı öğretmek. Bunun bir ayrıcalık olduğu kadar sorumluluk da olduğunu aşılamak. Svein Finne hayatının geri kalanını hapiste geçirecekse tabii ki suçlamamı geri çekebilirim."

"Mağduriyetinizin telafi edilmesine gelirsek..."

"Para falan istemiyorum. Sadece unutmak istiyorum."

Dagny saatine baktı. Bir sonraki dersin başlamasına dört dakika vardı. Mutluydu. Evet, on yıllık öğretmenlik hayatından sonra bile hâlâ çocuklara daha iyi bir gelecek kurmalarına yardımcı olacağına gönülden inandığı bir şeyler verebildiği için mutluydu. Bu ona anlamlı geliyordu. Doğru bir yolda olduğunu hissettiriyordu. Tüm istediği buydu aslında. Bir de o günü unutmak. "Hapse gireceğine söz verebilir misiniz?"

Polis memuru "Söz veriyorum" dedi ve ayağa kalktı.

"Harry Hole" dedi Dagny. "Ona ne olacak?"

"Bilmiyorum ama umarım Finne'nin avukatı adam kaçırma suçlamasını geri çeker."

"Umarım mı?"

"Yaptığı şey kanuna aykırıydı ve bir polisin yapmaması gereken bir şeydi" dedi Katrine. "Ama Finne'yi yakalamak için kendini feda etti."

"Ondan intikamını almak için beni de feda ettiği gibi mi?"

"Dediğim gibi, bu konuda Harry Hole'un davranışını savunacak değilim fakat şu bir gerçek ki o olmasaydı Svein Finne muhtemelen sizin ve başka kadınların hayatını karartmaya devam edecekti."

Dagny yavaşça başıyla onayladı.

"Emniyete dönüp bir sorguya hazırlanmam gerekiyor. Bize yardım etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Size söz veriyorum, pişman olmayacaksınız."

23

"Hayır, rahatsız etmiyorsunuz Bayan Bratt" dedi Johan Krohn, telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp gömleğini iliklerken. "Demek üç suçlama da düştü, öyle mi?"

"Siz ve Finne sorgu için ne zaman hazır olursunuz?"

Johan Krohn, Bergen aksanıyla yuvarladığı r'leri duymaktan hoşlanıyordu. Bratt'ın güçlü bir aksanı yoktu fakat yine de konuşması oradan bir iz taşıyordu. Uzun ama çok da uzun olmayan bir etek gibi. Katrine Bratt'ı severdi. Güzel, akıllı ve karşı durmayı bilen bir kadındı. Parmağında alyans olması ona bir anlam ifade etmiyordu. Bunun en büyük kanıtı kendisiydi. Bu denli gergin konuşması da onu heyecanlandırıyordu. Bir alıcının parayı uzattıktan sonra torbacının malı vermesini beklerken hissettiği gerginliğin aynısıydı. Krohn pencereye gitti, baş ve işaretparmağını jaluzinin iki çubuğu arasına koydu ve perdeyi aralayıp hukuk bürosunun altı kat aşağısındaki Rozenkrantz Caddesi'ne baktı. Saat üçü yeni geçmişti ama Oslo'da bu iş çıkışı saati anlamına geliyordu. Tabii işiniz hukuk değilse. Krohn günün birinde petrol bittiğinde ve Norveç halkı gerçek dünyanın ihtiyaçlarıyla yeniden yüzleşmek zorunda kaldığında neler olacağını düşünürdü bazen. İyimser yanı her şeyin yolunda gideceğini, insanların yeni durumlara düşündüğünden daha hızlı uyum sağladığını, savaş görmüş ülkelere bakmasının yeter-

li olduğunu söylüyordu. Gerçekçi yanı ise yenilikçilik ve üst düzey düşünme geleneği olmayan bir ülke olarak geldikleri yere, yani Avrupa ekonomilerinin en alt ligine geri döneceklerinden emindi.

"İki saate orada oluruz" dedi Krohn.

"Harika" dedi Bratt.

"O halde görüşürüz, Bayan Bratt."

Krohn telefonu kapattı ve bir an telefonu nereye koyacağını bilemeyerek dikildi.

"Burada" dedi karanlıktaki Chesterfield koltuktan gelen bir ses.

Krohn oraya yürüdü ve pantolonunu aldı.

"Eee?"

"Yemi yuttular" dedi Krohn. Pantolonunu giymeden önce üzerinde leke olmadığını kontrol etti.

"Yem mi? Kancaya takılan yem gibi mi?"

"Bana bir şey sorma, ben şu anda sadece müvekkilimin talimatlarını yerine getiriyorum."

"Ama ortada bir kanca olduğundan eminsin, öyle mi?"

Krohn omuz silkti ve ayakkabılarını bulmak için etrafa bakındı. "Kendimden biliyorum, diyelim."

Babasından yadigâr kalan *Quercus velutina*, yani kara meşeden yapılma sağlam masaya oturdu. Hızlı aramaya kaydettiği numaralardan birini aradı.

"Ben, Mona Daa." *VG*'nin suç muhabirinin enerjik sesi hoparlörden tüm odaya yayıldı.

"İyi günler, Bayan Daa. Ben, Johan Krohn. Genelde siz beni arardınız ama bu defa ben biraz girişkenlik göstereyim dedim. Gazetenizde yer vereceğinizi düşündüğüm bir haberim var."

"Svein Finne hakkında mı?"

"Evet. Az önce Oslo Emniyet Müdürlüğü'nden onaylattığım bir bilgiye göre cinayet suçlamasıyla kopan yaygarada

Finne'ye yöneltilen asılsız tecavüz suçlamalarıyla ilgili soruşturma durduruldu."

"Peki bunu adınızı vererek alıntılayabilir miyim?"

"Bu konuda çıkan dedikoduların doğruluğunu teyit ettiğimi yazabilirsiniz. Sanırım beni bu yüzden aramıştınız."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum ama bunu yazamam Bay Krohn."

"O halde söylentilerin önüne geçmek için bu bilgiyi kamuoyuyla paylaştığımı yazın. Sağdan soldan duyduklarınızın bir önemi yok."

Bir başka sessizlik yaşandı.

"Peki" dedi Daa. "Bana şey hakkında biraz ayrıntı..."

"Olmaz!" diyerek araya girdi Krohn. "Bu akşam daha fazlasını öğrenebilirsiniz. Ayrıca bugün beşe kadar hiçbir şey yayınlamayın."

"Sözüm söz, Bay Krohn. Tabii bu haberi benden başka kimse..."

"Haber sadece sizin, hayatım. Sonra konuşuruz."

"Son bir şey soracağım. Numaramı nasıl buldunuz? Hiçbir yerde yazmıyor da."

"Dediğim gibi, beni cep telefonumdan aramışsınız. Numaranız ekranımdaydı."

"Siz de kaydettiniz, öyle mi?"

"Evet, öyle yapmış olmalıyım." Krohn konuşmayı bitirdi ve deri koltuğa döndü. "Bluzunu giyersen yapacak bazı işlerimiz var sevgili Alise."

Björn Holm, Grünerlökka'daki Jealousy Bar'ın dışındaki kaldırımda dikiliyordu. Kapıyı açtı ve dışarı yayılan müziği duyunca onu burada bulabileceğini düşündü. Arkasındaki bebek arabasını neredeyse boş olan barın içine çekti. Uzun bir tezgâhın önünde dizili basit ahşap masaları ve duvarların dibindeki oturma bölümleriyle İngiliz tarzı orta büyük-

lükte bir bardı. Saat henüz beşti; akşam daha kalabalık olacaktı. Öystein Eikeland ve Harry, barı işlettikleri kısa dönemde nadir görülen bir şeyi başarmışlar, insanların ses sisteminden çalınan müziği dinlemek için geldiği bir bar yaratmışlardı. Havalı bir DJ yoktu burada. Yalnızca kapıda haftalık listelerle duyurulan gece temalarına göre seçilmiş arka arkaya parçalar çalınıyordu. Country ve Elvis gecelerinde müzik seçimi için Björn'e de danışmışlardı. En unutulmazı da "Amerika'nın M harfiyle başlayan eyaletlerinin müzisyenleri ve grupları tarafından yapılan en az kırk yıllık şarkılar" listesiydi.

Harry barda başını öne eğmiş, sırtı Björn'e dönük halde oturuyordu. Öystein Eikeland yeni gelen misafir için barın arkasından ellilik bir bardak aldı. Bu iyiye işaret değildi. Neyse ki Harry dik oturuyordu.

"Yaş sınırı yirmi, dostum!" diye bağırdı Öystein müziğin arasında sesini duyurarak. "Good Time Charlie's Got The Blues. Yetmiş başları. Danny O'Keefe'nin tek gerçek hiti. Harry'nin tarzı değil ama silkelenmek ve Jealousy Bar'da çalmak için uygun."

"Bir yetişkinle beraber de mi giremez?" diye sordu Björn, bebek arabasını oturma bölümlerinden birinin önüne çekerek.

"Sen ne zaman yetişkin oldun, Holm?" Öystein bardağını koydu.

Björn gülümsedi. "Çocuğunu ilk kez gördüğün ve tamamen âciz olduğunu fark ettiğin an yetişkin oluyorsun. Çünkü büyüyene kadar yetişkinlerin dünya kadar yardımına ihtiyacı olacağını biliyorsun. Aynı bu adam gibi." Björn elini Harry'in omzuna koydu. Harry'nin başını öne eğerek cep telefonundan bir şey okuduğunu gördü.

"*VG*'nin tutuklamayla ilgili attığı manşeti gördün mü?" diye sordu Harry, önünde duran fincanı alarak. Kahve içiyordu.

"Evet. Senin resmini koymuşlar."

"O umurumda bile değil. Az önce yayınladıkları habere bak." Harry okuması için telefonu Björn'e doğru tuttu.

"Bir anlaşma yaptığımız yazıyor" dedi Björn. "Cinayete karşılık tecavüz. Evet, sık görülen bir durum değil ama bazen böyle şeyler olur."

"Ama genelde basına çıkmaz" dedi Harry. "Çıksa bile iş tamamen bittikten sonra çıkar."

"İşin bitmediğini mi düşünüyorsun?"

"Şeytanla bir anlaşma yapıyorsan şeytanın bunun neden iyi bir anlaşma olduğunu düşündüğünü kendine sorman gerekir."

"Biraz paranoya yapmıyor musun?"

"Sadece bir polis sorgusuyla itirafının düzgün bir şekilde alınmasını umuyorum. Sığınakta kaydettiklerim Krohn gibi bir savunma avukatı varken hiçbir işe yaramayacak."

"Artık basında bile çıktığına göre o itirafı yapmak zorunda. Yapmazsa onu tecavüzden yargılatacağız. Katrine şu anda onunla görüşüyor."

"Hımm." Harry telefonuna dokundu ve kulağına götürdü. "Oleg'i gelişmelerden haberdar etmeliyim. Bu arada, sen neden geldin?"

"Ben... şey... Katrine'e sana göz kulak olacağımın sözünü verdim. Evde değildin, Schröder'de de yoktun. Açıkçası son vukuatından sonra buradan temelli kovulduğunu düşünüyordum."

"Evet öyle; ama o salak akşama kadar gelmeyecekmiş." Harry bebek arabasını işaret etti. "Bakabilir miyim?"

"İnsanları fark edip hemen uyanıyor."

"Tamam." Harry telefonu kulağından indirdi. "Meşgul çalıyor. Önümüzdeki perşembenin şarkı listesi için önerin var mı?"

"Tema ne?"

"Orijinalinden daha iyi yorumlanmış şarkılar."

"Joe Cocker'ın 'A Little...'"

"O var zaten. Francis and the Lights'ın 'Can't Tell Me Nothing'ine ne dersin?"

"Kanye West mi? Sen iyi misin, Harry?"

"Tamam. O zaman bir Hank Williams şarkısı?"

"Delirdin mi? *Kimse* Hank'ten daha iyi Hank şarkısı yapamaz."

"Peki Beck'in 'Your Cheatin' Heart' yorumu?"

"Sana yumruk atmamı mı istiyorsun?"

Harry ve Öystein gülerken Björn onu kasten kızdırdıklarını anladı.

Harry kolunu Björn'ün omzuna attı. "Özledim seni. İkimiz çok yakında korkunç bir cinayeti birlikte çözebilir miyiz?"

Björn şaşkınlıkla Harry'nin gülümseyen yüzüne bakarken başını aşağı yukarı salladı. Gözlerinde her zamankinden farklı yoğun bir parıltı vardı. Belki de sonunda kafayı yemişti. Üzüntü nihayet onu delirtmeyi başarmıştı. Harry'nin gülümsemesi ekim ayındaki sabah buzu gibi birdenbire dağılınca Björn bir kez daha çaresiz bir acının karanlık derinliklerine bakarken buldu kendini. Harry sadece mutluluğu bir anlığına tatmak istemişti sanki. Sonra da onu tükürmüştü.

"Evet" dedi Björn sakince. "Yapacağımızdan eminim."

Katrine gözlerini kaydın başladığını gösteren mikrofonun yukarısındaki kırmızı ışığa dikmişti. Gözlerini yukarı kaldırırsa Svein Finne, yani "Nişanlı" ile göz göze geleceğini biliyordu. Kendisi değil, o etkileneceği için yapmak istemiyordu bunu. Finne'nin kadınlara olan sapkın eğilimi yüzünden sorguya erkek bir polisin girip girmemesi gerektiğini tartışmışlardı. Fakat Finne'nin eski sorgu tutanaklarını okuduklarında onun kadın polislere karşı daha açık konuştuğunu görmüşlerdi. Ama Katrine bunu onunla göz göze gelerek mi yaptıklarından emin değildi.

Üzerindeki bluz tahrik edici olmaktan uzaktı. Ya da Katrine'in onun bakışlarından korktuğu izlenimini veriyordu. Bir polis memurunun kayıt cihazlarıyla ilgilendiği kontrol odasına göz attı. Memurla birlikte, soruşturma ekibinden Magnus Skarre ve Finne Katrine'le yalnız konuşmak istediğini söylediğinde biraz gönülsüzce sorgu odasını terk eden Johan Krohn da oradaydı.

Katrine polis memuruna bakarak başını salladı ve memurdan aynı şekilde cevap aldı. Dosya numarasını, kendi adını, Finne'nin adını, bulundukları yeri, tarihi ve saati yüksek sesle okudu. Ses kasetlerinin bozulabildiği zamanlardan kalma bir uygulamaydı ama aynı zamanda sorgunun resmi olarak başladığını belirten bir uyarı görevi de görüyordu.

Katrine haklarından ve sorgunun başladığından haberdar olup olmadığını sorduğunda Finne hafif bir gülümseme ve aşırı derecede temiz bir diksiyonla "Evet" dedi.

"10 Mart gecesinden ve 11 Mart'ın sabahından başlayalım" dedi Katrine. "Bu tarih bundan böyle cinayet gecesi olarak anılacak. O gece ne oldu?"

"Hap içmiştim" dedi Finne.

Katrine başını eğerek not aldı.

"Valium. Stesolid. Ya da Rohypnol. Belki de hepsinden biraz."

Sesi Katrine'e dedesi Sotra'da çakıllı yollarda traktör sürerken tekerleklerin çıkardığı sesi hatırlatıyordu.

"O yüzden bazı şeyleri bulanık hatırlıyor gibiyim."

Katrine yazmayı bıraktı. *Bulanık mı?* Boğazının arkasında metalik bir tat hissetti. Korkunun tadı. Yoksa itirafını geri çekmeyi mi planlıyordu?

"Tabii azdığımda daima kafam karıştığı için de böyle olabilir."

Katrine başını kaldırdı. Svein Finne ile göz göze geldiler. Bir şey başını matkap gibi deliyordu sanki.

Finne dudaklarını ıslattı. Sesini alçalttı. "Ama önemli şeyleri muhakkak hatırlarım. Zaten bu sorguyu bunun için yapıyoruz, değil mi? Yanımızda götürüp yalnız kaldığımızda kullanabileceğimiz anılar için?"

Katrine, Finne'nin sözlerinin daha anlaşılır olması için sağ elini aşağı yukarı oynattığını görünce başını eğip notlarına gömüldü.

Skarre, Finne'yi kelepçelemeleri gerektiğini söylemişti ama Katrine kabul etmemişti. Ondan korktuklarını belli ederlerse bunun Finne'ye zihinsel bir üstünlük kazandıracağına inanıyordu. Onlarla oyuncak gibi oynayabileceğine. Oysa sorgu başlayalı henüz bir dakika olmuştu ve Finne'nin yaptığı tam olarak buydu.

Katrine önündeki dosyaları karıştırdı. "Hafızan çok iyi değilse burada duran üç tecavüz dosyası hakkında konuşabiliriz. Belki tanık ifadeleri hafızanın yerine gelmesine yardımcı olur."

"Sen kazandın" dedi Finne. Katrine başını kaldırmasa da hâlâ gülümsediğini biliyordu. "Dediğim gibi, önemli ayrıntıları hatırlıyorum."

"O zaman başlayalım."

"Akşam dokuz gibi eve girdim. Karnı ağrıyordu ve yüzü biraz solgundu."

"Bir dakika. İçeri nasıl girdin?"

"Kapı açıktı, ben de girdim. Çığlık atıp durdu. Çok korktu. O yüzden onu tu-tuttum."

"Boğazından mı tuttun? Yoksa kollarından mı?"

"Hatırlamıyorum."

Katrine çok hızlı gittiklerini, daha fazla ayrıntıya ihtiyacı olduğunu biliyordu fakat şu an için en önmelisi fikrini değiştirmeden önce ondan bir itiraf duyabilmekti. "Sonra ne oldu?"

"Acı içinde kıvranıyordu. Kan içindeydi. Bir bı-bıçak kullandım..."

"Kendi bıçağını mı?"

"Hayır, bıçaklıktan aldığım daha keskin bir bıçağı."

"Vücudunun neresinde kullandın?"

"Bu-burasında."

"Sorgulanan şahıs karnını gösteriyor" dedi Katrine.

"Göbek deliği" dedi Finne, etkilenmiş, çocuksu bir sesle. "Göbek deliği."

"Göbek deliği" diye tekrarladı Katrine, kabaran midesini bastırmak için yutkunarak. İçindeki zafer coşkusunu zapt etmeye çalıştı. İtirafı almışlardı. Bundan sonrası çocuk oyuncağıydı.

"Rakel Fauke'yi tarif edebilir misin? Bir de mutfağı?"

"Rakel mi? Güzeldi. Senin gibi, Ka-Katrine. Birbirinize çok benziyorsunuz."

"Ne giyiyordu?"

"Hatırlamıyorum. Ne kadar benzediğinizi daha önce söyleyen oldu mu? Ka-kardeş gibisiniz."

"Mutfağı tarif et."

"Hapishane gibiydi. Pencerelerde parmaklıklar vardı. İnsan neredeyse bir şeyden korktuklarını düşünüyor." Finne güldü. "Bugünlük paydos diyelim mi, Katrine?"

"Ne?"

"Yapacak işlerim var."

Katrine hafif bir panik duygusuna kapıldı. "Ama daha yeni başladık."

"Başım ağrıyor. Böyle travmatik olayları atlatmak çok zor. Umarım beni anlıyorsundur."

"En azından son bir şey..."

"Aslında soru sormuyordum, hayatım. Burada işim bitti. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan bu akşam hücreme gelmen gerekiyor. O zaman mü-müsait olurum."

"Dagny Jensen'e gelen video kaydı. Onu sen mi gönderdin ve görüntü kurbana mı ait?"

"Evet." Finne ayağa kalktı.

Katrine göz ucuyla Skarre'nin hareketlendiğini gördü. Tek elini pencereye doğru kaldırdı. Sorularla dolu dosyasına baktı. Düşünmeye çalıştı. Onu zorlayabilir ve Krohn'un gereğinden fazla sert sorgu yöntemlerini gerekçe göstererek itirafı geçersiz kılma riskini göze alabilirdi. Ya da elindekiyle yetinip bununla savcıya rahatlıkla bir dava açtırabilirdi. Ayrıntıları daha sonra, mahkemeden önce alırlardı. Björn'ün birinci yıldönümlerinde hediye ettiği saate baktı.

"Sorgu 17.31'de sona erdi" dedi.

Başını kaldırdığında Gunnar Hagen'ın kıpkırmızı bir yüzle kontrol odasına girip Johan Krohn'la konuştuğunu fark etti. Skarre sorgu odasına geldi ve Finne'yi nezarethanedeki gözaltı hücrelerine geri götürmek için kelepçeledi. Katrine, Krohn'un omuzlarını kaldırarak bir şey söylediğini ve Hagen'ın daha da kızardığını gördü.

"Görüşürüz Bayan Bratt."

Kelimeler kulağının o kadar yakınından söylenmişti ki onlarla birlikte gelen ince tükürük serpintisini hissetti. Finne ve Skarre odadan ayrıldı. Krohn da onların peşinden gitti.

Katrine yüzünü bir kâğıt mendille sildikten sonra Hagen'ın yanına gitti.

"Krohn yaptığımız pazarlığı *VG*'ye anlatmış. Sitede yayınlamışlar bile."

"Savunma olarak ne söyledi peki?"

"İki tarafın da bunu sır olarak saklamayacağına dair bir söz vermediğini söyledi. Sonra da bana gizli bir anlaşma yaptığımızı mı düşündüğümü sordu. Çünkü bu tür anlaşmalar yapmaktan kaçınıyormuş."

"İkiyüzlü herif. Sadece neler yapabildiğini herkese göstermek istiyor."

"Umalım da öyle olsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Krohn akıllı ve düzenbaz bir savunma avukatı. Ama ondan bile daha düzenbaz olan biri var."

Katrine emniyet müdürüne baktı. Alt dudağını ısırdı. "Müvekkilini mi kastediyorsun?"

Hagen onu onayladı. İkisi birden döndüler ve açık duran kapıdan koridora baktılar. Finne, Skarre ve Krohn asansörü bekliyordu.

"*Kesinlikle* kötü bir zamanda aramıyorsunuz, Bay Krohn" dedi Mona Daa, kulaklığını düzeltip spor salonunun aynalı duvarı karşısında kendini inceleyerek. "Ben de zaten size ulaşmaya çalışıyordum. Herhalde şu sıralar Norveç'teki her gazeteci gibi."

"Evet, biraz öyle oldu. Hemen konuya gireceğim. İtirafla ilgili bir basın bildirisi yayınlayacağız ve bu bildiriye Finne'nin birkaç saat önce çekilmiş bir fotoğrafını da eklemeyi düşünüyoruz."

"Güzel, onun için kullandığımız fotoğraflar en az on yıllık olmalı."

"Yirmi. Finne bu özel resmi size bir şartla gönderecek. Onu birinci haberiniz yapmanız şartıyla."

"Efendim?"

"Nedenini bana sormayın; sadece böyle istiyor."

"Sizin de şüphesiz çok iyi bildiğiniz gibi ben bunun sözünü verebilecek yetkiye sahip değilim."

"Gazeteci dürüstlüğünüzü göstermek istediğinizi biliyorum elbette. Ama eminim ki bu resmin değerini de biliyorsunuzdur."

Mona başını yana eğip vücudunu süzdü. Halter kaldırırken kullandığı geniş kemer, penguen biçimindeki vücuduna (bu benzetme daha çok doğuştan gelen kalça çıkığını sebebiyle yalpalayarak yürüyüşünden kaynaklanıyordu) kısa bir anlığına da olsa kum saati şekli veriyordu. Mona bazen anlam-

sızca ağırlık kaldırmak dışında hiçbir işe yaramayan bu kemerin spor salonunda bu kadar zaman harcamasının gerçek sebebi olduğundan şüpheleniyordu. Tıpkı kendisini beğenmenin, toplumun bekçiliğini yapma, ifade özgürlüğünü savunma, gazeteci merakı ve her sene Basın Ödülleri verilirken geveledikleri diğer saçmalıklara kıyasla onu işinde daha çok motive ettiği gibi. Bunlara da inanıyordu inanmasına ancak tüm bu saydıkları göz önünde bulunmaktan, gazetede imzasını görmekten ve başkalarıyla boy ölçüşmekten *sonra*, yani ikinci sırada geliyordu. Duruma bu açıdan bakıldığında, Finne'nin bir seri tecavüzcü ve katil olmasına rağmen gazetede kocaman bir resminin basılmasını istemesi o kadar da tuhaf gelmiyordu. Sonuçta Finne hayatını buna adamıştı ve katil olacaksa da meşhur bir katil olmayı istemesi anlaşılırdı. İnsanlar sevilmediklerinde diğer seçenekleri korkulan birine dönüşmek olurdu.

"Bu zaten farazi bir ikilem" dedi Mona. "Resim iyi kalitede olursa büyütüp kullanacağımızdan şüpheniz olmasın. Özellikle de onu bize diğer gazetelerden bir saat önce gönderirseniz. Olur mu?"

Roar Bohr, Blaser R8 Professional tüfeğini pencerenin kasasına doğrulttu ve Swarovski X5i dürbününden baktı. Evleri Ring 3 otobanının batısında, Smestad kavşağının hemen aşağısındaki bir yamaçtaydı ve açık duran bodrum penceresinden yolun karşı tarafındaki evlerin yanı sıra 1800'lü yıllarda şehrin varlıklı kesimine buz tedarik etmek için yapılan küçük ve sığ bir yapay göl olan Smestaddammen de görünüyordu.

Vizörün kırmızı noktası suda sanki rüzgârın gücüyle gidiyormuş gibi süzülen iri ve beyaz bir kuğunun üzerinde durdu. Mesafe dört ya da beş yüz metre, yani neredeyse yarım kilometre vardı. Koalisyon güçlerindeki Amerikalı müttefik-

lerine göre bu uzaklık "azami nişangâh mesafesinin" hayli üzerindeydi. Kırmızı nokta artık kuğunun başındaydı. Bohr dürbünü indirerek noktayı suya, kuğunun biraz yukarısına getirdi. Nefesine odaklandı. Tetiği hafifçe bastırdı. Rena'daki en çömez askerler bile mermilerin bir yay çizerek gittiğini çünkü en hızlı merminin bile yerçekiminden etkilendiğini, bu nedenle hedef ne kadar uzaksa o kadar yukarıya nişan alınması gerektiğini anlardı. Hedef arazinin yüksek bir bölümündeyse mermi "yokuş yukarı" gideceği için daha da yukarıya nişan alınması gerektiğini de anlarlardı. Fakat hedef aşağıdaysa yine de düz arazidekine kıyasla daha aşağıya değil, daha yukarıya nişan alınması gerektiğini anlattığında genelde karşı çıkarlardı.

Roar Bohr dışarıdaki ağaçlara bakarak rüzgâr olmadığını görebiliyordu. Sıcaklık on derecenin üzerindeydi. Kuğu saniyede yaklaşık bir metre hareket ediyordu. Merminin küçük kafasını havaya uçurduğunu hayal etti. Boynu gerginliğini kaybedecek ve bembeyaz gövdesinin üzerine bir yılan gibi düşecekti. Özel Kuvvetler'deki bir keskin nişancı için bile zorlu bir atıştı bu. Ama kendisinin ve arkadaşlarının Roar Bohr'dan beklentisini aşan bir atış değildi. Ciğerlerindeki havayı boşalttı ve dürbünü köprünün yanındaki küçük adaya çevirdi. Dişi kuğu ve yavruları oradaydı. Önce adayı, ardından gölün geri kalanını taradı ama hiçbir şey göremedi. İç geçirdi, tüfeği duvara dayadı ve bir A4 kâğıdının son kısmının yazıldığı, gürültüyle çalışan yazıcının başına gitti. *VG*'nin internet sayfasında az önce yayımlanan bir fotoğrafın ekran görüntüsünü almıştı. Önünde duran ve tamamına yakını bitmiş olan yüze baktı. Geniş, yassı bir burun. Alaycı bir ifadeyle hafifçe gülümseyen iki kalın dudak. Arkaya doğru sımsıkı çekilmiş ve muhtemelen ensenin üzerinde bir örgüyle toplanmış saçlar. Svein Finne'nin gözlerinin ince görünmesine ve düşmanca bakmasına sebep olan şey bu olmalıydı.

Yazıcı uzun süren son bir inlemeyle sayfanın son kısmını çıkarırken bu korkunç adamdan kurtulmak ister gibiydi. Az önce Rakel Fauke cinayetini bariz bir küstahlıkla itiraf eden adamdan. Afganistan'daki her bomba patlamasını, özellikle de başarıyla sonuçlananları üstlenen Taliban gibi. Afganistan'daki bazı askeri birlikler de öldürülen kişi sayısını çalma fırsatı doğduğunda bu *sahip çıkma* işini yapardı. Hatta durum bazen mezar hırsızlığından farksız görünürdü. Roar, karışık çatışmalardan sonra falanca sayıda düşman öldürdüğünü iddia eden ama amirleri ölen askerlerin miğferlerindeki kameraların kayıtlarını kontrol edip o düşmanların ölen askerler tarafından öldürüldüğünü görünce yalanı ortaya çıkan askerlere şahit olmuştu.

Roar Bohr kâğıdı yazıcıdan aldı ve geniş bodrum salonunun diğer ucuna gitti. Kâğıdı mermileri tutan metal kutunun önüne asılmış hedeflerin birine tutturdu. Geri çekildi. Mesafe on metre elli santimdi. Üç kat ses geçirmez cam taktırdığı pencereyi kapattı ve kulaklığını taktı. Ardından bilgisayarın yanın duran High Standard HD 22 tabancayı aldı, baskı altındaki durumlarda yapılması gerektiği gibi çabucak nişan aldı ve silahı hedefe doğrultup ateş etti. Birinci atış. İkinci atış. Üçüncü atış.

Bohr kulaklığı çıkardı, susturucuyu alıp High Standard'ın namlusuna taktı. Susturucu dengeyi değiştirdiği için onunla ateş etmek farklı silahla talim yapmaya benzerdi.

Bodrumun merdiveninden gelen ayak seslerini duydu.

"Kahretsin" diye mırıldanıp gözlerini yumdu.

Gözlerini açtığında karşısında Pia'nın benzi atmış gergin ve öfkeli yüzünü gördü.

"Ödümü patlattın! Evde yalnız olduğumu sanıyordum!"

"Özür dilerim Pia. Ben de öyle sanıyordum."

"Özür falan dileme, Roar! Artık evin içinde ateş etmeyeceğine söz vermiştin! Alışverişten dönüyorum, tam işlerimi

yapmaya başlayacakken birden... Her neyse, sen neden işte değilsin? Ve neden çıplaksın? Ayrıca yüzündeki de ne?"

Roar Bohr aşağı baktı. Ah, evet, çıplaktı. Parmağını yüzüne değdirdi. Parmak ucuna baktı. Özel Kuvvetler'in siyah kamuflaj boyasıyla boyanmıştı.

Tabancasını masaya bıraktı ve parmağıyla klavyenin tuşlarına gelişigüzel bastı.

"Evden çalışıyorum."

Saat akşamın sekiziydi ve soruşturma ekibi Cinayet Masası'nın özel günlerinde gittiği Justice'de toplanmıştı. Davanın çözülmesini kutlama fikri Skarre'den çıkmıştı ve Katrine bu fikre karşı iyi bir sav üretmeyi başaramamıştı. Neden onlarla beraber bu bara geldiğini açıklayamadığı gibi. Başarıları kutlamak bir gelenekti, ekibi kaynaştırıyordu ve Cinayet Masası'nın şefi olarak Finne'nin itirafından sonra Justice'e gitmeyi ilk öneren aslında o olmalıydı. Davayı çözme şerefini Kripos'un ellerinden almış olmaları bu başarının zevkini azaltmamıştı. Gerçi Winter'la yarım saat süren tatsız bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştı ve Winter, davayı araştıran ana birim olarak Finne'yi Kripos'un sorgulaması gerektiğini söylemişti. Katrine davanın Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün görev alanına giren üç tecavüz suçlamasıyla bağlantılı olduğunu ve bu anlaşmayı yalnızca Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün yapabileceğini açıkladığında gönülsüzce razı gelmişti. Başarıya karşı çıkmak zordu.

O halde aklını kurcalayan neydi? Her şey yerli yerinde görünmesine rağmen hâlâ onu rahatsız eden bir şey vardı. Harry buna senfoni orkestrasındaki tek yanlış nota derdi. Onu duyardınız ama nereden geldiğini bir türlü çözemezdiniz.

"Uyuya mı kaldın, şef?"

Katrine irkildi ve bira bardağını masadaki iş arkadaşlarının havada tuttuğu bardaklara doğru kaldırdı.

Herkes buradaydı. Telefonuna cevap vermeyen Harry dışında. Sanki içinden geçene cevap verir gibi o anda cep telefonu titremeye başladı. Katrine hevesle telefonu çıkardı. Ekranda Björn'ün adı yazılıydı. Aklından kısacık bir an için o hin düşünce geçti. Görmemiş gibi yapabilirdi. Sonra da itirafla ilgili basın bildirisi yayınladıktan sonra telefonunun susmadığını –ki bu kısmı gerçekti– ve cevapsız çağrılar listesinde adını fark etmediğini söyleyebilirdi. Ne var ki içindeki lanet olası annelik dürtüsü baskın çıktı. Ayağa kalktı, kalabalık gruptan uzaklaşıp tuvaletlerin olduğu tarafa gitti ve cevaplama tuşuna bastı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı" dedi Björn. "Uyuyor. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Orada ne kadar kalacağını öğrenmek istedim."

"Gereğinden fazla değil. Ama hemen de kalkamam."

"Kalkma tabii ki, anlıyorum. Başka kimler var?"

"Kimler mi? Davada çalışan ekip var tabii ki."

"Sadece onlar mı? Dışarıdan... kimse yok mu?"

Katrine sırtını doğrulttu. Björn kibar ve düşünceli bir adamdı. Kendince bir cazibesi olduğu ve etrafına dingin, sağlam bir güven dalgası yaydığı için herkes tarafından sevilen bir adam. Ne var ki ikisi bu konuyu hiç konuşmamış olmalarına rağmen Katrine, Björn Holm'un Cinayet Masası'ndaki erkeklerin yarısının –ve hatta bazı kadınların– en azından şefleri olana kadar ağızlarının suyunu akıtan bir kadını nasıl olup da kapabildiğini kendine düzenli aralıklarla sorduğundan kesinlikle emindi. Björn'ün konuyu asla açmamasının nedenlerinden biri, çok az şeyin kendine güvensiz ve kıskanç bir eş kadar çekicilikten uzak olduğunu bilmesiydi büyük ihtimalle. Katrine onu on sekiz ay önce terk ettiğinde ve tekrar bir araya gelene kadar kısa bir süre ayrı kaldıklarında bile bunu gizlemeyi başarmıştı. Ancak bir rolü uzun za-

man sürdürebilmek zordu ve Katrine son aylarda aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etmeye başlamıştı. Belki Björn evde bebeğe baktığı, belki sadece uykusuz kaldıkları içindi. Belki de Katrine'in son altı aydır uğraşmak zorunda kaldığı şeyler onu biraz hassaslaştırmıştı.

"Biz bizeyiz" dedi. "Saat on olmadan eve dönerim."

"Daha uzun kalabilirsin. Sadece iyi misin, onu merak ettim."

Katrine "On olmadan" diye tekrarladı ve yüzünü kapıya çevirdi. Diğer müşterilerin arasında dikilip etrafına bakınan uzun boylu adamı gördü.

Telefonu kapattı.

Adam rahat görünmeye çalışsa da vücut dilinden ve gözlerindeki endişeli bakıştan gerginliği anlaşılıyordu. Az sonra onu fark etti ve Katrine omuzlarının gevşediğini gördü.

"Harry!" dedi. "Gelmişsin." Katrine ona sarıldı. Kısa süren kucaklaşmalarını fırsat bilerek aynı zamanda hem tanıdık hem de yabancı olan o kokuyu içine çekti. Ve Harry Hole'un en iyi özelliğinin çok güzel kokması olduğunu bir kez daha anladı. Parfüm, çimen ya da ağaç kadar güzel bir koku değildi bu. Bazen bayat içki kokardı, bazen de Katrine buruk bir ter kokusu alırdı. Ama bir bütün olarak ele alındığında tarifi zor bir biçimde *güzel* kokardı. *Onun* kokusuydu bu. Bunu düşündüğü için kendini suçlu hissetmesi gerekmezdi, değil mi?

Magnus Skarre hafif donuk bakan gözlerle ve yüzünde mutlu bir sırıtışla yanlarına geldi.

"Sıra bendeymiş, öyle diyorlar." Ellerini onların omuzlarına attı. "Bira ister misin, Harry? Finne'yi yakalayanın sen olduğunu duydum. İşte bu be!"

"Kola yeterli" dedi Harry, Skarre'nin elini omzundan alarak.

Skarre bara gitti.

"Demek içkiyi yine bıraktın" dedi Katrine.

Harry başıyla onayladı. "Bir süreliğine."

"Sence neden itiraf etti?"

"Finne mi?"

"İtiraf ederek cezasını hafifletmek istediğini ve gönderdiği video yüzünden elimizde onun aleyhine somut bir delil olduğunu fark ettiğini biliyorum. Tabii tecavüzden yargılanmaktan da kurtuldu. Ama *hepsi* bu kadar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sence de hepimiz bunu istemiyor, buna *ihtiyaç* duymuyor muyuz? Günahlarımızı itiraf etmeye?"

Harry ona baktı. Dudaklarını ıslattı. "Hayır" dedi.

Katrine masalarına eğilen şık ceketli ve mavi gömlekli bir adamı fark etti. Masadakilerden biri onu ve Harry'yi işaret edince adam başını sallayıp onlara doğru yürüdü.

"Gazeteci alarmı" diyerek iç çekti Katrine.

"Ben, Jon Morten Melhus" dedi adam. "Bütün akşam size ulaşmaya çalıştım, Bayan Bratt."

Katrine ona daha yakından baktı. Gazeteciler genelde bu kadar nazik olmazdı.

"Sonunda Emniyet Müdürlüğü'nden birine ulaştım ve sizi arama sebebimi açıkladım. O da bana sizi burada bulabileceğimi söyledi."

Emniyet Müdürlüğü'nde hiç kimse telefonla arayan bir yabancıya Katrine'in yerini söylemezdi.

"Ulleval Hastanesi'nde cerrahım. Sizi bir süre önce yaşadığımız hayli ilginç bir olay için arıyordum. Bir doğum esnasında komplikasyonlar oluştu ve acilen sezaryen uygulamak zorunda kaldık. Annenin yanında çocuğun babası olduğunu söyleyen, kadının da bunu onayladığı bir adam vardı. İlk bakışta anneye yardım edecek gibi görünüyordu. Anne sezaryen yapmamız gerektiğini öğrenince epey bir endişelendi ve adam yanına oturup alnını okşadı, onu rahatlattı ve operasyonun çok kısa süreceğini anlattı. Haklıydı da; genelde be-

beği almamız beş dakikayı geçmezdi. Yine de o anı hatırlıyorum çünkü kadına şöyle dediğini duydum: 'Karnına bir bıçak girecek. Sonra da bitecek.' Yanlış bir açıklama sayılmazdı ama kelime seçimleri biraz tuhaftı. Sonrasında onu hemen öptüğünü görünce bunu düşünmeyi bıraktım. Ama garip olan, öptükten sonra kadının dudaklarını silmesiydi. Ve biz çalışırken sezaryeni videoya çekmesi. En garibi de, birden kendine yer açarak kadının yanına gelmesi ve bebeği kendisinin çıkarmayı istemesi oldu. Biz onu durdurmaya fırsat bulamadan elini açtığımız kesikten içeri soktu."

Katrine yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin" dedi Harry sessizce. "Kahretsin, kahretsin."

Katrine ona baktı. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordu ama kafası hâlâ karışıktı.

"Onu uzaklaştırmayı başardık ve operasyonun geri kalanını tamamladık" dedi Melhus. "Neyse ki annede enfeksiyon belirtisi görülmedi."

"Svein Finne. Svein Finne'ydi."

Melhus, Harry'ye baktı ve başını yavaşça aşağı yukarı oynattı. "Ama bize farklı bir isim verdi."

"Tabii ki öyle yapacaktı" dedi Harry. "Ama bugün *VG*'de çıkan fotoğrafını gördünüz."

"Evet. Ve onun aynı adam olduğuna hiç şüphem kalmadı. Özellikle de arka planda, duvarda asılı tabloyu görünce. Fotoğraf doğum servisimizin bekleme salonunda çekilmiş."

"Peki bu olayı neden bu kadar geç ihbar ediyorsunuz ve neden özellikle bana anlatıyorsunuz?" diye sordu Katrine.

Melhus bir anlığına şaşırdı. "İhbar etmiyorum ki."

"Etmiyor musunuz?"

"Hayır. Zor doğumlarda ruhsal ve fiziksel baskı altında kalan insanların beklenmedik davranışlar sergilemesi görülmedik bir durum değil. Ayrıca anneye zarar vermek gibi bir niyetinin olmadığı açıktı. Sadece tüm ilgisi tamamen bebeğin

üzerindeydi. Dediğim gibi, sonrasında hepimiz sakinleştik ve her şey yolunda gitti. Hatta göbek bağını bile o kesti."

"Bıçakla" dedi Harry.

"Doğru."

Katrine kaşlarını çattı. "Ne oluyor Harry? Kafamın henüz almadığı neyi fark ettin?"

"Tarih ve saat" dedi Harry, Melhus'a bakmaya devam ederek. "Cinayetle ilgili haberi okudunuz ve Svein Finne'nin o saatte başka bir yerde olduğunu bize söylemek için buraya geldiniz. O gece doğum servisinizdeydi."

"Hipokrat yeminimiz yüzünden bu konuda biraz ikilem içinde kaldık. O yüzden sizinle yüz yüze konuşmak istedim, Bayan Bratt." Melhus, ancak kötü haber verme konusunda eğitimli birinin takınabileceği profesyonel ve cana yakın bir ifadeyle Katrine'e baktı. "Ebeyle görüştüm ve bana bu adamın annenin hastaneye yattığı saat olan 21.30'dan doğumun bittiği saat olan sabah beşe kadar burada olduğunu söyledi."

Katrine elini yüzüne koydu.

Masadan mutlu kahkahalar ve tokuşturulan bira bardaklarının çınlaması yükseldi. Birisi herkesi güldüren bir espri yapmış olmalıydı.

II

24

VG, polisin "Nişanlı" Svein Finne'yi serbest bıraktığını haber yaptığında vakit gece yarısı olmak üzereydi.

Johan Krohn aynı gazeteye müvekkilinin itirafının halen geçerli olduğunu ancak polisin kendi takdiri doğrultusunda bu itirafın Rakel Fauke ile değil, müvekkilinin doğum yapan bir anneye ve bebeğine zarar vermiş olabileceği bir başka saldırıyla ilgili olduğu sonucuna vardığını açıklamıştı. Görgü tanıkları, hatta videolu bir kanıt olmasına rağmen olayla ilgili hiçbir ihbar gelmemişti. Yine de itiraf yapılmış, müvekkili anlaşmaya uymuştu. Krohn, anlaşmada kendi paylarına düşen sorumluluğu yerine getirmedikleri ve gerçekliği şüpheli olan asılsız tecavüz suçlamalarını düşürmedikleri takdirde polisi olacaklara karşı uyarmıştı.

Harry'nin kalp atışları yavaşlamıyordu.

Neredeyse bileklerine kadar gelen suda nefes nefese dikiliyordu. Koşmuştu. Şehrin tüm caddelerini hiç cadde kalmayıncaya kadar koşmuş ve burada tükenmişti.

Kalbinin deli gibi çarpmasının sebebi bu değildi. Daha Justice'den ayrılırken çarpmaya başlamıştı. Felç edici soğuk önce bacaklarına, sonra dizlerine ve en sonunda kasıklarına tırmandı.

Opera Binası'nın önündeki meydanda dikiliyordu Harry.

Altındaki beyaz mermer, yaklaşan bir felaketi haber verircesine eriyen bir buzul gibi fiyorda kayıyordu.

Björn Holm uyandı. Yataktan çıkmadan kulak kesildi.

Bebek değildi. Yatağa gelip konuşmak istemediğini söyleyerek arkasına kıvrılan Katrine de değildi. Gözlerini açtı. Yatak odasının beyaz tavanına vuran cılız ışığı gördü. Komodine uzanıp telefonunun ekranından kimin aradığına baktı. Bir an tereddüt etti. Ardından sessizce yataktan kalktı ve hole gitti. Telefonu cevapladı.

"Gecenin bir yarısı" diye fısıldadı.

"Sağ ol, açacağından emin değildim" dedi Harry soğuk bir sesle.

"Lafı bile olmaz. İyi geceler."

"Dur, kapatma. Rakel'in davasındaki dosyalara ulaşamıyorum. Erişim kodum engellenmiş olmalı."

"Bunu Katrine'le konuşmalıydın."

"Katrine bir amir ve kurallara uymak zorunda, bunun ikimiz de farkındayız. Ama senin kodunu biliyorum ve şifreni de tahmin edebileceğimi düşündüm. Tabii ki doğrudan bana *veremezsin*; çünkü bu yasalara aykırı olur."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ama?" dedi Björn iç çekerek.

"Ama bana ipucu verebilirsin."

"Harry..."

"Buna ihtiyacım var, Björn. Çok ama çok ihtiyacım var. Katil Finne olmadığına göre başka biri yapmış. Haydi ama, buna Katrine'in de ihtiyacı var. Çünkü ne sizinkilerin ne de Kripos'un hiçbir bok bulamadığını biliyorum."

"Peki neden sen?"

"Sebebini biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Çünkü ben körlerle dolu bir dünyada gözü olan tek kişiyim."

Bir başka sessizlik anı yaşandı.

"İki harf, dört rakam" dedi Björn. "Seçmem gerekseydi onun gibi ölmek isterdim. Bir arabada, yeni yıla henüz girmişken."

Telefonu kapattı.

25

"Profesör Paul Mattiuzzi'ye göre katillerin çoğu sekiz kategoriden birine girer" dedi Harry. "Bir: kronik olarak saldırgan olanlar. Kolayca öfkelenen, otoriteye kızan, kendilerini şiddetin haklı bir tepki olduğuna inandıran, öfkelerini göstermekten içten içe zevk alan ve dürtülerine hâkim olmakta zorlanan kişiler. Ne yapacağını kestirebileceğin bir türdür."

Harry dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi.

"İki: kontrollü düşmanlık besleyenler. Nadiren öfkelenen, duygularına hâkim olabilen, kibar ve ciddi görünümlü insanlardır. Kurallara uyarlar ve kendilerini adaletin destekçisi olarak görürler. Nazik mizaçları insanlar tarafından zaman zaman kullanılır. Onları kaynayan bir düdüklü tencere gibi patlayana kadar anlamazsın. Bunlar komşuların 'dünya iyisi bir adamdı' diyerek bahsettiği türdür."

Harry çakmağını yaktı, sigarasına tuttu ve bir nefes çekti.

"Üç: küskünler. Herkesin üstlerine basıp geçtiğini, hak ettiklerini asla alamadıklarını hisseden, hayattaki başarısızlıklarını diğer insanlara yıkan kişiler. Bunlar özellikle de onları eleştiren ya da azarlayanlara karşı kin duyarlar. Kendilerini mağdur görürler, psikolojik olarak güçsüzlerdir ve içlerindeki şiddeti bastırmanın bir yolunu bulamadıkları için şiddete başvurduklarında genellikle kin duydukları kişileri hedef alırlar. Dört: travma geçirenler."

Harry dumanı ağzından ve burnundan verdi.

"Kişiliklerine karşı yapılan ve tüm kişisel güçlerini ellerinden alacak kadar yaralayıcı ve dayanılmaz olan bir saldırıya cinayetle yanıt verirler. Travma kurbanının varlığının ya da erkekliğinin özünün korunması için cinayet gerekli hale gelir. Koşulların farkındaysan bu cinayet türü çoğu zaman tahmin edilebilir ve önlenebilirdir."

Harry sigarayı işaret ve ortaparmağının ikinci boğumlarının arasında tutarak dikildi. Etrafı kahverengi toprak ve gri çakıllarla çevrili, kurumak üzere olan minik su birikintisine yansıması vuruyordu.

"Ardından diğer türler geliyor. Beş: takıntılı ve olgunlaşmamış narsistler. Altı: deliliğin eşiğinde bulunan paranoyak ve kıskanç kişiler. Yedi: deliliğin eşiğini çoktan aşmış olanlar."

Harry sigarayı tekrar dudaklarının arasına koydu ve yukarı baktı. Gözleri ahşap binada gezindi. Olay yerinde. Sabah güneşi pencereleri parlatıyordu. Terk edilmişliğinin derecesinin artması dışında evin hiçbir şeyi farklı görünmüyordu. İçi de aynıydı. Durağanlık duvarların ve perdelerin rengini, fotoğrafların yüzlerini, kitaplardaki anıları yutmuş gibi bir solgunluk vardı sadece. Son seferde görmediği bir şeyi görmemişti, o zaman düşünmediği bir şeyi düşünmemişti. Dün gece oldukları yere dönmüşlerdi: arkalarında dumanı tüten bina ve otel harabeleriyle en başa.

"Ya sekizinci kategori?" diye sordu Kaja, paltosuna daha sıkı sarılıp ayaklarını çakıllara vurarak.

"Proseför Mattiuzzi onlara 'sadece kötü ve sinirli olanlar' diyor. Yani diğer yedi türün karışımı."

"Sence aradığın katil, Amerikalı bir psikoloğun icat ettiği sekiz kategoriden birinde mi yani?"

"Hı-hı."

"Svein Finne de masum, öyle mi?"

"Hayır. Ama Rakel'in cinayetinde, evet."

Harry, Camel sigarasından derin bir nefes çekti. Öyle derindi ki dumanın sıcaklığını boğazında hissetti. Tuhaf ama Finne'nin itirafının sahte olması onda şok etkisi yaratmamıştı. Sığınakta oturdukları günden beri bir terslik olduğunu hissediyordu. Finne durumdan biraz fazla memnun gibiydi. Cinayet ya da tecavüzler hakkında itiraf ettiği hiçbir şey mahkemede kullanılmasın diye fiziksel şiddet görmek için onu kasten kışkırtmıştı. Rakel'in cinayetinin doğum servisinde olduğu gece işlendiğini en başından beri biliyor muydu? Videonun yanlış anlaşılmış olabileceğinin farkında mıydı? Yoksa kaderin bu cilvesini, bu trajikomik durumu daha sonra, Emniyet Müdürlüğü'ndeki sorgusundan önce mi fark etmişti? Harry mutfak penceresinin olduğu yöne, geçen yıl nisan ayında Rakel'le ikisinin bahçeyi temizlerken yaprakları ve dalları topladıkları yere baktı. Finne hapishaneden çıktıktan ve ailesini ziyaret edeceğini söyleyip Harry'ye içi boş tehditler savurduktan kısa bir zaman sonraydı bu. Finne bir gece o römorkun tepesine çıktıysa mutfak penceresindeki parmaklıkların arasından duvardaki ekmek tahtasını görmüş, hatta gözleri iyiyse üzerinde yazanı okumuş olabilirdi. Finne bu evin bir kale olduğunu anlamıştı. Ve planını yapmıştı.

Harry, Krohn'un tecavüz suçlamalarından kurtulmak için sahte itiraf kullanma kararını desteklediğinden emin değildi. Krohn böyle bir manevrayla kısa dönemde elde edeceği herhangi bir başarının, kurnazlığıyla bilinen bir savunma avukatı olmasına rağmen en büyük malvarlığı olan itibarının göreceği zarara kıyasla önemsiz olduğunu herkesten iyi biliyordu.

"Bu saydığın kategorilerin çok da belirleyici olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Kaja. Döndü ve aşağıda uzanan şehre baktı. "Hepimiz hayatımızın bir bölümünde bu tanımların birine ya da daha fazlasına giriyoruzdur."

"Hımm. Peki önceden tasarlanmış, soğukkanlı bir cinayet işliyor muyuz?"

"Cevabı zaten biliyorsan neden soruyorsun?"

"Belki de başka birinden duymak istiyorumdur."

Kaja omuzlarını kaldırdı. "Öldürmek sadece bağlama bakar. Şehrin saygın kasabı, vatanın kahraman askeri ya da devletin gücüyken cana kıydığında hiçbir sorun olmaz. Ya da belki, adalet için intikam alan biriyken."

"Sağ ol."

"Bir şey değil. Polis Koleji'nde kendi derslerinde söylüyordun. O halde Rakel'i kim öldürdü? Bu kategorilerden birinin kişilik özelliklerine sahip olan, hiçbir bağlam olmadan cinayet işleyen biri mi yoksa kendince mantıklı bir sebep yüzünden onu öldüren normal bir insan mı?"

"Bana kalırsa deli biri de bir şekilde bağlama ihtiyaç duyar. Öfke patlaması yaşadığımızda bile kendimizi doğru davrandığımıza ikna etmeyi başardığımız bir an olur. Delilik, kendimize duymak istediğimiz cevaplar verdiğimiz tek kişilik bir diyalogdur. Ve hepimiz böyle konuşmalar yapmışızdır."

"Emin misin?"

"En azından ben yaptım" dedi Harry, iki yanında karanlık, hantal köknarların nöbet tuttuğu garaj yoluna bakarak. "Soruna cevap verecek olursam, bence olası şüphelileri azaltacaksak buradan başlamalıyız. O yüzden olay yerini görmeni istedim. Katil gitmeden önce temizlemiş ama dağınık, duygusal bir cinayete de benziyor. Aynı zamanda hem eğitimli hem de eğitimsiz bir katille karşı karşıyayız sanki. Ya da eğitimli ama duygusal açıdan dengesiz. Cinsel öfke ya da kişisel nefret dürtüsüyle işlenmiş bir cinayet için tipik bir durum."

"Cinsel saldırı belirtileri olmadığı için bunun bir nefret cinayeti olduğu sonucuna mı vardın?"

"Evet. Svein Finne en uygun şüpheli gibi görünüyordu. Oğlunun ölümünün öcünü almak isteyen, şiddet kullanmaya alışkın bir adam."

"Böyle olsaydı *seni* öldürmesi gerekmez miydi?"

"Sevdiğin birini kaybettikten sonra yaşamak, ölmekten daha zor. Svein Finne'nin de bunu bildiğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanılmışım."

"Yanlış kişiyi yakalaman, cinayetin sebebini yanlış tahmin ettiğin anlamına gelmez."

"Hımm. Yani Rakel'den nefret eden birini bulmak zor ama benden nefret eden birilerini bulmak kolay, öyle mi?"

"Sadece bir fikir" dedi Kaja.

"Güzel. Bu iyi bir başlangıç noktası olabilir."

"Belki de soruşturma ekibi bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyordur."

Harry başını iki yana salladı. "Dün gece dosyaları karıştırdım. Sadece birbiriyle bağlantısız ayrıntılar gördüm. Ne cevabını aradıkları sorular, ne de gerçek bir delilleri var."

"Soruşturmaya erişiminin olduğunu düşünmemiştim."

"Başka birinin erişim kodunu hatırladım. Çünkü bilgi işlem bölümüne ona kod olarak göğüs ölçüsünü verdikleri için çok kızmıştı. BH100. Şifreyi de kendim tahmin ettim."

"Doğum tarihi mi?"

"Sayılır. HW1953."

"Yani?"

"Hank Williams'ın yeni yılın ilk gününde arabada ölü bulunduğu yıl."

"Sonuç olarak hâlâ bir planları yok demek ki. Bunları daha sıcak bir yere gidip düşünsek olur mu?"

"Evet" dedi Harry, sigarasından son bir nefes almak üzereyken.

Kaja elini uzatarak "Bir saniye" dedi. "Ben de?.."

Harry sigarayı vermeden önce ona baktı. Körlerin arasın-

da görebilen tek kişi olduğu koca bir yalandı. Gözyaşları yüzünden bir süredir hepsinden daha kördü. Ama şimdi bir anlığına o yaşları uzaklaştırmayı başarmış ve tekrar görüştüklerinden beridir Kaja Solness'i ilk defa gerçekten *görmüştü* sanki. Sigara yüzündendi. Anıları hiç beklemediği bir şekilde ansızın canlanmıştı. Oslo polisinin bulamadığı bir seri katili yakalaması için Harry'yi Hong Kong'dan alıp geri getiren genç bir polisti o zamanlar. Harry'yi Chungking Konakları'nda bir döşeğin üzerinde uyuşturucudan zehirlenmiş ve hiçbir şeyi önemsemez bir haldeyken bulmuştu. Hatta öyle ki Oslo polisinin mi yoksa Harry'nin mi, kimin daha fazla kurtarılmaya ihtiyacı olduğu belli değildi. Şimdi de yanındaydı işte. Çarpık sivri dişlerini elinden geldiğince çok göstererek kusursuz yüzünün güzelliğini inkâr eden Kaja Solness. Büyük ve boş bir evde geçirdikleri sabahlar, paylaştıkları sigaralar Harry'nin dün gibi aklındaydı. Rakel hep sigaranın ilk nefesini isterdi, Kaja ise son.

Harry ikisini de terk ederek tekrar Hong Kong'a kaçmıştı. Ama yalnızca biri için geri dönmüştü. Rakel için.

Kaja sigaranın sarı-kahverengi filtresini ahududu rengindeki dudaklarının arasına götürdü ve çok hafifçe asılarak son nefesi çekti. Ardından izmariti su birikintisiyle çakılların arasındaki nemli toprağa attı, üzerine bastı ve arabaya yöneldi. Harry tam peşinden gidecekken durdu.

Gözleri ezilen sigara izmaritine takılmıştı.

Görsel hafızayı düşündü. Dediklerine göre insan beyninin biçimleri tanıma becerisi bizi hayvanlardan ayıran asıl özellikti ve tekrarlayan biçimleri kendiliğinden hiç durmadan aramamız sayesinde zihnimiz bu denli gelişip medeniyet kurmamızı mümkün hale getirmişti. Harry de ayakkabı izindeki deseni tanımıştı. Soruşturma ekibinin materyalleri arasında "Olay yeri fotoğrafları" isimli bir dosyada bulunan resimlerden. Fotoğraflardan birine, Interpol'ün ayakkabı ta-

banı desenleri veritabanında hiçbir eşleşme bulamadıklarını söyleyen kısa bir not iliştirilmişti.

Harry boğazını temizledi.

"Kaja?"

Kaja arabaya yürürken ince sırtı kaskatı kesildi. Kim bilir, belki de sesinde Harry'nin duymadığı bir şey fark etti. Ona doğru döndü. Dudakları gerilmişti ve Harry o sivri dişleri görebiliyordu.

26

"Tüm piyadeler siyah saçlı olur" dedi, sehpanın ucundaki alçak koltukta oturan zinde görünümlü tıknaz adam. Erland Madsen'in sandalyesi Roar Bohr'unkinin karşısına değil, ona doksan derecelik bir açıyla yerleştirilmişti. Böylece Madsen'in hastaları ona bakıp bakmaya kendileri karar verebiliyordu. Konuştuğunuz kişiyi görmek zorunda olmamanız, günah çıkarırken konuşmakla aynı etkiye sahipti. Hastaya kendi kendine konuşuyormuş gibi hissettiriyordu. Dinleyicinin vücut dili ve yüz ifadeleriyle verdiği tepkileri görmediğinizde onlara sırlarınızı anlatma eşiğiniz de bir o kadar düşüyordu. Klişe olduğunu bilmesine rağmen sırf bunun için bir kanepe almayı bile düşünmüştü.

Madsen defterine göz attı. Neyse ki not tutmalarına izin veriliyordu. "Biraz açar mısın?"

"Siyah saç konusunu mu?" Roar Bohr gülümsedi. Gülümsemesi barut rengi gözlerine ulaştığında, içlerindeki sessiz ve kuru gözyaşları güneşin bir bulutun kenarındayken daha çok parlaması gibi sanki bu tebessümü daha da güçlendirdi. "Siyah saçlıdırlar ve birkaç yüz metreden kafatasınıza bir mermi yerleştirmekte iyidirler. Ama bir kontrol noktasına yaklaşırken onları tanımanın en iyi yolu, siyah saçlı ve samimi olup olmadıklarına bakmaktır. Korkmuş ve samimi. Onların işi budur. Eğitim almalarına rağmen düşman vurmaz, or-

duya başvururlarken ve Özel Kuvvetler'e kabul edilmek için binbir sıkıntı çekerlerken akıllarına gelen son şeyi yaparlar. Önceki sene intihar bombacıları tarafından iki kez patlatılmış bir kontrol noktasından geçen sivillere gülümsemek ve iyi davranmak. Buna insanların sevgisini ve güvenini kazanma işi denir."

"Peki hiç kazandılar mı?"

"Hayır" dedi Bohr.

Travma sonrası stres bozukluğu uzmanı olan Madsen, savaş bölgelerindeki deneyimlerinden sonra bocalayan insanların haberdar olup kapısını çaldığı bir psikoloğa, bir nevi Doktor Afganistan'a dönüşmüştü. Bahsettikleri yaşam ve duygular hakkında çok şey öğrenmiş olmasına rağmen tecrübeleri ona hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmanın daha iyi olduğunu göstermişti. Hastaların diledikleri kadar somut ve basit şeyler anlatmalarına izin verirdi. Hiçbir ayrıntıyı hızlı geçmez, onlardan resmin *tamamını* aktarmaları gerektiğini anlamalarını isterdi. Hastaları her zaman kırılma noktalarının neresi olduğunu bilmezdi. Bu noktalar genellikle sıradan ve önemsiz buldukları, Madsen irdelemese atlayıp geçebilecekleri, bilinçaltlarında gözlerden ırak bir şekilde gizlice işlenen şeylerde saklı olurdu. Ama bu seferki daha çok bir ısınma turu gibiydi.

"Güven yok muydu yani?" diye sordu Madsen.

"Afganistan'da kimse ISAF'ın neden orada olduğunu tam olarak anlamıyordu. ISAF'takiler bile. Fakat ISAF'ın tek amacının ne demokrasi anlayışı, ne de temsil ettikleri değerlere ilgi duyan bir ülkeye demokrasi ve mutluluk getirmek olduğuna kimse inanmıyordu. Afganlar onlara içme suyu, erzak ve mayın temizleme yardımı yaptığımız müddetçe bize duymak istediğimizi düşündükleri şeyleri söylüyordu. Yardım dışında ise onlar için cehenneme kadar yolumuz vardı. Üstelik bunu sadece Taliban yanlısı insanlar için söylemiyorum."

"O zaman oraya neden gittin?"

"Orduda yükselebilmen için ISAF'a katılman gerekiyor."

"Sen de yükselmek mi istedin?"

"Başka yolu yoktu. Durursan ölürsün. Orduda mücadeleyi bırakabileceğini düşünenleri yavaş, acılı ve gurur kırıcı bir ölüm bekler."

"Bana Kabil'den bahset."

"Kabil." Bohr sandalyesinde oturuşunu değiştirdi. "Köpekler."

"Köpekler mi?"

"Sokak köpekleri. Her yerdeler."

"Mecazi anlamda mı yoksa..."

Bohr gülümseyerek başını iki yana salladı. Bu defa gözlerinde güneş yoktu. "Afganlarda çok fazla efendi vardır. Köpeklerse çöplerden beslenir. Sokaklar alabildiğine çöptür. Şehir hep egzoz dumanı kokar. Bir de yanık. Evsizler ısınmak için her şeyi yakarlar. Çöp, benzin, ahşap. Kabil'e bazen kar yağar. Kar yağdığında şehir daha gri görünür. Birkaç güzel bina var tabii ki. Mesela Başkanlık Sarayı. Beş yıldızlı Serena Oteli. Babür Bahçeleri de iyidir. Ama şehirde araba kullanırken çoğu zaman bir ya da iki katlı basit, salaş binaları ve her şeyin satıldığı dükkânları görürsün. Ya da iç karartıcı Rus mimarisini." Bohr başını iki yana salladı. "Kabil'in Sovyet işgalinden önceki resimlerini gördüm. Söyledikleri kadar varmış; Kabil bir zamanlar gerçekten de güzelmiş."

"Ama siz orada yaşarken öyle değildi?"

"Biz aslında Kabil'de değil, şehrin hemen dışındaki çadırlarda kalıyorduk. Çok iyi çadırlardı, neredeyse ev gibiydiler. Sadece ofislerimiz sıradan binalardaydı. Çadırlarımızda klima yoktu, vantilatörle idare ediyorduk. Gerçi geceleri serin olduğu için her zaman çalıştırmazdık. Ama gündüzleri öyle sıcak olurdu ki dışarıda adım atılamazdı. Irak, Basra'da-

ki yüzde ellilik nem oranı kadar kötü olmasa da Kabil'de de yazları cehennem gibi geçerdi."

"Ama oraya geri döndün..." Madsen notlarına baktı. "Hem de üç kere? On iki aylık görevler için?"

"Biri on iki, ikisi altışar ay sürdü."

"Sen ve ailen bir savaş bölgesine gitmenin tehlikelerindan haberdardınız herhalde. Hem ruh sağlığı hem de yakın ilişkiler açısından."

"Evet, bana bunların hepsi anlatılmıştı. Afganistan'da elde edebileceğim tek şeyin yıpranmış sinirler, biten bir evlilik ve alkolik olmamayı başarırsam emekliliğime ramak kala alacağım albaylığa terfi olduğunu söylemişlerdi."

"Ama..."

"Yolum çizilmişti. Ordu bana yatırım yapmıştı. Harp Okulu'nda subaylık eğitimi. İnsanlara seçilmiş kişi olduklarını hissettirdiğinizde yapmak isteyecekleri şeylerin sınırı yoktur. Altmışlı yıllarda teneke bir kutu içinde aya gönderilmek bir intihar görevinden farksızdı ve herkes bunu biliyordu. Sivil ve askeri pilotların film yıldızları ya da futbolcular kadar statü sahibi olduğu bir dönemdi ve NASA yalnızca en iyi, geleceği en parlak pilotları astronotluk programına davet etti. Heyecan arayan korkusuz genç pilotları değil, daha deneyimli ve istikrarlı olanları istediler. Riskin ne olduğunu bilen ve onun peşinden koşmayanları. Evli, hatta bir veya iki çocuğu olan pilotlardı. Kısacası, kaybedecek çok şeyleri vardı. Sence ülkelerinin yaptığı bu alenen intihar etme teklifini kaçı geri çevirdi?"

"Sen de mi bu yüzden gittin?"

Bohr omuz silkti. "Muhtemelen hem kişisel hırslarım hem de idealist olduğum için gittim. Ama bunların oranı neydi, hatırlamıyorum."

"Eve dönmekle ilgili en çok hatırladığın şey ne?"

Bohr'un yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Karımın

bana hayatı yeniden öğretmek zorunda kalması. Örneğin süt almamı istediğinde 'anlaşıldı' demem gerekmiyordu. Ya da artık düzgün şeyler giymeliydim. Sıcak yüzünden yıllarca saha üniformasından başka bir şey giymediğinde... takım elbise bunaltıcı geliyor. Başörtülü olsalar bile sosyal ortamlarda kadınlarla tokalaşmam gerektiğini de yine o öğretti."

"Öldürmekten bahsedelim mi?"

Bohr kravatını çekiştirip saate baktı. Yavaş ve derin bir nefes aldı. "Sence?"

"Hâlâ vaktimiz var."

Bohr gözlerini bir anlığına kapadı. Tekrar açtı. "Öldürmek karmaşık bir eylem. Bir o kadar da basit. Özel Kuvvetler gibi elit bir birime asker seçerken onlardan sadece bir grup fiziksel ve ruhsal kriteri karşılamalarını beklemiyorduk. Öldürme kabiliyetleri de olmalıydı. O yüzden öldürmeye yeterince yakın insanları arıyorduk. Filmlerde ve Rangers gibi televizyon programlarında özel birimlere nasıl asker seçildiğini muhtemelen görmüşsündür. Genellikle stres yönetimi, yemek ve uyku olmadan sorun çözebilme, duygusal ve fiziksel gerilim altında asker gibi davranma yeteneklerine bakarlar. Henüz er olduğum yıllarda öldürmeye, birinin hayatına son verip bununla başa çıkabilmeye fazla odaklanılmazdı. Şimdiyse bu konu hakkında daha fazla şey biliyoruz. Birilerini öldürecek insanların kendilerini tanımaları gerektiğinin farkındayız. Kapılacakları duygular onları şaşırtmamalı. Aynı türden bir canlıyı öldürmenin doğaya aykırı olduğu düşüncesi doğru değildir. Aksine, tamamen doğal bir eylemdir. Doğada her zaman yaşanır. Çoğu insan türdeşini öldürmeyle ilgili bariz bir gönülsüzlük hisseder ki evrimsel açıdan bakıldığında mantıklı bir tepkidir. Ama bu gönülsüzlük şartlar gerektirdiğinde aşılabilir. Aslında birini öldürebilmek sağlıklı olmanın belirtisidir çünkü iradenin gücünü gösterir. Özel Kuvvetler'deki askerlerimin en büyük

ortak özelliği, öldürme konusunda aşırı rahat olmalarıydı. Gel gör ki içlerinden birini psikopat olmakla suçlayan biri çıksaydı onu zevkle tokatlardım."

"Sadece tokatlar mıydın?" diye sordu Madsen alaycı bir gülümsemeyle.

Bohr cevap vermedi.

"Özel meselen hakkında da biraz konuşmak istiyorum" dedi Madsen. "Cinayetin hakkında. Notlarıma bakıyorum da son seferinde kendine kaçık demişsin. Ama daha derine inmek istememişsin."

Bohr onu onayladı.

"Endişeli olmanı anlayabiliyorum. Bununla ilgili sana sadece öncekinde olduğu gibi bir gizlilik yemini ettiğimi ve bunu kesinlikle bozmayacağımı söyleyebilirim."

Bohr avucunun içiyle alnını ovuşturdu. "Biliyorum ama fazla zamanım yok, bir iş toplantısına yetişmem gerek."

Madsen başını salladı. İş icabı duyduğu merak, yani sorunun nerede olduğunu bulma isteği dışında hastalarının hikâyelerini aslında hiç merak etmezdi. Ama bu seferki farklıydı ve yaşadığı hayal kırıklığının yüzünden okunmamasını umuyordu. "Peki, o zaman başka bir gün belirleyelim. Tabii konuşmak istemiyorsan..."

"Konuşmak *istiyorum*..." Bohr durdu. Paltosunu iliklediği. "Bunu birine anlatmaya *ihtiyacım var*. Anlatmazsam..."

Madsen bekledi ama cümlenin devamı gelmedi.

"Pazartesi aynı saatte görüşelim mi?" diye sordu Madsen.

Evet, buraya bir kanepe getirtmesi şarttı. Hatta belki de bir günah çıkarma kabini.

Harry ısıtıcıdan fincanlara su koyarken oturma odasına "Umarım kahveni sert seviyorsundur" diye seslendi.

"Tam olarak kaç plağın var?" diye geri seslendi Kaja.

"Yaklaşık bin beş yüz tane." Parmaklarını fincanların

kulplarına geçirince Harry'nin elleri yandı. Üç hızlı ve uzun adım atarak oturma odasına geldi. Kaja kanepede dizlerinin üzerine kıvrılmış, plaklara göz atıyordu. "Yaklaşık mı?"

Harry'nin dudaklarının bir tarafı gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrıldı. "Bin beş yüz otuz altı."

"Çoğu takıntılı adam gibi onları tabii ki sanatçı adlarına göre dizmişsin ama görüyorum ki sanatçıların albümlerini çıkış tarihine göre sıralamamışsın."

"Hayır" dedi Harry, fincanları bilgisayarın yanındaki sehpaya bırakıp parmaklarına üfleyerek. "Aldığım sıraya göre dizdim. En son aldıklarım en solda."

Kaja güldü. "Sen kesin delisin."

"Muhtemelen. Björn de deli olduğumu söylüyor; çünkü diğer herkes çıkış tarihine göre dizer." Kanepeye, Kaja'nın yanına oturdu. Kaja aşağı kaydı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Hımm."

"Yeni açılmış konserveden koyduğum soğukta kurutulmuş kahve" dedi Harry.

"Ne kadar iyi olduğunu unutmuşum." Kaja güldü.

"Ne? Benden sonra kimse sana böyle kahve ikram etmedi mi?"

"Açıkçası tanıdıklarım arasında kadınlara nasıl davranması gerektiğini bilen tek erkek sensin, Harry."

"Demek o yüzden unutmuyorsun" dedi Harry. Ardından ekranı gösterdi. "Rakel'in evinin dışındaki ayakkabı izi işte bu. Sence de aynı değiller mi?"

"Evet" dedi Kaja, kendi botlarını kaldırarak. "Ama resimdeki iz daha büyük bir ayakkabıya ait, değil mi?"

"Muhtemelen 43 ya da 44 numara" dedi Harry.

"Benimkiler 38. Kabil'de ikinci el pazarından almıştım. Ellerindeki en küçük ayakkabılar bunlardı."

"Bunlar işgal zamanından kalma Sovyet ordusu botları mı?"

"Evet.

"O halde en az otuz yıllık olmalılar."

"Etkileyici, değil mi? Kabil'de Norveçli bir yarbayımız, Sovyetler Birliği'nin, bu botları yapanlar tarafından yönetiliyorsa asla yıkılmayacağını söylerdi."

"Yarbay Bohr mu?"

"Evet."

"Yani onda da mı bu botlardan vardı?"

"Hatırlamıyorum ama epey revaçtaydılar. Ucuzdular da. Neden sordun?"

"Roar Bohr'un numarası Rakel'in telefon geçmişinde o kadar sık görünüyor ki cinayet gecesi nerede olduğunu kontrol ettiler."

"Ve?"

"Karısı akşam ve gece boyunca evde olduğunu söyledi. Bohr'un aramalarında en çok gözüme çarpan şey, Rakel'in her aramasına karşılık onun Rakel'i neredeyse üç kez aramış olması. Buna taciz demek doğru olmayabilir ama bir çalışanın patronunun çağrılarına daha sık dönmesi gerekmez mi?"

"Bilmiyorum. Yani Bohr'un Rakel'e karşı profesyonelliğin ötesinde bir ilgisi olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Kaja çenesini ovuşturdu. Harry nedenini bilmiyordu fakat bu hareket ona nedense kirli sakalı olanların yapabileceği türden erkeksi bir hareket gibi geldi.

"Bohr işine bağlı bir patron" dedi Kaja. "Bu yüzden bazen fazla alakadar ve sabırsız davranabiliyor. İlk çağrısına dönmeyen bir çalışanını üç kez arayabileceğini hayal edebiliyorum."

"Saat gecenin biri olsa bile mi?"

Kaja yüzünü ekşitti. "Benimle tartışmak mı istiyorsun yoksa..."

"Kesinlikle."

"Doğru anladıysam Rakel UİHK'de yardımcı yönetici olarak çalışıyordu, değil mi?"

"Teknik yönetici. Ama evet."

"Peki ne yapıyordu?"

"Avrupa Birliği'yle anlaşmalı kurumlara raporlar hazırlıyordu. Ders veriyordu. Siyasetçilere tavsiyelerde bulunuyordu."

"O halde UİHK'de başkalarının mesailerine ve teslim saatlerine göre çalışmak zorundasın. AB Genel Merkezi bizim altı saat gerimizde. Bu yüzden patronunun seni arada bir geç saatlerde araması çok da garip olmasa gerek."

"Nerede yaşı... Bohr'un adresi ne?"

"Smestad'da bir yer. Sanırım büyüdüğü evde yaşıyor."

"Hımm."

"Aklından ne geçiyor?"

"Rastgele düşünceler."

"Haydi ama."

Harry ensesini kaşıdı. "Uzaklaştırma aldığım için kimseyi görüşmeye çağıramam, arama emri çıkartamam ya da Kripos'un veya Cinayet Masası'nın dikkatini çekebilecek hiçbir eylemde bulunamam. Ama bizi göremeyecekleri kör bir noktada bu konuyu biraz deşebiliriz."

"Ne gibi?"

"Benim tezim şöyle. Rakel'i Bohr öldürdü. Sonra doğruca eve gitti ve yolda cinayet silahından kurtuldu. Bu durumda büyük ihtimalle Holmenkollen'den dönerken bizim gittiğimiz yolu kullandı. Peki Holmenkollveien'la Smestad arasında bir bıçaktan kurtulmak isteseydin onu nereye atardın?"

"Yolun hemen yanında Holmen Barajı var."

"Güzel" dedi Harry. "Ama dosyalara göre orayı zaten aramışlar. Barajın ortalama derinliği sadece üç metre, yani orada olsa bulurlardı."

"Başka neresi olabilir?"

Harry gözlerini yumdu, başını arkasındaki plaklarla do-

lu rafa yasladı ve arabayla defalarca kez geçtiği yolu gözünde canlandırdı. Holmenkollen'den Smestad'a giden yolu. Taş çatlasa üç ya da dört kilometreydi. Yine de küçük bir nesneden kurtulmak için çok fazla seçenek vardı. Yolun kenarları genelde bahçeydi. Stasjonsveien'dan hemen önceki ağaçlık da ihtimaller dahilindeydi. Uzaklardaki bir tramvayın metalik gürültüsü ve hemen dışarıda acılı bir feryat ilişti kulağına. Bir an için gözünün önüne geldi. Bu seferki yeşildi. Ve ölüm kokuyordu.

"Çöp" dedi. "Konteynır."

"Konteynır mı?"

"Stasjonsveien'ın hemen aşağısındaki benzin istasyonunda."

Kaja güldü. "Bu bin tane ihtimalden sadece biri ve çok emin söylüyorsun."

"Elbette. Ben ne yaparım diye düşündüğümde aklıma ilk gelen yer orası oldu."

"İyi misin?"

"Nasıl yani?"

"Çok solgun görünüyorsun."

"Demir eksikliği" dedi Harry ayağa kalkarak.

"Konteynırı kiraya veren firma doldukça onu gelip götürüyor" dedi gözlüklü siyahi kadın.

"Peki en son ne zaman geldiler?" diye sordu Harry, benzin istasyonu binasının yanında duran büyük gri konteynıra bakarak. Kendisini müdür olarak tanıtan kadın, çöp konteynırının benzinliğe ait olduğunu ve genellikle içine ambalaj atıldığını söylemişti. Dışarıdan birini kendi çöpünü atarken gördüğünü hatırlamıyordu. Konteynırın bir ucunda açık bir metal ağız vardı ve kadın kırmızı bir düğmeye basarak ağızdaki dişlerin çöpü sıkıştırıp konteynerin içine nasıl bastırdığını göstermişti. Kaja birkaç adım geride dikilip konteynır fir-

masının gri çeliğin üzerinde yazan telefon numarasını ve adını not alıyordu.

"En son herhalde bir ay kadar önce gelip değiştirdiler" dedi müdür.

"Polis içini açıp baktı mı?" diye sordu Harry.

"Siz polis değil misiniz?"

"Böyle büyük soruşturmalarda bazen sol elin ne yaptığını sağ el bilmez. İçine bakabilmemiz için bize konteynırı açabilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Patronumu aramam gerek."

"Siz patron değil misiniz?" dedi Harry.

"Ben sadece bu benzinliğin müdürü olduğumu söyledim, bu demek değil ki..."

"Anlıyoruz." Kaja gülümsedi. "Kendisini ararsanız çok memnun oluruz."

Kadın yanlarından ayrılıp kırmızı ve sarı binanın içinde gözden kayboldu. Harry'yle Kaja oldukları yerde dikilip birkaç çocuğun olsa olsa YouTube'da gördükleri son Neymar numaralarını denediği suni çim sahaya baktı.

Kaja bir süre sonra saatine göz attı. "İçeri girip nasıl gittiğini soralım mı?"

"Hayır" dedi Harry.

"Neden?"

"Bıçak konteynırda değil."

"Ama demiştin ki..."

"Yanılmışım."

"Peki neden bu kadar eminsin?"

"Baksana" dedi Harry eliyle işaret ederek. "Güvenlik kameraları var. O yüzden kimse buraya çöpünü atmıyor. İyi gizlenmiş bir doğa kamerasını olay yerinden sökecek kadar aklı olan bir katil, cinayet silahından kurtulmak için arabasını tutup da kameraların olduğu bir benzin istasyonuna sürmez."

Harry top sahasına doğru yürümeye başladı.

Kaja arkasından "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Harry cevap vermedi. Verecek bir cevabı yoktu çünkü. Ta ki benzinliğin arkasına varıp kapısının üzerinde Ready Spor Kulübü'nün ambleminin bulunduğu binayı görene kadar. Binanın yanında altı yeşil plastik çöp kovası vardı. Kameralar burayı çekmiyordu. Harry en büyüğünün kapağını açınca yüzüne ekşi bir çürük yemek kokusu çarptı.

Arkada iki tekeri bulunan kovayı eğdi ve açıklığa çıkardı. Devirip içindekileri yere boşalttı.

"Korkunç bir koku" dedi yanına gelen Kaja.

"Bu iyiye işaret."

"İyiye mi?"

"Bir süredir boşaltılmadığı anlamına geliyor." Harry çömeldi ve çöpleri karıştırmaya başladı. "Sen de başka bir tanesinden başlar mısın?"

"İş tanımımda çöp kurcalamayla ilgili bir şey yoktu."

"Maaşının berbat olduğu düşünülürse bir yerde karşına çöpün de çıkacağını anlamış olman gerekirdi."

"Sen bana maaş falan vermiyorsun ki" dedi Kaja en küçük kovayı devirerek.

"Ben de onu diyorum. Hem seninki benimki kadar kötü kokmuyor."

"Çalışanlarını motive etmek hakkında en ufak bir fikrin yok." Kaja çömelip işe koyulduğunda Harry Polis Koleji'nde onlara öğretildiği gibi aramaya sol üst köşeden başladığını fark etti.

Merdivene bir adam çıkmış, Ready tabelasının altında dikiliyordu. Ready amblemli bir kot pantolon giyiyordu. "Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Harry ayağa kalktı, adama doğru yürüdü ve polis kimliğini gösterdi. "10 Mart akşamı burada gezinen birini gören birileri olmuş mudur sizce?"

Adam kimliği inceleyip yarı açık bir ağızla Harry'ye geri uzattı. "Siz Harry Hole'sunuz."

"Doğru."

"Şu süper dedektif?"

"Her söylenene inan..."

"Ve bizim çöplerimizi karıştırıyorsunuz."

"Hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

"Harry..." diye seslendi Kaja.

Harry döndü. Kaja baş ve işaretparmağının arasında bir şey tutuyordu. Minik, siyah bir plastiğe benziyordu. Kalbinin hızlanmaya başladığını hissederek gözlerini kıstı ve "Ne o?" diye sordu.

"Emin değilim ama şu şeyleri andırıyor..."

Hafıza kartlarını, dedi Harry içinden. Doğa kameralarında kullanılan hafıza kartlarını.

Kaja, Lyder Sagens Caddesi'ndeki güneş vuran mutfakta dikilmiş, kameranın yuvasından hafıza kartını çıkartıyordu. Makine Harry'ye ucuz bir şeymiş gibi gelmişti ama Kaja bunun 2009'da küçük bir servet ödeyerek satın aldığı bir Canon G9 olduğunu, kameranın bunca yıla rağmen hâlâ taş gibi çalıştığını söylemişti. Çöp kovasında buldukları hafıza kartını boş yuvaya yerleştirdi, makineyi bir kabloyla MacBook'una bağladı ve Fotoğraflar klasörüne tıkladı. Ekranda bir dizi küçük resim belirdi. Bazıları Rakel'in evini gündüz farklı açılardan gösteriyordu. Bazıları ise karanlıkta çekilmişti ve Harry'nin tek görebildiği mutfak penceresinden gelen ışıktı.

Kaja "Başla bakalım" dedi ve ikinci fincanı tıslayarak hazırlayan espresso makinesinin başına gitti ama Harry asıl amacının onu yalnız bırakmak olduğunu biliyordu.

Küçük resimlerin üzerinde tarihler vardı.

Sondan ikincisinin tarihi 10 Mart, sonuncusunun 11 Mart'tı. Yani cinayet gecesi.

Derin bir nefes aldı. Ne görmek istiyordu? Ne görmekten korkuyordu? Ve ne görmeyi umuyordu?

Beynini saldırı altındaki bir arı kovanı gibi hissetmesi bir bakıma iyiydi, bu işi bir an önce halledebilirdi.

10 Mart tarihli küçük resmin üzerindeki Oynat simgesine tıkladı.

Bu kez karşısına daha küçük olan saat etiketli dört resim çıktı.

Kamera cinayet günü gece yarısından önce dört kez çalışmıştı.

Harry üzerinde 20.02.10 yazan ilk kayda tıkladı.

Karanlıktı. Mutfak penceresinin perdesinin arkasından ışık geliyordu. Ama karanlıkta kıpırdayan biri ya da bir şey vardı ve kamerayı harekete geçirmişti. Kahretsin, keşke dükkândaki adamın tavsiyesini dinleyip Sıfır Bulanıklık teknolojili daha pahalı bir kamera alsaydı. Yoksa adı Sıfır Parlama mıydı? İki türlü de gece vakti bile kameranın önünde ne olduğunu görebilirdi. Az sonra birden ön kapı açıldı, merdiven aydınlandı ve kapıda Rakel'den başkası olamayacak bir siluet belirdi. Birkaç saniye öylece dikildikten sonra eve başka bir silueti aldı ve kapı kapandı.

Harry burnundan sertçe nefes alıp veriyordu.

Birkaç uzun saniyenin ardından görüntü dondu.

Bir sonraki kayıt 20.29.25'te başlıyordu. Harry üzerine tıkladı. Ön kapı açıktı ama oturma odası ve mutfağın ışıkları kapandığı ya da kısıldığı için dışarı çıkıp kapıyı kapatan ve merdivenden inerek karanlıkta gözden kaybolan silueti güçlükle görebildi. Ama bu kayıt akşam sekiz buçukta, yani Adli Tıp Kurumu'nun tahmin ettiği saat aralığından bir buçuk saat önce çekilmişti. Asıl önemli olan sonraki videolardı.

Harry 23.21.09 etiketli üçüncü resme tıklarken avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu.

Garaj yolunda bir araba ilerledi. Farları duvarı aydınlata-

rak eve doğru geldi ve tam merdivenin önünde durup farları kapandı. Harry dikkatle ekrana baktı ve boş bir çabayla gözleri karanlıkta bir şeyler seçebilsin diye uğraştı.

Saniyeler geçti ama hiçbir şey olmadı. Sürücü karanlık arabada oturup birini mi bekliyordu? Hayır, kayıt durmadığına göre kameranın sensörü hâlâ bir hareket algılıyor olmalıydı. Sonunda Harry bir şey gördü. Ön kapı açılınca merdivene cılız bir ışık vurdu ve kambura benzeyen biri içeri girdi. Kapı kapandı ve görüntü yine karardı. Birkaç saniye sonra da dondu.

Gece yarısından önceki son kayda tıkladı. 23.38.21.

Karanlık.

Başka hiçbir şey yoktu.

Kameranın kızılötesi sensörü neyi algılıyordu? Hareket eden ve nabzı atan, en azından çevresinden farklı bir sıcaklığı olan her şeyi.

Otuz saniye sonra kayıt durdu.

Evin önündeki garaj yolundan geçen bir insan olabilirdi. Ama bir kuş, kedi ya da köpek de olabilirdi. Harry yüzünü sertçe ovuşturdu. Doğa kameralarına ne diye mercekten çok daha duyarlı sensörler koyarlardı ki? Dükkândaki tezgâhtarın onu daha pahalı bir kameraya ikna etmeye çalışırken bununla ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama o zamanlar Harry ilk kez içkiye para yetiştirememeye başlamıştı ve hâlâ başını sokacak bir evi vardı.

"Bir şey bulabildik mi?" diye sordu Kaja fincanlardan birini önüne koyarak.

"Evet ama yeterli değil." Harry 11 Mart tarihli küçük resme tıkladı. Tek bir kayıt vardı. Saat 02.23.12'de çekilmişti.

"Bize şans dile" dedi ve videoyu başlattı.

Ön kapı açıldı ve holden gelen cılız gri ışıkta kapının aralığında duran bir karaltı belirdi. Karaltı birkaç saniye orada bekledi, dikilirken sallanıyor gibiydi. Ardından kapı kapandı ve her şey yeniden karanlığa gömüldü.

"Gidiyor" dedi Harry.

Görüntü aydınlandı.

Arabanın ön farları açıldı; arka farlar da kırmızıya döndü. Geri vites lambası yandı. Sonra tüm ışıklar kayboldu ve her şey karardı.

"Motoru yine kapattı" dedi Kaja. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum." Harry ekrana doğru eğildi. "Biri yaklaşıyor, görebiliyor musun?"

"Hayır."

Görüntü sarsıldı ve evin hatları bozuldu. Tekrar sarsıldı ve ev daha da yamuldu. Az sonra da kayıt tamamen durdu.

"Bu neydi şimdi?"

"Kamerayı söktü" dedi Harry.

"Arabadan kameraya doğru yürüdüyse onu görmemiz gerekmez miydi?

"Yandan dolaştı" dedi Harry. "Dikkatli bakarsan en soldan geldiğini görebiliyorsun."

"Kayıtlardan zaten kurtulacaksa neden yandan gelsin ki?"

"Çok karlı yerlerden uzak duruyordu. Sonrasında ayak izlerini daha kolay silebilmek için."

Kaja yavaşça başını salladı. "Kameradan haberdarsa evi önceden iyi araştırmış olmalı."

"Evet. Ve cinayeti neredeyse askeri bir dikkatle işlemiş."

"*Neredeyse* mi?"

"Önce arabaya bindi, az kalsın kamerayı unutuyordu."

"Tüm bunları planlamamış mıydı?"

"Planlamıştı" dedi Harry, fincanını dudaklarına götürerek. "Her şey en ince ayrıntısına kadar planlıydı. Arabaya bindiğinde ya da inerken içerideki lambanın yanmaması gibi. Komşulardan biri arabayı duyar ve içinde kim olduğunu görür diye lambayı önceden kapatmıştı."

"Ama yine de arabasını görebilirlerdi."

"Bunun onun arabası olduğunu sanmıyorum. Öyle olsay-

dı daha uzağa çekerdi. Sanki olay yerine arabayı *kasten* getirmiş gibiydi."

"Görgü tanıkları polise yanlış bilgi versinler diye mi?"

"Hı-hı." Harry kahvesini yudumlayınca yüzü ekşidi.

"Kusura bakma, soğukta kurutulmuş kahvem yok" dedi Kaja. "Eee, hangi karara vardın? Mükemmel işlenmiş bir cinayet mi yoksa değil mi?"

"Bilmiyorum." Harry arkaya yaslanıp pantolon cebinden sigara paketini çıkardı. "Kamerayı sonradan hatırlaması geri kalan hiçbir şeyle örtüşmüyor. Bir de kapıda sallanarak dikilmesi var, sen de gördün, değil mi? Sanki evden çıkan kişiyle giren kişi aynı değil. Hem içeride iki buçuk saat ne yapmış olabilir ki?"

"Sence?"

"Bence kafası yerinde değildi. Uyuşturucu ya da içki yüzünden olabilir. Roar Bohr hap kullanıyor mu?"

Kaja başını iki yana salladı ve gözlerini Harry'nin arkasındaki duvara dikti.

"Bu 'hayır' anlamına mı geliyor?" diye sordu Harry.

"'Bilmiyorum' anlamına geliyor."

"Yine de bu ihtimali reddetmiyorsun."

"Afganistan'a üç kez göreve gitmiş bir Özel Kuvvetler subayının hap kullanma ihtimalini mi? Elbette hayır."

"Hımm. Hafıza kartını çıkarır mısın? Björn'e götüreceğim. Belki Adli Tıp'ta bu görüntülerden bir şey çıkarabilirler."

"Tabii." Kaja kamerayı eline aldı. "Bıçak hakkında ne düşünüyorsun? Neden onu hafıza kartıyla aynı yere atmadı?"

Harry kahvenin kalanını inceledi. "Olay yeri, onun polisin nasıl çalıştığıyla ilgili bilgisinin olduğunu gösteriyor. Muhtemelen olası bir cinayet silahı için bölgeyi arayacağımızı ve olay yerine bir kilometreden yakın olan bir çöp kovasında bıçak bulma olasılığımızın hayli yüksek olduğunu biliyordu."

"Ama hafıza kartı..."

"...çöpe atılabilirdi. Öyle bir şey arayacağımızı bile tahmin

etmiyordu. Rakel'in bahçesinde gizlenmiş bir doğa kamerası olduğunu kim bilecekti ki?"

"O halde bıçak nerede?"

"Bilmiyorum. Ama failin evinde olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Neden?" diye sordu Kaja kameranın ekranına bakarak. "Evinde bulunursa suçu kolaylıkla ispatlanabilir."

"Çünkü şüphelilerden biri olduğunu düşünmüyor. Bıçak çürüyen ya da eriyen bir eşya değildir. *Asla* bulunmayacağı bir yere gizlenmesi gerekir. İyi bir gizlenme yeri deyince de aklımıza önce kendi yaşadığımız yer gelir. Ayrıca yakınımızda olması bize kaderimizin kendi elimizde olduğunu hissettirir."

"Ama olay yerinden aldığı bir bıçağı kullandıysa ve üzerindeki parmak izlerini sildiyse bu bıçağın onu ele vermesinin tek yolu, bıçağın evinde bulunması olur. Ben olsaydım ev en son tercih edeceğim yer olurdu."

Harry başıyla onayladı. "Haklısın. Dediğim gibi, bilmiyorum, sadece tahmin yürütüyorum. Bu sadece bir..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

"Sezgi mi?"

"Evet. Hayır." Harry parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bilmiyorum. Gençken asit kullanmadan önce bize nasıl uyarılarda bulunduklarını hatırlıyor musun? Hayatımız boyunca geçmişe dönüşler yaşayabileceğimiz ve beklenmedik anlarda yeniden tribe girebileceğimizle ilgili uyarılar?"

Kaja başını kameradan kaldırdı. "Hayatımda ne asit kullandım ne de biri teklif etti."

"Akıllı kız. Ben o kadar akıllı bir çocuk değildim. Kimileri bu geçmişe dönüşlerin aşırı alkol tüketimi ya da travmalarla tetiklenebildiğini söyler. Bazen bu ani geri dönüşler gerçekten de yeni bir tripten farksız olur. Asit sentetik olduğu için kokain ve diğerleri gibi vücutta çözünmez, bu yüzden eskiden aldığın asidin kalıntıları sonradan etkinleşebilir."

"Yani şu anda bir asit tribinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Harry omuz silkti. "Asit farkındalığı artırır. Beyni en ileri viteste çalıştırır. Bilgileri öyle ayrıntılı bir seviyede yorumlarsın ki tüm evreni anladığını hissedersin. O yeşil çöp kovalarını neden kontrol etmemiz gerekiyormuş gibi hissettiğimi ancak böyle açıklayabilirim. Minik plastik bir nesneyi baktığın ilk tuhaf yerde, olay yerinin bir kilometre uzağında şans eseri bulamazsın, değil mi?"

"Haklı olabilirsin" dedi Kaja gözlerini kameranın ekranından ayırmayarak.

"Güzel. Şimdi de aynı evrensel his bana aradığımız kişinin Roar Bohr olmadığını söylüyor."

"Peki ya benim evrensel hissim de senin yanıldığını söylüyorsa?"

Harry omuzlarını kaldırdı. "Asit kullanan sen değilsin, benim."

"Ama 10 Mart'tan önceki kayıtlara bakan da sen değilsin, benim."

Kaja kamerayı çevirdi ve ekranı Harry'nin önüne tuttu.

"Bu cinayetten bir hafta öncesine ait" dedi. "Adamımız belli ki kameranın arkasından gelmiş, o yüzden kayıt başladığında sadece sırtını görüyoruz. Kameranın tam önünde duruyor ama maalesef arkasını dönüp yüzünü göstermiyor. İki saat sonra giderken de göstermiyor."

Harry evin çatısının tepesinde ayın kocaman parladığını gördü. Ayışığı sayesinde kamerayla evin arasında dikilen kişinin omzundan yükselen kabza ve bir tüfeğin namlusu tüm ayrıntılarına kadar görülebiliyordu.

"Yanılmıyorsam" dedi Kaja, ki Harry yanılmadığını daha o an biliyordu, "bu bir Colt Canada 8. En hafif tabirle standart bir tüfek değil."

"Bohr mu?"

"O değilse bile Özel Kuvvetler'in Afganistan'da kullandığı türden bir tüfek."

"Beni nasıl bir duruma soktuğunuzun farkında mısınız?" diye sordu Dagny Jensen. Paltosunu çıkarmamıştı ve Katrine Bratt'ın masasının önündeki sandalyede dimdik otururken çantasına sarılıyordu. "Svein Finne tüm suçlamalardan aklandı, artık saklanmasına bile gerek yok. Üstelik artık onu tecavüz yüzünden ihbar edenin ben olduğumu biliyor."

Katrine kapının dışında kadın polis Kari Beal'in kaslı vücudunu gördü. Dagny Jensen'i korumak için vardiyalı çalışan üç polis memurundan biriydi.

"Dagny..." diyerek söze başladı Katrine.

"Jensen" diyerek onu düzeltti kadın. "*Bayan* Jensen." Ardından elleriyle yüzünü kapadı ve ağlamaya başladı. "Sonsuza dek serbest olacak. Siz beni o kadar uzun süre koruyamazsınız. Adam beni... beni... hamile bir ineği izleyen çiftçi gibi izleyecek!"

Ağlaması hıçkırıklara dönüşünce Katrine ne yapması gerektiğini düşündü. Masasından kalkıp kadını rahatlatmaya mı çalışsaydı yoksa onu kendi haline mi bıraksaydı? Hiçbir şey yapmayarak, ağlamayı bırakmasını bekleyerek.

Boğazını temizledi. "Her halükârda Finne'yi tecavüzlerden yargılatmanın yollarını arıyoruz. Onu hapse atabilmek için."

"Yanında o avukat varken bunu asla başaramayacaksınız. Hepinizden daha akıllı, bunu herkes görüyor!"

"Daha akıllı olabilir ama yanlış tarafta duruyor."

"Peki siz doğru tarafta mısınız? Harry Hole'un tarafı mı doğru?"

Katrine cevap vermedi.

"Beni suçlamamı geri çekmeye ikna ettiniz" dedi Dagny.

Katrine masanın çekmecesini açtı ve Dagny'ye bir kâğıt

mendil uzattı. "Fikrinizi değiştirmek istiyorsanız bu tamamen sizin elinizde, Bayan Jensen. Görev başında bir polis memuru olarak hayatınızı tehlikeye soktuğu gerekçesiyle Hole için resmi bir şikâyette bulunursanız görevine son verileceğine ve içinizi rahatlatacak bir ceza alacağına eminim."

Katrine kadının yüz ifadesinden, kastettiğinden daha sivri cümleler kurduğunu anladı.

"Bilmiyorsunuz, Bayan Bratt." Dagny gözlerinden akan makyajı sildi. "İstemediğiniz bir bebeği karnınızda taşımanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorsunuz..."

"Dilerseniz size bir doktor randevusu ayar..."

"Bitirmeme izin verin!"

Katrine ağzını kapattı.

"Affedersiniz" dedi Dagny. "Öyle bitkin haldeyim ki. Şunu söyleyecektim: Her şeye rağmen o bebeği..." Nefesi titreyerek derin bir nefes aldı. "...istemenin nasıl bir his olduğunu da bilmiyorsunuz."

Odaya çöken sessizlikte Katrine kapının dışındaki koridarda telaşla bir oraya bir buraya koşturanların ayak seslerini dinledi. Dün daha hızlılardı. Belli ki yorulmuşlardı.

"Bilmiyor muyum?" dedi Katrine.

"Ne?"

"Yok bir şey. Tabii ki nasıl bir his olduğunu bilemem. Bakın, Finne'yi alt etmeyi ben de sizin kadar istiyorum. Bunu yapacağız da. O anlaşmayla bizi kandırmış olması hiçbirimizi durdurmayacak. Söz veriyorum."

"En son bunun gibi bir sözü bir polis memuru, Harry Hole vermişti."

"Bu sözü *ben* veriyorum. Bu makam veriyor. Bu bina. Bu şehir."

Dagny Jensen mendili masaya bıraktı ve ayağa kalktı.

"Teşekkürler."

Kadın gidince Katrine daha önce hem bu kadar çok hem

de bu kadar az şeyi ifade eden bir kelime duymadığını fark etti: Çok büyük teslimiyet, çok küçük bir umut.

Harry önündeki bar tezgâhına koyduğu hafıza kartına bakıyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Öystein Eikeland. Kendrick Lamar'dan *To Pimp a Butterfly* çalıyordu. Öystein'e göre bu şarkı, hip-hop'a karşı önyargılarını kırmak isteyen yaşı geçkin erkekler için en kolay eserdi.

"Gece kayıtlarını" dedi Harry.

"Şu halinle kulağına kaset dayayıp onu duyabildiğini söyleyen St Thomas'a[12] benziyorsun. Belgeseli izlemiş miydin?"

"Hayır. İyi mi?"

"Müzikleri iyi. Birkaç ilginç klip ve röportaj da var. Ama çok uzun yapmışlar. Ellerinde gereğinden fazla görüntü varmış ve odaklanmayı başaramamışlar gibi."

"Aynı benim gibi" dedi Harry hafıza kartını ters çevirerek.

"Yön her şeydir, diyorsun."

Harry başını yavaşça oynattı.

Öystein "Benim bulaşık makinesini boşaltmam gerek" dedi ve arka odaya gitti.

Harry gözlerini kapadı. Müzik. Çağrışımlar. Hatıralar. Prince. Marvin Gaye. Chick Corea. Plaklar, iğne cızırtısı, Rakel'in Holmenkollveien'daki kanepede uykulu gözlerle gülümseyerek uzanışı ve Harry'nin kulağına fısıldayışı: "Dinle bak, bu şarkı..."

Belki de adam eve geldiğinde kanepede uzanıyordu.

Kimdi bu adam?

Erkek olmayabilirdi; kayıtlardan bunu bile anlayabilmek güçtü.

Yine de saat sekizde yürüyerek eve gelen ve yarım saat sonra giden ilk kişinin bir erkek olduğundan emindi Harry.

12. Gerçek adı Thomas Hansen olan, 2007 yılında henüz otuz bir yaşındayken ölen Norveçli müzisyen. Hayatıyla ilgili *Burn the Place You Hide* adında çekilmiş bir belgesel vardır. (ç.n.)

Rakel'in onu beklemediğinden de. Kapıyı açar açmaz içeri buyur etmemiş, iki ya da üç saniye kapıda dikilmişti. Belki de adam önce içeri girmek için izin istemiş, Rakel de onu tereddüt etmeden eve almıştı. Bu durumda onu yakından tanıyor olmalıydı. Peki ne kadar yakından? Adamın yarım saat bile dolmadan kalkıp gidebileceği kadar. Bu ziyaretin cinayetle bir ilgisi olmayabilirdi ama Harry aklına gelen sorulara engel olamıyordu: Bir erkekle bir kadın yarım saatten az bir sürede ne yapabilirdi? Adam çıkarken mutfağın ve oturma odasının lambaları neden kısılmıştı? Kahretsin, düşüncelerinin şu anda o yöne doğru kaymasına izin verecek kadar vakti yoktu. O yüzden acele etti.

Üç saat sonra gelen arabayı düşündü.

Merdivenin tam önünde durmuştu. Neden? Eve daha az yürümek, görülme ihtimalini düşürmek için olabilirdi. Evet, arabanın içindeki otomatik lambayı kapatmasıyla örtüşüyordu.

Ama arabanın yanaşmasıyla evin ön kapısının açılması arasında biraz fazla uzun bir aralık vardı.

Belki sürücü arabanın içinde bir şey aramıştı.

Eldiven. Parmak izlerini silmek için bez. Belki de onu tehdit etmek için kullanacağı tabancanın emniyetinin açık olduğunu kontrol etmişti. Çünkü görünüşe göre Rakel'i onunla öldürmeyecekti; balistik incelemede tabancanın kimliği tespit edilebilir ve sahibinin kimliğine de ulaşılabilirdi. Olay yerinden alacağı bir bıçağı kullanacaktı. Katilin mutfak tezgâhının üzerindeki bıçaklıkta olduğunu bildiği mükemmel bıçağı.

Yoksa içeride her şey kendiliğinden gelişmiş, eline o bıçağı şans eseri mi almıştı?

Bu fikrin aklına gelmesinin sebebi, merdivenin önündeki arabada bu kadar fazla vakit geçirmenin özensizce olmasıydı. Rakel uyanıp durumu fark edebilir, komşular pencerelerinden dışarı bakabilirdi. Nihayet evin kapısını açtığında dışarı sızan ışıkta tuhaf biçimde kambur olduğu görünen bir si-

luetin içeri girmesi neyin nesiydi peki? Adam sarhoş muydu? Böyle olması arabanın acemice park edilmesine ve kapıya bu kadar geç ulaşmasına uyuyordu ama arabanın iç lambasının kapatılmasına ve temizlenmiş bir olay yerine uymuyordu.

Plan, sarhoşluk ve şansın karışımı mıydı bu?

Söz konusu kişi içeriye gece yarısından hemen önce girip ikiden sonra çıkmış, yani yaklaşık üç saat kalmıştı. Adli Tıp Bölümü'nün tahmini ölüm saati doğruysa cinayetten sonra uzun bir süre orada durup hiç acele etmeden temizliğini yapmıştı.

Bu kişi, akşam eve ilk gelen kişiyle aynı olabilir miydi? Daha sonra arabayla tekrar mı gelmişti?

Hayır.

Görüntülerden hiçbir şey açıkça seçilemese de vücut biçimlerinde bir farklılık vardı. İçeri girerken kamburunu çıkaran kişi daha geniş birine benziyordu. Öte yandan, giysilerini değiştirdiği için, hatta belki de bir gölge yüzünden öyle görünüyor olabilirdi.

Saat 02.23'te çıkan kişi kapıda birkaç saniye dikilmişti ve olduğu yerde sallanıyor gibiydi. Yaralı mıydı? Sarhoş? Ya da bir anlığına başı mı dönmüştü?

Arabaya binmiş, farları açmış ama sonra tekrar inmişti. Yandan dolaşarak doğa kamerasının arkasına gelmişti. Kayıt burada bitiyordu.

Harry içinden bir cin çıkar umuduyla hafıza kartını ovaladı.

Bu kayıtları yanlış yorumluyor olmalıydı. Tamamen yanlış! Kahretsin.

Ara vermesi gerekiyordu. Bir... kahveye ihtiyacı vardı. Sert bir Türk kahvesine. Barın arkasına uzanıp Mehmet'ten kalan cezveyi ararken Öystein'in müziği değiştirdiğini fark etti. Hâlâ hip-hop çalıyordu ama caz öğeleri ve karmaşık baslar gitmişti.

"Bu ne, Öystein?"

"Kanye West, 'So Appalled'" diye seslendi Öystein arka odadan.

"Tam da beni ikna etmek üzereydin. Lütfen kapat şunu."

"Bu iyi bir şarkı, Harry! Biraz zaman ver. Kulaklarımızı yeniliklere açmalıyız."

"Nedenmiş o? Geçen asırdan dinlemediğim binlerce albüm var. Onlar bana hayatım boyunca yeter." Harry yutkundu. Ağır konulara ara verip çok iyi tanıdığınız biriyle üç gramlık bir topla masa tenisi oynar gibi önemsiz ve anlamsız konularda atışmak büyük rahatlıktı.

"Daha çok çaba göstermelisin." Öystein dişsiz ağzıyla kocaman gülümseyerek bara döndü. Ön dişlerinden sonuncusunu Prag'da bir bar kavgasında kaybetmişti. Diş öylece düşüvermişti. Ağzındaki boşluğu havalimanı tuvaletinde fark edip barı aramasına ve kahverengimsi sarı dişi daha sonra postayla almasına rağmen artık yapacak bir şey kalmamıştı. Zaten Öystein'in de bu durumu kafaya taktığı söylenemezdi.

"Bunlar hip-hop sevenlerin yaşlandıklarında dinleyecekleri klasikler, Harry. Bu sadece şekil meselesi değil, bir *içeriği* var."

Harry hafıza kartını ışığa tuttu. Başını yavaşça salladı. "Haklısın, Öystein."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Yanlış düşünüyorum çünkü şekle, cinayetin nasıl işlendiğine odaklanıyorum. Öğrencilerime her zaman bahsettiğim şeyi göz ardı ediyorum. *Nedeni*. İçeriği."

O sırada arkalarındaki kapı açıldı.

"Ah, siktir" dedi Öytstein kısık bir sesle.

Harry başını kaldırıp önündeki aynaya baktı. Bir adam yaklaşıyordu. Kısa boylu, hafif adımlarla yürüyen, başını iki yana sallayan, siyah ve yağlı kâkülleri olan, sırıtan bir adam.

Bu sırıtış, topu yanlışlıkla tribüne diken ve o berbat anın şokuyla gülümsemekten başka bir şey yapamayan golfçülerin ya da futbolcuların yüzünde görebileceğiniz türden bir sırıtıştı.

"Hole" dedi, beklenmedik bir biçimde samimi ve yüksek bir sesle.

"Ringdal." Harry'nin sesi yüksek değildi. Beklenmedik bir biçimde samimi de değildi.

Harry, Öystein'in bardaki sıcaklık birden sıfırın altına inmiş gibi titrediğini gördü.

"Eee, barımda ne yapıyorsun, Hole?" Ringdal, Catalina marka mavi montunu çıkartıp arka odanın kapısının arkasındaki askıya asarken ceplerindeki anahtarlar ve bozukluklar şıngırdadı.

"Hımm" dedi Harry. "'Mirasımın nasıl yönetildiğine bakıyorum' desem doyurucu bir cevap olur mu?"

"Tek doyurucu cevap, 'buradan gidiyorum' demen olur."

Harry hafıza kartını cebine attı ve bar taburesinden indi. "Beklediğim kadar kötü yaralanmış durmuyorsun, Ringdal."

Ringdal gömleğinin kollarını kıvırıyordu. "Yaralanmış mı?"

"Ömür boyu yasak yediğime göre en azından burnunu kırmış olmalıyım. Ama belki de burnunda hiç kemik yoktur, ha?"

Ringdal gerçekten de Harry'yi komik buluyormuş gibi güldü. "İlk yumruğunu isabet ettirdin çünkü onu beklemiyordum, Hole. Biraz burnum kanadı ama ne yazık ki yumruğun onu kıracak kadar güçlü değildi. Ondan sonra bir kez boşa yumruk attın. Sonra da şu duvara vurdun." Ringdal barın arkasında bir bardağa musluktan su doldurdu. Bir Yeşilaycının bar işletmesi çelişki olabilirdi. Belki de değildi. "Ama yine de denediğin için övgüyü hak ediyorsun, Hole. Belki de bir dahaki sefere bir Norveç judo şampiyonuyla kavgaya tutuşurken daha ayık olmayı deneyebilirsin."

"İşte şimdi anlaşıldı" dedi Harry.

"Ne?"

"Judoyla ilgilenen birinin iyi müzik zevkine sahip olduğunu hiç duydun mu?"

Ringdal iç çekti, Öystein kaşlarını kaldırdı ve Harry o an topu tribüne diktiğini anladı.

Harry "Buradan gidiyorum" diyerek ayağa kalktı.

"Hole."

Harry durdu ve arkasını döndü.

"Rakel için üzgünüm." Ringdal sol elindeki su bardağını bir kadeh gibi havaya kaldırdı. "Harika bir insandı. Burada devam edememesi yazık oldu."

"Devam edememesi mi?"

"Ah, sana söylemedi mi? Sen gittikten sonra ondan burada yönetici olarak kalmasını istemiştim. Şu meseleye artık bir son verelim, Harry. Buraya dilediğin gibi gelebilirsin ve müzik seçiminde artık Öystein'i dinleyeceğime söz veriyorum. Barın gelirinin biraz düştüğünü görebiliyorum. Gerçi bunun..." –bir an durup doğru kelimeleri aradı– "katı müzik politikasının biraz esnetilmesiyle pek ilgisi de olmayabilir tabii."

Harry başıyla onaylayıp kapıyı açtı.

Kapı aralığında durup etrafına baktı.

Grünerlökka. Yaşı otuzdan çok kırk gibi duran Converse ayakkabılı ve ekose gömlekli bir adamın kaykayının sesi geliyordu. Harry'nin tahminine göre ya bir tasarım atölyesi, ya bir butik mağaza ya da Oleg'in kız arkadaşı Helga'nın 'aynı boku pişirip aynı ambalaj kâğıdına sarıyorlar ama patatesi trüf yağında kızarttıkları için üç katı fiyat koyup hâlâ popüler olabiliyorlar' dediği hipster hamburgercilerinden birinde çalışıyordu.

Oslo. Kravatının üstünde yemek peçetesi gibi duran Eski Ahit peygamberlerine has dağınık ve dikkat çekici sa-

kalları, kusursuz takım elbisesi ve önü açık Burberry montu olan genç bir adam vardı. Finans sektöründe mi çalışıyordu? Bir şeyleri tiye mi alıyordu? Yoksa sadece kafası mı karışıktı?

Norveç. Ellerinde kayakları ve batonları, bel çantalarında bin kronluk kayak parafini, enerji içecekleri ve protein barlarıyla likralı spor kıyafetler giymiş bir çift, Nordmarka'nın en yüksek gölgeliklerinde son kalan karlı bölgelere gidiyordu.

Harry telefonunu çıkarıp Björn'ün numarasını aradı.

"Harry?"

"Doğa kamerasından çıkartılan hafıza kartını buldum."

Bir sessizlik oldu.

"Björn?"

"Yalnız kalacağım bir yere gittim de. Delilik bu! Neler görebildin?"

"Ne yazık ki çok bir şey değil. Senden rica etsem inceletmeme yardımcı olabilir misin? Görüntüler karanlık ama sizin benden daha fazla şey görebileceğiniz yöntemleriniz var. Birkaç siluet ve kapı kasasının yüksekliği gibi birkaç referans noktası seçilebiliyor. Belki bir üç boyutlu görüntü uzmanı bunlardan düzgün bir eşkâl çıkartabilir." Harry çenesini ovuşturdu. Bir yeri kaşınıyordu ama neresi olduğunu bilmiyordu.

"Denerim" dedi Björn. "Dışarıdan bir uzman kullanabilirim. Çünkü bu işi gizli yürütmek istediğini varsayıyorum, doğru mu?"

"Araştırmamı rahatsız edilmeden yapabilmemi sağlayacaksa, evet."

"Kayıtların kopyasını aldın mı?"

"Hayır, hepsi hafıza kartında."

"Tamam. Bir zarfın içine koyup Schröder'e bırak. Bugün oraya uğrayıp alırım."

"Sağ ol, Björn." Harry telefonu kapattı. Rakel için R'ye dokundu. Rehberindeki diğer kayıtlı kişiler O harfinde Oleg, Ö harfinde Öystein, K harfinde Katrine, B harfinde Björn, S harfinde Sis ve A harfinde Stale Aune'ydi. Bunlar Harry'ye yetiyordu. Gerçi Rakel, Stale'ye Harry'nin yeni insanlarla tanışmaya açık olduğunu söylemişti. Tabii baş harfleri daha önceden alınmadıysa.

Dahili numarayı eklemeden doğrudan Rakel'in iş telefonunu aradı.

Sekreter telefonu açınca "Roar Bohr?" dedi.

"Bohr bugün büyük ihtimalle gelmeyecek."

"Nerede, ne zaman döner?"

"Buraya herhangi bir not bırakılmamış. Ama dilerseniz cep telefonunu verebilirim."

Harry numarayı bir kâğıda yazdı ve bilinmeyen numaralar servisi uygulamasında arattı. Smestad ile Huseby arasında bir adres ve bir sabit hat numarası çıktı. Saatine baktı. Bir buçuktu. Numarayı aradı.

Telefon üç kez çaldıktan sonra bir kadın "Efendim?" diyerek cevap verdi.

"Affedersiniz, yanlış numara." Harry telefonu kapattı ve Birkelunden'in tepesindeki tramvay durağına yürümeye başladı. Sağ kolunu ovuşturdu. Burası da kaşınmıyordu. Smestad'a gidiş yolunda kaşınan yerin muhtemelen kafasının içi olduğuna karar verdi. Ve bunun sebebi olsa olsa Ringdal'ın belki iyi niyetle, belki de bir şeyleri hesaplayarak yaptığı o jestti. Bu hoşgörülü ama bir o kadar rahatsız edici iyiliğe maruz kalmaktansa o bardan ömür boyu kovulmuş olmayı tercih ederdi. Belki de judoyu fazla hafife almıştı.

Sarı evin kapısını açan kadın, şehrin batı tarafında yaşayan kırk ile elli yaş arası üst tabaka kadınlarına has bir zindeliğe sahipti. Bu onların ulaşmaya çalıştıkları bir hedef

miydi yoksa enerjileri gerçekten bu seviyede miydi, çözmek zordu ama Harry halka açık bir yerde iki çocuklarını, av köpeklerini ve kocalarını bu kadar rahatlıkla ve göstere göstere yönetebilmelerinin statüyle ilgisi olduğundan emin değildi.

"Pia Bohr?"

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Soruyu cevaplamak yerine ilgisiz ve nazik bir tavırla bu soruyu sormuş ama bunu yaparken yüzünde kendinden emin bir tebessüm belirmişti. Boyu kısaydı, makyajı yoktu ve yüzündeki kırışıklıklar elliye merdiven dayadığını gösteriyordu. Yine de bir genç kız kadar zayıftı. Spor salonunda ve açık havada çok vakit geçirdiği için olmalı, diye düşündü Harry.

"Polis." Kimliğini gösterdi.

"Tabii ya, siz Harry Hole'sunuz" dedi kadın kimliğe bakmadan. "Resminizi gazetede gördüm. Rakel Fauke'nin kocasıydınız. Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim."

"Sanırım Roar'la görüşmek için geldiğiniz, değil mi? Kendisi burada değil."

"Ne zaman..."

"Herhalde akşam gelir. Numaranızı bırakın, ben ona sizi aramasını söylerim."

"Hımm. Belki sizinle de konuşabilirim, Bayan Bohr. Olur mu?"

"Benimle mi? Ne konuda?"

"Fazla uzun sürmez. Sadece bilmem gereken birkaç şey var." Harry'nin gözleri kadının arkasındaki ayakkabılıkta gezindi. "Girebilir miyim?"

Harry kadının tereddüt ettiğini fark etti. Ve aradığı şeyin ayakkabılığın en alt rafında olduğunu gördü. Bir çift siyah Sovyet ordusu botu.

"Şu an pek müsait değilim. Bir... iş yapıyordum da."

"Bekleyebilirim."

Pia Bohr kısacık gülümsedi. Harry onun güzel değil ama sevimli bir kadın olduğuna kanaat getirdi. Öystein'in Toyota için söyledikleri onun için de geçerli olabilirdi: "Asla erkeklerin gençken birinci tercihi olmaz ama yıllar geçtikçe bozulmadan en sağlam kalan o olur."

Kadın saatine baktı. "Eczaneye gidip bir şeyler almam gerek. Yolda konuşsak olur mu?"

Askıdan bir mont kapıp merdivene çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Harry kapı kilidinin Rakel'inkiyle aynı olduğunu, yani kendinden kilitlenen bir mekanizması olmadığını fark etti ama Pia Bohr anahtarı aramaya tenezzül bile etmedi. Ne de olsa güvenli bir muhitti burası. Evinize giren yabancı adamlar olmazdı.

Garajı geçerek bahçe kapısından çıktılar ve kısa süren mesailerinden eve dönen ilk Tesla arabaların uğultuyla ilerlediği yoldan aşağı yürüdüler.

Harry dudaklarının arasına bir sigara koydu ve yakmadı. "Uyku hapı mı alacaksınız?"

"Efendim?"

Harry omuzlarını kaldırdı. "Uykusuzluk için. Dedektifimize kocanızın 10 Mart'ı 11 Mart'a bağlayan gece evden çıkmadığını söylemişsiniz. Belli ki fazla uyuyamıyorsunuz."

"Şey... Evet, uyku hapı."

"Hımm. Rakel'den ayrıldıktan sonra benim de uyku hapı almam gerekmişti. Uykusuzluk insanın ruhunu kemiren bir şey. Hangi ilaçları yazdılar?"

"Eee... Imovane ve Somadril." Pia'nın adımları hızlanmıştı.

Harry adımlarını genişletirken çakmağı sigarasının altına tuttup çaktı ama yakamadı. "Bana da onları yazdılar. Tam iki ay kullandım. Ya siz?"

"Hemen hemen aynı."

Harry çakmağı cebine geri koydu. "Neden yalan söylüyorsun, Pia?"

"Ne dediniz?"

"Imovane ve Somadril ağır ilaçlardır. İki ay boyunca kullanırsanız bağımlılık yaparlar. Bağımlı olduysanız da *her gece* alırsınız. Çünkü işe yarıyorlar. Yani o gece bu ilaçlardan aldıysanız ölü gibi uyumuşsunuz ve kocanızın ne yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok demektir. Ama bana hiç de sakinleştiricilere bağımlı bir insan izlenimi vermediniz. Hatta biraz fazla enerjik, biraz fazla uyanıksınız."

Pia Bohr yavaşladı.

"Ama elbette beni haksız çıkarmanızın çok kolay bir yolu var" dedi Harry. "Mesela reçeteyi gösterebilirsiniz."

Pia durdu. Elini dar kot pantolonunun arka cebine attı. Katlanmış mavi bir kâğıt çıkarıp açtı.

"Gördünüz mü?" dedi, hafifçe titreyen sesiyle kâğıdı havaya tutup parmağıyla işaret ederek. "So-mad-ril."

"Görüyorum" dedi Harry. Ondan önce davranarak kâğıdı elinden aldı. "Ayrıca yakından bakınca bu reçetenin Bohr'a yazıldığını da görüyorum. Roah Bohr'a. Bu kadar güçlü ilaçlara ihtiyaç duyduğundan size bahsetmemiş olmalı."

Harry reçeteyi geri verdi.

"Belki de size bahsetmediği başka şeyler de vardır. Ne dersiniz?"

"Ben..."

"O gece evde miydi?"

Kadın yutkundu. Yanaklarının rengi solmuş, o canlı hali bir anda sönüvermişti. Harry yaş tahminine beş daha ekledi.

"Hayır" diye fısıldadı Pia Bohr. "Değildi."

Eczaneyi pas geçerek Smestaddammen'e indiler ve doğu yakasındaki bayırda tek bir söğüt ağacının sığabildiği minik adayı gören banklardan birine oturdular.

"İlkbahar" dedi Pia. "İlkbahar kadar kötüsü yok. Yazın burası çok yeşil olur. Her şey deli gibi büyür. Bir sürü bö-

cek. Balıklar, kurbağalar. Fazla hayat doludur. Ağaçlar yeşillendiğinde ve rüzgâr söğüt ağacına vurduğunda yaprakları öyle bir kıpırdayıp hışırdar ki otobanın sesini bastırır." Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Sonra da Oslo'ya sonbahar gelir."

"Dünyanın en güzel sonbaharı" dedi Harry sigarasını yakarak.

"Kış bile ilkbahardan iyi" dedi Pia. "En azından eskiden öyleydi. Havanın çok soğuyacağını ve gölün sağlam buz tutacağını bilirdik. Çocuklarımızı buraya buz pateni yapmaya getirirdik. Bayılırlardı."

"Kaç çocuğunuz?.."

"İki. Bir kız, bir oğlan. Biri yirmi sekiz, diğeri yirmi beş yaşında. June, Bergen'de deniz biyoloğu olarak çalışıyor. Gustav da Amerika'da okuyor."

"Erken anne olmuşsunuz."

Pia'nın yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "June doğduğunda Roar yirmi üç, ben yirmi bir yaşındaydım. Askeri görev yüzünden şehir şehir dolaşan çiftler genelde erken çocuk sahibi olurlar. Sanırım kadının da yapacak bir işi olsun diye. Bir subay eşi olarak iki seçeneğiniz vardır. Ya evcilleşir ve doğurgan bir inek rolünü kabullenirsiniz. Ahırınızda bekleyip buzağı doğurur, süt verir, geviş getirirsiniz."

"Ya da?"

"Ya da bir subayla evli kalmazsınız."

"Ama siz birinci şıkkı seçtiniz, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Hımm. O gece hakkında neden yalan söylediniz?"

"İkimizi sorulara maruz bırakmamak için. Odak noktası haline gelmemek için. Bir cinayet davasında sorguya çağırılmak Roar'ın itibarına ne kadar zarar verir, düşünebiliyor musunuz? Kısacası, şu anda buna hiç ihtiyacı yok."

"Neden yok?"

Pia omuz silkti. "Böyle bir şeye kimin ihtiyacı olabilir ki? Özellikle de bizim muhitte."

"Peki neredeydi?"

"Bilmiyorum. Dışarıda."

"Dışarıda mı?"

"Uyuyamıyor."

"Somadril."

"Irak'tan döndüğünde bundan daha kötüydü. O zamanlar uykusuzluğu için Rohypnol vermişlerdi. İki haftada ilaca bağımlı oldu, bazen gözleri kararıyordu. O yüzden artık hap almak istemiyor. Üzerine saha üniformasını geçirip keşif gezisine çıkması gerektiğini söylüyor. Güya nöbet tutuyormuş. Etrafa göz kulak oluyormuş. Dediğine göre gece devriyesi gibi kimseye görünmeden oradan oraya yürüyormuş. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan insanların sürekli olarak korkması galiba tipik bir durum. Çoğu zaman eve gelip bir iki saat uyuyor, işe öyle gidiyor."

"Ve bu durumu işinden gizlemeyi başarıyor mu?"

"Ne görmek istiyorsak onu görürüz. Roar daima başkalarına nasıl bir izlenim vermek istiyorsa onu verir. Herkesin güvendiği biridir."

"Siz de güveniyor musunuz?"

Kadın iç çekti. "Kocam kötü biri değil. Ama bazen iyi insanlar bile dağılabiliyor."

"Gece devriyesine çıktığında silahını yanında götürüyor mu?"

"Bilmiyorum. Ben yattıktan sonra gidiyor."

"Cinayet gecesi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Sizinkiler bana sorduktan sonra ben de aynı soruyu ona sordum. June'un eski odasında uyuduğunu söyledi."

"Ama ona inanmadınız, değil mi?"

"Bu kanıya nereden vardınız?"

"Çünkü öyle olsaydı polise başka bir odada uyuduğunu söylerdiniz. Yalan söylediniz çünkü bir şeyler bildiğimizden

korktunuz. Onun evde olduğunu bizzat gören biri olursa daha iyi olur diye düşündünüz."

"Gerçekten de Roar'dan şüphelendiğinizi söylemiyorsunuz, değil mi, Bay Hole?"

Harry onlara doğru yüzen iki kuğuya baktı. Otobanın arkasındaki tepede parlayan bir ışık gözüne ilişti. Belki de açılan bir pencereydi.

"Travma sonrası" dedi Harry. "Travması neydi?"

Kadın iç geçirdi. "Bilmiyorum. Birçok şeyin birleşimi. Çocukluğunda yaşadığı zorluklar. Irak. Afganistan. Son görevinden dönüp bana orduyu bıraktığını söylediğinde bir şeylerin olduğunu fark ettim. Değişmişti. Daha da içine kapanmıştı. Ağzından laf alabilmek için günlerce dil döktükten sonra bana Afganistan'da birini öldürdüğünü söyledi. Evet, zaten bunun için oradaydılar ama bu seferki onu sarsmıştı ve bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Ama en azından hayatını sürdürebiliyordu."

"Artık yapamıyor mu?"

Kadın yıkılmış birinin gözleriyle Harry'ye baktı. Harry kadının ona, yani bir yabancıya nasıl bu kadar kolay açılabildiğini o an anladı. Özellikle de bizim muhitte. Bunu kendisi istemişti, hatta buna can atıyordu. Şimdiye kadar bu konuyu kimseyle konuşamamıştı.

"Rakel Fauke'den... karınızın ölümünden sonra tamamen dağıldı. Hayır... artık yapamıyor."

Harry yine o parlayan ışığı gördü. Ve ışığın Bohr'ların evinin olduğu yerin civarından geldiğini fark etti. Donakaldı. Bankın beyaz sırtlığında, ikisinin tam ortasında kırmızı renkli, hızlı ve sessiz bir böceğe benzeyen titrek bir şeyin hareket edip kaybolduğunu görür gibi olmuştu. Burada mart ayında böcek olmazdı.

Harry birden öne eğildi, topuklarını toprağa gömdü ve kendini iterek bankın sırtlığına attı. Pia Bohr'un çığlığı eş-

liğinde bank geriye doğru devrildi. Aşağı kayarlarken Harry kadını kollarıyla sardı ve onu bankın arkasındaki sığ çukura bastırdı. Ardından çamurda sürünerek Pia'yı arkasından sürükledi. Durdu ve başını kaldırıp tepeye baktı. Söğüt ağacı az önce ışığı gördüğü yerle ikisinin arasında duruyordu şimdi. Yürüyüş yolunun ilerisinde kapüşonlu svetşörtüyle Rottweiler'ını gezdiren adam onlara müdahale edip etmemeyi düşünüyormuş gibi durdu.

"Polis!" diye seslendi Harry. "Geri çekil. Keskin nişancı var!"

Yaşlı bir kadın arkasını dönüp telaşla uzaklaştı ama köpekli adam hâlâ orada dikiliyordu.

Pia kendini kurtarmaya çalıştı ama Harry yüz yüze olacakları şekilde tüm ağırlığını vererek zayıf kadının üzerinde yatıyordu.

"Görünüşe bakılırsa kocanız evdeymiş" dedi telefonunu çıkartarak. "Demek o yüzden beni eve almadınız. Giderken kapıyı da o yüzden kilitlemediniz." Bir numarayı aradı.

"Hayır!" diye bağırdı Pia.

"Acil Durum Kontrol Merkezi" dedi telefonu açan ses.

"Ben Dedektif Harry Hole. Silahlı şahıs bildiri..."

Pia Bohr telefonu elinden kaptı. "Sadece tüfeğin dürbününü teleskop olarak kullanıyor." Telefonu kulağına dayadı. "Affedersiniz, yanlış numara." Konuşmayı bitirdi ve telefonu Harry'ye geri uzattı. "Siz de beni aradığınızda böyle dememiş miydiniz?"

Harry kımıldamadı.

"Epey ağırsınız, Bay Hole. Rica etsem..."

"Ayağa kalktığımda alnıma mermi yemeyeceğimi nereden bileyim?"

"Yemezsiniz çünkü banka oturduğumuzdan beri alnınızda kırmızı bir nokta vardı zaten."

Harry ona baktı. Sonra ellerini soğuk çamura dayadı ve kendini yukarı itti. Doğruldu. Gözlerini kısarak tepeye doğ-

ru baktı. Pia'ya yardım etmek için döndü ama kadın ayağa kalkmıştı bile. Kot pantolonu ve montu simsiyahtı, üzerlerinden çamur damlıyordu. Harry, Camel paketinden bükülmüş bir sigara çıkardı. "Kocanız şimdi kaçacak mı?"

"Öyle tahmin ediyorum" diyerek iç geçirdi Pia. "Şu an kötü bir ruh halinde olduğunu ve çok gerildiğini anlamalısınız."

"Nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum."

"Polisi işinden alıkoyduğunuz için yargılanabileceğinizi biliyorsunuz, değil mi, Bayan Bohr?"

"Benimle mi yoksa kocamla mı konuşuyorsunuz?" diye sordu Pia pantolonunu temizlerken. "Yoksa kendinizle mi?"

"Anlamadım?"

"Size eşinizin cinayetini soruşturmaya izin vereceklerini sanmıyorum, Bay Hole. Buraya bir özel dedektif olarak geldiniz. Yoksa *korsan* dedektif mi demeliyiz?"

Harry sigaranın kırılan kısmını kopartıp geri kalanını yaktı. Kirlenen giysilerine baktı. Paltosunun bir düğmesi kopmuş, kopan yer yırtılmıştı. "Kocanız geri geldiğinde bana haber verecek misiniz?"

Pia başıyla suyu işaret etti. "Şuna dikkat etseniz iyi olur, erkekleri hiç sevmiyor."

Harry suya dönünce onlara doğru yaklaşan bir kuğu gördü.

Tekrar arkaya döndüğünde Pia Bohr bayırı tırmanmaya başlamıştı bile.

"*Korsan* dedektif mi?"

"Hı-hı" dedi Hary, Bjolsenhallen'in kapısını Kaja için tutarken.

Salon, etrafındaki daha sıradan olan binaların arasına saklanmış gibiydi. Kaja, Kjelsas Masa Tenisi Kulübü'nün zemin kattaki geniş süpermarketin üst katında olduğunu söylemişti.

"Asansör fikrine hâlâ soğuk mu bakıyorsun?" diye sordu Kaja, merdivenlerde Harry'ye yetişmeye çalışırken.

"Sorun asansör fikri değil, asansörlerin boyutu" dedi Harry. "Bu askeri polisten nasıl haberin oldu?"

"Kabil'de fazla Norveçli yoktu, oradan tanıdığım çoğu kişiyle konuştum. Glenne bize bir şeyler anlatabilecek tek kişi gibi görünüyor."

Danışmadaki kız onlara gidecekleri yeri söyledi. Sert zeminde gıcırdayan ayakkabı sesleri ve pinpon toplarının tıkırtıları daha köşeyi dönmeden duyulabiliyordu. Köşeyi döndüklerinde kendilerini geniş ve açık bir salonda buldular. Çoğu erkeklerden oluşan birkaç kişi, yeşil pinpon masalarının uçlarında dans ederek, eğilerek ve sallanarak maç yapıyordu.

Kaja masalardan birine doğru yürüdü.

İki erkek, ellerinin içiyle yaptıkları üstten spinli vuruşlarla ağın üzerinden birbirlerine her seferinde aynı çapraz çizgiden giden bir topu yolluyordu. Neredeyse yerlerinden hiç kımıldamıyor, tek ayakla attıkları sert bir adım eşliğinde kollarını büküp bir bilek fiskesiyle topa vurarak aynı hareketi tekrarlıyorlardı. Top öyle hızlı gidiyordu ki dışarıdan bakıldığında aynı yerde takılı kalan bir bilgisayar oyunu gibi bu düelloya hapsolmuş iki erkeğin arasında bir çizgi gibi görünüyordu.

Az sonra adamlardan biri topu çok uzağa vurdu ve top masaların arasında yerde zıplamaya başladı.

"Kahretsin" dedi. Kırk ya da ellili yaşlarında zinde görünen bir adamdı. Kısa kesilmiş gümüş grisi saçlarının üstüne siyah bir bant takmıştı.

Topu kapmaya giden diğer adam "Spini ayarlayamıyorsun" dedi.

"Jörn" diye seslendi Kaja.

"Kaja!" dedi saç bantlı adam sırıtarak. "Demek terli bir asker görmeye geldin." Birbirlerine sarıldılar.

Kaja onu Harry'yle tanıştırdı.

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim" dedi Harry.

"Böylesi genç bir hanımla buluşmayı kimse geri çeviremez" dedi Jörn Glenne. Harry'nin elini meydan okurcasına sert bir şekilde sıkarken hâlâ gözlerinin içi gülüyordu. "Gerçi yanında bir erkek getireceğini bilseydim..."

Kaja ile Glenne güldüler.

"Haydi kahve alalım" dedi Glenne raketini masaya bırakarak.

"Ya partnerin?" diye sordu Kaja.

Glenne onlara yolu gösterirken "Parayla tuttuğum bir çalıştırıcı" dedi. "Connolly'yle bu sonbaharda Juba'da buluşuyoruz. Antrenmanlı olmam gerekiyor."

"Amerikalı bir iş arkadaşımız" diye açıkladı Kaja Harry'ye. "Kabil'deyken bitmek bilmeyen masa tenisi turnuvaları vardı."

"Gelmek ister misin?" diye sordu Glenne. "Senin ekibin sana orada bir iş ayarlayabileceğinden eminim."

"Güney Sudan'a mı?" diye sordu Kaja. "Orada şu anda ne var?"

"Eskisi gibi. İç savaş, kıtlık, Dinkalar, Nuerler, yamyamlık, toplu tecavüzler ve Afganistan'ın tamamındakinden daha fazla silah."

"Bir düşüneyim" dedi Kaja. Harry yüz ifadesinden şaka yapmadığını görebiliyordu.

Kantine benzeyen kafeteryadan birer kahve alıp Bjolsen Valsemolle ve Akerselva'ya bakan pis bir pencerenin yanındaki masaya oturdular. Harry ve Kaja soru sormaya fırsat bulamadan Jörn Glenne konuşmaya başladı.

"Sizinle görüşmeyi kabul ettim çünkü Kabil'de Roar Bohr'la kavga ettim. Bir kadın tecavüze uğrayıp öldürülmüştü; Bohr'un kişisel tercümanıydı. Bir Hazara kadını. Hazaraların çoğu yoksul, basit köylülerdir ve eğitimsizlerdir. Ama bu kadın, yani Hela..."

"Hale" diyerek düzeltti Kaja. "Dolunayın etrafındaki çember demek."

"...neredeyse hiçbir yardım almadan kendi imkânlarıyla İngilizce ve Fransızca öğrenmişti. Norveççe de öğreniyordu. Dil konusunda çok yetenekliydi. Koalisyonda ve diğer yardım kuruluşlarında çalışan kadınlarla birlikte yaşadığı evin hemen önünde bulundu. Tabii sen de orada kalıyordun, Kaja."

Kaja başını salladı.

"Taliban'ın ya da mahallesinden birilerinin yaptığını düşündük. Sünni Müslümanlar için namus çok önemlidir. Hazaralar için daha da çok. Bizim gibi gâvurlara hizmet etmesi, erkeklerle münasebete girmesi ve Batılılar gibi giyinmesi sırf ibret olsun diye öldürülmesi için yeterli gelmiş olabilirdi."

"Namus cinayetlerini duymuştum" dedi Harry. "Ama namus için tecavüz etmek?"

Glenne omuzlarını kaldırdı. "Biri başkalarına yaptırmış olabilirdi. Ama nereden bileceğiz? Bohr olayı araştırmamızı durdurdu."

"Ciddi misiniz?"

"Kadının cesedi güvenliğinden sorumlu olduğumuz binanın dibinde bulunmuştu. Yani aslında kontrolümüz altında olan bir alandaydı. Bohr buna rağmen soruşturma işini bölgedeki Afgan polisine verdi. Ona karşı çıktığımda askeri polisin –ki bu durumda yalnızca beni kastediyordu– onun emri altında çalıştığını ve sadece ülkedeki Norveçli askerlerin güvenliğinden sorumlu olduğunu söyledi. Üstelik Afgan polisinin bizim çoktan kanıksadığımız adli tıp araçlarına ve kaynaklarına sahip olmadığını da iyi biliyordu. Parmak izi incelemesi onlar için yeni bir kavramdı, DNA testi ise ancak bir hayaldi."

"Bohr işin siyasi tarafını düşünmek zorundaydı" dedi Kaja. "İnsanlar zaten ülkede kontrolü fazla ele aldıkları gerekçesiyle Batılı güçlere karşı kin besliyordu ve Hale bir Afgan'dı."

"Afgan değil, *Hazara*" dedi Glenne burun kıvırarak. "Bohr, Hale bir Peştun[13] olsaydı olaya aynı derecede öncelik verilmeyeceğini biliyordu. Evet, bir otopsi yapıldı ve vücudunda 'fluni bilmemne' maddesinden bulundu. Erkeklerin tecavüz etmek istedikleri kadınların içkilerine koyduğu..."

"Flunitrazepam" dedi Kaja. "Diğer adıyla Rohypnol."

"Doğru. Sizce hangi Afgan tecavüz etmeden önce bir kadına ilaç içirmek için para harcar?"

"Hımm."

"Evet, kahretsin, bunu yapan bir yabancıydı!" Glenne elini masaya vurdu. "Peki olay çözüldü mü? Elbette hayır."

"Sizce..." Harry kahvesinden bir yudum aldı. Soruyu ifade etmenin daha dolaylı bir yolunu aradı ama başını kaldırıp Jörn Glenne'yle göz göze gelince bu fikrinden vazgeçti. "...bu cinayetin arkasında Roar Bohr olabilir mi? Soruşturmayı onu yakalama ihtimali en düşük olan kişilere kasten mi verdi? Bu yüzden mi bizimle konuşmak istediniz?"

Glenne gözlerini kırptı, ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Bak, Jörn" dedi Kaja. "Bohr'un karısına Afganistan'da birisini öldürdüğünü söylediğini biliyoruz. Ayrıca Jan'la da görüştüm..."

"Jan mı?"

"Özel Kuvvetler'in kamp eğitmeni. Uzun boylu, sarışın..."

"Ha, şu adam. O da sana deli oluyordu!"

"Her neyse" dedi Kaja bakışlarını aşağı çevirerek. Harry, kahkahayı basan Glenne'ye istediği şeyi vermek için utanmış rolü yaptığından şüphelendi. "Jan'ın dediğine göre Roar adına doğrulanan ya da onun işlediği iddia edilen bir öldürme kaydı yokmuş" diyerek devam etti Kaja. Komutan olduğu için haliyle ön cephede fazla bulunmamış ama gerçek şu

13. Afganistan nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan halk. (ç.n.)

ki kariyerinin ilk yıllarında ön cephede savaşırken bile kimseyi öldürmemiş."

"Biliyorum" dedi Glenne. Özel Kuvvetler resmi olarak Basra'da değildi ama Bohr orada bir Amerikan birliğiyle beraber eğitim görmüştü. Söylentiye göre çok fazla aksiyon görmüştü ama adam öldürme konusunda bekâretini koruyordu. Afganistan'da aksiyona en çok yaklaştığı an da Çavuş Waage'nin Taliban tarafından kaçırıldığı andı."

"Evet, öyle" dedi Kaja.

"O olay neydi?" diye sordu Harry.

Glenne omuz silkti. "Bohr ve Waage arabayla uzun bir yola çıkmışlar ve çavuşun tuvaleti geldiği için çölde durmuşlar. Çavuş kayaların arkasına gitmiş. Yirmi dakika sonra hâlâ gelmeyince ve telefona cevap vermeyince Bohr ifadesinde söylediğine göre arabadan çıkıp onu aramış. Ama koltuğundan bile kalkmadığına adım gibi eminim."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü bir çölün ortasında yaşanabilecek şeyler çok sınırlıdır. Muhtemelen kayaların arkasında bir ya da iki Talibanlı çiftçi dandik tüfekleri ve bir bıçakla Bohr'un gelmesini bekliyordu. Bohr tabii ki bunun farkındaydı. Kayalarla arasında açık bir arazi varken ve kurşun geçirmez bir arabadayken güvende olduğunun da. Zaten yalan söylediğini kanıtlayacak kimse de yoktu. O yüzden bütün kapıları kilitledi ve kampı aradı. Ona kampın arabayla beş saatlik mesafede olduğunu söylediler. İki gün sonra kuzeye doğru birkaç saat uzaklıkta bir Afgan birliği asfaltın üzerinde kilometreler boyunca devam eden kan izleri buldu. Taliban bazen esir aldığı kişileri bir at arabasının arkasında sürükleyerek onlara işkence eder. Ardından daha da kuzeydeki bir köyde, yol kenarında, yere saplanmış bir kazığın ucunda kesik bir kafa bulundu. Yüzü asfalta sürtünmekten erimişti ama Paris'te yapılan DNA analizi beklendiği üzere bunun Çavuş Waage'ye ait olduğunu doğruladı."

"Hımm." Harry kahve fincanıyla oynadı. "Onun yerinde olsanız siz de aynı şeyi yapacağınız için mi böyle düşünüyorsunuz, Bay Glenne?"

Askeri polis omuzlarını kaldırdı. "Kendimi kandırmanın âlemi yok. Hepimiz insanız ve en kolay yol hangisiyse onu seçeriz. Ama bu olay benim başıma gelmedi."

"Yani?"

"Yani başkalarını ne kadar sert yargılıyorsam kendimi de öyle yargılardım. Belki Bohr da bunu yaptı. Bir komutanın askerlerinden birini kaybetmesi zordur. Bohr o olaydan sonra asla eskisi gibi olmadı."

"O halde Bohr'un tercümanını tecavüz edip öldürdüğünü ama onu yıkan şeyin çavuşunun Taliban tarafından kaçırılması olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Glenne tekrar omuz silkti. "Söylediğim gibi, araştırma yapmama izin verilmedi; dolayısıyla elimde teorilerden başka bir şey yok."

"Peki en iyisi hangisi?"

"Tecavüz olayının bunun cinsel amaçlı bir cinayet olduğunu göstermek için yapılmış bir örtbas olduğu. Böylece polis faili olağan şüphelilerin ve sapıkların arasında arayacaktı. Ve bu liste Kabil'de oldukça kısaydı."

"Neyin örtbası?"

"Bohr'un gerçek projesinin. Birini öldürmenin."

"*Birini* mi?"

"Artık sizin de bildiğiniz gibi Bohr'un öldürmeyle ilgili bir sıkıntısı vardı. Özel Kuvvetler'de görev yapıyorsanız bu çok büyük bir sorun."

"Gerçekten mi? *Bu kadar* kana susamış olduklarını bilmiyordum."

"Öyle değiller ama... bunu nasıl açıklasam?" Glenne başını iki yana salladı. "Özel Kuvvetler'deki eski subaylar, yani paraşütçü eğitimi alanlar, sabır ve dayanıklılığın her şey-

den önemli olduğu düşman hattının arkasında uzun süre istihbarat toplama özellikleri yüzünden göreve seçilirdi. Bunlar ordunun maraton koşucuları gibiydi, anladınız mı? Bohr işte bu ekolden geliyordu. Ama şimdi odak noktası şehir bölgelerinde terörle mücadaleye dönüştü. Yeni Özel Kuvvetler askerleri bugün daha çok buz hokeyi oyuncularına benziyor, bilmem anlatabiliyor muyum? Ve bu yeni ortamda bir söylenti dolaşmaya başladı. Bohr'un..." Glenne dilinin ucundaki kelimenin tadını beğenmemiş gibi yüzünü ekşitti.

"Korkak olduğu üzerine mi?" diye sordu Harry.

"İktidarsız olduğu üzerine. Düşünsenize, ne kadar utanç verici. Koskoca bir komutansınız ama öldürme konusunda hâlâ bakirsiniz. Üstelik elinize fırsat geçmediği için de değil; ona bakarsanız Özel Kuvvetler'de birini öldürmek zorunda kalmamış başka askerler de var. Gerektiği anlarda onu kaldıramadığınız için. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Harry başıyla onayladı.

"Bohr eski bir kurt olarak ilk cinayetin en zoru olduğunu biliyordu" diyerek devam etti Glenne. "İlk kanı akıttıktan sonrası kolaydı. Çok daha kolay. O yüzden kendine kolay bir ilk kurban seçti. Onunla boğuşacak kadar gücü olmayan, ona güvenen ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecek bir kadın. Herkesin nefret ettiği Hazaralardan biri, Sünni Müslümanların ülkesinde yaşayan bir Şii, pekâlâ başkalarının da türlü sebeplerle öldürebileceği biri. Böylece ilk defa öldürmenin tadını alabilecekti. Öldürmek çok özel bir duygudur. Seksten bile daha iyidir."

"Öyle mi?"

"Öyle derler. Özel Kuvvetler'dekilere sorun, söylesinler. Tabii önce dürüstçe cevap vermelerini isteyin."

Glenne, Harry'yle birkaç saniye bakıştıktan sonra Kaja'ya döndü. "Elbette tüm bunlar benim düşüncelerim. Olur da Bohr karısına Hâlâ'yı öldürdüğünü itiraf ederse..."

"Hale."

"...o zaman size daha fazla yardımcı olabilirim." Glenne kalan kahvesini bitirdi. "Connolly asla dinlenmez. Benim antrenmana dönmem gerek."

Caddede dikilirlerken "Eee?" dedi Kaja. "Glenne hakkında ne düşünüyorsun?"

"Spini ayarlayamadığı için topu çok uzağa vuruyor."

"Komik olma."

"Mecazen söylüyorum. Topun gidiş çizgisine bakarak uçuk çıkarımlarda bulunuyor ama rakibinin az önce raketle ne yaptığını hiç incelemiyor."

"Masa tenisinden çok iyi anladığını göstermek için mi jargon kullanıyorsun?"

Harry omuz silkti. "On yaşımızdan beri Öystein'in bodrumunda takılırdık. O, ben ve Tresko. Bir de King Crimson. Açıkçası on altı yaşındayken pinpon topuna falsolu vurma ve progresif rock hakkındaki bilgimiz kızlar hakkında bildiklerimizden çok daha fazlaydı. Biz..." Harry birden durdu ve yüzü asıldı.

"Ne oldu?

"Gevezelik yapıyorum işte. Sırf..." Gözlerini yumdu. "Sırf uyanmamak için saçmalıyorum."

"Uyanmamak mı?"

Harry derin bir nefes verdi. "Şu anda bir uykudayım. Uyuduğum ve bu rüyadan çıkmadığım müddetçe onu aramaya devam edebiliyorum. Ama bazen bu rüyadaymış hissi ellerimden kaymaya başlıyormuş gibi oluyor. Uyumaya odaklanmam gerek; çünkü olur da uyanırsam..."

"Evet?"

"İşte o zaman tüm bunların gerçek olduğunu anlayacağım. Sonra da öleceğim."

Harry etrafı dinledi. Asfalt yolda çivili lastiklerin tıkırtıları geliyordu. Akerselva'daki küçük bir çağlayanın sesini duyuyordu.

"Psikoloğumun bilinçli rüyayı tanımlama şekline benziyor" dedi Kaja. "Her şeyi kontrol edebildiğin rüya türü. O yüzden ondan çıkmamak için elimizden geleni yaparmışız."

Harry başını iki yana salladı. "Ben her şeyi kontrol edemiyorum. Sadece Rakel'i öldüren adamı bulmak istiyorum. Sonra da bu rüyadan uyanıp öleceğim."

"Neden düzgün uyumayı denemiyorsun?" Kaja'nın sesi yumuşaktı. "Bence biraz dinlensen senin için iyi olur, Harry."

Harry gözlerini yeniden açtı. Kaja muhtemelen omzuna koymak için elini kaldırmıştı ama Harry'nin gözlerindeki bakışı görünce bunu yapmak yerine yüzüne düşen saçları geriye itti.

Harry boğazını temizledi. "Tapu sicilinde bir şey bulduğunu söylemiştin?"

Kaja gözlerini birkaç kez kırptı.

"Evet" dedi. "Roar Bohr'un adına kayıtlı bir kulübe. Eggedal'de. Google Maps'e göre buradan bir saat kırk beş dakika uzakta."

"Güzel. Björn'den beni götürmesini isterim."

"Katrine'le konuşup ondan Bohr için arama emri çıkarmasını istemeyeceksin herhalde?"

"Ne için çıkaracak ki? O gece kızının eski odasında uyuduğunu karısı kendi gözleriyle görmediği için mi?"

"Bulduklarımızın yeterli olduğunu düşünmeyecekse sen neden böyle düşünüyorsun?"

Harry paltosunu iliklediği ve cep telefonunu çıkardı. "Çünkü bu ülkede herkesten daha fazla katil yakalamış sezgilere sahibim."

Björn'ü ararken Kaja'nın ona hayretler içerisinde baktığını hissetti.

"Tamam, götürürüm" dedi Björn kısa bir an düşündükten sonra.

"Sağ ol."

"Bir şey daha var. Şu senin hafıza kartı..."

"Evet?"

"Zarfı senin adınla Freund'a, kurum dışındaki üç boyutlu görüntü uzmanımıza yolladım. Henüz onunla konuşmadım ama elektronik postayla iletişim bilgilerini göndermiş. İstersen bizzat sen konuşabilirsin."

"Anlıyorum. Adının bu işe karışmamasını istiyorsun."

"Yapmayı bildiğim tek meslek bu, Harry."

"Dediğim gibi, seni anlıyorum."

"Şu anda kovulursam bakmam gereken bir çocuğum ve..."

"Kes şunu Björn, özür dilemesi gereken kişi sen değilsin. Seni bu pisliğe sürüklediğim için ben dilemeliyim."

Bir sessizlik oldu. Harry az önce söylediklerine rağmen Björn'ün vicdan azabını telefondan hissedebiliyordu.

"Seni arabayla gelip alırım" dedi Björn.

Dedektif Felah sırtını vantilatöre vererek oturmasına rağmen gömleği hâlâ tenine yapışıyordu. Sıcaktan, Kabil'den, bomba geçirmez ofisinden nefret ediyordu. Ama en çok da gece gündüz dinlemek zorunda kaldığı yalanlardan nefret ediyordu. Şu an önünde oturan bu sefil, okuma yazması olmayan, afyon bağımlısı Hazara'nın yalanları gibi.

"Sorgunda bize katilin adını verebileceğini söylediğin için seni bana getirdiler" dedi Felah. "Dediğine göre bir yabancıymış."

"Sadece beni korursanız söylerim" dedi adam.

Felah önünde iki büklüm oturan adama baktı. Ellerinin arasında sıktığı yıpranmış şapkası belki bir *pakol*[14] değildi ama en azından kirli saçlarını örtüyordu. Ağzından salya akan bu cahil Şii serseri idamdan kurtulup uzun bir hapis cezası almanın besbelli bir lütuf olduğunu düşünüyordu. Fe-

14. Afgan erkeklerinin giydiği geleneksel bere. (ç.n.)

lah ise yavaş ve ıstırap dolu bir ölümdense hiç tereddüt etmeden bir an önce asılmayı yeğlerdi.

Felah mendiliyle alnını sildi. "Bu bana ne söyleyeceğine göre değişir. Öt bakalım."

"O adam öldürdü..." dedi Hazara titreyen bir sesle. "Onu kimsenin görmediğini sanıyordu ama ben gördüm. Kendi gözlerimle gördüm, yemin ederim. Allah şahidimdir."

"Yabancı bir asker demişsin."

"Evet, komiserim. Ama savaşırken öldürmedi, cinayet işledi. Bunun adı düpedüz cinayet."

"Anladım. Peki kimdi bu yabancı asker?"

"Norveçlilerin lideri. Onu tanıdığım için biliyorum. Bizim köye gelmişti, bize yardım etmek için burada olduklarını, demokrasiye ve işe kavuşacağımızı söylemişti... Şey, her zamanki gibi yani."

Felah özlemini duyduğu heyecanı bir anlık da olsa hissetti. "Binbaşı Jonassen mi?"

"Hayır, adı başkaydı. Yarbay Bo."

"Bohr mu demek istiyorsun?"

"Evet, evet, onu diyorum, komiserim."

"Ve onu Afgan bir erkeği öldürürken mi gördün?"

"Hayır, onu değil."

"Neyi gördün öyleyse?"

Felah adamı dinlerken heyecanının ve ilgisinin giderek kaybolduğunu hissetti. Bunun birinci sebebi, Yarbay Bohr'un ülkesine dönmesi ve onun buraya iadesini isteme olasılığının yok denecek kadar az olmasıydı. İkincisi, oyundan çıkmış bir komutan, Felah'ın diğer her şeyin toplamından daha fazla nefret ettiği bir oyun olan Kabil'in siyasi satranç tahtasında artık o kadar da değerli bir taş değildi. Üçüncüsü, cinayetin kurbanı bu afyon müptelasının iddialarını araştırmak için gerekli olan kaynakları harcamaya değmezdi. Dördüncü bir neden daha vardı. O da bunun bir yalan olmasıydı. Ta-

bii ki yalandı. Burada herkes kendi postunu kurtarmanın peşindeydi. Ayrıca önünde oturan adam cinayet hakkında bilgi verdikçe ve bu bilgiler polisin sahip olduğu az sayıda bilgiyle örtüştükçe Felah da bu cinayeti adamın kendisinin işlediğinden o kadar emin oluyordu. Evet, kulağa çılgınca gelebilirdi ve Felah emri altındaki yetersiz kaynağını bu varsayımı araştırmak için kullanmayacaktı. İster afyon bağımlılığı, ister cinayet, zaten bir adamı birden fazla kez asamazdınız.

27

"Bu araba daha hızlı gidemez mi?" diye sordu Harry, ön camdaki sulu karın ve harıl harıl çalışan sileceklerin arasından karanlığı izleyerek.

"Gider ama içinde bu denli benzersiz dehaları taşıyan bir arabaya kaza yaptırmak istemem." Björn her zamanki gibi koltuğunu öyle geriye yatırmıştı ki oturmaktan çok yatıyor gibi görünüyordu. "Özellikle de emniyet kemerleri ve hava yastıkları bu kadar eski moda olan bir arabaya."

287 numaralı otobanda karşı yönden virajı dönerek gelen bir kamyon, Björn'ün 1970 model Volvo Amazon'unu sarsacak kadar yakınlarından geçti.

"En azından hava yastığı var" dedi Harry. Björn'ün olduğu taraftaki alçak bariyerlere ve on kilometredir yolun yanında uzanan, hâlâ erimemiş olan donmuş nehre baktı. Kucağında duran telefonun GPS'ine göre Haglebu Nehri'ydi bu. Kafasını diğer tarafa çevirince vadinin karla kaplı dik yamacını ve karanlık köknar ormanını gördü. Önlerinde ise araba farlarının ışığını yutarak dağlara, daha fazla ormana ve el değmemiş bir doğaya doğru kıvrılan dolambaçlı, dar ve tahmin edilebilir bir asfalt yol vardı. Bir yerde bölgede boz ayıların yaşadığını okumuştu.

Vadinin yamaçları üzerlerinde yükselirken şarkı aralarında adının Nationwide P10 Country olduğu anons edilen rad-

yo kanalının sesi parazitlenmeye ve tamamen kesilmeye başladı.

Harry radyoyu kapattı.

Björn tekrar açtı. Kadranını kurcaladı. Ama tek duyabildikleri hışırtılar ve kıyamet sonrasını hissettiren bir hiçlikti.

"Dijital yayın radyoyu bitirdi" dedi Harry.

"Hiç de bile" dedi Björn. "Burada yerel bir istasyon olacaktı." Birden hışırtılar bıçak gibi keskin bir Hawaii gitarıyla son buldu. "İşte buldum!" dedi Björn sırıtarak. "Radyo Hallingdal. Norveç'in en iyi country kanalı."

"Hâlâ country müzik olmadan araba kullanamıyor musun?"

"Haydi ama, araba sürmekle country müzik, cinle tonik gibidir" dedi Björn. "Üstelik her cumartesi tombala yarışması da yapıyorlar. Dinle bak!"

Hawaii gitarının sesi kısıldı ve herkesten, özellikle de iki hafta önce ilk defa beş kazananın birden çıktığı Fla'da yaşayanlardan tombala kartlarını hazırlamaları istendi. Ardından gitarın sesi tekrar sonuna kadar açıldı.

"Şunu kapatabilir miyiz?" dedi Harry, telefonun parlayan ekranına bakarken.

"Biraz country müzik kaldırabilirsin herhalde, Harry. Sana o Ramones albümünü vermemin sebebi aslında onun gizli bir country albümü olmasıydı. 'I Wanted Everything' ve 'Don't Come Close'u gerçekten dinlemelisin."

"Kaja arıyor."

Björn radyoyu kapatırken Harry telefonu kulağına götürdü. "Efendim, Kaja."

"Selam. Neredesiniz?"

"Eggedal'da."

"Eggedal'ın neresinde?"

Harry dışarıya baktı. "Sanırım en alçak kısmına yakınız."

"Orası neresi bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Roar Bohr'la ilgili özel hiçbir şey bulamadım. Sabıka kaydı yok ve görüştüğüm kişilerden hiçbiri onun potansiyel bir katil olduğunu ima eden bir şey söylemedi. Aksine, hepsi onu düşünceli biri olarak tarif etti. Hatta söz konusu kendi çocukları ve askerleri olduğunda biraz fazla korumacı. Konuştuğum bir UİHK çalışanı da aynısını söyledi."

"Bir dakika. Onlara nasıl ulaştın?"

"Kızılhaç dergisi için Roar Bohr'un Afganistan'da geçirdiği günlerle ilgili onur verici bir biyografi yazısı üzerinde çalıştığımı söyledim."

"Yani onlara yalan mı söyledin?"

"Tam sayılmaz. Belki de öyle bir yazı üzerinde çalışıyorumdur, kim bilir? Sadece henüz Kızılhaç'a ilgilenip ilgilenmediklerini sormamışımdır."

"Zekice. Devam et."

"UİHK çalışanına Bohr'un Rakel Fauke cinayetini nasıl karşıladığını sorduğumda kadın Bohr'un çok üzüldüğünü ve tükendiğini, son günlerde sık sık izne çıktığını, bugün de hasta olduğunu bildirerek işe gelmediğini söyledi. Bohr ve Rakel arasında ne tür bir ilişki olduğunu da sordum. Dediğine göre Bohr'un bir gözü daima Rakel'in üzerindeymiş."

"Bir gözü üzerinde miymiş? Yani onu kolluyor muymuş?"

"Bilmiyorum, bana böyle söyledi."

"Bohr'la ilgili özel bir şey bulamadığını söyledin. Yani özel olmayan bazı şeyler buldun, öyle mi?"

"Evet. Dediğim gibi, Bohr'un sabıka kaydı temiz görünüyor ancak adını arşivde arattığımda eski bir dava buldum. Margaret Bohr adında biri 1988 yılında on yedi yaşındaki kızı Bianca tecavüze uğradığı için polise gitmiş. Annesi kızının tecavüz kurbanlarına özgü tavırlar sergilediğini, ayrıca karnında ve ellerinde kesikler olduğunu iddia etmiş. Polisler Bianca'yla

görüşmüş ama kız tecavüze uğradığını reddetmiş, kesikleri de kendisinin yaptığını söylemiş. Raporda yazılanlara göre ensest ilişkiye dair şüpheler varmış ve Bianca'nın babasıyla yirmili yaşlarında olan ağabeyi Roar Bohr adı geçen şüpheliler arasındaymış. Daha sonrasında Bianca ve babası kısa bir süreliğine hastanede psikiyatrik tedavi de görmüş fakat kızın başına ne geldiği ya da gerçekten bir şeyin yaşanıp yaşanmadığı hiçbir zaman çözülememiş. Bianca Bohr'u araştırınca önüme olaydan beş sene sonrasına ait Sigdal Polis Merkezi raporu geldi. Bianca Bohr, Norafossen'de yirmi metre yüksekliğinde bir şelalenin dibindeki kayalıklarda ölü bulunmuş. Bohr ailesinin kulübesi nehrin dört kilometre yukarısındaymış."

"Sigdal. Bizim şu anda gittiğimiz kulübe orası mı?"

"Sanırım öyle. Otopside Bianca'nın suda boğularak öldüğü ortaya çıkmış. Polis, kızın kazara nehre düşmüş olabileceğine ancak kendi canına kıymış olma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar vermiş."

"Neden?"

"Bir görgü tanığı Bianca'yı üzerinde yalnızca mavi bir elbiseyle kulübeyle nehrin arasındaki karlı patikada yalınayak koşarken görmüş. Kulübeyle nehir arasında birkaç yüz metre varmış. Ayrıca bulunduğunda çıplakmış. Psikiyatrı kızın daha önce de intihar eğilimleri sergilediğini doğrulamış. Telefon numarasını bulmayı başardım ve telesekreterine bir mesaj bıraktım."

"Tamam."

"Hâlâ Eggedal'da mısınız?"

"Galiba."

Björn radyoyu yeniden açtığında asfaltta dönen çivili lastiklerin tıkırtılarına karışan bir ses, numaraları aynı tonla basamak basamak tekrar ediyordu. Orman ve karanlık sanki giderek koyulaşıyor, vadinin yamaçları daha da dikleşiyordu.

* * *

Bohr tüfeğini en kalın ve alçak dalın üzerine yerleştirip dürbününden baktı. Kırmızı noktanın ağaçlardan oluşan duvarı geçerek pencereye gidişini izledi. İçerisi karanlıktı ama adam yoldaydı. Her şeyi mahvetmeden önce durdurulması gereken adam eninde sonunda gelecekti, Bohr biliyordu. Sadece zamanını bilmiyordu. Ve zaman, Roar Bohr'un elinde kalan son şeydi.

"Bu tepenin hemen yukarısında" dedi Harry, telefon ekranında Kaja'nın verdiği koordinatları gösteren gözyaşı biçimindeki kırmızı işarete bakarak. Arabayı yolun kenarına çekmişlerdi. Björn motoru ve farları kapatmıştı. Harry öne doğru eğildi ve hafif bir yağmurun düşmeye başladığı ön camdan dışarı baktı. Karanlık tepede tek bir ışık bile görünmüyordu. "Burada nüfus epey az olmalı."

"Keşke yanımızda yerlilere hediye etmek için boncuk getirseydik" dedi Björn, torpido gözünden el fenerini ve beylik tabancasını alarak.

"Oraya tek başıma gideceğimi sanıyordum" dedi Harry.

"Zaten karanlıktan korkuyorum, bir de beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Lazerli nişangâhla ilgili söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi?" Harry işaretparmağını alnına götürdü. "Smestaddammen'den beri hâlâ o noktayı buramda hissediyorum. Bu benim projem. Ayrıca sen babalık iznindesin."

"Filmlerde kadının tehlikeli bir işte ona katılmak için kahramanla tartıştığı sahneleri bilirsin, değil mi?"

"Evet."

"Ben genelde o kısımları ileri sararım; çünkü tartışmayı kimin kazanacağı bellidir. Artık gidelim mi?"

28

"Bu kulübe olduğuna emin misin?" diye sordu Björn.

Harry "GPS öyle gösteriyor" dedi, telefonunu paltosuyla kapatarak. Bunu hem kar sağanaklarının yerini alan yağmurdan telefonu korumak hem de Bohr onları gözetliyorsa ekranın ışığıyla yerlerini belli etmemek için yapıyordu. Çünkü şayet kulübedeyse içerideki karanlık, yaptığı şeyin tam olarak bu olduğunu gösteriyordu. Harry gözlerini kıstı. Toprağın üzerinde gide gele oluşmuş bir patika bulmuşlardı ve hâlâ karla kaplı olan kahverengi izler, bu patikanın yakın zaman önce kullanıldığını gösteriyordu. Yolu bulmaları on beş dakikadan fazla sürmemişti. Yerdeki kar ışığı yansıtsa da etraf halen kulübenin ne renk olduğunu seçemeyecekleri kadar karanlıktı. Harry'nin tahmini kırmızı yönündeydi. Yağmur, kulübeye yaklaşırlarken ayak seslerini gizlemekte işe yarıyordu ancak kulübeden gelebilecek sesleri duymalarına da engel oluyordu.

"Ben içeri giriyorum, sen burada bekliyorsun" dedi Harry.

"Biraz daha fazla talimata ihtiyacım var. Uzun zamandır Adli Tıp'tayım."

Harry "Benim dışımda ateş eden birini görürsen vur" dedi ve üzerlerinden su damlayan alçak dalların arasından çıkarak kulübeye doğru yürüdü.

Silahlı direnişle karşılaşabileceğinizi düşündüğünüz bir

eve nasıl girmeniz gerektiğiyle ilgili esaslar vardı. Harry bunların bazılarını biliyordu. Roar Bohr ise muhtemelen hepsini. O yüzden kafa yormaya gerek yoktu. Harry kapıya çıktı ve açmayı denedi. Kilitliydi. Kapının yanına çekilip iki defa sertçe vurdu.

"Polis!"

Duvara yaslandı ve dinledi. Tek duyabildiği dinmek bilmeyen yağmurdu. Ve bir yerlerde kırılan bir dalın sesi. Gözlerini karanlığa dikti ama katı siyah bir duvardan farksızdı. Beşe kadar saydıktan sonra tabancasının kabzasıyla kapının yanındaki camı kırdı. Kolunu içeri sokup mandalı açtı. Pencerenin kasası şişmişti, açmak için sımsıkı tutarak kendine doğru çekti. Pencere nihayet açılınca tırmanıp içeri girdi. Baharatı andıran taze huş ağacı ve kül kokusunu ciğerlerine çekti. El fenerini açtı, biri onu hedef olarak kullanmasın diye gövdesinden mümkün olduğunca uzağa tuttu. Işığı odada gezdirirken kapının yanındaki düğmeyi gördü. Düğmeye basıp tavan lambasını açtı ve telaşla sırtını pencerelerin arasındaki duvara verdi. Odayı bir olay yerindeymiş gibi soldan sağa taradı. Burası oturma odasıydı ve ranzalı yatak odalarına açılan iki kapısı vardı. Banyosu yoktu. Odanın bir ucunda eviyeli bir mutfak tezgâhı ve bir radyo duruyordu. Açık şömine de vardı. Oda çam ağacından yapılma tipik Norveç mobilyalarıyla döşenmişti. Boyalı ahşap bir sandık ve duvara dayanmış bir hafif makineli tüfekle otomatik tüfek göze çarpıyordu. Masanın üzerinde örgü bir masa örtüsü, onun da üzerinde şamdanlar, bir spor dergisi, parlayan iki av bıçağı ve bir Yahtzee[15] oyunu vardı. Odanın her yeri duvarlara raptiyelenmiş A4 çıktılarıyla doluydu. Şöminenin yanında Rakel'in fotoğrafını görünce Harry'nin nefesi kesildi. Demir parmaklıklı bir pencerenin arkasında dikiliyordu. Hol-

15. Zara dayalı bir kutu oyunu. (ç.n.)

menkollveien'daki mutfak penceresiydi bu. Doğa kamerasının tam önünden çekilmiş olmalıydı.

Harry zor da olsa gözlerini ondan kaçırmayı başardı.

Yemek masasının yukarısında başka kadınların da resimleri vardı. Bazılarının altına gazete kupürleri eklenmişti. Harry arkasındaki duvara dönünce daha fazlasıyla karşılaştı. Ama bunlar erkekti. Üç sütun halinde duvara tutturulmuş, bir çeşit sıralama sistemiyle her biri numaralandırılmış yaklaşık bir düzine resim. Üçünü görür görmez tanıdı. 1 numara, on sene önce birçok tecavüz vakası ve çifte cinayet suçuyla mahkûm edilen Anton Blix'ti. 2 numara, Svein Finne'ydi. Daha da aşağıda, 6 numarada ise Valentin Gjertsen vardı. Harry dikkatli bakınca birkaçını daha tanıdığını fark etti. Hepsi de tanınmış azılı suçlulardı. En az biri ölmüştü ve bildiği kadarıyla ikisi hâlâ hapisteydi. Odanın diğer tarafındaki kupürlere bakarken kalın puntolu bir manşeti okumayı başardı: *Parkta Tecavüz.* Diğerleri dikildiği yerden okunamayacak kadar küçüktü.

Karşı duvara yaklaşırsa kendini dışarıdan bir hedef haline getirebilirdi. Gerçi lambayı kapatıp el fenerini de kullanabilirdi. Gözleri düğmeyi ararken yeniden Rakel'e takıldı.

Yüzünü göremiyordu ancak pencerenin diğer tarafında dikilişinde bir tuhaflık vardı. Başını kaldırıp kulaklarını dikmiş bir geyik gibi. Tehlikenin kokusunu alan bir geyik. Belki de o yüzden bu kadar yalnız görünüyordu. Belki de beni bekliyordu, diye düşündü Harry. Benim onu beklediğim gibi. İkimizin birbirimizi beklediğimiz gibi.

Harry odanın ortasına yürüdüğünü, herkes ve her şey tarafından görebilecek şekilde tavan lambasının altında durduğunu fark etti. Ne halt ediyordu böyle? Gözlerini kapadı.

Ve bekledi.

Roar Bohr odada dikilen kişinin sırtına nişan alıyordu.

Pia ve Hole göl kenarındaki bankta otururken onu ele veren lazerli nişangâhını bu kez kapatmıştı. Tepesindeki ağaçları hışırdatan yağmur damlaları şapkasının siperinden damlıyordu. Bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Harry gözlerini açtı. Tekrar nefes almaya başladı.

Ve gazete kupürlerini okumaya koyuldu.

Bazıları sararmış, bazıları sadece birkaç yıllıktı. Tecavüz haberleri. İsimler yoktu; sadece yaşlar, yerler ve olayın özeti yazılıydı. Oslo, Östlandet. Biri de Stavanger'deydi. Bohr'un bu fotoğraflara nasıl ulaştığı bilinmese de Harry bunların tecavüz kurbanları olduğundan emindi. Peki ya erkeklerin fotoğrafları neydi? Norveç'in en kötü, ya da belki en iyi on tecavüzcüsü listesi gibi bir şey mi? Roar Bohr da bu listeye girmek istiyor, kendini onlarla mı kıyaslıyordu?

Harry kilidi çevirerek ön kapıyı açtı. "Björn! Burası temiz!"

Kapının yanındaki resme baktı. Kısık yeşil gözlere vuran keskin güneşi, altın kahverengi saç tutamını yana iten eli, üzerinde Kızılhaç bulunan beyaz yeleği, çöl manzarasını ve Kaja'nın o sivri dişleriyle gülümseyişini gördü.

Harry aşağı baktı. Bohr'ların holünde gördüğü postallar yerde duruyordu.

Çöldeki kayaları düşündü. İki numaranın kurşun geçirmez arabadan inmesini bekleyen Taliban'ı.

"Hayır Björn! Gelme!"

Ocağın yanındaki siyah taş tezgâhtan neredeyse abartılı sayılacak kadar kalın bir ses "Kaja Solness" dedi.

"Oslo Emniyet Müdürlüğü'nde polis" diye seslendi Kaja, yiyecek bir şey bulmak için buzdolabının raflarına boş bir uğraşla göz atarken.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Memur Solness?"

"Bir seri saldırganı arıyoruz." Kaja kan şekeri biraz yükselir umuduyla bir bardak elma suyu doldurdu. Saate baktı. Eve en son geldiğinde Vibes Caddesi'ne rahat bir semt restoranı açılmıştı. "Bir psikiyatr olarak yaşayan hastalarınızla aranızda gizlilik yemininizin olduğunu biliyorum ama bu konu ölen bir hastanızla ilgili..."

"Kurallar aynı."

"...ve bu kişinin durdurmaya çalıştığımız biri tarafından tecavüze uğradığından şüpheleniyoruz."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Karar vermenizi bekliyorum, Bay London." Kaja dünyanın en büyük şehirlerinden birinin adı olan bu soyadının neden insana yalnızlığı çağrıştırdığını bilmiyordu. Hoparlörü kapattı, telefonu ve meyve suyunu eline alarak oturma odasına geçti.

"Buyurun, sorun bakalım" dedi adam.

"Teşekkür ederim. Bianca Bohr adında bir hasta hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Kaja, ses tonundan sadece kızı değil, başına gelenleri de hatırladığını anladı.

"Onunla hastanız olarak görüşüyorken tecavüze uğradığını düşünmüş müydünüz?"

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ. Yine de davranışlarında tecavüze uğraşmış olabileceğini gösteren..."

"Psikiyatri hastalarının davranışları birçok şey gösterebilir. Bir hastaya bakarak tecavüze uğramadığını söyleyemem. Ya da darp edilmediğini. Ya da başka travmalar geçirmediğini. Bu sadece bir şehir efsanesi."

"Babası da ruh sağlığı sorunları yüzünden hastanede yatmış. Hiç onun hakkında konuşur muydu?"

"Psikiyatrlar ve hastalar arasındaki sohbetlerde neredey-

se devamlı onların ebeveynleriyle ilişkilerini irdeleriz ama aklımda kalan önemli bir şey hatırlamıyorum."

"Anladım." Kaja bilgisayarında bir tuşa bastı ve ekran yeniden açıldı. Durdurulan görüntüde Rakel'in evinden çıkan birinin silueti vardı. "Peki ya ağabeyi Roar?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. Kaja bardağından bir yudum alıp bahçeye baktı.

"Hâlâ serbest olan bir seri saldırgandan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet" dedi Kaja.

"Bianca hastanemizde yatarken hemşirelerden biri onun uykusunda bir ismi tekrarladığını fark etmişti. Az önce söylediğiniz isim."

"Sizce Bianca babası değil, ağabeyi tarafından tecavüze uğramış olabilir mi?"

"Dediğim gibi, Bayan Solness. Net bir şey söyleye..."

"Ama bu ihtimal daha önce aklınıza geldi, değil mi?"

Kaja bir anlam çıkarabilmek için doktorun nefesini dinlemeye çalıştı ama tek duyabildiği dışarıdaki yağmurdu.

"Bianca bana bir şey söyledi ama bu sırada psikozdaydı ve psikoza giren hastalar her şeyi söyleyebilirler."

"Ne söyledi?"

"Ailelerinin yazlık kulübesinde ağabeyinin ona kürtaj yaptığını."

Kaja ürperdi.

"Böyle bir şey elbette yaşanmamış olabilir" dedi London. "Ama odasında yatağının başucuna astığı bir resmi hatırlıyorum. Küçük bir oğlan çocuğunun üzerine çullanan iri bir kartal resmiydi. Ve kuşun gagasından R-O-A-R harfleri çıkıyordu."

"İngilizcede kükremek anlamına gelen *roar mı?*"

"O zamanlar ben de böyle yorumlamayı seçmiştim."

"Ama sonradan fikriniz değişti mi?"

Kaja doktorun telefonda derin bir iç çektiğini duydu. "Bir

hasta kendi canına kıydığında onunla ilgili her şeyi yanlış yorumladığınızı, yaptığınız ve düşündüğünüz her şeyin yanlış olduğunu zannetmek oldukça tipik bir durumdur. Bianca ölmeden önce onun gerçekten de iyiye gittiğini düşünüyorduk. O yüzden neyi yanlış anladığımı, nerede yanlış yaptığımı görmek için eski notlarımı karıştırdım. Ve fark ettim ki psikoz etkisiyle saçmaladığını düşünüp görmezden geldiğim iki seferde Bianca bana ağabeyini öldürdüklerini söylemiş."

"Kim öldürmüş?"

"Kendisi ve ağabeyi."

"Bu ne anlama geliyor? Roar'ın kendi kendini öldürdüğü mü?"

Roar Bohr tüfeğin dipçiğini indirdi ama namlu hâlâ dalın üzerindeydi.

Dürbünden gördüğü kişi aydınlık pencereden uzaklaşmıştı.

Çevresindeki karanlığın seslerine kulak verdi.

Yağmur. Asfaltta dönen lastik sesleri çok uzaktan gelmiyordu. Bohr bunun bir Volvo olduğunu tahmin etti. Burada, Lyder Sagens Caddesi'nde Volvo'yu ve Volkswagen'i severlerdi. Steyşın arabaları. Pahalı modelleri. Smestad'da ise daha çok Audi ve BMW tercih edilirdi. Buranın bahçeleri kendi mahallesindeki gibi saplantı derecesinde nizami değildi ancak daha rahat görünmeleri bakımsız ve plansız olduklarını anlamına da gelmiyordu. Kaja'nın ormana dönmüş bahçesi hariç tabii ki. Çünkü burada anarşi hâkimdi. Son birkaç yıldır evde fazla yaşamamış olması bir mazeret olarak gösterilebilirdi belki. Roar Bohr bundan şikâyetçi değildi gerçi. Fazla büyümüş çalılar ve ağaçlar ona Kabil'dekinden daha iyi bir kamuflaj imkânı sunuyordu. O zamanlar hayli ortada bir yer olmasına rağmen bir garaj çatısındaki yanmış arabanın arkasına saklanmak zorunda kalırdı; çünkü burası kızların kaldığı pansiyonu tamamen görebildiği tek yerdi. Bohr

tüfeğinin dürbünüyle saatlerce onu gözetledikten sonra Kaja Solness'in yapacak daha önemli işleri olmasa bahçeyi bu kadar başıboş bırakmayacağını düşündü. Haklıydı da. İnsanlar izlenmediklerini sandıklarında birçok tuhaf şey yapardı ve Roar Bohr, Kaja Solness'le ilgili başka kimsenin bilmediği şeyler bilirdi. Kaja masadan kalktığında Swarovski tüfeğinin dürbününden bilgisayar ekranında yazanları bile kolaylıkla okuyabilirdi. Az önce de bir tuşa basarak ekranı açmıştı. Ama bu kez ekranda bir görüntü vardı. Gece çekilmişti ve tek penceresinde ışık olan bir evi gösteriyordu.

Bohr baktığı şeyin Rakel'in evi olduğunu birkaç saniye sonra anlayabildi.

Dürbünü ayarlayarak ekrana odaklandı. Aslında fotoğraf değil, bir video kaydıydı bu. Eskiden onun da dikildiği yerden çekilmiş olmalıydı. Nasıl yani? Az sonra Rakel'in evinin kapısı açıldı ve bir karaltı dışarı çıktı. Bohr tüfeğini oynatmamak için nefesini tuttu ve ekranın altındaki tarih ve saati okudu.

Cinayet gecesinin kaydıydı bu.

Roar Bohr ciğerlerini boşalttı ve tüfeğini ağacın gövdesine yasladı.

Görüntü o karaltıyı teşhis edecek kadar iyi miydi?

Sol elini kalçasına götürdü. *Karambit bıçağının üzerinde gezdirdi.*

Düşünmeliydi. Önce düşünüp sonra hareket etmeli.

Parmak ucu çeliğin soğuk ve tırtıklı ağzında kayıyordu. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı.

"Dikkat et" dedi Harry uyarır bir sesle.

"Yine ne var?" diye sordu Björn. Harry, kulübede sebepsiz yere bağırmasını ima edip etmediğinden emin olamadı.

"Buzlanma var."

Björn "Görebiliyorum" dedi ve hafifçe frene basarak önlerindeki köprüye doğru saptı.

Yağmur dinmişti fakat asfalt yolda ince bir buz tabakası parlıyordu. Nehri geçtikten sonra yol yeniden düzleşti ve Björn gaza bastı. Tabelada *Oslo 85 kilometre* yazıyordu. Yolda şimdiki gibi fazla araç olmazsa ve asfalt bir nebze kurursa bir saatten biraz fazla bir sürede şehirde olabilirlerdi.

"Anons geçmek istemediğinden *gerçekten* emin misin?" diye sordu Björn.

"Hı-hı." Harry gözlerini kapadı. Roar Bohr yakın bir zamanda kulübeye gelmişti, hasır sepetteki gazete altı günlüktü. Ama şimdi orada değildi. Kapının dışındaki karda hiç iz yoktu. Yemek de. Masadaki fincanda kalan kahve telvesi küf tutmuştu. Kapının yanındaki botlar kuruydu, belli ki onda bu postallardan birden fazla çift vardı. "Üç boyutlu görüntü uzmanı Freund'u aradım. İlk adı Sigurd'muş bu arada."

Björn güldü. "Katrine de bizim çocuk için Suede'in vokalistinin adını önerdi. Brett. Brett Bratt. Freund ne dedi?"

"Hafıza kartına bakacağını ve hafta sonu cevap verebileceğini. Ona kartın içindeki görüntüyü anlattım; karanlıkla ilgili çok bir şey yapamayacağını söyledi. Ama kapının yüksekliğini ve Holmenkollen'deki evin basamakları arasındaki mesafeyi ölçerek orada dikilen kişinin boyunu santimetresine kadar belirleyebilirmiş. Kulübesine arama iznimiz olmadan girdikten sonra bulduklarımızı öne sürerek Bohr'u yakalamamız gerektiğini bildirirsem senin de başın belaya girer, Björn. O yüzden kapıdaki adamın boyunun Bohr'un boyuyla örtüştüğü bilgisini kullanmamız daha mantıklı olur; çünkü senin o görüntülerle hiçbir şekilde bağlantını kuramazlar. Kripos'u arayıp elimizde Bohr'un olay yerinde olduğunu kanıtlayan görüntüler olduğunu söyleyeceğim ve kulübesini aramalarını isteyeceğim. Kırık pencereyi görecekler ama herhangi biri de kırmış olabilir."

Harry önlerindeki yolun ilerisinde parlayıp sönen mavi ışıklar gördü. Üçgen bir reflektörün yanından geçtiler. Björn yavaşladı.

Gittikleri yönün kenarına bir TIR çekilmişti. Diğer yönde ise nehrin önündeki bariyerin yanında duran bir araba enkazı vardı. Arabanın hali Harry'ye ezilmiş bir konserve kutusunu hatırlattı.

Bir polis geçmelerini işaret etti.

"Bir saniye" dedi Harry camını indirerek. "Arabada Oslo plakası var."

Björn polisin yanında Amazon'u durdurdu. Polisin yüzü buldoğa benziyordu; şişkin gövdesinden çıkan boynu ve kolları kısacık görünüyordu.

Harry kimliğini göstererek "Ne oldu?" diye sordu.

Polis kimliğe bakıp başını salladı. "TIR şoförü sorguya alındı, yakında ne olduğunu anlarız. Yol buzlu; o yüzden *sadece* kaza olabilir."

"Bu yol kaza yapmak için fazla düz değil mi?"

"Evet" dedi polis, yüzünü profesyonel ve ciddi bir ifadeye büründürerek. "Ama burada en az ayda bir kez kaza olur. Yolun bu kısmına yeşil yol diyoruz. Amerika'da ölüm cezasına çarptırılan insanların elektrikli sandalyeye giderken yürüdükleri son yol işte, bilirsiniz."

"Hımm. Biz de Oslo'da yaşayan bir adamı arıyorduk, o yüzden arabayı kimin sürdüğünü bilmemiz işe yarayabilir."

Polis derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, saatte seksen ya da doksan kilometre hızla giden bin üç yüz kilo ağırlığındaki bir araba neredeyse elli tonluk bir TIR'la kafa kafaya çarpıştığında emniyet kemeri ve hava yastığı pek işe yaramıyor. Size bu arabayı kendi erkek kardeşim mi sürüyordu, onu bile söyleyemem. Ya da kız kardeşim. Ama araç Stein Hansen adına kayıtlı olduğu için şu anda sürücünün o olduğunu varsayıyoruz."

Harry teşekkür ederek camı kapattı.

Sessizce ilerlediler.

"Rahatlamış gibisin" dedi Björn bir süre sonra.

"Öyle miyim?" diye sordu Harry şaşırarak.

"Bohr o arabada olsaydı bu işten kolay yırttığını düşünecektin, değil mi?"

"Bir araba kazasında ölseydi mi?"

"Yani seni bu dünyada her gün tek başına acı çekerek bıraksaydı. Adil olmazdı, ha? Çünkü onun da senin gibi acı çekmesini istiyorsun."

Harry pencereden dışarı baktı. Bulutların arasındaki bir boşluktan sızan ayışığı, nehri gümüş rengine boyuyordu.

Björn radyoyu açtı.

The Highwaymen çalıyordu.

Harry bir müddet müziği dinledi, ardından telefonunu çıkarıp Kaja'yı aradı.

Cevap yoktu.

Tuhaftı.

Tekrar denedi.

En sonunda teleksekreteri devreye girdi. Sesini duydu. Aklına Rakel'i getiriyordu. *Bip* sesini bekledi. Boğazını temizledi. "Benim. Ara beni."

Muhtemelen yine kulaklığını takmış, son ses müzik dinliyordu.

Silecekler ön camı temizliyordu. Tekrar tekrar. Her üç saniyede bir yeni ve sıfırdan bir başlangıç. Günahların sonsuza dek affedilip durması gibi.

Radyoda çift sesli tril ve banjo müziği çalıyordu.

İki buçuk sene önce

Roar Bohr alnındaki teri sildi ve çölün tepesindeki gökyüzüne doğru başını kaldırdı.

Güneş erimişti, o yüzden göremiyordu. Sanki dağılmıştı da puslu mavinin üzerine altınımsı bir bakır tabakası gibi yayılmıştı. Altında ise kanat genişliği üç metreyi bulan bir kara akbaba, sarı bakırı siyah bir haç gibi dağlıyordu.

Bohr yeniden etrafa bakındı. Sadece ikisi buradaydı. Bu açık, boş ve taşlı çölde, eğimli yamaçlarda ve kayalıklı çıkıntılarda sadece iki kişiydiler. Sahaya bu denli korunmasız bir şekilde tek bir araçla iki kişi gitmek emniyet kurallarını açıkça ihlal etmek demekti. Ama raporunda Hale'nin patronu olarak onun cenazesini tıpkı Hale gibi savunmasız, bizzat kendisi evine götürürse, bunun hem kızın memleketi için bir jest olacağını hem de bu hareketle Afganlıların kalbini kazanacaklarını söyleyebilirdi.

Bir ay sonra üçüncü ve son Afganistan seferinden evine dönecekti. Evine gitmeyi dört gözle bekliyordu, evi daima burnunda tütüyordu ama mutlu değildi. Çünkü eve gittikten sadece iki üç hafta sonra buraya geri dönmeyi iple çekeceğinden adı gibi emindi.

Ne var ki başka bir sefer olmayacaktı. Oslo'da yeni kurul-

muş ulusal bir insan hakları kuruluşu olan UİHK'nin müdürlük görevine başvurmuş ve kabul edilmişti. UİHK meclise bağlıydı fakat bağımsız bir kurum olarak faaliyet gösteriyordu. İnsan hakları meselelerini araştırıyor, millet meclisine bilgi ve danışmanlık sağlıyordu ama bunun ötesinde bir sorumluluk alanı yoktu. Buna rağmen o ve on sekiz kişilik ekibi kendi amaçlarını kendileri belirleyebilirlerdi. Bu iş birçok açıdan Afganistan'da yaptıklarının devamı sayılırdı; tek fark artık silah olmamasıydı. O yüzden görevi kabul edecekti. Ne de olsa asla bir general olamayacaktı. Orduda bunu, yani seçilmiş kişiler arasında olmadığınızı size oldukça saygılı ve seviyeli bir yolla söylerlerdi. Afganistan'dan dönmek zorunda kalmasının sebebi bu değildi yine de.

Hale'nin asfaltta yatarkenki hali gözlerinin önünden gitmiyordu. Genelde Batılı kıyafetleri giyer, başına modern bir başörtüsü bağlardı ama o gece üzerinde beline kadar sıyrılmış mavi bir şalvarlı elbise vardı. Bohr çıplak kalçalarını ve karnını, yavaşça sönecek parlak tenini hatırlıyordu. O hayat dolu güzelim gözlerinin yavaşça söneceği gibi. Öldüğünde bile Bianca'ya benziyordu. Bohr kendisini tercümanı olarak tanıttığında o gözlerin içinden bakanın Hale değil de Bianca olduğunu sanmıştı. Tekrar birlikte olabilmeleri için ölümden dönmüş, nehirden çıkıp gelmişti sanki. Hale tabii ki bunların hiçbirini bilmiyordu; böyle bir şeyi ona asla açıklayamazdı. Zaten artık o da ölmüştü.

Ona Bianca'yı hatırlatan başka birini bulmuştu ama. Kızılhaç'ın güvenlik şefini. Kaja Solness'i. Belki de Bianca artık onun içinde yaşıyordu, kim bilir? Ya da başka birinin içinde. Gözlerini dört açmalıydı.

Yolun kenarına çekilen Land Rover'ın arkasında asfalta diz çöken adam "Bunu yapma" diye yalvarmıştı. Açık renkli kamuflaj üniformasının göğsünde çavuş olduğunu gösteren üç çizgi, sol kolunda ise Özel Kuvvetler Tümeni'nin nişanı

olan kanatlı bir hançer vardı. Elleri birbirine bitişikti. Ama belki de bilekleri savaş esirleri için kullandıkları ince beyaz kablo bağlarıyla bağlandığı içindi. Kablo bağlarından Land Rover'ın arkasındaki kancaya doğru beş metrelik bir zincir uzanıyordu.

"Bırak, gideyim, Bohr. Param var. Miras kaldı. İstersen ağzımı bile açmam. Yaşananları kimse bilmek zorunda değil."

"Ne yaşandı peki?" diye sordu Bohr, Colt Canada C8'inin namlusunu çavuşun alnından çekmeyerek.

Çavuş yutkundu. "Afgan bir kadın. Bir Hazara. Herkes ikinizin yakın olduğunu biliyor ama kimse irdelemezse çok geçmeden unutulur."

"Gördüklerini kimseye anlatmaman gerek Waage. Seni bu yüzden öldürmek zorundayım. Çünkü unutmayacaksın. Ben de unutmayacağım."

"İki milyon. İki milyon kron, Bohr. Hayır, iki buçuk. Norveç'e döndüğümüzde nakit veririm."

Roar Bohr, Land Rover'a doğru yürümeye başladı.

"Hayır, hayır'" diye haykırdı çavuş. "Sen katil değilsin Bohr."

Bohr arabaya bindi, motoru çalıştırıp sürmeye başladı. Zincir çavuşu ayağa kaldırırken ve onu arabanın arkasında koştururken hiçbir direnç hissetmedi.

Bohr yavaşladı. Zincir gevşemeye başlayınca tekrar hızlandı. Çavuşun dua eder gibi ellerini öne uzatıp tökezleyerek koşturmasını izledi.

Hava kırk dereceydi. Çavuş yürüme hızında gitse bile çok geçmeden susuz kalacaktı. Artık ayakta duramayıp yığılacaktı. Yolda at arabasıyla onlara doğru gelen bir çiftçi vardı. Yanından geçerlerken çavuş adama yardım etmesi için seslendi ama çiftçi sadece sarığıyla bir baş selamı verip dizginlere bakmaya devam etti. Yabancılar ve Taliban. Bu onun sa-

vaşı değildi; onun savaşı kuraklığa, açlığa, günlük yaşamın bitmek bilmez ihtiyaçları ve acılarına karşıydı.

Bohr öne eğildi ve gökyüzüne baktı.

Kara akbaba onları takip ediyordu.

Kimsenin duası kabul edilmezdi. Kimsenin.

"Beklememi istemediğine emin misin?" diye sordu Björn.

"Eve git, seni beklerler" dedi Harry. Pencere camından Kaja'nın evine bakıyordu. Oturma odasının ışıkları açıktı.

Harry indi ve arabada içmesine izin verilmeyen sigarasını yaktı.

"Çocukla birlikte yeni kurallar geldi" diye açıklamıştı Björn. "Katrine hiçbir yerde sigara içilsin istemiyor."

"Hımm. Anne olduklarında bir nevi gücü ele geçiriyorlar, değil mi?"

Björn omuz silkmişti. "Ben bu güç meselelerinden anlamam. Katrine eskiden de yeterince güçlüydü."

Harry dört derin nefes çekti. Ardından sigaranın ucunu kopartıp pakete geri koydu. Bahçe kapısı gıcırdayarak açıldı. Demirden hâlâ su damlıyordu, burada da yağmur yağmıştı.

Kapıya yürüdü ve zili çaldı. Bekledi.

On saniyelik sessizlikten sonra kolu çevirmeyi denedi. Son seferki gibi kilitli değildi. Dejavu hissiyle içeri girdi, açık kapıdan geçerek mutfağa girdi. Tezgâhın üzerinde şarja takılı bir telefon gördü. Çağrılarına cevap vermemesinin nedeni buydu. Bir ihtimalle. Oturma odasının kapısını açtı.

Kimse yoktu.

Kaja'nın adını seslenmek üzereyken beyni arkadan gelen bir sesi, parkedeki bir gıcırtıyı fark etti. Milisaniyelik bir sürede bunun olsa olsa alt kata inen ya da tuvaletten çıkan Kaja'nın sesi olacağına karar verip alarma geçmedi.

Ta ki Harry'nin boğazı bir kol tarafından sıkılıp ağzına ve burnuna bir bez bastırılana kadar. Beyni tehlikeyi algıla-

yıp bez tamamen hava akışını kesmeden önce vücuduna derin bir nefes alması için otomatik bir komut yolladı. Ne var ki daha geride kalan bilişsel sistemi ona bezin amacının zaten bunu yapmasını önlemek olduğunu söylediğinde iş işten geçmişti.

30

Harry etrafına baktı. Bir balo salonundaydı. Orkestra yavaş bir vals çalıyordu. Kadını fark etti. Kristal avizelerden birinin altındaki beyaz örtülü bir masada oturuyordu. Her iki yanında dikilen iki smokinli adam dikkatini çekme uğraşındaydı. Ama kadının gözleri onun, Harry'nin üzerindeydi. Ve Harry'ye elini çabuk tutmasını söylüyorlardı. Kadının üzerinde hepsi birbirinin aynısı olan o siyah elbiselerinden biri vardı. Harry başını öne eğince kendisinin de vaftiz törenlerinde, düğünlerde ve cenazelerde giydiği tek takım elbisesini giymiş olduğunu gördü. Bir ayağını diğerinin önüne attı ve masaların arasında ilerlemeye başladı ama oda suyla doluymuş gibi çok yavaş gidiyordu. Bir ileri bir geri gitmesine ve "S" biçimindeki avizelerin vals eşliğinde kıvrılmasına bakılırsa yüzeyde çok fazla dalga olmalıydı. Nihayet masaya vardığında ve bir şeyler söylemeye hazırlandığında ayakları yerden kesildi ve Harry yükselmeye başladı. Kadın elini ona doğru uzattı ama Harry erişemeyeceği kadar uzaklaştığı için onu tutamadı. Sandalyesinden kalkıp tekrar uzanmayı denerken Harry yükseldi de yükseldi. Az sonra suyun kırmızıya döndüğünü ve ısındığını fark etti. Öyle koyu bir kırmızıydı ki kadın gözden kaybolmuştu ve Harry'nin kafasının içindeki basınç artmaya başlamıştı. İlk önce nefes alamadığını anlamadı, anlayamazdı elbette. Çırpınmaya başlarken yüzeye bir an önce çıkması gerektiğini biliyordu.

"İyi akşamlar, Harry."

Harry gözlerini açtı. Işığın bıçak gibi keskin olduğunu görünce tekrar kapattı.

"Triklorometan. Daha çok bilinen adıyla kloroform. Biraz eski moda tabii ki ama işe yarıyor. E14'te[16] birini kaçırmamız gerektiğinde kullanırdık."

Harry gözlerini biraz araladı. Doğrudan yüzüne vuran bir ampul vardı.

"Herhalde kafanda birçok soru vardır." Ses ampulün arkasındaki karanlıktan geliyordu. "'Ne oldu?', 'Neredeyim ben?' ya da 'Bu kim?' gibi."

Cenazede sadece birkaç cümle konuşmuş olsalar da Harry "r"leri yuvarlayan bu sesi tanıyordu.

"Ama en çok merak ettiğin soruyu yanıtlayayım, Harry: 'Benden ne istiyor?'"

"Bohr" dedi Harry boğuk bir sesle. "Kaja nerede?"

"O konuyu düşünme, Harry."

Harry akustiğe bakarak geniş bir odada oturduğunu tahmin etti. Muhtemelen ahşap duvarlı. Bu durumda bodrum kat olamazdı. Yine de kullanılmayan bir yer kadar soğuk ve çiğ bir havası vardı. Toplantı salonu ya da açık planlı bir ofis gibi kokusuzdu. Gerçekten de öyle bir yer olabilirdi; çünkü kolları kolçaklara, ayakları ise bir ofis sandalyesinin tekerlekli bacaklarına bantlanmıştı. Burnuna boya ya da inşaat kokusu gelmiyordu fakat sandalyenin altına ve önüne serili saydam muşambaya vuran ışığı görebiliyordu.

"Kaja'yı da mı öldürdün, Bohr?"

"Kaja'yı da?"

"Rakel gibi. Ve kulübende fotoğrafları olan diğer kızlar."

Harry lambanın arkasındaki adamın ayak seslerini işitti.

"Sana bir itirafta bulunacağım Harry. Birini öldürdüm.

16. Norveç İstihbarat Servisi'nin yurtdışına gizli operasyonlar düzenleyen birimi. (ç.n.)

Bunu yapabileceğimi düşünmüyordum ama yanılmışım." Ayak sesleri kesildi. "Ne derler bilirsin. Bir kere başladın mı..."

Harry sırtını arkaya yaslayıp tavana baktı. Döşeme panolarından biri sökülmüştü ve bir demet kopuk kablo dışarı sarkmıştı. Bilgi işlemin kabloları olmalıydı.

"Özel Kuvvetler'deki adamlarımdan biri olan Waage'nin tercümanım Hale'nin öldürülmesiyle ilgili bir şeyler bildiğini duydum. Araştırıp ne bildiğini öğrenince de onu öldürmem gerektiğini anladım."

Harry öksürdü. "Senin yaptığını anlayacaktı. O yüzden öldürdün. Şimdi de beni öldürmeyi planlıyorsun. Günah çıkartmanı dinlemeye hiç niyetim yok, Bohr; o yüzden bir an önce infaz kısmına geç."

"Beni yanlış anlıyorsun, Harry."

"Herkes seni yanlış anladığında kendine deli olup olmadığını sormanın vakti gelmiş demektir, Bohr. Ne yapacaksan yap artık, aşağılık herif. Ben hazırım."

"Telaş içinde gibisin."

"Belki de telaş içinde olmak burada seninle olmaktan daha iyidir."

"Beni yanlış anlıyorsun, Harry. Açıklamama izin ver."

"Hayır!" Harry sandalyede debelendi ama bantlar yüzünden kıpırdayamıyordu.

"Dinle. Lütfen. Rakel'i ben öldürmedim."

"Rakel'i öldürdüğünü *biliyorum*, Bohr. Bununla ilgili tek bir söz duymak istemiyorum. Acınası bahanelerini dinle..."

Roar Bohr bir korku filmindeymiş gibi aşağıdan vuran ışıkla bir anda belirince Harry durdu. Az sonra ışığın aralarında duran masada çalmaya başlayan bir telefondan geldiğini anladı.

Bohr masaya baktı. "Senin telefonun Harry. Kaja Solness arıyor."

Bohr ekrana dokundu, telefonu eline aldı ve Harry'nin kulağına tuttu.

"Harry?" Kaja'nın sesiydi bu.

Harry boğazını temizledi. "Sen... sen neredesin?"

"Şimdi eve girdim, aradığını gördüm. Bir şeyler yemem gerekiyordu, o yüzden köşedeki yeni restorana gitmiştim. Telefonumu da şarj olması için evde bırakmıştım. Söylesene, sen burada mıydın?"

"Burada?"

"Bilgisayarım çalışma masasından oturma odasındaki masaya götürülmüş. Lütfen senin yaptığını söyle yoksa korkmaya başlayacağım."

Harry ampulün ışığına baktı.

"Harry? Nerelerdesin sen? Sesin çok..."

"Ben yaptım" dedi Harry. "Korkmana gerek yok. Dinle, şu anda bir işim var. Ben seni sonra ararım, olur mu?"

"Tamam" dedi Kaja kuşkulu bir ses tonuyla.

Bohr aramayı bitirme düğmesine dokundu ve telefonu masaya bıraktı. "Neden ona gerçeği söylemedin?"

"Bunu yapmamın bir faydası olsaydı onunla konuşmama izin vermezdin."

"Bence bana inandığın için yapmadın, Harry."

"Beni sandalyeye bağladın. Şu anda seninle ilgili tam tersini düşünüyorum."

Bohr yeniden ışığa doğru adım attı. Elinde büyük, geniş ağızlı bir bıçak tutuyordu. Harry yutkunmayı denedi ama ağzı kupkuruydu. Bohr bıçağı Harry'ye yaklaştırdı. Sandalyenin sağ kolçağının altına. Bandı kesti. Aynısını sol kolçak için de yaptı. Harry kollarını kaldırdı ve bıçağı aldı.

"Her şeyi duymadan önce bana saldırma diye seni sandalyeye bağladım" dedi Bohr, Harry ayak bileklerindeki bandı kesmeye çalışırken. "Rakel birkaç cinayet soruşturmanla ilgili olarak yaşadığınız sıkıntılardan bahsetmişti. Hapishane-

den çıkan birileri yüzünden tedirginmişsiniz. O yüzden sizi gözlüyordum."

"Bizi mi?"

"Daha çok onu. Göz kulak oluyordum. Hale tecavüz edilip öldürüldükten sonra Kabil'de Kaja'ya göz kulak olduğum gibi. Şimdi de aynısını Oslo'da yapıyorum."

"Bunun paranoya olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Hımm." Harry sırtını doğrulttu ve kollarını ovuşturdu. Bıçağı tutmaya devam ediyordu. "Anlat."

"Nereden başlamamı istersin?"

"Çavuştan başla."

"Anlaşıldı. Özel Kuvvetler'de aptal insana yer yoktur. Giriş şartları bir aptal için çok katıdır. Ama Çavuş Waage, deyim yerindeyse beyninden çok testosteronu olan askerlerden biriydi. Hale'nin ölümünden sonraki birkaç gün herkes kız hakkında konuşuyordu ve kulağıma Hale'nin Norveç'i çok sevdiği, çünkü vücuduna Norveççe bir kelimenin dövmesini yaptırdığı söylentisi geldi. Biraz araştırınca bunu barda birkaç içkiden sonra Çavuş Waage'nin söylediğini öğrendim. Hale daima kapalı giyinirdi ve o dövme kalbinin hemen üzerindeydi. Waage'yle bir şeyler yaşamış olma ihtimali yoktu. Ayrıca Hale'nin o dövmeyi gizli tuttuğunu da biliyordum. Müslümanlarda kına yakmak yaygın olsa da kalıcı dövme yaptırmak genellikle 'derinin üzerinde günah taşımak' olarak kabul edilir."

"Hımm. Ama dövmeyi senden gizlemiyordu, öyle mi?"

"Hayır. Dövmeci dışında bir tek ben biliyordum. Hatta dövme yaptırmaya gitmeden önce bana kelimenin doğru yazılıp yazılmadığını, bilmediği bir yan anlamı olup olmadığını sormuştu."

"Kelime neydi?"

Bohr üzgün bir halde gülümsedi. 'Dost.' Dillere karşı o ka-

dar ilgiliydi ki kelime farklı yazılışlarla farklı anlamlara gelir mi ya da ikinci bir anlamı var mı, bunları öğrenmek istemişti."

"Waage dövmeyi onu ölü halde bulan ya da otopsiyi yapan birilerinden duymuş olamaz mıydı?"

"Asıl mesele de bu" dedi Bohr. "Bıçak kesiklerinden ikisi..." Durdu, titreyerek derin bir nefes aldı. "On altı bıçak kesiğinden ikisi dövmeyi delmişti ve öncesinde ne yazdığını bilmiyorsan okunmasını imkânsız hale getirmişti."

"Ona tecavüz eden ve bıçaklamaya başlamadan önce dövmesini gören kişi değilsen."

"Evet."

"Anlıyorum ama bu kesinlikle bir kanıt olarak sayılamaz, Bohr."

"Doğru. Uluslararası askeri güçleri koruyan dokunulmazlık yasaları gereği Waage Norveç'e geri yollanırdı ve acemi bir avukat bile onu bu işten kurtarırdı."

"O yüzden adaleti sen mi sağlamak istedin?"

Roar Bohr başıyla onayladı. "Hale benim tercümanımdı. Benim sorumluluğum altındaydı. Çavuş Waage de öyle. Benim sorumluluğum altında. Hale'nin ailesine ulaştım ve onlara kızlarının cenazesini köylerine bizzat kendimin getireceğini söyledim. Kabil'den arabayla beş saat uzaklıktaydı. Yolun çoğu boş çöl arazilerinden oluşuyordu. Waage'den arabayı sürmesini istedim. İki saat gittikten sonra onu durdurdum, başına bir silah dayadım ve suçunu itiraf ettirdim. Sonra da onu arkaya bağlayıp Land Rover'ı ben sürdüm. 'Ç ve B' dedikleri şeyi yaptım."

"'Ç ve B' mi?"

"Çekme ve bölme. İngiltere'de 1283 ile 1870 yılları arasında vatan hainliğine verilen ceza. Suçlu ölmesine ramak kalacak kadar boynundan asılırmış, karnı yarılıp bağırsakları çıkarılırmış ve bunlar gözünün önünde yakılıp ona izletilirmiş.

Sonra da başı kesilirmiş. Ama hepsinden önce darağacına bir atın arkasına bağlanarak, yani çekilerek getirilirmiş. Hapishaneyle darağacının arasındaki mesafe uzunsa, biraz da şanslıysa suçlu bazen yolda ölürmüş. Çünkü atın arkasında daha fazla yürüyemediğinde ya da koşamadığında göğsünün üzerinde sürüklenmeye başlarmış. Etleri soyulup lime lime ayrılırmış. Yavaş ve son derece eziyetli bir ölümmüş."

Harry asfaltta bulunan uzun kan izini düşündü.

"Hale'nin ailesi cenazesini evine getirdiğim için bana minnettar oldu" dedi Bohr. "Katilin cesedini getirdiğim için de. Daha doğrusu, cesedinden kalanları. Güzel bir cenaze töreni oldu."

"Çavuşun cesedine ne oldu?"

"Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Bölmek İngilizlere has bir şey. Ama kafa kesme belli ki daha evrensel; çünkü başı köyün dışında bir kazığın üzerinde bulundu."

"Sen de çavuşun dönüş yolunda kaybolduğunu bildirdin, öyle mi?"

"Evet."

"Hımm. Bu kadınları neden gözlüyorsun?"

Sessizlik oldu. Bohr masanın ucuna oturmuştu. Harry yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı.

"Bir kız kardeşim vardı." Sesi donuktu. "Bianca. Benden küçüktü. On yedi yaşında tecavüze uğradı. O akşam ona göz kulak olmam gerekiyordu ama ben sinemada *Zor Ölüm* izlemeye gitmek istedim. Filmde 18 yaş sınırı vardı. Bana o akşam tecavüze uğradığını yıllar sonra anlattı. Ben Bruce Willis'i izlerken olmuş."

"Neden sana hemen anlatmadı?"

Bohr derin bir nefes aldı. "Tecavüzcü bir şey söylerse ağabeyini, yani beni öldürmekle tehdit etmiş. Tecavüzcü bir ağabeyi olduğunu nereden öğrenmiş, bilmiyordu."

"Adam nasıl biriymiş?"

"Etraf çok karanlık olduğundan onu hiç doğru düzgün görememiş. Tabii zihni o anı silmiş de olabilir. Sudan'da bunun yaşandığını gördüm. Korkunç tecrübeler yaşayan askerlerden bazıları o anları unutuyordu. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi mutlu mesut bir şekilde uyanıp o olayları yaşadıklarını ya da gördüklerini inkâr ediyorlardı. Kimilerinde bastırma kusursuz bir şekilde işe yarar. Kimilerinde ise bu anılar daha sonra ani anımsamalar halinde birden ortaya çıkar. Kâbuslar halinde. Sanırım Bianca her şeyi hatırladı. Ve bunu kaldıramadı. Olayın dehşeti onu yıktı."

"Sen de bunun senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette benim hatamdı."

"Arızalı olduğunun farkındasın, değil mi Bohr?"

"Tabii ki. Sen öyle değil misin?"

"Kaja'nın evinde ne yapıyordun?"

"Bilgisayarında bir video oynadığını gördüm. Cinayet gecesi Rakel'in evinden ayrılan bir adamın videosu. O yüzden Kaja evden çıkınca videoya yakından bakmaya gittim."

"Ne buldun peki?"

"Hiçbir şey. Görüntü kalitesi çok düşük. Sonra bir ses duydum. Oturma odasından çıkıp mutfağa girdim."

"Çünkü böylece bana holde arkadan yaklaşabilecektin. Ne tesadüf ki o anda yanında kloroform da vardı, ha?"

"Yanımda daima kloroform taşırım."

"Neden?"

"Koruduğum kadınların evine gizlice girenleri şu anda oturduğun sandalyeye bağlamak için."

"Sonra?"

"Sonra da onlara bunun bedelini ödetmek için."

"Bana tüm bunları neden anlatıyorsun, Bohr?"

Bohr ellerini kenetledi. "İtiraf etmeliyim ki Rakel'i önce senin öldürdüğünü düşünüyordum Harry."

"Ne?"

"Reddedilen koca vakası. Bilindik hikâye, değil mi? İnsanın aklına hemen bu geliyor. Üstelik cenaze töreninde gözlerindeki bakışlar da bunu söylüyordu. İçlerinde hem masumluk hem pişmanlık vardı. Tamamen kendi nefreti ve ihtirası yüzünden öldüren, sonra da pişman olan birine ait gibilerdi. Öyle bir pişmanlık ki bunu bastırmayı başarabilmiş birine. Gerçek dayanılmayacak kadar acı olduğu ve sadece bu sayede hayatta kalabileceği için. Bu bakışı Çavuş Waage'de de gördüm. Hale'ye yaptıklarını unutmayı başarmıştı ve ben onu gerçekle yüzleştirince hatırlamıştı sanki. Ama sonra olay gecesi başka bir yerde olduğun ispatlanınca gözlerinde gördüğüm suçluluk duygusunun benim hissettiğimle aynı olduğunu fark ettim. Yaşananları önleyemediğin için suçluluk duyuyordun. Sana bunları anlatmamın sebebi de..." –Bohr masadan kalktı ve karanlığa karışarak konuşmaya devam etti– "benimle aynı şeyi istediğini biliyor olmam. Ceza çektiklerini görmek istiyorsun. Bizden sevdiklerimizi çaldılar. Hapishane onlara yetmez. Basit bir ölüm de yetmez."

Floresan ışıkları birkaç kez titredi ve oda aydınlığa büründü.

Burası gerçekten de bir ofisti. Ya da bir zamanlar ofisti. Boş duran altı ya da yedi çalışma masası, masalarda bilgisayarlardan kalma soluk izler, atık kâğıt kutuları, gelişigüzel dağılmış ofis malzemeleri ve bir yazıcı; her şey ofisin aceleyle boşaltıldığına işaret ediyordu. Beyaz ahşap duvarda kralın bir resmi asılıydı. Ordu çalışanları, diye düşündü Harry ister istemez.

"Gidelim mi?" diye sordu Bohr.

Harry ayağa kalktı. Bir an başı döner gibi oldu ve Bohr'un telefonunu, tabancasını ve çakmağını ona doğru uzatarak beklediği tahta kapıya kararsız adımlarla yürüdü.

"Neredeydin?" diye sordu Harry, telefonunu ve çakmağını

cebine atıp tabancayı elinde tartarak. "Rakel'in öldürüldüğü gece? Çünkü evde değildin..."

"Hafta sonuydu, kulübeye gittim" dedi Bohr. "Eggedal'a. Maalesef yalnızdım."

"Ne yapıyordun orada?"

"Sahi, ne yapıyordum? Silahlarımı temizliyordum. Sobayı yakıyordum. Düşünüyordum. Radyo dinliyordum."

"Hımm. Radyo Hallingdal'ı mı?"

"Evet, tabii ki, orada çeken tek radyo kanalı o."

"O gece tombala çekilişi vardı."

"Doğru. Hallingdal'da çok zaman geçirir misin?"

"Hayır. Hatırladığın özel bir şey var mı?"

Bohr tek kaşını kaldırdı. "Tombalayla ilgili mi?"

"Evet."

Bohr başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey yok mu?" dedi Harry, tabancanın ağırlığını elinde hissederek. Sonunda mermilerin şarjörden çıkarılmadığına karar verdi.

"Hayır. Ne bu, sorgu mu?"

"Düşün bakalım."

Bohr kaşlarını çattı. "Tüm kazananların aynı yerden çıkmasıyla ilgili bir şey vardı galiba. Al olabilir. Ya da Fla."

Harry sakince "Tombala" dedi ve silahı paltosunun cebine soktu. "Böyece şüpheli listesinden çıkarılmış oldun."

Roar Bohr ona baktı. "Seni o evde öldürebilirdim ve kimse de benim yaptığımı anlamazdı. Ama listeden çıkmamı sağlayan şey *radyo kanalındaki tombala* mı oldu?"

Harry omuz silkmekle yetindi. "Sigaraya ihtiyacım var."

Eskimiş, gıcırtılı tahta basamaklardan inerek gecenin içine adım attıklarında bir saat çalmaya başladı.

"Vay canına" dedi Harry soğuk havayı içine çekerek. Önlerindeki meydanda insanlar telaşla barlara, restoranlara doğru yol alıyordu ve çatıların üzerinde Belediye Binası görülebiliyordu. "Şehrin göbeğindeymişiz."

Harry daha önce Belediye Binası çanlarının Kraftwerk ve Dolly Parton çaldığını duymuştu. Oleg de bir keresinde Minceraft oyunundan bir melodiyi tanıyıp mutlu olmuştu. Ama bu defa her zamanki düzenli melodiyi, yani Edvard Grieg'in "Watchman's Song"unu çalıyorlardı. Demek ki saat gece yarısı olmuştu.

Harry arkasını döndü. Çıktıkları yer, Akershus Hisarı'nın kapılarının hemen içinde kalan barakadan bozma aşhap bir binaydı.

"Bir MI6[17] ya da Langley[18] olmadığı kesin" dedi Bohr. "Ama burası eskiden E14'ün üssüydü."

"E14 mü?" Harry pantolon cebinden sigara paketini çıkardı.

"Norveç'in ömrü kısa olan casusluk örgütü."

"Hayal meyal hatırlıyorum."

"1995'te kuruldu, birkaç sene James Bond tarzı aksiyon işleri yaptılar, ardından aralarında güç savaşları ve uyguladıkları yöntemlerle ilgili siyasi anlaşmazlıklar çıktı, 2006'da da kapatıldı. Bina o zamandan beri boş duruyor."

"Ama sende anahtarları var?"

"Son birkaç senesinde ben de buradaydım. Kimse geri istemedi."

"Hımm. Eski bir casus. Kloroform meselesi şimdi açıklığa kavuştu."

Bohr alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bundan daha ilginç şeyler de yaptık."

"Ona şüphem yok." Harry başıyla Belediye Binası kulesindeki saati işaret etti.

"Akşamını mahvettiğim için üzgünüm" dedi Bohr. "Vedalaşmadan önce senden bir sigara alabilir miyim?"

* * *

17. İngiliz Dış İstihbarat Servisi'nin diğer adı. (ç.n.)

18. Merkezi bu şehirde bulunduğu için CIA (Merkezi İstihbarat Teşkilatı) bu isimle de anılır. (ç.n.)

"Göreve başladığımda genç bir subaydım" dedi Bohr, sigara dumanını gökyüzüne üfleyerek. Harry'yle ikisi Oslo Fiyordu'nu gösteren savaş toplarının arkasındaki surlarda bir banka oturmuşlardı. "E14'te sadece askerler yoktu. Diplomatlar, garsonlar, marangozlar, polisler, matematikçiler vardı. Yem olarak kullanılan güzel kadınlar da."

"Casus filmi gibi" dedi Harry, sigarasından bir nefes alarak.

"Casus filmi *gibiydi*."

"Göreviniz neydi?"

"Norveç'in askeri olarak varlık gösterebileceği yerlerden bilgi toplamak. Balkanlar, Ortadoğu, Sudan, Afganistan. Çok geniş bir özgürlük alanımız vardı; bizden Amerikan istihbarat ağı ve NATO'dan bağımsız çalışmamız bekleniyordu. Bir süre gerçekten de bunu yapabilirmişiz gibi geldi. Güçlü bir yoldaşlık ve bağlılık duygumuz vardı. Belki biraz da fazla özgürlüğümüz. Böyle kapalı çevrelerde bir süre sonra hangi standartların kabul gördüğünü sen belirlersin. Haber kaynaklarımızla sevişmeleri için kadınlara para verirdik. Kendimize kayıt dışı High Standard HD 22 tabancalar getirtirdik."

Harry başıyla onayladı. Bohr'un kulübesinde gördüğü tabanca buydu. CIA ajanları bu silahı hafifliği ve etkili susturucusu yüzünden tercih ederdi. Sovyetler, 1960 yılında Sovyet topraklarında düşürdükleri U2 casus uçağının pilotu olan Francis Gary Powers'ın üzerinde bu tabancadan bulmuşlardı.

"Temizlik için kullanmak zorunda kalsak bile seri numarası olmadan bizi o silahlardan bulmaları imkânsızdı."

"Peki hepiniz kullandınız mı?"

"Ben ne seks için para ödedim, ne de birilerini temizledim. Yaptığım en kötü şey..." Bohr çenesini dalgın bir halde kaşıdı. "Ya da bana en kötü *hissettiren* şey... ilk kez kasten birilerinin güvenini kazanıp sonra da onları kandırdığım zamandı. Kabul testinin bir bölümü, Oslo'dan Trondheim'a cebinde sadece on kronla en kısa zamanda gitme görevinden olu-

şuyordu. Asıl amaç, aktif bir durumda gerekebilecek sosyal becerilere ve hayal gücüne sahip olduğunu göstermekti. Merkez Garı'nda güzel bir kadından cebimdeki para karşılığında telefonunu ödünç kullanmayı istedim. Güya Trondheim'daki bölge hastanesinde yatan ölümcül hastalığa yakalanmış kız kardeşimi arayıp ona bavulumun çalındığını, cüzdanımın, tren biletimin ve telefonumun da bavulla birlikte gittiğini söyleyecektim. Diğer ajanlardan birini aradım ve numaradan ağlamayı başardım. Telefonu kapattığımda kadın da benimle birlikte ağlıyordu. Ondan tren bileti için borç para isteyecektim ki beni garın yanındaki otoparkta duran arabasıyla kendisi götürmeyi teklif etti. Yolda saatlerce sohbet ettik, birbirimize ancak bir yabancıya anlatılacak en gizli sırlarımızdan bahsettik. Benim sırlarım öğrendiğim yalanlardan oluşuyordu; bir casus adayı olarak iyi bir antrenman yapmış oldum. Dört saat sonra Dovre'de durduk. Güneşin düzlüklerin üzerinden batışını izledik. Öpüştük. Gözyaşlarımızı silip gülümsedik ve birbirimizi sevdiğimizi söyledik. İki saat sonra vakit gece yarısına yaklaşırken beni hastanenin ana kapısının önünde indirdi. Ben kız kardeşimin odasını öğrenirken ondan da park yeri bulmasını istedim. Onu danışmada bekleyeceğimi söyledim. Hastaneye girip diğer kapıdan çıktım ve var gücümle E14'ün personel seçme müdürünün kronometreyle beklediği Olav Tryggvason heykeline koştum. Oraya ulaşan ilk kişi bendim, beni o gece bir kahraman gibi kutladılar."

"Vicdan azabı duymadın mı?"

"O zaman değil. Daha sonra duydum. Özel Kuvvetler'de de aynısı olmuştu. Normal insanların asla kaldıramayacağı bir baskının altına giriyorsun. Bir zaman sonra o insanlar için geçerli olan kuralların senin için geçerli olmadığını düşünmeye başlıyorsun. E14'te her şey hafif manipülasyonlarla başladı. Suistimalle. Birkaç küçük yasa ihlaliyle. Ama en sonunda yaşam ve ölümle ilgili ahlaki sorulara gelindi."

"O halde bu kuralların aslında böyle işler yapan insanlar için geçerli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kâğıt üzerinde..." Bohr parmağıyla uyluğuna dokundu. "Elbette. Ama burası..." Parmağını alnına götürdü. "Burasıyla düşününce onları korumak için birkaç kuralı çiğnemek zorunda kalacağını biliyorsun. Çünkü bu senin için ömür boyu süren nöbet. Hem de tek başına tuttuğun bir nöbet. Biz gözcülerin bizden başka kimsesi yoktur. Kimse bize teşekkür de etmez, çoğu insan gözlendiklerini bilmez bile."

"Hukuk kuralları..."

"Kısıtlayıcılar. Hukuka kalsaydı bir Afgan kadınını tecavüz edip öldüren Norveç askeri ülkesine yollanacak ve bir Hazara'ya beş yıldızlı otel gibi gelecek bir cezaevinde kısa süre tutulup serbest bırakılacaktı. Ona hak ettiğini ben verdim, Harry. Hale ve ailesine de hak ettiğini ben verdim. Afganistan'da işlenen suça karşılık Afgan cezası."

"Şimdi de Rakel'i öldüren adamın peşindesin. Ama aynı mantıktan gidersek Norveç'te işlenen suçun da Norveç yasalarına göre cezalandırılması gerekir. Ve unutma ki bizde idam cezası yok."

"Norveç'in olmayabilir ama *benim* idam cezam var, Harry. Senin de var."

"Benim mi?"

"Bu ülkedeki çoğu kişi gibi senin de merhametli cezalara ve ikinci şanslara gerçekten inandığına eminim. Ama sonuçta insansın, Harry. Sevdiğini kaybetmiş birisin. Benim de sevdiğim birini."

Harry sertçe sigarasına asıldı.

"Hayır" dedi Bohr. "O anlamda değil. Rakel benim kız kardeşimdi. Hale gibi. Benim Bianca'larımdı. Ve ben hepsini kaybettim."

"Ne istiyorsun, Bohr?"

"Sana yardım etmek istiyorum, Harry. O adamı bulduğunda sana yardım etmek istiyorum."

"Nasıl edeceksin?"

Bohr sigarasını havaya kaldırdı. "Birini öldürmek sigara içmeye benzer. Öksürürsün, içmek istemezsin, yapamayacağını sanırsın. Özel Kuvvetler'de düşman öldürmenin muhteşem bir zevk verdiğinden bahseden adamlara aslında hiçbir zaman inanmadım. Rakel'in katili yakalandıktan sonra öldürülürse senden hiçbir şekilde şüphelenmemelerini sağlaman gerek."

"Ne yani? Ben idam cezasını vereceğim, sen de cellat mı olacaksın?"

"Ah, bu cezanın kararını çoktan verdik, Harry. Nefret bizi iliklerimize kadar yakıyor. İkimiz de bunun farkındayız ancak çoktan tutuştuğumuz için artık bunu durduramayız." Bohr sigaranın izmaritini yere fırlattı. "Seni eve bırakayım mı?"

"Yürüyeceğim" dedi Harry. "Kloroformu ciğerlerimden atmam gerek. Sana sadece iki sorum var. Karınla Smestaddammen'de otururken bize lazerle nişan aldın. Bunu neden yaptın ve oraya gittiğimizi nereden biliyordun?"

Bohr gülümsedi. "Bilmiyordum. Çoğu zaman bodrumda oturup gözcülük yaparım. Vizonun, orada yaşayan iki kuğunun yavrularını çalmamasını sağlarım. Sonra birden sizi gördüm."

"Hımm."

"İkinci soru?"

"Bu akşam beni arabadan indirip onca basamağı nasıl çıkardın?"

"Ölenleri nasıl taşıyorsak öyle. Çuval gibi. En kolay yolu o."

Harry başını salladı. "Sanırım öyle."

Bohr ayağa kalktı. "Beni nasıl bulacağını biliyorsun, Harry."

Harry Belediye Binası'nı geride bıraktı, Stortingsgata'da yolun karşısına geçti ve Ulusal Tiyatro'nun önünde durdu. Açık duran üç cıvıl cıvıl barın önünden çok da zorlanmadan

geçebildiğini fark etti. Telefonunu çıkardı. Oleg'den gelen bir mesaj vardı.

Gelişme var mı? Sen iyi misin?

Harry onu aramadan önce Kaja'yla konuşmaya karar verdi. Kaja ilk çalışta telefonu açtı.

"Harry?"

Harry sesinden endişeli olduğunu anlayabiliyordu. "Bohr'la beraberdik" dedi.

"Bir şeyler olduğunu *biliyordum*!"

"Adam masum."

"Ciddi misin?" Yana dönerken telefona sürtünen yorganın hışırtısı duyuldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Başladığımız yere döndüğümüz anlamına geliyor. Yarın ilk iş sana detaylı bir açıklama yapacağım, olur mu?"

"Harry?"

"Efendim."

"Seni merak ettim."

"Fark ettim."

"Şimdi de biraz yalnız hissediyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Harry?"

"Hımm."

"Gelmek zorunda değilsin."

"Biliyorum."

Harry telefonu kapattı. Oleg'i aramak için O harfine dokundu. Arama düğmesine basacakken tereddüt etti. Onun yerine mesajlara girdi ve şunu yazdı: *Seni yarın ararım.*

31

Harry yorganın üzerinde sırtüstü uzanırken tamamen giyinik sayılırdı. Dr. Martens botları yatağın yanında yerde duruyordu ve paltosu sandalyenin üzerine asılmıştı. Kaja yorganın altında yatıyordu ama Harry'nin hemen yanındaydı ve başını onun koluna yaslamıştı.

"Tamamen aynı hissediyorsun" dedi, elini Harry'nin kazağının üzerinde gezdirerek. "Bu kadar sene geçiyor ve hiçbir şey değişmiyor. Hiç adil değil."

"Kokmaya başladım" dedi Harry.

Kaja yüzünü koltuk altına soktu ve kokladı. "Saçmalama, güzel kokuyorsun, Harry gibi kokuyorsun."

"Sol tarafım aynı. Sağ tarafım değişti. Belki yaşlandığım içindir."

Kaja sessizce güldü. "Araştırmalar yaşlı insanların kötü kokmasının bir şehir efsanesi olduğunu gösterdi, biliyorsun, değil mi? Japonların yaptığı bir araştırmaya göre 2-nonenal adındaki koku bileşeni yalnızca kırk yaşın üstündeki insanlarda bulunuyormuş ama gözü kapalı yapılan testlerde yaşlıların terinin otuzlu yaşlardaki insanların terinden daha iyi koktuğu ortaya çıkmış."

"Kahretsin" dedi Harry. "Diğer tarafımın kökü koktuğu teorisini çürütmüş oldun."

Kaja güldü. Harry'nin özlediği yumuşacık bir gülüştü

bu. *Onun gülüşü.* "Haydi anlat" dedi Kaja. "Bohr'la ne yaptınız?"

Harry bir sigara istedi ve en başından başladı. Ona Roar Bohr'un kulübesinden ve Bohr'un alt katta onu nasıl bayılttığından bahsetti. Bir zamanlar E14'e ait olan o boş binaya getirilişini ve Bohr'la yaptıkları konuşmayı anlattı. Tek bir şey dışında aşağı yukarı her şeyi ayrıntılarıyla aktardı. Bohr'un infazı kendisinin yapmayı teklif ettiği kısım dışında.

Tuhaf ama Bohr'un kendi askerlerinden birini öldürmesine Kaja o kadar da şaşırmamıştı. Kabil'de ve şimdi Oslo'da devamlı onu gözlemesine de.

"Habersizce izlendiğini söylediğimde biraz ürkersin diye düşünmüştüm."

Kaja başını iki yana sallayıp sigarayı ödünç aldı. "Onu hiç görmedim ama bazen varlığını hissediyordum. Bohr ağabeyimi tıpkı onun kız kardeşini kaybettiği gibi kaybettiğimi öğrenince bana kardeşiymişim gibi davranmaya başladı. Bunu sadece ufak tefek konularda yapıyordu. Güvenli bölgenin dışında görevlere çıkarken yanıma diğerlerinden biraz daha fazla destek vermek gibi. Farkında değilmişim gibi davranıyordum. Ayrıca izlenmek, alışılabilir bir şey."

"Öyle mi?"

"Ah, evet." Sigarayı Harry'nin dudaklarının arasına koydu. "Basra'da çalışırken Kızılhaç ekibinin kaldığı otelin çevresindeki koalisyon güçlerinde çoğunlukla İngilizler vardı. İngilizler farklıdır, bilirsin. Amerikalılar açık çalışırlar. Birini yakalamaya çıktıklarında sokakları temizleyerek gider, 'yılan operasyonu' uygular; hedefe doğrudan yaklaşır ve önlerine çıkan duvarları gerçek anlamda yıkarlar. Bu onların iddiasına göre küçümsenmemesi gereken daha hızlı ve daha korkutucu bir yöntemdir. İngilizler ise..." – Kaja parmaklarını Harry'nin göğsünde gezdirdi– "...duvarların dibinde gizlice ilerlerler ve görünmezdirler. Akşam

sekizden sonra sokağa çıkma yasağı vardı ama bazen barın dışındaki otelin terasına çıkardık. Onları asla görmezdik ama ara sıra yanımda dikilen adamın üzerinde kırmızı noktalar gözüme ilişirdi. O da benim üzerimde noktalar görürdü. İngilizler sanki orada olduklarını söyleyen gizli bir mesaj yollarlardı. Biz de mecburen içeri girerdik. Beni güvende hissettirirdi."

"Hımm." Harry sigarasından bir nefes aldı. "Kimdi o?"

"Kim kimdi?"

"Üzerinde noktalar gördüğün adam."

Kaja gülümsedi. Ama gözleri üzgün bakıyordu. "Anton. Uluslararası Kızılhaç Komitesi'ndendi. Çoğu insan farkına varmaz ama iki tane Kızılhaç vardır. Biri IFRC, yani Uluslararası Kızılhaç ve Kızılay Dernekleri Federasyonu'dur. Bunlar Avrupa Birliği'ne bağlı olarak çalışan standart sağlık çalışanlarıdır. Bir de çalışanları çoğunlukla İsviçre vatandaşlarından oluşan, merkezi Cenevre'deki Avrupa Birliği binasının dışında bulunan ICRC, yani Uluslararası Kızılhaç Komitesi vardır. Bunlar Deniz Piyadeleri ve Özel Kuvvetler'in Kızılhaç'taki karşılığıdır. Adlarını sık duymazsın fakat bölgelere ilk girenler ve son çıkanlar bunlar olur. Avrupa Birliği'nin güvenlik nedeniyle yapamadığı her şeyi yaparlar. Geceleri dolaşıp ölüleri sayma ve bu tür işleri onlar gerçekleştirir. ICRC personeli fazla dikkat çekmez ama onları daha pahalı tişörtler giymelerinden ve bizlerden biraz daha üstünlermiş gibi bir havada olmalarından tanıyabilirsin."

"Neden? Gerçekten öyleler diye mi?"

Kaja derin bir nefes aldı. "Evet. Ama onlar da herkes gibi bir mayının şarapnelinden ölebilirler."

"Hımm. Onu seviyor muydun?"

"Ne o, kıskandın mı?"

"Hayır."

"Ama *ben* seni kıskanıyordum."

"Rakel'den mi?"

"Ondan nefret ediyordum."

"Rakel yanlış hiçbir şey yapmadı."

"Belki de bu yüzden." Kaja güldü. "Beni onun için terk ettin ve bu bir kadının başka bir kadından nefret etmesi için fazlasıyla yeterlidir, Harry."

"Seni *terk etmedim*, Kaja. İkimiz de kalbi kırık insanlardık ve bir süre birbirimizi teselli ettik. Oslo'dan giderken ikinizden de kaçıyordum."

"Ama bana onu sevdiğini söyledin. Oslo'ya ikinci kez gelmenin sebebi de ben değildim, oydu."

"Oleg için geldim; çünkü başı belaya girmişti. Ame evet, Rakel'i her zaman sevdim."

"Seni istemediğinde bile mi?"

"Özellikle de beni istemediğinde. Sanırım yaradılışımız böyle, değil mi?"

Kaja'nın parmakları geri çekilmeye başladı.

"Aşk karmaşık bir konu" dedi, Harry'ye daha da sokulup başını göğsüne dayayarak.

"Her şeyin kökeninde aşk vardır" dedi Harry. "İyi ve kötünün. İyiliğin ve kötülüğün."

Kaja ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bir şey mi düşünüyordum?"

"Evet."

Harry başını iki yana salladı. "Köklerle ilgili bir hikâye sadece."

"Anlat. Konuşma sırası sende."

"Tamam. Yaşlı Tjikko'yu duymuş muydun?"

"Ne o?"

"Bir çam ağacı. Bir keresinde Rakel, Oleg ve ben İsveç'teki Fulufjallet'e gittik; çünkü Oleg okulda neredeyse on bin yaşında olan dünyanın en eski ağacı Yaşlı Tjikko'nun hâlâ

yaşadığını öğrenmişti. Rakel arabada ağacın insanlığın tarımı ilk kez bulduğu ve Britanya'nın kıtanın bir parçası olduğu zamanlardan kalma olduğunu söyledi. Dağa vardığımızda Yaşlı Tjikko'nun dağınık, rüzgârdan eğilmiş, küçük bir ladin olduğunu görüp hayal kırıklığına uğradık. Oradaki bir korucu, bize ağacın sadece birkaç yüz yıllık olduğunu, burada tarih boyunca pek çok ağacın yetiştiğini, on bin yaşında olan şeyin bu ağaçların büyüdüğü kök sistemi olduğunu anlattı. Oleg sınıfa dünyanın en yaşlı ağacını gördüğünü söylemeyi dört gözle beklediği için üzüldü. Derme çatma küçük bir ağacın köklerini görmemiz de mümkün değildi elbette. O yüzden ona öğretmenine köklerin gerçek bir ağaç sayılmadığını, dünyanın bilinen en yaşlı ağacının California'da White Dağları'nda bulunduğunu ve beş bin yaşında olduğunu anlatmasını söyledim. Oleg'in neşesi yerine geldi, tüm dağ yolunu koşarak indi. Çünkü bir an önce eve gidip sınıf arkadaşlarına bu bilgiyle hava atmak istiyordu. O gece yatağa yattığımızda Rakel yanıma sokulup beni sevdiğini, bizim aşkımızın da o kök sistemine benzediğini söyledi. Ağaçlar çürüyebilir, yıldırım yiyebilirdi; biz de kavga edebilirdik ya da ben sarhoş olabilirdim. Ama ne biz, ne de bir başkası, yerin altındaki kısma dokunamazdı. O hep orada olacak, her defasında oradan yeni bir ağaç yeşerip büyüyecekti."

Karanlıkta sessizce uzanmaya devam ettiler.

"Kalp atışını zor duyabiliyorum" dedi Kaja.

"Yarısı Rakel'indi" dedi Harry. "Diğer taraf da öldüğünde durmuş olacak."

Kaja birden üzerine çıkıp yattı.

"Sağ koltuk altını koklamak istiyorum" dedi.

Harry ona izin verdi. Kaja yanağını yanağına yaklaştırdığında Harry vücudunun sıcaklığının soluk pijamalarından ve kendi giysilerinden geçerek vücudunu ısıttığını hissetti.

"Kotunu çıkarırsak belki onu da koklayabilirim" diye fısıldadı Kaja kulağına.

"Kaja..."

"Yapma, Harry. Buna ihtiyacın var. Benim de ihtiyacım var. Dediğin gibi. Teselli." Elini aşağı götürebilmek için hafifçe kıpırdandı.

Harry elini tuttu. "Henüz çok erken, Kaja."

"Yaparken onu düşün. Ciddiyim. Rakel'i düşün."

Harry yutkundu.

Kaja'nın elini bıraktı. Gözlerini yumdu.

Takım elbiseyle ve cebinde telefonla sıcak bir duşa girmiş gibi hissediyordu: tamamen yanlış ama aynı zamanda muhteşem.

Kaja onu öptü. Harry gözlerini açtı ve doğruca Kaja'nın gözlerine baktı. Bir an için ormanda karşılaşan ve dost mu düşman mı olduklarını kestirmeye çalışan iki hayvan gibi birbirlerini izlediler. Harry öpücüğüne karşılık verdi. Kaja önce onu, ardından kendini soydu ve Harry'nin üzerine oturdu. Penisini kavradı. Elini çekmeden sımsıkı tuttu. Muhtemelen ereksiyon olurken Harry'nin de penisinde hissettiği atışları hissetmek istiyordu. Ardından daha fazla oyalanmadan onu içine aldı.

Ritimlerini çok geçmeden hatırlayıp yakaladılar. Yavaş ve ağır. Harry onu radyolu saatin ince kırmızı ışığında üzerinde gidip gelirken gördü. Elini sembol şeklinde bir kolye olduğunu sandığı şeyin üzerine attı ama bunun bir dövme olduğunu anladı. Altında iki nokta bulunan bir çeşit S harfiydi ve aklına Fred Çakmaktaş'ın araba sürerkenki halini getiriyordu. Kaja'nın inlemeleri arttı, hızlanmak istedi ama Harry buna izin vermedi, onu zapt etmeyi başardı. Kaja öfkeli bir çığlık atsa da kontrolü ona bıraktı. Harry gözlerini kapadı ve zihninde Rakel'i aradı. Alexandra'yı buldu. Katrine'i buldu. Ama Rakel'i bulamıyordu. Ta ki Kaja kası-

lıp inlemeleri durana ve Harry gözlerini açıp kırmızı ışığın tüm yüzünü ve gövdesini boyadığını görene kadar. Kaja'nın gözleri duvara dikilmişti, ağzı sessizce bağırır gibi açılmıştı ve sivri, ıslak dişleri parlıyordu.

Harry'nin kalbinin diğer yarısı gibi.

32

"İyi uyudun mu?" diye sordu Kaja, Harry'ye dumanı üzerinde iki kahve fincanından birini verip yatakta yanına kıvrılarak. Solgun güneşin ışığı açık pencerenin önünde hafifçe sallanan perdelerden süzülerek içeri giriyordu. Sabah havası halen serinliğini koruyordu. Kaja buz gibi ayaklarını Harry'nin bacaklarının arasına gömerken neşeyle titredi.

Harry soruyu düşündü. Evet, kahretsin, *gayet* iyi uyumuştu. Hiçbir kâbus hatırlamıyordu. Engelleyemediği bir yoksunluk belirtisi yoktu. Gözünün önüne ani görüntüler gelmiyordu ya da panik atak geçirecekmiş gibi hissetmiyordu.

"Öyle görünüyor" dedi, yatağa oturup kahvesinden bir yudum alarak. "Ya sen?"

"Bebek gibi uyudum. Burada olduğunu bilmek bana iyi geliyor. Gerçi son seferinde de böyle olmuştu."

Harry gözlerini boşluğa dikti ve başını aşağı yukarı salladı. "Yeniden deneyelim mi, ne dersin? Yeni bir sayfa açalım mı?" Kaja'ya döndüğünde yüzündeki şaşkın ifadeden yanlış anlaşıldığını gördü. "Artık elimizde bir şüpheli listesi kalmadı" dedi çabucak. "Nereden başlamalıyız?"

Kaja'nın yüzü sertleşti. Hiç konuşmasa da gözleriyle "Sabah beraber uyandığımızda bile Rakel'i beş dakika yalnız bırakamıyorsun" dedi.

Az sonra toparlandı ve boğazını temizledi. "Rakel, işin yü-

zünden aldığınız tehditlerden Bohr'a bahsetmiş. Ama evde işlenen on cinayetten dokuzunda katilin kurbanın tanıdığı olduğu gerçeği de var. Dolayısıyla Rakel'in tanıdığı biri yaptı. Ya da seni tanıyan biri."

"İlk liste uzun. İkincisi çok kısa."

"Bohr ve iştekiler dışında Rakel hangi erkekleri tanıyordu?"

"İş arkadaşlarımı tanırdı. Bir de... neyse."

"Ne?"

"Jealousy Bar'ın sahibiyken bana yardım ediyordu. Barı devralan adam, yani Ringdal, yardım etmeye devam etmesini istemiş ama Rakel kabul etmemiş. Ama bunun bir cinayet sebebi olması çok zor."

"Katilin kadın olabileceği üzerine düşünmeye değer mi?"

"Yüzde on beş olasılık."

"İstatistiksel olarak öyle ama yine de bir düşün. Mesela onu kıskanan biri var mıydı?"

Harry başını iki yana salladı.

Odada bir telefonun titrediğini duydular. Kaja kendi tarafından yere uzandı, Harry'nin cebinden telefonunu çıkardı, ekrana baktı ve cevaplama düğmesine bastı.

"Kendisi şu anda biraz meşgul, yatakta Kaja'yla birlikte. O yüzden lütfen kısa konuşun."

Telefonu durumu kabullenmiş gibi görünen Harry'ye uzattı. Harry ekrana baktı.

"Efendim?"

"Beni ilgilendirmez ama Kaja da kim?" diye sordu Alexandra buz gibi soğuk bir sesle.

"Bazen ben de aynı şeyi merak ediyorum" dedi Harry, Kaja'nın yataktan kalkarak pijamalarını giymesini ve banyoya gitmesini izleyerek. "Konu ne?"

"*Konu ne?*" diyerek onu taklit etti Alexandra. "Soruşturma ekibine gönderdiğimiz son DNA raporundan seni de haberdar etmek istemiştim."

"Öyle mi?"

"Ama artık emin değilim."

"Kaja'nın yatağında olduğum için mi?"

"Bir de *itiraf mı* ediyorsun!" diye çıkıştı Alexandra.

"'İtiraf' yanlış bir kelime oldu ama evet. Sinirlendiysen özür dilerim fakat ben sadece seks için çağırdığın biriyim, o yüzden çabuk atlatırsın."

"Artık benden davet falan bekleme, yakışıklı."

"Peki, bu gerçekle yaşamaya çalışacağım."

"En azından biraz üzülmüş gibi konuşmayı deneyebilirsin."

"Bak, Alexandra, aylardır üzüntü dışında başka hiçbir şey hissetmedim ve şu anda hiç böyle oyunlar oynayacak havada değilim. Bana rapordan bahsedecek misin, bahsetmeyecek misin?"

Bir anlık sessizlik oldu. Harry banyodan gelen duş sesini duydu.

Alexandra iç geçirdi. "Olay yerindeki DNA'ları içerebileceğini düşündüğümüz her şeyi inceledik ve haliyle veritabanımızdaki polislerle eşleşen tonla örnek bulduk. Seninle, Oleg'le, soruşturma ekibindekilerle."

"Olay yerini bozmuşlar mı yani?"

"Fazla sayılmaz ancak herhangi bir delile ulaşmak için çok kapsamlı araştırma yapmak zorunda kaldık, Harry. Bodrum dahil bütün evi taradık. Elimizde o kadar çok örnek vardı ki olay yeri inceleme ekibi bize bir öncelik listesi verdi. O yüzden bunu ancak bulabildik. Yıkanmamış bardaklar ve bulaşık makinesindeki çatal bıçaklar listenin sonlarındaydı."

"Neyi buldunuz?"

"Bardak kenarında kurumuş bir tükürükten alınan, bilinmeyen bir kişiye ait DNA'yı."

"Erkek mi?"

"Evet. Bardak üzerinde parmak izleri olduğunu da söylediler."

"Parmak izleri mi? O halde resimler de vardır." Harry bacaklarını yataktan sarkıttı. "Sen iyi bir arkadaşsın Alexandra, sağ ol!"

"Arkadaş, ha?" dedi Alexandra burun kıvırarak. "*Arkadaş* olmayı kim istiyor?"

"Başka bir şey bulduğunuzda beni arayacak mısın?"

"Seni yatağımda büyük penisli bir adam varken arayacağım, oldu mu?" Telefon kapandı.

Harry giyindi, kahve fincanını, paltosunu ve botlarını alarak oturma odasına indi. Kaja'nın dizüstü bilgisayarını açıp Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün internet sitesinin soruşturmalar bölümüne giriş yaptı. Son raporda bardağın fotoğraflarını makinedeki tüm bulaşıkların fotoğrafları arasında buldu. İki tabak ve dört bardak. Bardak cinayetten kısa bir zaman önce kullanılmış olmalıydı. Rakel makinede bulaşıkları iki günden fazla tutmazdı. İkinci gün makinenin yarısından azı dolduysa da bazen içindekileri çıkarıp elinde yıkardı.

Parmak izli bardak, Rakel'in Nittedal'daki küçük bir cam atölyesinden satın aldığı bardaklardan biriydi. Atölye Norveç'e mülteci olarak gelen Suriyeli bir aile tarafından işletiliyordu. Rakel maviye boyalı bardakları sevmiş ve aileye yardım etmek istemişti, o yüzden ayrıcalıklı bir hava katacağını söyleyerek Jealousy Bar'a bu bardaklardan bir miktar alma fikrini ortaya atmıştı. Ne var ki Harry daha karar vermeye fırsat bulamadan hem Holmenkollen'deki evden atılmış hem de barı bırakmıştı. Rakel de bardakları geniş ve açık salonun oturma bölümünde bir kolide tutmuştu. Cinayetten sonra susayan bir katilin bardak arayacağı yer o koli olamazdı. Raporda ayrıca bardakta Rakel'in parmak izlerinin de bulunduğu yazıyordu. Bu durumda Rakel bu kişiye içecek bir şey ikram etmiş, bardağı ona kendisi vermişti. Rapora göre bardakta başka bir ize rastlanmadığı için verdiği şey muhtemelen suydu. Rakel ise herhangi

bir şey içmemişti; makinede mavi bardaklardan sadece bir tane vardı.

Harry yüzünü ovuşturdu.

Demek ki Rakel eve gelen kişiyi içeri alacak kadar tanıyordu ama su istediğinde lavabonun üzerindeki mutfak dolabında duran IKEA bardaklarını kullanacak kadar da iyi tanımıyordu. Nedense özenmişti. Sevgilisi olabilir miydi? Öyleyse bile yeni tanıştığı biri olmalıydı çünkü o bardakların durduğu büfe kolay ulaşılabilir bir yerde değildi. Ayrıca adam daha önce eve hiç gelmemiş olmalıydı. Harry doğa kamerasındaki diğer kayıtları izlemişti ve Rakel'den başka eve girip çıkan yoktu. Misafiri de gelmiyordu. Bu o olmalıydı. Harry, Rakel'in kapıyı açınca önce şaşırdığı ama birkaç saniye sonra içeri aldığı kişiyi düşündü. Raporda parmak izlerinin veritabanından kimseyle eşleşmediği yazılıydı. O halde halen çalışmakta olan polislerden, en azından olay yerine gelenlerden biri değildi. Bilinen bir suçlu da değildi. Bıraktığı tek parmak izinin bu olduğu düşünülürse eve sık gelen biri de olamazdı.

Bardaktan parmak izini kim aldıysa eski bir yöntem kullanmıştı: fırça veya mıknatısla yüzey üzerine eşit bir şekilde renkli toz serpme yöntemi. Harry beş parmağın da izlerini görebiliyordu. Bardağın ortasındaki dört izin yerleri, serçeparmak alta gelecek şekilde dört parmağın da sola baktığını gösteriyordu. Bardağın en altında ise başparmağın izi vardı. Rakel'in bardağı sağ elle verirken bıraktığı iz. Harry raporun devamına göz atarken zaten farkında olduğu bir şeyin doğrulandığını gördü: İzler Rakel'in sağ eli ve bilinmeyen adamın sol elinden alınmıştı. Önceki akşam yerden gelen gıcırtının aynısını duyunca beyni birden alarma geçti.

"Korkuttum seni!" Kaja çıplak ayakları ve üzerine çok büyük gelen eskimiş mavi bir robdöşambrla gülerek oturma

odasına girdi. Babasının olmalıydı. Ya da ağabeyinin. "Sadece bir kişilik kahvaltım var ama istersen dışarı çıkıp..."

"Önemli değil" dedi Harry bilgisayarı kapatarak. "Eve gidip üzerimi değişmem gerek." Ayağa kalktı ve onu alnından öptü. "Bu arada dövmen güzelmiş."

"Ciddi misin? Dövme sevmediğini hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Kaja gülümsedi. "İnsanların doğaları gereği aptal oldukları için ne taşa, ne de deriye kalıcı hiçbir şey kazımamaları, sadece suda çözünen boya kullanmaları gerektiğini söylemiştin. Çünkü geçmişi silebilmeli ve eskiden olduğumuz kişiyi unutabilmeliymişiz."

"Tanrım. Bunları ben mi söyledim?"

"Boş bir sayfaya ihtiyacımız var, demiştin. Yeni ve daha iyi biri olma özgürlüğüne. Dövmeler bizi tanımlarmış, bizi eski değerlere ve fikirlere bağlı kalmaya zorlarmış. Örneğin göğsüne İsa dövmesi yaptırırsan bir ateistin İsa'yı üzerinde taşıması saçma duracağı için o dövme seni eski batıl inançlarından kopmamaya teşvik edermiş."

"Fena değilmiş. Hatırlaman beni etkiledi."

"Sen özgün fikirleri olan düşünceli bir adamsın, Harry."

"Eskiden daha iyiydim, belki de o fikirleri dövme yaptırmalıymışım." Harry ensesini kaşıdı. Zihnindeki alarm, yatak odasının dışında avaz avaz bağıran ve birinin gelip kapatmasını bekleyen eski model bir arabanın alarmı gibi susmuyordu. Parke gıcırtısı dışında onu tetikleyen bir şey daha mı vardı yoksa?"

Harry holde botlarını giyerken Kaja da peşinden geldi.

"Biliyor musun?" dedi, Harry kapıyı açmak üzereyken. "Yaşamaya karar vermiş gibi görünüyorsun."

"Ne?"

"Seni kilisede gördüğümde ilk fırsatta ölmeyi bekliyor gibiydin."

* * *

Katrine kimin aradığını görmek için telefonunun ekranına baktı. Bir an tereddüt etti, masasındaki rapor yığınına baktı ve iç çekti.

"Günaydın, Mona. Demek pazar günleri de çalışıyorsun?"

"A.Ş.A." dedi Mona Daa.

"Efendim?"

"*Aynı şartlar altında.* Mesajlaşma dili."

"Evet, ben de işteyim. Eee, emek olmadan yemek olmaz."

"Efendim?"

"Eski bir atasözü. Boşver. *VG*'ye nasıl yardımcı olabilirim?"

"Rakel davasıyla ilgili son gelişmeleri paylaşarak."

"Basın toplantılarını bu yüzden yapıyoruz."

"Ama son toplantının üzerinden epey bir zaman geçti. Ayrıca Anders..."

"Bir adli tıp memuruyla yaşaman seni sıranın önüne almıyor, Mona."

"Evet, tam tersi, sıranın *arkasına* atıyor. Çünkü insanlar ayrıcalıklı muamele gördüğümü zannedecek diye hepinizin ödü kopuyor. Söylemek istediğim şuydu; Anders bu konuda konuşmuyor ama son günlerde iyice karamsarlığa kapıldı. Ben de onun bu haline bakarak boşa kürek çektiğiniz sonucunu çıkardım."

"Soruşturmalar asla boşa kürek çekmek değildir" dedi Katrine, boştaki eliyle alnını ovarak. Tanrım, yorgundu. "Kripos'la birlikte sistematik bir şekilde hiç durmadan çalışıyoruz. Bizi hedefimize ulaştırmayan her cevap aslında hedefe daha da yakınlaştırıyor."

"Çok güzel ama galiba bu sözü sizden daha önce de duymuştum, Bayan Bratt. Daha seksi bir şekilde ifade edemez misiniz?"

"Seksi mi?" Katrine içinde uzun zamandır ortaya çıkmasından korktuğu bir şeyin zincirinden boşandığını hissetti. "Tamam, sana seksi bir şekilde ifade edeyim. Rakel Fauke

muhteşem bir insandı. Yani senin ve meslektaşların gibi değildi. Şu kutsal pazar gününü ibadet ederek geçiremiyorsan bile en azından onun anısına ve içinde kalan son insanlık kırıntısına saygı duymayı dene, olur mu, kahrolası kaltak! Al işte, yeterince seksi oldu mu?"

Saniyeler süren sessizlikte Katrine'in de az önce söyledikleri karşısında Mona Daa gibi dili tutuldu.

"Bunu dergide yazmamı istiyor musunuz?" diye sordu Mona.

Katrine sandalyesine yaslandı ve içinden küfretti. "Bilmem, sence?"

"İşbirliğimizin geleceğini düşünerek" dedi Mona, "bu konuşmayı hiç yaşanmadı saymamız sanırım daha doğru olur."

"Teşekkürler."

Katrine telefonu kapatınca başını serin masaya koydu. Bu kadarı fazlaydı. Sorumluluklar. Manşetler. Yönetim katındakilerin sabırsızlığı. Bebek. Belirsizlikler. Ve kesinlikler. İşe evde olmak, *onlarla* olmak istemediği için geldiğini bilmenin kesinliği gibi. Aynı zamanda azdı da. İster kendi biriminin, ister Winter ve Kripos'un sayfalar dolusu raporlarını okusun, bir faydası dokunmuyordu. Mona Daa haklıydı çünkü. Boşa kürek çekiyorlardı.

Harry, Stensparken'in ortasında birden durdu. Biraz düşünmek için yolu uzatmıştı ama bugünün pazar olduğunu unutmuştu. Öfkeli havlamalar heyecanlı çocuk çığlıklarıyla yarışıyor, hepsi birden köpek ve çocuk sahiplerinin bağırarak verdiği emirlere karışıyordu. Yine de tüm bunlar bile beynindeki susmak bilmeyen alarmı bastırmaya yetmiyordu. Ta ki aniden bir şeyi hatırlayana kadar. Evet, hatırlamıştı. Su bardağını sol elle tutan birini nerede gördüğünü hatırlamıştı.

"Çocuk görünümünde bir şişme bebek sipariş edersen hapse girebileceğin gerçeği hakkında ne düşünüyorsun?" di-

ye sordu Öystein Eikeland, Jealousy Bar'ın tezgâhındaki gazetenin sayfalarını karıştırırken. "Evet, mide bulandırıcı olabilir ama düşünceler özgür olmak zorunda, değil mi?"

Ringdal "Mide bulandırıcı şeylerin de bir sınırı olmalı" dedi ve tek parmağını yalayarak kasadan çıkardığı banknotları saymaya devam etti. "Dün gece iyi iş çıkarmışız, Eikeland."

"Burada yazdığına göre uzmanlar, şişme çocuklarla beraber olmanın çocuk istismarı olasılığını artırdığına katılmıyormuş."

"Ama bara yeterince yavru çekemiyoruz. Belki de otuz beş yaşın altındaki kadınlar için indirimli içki kampanyası yapmalıyız."

"Bu durumda çocuklarına oyuncak silah alan ebeveynlerin de hapse atılması gerekmez mi? Sonuçta onlara okulda katliam yapmalarını öğretmiş oluyorlar."

Ringdal musluğun altına bir bardak koydu. "Sen pedofil misin, Eikeland?"

Öystein Eikeland gözlerini boşluğa dikti. "Bir ara öyle miyim diye düşündüm tabii ki. Sadece meraktan, bilirsin işte. Ama hayır, içimde en ufak bir istek yok. Ya sen?"

Ringdal bardağı doldurdu. "Seni temin ederim ki aşırı normal bir adamım, Eikeland."

"Bu ne demek?"

"Ne ne demek?"

"*Aşırı* normal. Kulağa biraz ürpertici geliyor."

"Aşırı normal demek, reşit olan yavrulardan hoşlanıyorum demek. Tıpkı erkek müşterilerimiz gibi." Ringdal bardağını havaya kaldırdı. "İşte bu yüzden yeni bir barmen aldım."

Öystein'in şaşkınlıktan ağzı açıldı.

"İkimize destek olacak" dedi Ringdal. "Böylece daha çok izin yapabileceğiz. Bir nevi rotasyon. Mourinho tarzı." Bardağı kafasına dikti.

"Birincisi, rotasyon sistemini ilk kez uygulayan Sir Alex'ti.

İkincisi, José *Moronyo* dünyanın en pahalı oyuncularıyla birkaç kupa kazanabilmiş gösterişli pisliğin teki. Ama o da çoğu insan gibi sözde uzmanların yorumlarına kanarak bu başarıların Tanrı vergisi benzersiz yetenekleri sayesinde gerçekleştiğine inandı. Halbuki tüm araştırmalar, teknik direktörün bir futbol takımının aldığı sonuçlar üzerinde etkisi olmadığını gösteriyor. En pahalı oyuncuları oynatan takım kazanır, bu kadar basit. O yüzden, Jealousy Bar'ın Grünerlökka'daki bar liginde birinci olmasını istiyorsan tek yapman gereken benim maaşımı yükseltmek, Ringdal. Bu kadar basit."

"Komik birisin, hakkını vereyim Eikeland. Müşteriler seni bu yüzden seviyor olmalı. Ama düzeni biraz değiştirmekten zarar geleceğini sanmıyorum."

Öystein Eikeland kahverengi diş köklerini göstererek sırıttı. "Kötü dişlere karşılık iri memeler, ha? Memeleri iri, değil mi?"

"Şey...

"Sen aptalın tekisin Ringdal."

"Dikkat et, Eikeland. Burada yerin o kadar da sağlam değil."

"Bu barın nasıl bir yer olacağına karar vermen gerek. Duruşu ve kendine saygısı olan bir yer mi yoksa Hooters[19] mı?"

"Seçenekler bunlarsa tercihimi..."

"Cevabını vermeden önce o parlak taktiksel düşüncelerine bu söyleyeceğimi de ekle, Moronyo. Porno sitesi olan Pornhub'ın istatistiklerine göre genç müşteriler, yani yaşı on sekizle yirmi dört arasında olanlar, diğer gruplara kıyasla meme videolarını neredeyse yüzde yirmi daha az aratıyormuş. Bir gözü toprağa bakan kuşak, yani elli beşle altmış dört arası ise iri memeli kadınları herkesten çok aratıyormuş. Memelerin modası geçiyor Ringdal."

19. Güzel garson kızlarıyla ünlü Amerikan restoran zinciri. (ç.n.)

"Peki ya kötü dişlerin?" diye sordu Harry.

İkisi de yeni gelen kişiye dönüp baktı.

"Bana içecek bir şey vermeye ne dersin, Ringdal?"

Ringdal başını iki yana salladı. "Bu saatte olmaz."

"Sert bir şey istemiyorum, sadece..."

"Pazar günleri on ikiden önce bira ve şarap satışı da yok, Hole. Ruhsatımızı kaybetmek istemiyoruz."

"...bir bardak su" dedi Harry, cümlesini tamamlayarak.

Ringdal "Ah, tamam" dedi ve musluğun altına temiz bir bardak koyarak suyu açtı.

"Rakel'den Jealousy için çalışmaya devam etmesini istediğini söylemiştin" dedi Harry. "Ama ne elektronik posta klasöründe, ne de son aylara ait geçmiş arama kayıtlarında adın görünmüyor."

"Görünmüyor mu?" dedi Ringdal, bardağı Harry'ye verirken.

"O yüzden onunla nerede, ne zaman ve nasıl görüştüğünü merak ettim."

"*Sen mi* merak ettin? Yoksa polis mi?"

"Bunu bilmek cevabını değiştirecek mi?"

Ringdal alt dudağını çıkardı ve başını yana eğdi. "Hayır. Çünkü gerçekten hatırlamıyorum."

"Onunla yüz yüze mi yoksa elektronik postayla mı görüştüğünü hatırlamıyor musun?"

"Gerçekten hayır."

"Yakın zamanda mı, uzun zaman önce mi olduğunu da mı hatırlamıyorsun?"

"Bazen hafızamızda boşluklar oluştuğunu eminim benden iyi biliyorsundur."

"Sen içki içmiyorsun" dedi Harry bardağı dudaklarına götürerek.

"Ama bazı yoğun günlerde çok fazla insanla görüşüp çok fazla şey yaşıyorum Harry. Yoğunluk demişken..."

"Şu anda vaktin mi yok?" Harry boş barda gözlerini gezdirdi.

"Asıl işi yoğunluk başlamadan önce yapmalısın, Harry. Hazırlık her şeydir. Bu sayede doğaçlama yapmak zorunda kalmazsın. İyi bir plan sana sadece avantaj sağlar. Senin yok mu?"

"Neyim yok mu? Planım mı?"

"Bunu bir düşün, Harry. Elbet faydasını görürsün. Şimdi bize izin verirsen..."

Ön kapı Harry'nin arkasından kapanınca Öystein istemsizce Harry'nin boş bardağını aradı ama göremedi.

"Çaresiz olmalı" dedi Ringdal, Öystein'in önündeki gazeteyi başıyla işaret ederek. "Polisin yeni hiçbir şey bulamadığını söylüyorlar. Böyle durumlarda ne yaptıklarını herkes bilir."

"Ne yaparlar?" diye sordu Öystein, bardağa bakınmayı bırakarak.

"Cevabını buldukları eski sorulara geri dönerler. Bir şey kaçırıp kaçırmadıklarını görmek için."

Ringdal'ın neyi kastettiğini anlaması Öystein'in biraz zamanını aldı. Harry, polis bir şey bulamadığı için çaresiz değildi. Polisin eski sorulara geri dönmeye yakın olduğunu bildiği için çaresizdi. Harry'nin o gece nerede olduğu gibi sorulara.

Bryn'deki Adli Tıp Kurumu laboratuvarı neredeyse boştu. Parmak izi laboratuvarında bir bilgisayar ekranına eğilen iki adam dışında.

Björn Holm "Bu bir eşleşme" diyerek doğruldu. "Rakel'in evindeki mavi bardakta bulduğumuz izlerin aynısı."

"Ringdal oradaydı" dedi Harry, Jealousy'den getirdiği bardaktaki izleri inceleyerek.

"Öyle görünüyor."

"Cinayet gecesi gelip gidenler haricinde haftalardır Rakel dışında kimse eve girmemiş ya da evden çıkmamış. Hiç kimse."

"Doğru. O yüzden bu Ringdal denen adam eve ilk gelen kişi olabilir. O akşamın başında eve girip sonra da çıkan."

Harry başıyla onayladı. "Kesinlikle. Onu habersizce ziyaret etmiş ve Rakel'den Jealousy için çalışmaya devam etmesini isterken bir bardak su içmiş olabilir. Rakel reddedince de gitmiş olmalı. Bu senaryo görüntülere tamamen uyuyor. Uymayan şey ise Ringdal'ın bunu hatırlamadığını söylemesi. Bir kadının evine ziyarete gitsen ve iki günün ardından gazetede sen ayrıldıktan saatler sonra kadının orada öldürüldüğünü okusan muhakkak hatırlarsın."

"Belki de şüpheli durumuna düşmek istemediği için yalan söylüyor. Cinayet gecesi Rakel'le yalnız kaldıysa doğal olarak açıklaması gereken çok şey olacak. Masum olduğunu bilse bile bunu kanıtlayamayacağının farkında ve hem gözaltına alınma hem de basının hoş olmayan ilgisini üzerine çekme riskini göze alamıyor. Onu kamera kayıtlarından bahsederek rahatlatmalısın. Belki o zaman hafızası yerine gelir."

"Hımm. Ya da elimiz güçlenene kadar kartlarımızı kapalı tutabiliriz."

"*Biz* diye bir şey yok, Harry. Bu senin meselen. Ringdal gibi ben de bu olaya dahil olmamayı planlıyorum."

"Onun masum olduğunu düşünüyor gibisin."

"Düşünme işini sana bırakıyorum. Şu anda babalık iznindeyim ve iznim bittiğinde geri dönecek bir işimin olmasını istiyorum."

Harry başını salladı. "Haklısın, bana hiçbir borcu olmayan insanlardan yardım etmeleri için her şeylerini riske atmalarını istemem bencilce."

Bebek arabasından cılız bir sızlanma yükseldi. Björn saatine baktı, kazağını yukarı sıyırdı ve bir biberon çıkardı. Harry'ye biberonu vücut sıcaklığında tutmak için onu dar bir kazağın içinde iki yağ katmanı arasına sıkıştırmanın püf noktalarından bahsetmişti.

"Ah, Ringdal'ın bana hangi müzisyeni hatırlattığını şimdi fark ettim" dedi Harry. Bir yandan da küçük çocuğun komik duran üç tutam sarı saçıyla emziği emip çiğnemesini izliyordu. "Paul Simon."

"Paul *Frederic* Simon mı?" diye parladı Björn. "Şimdi mi fark ettin?"

"Oğlunun hatası. Art Garfunkel'e benziyor."

Harry, Björn'ün başını kaldırarak bunun oğluna bir hakaret olduğunu söylemesini bekledi ama Björn oturduğu yerde başını öne eğerek bebeği beslemeye odaklanmıştı. Belki de Art Garfunkel'in kendi müzik zevki skalasında nerede durduğunu düşünüyordu.

"Tekrar sağ ol, Björn" dedi Harry paltosunu giyerek. "Ben artık gideyim."

"Sana hiçbir borcumun olmadığını söyledin ya?" dedi Björn başını kaldırmadan. "Doğru değil."

"Nasıl bir borcun olabilir ki?"

"Sen olmasaydın Katrine'le asla tanışamazdım."

"Elbette tanışırdın."

"Onu benim kollarıma sen yolladın. Seninle ilişki yaşamanın nasıl bir şey olduğunu gördü; bir erkekte *istemediği* ne varsa ona gösterdin. O da sana en uzak kişi olarak beni buldu. Yani bir bakıma benim çöpçatanım sen oldun, Harry." Björn kocaman bir gülümseme ve ıslak gözlerle ona baktı.

"Yok daha neler" dedi Harry. "Baba duyarlılığı dedikleri şey bu mu yoksa?"

"Muhtemelen." Björn güldü, elinin tersiyle gözlerini sildi. "Şimdi ne yapacaksın? Ringdal konusunda yani."

"Karışmak istemediğini söyledin."

"Doğru. Bilmek istemiyorum."

"Ağlayan sayısı ikiye çıkmadan buradan gitsem iyi olur" dedi Harry. Saatine baktı. "İkinizi kastediyorum tabii ki."

Arabaya giderken Kaja'yı aradı.

"Peter Ringdal. Bu adam hakkında ne bulabiliyorsan bulmaya çalış."

Akşam saat yedide hava çoktan kararmıştı ve görünmez, sessiz bir alacakaranlık yağmuru, çakıltaşlı bahçe yolunda Kaja'nın evine yürüyen Harry'nin yüzüne soğuk bir örümcek ağı gibi serpiliyordu.

"Bir ipucu bulduk" dedi Harry telefonda. "Gerçi ipucu denecek kadar önemli mi, emin değilim."

"*Bulduk* mu? Kiminle birlikte?" diye sordu Oleg.

"Sana söylemedim mi?"

Oleg cevap vermedi.

"Kaja Solness" dedi Harry. "Eski bir iş arkadaşım."

"Siz ikiniz..."

"Hayır. Öyle değil. Senin..."

"Benim bilmem gereken bir şey değil mi?" diyerek tamamladı Oleg.

"Evet, sanmıyorum."

"Peki."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sence onu bulabilecek misin?"

"Bilmiyorum, Oleg."

"Ama neyi duymaya ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Hı-hı. Merak etme, onu muhtemelen bulacağız."

"Tamam." Oleg derin bir iç çekti. "Görüşürüz."

Harry eve girdiğinde Kaja'yı oturma odasındaki kanepede otururken buldu. Kucağında bilgisayarı vardı ve telefonu sehpanın üzerindeydi. Şimdiye dek şunları bulabilmişti: Peter Ringdal kırk altı yaşındaydı, iki kez boşanmıştı, çocuğu yoktu, ilişki durumu belirsizdi ve Kjelsas'ta bir evde yalnız yaşıyordu. Meslek hayatı karışıktı. Norveç Ticaret Üniversitesi'nde iktisat okumuştu ve bir zamanlar yeni bir ulaşım fikri geliştirmişti.

"*Finansavisen*'de iki röportajını buldum" dedi Kaja. "İlki 2004 yılından. Kişisel ulaşımla ilgili görüşlerimizi kökten değiştireceğini iddia ettiği bir proje için yatırımcı aramış. Yazının başlığı Özel Araç Katili." Bilgisayarına dokundu. "İşte burada. Ringdal'dan bir alıntı: 'Bugün devasa alanlar kaplayan ve üzerlerindeki trafiği kaldırabilmeleri için çok fazla bakım isteyen yollarda bir ton ağırlığındaki araçların içinde bir ya da iki kişi taşıyoruz. Bu makinelerin geniş lastiklerini sert asfaltta döndürebilmeleri için gereken enerji miktarı, elimizdeki diğer alternatifleri düşündüğümüzde komik geliyor. Bu hacimli taşıtları üretmek için de epey bir kaynak harcanıyor. Ama günümüzün özel ulaşım kültürünün insanlığa ödettiği en büyük bedel bu değil. *Vakit*. Topluma katkı sağlayabilecek bir bireyin her gün dört saatini kendi özel makinesini Los Angeles trafiğinde sürmeye harcaması başlı başına bir vakit kaybı. Bu yalnızca bir insanın uyanık olduğu sürenin çeyreğinin anlamsız yere harcanması değil, sadece bu şehirde bile her sene aya bir kez seyahat etmeye yetecek bir paranın gayri safi yurtiçi hasıladan eksilmesi anlamına geliyor!'"

"Hımm." Harry işaretparmağını oturduğu berjer koltuğun kolçağının yıpranmış verniğinde gezdirdi. "Alternatif neymiş?"

"Ringdal'a göre direklerin ve bir ya da iki kişi taşıyan küçük vagonların olduğu, teleferik benzeri bir sistem. Vagonlar bisiklet gibi her köşe başındaki platformlarda bulunuyor. İçine biniyorsun, kişisel şifreni ve gitmek istediğin yeri tuşluyorsun. Banka kartından kilometre başına cüzi miktarda bir para kesiliyor ve bilgisayarlı sistem vagonu hareket ettirerek Los Angeles'ın merkezinde bile saatte iki yüz kilometre hıza ulaşacak şekilde kademeli olarak hızlandırıyor. Sen de bu sırada dönemeçlere dikkat etmeden çalışmaya, okumaya, televizyon izlemeye devam ediyorsun. Daha doğrusu *dönemece*;

çünkü yol boyunca en fazla bir kez dönüş oluyor. Trafik lambası yok, akordeon etkisi yok, vagonlar elektronlar gibi bir bilgisayar sistemi içerisinde birbirine değmeden sürükleniyor. Vagonların altındaki yollar da tamamen yayalar, bisikletliler ve kaykaylıların kullanımına ayrılmış oluyor."

"Peki ya ağır taşımacılık?"

"Direklerin kaldıramayacağı kadar ağır şeyler, gece ya da sabah erken saatlerde belirli zaman dilimlerinde şehir içlerinde kaplumbağa hızında sürülecek olan kamyonlarla taşınıyor."

"Tüm o direklerin ve rayların yapılacağı düşünülürse kulağa pahalı geliyor."

"Ringdal'a göre yeni direkler ve raylar yapmanın maliyeti, yeni bir yol yapmanın maliyetinin yüzde beşi ile onu arasında. Bakım için de böyle. Aslında yalnızca yol bakımından on sene kısılarak bile direk ve hat sistemine geçişin bütçesi karşılanabiliyor. Ayrıca kaza sayısı azalacağı için insan ve finans anlamında tasarruf da sağlanıyor. Asıl hedef kazaları sıfıra düşürmek."

"Hımm. Şehir için mantıklı ama kırsal yerlerde..."

"Kulübene kadar direk dikmenin maliyeti, sıradan bir taşlı yolun beşte biri kadar."

Harry alaycı bir tavırla gülümsedi. "Fikri beğenmiş gibisin."

Kaja güldü. "2004 yılında param olsaydı buna yatırım yapardım."

"Sonra?"

"Sonra da paramı kaybederdim. Ringdal'ın ikinci röportajı 2009 yılında ve manşeti *Kara Kuşaklı İflas*. Yatırımcılar her şeyi kaybetmişler ve Ringdal'a öfkeliler. O ise asıl kurbanın kendisi olduğunu, gelecek vizyonu olmayan insanların parayı keserek işleri mahvettiğini iddia ediyor. Ringdal'ın Norveç judo şampiyonu olduğunu biliyor muydun?"

"Hı-hı."

"Aslında komik bir şey söylüyor..." Kaja sayfayı aşağı kaydırdı ve gülerek okumaya başladı: "Finansa yön veren sözümona elit tabaka, elli sene üst üste büyüme göstermeyi başarmış bir ülkede zengin olmanın zekâ istediğini düşünen bir asalaklar sürüsü. Oysa bu ülkede ihtiyacınız olan tek şey aşağılık kompleksi, başkalarının parasını riske atmaya gönüllü olmak ve 1960'tan sonra doğmak. Bizim sözde elit tabakamız darı ambarındaki kör tavuklardan farksız; Norveç ise vasatlar için bir cennet..."

"Etkileyici sözler."

"Bununla kalsa iyi. Bir komplo teorisi de var."

Harry, sehpadaki fincandan yükselen dumanı izledi. Mutfakta taze kahve olmalıydı. "Duyalım bakalım."

"Bu gelişme kaçınılmaz ve bilin bakalım bundan en çok kim zarar görecek?"

"Bana mı soruyorsun?"

"Röportajı okuyorum!"

"O halde komik ses tonunu kullansan daha iyi olur."

Kaja ona uyarırcasına bir bakış attı.

"Araba üreticileri?" Harry iç geçirdi. "Yol yapımcıları? Petrol şirketleri?"

Kaja boğazını temizleyip ekrana döndü. "Büyük silah üreticileri gibi araba şirketleri de aşırı güçlü oyuncular ve hayatta kalıp kalmamaları özel ulaşıma bağlı. O yüzden öncü gibi davranarak gelişime karşı can havliyle savaşıyorlar. Ancak insanları sürücüsüz araçların çözüm olduğuna ikna etmeye çalışırken elbette bunu daha iyi ulaşım çözümleri istedikleri için değil, gelişimi mümkün olduğunca yavaşlatmak ve dünyaya hiçbir fayda sağlamadığını, hatta sınırlı kaynakları tükettiğini bildikleri halde bu bir tonluk canavarları üretmeye devam etmek istedikleri için yapıyorlar. Haliyle ellerindeki tüm güçle diğer girişimleri bastırmaya da çalışıyor-

lar. Benimle ilk günden beri uğraşıyorlar. Beni belki yıldırmayı başaramadılar ama belli ki yatırımcılarımı korkutmayı başardılar." Kaja başını kaldırdı.

"Bundan sonra?" diye sordu Harry.

"Bundan sonrasında pek bir şey yok. 2016'da *Finansavisen*'de küçük bir haberi çıkmış. Norveç'in Elon Musk'ı Peter Ringdal'ın şu anda Hellerud'da küçük bir tütün dükkânı işlettiği, ama bir zamanlar özellikle de büyük şehirlerde geleceğin özel ulaşımıyla ilgili ortaya atılmış en mantıklı fikir olması nedeniyle Ulaşım Ekonomisi Kurumu'ndaki uzmanların beğenisini toplayan bir hayalin peşinden koştuğu yazıyor."

"Sabıka kaydı var mı?"

"Öğrencilik yıllarında bar koruması olarak çalışırken bir adamı tartaklamış. Yine öğrenciyken dikkatsiz araç kullandığı için de bir sabıkası var. İki olaydan da ceza almamış. Ama bir şey daha buldum. Kapanmış bir kayıp vakası."

"Öyle mi?"

"İkinci eski eşi Andrea Klitchkova için geçen sene kayıp ihbarında bulunulmuş. Dava düştüğü için dosyalar silinmiş ama Andrea'nın kayıp olduğunu bildiren Norveçli arkadaşının gönderdiği bir elektronik postanın kopyasını buldum. Andrea ona Ringdal'dan ayrılmadan önce Ringdal'ın onu iflasla ilgili eleştiri yaptığında bıçakla defalarca kez tehdit ettiğini anlatmış. Arkadaşının numarasını buldum, biraz konuştuk. Dediğine göre polis Ringdal'ı sorgulamış ama sonra arkadaşı Rusya'dan, Andrea'dan gelen ve Andrea'nın bu kadar ani gittiği için ondan özür dilediği bir elektronik posta almış. Andrea Rus vatandaşı olduğu için de mesele Rus polisine intikal etmiş."

"Sonra?"

"Polis dosyalarında davayla ilgili başka bir şey olmadığına göre Andrea bulunmuş herhalde."

Harry ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürüdü. "Polis dosyalarına nasıl ulaşabildin?" diye sordu. "Bilgi İşlem erişimini iptal etmeyi mi unutmuş?"

"Hayır; ama erişim çipim duruyor ve arkadaşının kullanıcı adıyla şifresini söylemiştin."

"Söyledim mi?"

"BH100 ve HW1953. Unuttun mu yoksa?"

Harry mutfak dolabından bir fincan alıp demlikten kendisine kahve doldururken tamamen unuttuğunu düşündü. Stale Aune onu alkoliklerin yavaş ama emin adımlarla hatırlama yetilerini kaybettikleri Wernicke-Korsakoff sendromu hakkında uyarmıştı. Neyse, en azından Wernicke ve Korsakoff isimlerini hatırlayabiliyordu. Ayık olduğunda yaptığı şeyleri de çok zor unuturdu. Hafızasında cinayet gecesi gibi uzun ve tamamen hiçlikten ibaret olan boşluklar nadiren yaşanıyordu. Şifreler...

Dolapla tezgâh arasındaki duvara asılmış resimlere baktı.

Arabanın arka koltuğunda oturan bir oğlanla kızın soluk fotoğrafını inceledi. Kaja sivri dişleriyle fotoğrafı çeken kişiye gülümsüyordu. Ona kolunu atan oğlan da ağabeyi Even olmalıydı. Başka bir resimde Kaja, kendisinden bir baş boyu kısa olan siyah saçlı bir kadınla beraberdi. Bir çöl manzarasının önündeydiler. Kaja'nın üzerinde tişört ve haki renk pantolon vardı, kadın ise Batılı giysiler içindeydi ve başına türban bağlamıştı. Fotoğraf makinesi sehpasının gölgesi önlerindeki toprağa düşüyordu ama fotoğrafı çekenin gölgesi yoktu. Zamanlayıcıyla çekilmişti. Belki basit bir fotoğraftı ama birbirlerine bu denli yakın durmaları, Harry'ye arabada çekilen resme bakarken hissettiği duyguyu yaşattı. Samimiyeti.

Bir sonraki resme geçince önünde viski bardağı ve parmaklarının arasında sigarayla bir restoran masasında oturan, keten ceket giymiş uzun boylu sarışın bir adam gördü. Kameraya değil, onun biraz yukarısına bakan gözlerin-

de şakacı, kendinden emin bir bakış vardı. Harry'nin aklına Kızılhaç'ın daha zorlu olanında çalışan İsviçreli adam geldi.

Dördüncü resimde o, Rakel ile Oleg vardı. Harry'nin evindeki resmin aynısıydı. Bunun Kaja'nın eline nasıl geçtiğini bilmiyordu. Evindeki resimden daha keskindi, karanlık kısımları daha karanlıktı ve bir tarafında bir fotoğrafın fotoğrafıymış gibi duran bir yansıma görünüyordu. Belli ki Kaja bu resmi beraber oldukları o kısa dönemde çekmişti. Tabii buna "beraber olmak" denebilirse. Soğuk kış gecesinde ısınmak için birbirine sokulan, fırtınadan korunacak bir sığınak arayan iki kişiydi onlar sadece. Fırtına dindiğinde Harry ayağa kalkmış ve daha sıcak diyarlara doğru yola koyulmuştu.

İnsanlar neden hayatlarına ait fotoğrafları mutfak duvarına asardı ki? Unutmak istemedikleri için veya içki ya da zamanın akışı anıların rengini ve anlamını soldurduğu için mi? Fotoğraflar anılardan daha iyi ve daha doğru kayıtlardı. O yüzden mi tek bir tanesi dışında başka hiçbir resmi yoktu? Unutmayı mı tercih etmişti?

Harry kahveden bir yudum aldı.

Hayır, fotoğraflar daha doğru değildi. Duvara asmayı seçtiğiniz resimler, hayatın olmasını istediğiniz halinden koparılmış parçalardı. Fotoğraflar, o karede yer alanlardan çok onları asanlar hakkında bilgi verirdi. Onları doğru okuduğunuzda size bir röportajdan fazlasını anlatırlardı. Bohr'un kulübesindeki duvara asılı gazete kupürleri. Silahlar. Borggata'daki kızın odasında duvara asılı Rickenbacker gitarlı çocuğun resmi. Koşu ayakkabıları. Babanın tek giysi dolabı.

Peter Ringdal'ın evine girmeliydi. Duvarlarını okumalıydı. Daha uzun süre dayanamadıkları için yatırımcılarına kızan adamı okumalıydı. Onu eleştirdi diye karısına bıçak çekip tehdit eden adamı.

"Üçüncü kategori" diye seslendi, Rakel, Oleg ve kendisini incelerken. Ne kadar mutlulardı. Gerçekten mutlulardı, değil mi?

"Üçüncü kategori mi?" diye geri seslendi Kaja.

"Katillerin kategorileri."

"Üç numara hangisiydi?"

Harry kahve fincanıyla kapıya yürüdü ve kapının kasasına yaslandı. "Küskün olanlar. Eleştiriyi kaldıramayıp öfkelerini kin besledikleri kişilere yönlendirenler."

Kaja bacaklarını altına alarak aynı yerde oturuyor, bir eliyle kahvesini tutup diğeriyle yüzüne düşen saçları düzeltiyordu. Harry o anda bir kez daha kadının ne kadar güzel olduğunu fark etti.

"Aklından ne geçiriyorsun?" diye sordu Kaja.

Rakel'i, diye düşündü Harry.

"Bir eve gizlice girmeyi."

Öystein Eikeland hayatı basit yaşardı. Yatağından kalkardı. Bazen de kalkmazdı. Kalktığında Toyen'deki dairesinden çıkıp Ali Stian'ın büfesine yürürdü. Büfe kapalıysa günlerden pazar demekti ve hiç düşünmeden uzun süreli hafızasında beliren ilk şeyi kontrol ederdi: Valerenga futbol kulübünün maç fikstürünü. Çünkü kendi evlerinde oynadıkları her pazar gününü Jealousy bardan izin aldığı güne denk getirirdi. Valerenga o gün maçını Valle-Hovin'deki yeni stadyumunda oynamıyorsa eve geri yürür ve Jealousy açılmadan önce yarım saat daha yatardı. Ama hafta içi bir günse babası Paki, annesi Norveçli olan ve adından da anlaşılacağı üzere iki kültürü de eşit şekilde yaşayan Ali Stian'dan bir bardak kahve alırdı. Bir keresinde 17 Mayıs Ulusal Norveç Günü cumaya denk gelmişti ve Ali Stian baştan aşağı milli kıyafet giymiş bir halde mahalle camisinde seccadesinde diz çökerken görülmüştü.

Ali Stian'ın büfesinde gazeteleri karıştırıp onunla önemli gündem konularını tartıştıktan sonra gazeteleri standa geri koyar, sohbet karşılığında ona kahvaltı ısmarlayan yaşlı ve kilolu bir kadın olan Eli'yle buluşacağı kafeye yürürdü. Kadın pek konuşmadığı ve Öystein ne derse desin gülümseyip kafa salladığı için buna sohbet demek pek doğru olmazdı gerçi. Öystein bu durumla ilgili en ufak bir suçluluk duygusu hissetmezdi. Kadın onun arkadaşlığına değer veriyordu ve bu değer bir çörekle bir bardak süte eşitti.

Kafeden sonra Öystein Töyen'den Grünerlökka'daki Jealousy Bar'a yürürdü ve bu onun günlük sporuydu. En fazla yirmi dakika sürmesine rağmen bazen bu emeği bir bardak birayla ödüllendirmeye karar verirdi. Büyük bir bardak değildi ama ona yetiyordu. Her zaman içemediği için bunu sorun etmiyordu. Yine de düzenli bir işte çalışmak ona iyi geliyordu. Yeni patronu Ringdal'dan hoşlanmasa da işini seviyordu ve sürdürmek istiyordu. Hayatı basit yaşamayı sürdürmek istediği gibi. Harry'yle yaptığı telefon konuşmasına bu kadar derinden üzülmesinin sebebi buydu.

"Olmaz, Harry" dedi. Jealousy Bar'ın arka odasında telefonu kulağına yapıştırarak dikiliyordu. Ringdal ve yeni kız akşamın ilk müşterilerine hizmet ederken çalan Peter Gabriel'in "The Carpet Crawlers"ını duymamak için öteki kulağını parmağıyla tıkamıştı. "Ringdal'ın anahtarlarını falan çalmayacağım."

"Çalmak yok" dedi Harry. "Ödünç alacaksın."

"Demek ödünç alacağım? On yedi yaşındayken Oppsal'da o arabayı çalarken de böyle..."

"Bunu söyleyen *sendin*, Öystein. Ayrıca Tresko'nun babasının arabasıydı. Ve hatırlarsan her şey iyi gitmişti."

"İyi mi? Bize bir şey olmadı ama Tresko'yu iki ay evden çıkartmadılar."

"Dediğim gibi, iyiydi."

"Aptalsın."

"Anahtarlarını montunun cebine koyuyor, montunu asarken şıngırdıyorlar."

Öystein hemen önünde askıya asılmış olan eski Catalina marka monta gözlerini dikti. Seksenlerde bu kısa ve pahalı pamuklu montlar, Oslo'daki genç sosyal demokratların üniforması haline gelmişti. Dünyanın geri kalanında ise graffiti sanatçıları tarafından giyilirdi. Fakat Öystein'e çoğu zaman Paul Newman'ı hatırlatıyordu. Bazı insanlar en sıkıcı giysileri bile öyle havalı gösteriyordu ki siz de bir tane almak istiyordunuz. Aynada kendinizi gördüğünüzde yaşayacağınız hayal kırıklığını önceden bilmenize rağmen. "Anahtarlarını ne için istiyorsun?"

"Sadece evine girip bakmak istiyorum" dedi Harry.

"Sence Rakel'i o mu öldürdü?"

"Sen işin o tarafını düşünme."

"Düşünmemek elde değil" dedi Öystein homurdanarak. "Peki, diyelim ki bir aptallık edip dediğini yaptım, benim elime ne geçecek?"

"En iyi ve tek gerçek arkadaşına iyilik yaptığını bilmenin mutluluğunu yaşayacaksın."

"Bir de Jealousy'nin sahibi hapse girdiğinde işsizlik yardımı alacağım."

"Tamam, güzel. O halde çöpü çıkaracağını söyle ve benimle dokuzda arka bahçede buluş. Yani... altı dakika sonra."

"Bunun çok kötü bir fikir olduğunun farkındasın, değil mi, Harry?"

"Bunu bir düşüneyim. Evet, düşündüm. Haklısın. Cidden kötü bir fikir."

Öystein telefonu kapattı, Ringdal'a sigara molasına gittiğini söyleyerek arka kapıdan çıktı, park halindeki arabaların ve çöp kovalarının arasında durdu, bir sigara yaktı ve asla çözemediği şu iki gizemi aynı anda düşündü: Nasıl oluyor-

du da Valerenga daha pahalı oyuncular aldıkça şampiyonluk kovalamak yerine kümede kalma mücadelesi verme ihtimali artıyordu? Ve nasıl oluyordu da Harry'nin ondan istediği şeyler ne kadar tüyler ürpertici olursa onun da kabul etme olasılığı o kadar fazla oluyordu? Öystein, Catalina marka montan aldığı anahtarlığı şıngırdatıp cebine sokarken Harry'nin son söylediklerini düşündü: *Cidden kötü bir fikir. Ama aklıma başka bir fikir gelmiyor.*

33

Harry'nin Grünerlökka'dan yola çıkıp Storo üzerinden Kjelsas'a varması on dakikasını bile almadı. Escort'u Grefsenveien'ın uzağında adını gezegenden alan bir ara sokağa çekti ve başka bir gezegenin adı verilmiş olan sokağa doğru yürüdü. Çiseleyerek başlayan yağmur şiddetini artırmıştı ve karanlık sokaklarda in cin top oynuyordu. Peter Ringdal'ın yaşadığı eve yaklaşırken balkonların birinde köpek havlamaya başladı. Kaja adresi nüfus kaydından bulmuştu. Harry paltosunun yakasını kaldırdı, bahçe kapısından içeri kıvrıldı ve asfalt kaplı garaj yolunu tırmanarak bir bölümü klasik dikdörtgen, diğeri iglo biçimindeki mavi badanalı eve yürüdü. Mahallenin uzay temasını benimsemesi ortak bir karar mıydı bilmiyordu ama bahçede uyduya benzeyen bir heykel vardı. Tahminine göre kubbe şeklindeki mavi bölümün, yani dünyanın üzerinde duruyormuş gibi görünmesi amaçlanmıştı. Ön kapının yarım daire biçimindeki penceresi de bu havayı güçlendiriyordu. Evin alarmla korunduğunu gösteren bir uyarı etiketi yoktu. Harry zili çaldı. Olur da birisi kapıyı açarsa kaybolduğunu söyleyecek ve arabasının durduğu sokağa nasıl gideceğini soracaktı. Cevap veren olmadı. Anahtarı kilide sokup çevirdi. Kapıyı açtı ve karanlık hole adımını attı.

Dikkatini çeken ilk şey koku oldu. Hiçbir koku yoktu. Harry'nin şimdiye dek girdiği her evin bir kokusu vardı: ça-

maşır, ter, boya, yemek, sabun ya da başka bir şey. Ne var ki dışarıdaki koku bombardımanından sonra bu eve girmek, size çoğu evden çıkarken kapıldığınız duyguyu yaşatıyordu: kokuların birden kesildiği duygusunu.

Sürgülü kilit yoktu, yani kapıyı kilitlemek için kapı kolunu içeriden çevirmek gerekiyordu. Cep telefonunun ışığını açtı ve evin merkezinden bir eksen gibi geçen koridorun duvarlarında gezdirdi. Duvarları süsleyen sanat fotoğrafları ve tablolar, Harry'ye göz zevki olan biri tarafından alındıklarını düşündürdü. Yemek de sanat gibiydi. Harry yemek pişiremezdi, geniş seçenekli bir restorana oturduğunda üç yemeği bir araya getirip mantıklı bir mönü bile oluşturamazdı. Fakat Rakel'i garsona gülümseyip sakince isteklerini söylerken izlediğinde bunun iyi bir sipariş olduğunu anlar, hiç utanmadan onu taklit ederdi.

Kapının iç tarafında bir konsol vardı. Harry en üstteki çekmeceyi açtı. Eldivenler ve kaşkollar. Bir alttakini denedi. Anahtarlar. Piller. El feneri. Judo dergisi. Mermi kutusu. Kutuyu eline aldı. Üzerinde 9 mm yazıyordu. Ringdal'ın bir tabancası vardı. Kutuyu geri koyup çekmeceyi kapatmak üzereyken bir şey fark etti. Artık o mutlak kokusuzluk sona ermişti; çekmeceden belli belirsiz bir koku yükseliyordu.

Güneşte ısınmış orman kokusu.

Judo dergisini kaldırdı.

Altında kırmızı bir ipek fular vardı. Bir an için olduğu yerde donakaldı. Ardından fuları alıp yüzüne götürdü, kokusunu içine çekti. Hiç şüphe yoktu. Bu onun fularıydı. Rakel'in.

Harry birkaç saniye öylece dikildikten sonra kendini toparladı. Biraz düşündükten sonra fuları derginin altına koydu, çekmeceyi kapattı ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Oturma odası olduğunu tahmin ettiği yere gitmek yerine üst kata çıktı. Bir koridordan daha geçti. Kapılardan birini açtı. Banyoydu. Dışarıdan görülebilecek bir penceresi olmadı-

ğını fark edince ışığı açtı. Sonra aklına şu yeni elektrik sayaçları geldi. Şayet Ringdal evine bu sayaçlardan taktırdıysa ve Hafslund'dan gelen ustanın söyledikleri doğruysa, sayaç kontrol edildiğinde ve elektrik kullanımının akşam dokuz buçuğa doğru çok az bir miktar arttığı görüldüğünde birinin eve girdiği anlaşılacaktı. Harry aynanın altındaki rafı ve banyo dolabını kontrol etti. Bir erkeğin ihtiyacı olan bilindik banyo malzemeleri vardı. İlgi çekici bir hap ya da ilaç yoktu.

Yatak odasında da durum aynıydı. Yatak temizdi ve düzgünce toplanmıştı. Gardıroba tuhaf bir şey saklanmamıştı. Cep telefonunun feneri fazla güç tükettiği için pil şarjının endişe verici bir hızla azaldığını görebiliyordu. Hızlandı. Çalışma odasına girdi. Çok az kullanıldığı belliydi, neredeyse terk edilmiş gibi duruyordu.

Oturma odasına indi. Mutfağa baktı. Ev sessizdi, ona hiçbir şey anlatmıyordu.

Bodruma açılan bir kapı buldu. Dar basamakları inerken telefonu kapandı. Evin dışındayken yola bakan bir bodrum penceresi görmemişti. Lambayı açtı ve aşağı indi.

Burada da onunla konuşan bir şey yoktu. Bir derin dondurucu, iki kayak takımı, boya kutuları, beyaz ve mavi ipler, eskimiş yürüyüş botları, duvara asılı bir alet panosu ve panonun üzerinde Rakel'in evindeki gibi binanın arka tarafına bakan dik bir pencere. Bodrumda dört ayrı bölme vardı. Muhtemelen ev bir zamanlar yarı müstakildi ve iglo biçimindeki bölümle daha klasik olan bölüm ayrı evlerdi. Peki burada tek bir kişi yaşıyorsa neden bu bölmelerin kapısında asma kilit duruyordu? Harry ilk kapının tel örgüyle kaplı gözünden içeri baktı. Boştu. Diğer ikisi de öyle. Ama sonuncusunda bir sunta görünüyordu.

İşte burasıydı.

Davetsiz misafirleri dördüncüsünün de öyle olduğuna inandırmak için ilk üç bölme kilitli ve görünüşe göre boştu.

Harry düşündü. Tereddüt etmiyordu, sadece yapacağı şeyin sonuçlarını değerlendiriyordu. Önemli bir delil bulmanın avantajını, haneye tecavüz ettiğinin ortaya çıkacağı ve dolayısıyla delilin geçersiz sayılacağı gerçeğiyle karşılaştırıyordu. Alet panosunda bir levye asılıydı. Kararını verdi, aletlerin başına gitti, bir tornavida kapıp kapıya döndü. Menteşeleri sökmesi üç dakikasını aldı. Kapıyı çıkartıp yana koydu. İçerisi aydınlık olduğuna göre buradaki lamba da merdivenin başındaki düğmeye bağlıydı. Bir ofisti burası. Harry'nin gözleri çalışma masasında, bilgisayarda, dosya ve kitaplarla dolu raflarda gezinmeye başladı. Masanın üzerindeki boyasız gri duvara kırmızı bantla yapıştırılmış resme gelince durdu. Siyah beyazdı. Belki de flaşla çekildiği için tenin parlak beyazlığı ile kanın ve gölgelerin karanlığı arasındaki kontrast bu denli fark edilirdi. Mürekkeple çizilmiş bir resim gibi. Ama bu resimde oval yüzü, siyah saçları, sönük gözleri ve deşilmiş cansız bedeni de açıkça görünüyordu. Harry gözlerini kapadı. İşte orada, gözkapaklarının içindeki kırmızı deride beliriyordu yine. Rakel'in yüzü ve yerdeki kan birikintisi. Göğsüne bir bıçak saplanmıştı sanki. Öyle sert saplanmıştı ki geriye doğru sendeledi.

David Bowie'nin sesini bastırabilmek için Öystein Eikeland patronuna bakarak "Ne dedin?" diye bağırdı.

"İkiniz idare edebilirsiniz dedim!" diye seslendi Ringdal. elini arka odanın kapısının arkasına atıp montunu üzerine geçirirken.

"A-ama..." diye kekeledi Öystein. "Kız daha yeni başladı!"

"Ve daha önce barda çalıştığını bize kanıtladı" dedi Ringdal, müşterisiyle laflarken aynı anda iki bira bardağını dolduran kızı başıyla göstererek.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Öystein.

"Eve" dedi Ringdal. "Neden sordun?"

"Bu kadar erken mi?" diye mırıldandı Öystein çaresizce.

Ringdal güldü. "Birini daha işe almamın amacı buydu, Eikeland." Montunun fermuarını çekti ve pantolon cebinden araba anahtarını çıkardı. "Yarın görüşürüz."

"Bekle!"

Ringdal tek kaşını kaldırdı. "Evet?"

Öystein öylece dikilip elinin arkasını sertçe kaşıdı ve bu konuda iyi olmamasına rağmen hızlı düşünmeye çalıştı. "Şey... Bu akşam erken çıkmayı asıl ben istiyordum. Sadece bu seferlik."

"Ne için?"

"Bizim grup bu gece bazı yeni tezahüratların provasını yapacak da."

"Valerenga taraftar kulübü mü?"

"Eee, evet."

"Sensiz de idare edebilirler."

"İdare edebilirler mi? *Küme düşebiliriz*!"

"Daha sezonun ikinci maçında mı? Hiç sanmıyorum. Ekimde bunu bir daha konuşalım." Ringdal gülümseyerek arka odadan kapıya doğru yürüdü.

Sonra da gitti.

Öystein telefonunu çıkardı, barın iç kısmına yaslandı ve Harry'yi aradı.

Telefon iki kez çaldıktan sonra onu bir kadın sesi karşıladı.

"*Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor...*"

Öystein "Hayır!" diye bağırıp bir daha denedi. Bu defa telefon üç kez çaldı. Ama aynı kadın sesi aynı mesajı tekrarladı. Öystein üçüncü kez denediğinde kadının sesinde sinirlenmiş gibi bir tavır sezdi.

Aramaktan vazgeçip bir mesaj yazdı.

"Öyvind!" diye seslendi bir kadın. İşte bu kesinlikle sinirli bir sesti. Elinde kokteyl karıştıran yeni barmen kız,

Öystein'in arkasında kuyruk olmuş sabırsız ve susamış içkicileri işaret ediyordu.

Sessizce "Öystein" dedi ve müşterilere döndü. Genç bir kadının bıkkın ve kibirli bir ifadeyle iç çekerek verdiği bira siparişini aldı. Öystein'in eli öyle çok titriyordu ki içkiyi döktü, bardağı bezle silerek bara koydu ve saate baktı. Kjelsas? On dakika sonra kıyamet kopacaktı. Harry hapse girecek, o da işsiz kalacaktı. Sana uyan aklıma sıçayım Harry, manyak herif! Genç kadın besbelli onunla iletişim kurmaya çalışıyordu; çünkü öne eğilip kulağına şöyle bağırıyordu. "Küçük bardak istedim, hıyar herif; ellilik değil!"

Hoparlörlerden "Suffragette City" yükseliyordu.

Harry fotoğrafın önünde duruyor, tüm ayrıntılarını özümsüyordu. Kadın bir arabanın bagajında yatıyordu. Daha da yaklaştığı için artık iki şeyi görebiliyordu. Bu Rakel değil, onunla aynı ten rengine ve yüz hatlarına sahip daha genç bir kadındı. Bunun ona ilk önce bir fotoğraftan ziyade çizim gibi gözükmesinin nedeni de vücudunda birçok tuhaflık olmasıydı. Sanki anatomiden anlamayan bir ressamın elinden çıkmış gibi olmaması gereken yerlerde girinti ve çıkıntıları vardı. Bu vücut yalnızca ölü değildi, öfke ve şiddet dolu bir güçle parçalanmıştı. Bir dağdan aşağı atılmıştı sanki. Fotoğrafın nerede ve kimin tarafından çekildiğini gösteren bir ipucu yoktu. Harry bandı çıkarmadan resmin arkasını çevirdi. Parlak fotoğraf kâğıdına basılmıştı. Arkasında hiçbir şey yoktu.

Direkler arasındaki kablolara asılı iki kişilik küçük vagonların çizimleriyle dolu çalışma masasına oturdu. Bir vagonda dizüstü bilgisayar kullanan bir yolcu, bir diğerinde koltuğunu arkaya yatırıp uyuyan biri, üçüncüsünde öpüşen yaşlı bir çift vardı. Caddelerde her yüz metrede bir insanların boş vagonlara binmesi için yapılmış rampalar duruyordu. Bir başka çizimde ise kuşbakışı açıdan rayların dört köşeli

bir yıldız oluşturduğu bir kavşak gösteriliyordu. Büyük kareli bir kâğıda Oslo haritası çizilmişti. Harry'nin tahminine göre ray ağının haritasıydı.

Masanın çekmecesini açtı. Kablolar ya da raylardan sarkan aerodinamik biçimde tasarlanmış vagonların, parlak renklerin, abartılı çizgilerin, gülümseyen insanların olduğu fütüristik çizimleri çıkardı. Bu iyimser gelecek tasviri Harry'ye altmışlı yılların reklamlarını hatırlattı. Bazılarının altında İngilizce ve Japonca başlıklar vardı. Resimler besbelli Ringdal'ın kendi fikri değildi, sadece projesiyle ilgili önerilerdi. Fakat önündeki duvara asılı olan haricinde başka bir ceset resmi yoktu. Bu ne anlama geliyordu, duvarlar ona bu kez ne söylüyordu?

Önündeki klavyenin bir tuşuna basınca ekran aydınlandı. Parola sormuyordu. Elektronik posta simgesine tıkladı. Arama kutusuna Rakel'in adresini girdi ama sonuç bulunamadı. Tüm klasörlerin boş olduğuna bakılırsa şaşırtıcı da değildi. Ya bu klasörler kullanılmıyordu, ya da Ringdal arada bir hepsini boşaltıyordu. Bilgisayarını korumamasının sebebi buydu belki. Emniyetin bilgi işlem uzmanları bir ihtimalle Ringdal'ın elektronik postayla yaptığı yazışmaları geri getirebilirdi ama Harry bu işlemin son yıllarda kolaylaşmak yerine zorlaştığını biliyordu.

Belgelerin listesine göz attı ve birkaç tanesini açtı. Ulaşımla ilgili notlar vardı. Jealousy Bar'ın daha uzun süre açık kalması için yapılmış bir başvuru. Bir de barın önemli ölçüde kâr ettiğini gösteren altı aylık hesap özeti. İlgi çekici bir şey göremedi.

Raflar için de aynısı geçerliydi. Ulaşım teorisi, kentsel gelişim araştırmaları, trafik kazaları ve oyun teorisiyle ilgili dosyalar vardı. Ama aralarında eskimiş ciltli bir kitap da duruyordu. Fiedrich Nietzsche'nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt*'ü. Gençken Harry bu mitleştirilmiş kitabın sayfalarını üstün-

san ya da sözde Nazi ideolojisi hakkında bir şeyler bulma umuduyla meraktan karıştırmış, ne var ki o meşhur "Tanrı öldü"lü kısım dışında tamamen anlaşılmaz şeyler söyleyen, dağda yaşayan bir ihtiyarın öyküsünden ibaret olduğunu görmüştü.

Saate baktı. Yarım saattir buradaydı. Telefonunun şarjı yokken ölü kızın resmini çekemeyecek ve kimliğini tespit edemeyecekti. Ancak bir arama emriyle geri gelirlerse fotoğrafı ve Rakel'in fularını aynı yerde bulamamaları için de bir sebep yoktu.

Harry ayağa kalkıp çalışma odasından çıktı, kapının menteşelerini yerine taktı, tornavidayı panoya astı, merdiveni tırmandı ve ışığı kapatıp koridora çıktı. Dışarıdan komşunun havlayan köpeğinin sesi geliyordu. Ön kapıya yürürken açmadığı bir kapının kaldığını fark etti ve onu açtı. Yarı tuvalet, yarı malzeme odasıydı. Tam kapıyı kapatacakken çamaşır makinesinin önüne yığılmış kirli iç çamaşırı ve tişörtlerin arasında fayansta duran beyaz bir kazak gözüne takıldı. Kazağın göğüs kısmında mavi bir haç vardı. Bir de kana benzeyen noktalar. Daha doğrusu, kan serpintileri. Harry gözlerini yumdu. Mavi haç, hafızasında bir anıyı uyandırmıştı. Kendisini Jealousy Bar'a girerken ve Ringdal'ı tezgâhın arkasında dikilirken gördü. Bu kazak, Ringdal'ın o gece giydiği kazaktı. Rakel'in öldüğü gece.

Harry onu yumruklamıştı. İkisinin de yüzü kanamıştı. Ama bu kan *fazla* değil miydi?

Kazak ev aranmadan önce yıkanırsa asla bilemezlerdi.

Harry bir an tereddüt etti. Köpek havlamayı kesmişti. Ardından eğildi, kazağı dikkatlice rulo yaptı ve paltosunun cebine tıkıştırdı. Yeniden koridora çıktı.

Ve birden durdu.

Çakıltaşlarına basan ayak sesleri duydu.

Harry geri çekilip koridorun karanlık tarafına gitti. Yarım

daire biçimindeki pencereden bir figürün merdivenin önündeki aydınlığa adım attığını gördü.

Siktir.

Cam, gelen kişinin yüzünü görebilmesi için fazla alçak olsa da Catalina marka mavi montun ceplerini cılız bir küfürle karıştıran eli gördü. Kapı kolu aşağı doğru bastırıldı. Harry hatırlamaya çalıştı. Kilidi çevirmiş miydi?

Dışarıdaki adam kapıyı zorladı. Bu defa daha yüksek sesle küfretti.

Harry sessizce ciğerlerindeki havayı boşalttı. Neyse ki kilitlemişti. O an hafızasında bir şey daha tetiklenir gibi oldu. Rakel'in kilidi. Kilitli olduğundan emin olmak için kontrol etmişti.

Dışarıda bir şey parladı. Cep telefonu ekranı. Kapının yarım dairesinde bir surat belirdi. Kulağındaki telefonun ışığıyla aydınlanan burnu ve yanağı cama dayanmıştı. Ringdal'ın bu hali neredeyse tanınmayacak gibiydi; yüzü kadın çorabı takmış bir banka soyguncusu gibi şeytaniydi ve gözünü koridorun karanlığına dikmişti.

Harry nefesini tutarak hareketsizce dikildi. Aralarında en fazla beş metre vardı. Ringdal onu sahiden de göremiyor muydu? Ringdal'ın kısık ve sakin sesi soruya cevap verir gibi tuhaf, boğuk bir yankıyla yarım daire biçimindeki camdan içeri süzüldü.

"Sonunda."

Siktir, siktir.

"Evin anahtarlarını bulamıyorum" dedi Ringdal. Ağzının sıcaklığı camda gri bir buğu bıraktı.

Öystein bir anlık panikten sonra Ringdal'a cevap vermek için arka odaya gitti ve buz gibi bir sesle "Eikeland" dedi.

"Sonunda" dedi Ringdal. Ardından ekledi: "Evin anahtarlarını bulamıyorum."

Öystein onu daha iyi duyabilmek için kapıyı kapattı.

"Öyle mi?" Öystein sesinin sakin çıkması için elinden geleni yapıyordu. Harry hangi cehennemdeydi ve neden telefonunu kapatmıştı?

"Montumu astığım askının altında mı, bakar mısın?"

Öystein "Tamam, bir saniye" dedi ve telefonu ağzından uzaklaştırdı. Bir süredir nefesini tutuyormuş gibi kesik kesik nefes alıyordu. Belki de tutmuştu. Düşün, dedi içinden. Düşün!

"Eikeland? Orada mısın, Eikeland?" Öystein telefonu kendinden uzakta tutarken Ringdal'ın sesi o kadar sert ve tehditkâr gelmiyordu. İstemeye istemeye telefonu yeniden kulağına götürdü.

"Evet. Hayır, anahtarları göremiyorum. Sen neredesin?"

"Evimin kapısında bekliyorum."

Harry içeride, diye düşündü Öystein. Ringdal'ın geldiğini duymuşsa arkadaki bir pencereden ya da bir arka kapıdan kaçmak için zamana ihtiyacı olacaktı.

"Belki de bardadırlar" dedi Öystein. "Ya da tuvalette. Bana bir iki dakika ver, gidip bakayım."

"Ben anahtarlarımı asla bir yere koymam, Eikeland." Bu cümle ağzından öyle bir kesinlikte çıkmıştı ki Öystein onu kandırmaya çalışmanın boş bir uğraş olduğunu anladı. "Mecburen camı kıracağım."

"Ama..."

"Camı yarın tamir ettiririm, dert değil."

Harry camın arkasındaki gözlere bakıyordu ve diğer adamın onu görüp göremediği tam bir muammaydı. Geri geri bodrum kapısına yürüyüp oradaki pencerelerden birinden gizlice çıkmayı düşündü. Ama en ufak hareketin onu ele vereceğini biliyordu. Ringdal'ın yüzü pencereden uzaklaştı. Harry, elini montunun ve koyu renkli süveterinin içi-

ne daldırdığını gördü. Ringdal oradan siyah bir şey çıkardı. Björn'ün "kalkık burun" adını verdiği, çok kısa namlulu bir tabancaydı bu. Muhtemelen bir Sig Sauer P320. Ateş etmesi ve kullanması kolay, tetiği hızlıydı, kısa mesafede etkiliydi.

Harry yutkundu.

Ringdal'ın savunma avukatının ne söyleyeceğini şimdiden hayal edebiliyordu: *Sanık evin koridorunda karanlıktan üzerine doğru gelen bir hırsız gördüğünü düşünmüş ve nefsi müdafaa amacıyla ateş etmiştir.* Avukat ardından tanık kürsüsündeki Katrine Bratt'a şunu soruyordu: "Hole'a eve girmesini kim emretmişti?"

Harry tabancanın havaya kalktığını ve geri çekildiğini gördü.

"Onları buldum" diye bağırdı Öystein.

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Tam zamanında" dedi Ringdal sonunda. "Nerede..."

"Yerdelermiş. Dediğin gibi, askının altında. Süpürgenin arkasına düşmüşler."

"Süpürge mi? Orada süpürge yoktu..."

"Ben koydum. Barın arkasındayken bacağıma takılıp duruyordu" dedi Öystein. Kapının aralığından eğildi ve barın önüne yığılmış, ilgilenilmeyi bekleyen susamış müşterilere baktı. Süpürgeyi kaptığı gibi kapının arkasına, askının altına koydu.

"Tamam, onları kaybetme, geliyorum."

Telefon kapandı.

Öystein hemen Harry'nin numarasını aradı. Hâlâ telefonun kapanmasıyla ilgili mantrasını tekrarlayan o kadın sesi vardı. Öystein alnındaki teri sildi. Küme düşmek... Sezon yeni başlamıştı ama kaderleri şimdiden belliydi. Yerçekimi kanunuydu bu. Ondan kaçamazdınız, olsa olsa ertelerdiniz.

"Öyvind! Neredesin, Öyvind?"

Arka odadan kalabalığa doğru "Öy-STEIN!" diye kükredi Öystein. "Öy kısmı kesinlikle doğru ama devamının *–stein* olmasını tercih ederim, olur mu?"

Harry dışarıdaki adamın pencereden uzaklaşmasını izledi. Basamakları inen hızlı ayak sesleri duydu. Köpek yeniden havlamaya başladı.

Onları kaybetme, geliyorum.

Öystein belli ki Ringdal'ı anahtarlarının onda olduğuna ikna etmişti.

Bir arabanın çalıştığını ve gittiğini duydu.

Kendi arabası farklı bir gezegende duruyordu. Jealousy Bar'a Ringdal'dan önce varmasının imkânı yoktu. Telefonu kapalı olduğu için Öystein'e de ulaşamazdı. Harry düşünmeye çalıştı. Beyni kontrolünü kaybetmiş gibi devamlı ölü kızın fotoğrafını düşünüyordu. Bir de Björn'ün Adli Tıp'ta karanlık odaları varken olay yerinde çekilen resimlerin banyo edilmesiyle ilgili söylediği bir şey. Yeni personel genelde çok fazla kontrast kullanır, dolayısıyla hem siyah hem beyazda ayrıntılar azalırdı. Bodrum kattaki fotoğrafın kontrastı flaş yüzünden değil, bir amatör tarafından banyo edildiği için bu kadar abartılıydı. Harry bir anda şundan emin oldu. Bu resmi Ringdal çekmişti. Kızı da o öldürmüştü.

34

Öystein göz ucuyla kapının açıldığını gördü. Bu oydu, Ringdal. İçeri girdi ama boyu kısa olduğundan kalabalığın arasında hemen kayboldu. Yine de Öystein müşterilerin hareketlerinden *Jurassic Park* filminde ormanı yararak gelen Tyrannosaurus rex gibi ona doğru yaklaştığını görebiliyordu. Öystein bira koymaya devam etti. Kahverengi sıvının bardağa dolmasını ve en tepede bir köpük oluşturmasını izledi. Musluk tükürük saçar gibi akmaya başladı ve ağzında bir hava baloncuğu belirdi. Yoksa fıçıyı değiştirmenin vakti mi gelmişti? Bilmiyordu. Bunun bir son mu yoksa yalnızca yoldaki bir tümsek mi olduğunu da bilmiyordu. Tek yapabileceği bekleyip görmekti. Her şeyin kötüye gidip gitmeyeceğini bekleyip görmek. İki ihtimal yoktu aslında. İşler daima kötüye giderdi, bu yalnızca bir zaman meselesiydi. Hele hele en yakın arkadaşınızın adı Harry Hole'sa.

"Fıçı" dedi kıza. "Gidip değiştireceğim. Ringdal'a hemen döneceğimi söyle."

Öystein arka odaya gitti ve kendini bardaktan peçeteye, kahveden filtreye her şeyin depolandığı personel tuvaletine kilitledi. Cep telefonunu çıkardı ve Harry'yi son kez aramayı denedi. Sonuç yine moral bozucuydu.

"Eikeland?"

Ringdal arka odaya gelmişti. "Eikeland!"

"Buradayım" diye mırıldandı Öystein.

"Fıçıyı değiştirmeye gittiğini sanıyordum?"

"Tamamen bitmemişti. Tuvaletteyim."

"Bekliyorum."

"Tuvaletteyim derken, gerçekten kakamı yapıyorum." Öystein karın kaslarını sıkarak ve uzun, sesli bir inlemeyle ciğerlerindeki havayı boşaltarak bu iddiasını destekledi. "Sen bara yardım et, birazdan çıkacağım."

"Anahtarları kapının altından at. Haydi, Eikeland, evime gitmek istiyorum!"

"Burada inanılmaz uzun bir şey çıkartıyorum, patron. Dünya rekoru bile kırıyor olabilirim. O yüzden yarısında kopartmayı hiç istemiyorum."

"Tuvalet esprilerini böyle şeylerden hoşlanan insanlara sakla, Eikeland. Çabuk ol."

"Tamam, tamam, bana sadece bir dakika ver."

Sessizlik.

Öystein bunu daha ne kadar erteleyebileceğini merak ediyordu. Her şey ertelemekten ibaretti. Hayat da nihayetinde bu değil miydi?

İçinden yavaşça yirmiye kadar saydıktan ve aklına birbirinden kötü on mazeretten daha iyisi gelmedikten sonra sifonu çekti, kapıyı açtı ve bara geri döndü.

Ringdal müşterilerden birine bir kadeh şarap verip banka kartını aldı ve Öystein'e döndü. Öystein ceplerini karıştırdı, şaşkın ve endişeli görünmesini umduğu bir ifade takındı. Zaten gerçekte de hissettiği buna yakındı.

Müziğin ve uğultunun arasında sesini duyurabilmek için "Cebime koyduğumdan emindim!" diye bağırdı. "Bir yere düşürmüş olmalıyım."

"Ne dolaplar çeviriyorsun Eikeland?" diye sordu Ringdal. Meraklıdan çok düşünceli bir hali vardı.

"Dolaplar mı?"

Ringdal'ın gözleri kısıldı. "Do-lap-lar" dedi. Sesi yavaş, hatta bir fısıltı gibiydi ama yine de gürültüyü bıçak gibi kesiyordu.

Öystein sertçe yutkundu. Ve pes etmeye karar verdi. Önce işkence görüp *sonra* gerçeği söyleyen insanları asla anlamazdı. Bu yenilgiyi daha da kötüleştirmekten başka ne işe yarıyordu ki?

"Pekâlâ, patron. Durum şu..."

"Öystein!"

Adını sonunda doğru söyleyen kişi barmen kız değildi. Ses kapının oradan gelmişti ve sahibi müşteri denizinde kaybolmuyor, aksine yüzüyormuş gibi onlardan bir baş boyu uzun kalıyordu. "Öystein, canım arkadaşım Öystein!" diye tekrarladı Harry abartılı bir sırıtışla. Öystein onu daha önce hiç bu kadar sırıtırken görmediği için rahatsız edici bir sahneydi. "Mutlu yıllar, eski dostum!"

Müşteriler Harry'ye döndü, birkaçı Öystein'e baktı. Harry bara ulaştı ve bir elini kürekkemiklerinin ortasına, diğerini beline atıp onu kendine bastırarak kucakladı. Hatta eli biraz daha aşağı kaymış, neredeyse Öystein'in kalçasına dokunmuştu.

Harry ondan ayrıldı ve doğruldu. Birisi şarkı söylemeye başladı, başka birisi –muhtemelen barmen kız– müziğin sesini kıstı ve şarkıya giderek daha fazla kişi eşlik etti.

"İyi ki doğdun Öystein..."

Hayır, olamaz, diye düşündü Öystein. Bunun yerine işkence görüp tırnaklarımın sökülmesini tercih ederim.

Ama artık çok geçti. Ringdal bile herkese ne kadar harika bir adam olduğunu göstermek için olsa gerek, gönülsüzce şarkıya katılmıştı. Öystein soğuk bir gülümsemeyle kahverengi dişlerini gösterirken utancından yanakları ve kulakları kızardı; fakat bu insanları güldürüp seslerini daha da yükseltmelerine sebep oldu.

Şarkı bitince herkes Öystein'e kadeh kaldırdı ve Harry sertçe sırtına bir şaplak attı. Öystein az önceki kucaklaşmanın nedenini poposuna batan sivri şeyi hissedince anladı.

Müzik yeniden açıldı ve Ringdal Öystein'e dönüp elini uzattı. "Mutlu yıllar, Eikeland. Akşam için izin isterken bugün doğum günün olduğunu neden söylemedin?"

"Şey, istemedim..." dedi Öystein omuzlarını kaldırarak. "Sanırım böyle şeyleri paylaşmayı sevmiyorum."

"Sahiden mi?" dedi Ringdal gerçekten de şaşırarak.

"Ah, bu arada" dedi Öystein. "Anahtarları nereye koyduğumu hatırladım." Çok abartılı bir hareketmiş gibi görünmemesini umarak elini pantolonunun arka cebine attı.

"İşte."

Anahtarlığı havaya kaldırdı. Ringdal bir süre anahtarlığa, ardından Harry'ye baktı ve onu Öystein'in elinden kaptı.

"İyi geceler, çocuklar."

Ringdal kapıya doğru yürümeye başladı.

"Siktir git Harry" diye tısladı Öystein onun gidişini izlerken. "*Siktir* git."

"Özür dilerim" dedi Harry. "Kısa bir sorum var. Björn cinayet gecesi beni buradan götürdükten sonra Ringdal ne yaptı?"

"Ne mi yaptı?" Öystein düşündü. Cevap orada olabilirmiş gibi bir parmağını kulağına soktu. "Tabii ya, doğruca eve gitti. Burnunun kanamasının durmadığını söyledi."

Öystein yanağında ıslak bir şey hissetti. Kıza dönüp baktığında dudakları hâlâ büzülmüş haldeydi. "Mutlu yıllar. Koç burcu olduğunu hiç tahmin etmezdim Öyvind."

"Ne derler, bilirsin." Harry elini Öystein'in omzuna atarak gülümsedi. "Aslan gibi yüksel, koç gibi in."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kız, Harry'nin Ringdal'ın peşinden kapıya doğru gidişini izlerken.

"Bir bilsem. Tam bir gizem adamı" diye mırıldandı Öyste-

in, Ringdal'ın bir sonraki maaş bordrosunda doğum tarihine dikkat etmemesini umarak. "Haydi Stones çalalım ve şurayı biraz canlandıralım, ha?"

Telefonu arabada şarja takıldıktan birkaç dakika sonra açıldı. Harry bir isim arattı, arama düğmesine bastı ve Sannergata'da kırmızı ışıkta yavaşlarken aradığı kişi cevap verdi.

"Hayır Harry, seninle yatmayacağım!"

Sesin yankılanmasına bakılırsa Alexandra, Adli Tıp Kurumu'ndaki ofisindeydi.

"Harika" dedi Harry. "Ama elimde kanlı bir kazak var ve..."

"Olmaz!"

Harry derin bir nefes aldı. "Rakel'in DNA'sı bu kanda bulunursa kazağın sahibinin Rakel'in öldüğü gece olay yerinde olduğu ispatlanmış olacak. Lütfen, Alexandra."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Arabanın önündeki kavşakta gürültücü bir sarhoş durdu, bulanık siyah gözleriyle sallanarak Harry'nin gözlerinin içine baktı ve kaportaya bir yumruk atıp karanlığa doğru sendeledi.

"Biliyor musun?" dedi Alexandra. "Senin gibi seks düşkünü adamlardan nefret ediyorum."

"Tamam ama cinayetleri çözmeyi de *seviyorsun*."

Bir başka sessizlik oldu.

"Bazen beni sevdiğinden bile emin olamıyorum, Harry."

"Tabii ki seviyorum. Umutsuz bir adam olabilirim ama kiminle yatağa gireceğim konusunda öyle değilim."

"Kiminle yatağa gireceğin mi? Ben senin için sadece bu muyum?"

"Hayır, saçmalama. Biz halkımızı kaosa ve anarşiye sürükleyecek suçluları yakalayan profesyonel iş arkadaşlarıyız."

"Ha-ha" diye sızlandı Alexandra ruhsuz bir sesle.

"Sana bu işi yaptırmak için yalan söylediğimi düşünebilirsin ama seni gerçekten seviyorum, tamam mı?"

"Benimle yatmak istiyor musun?"

"Şey. Hayır. Evet ama hayır. Anladın işte."

Arkadan sakin bir radyo sesi geliyordu. Ofiste tek başına olmalıydı.

Alexandra derin bir iç çekti. "Bunu yaparsam senin hatrın için yapmayacağımı netleştirelim Harry. Zaten bir süre tam kapsamlı bir DNA analizi yapamam, uzun bir sıra var. Üstelik Kripos'la Bratt'ın ekibi beni bir an bile rahat bırakmıyor."

"Biliyorum. Ama belirli profillerle eşleşmeyi hariç tutan kısmi bir arama daha az zaman alır, değil mi?"

Harry, Alexandra'nın tereddüt ettiğini duydu. "Peki kimlerin hariç tutulmasını istiyorsun?"

"Kazağın sahibinin DNA'sının. Benim. Bir de Rakel'in."

"*Senin mi?*"

"Kazağın sahibiyle aramızda küçük bir boks maçı yaşandı. Onun burnu, benim de yumruğum kanadı. O yüzden kazakta bizim kanlarımızın bulunması sürpriz olmaz."

"Tamam. Sen ve Rakel DNA veritabanında varsınız; o yüzden sizinle ilgili sorun yok. Ama kazağın sahibini de hariç tutacaksam onun DNA profilini alabileceğim bir örnek lazım."

"Bunu düşündüm. Kirli sepetimde kan bulaşmış bir kotum duruyor. Üzerinde sadece yumruğuma ait olamayacak kadar fazla kan var; dolayısıyla kanın bir kısmı onun burnundan akmış olmalı. Sesin hâlâ işteymiş gibi geliyor, doğru mu?"

"Evet, işteyim."

"Yirmi dakika sonra oradayım."

Harry arabayı Rikshospital'in kapısının önüne çektiğinde Alexandra soğuktan kollarını kavuşturarak onu bekliyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları, dar bir pantolonu ve çok-

ça makyajı vardı. İşte yalnızdı ama görüntüsü daha çok bir partiye gidecekmiş gibiydi. Harry onu başka bir halde görmemişti hiç. Alexandra Sturdza hayatın kısa olduğunu, insanın her zaman en güzel haliyle görünmesi gerektiğini söylerdi.

Harry pencerenin camını indirdi. Alexandra eğildi.

"İyi akşamlar, bayım." Gülümsedi. "Otuz bir çekmek beş yüz, oral yedi yüz..."

Harry başını iki yana salladı ve ona iki plastik torba verdi. Birinde Ringdal'ın kazağı, diğerinde kendi kotu vardı. "Norveç'te kimse gecenin bu saatinde çalışmaz, biliyorsun, değil mi?"

"Ah, o yüzden mi burada bir tek ben varım? Siz Norveçlilerin dünyaya öğreteceği çok şey var."

"Daha az çalışmak gibi mi?"

"Çıtayı düşük tutmak gibi. Dağda kulüben varken neden aya gidesin ki?"

"Hımm. Sana gerçekten minnettarım Alexandra."

"Bu durumda fiyat listesinden bir şey seçmelisin" dedi Alexandra gülümsemeden. "Seni Kaja mı ayarttı? O kadını öldüreceğim."

"Neden onu?" Harry eğilip ona daha yakından baktı. "Asıl benim gibilerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret ettiğim kişi sensin ama öldürmek istediğim o. Umarım anlamışsındır."

Harry yavaşça başını salladı. Öldürmek. Harry bunun Norveççedeki kadar sert olmayan Rumence bir tabir olup olmadığını sormak istedi ama vazgeçti.

Alexandra arabadan bir adım geri çekildi ve cam sessizce yukarı kalkarken Harry'yi izledi.

Harry giderken aynaya baktı. Alexandra hâlâ sokak lambasının altında kollarını yana düşürerek dikiliyor ve gittikçe küçülüyordu.

Ring 3'ün altından geçerken Kaja'yı arayıp ona kazaktan

bahsetti. Çekmecedeki fulardan. Ve de Ringdal'ın aniden eve gelip tabancasını çıkarmasından. Ondan mümkünse silah ruhsatının olup olmadığını kontrol etmesini istedi.

"Bir şey daha var..."

"Buraya gelmediğin anlamına mı geliyor bu?" diyerek sözünü kesti Kaja.

"Ne?"

"Benden beş dakika uzaklıktasın ve yakın zamanda görüşmeyecekmişiz gibi 'bir şey daha var' diyorsun."

"Düşünmem gerek" dedi Harry. "Sanırım yalnız kalsam daha iyi olur."

"Tabii ki. Dırdır etmek istememiştim."

"Etmiyorsun zaten."

"Hayır, ben..." Kaja iç çekti. "Son şey ne?"

"Ringdal'ın bilgisayarının üzerindeki duvarda parçalanmış bir kadın cesedinin fotoğrafı var. Onu sürekli görmek için olsa gerek. Bir başarı belgesi gibi."

"Aman Tanrım. Bu ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum. Ama sence eski eşinin bir fotoğrafını bulabilir miyiz? Hani şu ortadan kaybolan Rus kadın?"

"Çok zor olmamalı. Google'da yoksa bile arkadaşımı tekrar ararım. Sana mesajla haber veririm."

"Sağ ol." Harry İngiliz tarzı bahçelere sahip tuğla evlerin sıralandığı Sognsveien'dan yavaşça aşağı iniyordu. Üzerine doğru gelen bir çift far gördü. "Kaja?"

"Efendim?"

Bir otobüstü bu. Yanından geçerken aydınlık aracın içinden hayaleti andıran solgun suratlar ona baktı. Aralarında Rakel'in yüzü de vardı. Bu anlık hatıralar, heyelandan önce kopan taşlar gibi artık gözünün önüne daha sık gelir olmuştu.

"Yok bir şey" dedi Harry. "İyi geceler."

* * *

Harry kanepede oturmuş, Ramones dinliyordu.

Ramones'un onda özel bir yeri olduğundan değil, albüm Björn onu verdiğinden beri plakçalarda durduğu içindi. Cenazeden bu yana doğru düzgün müzik dinlemediğini, hatta ne evde ne de Escort'ta bir kez olsun radyo bile açmadığını fark etti. Sessizliği yeğliyordu. Düşünmek için sessizliği. Oradan, karanlığın diğer tarafından, yarım daire biçimindeki pencerenin arkasından ya da hayalet otobüsün pencerelerinin ardından ona neredeyse duyabileceği şeyler söyleyen o sesi anlamaya çalışırken sessizliğe ihtiyacı vardı. Şimdiyse aksine onu bastırması gerekiyordu. Çünkü sesi o kadar artmıştı ki onu duymaya katlanamıyordu.

Sesi daha da açtı, gözlerini yumdu ve başını kanepenin arkasındaki plak raflarına yasladı. Ramones. *Road to Ruin*. Joey'nin etkili sözleri. Yine de hâlâ punktan çok popa benziyordu. Normal olan da buydu zaten. Başarı, güzel yaşam, yaşlılık, hepsi birleştiğinde en öfkeli insanları bile daha uysala çevirebiliyordu. Harry'yi de yıllar geçtikçe daha mülayim, daha kibar biri yapmışlardı. Neredeyse girişken. Sorunsuz bir evliliğin içerisinde bir kadın tarafından mutlulukla ehlileştirilmişti. Kusursuz sayılmazdı gerçi. Olsun, herkes kadar kusursuzdu işte. Ta ki bir gün Rakel durduk yere onu en hassas yerinden vuruncaya kadar. Şüphelerini ona söyleyinceye kadar. Harry itiraf etmek zorunda kalmıştı. Hayır, itiraf etmemiş aslında. Rakel'e hep duymak istediklerini söylerdi. Rakel'in sorması yeterliydi. Çünkü daima sorduklarından fazlasını biliyor olurdu. O yüzden soruyu sadece cevabı bir de ondan duymak için sormuştu. Katrine'le bir gece. Harry'nin kendine bakamayacak kadar içtiği bir gece Katrine onunla ilgilenmişti. Sevişmişler miydi? Harry hatırlamıyordu, körkütük sarhoştu; öyle sarhoştu ki muhtemelen denemiş olsa bile o işi yapamamıştı. Ama Rakel'e gerçeği anlatmış, küçük bir ihtimal de olsa sevişmiş olabileceğini söyle-

mişti. Rakel de bunun bir öneminin olmadığını, sonuçta onu aldattığını söylemişti. Ve Harry'yi bir daha görmek istemediğini belirtip ondan bavulunu toplamasını istemişti.

Bunun yalnızca düşüncesi bile nefesini kesecek kadar canını yakmaya yetti.

Giysileri, banyo eşyaları ve plaklarından bir bavul hazırlamış, CD'leri orada bırakmıştı. Katrine'in onu aldığı günden beri ağzına bir damla içki koymamıştı ama Rakel'in onu kapının önüne koyduğu gece doğruca içki dükkânına gitmişti. Daha dükkândan çıkmadan şişelerden birini açmaya başlayınca tezgâhtar onu durdurmuştu.

Alexandra şu anda kazak üzerinde çalışıyor olmalıydı.

Harry parçaları zihninde bir araya getirdi.

Kazaktaki Rakel'in kanıysa dava çözülmüş demekti. Peter Ringdal cinayet gecesi Jealousy Bar'dan 22.30'da çıkmış ve onu barın yönetici olarak kalmaya ikna etme bahanesiyle Rakel'in evine habersiz bir ziyarette bulunmuştu. Rakel onu içeri alıp bir bardak su ikram etmişti. Teklifini geri çevirmişti. Belki de kabul etmişti. Belki de işle ilgili konuşacak şeyleri olduğu için orada daha uzun kalmıştı. Sonra da konu daha kişisel meselelere gelmişti. Ringdal bir ihtimal Harry'nin o akşam barda çıkardığı taşkınlıktan bahsetmiş, Rakel de ona Harry'yle yaşadığı sorunları anlatmıştı. Şu an bunu ilk defa düşünüyordu ama eve Rakel'in haberinin olmadığını sandığı bir doğa kamerası taktırdığını da söylemiş olabilirdi. Hatta belki kamerayı nereye kurduğunu. Birbirleriyle dertlerini, hatta zevklerini paylaşmışlar ve bir noktada Ringdal daha fiziksel bir hamle yapmanın tam zamanı olduğunu düşünmüştü. Ama bu defa kesin bir dille reddedilmişti. Bu aşağılanmanın yarattığı öfkeyle Ringdal mutfak tezgâhından bir bıçak kapmış ve onu bıçaklamıştı. Ya öfkesini dindiremediği ya da artık her şey için çok geç olduğunu ve bu işi tamamlayıp delilden kurtulması gerektiğini anladığı için de bıçağı birkaç

kez daha saplamıştı. Kafasını toplamayı başarmış, yapılması gereken her şeyi yapmıştı. Olay yerinden ayrılırken tıpkı öldürdüğü diğer kadının fotoğrafını çektiği gibi yanında bir ganimet, bir başarı belgesi götürmek istemişti. Şapka askısında Rakel'in kabanının yanında asılı duran kırmızı fular gibi. Arabasına bindiğinde Rakel'in bahsettiği kamerayı son anda hatırlamış, inip onu sökmüştü. Hafıza kartını bir benzin istasyonunda çöpe atmıştı. Ev geldiğinde ise Rakel'in kanının bulaştığı kazağı kirli çamaşırlarıyla birlikte yere fırlatmıştı. Kanı hiç görmemiş bile olabilirdi, aksi halde onu büyük ihtimalle hemen yıkardı. İşte olanlar *bunlardı.*

Belki. Belki de değildi.

Cinayet dedektifi olarak edindiği yirmi beş yıllık tecrübe, Harry'ye olaylar zincirinin neredeyse her zaman ilk göründüğünden daha karmaşık ve anlaşılmaz olduğunu öğretmişti.

Gelgelelim cinayet sebebi çoğu zaman ilk göründüğü kadar basit ve açık olurdu.

Peter Ringdal, Rakel'e âşık olmuştu. Jealousy'yi ilk kez incelemeye geldiğinde gözlerindeki arzuyu Harry fark etmemiş miydi sanki? Belki o gün Rakel'i de incelemeye gelmişti. Aşk ve cinayet. Klasik birleşim. Kim bilir, Rakel evde onu reddettiğinde Harry'yi affedeceğini söylemişti belki. Hepimiz neysek oyduk. Seks düşkünleri, hırsızlar, sarhoşlar, katiller. Günahlarımızı tekrar eder ve af dilerdik. Tanrı'dan, başkalarından, kendimizden. Peter Ringdal da eski karısı Andrea Klitchkova'yı nasıl öldürdüyse Rakel Fauke'yi öyle öldürmüştü.

Harry aynı zamanda başka olasılıkları da düşünmüştü. Örneğin o akşam eve ilk gelen ziyaretçinin aynı kişi olduğunu, cinayetin o zaman işlendiğini ve Rakel'in yalnız olduğunu bilen failin etrafı temizlemek için eve tekrar geldiğini. Doğa kamerasının kayıtlarında Rakel'in ilk seferinde kapıyı açan kişi olduğunu ama ikincisinde hiç görünmediğini gör-

müşlerdi. Bunun sebebi o sırada ölmüş olması olabilir miydi? Belki de katil anahtarları yanına almıştı ve ikinci kez geldiğinde kapıyı kendisi açıp temizliğini yapmış ve anahtarları orada bırakıp evden gitmişti. Yoksa katil arkasını toplaması için başka birini mi göndermişti? Harry görüntüleri izlerken iki ziyaretçinin karaltıları aynı kişiye ait olamaz gibi gelmişti. Her halükârda bu teoriden vazgeçmişti çünkü Adli Tıp Kurumu'nun cinayet saatiyle ilgili yazılı raporu kesindi. Vücut ve oda sıcaklıkları, cinayetin mutlaka ilk ziyaretten *sonra* gerçekleşmiş olduğunu gösteriyordu. Bir başka deyişle, ikinci ziyaretçi oradayken.

Harry plakçalar iğnesinin plağın ters çevrilmesi gerektiğini mütevazı bir dille söyler gibi nazikçe etikete çarpışını duydu. Beyni daha gürültü, daha kafa uyuşturan hard rock dinlemek istiyordu ama aynı aşağılık beynin bir yudumcuk, birkaç damlacık içki içme isteğine direndiği gibi buna da direndi. Artık yatma vaktiydi. Biraz uyumayı başarırsa bu da mükâfatı olurdu. Plağı oluklara dokunmadan ve parmak izi bırakmadan yuvadan çıkardı. Ringdal bulaşık makinesindeki bardağı temizlemeyi unutmuştu. Tuhaftı gerçekten. Harry albümü önce zarfa, zarfı da albümün kapağına koydu. Parmağını plakların sırtlarında gezdirdi. Önce sanatçı isimlerine göre alfabetik sırayla, ardından onları aldığı tarihe göre kronolojik olarak sıralanmışlardı. Yeni sahip olduğu plağa yer açmak için grupların kendi adlarını taşıyan albümleri olan *The Rainmakers* ile *Ramones*'un arasına elini soktu. Albümlerin arasına sıkıştırılmış bir şey çarptı gözüne. Daha iyi görebilmek için onları biraz daha yana itti. Gözlerini yumdu. Kalbi, beyninin henüz idrak edemediği bir şeyi anlamış gibi birden hızlanmaya başladı.

O sırada telefonu çaldı.

Harry cevap verdi.

"Benim, Alexandra. İlk taramayı bitirdim ve DNA profilleri arasındaki farkları şimdiden görebiliyorum. Bu durumda Ringdal denen adamın kazağındaki kan Rakel'e ait olamaz."

"Hımm."

"Seninle de eşleşmiyor. Ayrıca kot pantolonundaki kan da senin değil."

Sessizlik oldu.

"Harry?"

"Evet."

"Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum. O halde kazakta ve kottaki kan, onun burnundan akan kan olmalı. Gerçi elimizde onu hâlâ olay yeriyle ilişkilendiren parmak izleri var. Evindeki çekmeceden Rakel'in fuları çıktı ve hâlâ üzerinde Rakel'in kokusu var. Eminim ki DNA'sı da vardır. Saçı, teri, derisi."

"Anladım. Ama kazaktaki kanla pantolonundaki kanın DNA profilleri arasında bir farklılık var."

"Yani kazaktaki kanın Rakel'e, bana ve Ringdal'a ait *olmadığını* mı söylüyorsun?"

"Böyle bir ihtimal var."

Harry, Alexandra'nın ona diğer ihtimalleri kendisinin bulması için zaman verdiğini fark etti. *Diğer* ihtimali. Biraz mantık yürütmek yeterliydi.

"Pantolonumdaki kan Ringdal'a ait değil. Konuşmanın başında bana da ait olmadığını söyledin. O zaman kimin?"

"Bilmiyorum" dedi Alexandra. "Ama..."

"Ama?" Harry plakların arasındaki boşluğa baktı. Ne söyleyeceğini biliyordu. Artık heyelanı haber veren taşlar dökülmüyordu. Heyelanın kendisi başlamıştı. Tüm yamaç aşağı iniyordu.

"Şimdiye dek pantolonundaki kan, Rakel'in DNA'sından herhangi bir sapma göstermedi" dedi Alexandra. "Tabii ki yüzde 99.999 kesinliğe ulaşıp bunu tam bir eşleşme olarak

sayabilmemiz için daha çok işimiz var ama şimdiden yüzde 82 kesinliğe ulaştık."

Yüzde seksen. Beşte dört.

"Doğru" dedi Harry. "Rakel bulunduktan sonra olay yerine o pantolonla gitmiştim. Onun başında diz çökmüştüm. Yerde kan birikintisi vardı."

"Pantolonundaki kan şayet Rakel'in kanıysa bu her şeyi açıklar. Peki kazaktaki kanın Rakel'e ait olma ihtimalini tamamen sıfırlamak için incelemeye devam etmemi istiyor musun?"

"Hayır, gerek yok" dedi Harry. "Sağ ol, Alexandra. Sana borçlu kaldım."

"Tamam. Her şeyin yolunda olduğundan eminsin, değil mi? Sesin biraz..."

"Evet" diyerek onu böldü Harry. "Sağ ol, iyi geceler." Telefonu kapattı.

Yerde kan birikintisi vardı. Diz çökmüştü. Fakat Harry'nin kafasının içindeki çığlığı ve üzerine yığılmaya başlayan heyelanı tetikleyen şey bu değildi. Çünkü olay yeri inceleme ekibiyle Rakel'in evindeyken o pantolonu giymiyordu. Cinayet gecesinden sonraki sabah onu kirli sepetine atmıştı. Tabii hatırladığı kadarıyla. Şu ana kadar o geceyle, yani akşam yedide Jealousy Bar'a girdiği anla ertesi gün bağış toplamak için kapısına gelen kadının zili çalıp onu uyandırdığı ana kadar olan kısımla ilgili hatırladıkları koca bir hiçten ibaretti. Ama görüntüler yavaş yavaş belirmeye, birbirine bağlanmaya, bir zincir oluşturmaya başlıyordu. Başrolünde onun olduğu bir film gibi. Filmin müziği ise kafasının içinde titrek, çatlak bir sesle çığlık atan kendi sesiydi. Rakel'in salonundan geliyordu. Harry cinayet gecesi oradaydı.

The Rainmarkers ile *Ramones*'un arasında Rakel'in o çok sevdiği bıçak duruyordu. Sapı meşeden, bileziği beyaz manda boynuzundan yapılmış bir Tojiro bıçağı. Ve keskin ağzına bulaşmış şey sadece kan olabilirdi.

35

Stale Aune rüya görüyordu. En azından bunun bir rüya olduğunu sanıyordu. Havayı delen siren sesi birden durmuştu ve şimdi boş sokakta sığınağa koşarken uzaktan gelen bombardıman uçaklarının gümbürtüsünü işitiyordu. Geç kalmıştı, onun dışında herkes çoktan içeri girmişti ve üniformalı bir adamın sokağın sonundaki metal kapıyı kapattığını görebiliyordu. Nefes nefese kaldığını duyabiliyordu, keşke biraz kilo vermeye çabalasaydı. Öte yandan, bu yalnızca bir rüyaydı ve Norveç'in savaşta olmadığını herkes biliyordu. Ama ya birden birileri bize saldırsaydı? Stale kapıya ulaştı ve düşündüğünden çok daha küçük bir aralığının olduğunu gördü. Üniformalı adam "Çabuk ol!" diye bağırdı. Stale girmeye çalıştı ama imkânsızdı, tek yapabildiği omzunu ve bir ayağını içeri sokabilmekti. "Ya gir ya da şansına küs, kapıyı kapatmak zorundayım!" Stale denemeye devam etti. Artık sıkışmıştı ve ne girebiliyor, ne de çıkabiliyordu. Hava saldırısı sireni yeniden çalmaya başladı. Kahretsin. Neyse ki tüm bu işaretlerin bunun alt tarafı bir rüya olduğunu gösterdiği gerçeğiyle kendini rahatlatmayı başardı.

"Stale..."

Gözlerini açınca karısı Ingrid'in eliyle onu omzundan tutup sarstığını hissetti. Tam isabet, profesör bir kez daha haklı çıkmıştı.

Yatak odası karanlıktı ve komodinin üzerindeki çalar saate bakarak yan yatıyordu. Işıklı rakamlar 3.13'ü gösteriyordu.

"Kapıda biri var, Stale."

İşte yine başlamıştı. O siren sesi.

Stale kilolu vücudunu yataktan kaldırdı, ipek robdöşambırını üzerine geçirdi ve onlarla uyumlu terliklerini giydi.

Kapıya bakmak için merdiveni inerken dışarıda bekleyen kişinin hoş biri olmayabileceğini düşündü. Kafasının içinde psikoloğunu öldürmesini söyleyen sesler duyan bir paranoid şizofreni hastası gibi. Belki de sığınağa girmeye çalışması rüya içinde bir rüyaydı ve asıl rüya buydu. Kapıyı açtı.

Ve bir kez daha haklılığı kanıtlanmış oldu. Dışarıdaki kişi hoş biri değildi. Harry Hole'du. Daha doğru ifade etmek gerekirse, Harry Hole'un kimsenin görmek istemeyeceği hali. Gözleri her zamankinden kızarıktı ve yüzünde sadece bir sorun olduğunu işaret eden tedirgin, çaresiz bir ifade vardı.

"Hipnoz" dedi Harry. Nefesi kesilmiş, yüzü terden sırılsıklam olmuştu.

"Sana da günaydın, Harry. İçeri buyurmaz mısın? Tabii kapı çok dar değilse."

"Dar mı?"

Stale "Rüyamda bir sığınağın kapısından giremiyordum da" dedi ve göbeği önde holden mutfağa yürüdü. Kızı Aurora küçükken babasının devamlı yokuş çıkar gibi yürüdüğünü söylerdi.

"Peki bunun Freudyen açıklaması ne?" diye sordu Harry.

"Kilo vermem gerektiği." Aune buzdolabını açtı. "Trüf mantarlı salam ve eskitilmiş gravyer peyniri var, yer misin?"

"Hipnoz" dedi Harry.

"Evet, az önce de söyledin."

"Töyen'de karısını öldürdüğünü düşündüğümüz şu adam. Yaşadığı anıları bastırdığını ama bunları hipnozla geri getirebileceğini söylemiştin."

"Hasta hipnoza yatkınsa, evet."

"Benim yatkın olup olmadığıma da bakabilir miyiz?"

"Senin mi?" Stale ona doğru döndü.

"Rakel'in öldüğü geceden bir şeyler hatırlamaya başladım."

"Bir şeyler?" Stale buzdolabının kapısını kapattı.

"Görüntüler. Rastgele resimler."

"Anı kırıntıları."

"Bunları birleştirebilirsem ya da daha fazlasını hatırlayabilirsem sanırım bir şeyler biliyor olacağım. Yani demek istediğim, şu anda bilmediğim bir şeyler."

"Bu görüntüleri sıraya mı dizmek istiyorsun? Denerim tabii ki ama garantisi yok. Dürüst olmam gerekirse başarı oranım başarısızlık oranımdan düşük. Benim yüzümden değil elbette, hipnozun kendisi böyle bir yöntem."

"Haklısın."

"*Bir şeyler* biliyor olabilirim derken, ne tür şeyleri bilmekten bahsediyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama belli ki durum acil."

"Evet."

"Pekâlâ. Bu anı kırıntılarından hatırladığın kesin bir şey var mı?"

"Rakel'in salonundaki kristal avize" dedi Harry. "Tam altında yatıyorum, yukarı bakıyorum ve kristallerin S harfini oluşturduğunu görüyorum."

"Güzel. Bu bize başlangıç için bir yer ve durum sağlar, böylece çağrışımsal belleğini geri getirmeyi deneyebiliriz. Bekle, önce cep saatimi gidip alayım."

"Önümde sallayacağın saati mi diyorsun?"

Stale Aune tek kaşını kaldırdı. "İtirazın mı var?"

"Hayır, asla, sadece bana biraz... demode geliyor."

"Daha modern yollarla hipnoza sokulmak istiyorsan sana birkaç saygın ama daha az nitelikli psikoloğun adını..."

"Saati getir" dedi Harry.

"Gözlerini saatin yüzeyine sabitle" dedi Stale. Harry'yi oturma odasındaki uzun sırtlı koltuğa oturtmuş, kendisi de yanındaki tabureye geçmişti. Eski saat, dedektifin solgun ve kederli yüzünün yirmi santim önünde zincirin ucunda bir ileri bir geri sallanıyordu. Stale arkadaşını daha önce hiç bu vaziyette gördüğünü hatırlamıyordu. Harry'yle cenazeden beri görüşmediği için kendisini suçlu hissetti. Harry başkalarından kolayca yardım isteyebilen insanlardan değildi ve bunu yaptığında ortada büyük bir sorun var demekti.

"Güvende ve rahatsın" dedi Stale yavaşça. "Güvende ve rahat."

Harry hiç güvende ve rahat olmuş muydu acaba? Evet, olmuştu. Rakel'le birlikteyken hem kendisiyle, hem etrafıyla barışık birine dönüşmüştü. Kulağa ne kadar klişe gelse de kendisi için doğru kadını bulmuştu. Harry arada bir Stale'i Polis Koleji'nde ders vermeye çağırdığında Stale onun işinden ve öğrencilerinden gerçekten de memnun olduğu hissine kapılırdı.

Peki sonra ne olmuştu? Rakel onu sadece içkiye tekrar başladığı için mi terk edip evden atmıştı? Uzun süre alkolik olarak yaşamış ve sayısız kez dağılmış bir adamla evlendiğinizde bunu yeniden yapma ihtimalinin epey yüksek olduğunu bilirdiniz. Rakel Fauke gibi zeki ve gerçekçi bir kadın, sürülebilir bir arabayı sırf vuruğu var diye, sırf bir çukura girdi diye hurdaya çıkarır mıydı? Rakel'in başka biriyle tanıştığını ve Harry'den ayrılmak için alkol bağımlılığını bahane ettiğini ciddi ciddi düşünmüştü. Belki de planı yeni bir erkekle etrafta görünmeden önce Harry'nin bu ayrılığı kabullenene kadar ortalığın durulmasını beklemekti.

"Ondan geri saydığımda her rakamda daha derine inecek ve transa gireceksin."

Ingrid ilişkileri sona erdikten sonra Rakel'le öğle yemeğine çıkmıştı ama Rakel başka bir adamdan bahsetmemişti. Aksine, Ingrid eve döndüğünde Rakel'in üzgün ve yalnız göründüğünü söylemişti. Rakel'e bunu soracak kadar yakın arkadaş değillerdi fakat hayatına başka bir erkek girdiyse bile Rakel'in onu çoktan bıraktığını ve Harry'ye dönmenin yollarını aradığını düşündüğünü belirtmişti. Evet, Rakel böyle bir iddiayı destekleyecek tek kelime bile etmemiş olabilirdi; ama yine de Stale bir psikoloji profesörü olarak Ingrid'in insanları okuma konusunda ondan çok daha ileride olduğundan yüzde yüz emindi.

"Yedi, altı, beş, dört..."

Harry'nin gözkapakları yarı yarıya kapanmıştı ve irisleri soluk mavi yarımaylar gibi görünüyordu. İnsanların hipnoza olan yatkınlığı kişiden kişiye değişirdi. Sadece yüzde onu aşırı derecede kapalı olurdu, bazıları ise bu tür müdahalelere hiçbir şekilde tepki vermezdi. Stale'nin deneyimlerine göre hayal gücü geniş olanların yeni tecrübelere açık olduğu, yaratıcı alanlarda çalışanların ise en kolay hipnoz edilen kişiler olduğu düşünülebilirdi. Mühendislikle ilgili işler yapanlar daha zordu. Bu durumda, Harry Hole gibi çayını alıp hayallere dalmanın çok uzağındaki birinin çetin ceviz çıkacağını tahmin etmek zor değildi. Yine de ona daha önce en popüler kişilik testlerinden birini bile uygulamamasına rağmen Stale bir konuda Harry'nin çok yüksek puan alabileceğini biliyordu: hayal gücü konusunda.

Harry'nin nefesi uykudaymış gibi düzenliydi.

Stale Aune bir kez daha saydı.

Harry'nin transa girdiğinden artık şüphesi yoktu.

"Yerde yatıyorsun" dedi Stale yavaş ve sakince. "Rakel'le ikinizin evinin salonunda yerde yatıyorsun. Tepende kristal-

leri S harfi gibi dizilmiş kristal bir avize görüyorsun. Başka neler görüyorsun?"

Harry'nin dudakları kıpırdadı. Gözkapakları titredi. Sağ elinin ilk iki parmağı istemsiz bir seğirmeyle kasıldı. Dudakları yeniden kıpırdadı ama hiçbir ses çıkmadı. Başını öne ve arkaya sallayıp sırtını acı dolu bir ifadeyle koltuğa yapıştırdı. Ardından, nöbet geçiren biri gibi uzun bedeni iki güçlü şok dalgasıyla sarsıldı ve Harry gözlerini fal taşı gibi açarak önüne baktı.

"Harry?"

"Buradayım." Harry'nin sesi boğuk ve kalındı. "İşe yaramadı."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun." Harry ayağa kalktı. Sendeledi. Gözlerini sertçe kırpıp boşluğa dikti. "Eve gitmeliyim."

"Bir süre otursan iyi olur" dedi Stale. "Seansı düzgün sonlandırmazsan baş dönmesi ve şaşkınlık yaşayabilirsin."

"Sağ ol, Stale, gitmem lazım. İyi geceler."

"En kötü ihtimalle anksiyete, depresyon ve diğer hoş olmayan durumlara neden olabilir. Düzelene kadar biraz oturup bekleyelim, Harry."

O bunu söylerken Harry kapıya doğru yol almıştı bile. Stale tabureden kalktı ama hole vardığında evin kapısı çoktan kapanıyordu.

Harry arabasına gitmeyi başardı ve arkasında eğilip kustu. Sonra bir daha kustu. O gün yediği tek şey olan kahvaltısını henüz tam sindirememişken midesinden tamamen boşalttı. Doğruldu, elinin tersiyle ağzını sildi, ıslanan gözlerini kırptı ve arabanın kapısını açtı. Koltuğa oturup ön cama baktı.

Telefonunu çıkardı. Björn'ün ona verdiği numarayı aradı.

Birkaç saniyenin ardından uyku sersemi bir erkek sesi te-

lefonların ilk çıktığı dönemden kalma bir refleks ve alışkanlıkla soyadını mırıldandı.

"Uyandırdığım için üzgünüm, Freund. Yine ben, dedektif Harry Hole. İşleri acil hale getiren bir gelişme yaşandı. Rica etsem doğa kamerasından elde ettiğin ilk sonuçları senden alabilir miyim?"

Uzun bir esneme sesi duyuldu. "Henüz bitirmedim."

"İlk sonuçlar dememin sebebi bu, Freund. Şu anda her şey işime yarayabilir.

Harry iki boyutlu görüntülerin üç boyutlu incelemesini yapan uzmanın önce yanındaki kişiye bir şeyler fısıldadığını duydu.

"Eve giren adamın boyunu ve enini tespit etmek zor; çünkü kambur duruyor" dedi Freund. "Ama evden çıkan adamın dik durduğunu ve topuklu ayakkabı gibi bir şey giymediğini düşünürsek büyük bir olasılıkla, ki '*büyük bir olasılıkla*'nın burada altını çiziyorum, boyu bir doksanla bir doksan beş arasında görünüyor. Ayrıca tasarımına ve stop lambalarıyla arka farlarının arasındaki mesafeye bakarak arabanın da yine büyük bir olasılıkla Ford Escort olduğunu söyleyebilirim."

Harry derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Freund, öğrenmem gereken her şeyi öğrendim. Artık acele etmene gerek yok, dilediğin kadar ağırdan alabilirsin. Hatta incelemeyi bıraksan bile olur. Zarftaki cevap adresine hafıza kartını ve faturanı yollarsın."

"Bizzat sana mı yollayayım?"

"Öyle daha kolay olur. Daha ayrıntılı bir açıklamaya ihtiyaç duyarsak seninle haberleşiriz."

"Sen nasıl istersen, Hole."

Harry telefonu kapattı.

Üç boyutlu görüntü uzmanının söyledikleri Harry'nin bildiklerini doğrulamıştı sadece. Stale Aune'nin koltuğunda otururken her şeyi görmüştü. Artık her şeyi hatırlıyordu.

36

Beyaz Escort araba Berg'de durduğunda bulutlar bir şeyden kaçıyormuş gibi gökyüzünde hızla sürükleniyordu ama gece hâlâ biteceğini gösteren bir işarette bulunmuyordu.

Harry Hole alnını nemli ve buz gibi soğuk ön cama dayadı. Canı radyoyu, Stone Hard FM'i açmak, sesi en sona getirmek ve kafasını birkaç saniyeliğine boşaltmak istiyordu. Ama yapamazdı, düşünmeliydi.

Anlamakta güçlük çekiyordu. Bir anda hatırlaması değil. *hatırlamamayı*, bu anıyı zihninden atmayı başarmasıydı onu şaşırtan şey. Stale'nin evin salonu ve S şeklindeki avizeyle ilgili sözleri, Rakel'in adını telaffuz edişi gözlerini açmaya zorlamıştı adeta. Ve aniden hepsi birden aklına gelivermişti.

Geceydi, uyanmıştı. Doğruca tepesindeki kristal avizeye bakmıştı. Holmenkollveien'daki evin salonuna geri döndüğünü fark etmişti. Ama buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Işıklar Rakel'le ikisinin baş başa kaldıklarında yaptığı gibi kısılmıştı. Elinin ıslak, yapışkan bir şeyin üzerinde durduğunu hissetmişti. Elini kaldırmıştı. Kan mıydı bu? Ardından yana dönmüştü ve onun yüzünü izlemişti. Rakel uyuyor gibi görünmüyordu. Ya da boş gözlerle ona bakıyor gibi. Ya da bilincini kaybetmiş gibi. Daha çok bir ölüye benziyordu.

Harry bir kan birikintisinin içinde yatıyordu.

Herkesin yapacağı şeyi yaparak kolunu çimdiklemişti.

Tırnaklarını tüm gücüyle tenine batırırken acının bu görüntüyü gözünün önünden silmesini, uykusundan uyanmayı, derin bir oh çekip esnemeyi ve inanmadığı Tanrı'ya sadece kötü bir kâbus gördüğü için teşekkür etmeyi ummuştu.

Onu diriltmeye çalışmamıştı, o kadar çok ölü görmüştü ki artık çok geç olduğunu biliyordu. Görünüşe göre Rakel bıçaklanmıştı, hırkası kan içindeydi ve karnındaki kesiklerin etrafı daha da koyu renkti. Ama onu öldüren ensesindeki kesikti. Bu kadar etkili ve ölümcül bir yarayı ne yaptığını bilen biri açmış olmalıydı. Onun gibi.

Rakel'i o mu öldürmüştü?

Odaya göz gezdirip aksini ispat edecek deliller aramıştı. Odada başka kimse yoktu. Sadece o ve Rakel. Bir de kan. Doğru muydu yoksa?

Ayağa kalkmış ve sendeleyerek ön kapıya yürümüştü.

Kilitliydi. Evde başka biri olsaydı ve gitseydi kapıyı ancak bir anahtarla dışarıdan kilitleyebilirdi. Harry kanlı elini pantolonuna silip şifoniyerin çekmecesini açmıştı. İki anahtar takımı da oradaydı. Rakel'in anahtarları. Ve Schröder'de bir öğleden sonra Rakel'e verdiği kendi anahtarları. Her ne kadar bunu yapmayacağına söz verse de onu affedip eve geri alması için Rakel'in başının etini yemişti.

Bunların dışında tek bir anahtar takımı vardı ve o da Kuzey Kutbu'nun biraz güneyine, Lakselv'e gitmiş olan Oleg'deydi.

Etrafa bakınmıştı. Görmesi, anlaması, bir açıklama getirmesi gereken çok şey vardı. Sevdiği kadını öldürmüş müydü? Her şeyden çok değer verdiği şeyi yok mu etmişti? İlk sorudaki gibi ifade ettiğinde, yani Rakel'in adını fısıldadığında bunu yapması imkânsız görünüyordu. Ama diğeri, yani sahip olduğu her şeyi yok etme kısmı o kadar da imkânsız değildi. Tüm bildikleri, şimdiye dek edindiği tüm tecrübeler, ona gerçeklerin sezgilerden üstün olduğunu öğretmişti. Sezgiler tek

bir ezici gerçekle un ufak olabilen fikirler topluluğuydu sadece. Buradaki gerçek ise barizdi: İçeriden kilitlenmiş bir odada öldürdüğü eşiyle beraber olan reddedilmiş bir kocaydı o.

Ne yaptığını biliyordu. Dedektif kişiliğine bürünerek henüz hissedemediği ama durdurulamaz bir tren gibi yaklaştığını bildiği katlanılmaz bir acıya karşı kendini korumaya çalışıyordu. Rakel'in yerde ölü halde yattığı gerçeğini bir cinayet vakasına çevirmek için uğraşıyordu. Bunu becerebilirdi. Tıpkı, tek başına içmeye başlamadan önce, yaşamanın acısını o zamanlar ustalık derecesinde geliştirdiğini düşündüğü içki içme kabiliyetiyle bastırması gerektiğinde soluğu en yakın barda aldığı gibi. Bunu neden yapmayacaktı ki? Hayatınızın anlamı, yaşamanızın tek sebebi gözünüzün önünde kanlar içinde yatarken beynin içgüdülerle yönetilen bölümünün en mantıklı ve gerekli kararı verdiğine inanmanın nesi kötüydü? Size kaçış yolunu o gösterirdi. Bazen alkolle. Bazen de dedektiflikle.

Çünkü hâlâ kurtarılacak, hâlâ kurtarılması gereken biri vardı.

Harry hiçbir kişisel cezadan korkmadığının farkındaydı. Aksine cezalar, özellikle de ölüm, ona özgürlüğe kavuştuğunu hissettirecekti. Yanan bir gökdelenin yüzüncü katında etrafı alevlerle sarılıyken bir pencere bulmak gibi. İşlediği suç her ne kadar mantıksız ve delice gelse de bu cezayı hak ettiğini biliyordu.

Ama Oleg hak etmiyordu.

Oleg babasını, biyolojik olmayan ama gerçek babasını annesiyle aynı anda kaybetmeyi hak etmiyordu. Hayatındaki bu güzel hikâyenin, birbirini bu kadar seven iki insan tarafından büyütüldüğü hikâyenin, aşkın var olduğunun, var *olabileceğinin* tek başına ispatı niteliğindeki bu hikâyenin mahvolmasını da. Hem de ciddi bir ilişki yaşamanın, belki kendi ailesini kurmanın eşiğindeyken. Rakel ve Harry'nin bir-

kaç kez ayrıldığını görmüş olabilirdi ama birbirlerine âşık oldukları gerçeğine en yakından tanıklık eden de yine o olmuştu. Birbirleri için daima en iyisini istediklerini, dolayısıyla her seferinde tekrar bir araya geldiklerini en iyi o biliyordu. Bu fikri –hayır, fikir değil, *gerçeği*– Oleg'in elinden almak onu paramparça ederdi. Çünkü Rakel'i o öldürmüş olamazdı. Rakel'in şu anda yerde yattığı, ölümüne Harry'nin sebep olduğu su götürmez bir gerçekti ama reddedilen bir kocanın karısını öldürdüğü ortaya çıktığında insanın aklına istemsizce gelen tüm o çağrışımlar ve tahminler burada işlemiyordu. Onu bu yüzden öldürmüş olamazdı.

Olaylar zinciri her zaman ilk gördüğünüzde düşündüğünüzden daha karmaşık çıkardı ama cinayet sebepleri basit ve açık olurdu. Ve onun Rakel'i öldürmek için hiçbir sebebi, hiçbir isteği olmamıştı. Asla! İşte bu yüzden Oleg'in bu yalandan korunması gerekiyordu.

Harry etrafı temizlerken Rakel'e elinden geldiğince bakmamaya çalışmıştı. Bakarsa bunun sadece kararlılığına ket vuracağını, zaten görmesi gerekeni gördüğünü söylemişti kendisine. Burada yatan Rakel değil, ondan geriye kalan boş bir bedendi sadece. Harry bu temizliğin neyi içermesi gerektiğine dair adamakıllı bir fikir yürütemiyordu, başı dönüyordu ve boş bir çabayla o kritik anı hatırlamaya, Jealousy Bar'da yeterince kafayı bulması ve burada uyanması arasındaki saatlerin üzerine çöken sisi dağıtmaya çalışıyordu. Bir insan kendini gerçekte ne kadar tanırdı? Bardan çıkıp onu görmeye mi gitmişti? Rakel bu saçmalayan sarhoş adamla mutfakta dikilirken Oleg'e çıtlattığı şeyden vazgeçmiş, yani onunla tekrar beraber olamayacağını mı fark etmişti? Harry'ye kaldıramayacağı sözler mi söylemişti? Onu zıvanadan çıkaran şey bu mu olmuştu? Reddedilmenin duygusu, Rakel'in ona asla dönmeyeceği gerçeğinin kafasına bir balyoz gibi inmesi, aşkı kontrol edilemez bir nefrete çevirmiş olabilir miydi?

Bilmiyordu, hatırlamıyordu.

Tek hatırlayabildiği, uyandıktan sonra etrafı temizlerken aklında bir düşüncenin belirmeye başlamasıydı. Polisin bir numaralı şüphelisi olacağını biliyordu, burası barizdi. O yüzden onları yanıltmak, Oleg'i bu cinayetle ilgili yalandan kurtarmak, onun aşka olan hiç kirlenmemiş inancını korumak, bunca sene bir katili örnek aldığını sanmasını önlemek için başka birine ihtiyacı vardı. Bir paratonere. Onun yerine çarmıha gerilebilecek ikinci bir şüpheliye. Bir İsa'ya değil, ondan daha kötü bir günahkâra.

Harry ön camdan dışarı bakarken nefesinin bıraktığı buğu, aşağıdaki şehrin ışıklarını eriyormuş gibi gösteriyordu.

O gün gerçekten bunları mı düşünmüştü? Yoksa zihni marifetli bir sihirbaz gibi bu Oleg konusunu uydurmuş, aklına gelen ilk bahaneye tutunarak daha basit ve gerçek olan sebebi inkâr mı etmişti? Kaçmak istediğini? Cezadan kurtulmak. Bir yere saklanıp her şeyi unutmak. Çünkü bu anıyla yaşamak imkânsızdı ve vücutla beynin tek gerçek işlevi hayatta kalmaktı.

Sonuçta yaptığı bu olmuştu işte. Bastırmak. Evden çıktığı, katilin evin anahtarına sahip olduğu anlaşılmasın diye kapıyı kilitlemeden bıraktığı gerçeğini bastırmak. Ardından arabasına binmişti ve doğa kamerasının polis tarafından bulunursa onu ele verebileceğini hatırlamıştı. İnip onu sökmüştü. Hafıza kartını çıkartıp Ready Spor Kulübü'nün dışındaki çöp kovalarından birine atmıştı. Sonra da zihnindeki o dibe bastırılmış tortudan küçücük bir parça yüzeye çıkmış olmalı ki iyice yoğunlaştığı bir anda katilin olası dönüş yolunun haritasını çıkarmış ve hafıza kartını nereye atabileceğini bulmuştu. Milyonlarca olasılık varken Kaja'yla birlikte o benzinliğe gitmesini nasıl olmuştu da bir rastlantı gibi görebilmişti? Bu özgüven karşısında Kaja bile şaşkına dönmüştü.

Ama sonra Harry'nin bastırılmış hatıraları ona düşman

olmuş, onu alaşağı etmekle tehdit etmişti. Harry bir an bile tereddüt etmeden hafıza kartını Björn'e vermiş, böylece Finne gibi korkunç bir tecavüzcü, Bohr gibi bir katil, Ringdal gibi bir can düşmanı ya da her kimse, cezayı hak eden başka bir zanlı bulmayı amaçlayan titiz araştırması aleyhine dönmeye başlamıştı.

Harry'nin düşünceleri telefonunun çalmasıyla kesildi.

Arayan Alexandra'ydı.

Stale'le görüşmeye giderken Alexandra'ya uğrayıp ona üzerinde kan olan bir kulak çubuğu vermişti. Kanın cinayet silahı olduğu düşünülen bir silahtan, yani plakların arasında bulduğu bıçaktan alındığını ona söylememişti. Arabayı sürerken bıçağı neden *The Rainmakers* ile *Ramones*'un arasına koyduğunu fark etmişti. Çok basitti. Rakel.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Harry.

"Rakel'in kan grubuyla aynı" dedi Alexandra. "A."

En yaygını, diye düşündü Harry. Norveç halkının yüzde kırk sekizinin kan grubu A'ydı. Bir eşleşme olması neredeyse yazı-tura atmak gibiydi, dolayısıyla bir anlamı yoktu. Buna karşın, şimdi bir anlam da ifade ediyordu. Çünkü tıpkı Finne ve zarı gibi sonucu bu yazı-turanın belirlemesine karar vermişti.

"Tam DNA analizine gerek yok" dedi Harry. "Sağ ol. Hoşça kal."

Artık resme uymayan tek bir parça kalmıştı. Tek bir diğer olasılık. Harry'yi kurtarabilecek tek bir şey: cinayet saatinde başka bir yerde olduğunun kanıtı.

Peter Ringdal yatağında uyandığında saat sabahın onuydu.

Onu uyandıran çalar saat değildi; saati on bire kurmuştu. Yan evin havlayan köpeği, işe giden komşunun arabası, okula giden çocuklar ya da çöp arabası da değildi. Beyni tüm bu sesleri duymazdan gelmeyi öğrenmişti. Başka bir şeydi. Çığ-

lığa benzeyen gürültülü bir sesti ve sanki alt kattan gelmiş gibiydi.

Ringdal yataktan kalktı, üzerine bir tişörtle pantolon geçirip her gece komodinde duran tabancasını kaptı. Çıplak ayaklarına serin bir rüzgâr eserken sessizce merdivenden indi ve hole geldiğinde sesin kaynağını buldu. Yerde cam parçaları vardı. Birisi ön kapının yarım daire biçimindeki camını kırmıştı. Bodrum kapısı aralık duruyordu ama ışığı kapalıydı. Gelmişlerdi. O gün, bugündü.

Çığlık ya da o ses her neyse oturma odasından gelmişti sanki. Tabancayı önünde tutarak içeri kıvrıldı.

Daha o anda onu uyandıran sesin bağıran bir insana değil, parkeyi kazıyan bir koltuğun ayağına ait olduğunu anladı. Ağır koltuklardan biri yerinden oynatılmış, arkası ona dönük olacak şekilde geniş pencereye ve uydu heykelinin olduğu bahçeye doğru çevrilmişti. Koltuğun arkalığının üzerinde bir şapka duruyordu. Peter önce koltukta oturan adamın onu duymadığını düşündü; ama koltuğu onun geldiğini camdaki yansımadan görebileceği ve kendi yüzünün görünmeyeceği bir açıda çevirmiş olması da mümkündü. Peter Ringdal koltuğun arkasına nişan aldı. İki el omurganın aşağısına, iki el daha yukarıya, diye geçirdi içinden. Komşular silah seslerini duyardı. Cesetten gizlice kurtulması zor olurdu. Neden yaptığını açıklamak daha da zordu. Polise bunun bir nefsi müdafaa olduğunu, yerde cam kırıkları gördüğünü, canına kastedildiğini söyleyebilirdi.

Tetiği biraz daha bastırdı.

Neden bu kadar zordu? Koltuktaki kişinin yüzünü bile görmüyordu. Hatta orada biri bile oturmuyor olabilirdi, sadece bir şapka vardı.

"O sadece bir şapka" diye fısıldadı boğuk bir ses kulağına. "Ama başının arkasında hissettiğin şey gerçek bir tabanca. O yüzden silahını at ve kılını bile kıpırdatma, yoksa beynini

gerçek bir kurşunla dağıtırım. Sana tavsiyem, onu şu anda kendi iyiliğin için kullanman."

Ringdal arkasını dönmeden elini açtı ve tabancası tok bir sesle yere düştü.

"Ne istiyorsun, Hole?"

"Rakel'in bulaşık makinesindeki bardakta neden parmak izlerinin olduğunu bilmek istiyorum. Fularının neden holündeki çekmecede durduğunu. Ve bu kadının kim olduğunu."

Ringdal, arkasındaki adamın yüzünün önüne tuttuğu siyah beyaz fotoğrafa baktı. Bodrumdaki odasından alınan fotoğrafa. Onun, Peter Ringdal'ın öldürdüğü kadına. Öldürüp soğuk bir araba bagajına tıktığı ve orada yatarken resmini çektiği kadına.

37

Peter Ringdal acı içinde arabanın ön camından yoğun kara bakıyordu. Fazla bir şey göremese de ayağını gazdan çekmiyordu. Zaten cumartesi gecesi dağda, hele hele böyle bir havada fazla araç olmazdı.

İki saat önce Trondheim'dan yola çıkmıştı ve radyodaki hava durumundan öğrendiği kadarıyla E6 otoyolu kötü hava koşulları yüzünden trafiğe kapatılmadan önce Dovrefjell'den geçmesine izin verilen son araçlardan biri o olmuştu. Trondheim'da kalabileceği bir otel odası vardı ama yemek fikrine katlanamamıştı. Neden peki? Çünkü o eziğin tekiydi ve Norveç Judo Şampiyonası'nın tüysıklet kategorisindeki final maçını henüz yeni kaybetmişti. Kendini bu kadar gereksiz yere sabote etmek yerine daha iyi biri sporcuya yenilmeyi dilerdi. Maçın bitimine saniyeler kalmıştı, rakibinin bir *koka*'sına[20] karşın onun iki *yuko*'su[21] vardı ve tek yapması gereken bunu korumaktı. Üstelik maçın kontrolü de onday-dı, gerçekten! Ama sonra ne olduysa zafer konuşmasını hayal etmeye, orada yapmak için bir espri düşünmeye başlamış ve kısacık bir an için dikkatini kaybedince kendini birden havada uçarken bulmuştu. Sırtüstü düşmemeyi başarmıştı ama

20. Judoda en düşük puan. (ç.n.)

21. Judoda koka'dan daha değerli olan puan. (ç.n.)

rakibi yine de *waza-ari*[22] almış ve bu yüzden birkaç saniye sonra maç bittiğinde galip ilan edilmişti.

Peter direksiyona sertçe vurdu.

Daha sonra soyunma odasında kendisi için aldığı bir şişe şampanyayı açmıştı. Birisi yorumda bulununca yetişkinlerin final maçlarını pazar sabahı yerine cumartesi öğleden sonraya koymalarının amacının kutlama yapabilmek olduğunu söylemişti. Yoksa anlamı neydi ki? Şişenin yarısından fazlasını bitirdiğinde antrenörü içeri girmiş, şişeyi elinden kapmış ve kazansa da kaybetse de onu her etkinlikten sonra sarhoş görmekten bıktığını söylemişti. Peter de ondan çok daha kötü rakipleri yenmesini bile sağlayamayan bir antrenöre sahip olmaktan bıktığını belirtmişti. Antrenörü judonun "sakin güç" anlamına gelmesiyle ilgili o felsefi teranelere başlamış, Peter'ın boyun eğmeyi öğrenmesi, rakibine saygı göstermesi, alçakgönüllü olması ve kendini en iyi olarak görmemesi gerektiğini söylemişti. Sonuçta küçükler klasmanından çıkalı sadece iki sene olmuştu ve kibire kapılmak beraberinde düşüşü getirirdi. Peter ise cevap olarak judonun sahte bir alçakgönüllülük üzerine kurulduğunu iddia etmişti. Tüm mesele zayıf ve itaatkâr görünerek rakibini kandırmak, onu tuzağa doğru çekmek ve ağzını kocaman açan o güzel etobur bitkiler ya da yalancı bir kaltak gibi ona acımasızca saldırmaktı. Aptal ve yapmacık bir spordu bu. Peter Ringdal bıraktığını haykırarak soyunma odasından bir hışımla çıkmıştı sonra. Bunu kaçıncı kere yapıyordu?

Arabanın farları mart ayının sonu olmasına rağmen hâlâ bir buçuk metre yüksekliğindeki kar kümelerini aydınlatırken Peter bir virajı döndü. Yolun kenarına o kadar yakından gidiyordu ki daracık bir tünelin içinden geçtiğini hissetti.

Düzlüğe çıkınca acelesi olduğundan değil, öfkeli olduğun-

22. Judoda alınabilecek en yüksek ikinci puan. (ç.n.)

dan gaza bastı. Çünkü yemekte Tina'ya bir hamlede bulunmayı planlamıştı. Kızın da ona ilgi duyduğunu biliyordu. Ama sarı saçlı kız tüysiklet kategorisinde altın madalya kazanmıştı ve Norveçli bir kadın şampiyon asla bir kaybedenle, hele hele kendisinden yarım kafa kısa olan ve artık judo minderine serebileceğini bildiği bir erkekle beraber olmazdı. Evrimin işleyişi buydu.

Kar yağışı sihirli bir değnek dokunmuş gibi birden durmuştu ve kar kümelerinin arasında beyaz bir sayfanın üzerine karakalemle çizilmiş uzun bir çizgi gibi uzanan yola ayışığı vuruyordu. Fırtına öncesi sessizlik miydi bu? Ya da fırtınanın gözü? Tabii ki hayır. Bu tropik değil, tipik bir Norveç fırtınasıydı ve Norveç'te fırtınaların gözleri değil, yalnızca dişleri olurdu.

Peter hız göstergesine baktı. Üzerine çöken yorgunluğu hissedebiliyordu. Dün iktisat fakültesindeki derslerden sonra Trondheim'a gelmek için saatlerce direksiyon sallamış, bugün maçlar yapmış, üstüne şampanya içmişti. Kahretsin. Galibiyet konuşması için cidden birkaç komik laf bulmuştu ve aynen şöyle söyleyecekti...

İşte oradaydı. Tina. Uzun sarı saçları ve başının üzerinde parlak bir kırmızı yıldızla far ışıklarında tam önünde duruyor. onu karşılar gibi kollarını sallıyordu. Demek o da Peter'ı istiyordu! Peter gülümsedi. Çünkü bunu sadece kafasında uydurduğunu ve beyninin ona frene basmasını söylediğini fark etti. Bu Tina değil, diye düşündü. O olamazdı. Tina yemekte şampiyonlardan biriyle, muhtemelen bir ortasıkletle dans ediyordu şimdi. Ayağı fren pedalına gitti; çünkü Dovrefjell'de gecenin bu vakti yolun ortasında başında kırmızı bir yıldızla dikilen sarı saçlı kız onun hayali değil, düpedüz gerçekti.

Araba kıza çarptı.

Biri tavandan gelen iki kısa gümbürtü duyuldu ve kız gözden kayboldu.

Peter ayağını frenden çekti, göğsünü sıkan emniyet kemerini gevşetti ve yavaşça sürmeye devam etti. Aynaya bakmadı. Bakmak istemiyordu. Belki de hayal görmüştü? Ön camda Tina'nın çarptığı yerde gülü andıran büyük beyaz bir çatlak duruyordu şimdi. Tina ya da başka bir kız.

Arkada yerde yatan birinin olup olmadığını göremeyeceği bir dönemece vardı. Gözlerini ileri dikti ve birden frene asıldı. Kontrolünü kaybetmiş ya da sert rüzgâra kapılmış gibi duran bir araba, ön kısmı karların içine gömülü bir halde yolu yanlamasına kapatmıştı.

Peter nefesi düzelene kadar bekledi ve arabayı geri vitese aldı. Hızlandı, motorun söylendiğini duydu ama geri dönmeye niyeti yoktu, Oslo'ya gidecekti. Arka farların ışığında parlayan bir şey görünce durdu. Arabadan indi. Kırmızı yıldızdı bu. Daha doğrusu bir üçgen reflektör. Kız ise reflektörün hemen arkasında rüzgârlı asfaltta yatıyordu. Hareketsiz, biçimsiz bir bohça ya da üzerine sarı saçlı bir kafa takılmış bir odun çuvalı gibiydi. Pantolonunun ve montunun parçaları sökülmüştü. Peter dizlerinin üzerine çöktü. Rüzgârın uğultusu ayışığıyla aydınlanan kar kümelerinin üzerinde uğursuz bir melodi gibi yükselip alçalıyordu.

Kız ölmüştü. Harap bir haldeydi. Parçalanmıştı.

Peter Ringdal ayıldığını hissediyordu. Yirmi iki yıllık hayatında hiç olmadığı kadar ayıktı. Artık sona eren hayatında. Frene bastığında saatte 140'la, yani hız limitinin 60 kilometre üstünde gidiyordu ve kızın bedenindeki hasara bakarak aracın hangi hızda gittiğini büyük ihtimalle anlayacaklarını biliyordu. Ya da kızın asfalta ilk düştüğü yerle yattığı yer arasındaki kan izlerine bakarak. Zihni sanki daha somut olan gerçeklerden bu sayede kaçabilirmiş gibi kendi kendine bir tür hesaplamaya girişmişti. En büyük kusuru hızı değildi. Yeterince hızlı tepki verememesi değildi. Kötü havayı ve görüşünün zayıf olmasını mazeret gösterebilirdi. Asıl inkâr edemeye-

ceği ve ölçülebilir olan şey, kanındaki alkol oranıydı. Sarhoşken araba sürmesi. Bir tercihte bulunmuş ve o tercih bir insanı öldürmüştü. Hayır, *o* birini öldürmüştü. Peter Ringdal neden yaptığını bilmeyerek aynı cümleyi tekrar etti: *Ben* birini öldürdüm. Ve birinin zarar gördüğü her trafik kazasında olduğu gibi kanı mutlaka alkol ölçümü için test edilecekti.

Zihni yeniden hesaplamalar yapmaya başladı; engel olamıyordu.

Hesaplamalar bitince ayağa kalktı ve rüzgârlı ıssız manzaraya göz attı. Bir gün önce ters yönde giderken aynı arazi ne kadar da farklı gelmişti gözüne. Şimdiyse yabancı bir ülkedeki çölden neredeyse farkı yoktu. Güya hiçbir insanın görünmediği ancak her çukurda düşmanların saklanmış olabileceği bir çölden.

Geri geri giderek arabayı kızın yanına yanaştırdı, çantasından beyaz judo kıyafetini çıkardı ve arka koltuğa serdi. Ardından kızı kaldırmaya çalıştı. Eski bir Norveç judo şampiyonu olmasına rağmen kız ellerinden kayıyordu. Sonunda onu bir sırt çantası gibi taşıyıp arka koltuğa yerleştirdi. Kaloriferi sonuna kadar açtı ve kızın arabasına sürdü. Arabası Mazda'ydı. Anahtarlar kontakta duruyordu. Çekme halatını bağladı, Mazda'yı karların içinden çıkardı ve onu yolun düz kısmındaki kar yığınının yanına, diğer arabaların görüp zamanında fren yapabileceği bir noktaya park etti. Kendi arabasına gitti, U dönüşü yaptı ve tekrar Trondheim'a sürmeye başladı. İki kilometre sonra muhtemelen güzel havada düzlükte görülebilecek kulübelerden birine giden bir yolun sapağına vardı. Kara saplanmaktan korktuğu için yolda on metre ilerleyip arabayı durdurdu. Montunu ve kazağını çıkardı çünkü kaloriferden esen sıcak hava onu terletiyordu. Saate baktı. İçinde yüzde on iki oranında alkol olan bir şişe şampanyanın neredeyse tamamını içip sarhoş olmasının üzerinden üç saat geçmişti. Son birkaç senede bolca edindiği tec-

rübelerle hızlı bir hesap yaptı. Vücudundaki alkolün gramını kendi kilosuna bölüp 0,7 ile çarptı. Ve her saat için toplam rakamdan 0,15 çıkardı. Güvenli sınıra gelebilmek için bir üç saatin daha geçmesi gerekiyordu.

Kar yeniden başlamıştı. Arabanın dört bir yanını duvar gibi ören yoğun bir sağanak vardı.

Bir saat daha bekledi. Anayoldan kaplumbağa hızında bir araba geçti. Radyoda E6'nın kapatıldığı duyurulduğuna göre nereden geldiğini kestirmek güçtü.

Peter doğru zaman geldiğinde, yani kanı temizlendiğinde arayacağı acil servis numarasına baktı. Aynaya göz attı. İnsan öldüğünde dışkı kaçırmaz mıydı? Burnuna hiç koku gelmiyordu. Belki de kız Dovrefjell'de yola çıkmadan hemen önce tuvaletini yapmıştı. Kız için de, onun için de iyiydi bu. Esnedi. Uyuyakaldı.

Uyandığında hava hâlâ bozuk, hava hâlâ karanlıktı.

Saate baktı. Bir buçuk saat kadar uyumuştu. Numarayı aradı.

"Ben Peter Ringdal, Dovrefjell'de bir trafik kazasını bildirmek istiyorum."

En kısa zamanda orada olacaklarını söylediler.

Peter bir süre bekledi. Dombas tarafından geliyor olsalar bile varmaları en az bir saati bulurdu.

Sonra cesedi bagaja taşıdı ve anayola çıktı. Park edip bekledi. Bir saat geçti. Çantayı açıp Japonya'daki bir turnuvadan kazandığı Nikon fotoğraf makinesini çıkardı, fırtınanın ortasında arabadan indi ve bagajın kapağını açtı. Kızın küçük bedeni bagaja rahat rahat sığıyordu. Rüzgârın dindiği ve kar yağışının hafiflediği kısa anlarda fotoğraflar çekti. Mucizevi biçimde hiç hasar görmemiş olan saatinin resmini çekmeyi de ihmal etmedi. Ardından bagajı kapattı.

Neden çekmişti bu fotoğrafları?

Kızın uzun süredir arabanın içinde değil, bagajda durdu-

ğunu kanıtlamak için miydi? Yoksa ortada başka bir neden, henüz ne olduğunu çözmeyi başaramadığı bir fikir, fark edemediği bir his mi vardı?

Kar küreme aracının tepesinde deniz feneri gibi yanıp sönen ışıkları görünce kaloriferi tamamen kapattı. Ve hem kız, hem de kendisi için yaptığı hesapların tutmasını umdu.

Kar küreme aracının arkasından bir polis arabası ve ambulans da geldi. Sağlık görevlilerinin bagajdaki kızın öldüğünü tespit etmeleri uzun sürmedi.

"Dokunun" dedi Peter, elini kızın alnına koyarak. "Hâlâ sıcak."

Kadın polisin ona baktığını fark etti.

Sağlık görevlileri tarafından ambulansın içinde kan örneği alındıktan sonra polis arabasının arka koltuğuna binmesi istendi.

Kızın kar yığınının içinden fırlayıp arabaya nasıl çarptığını açıkladı.

"Daha çok siz ona çarpmış gibisiniz" dedi kadın polis, not tuttuğu defterinden başını kaldırmayarak.

Peter üçgen reflektörden, yolun virajlı kısmına saplanan arabadan, başka sürücüler çarpmasın diye onu oradan çektiğinden bahsetti.

Daha yaşlı olan polis onaylar gibi başını salladı. "Böyle bir durumda başkalarını düşünmeyi akıl edebilmen çok iyi, delikanlı."

Peter boğazında bir şey hissetti. Temizlemeye çalışınca bunun bir hıçkırık olduğunu anladı. Hıçkırığını yuttu.

"E6 altı saat önce kapatıldı" dedi kadın polis. "Bizi kıza çarptığınızda hemen aradıysanız bariyerlerden buraya gelmeniz epey uzun sürmüş olmalı."

"Yolu göremediğim için birkaç kez durmak zorunda kaldım" dedi Peter.

"Evet, gerçek bir bahar fırtınası" diye mırıldandı kadın polis.

Peter pencereden dışarı baktı. Rüzgâr azalmıştı ve kar yolu kaplamaya başlamıştı. Kızın yola düştüğü yere dair hiçbir iz bulamazlardı artık. Asfalttaki kanın üzerinden geçen lastik izleri ve dolayısıyla onları söz konusu saatte Dovrefjell'den geçen başka arabaları aramaya itecek bir ipucu kalmamıştı. Yolun düz bölümünde park etmiş bir araba gördüğünü, bunun kızın arabasıyla aynı araba olduğunu, ne var ki bunun Peter Ringdal'ın kıza çarptığını iddia ettiği saatten çok daha önce yaşandığını söyleyecek bir görgü tanığı da yoktu.

"Yani bu işten paçayı kurtardın" dedi Harry.

Peter Ringdal'ı kanepeye oturtmuş, kendisi ise yüksek sırtlı koltuğa bacaklarını açarak ters oturmuştu. Harry'nin sağ eli kucağındaydı ve hâlâ tabancayı tutuyordu.

Ringdal başıyla onayladı. "Kanımda alkol çıksa da sınırın üzerinde değildi. Kızın ailesi bana dava açtı ama aklandım."

Harry başını oynattı. Kaja'nın Ringdal'ın sabıka kaydıyla ve öğrenciyken dikkatsiz araba kullanmakla suçlandığı vakayla ilgili söylediklerini hatırladı.

"Şanslıymışsın" dedi soğuk bir sesle.

Ringdal başını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama yanılmışım."

"Öyle mi?"

"Tam üç sene uyumadım. Uyumadım derken, tek bir saat, tek bir dakika bile uyuyamamaktan bahsediyorum. O gece o düzlükte uyuduğum bir buçuk saat, benim son uykumdu. Ne yaptıysam fayda etmedi. Haplar beni sadece daha çok delirtip daha dengesiz biri yapıyordu; alkol de bunalıma ve öfkeye sebep oluyordu. Yakalanmaktan, Dovrefjell'den arabasıyla geçen o kişinin ortaya çıkmasından korktuğum için uyu-

yamadığımı sanıyordum. Ancak sorunun bu olmadığını anladığımda düzelebildim. İntihar etmeyi düşünüyordum ve bir psikoloğa gidiyordum. Ona içeriği aynı olan, yani başka birinin ölümüne sebep olduğum yalan bir hikâye anlattım. Bana bu hatayı telafi etmek için hiçbir şey yapmadığımı ve asıl sorunun bu olduğunu söyledi. Telafi etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Hap kullanmayı ve içki içmeyi bıraktım. Uyumaya başladım. Giderek iyileştim."

"Ne yaptın?"

"Seninle aynı şeyi, Harry. Ölümünden sorumlu olduğum insanın hayatına karşılık, masum insanların hayatını kurtarmaya çalıştım."

Harry kanepede oturan kısa siyah saçlı adama baktı.

"Hayatımı tek bir projeye adadım" dedi Ringdal, üzerine vuran güneş yüzünden oturma odasında keskin gölgeler oluşturan uydu heykeline bakarak. "Saçma ve gereksiz trafik kazalarıyla kimsenin hayatının kararmadığı bir geleceğe. Sadece kızın değil, kendi hayatımı da kastediyordum."

"Sürücüsüz arabalar."

"Vagonlar" diyerek onu düzeltti Ringdal. "Ayrıca sürücüsüz değiller, bilgisayardaki elektronik sinyaller gibi tek bir merkezden kontrol ediliyorlar. İsteseler de bir yere çarpamazlar çünkü hızlarını ve güzergâhlarını sürekli olarak diğer vagonların konumuna göre belirliyorlar. Her şey bir matrise ve fizik mantığına göre çalışıyor. Böylece insan sürücülerin ölümcül hataları sıfıra iniyor."

"Peki ölen kızın fotoğrafı?"

"Onu gözümün önünden hiç ayırmadım ki tüm bunları neden yaptığımı unutmayayım. Neden medyada alay konusu olmaya göz yumduğumu, neden yatırımcılardan fırça yediğimi, neden iflas ettiğimi, neden araba üreticileriyle başımı derde soktuğumu. Projeyi finanse edecek ve mühendislerle mimarlar tutup işe kaldığım yerden devam edecek kadar kâr

edebilmeyi umduğum bir bar işletmemin ve arta kalan vaktimde hâlâ gece yarılarına kadar çalışmamın sebebi de bu."

"Başını nasıl derde soktun?"

Ringdal omuz silkti. "Mesajı belli olan mektuplar aldım. Birkaç defa kapımda insanlar gördüm. Kanıt olarak kullanılacak şeyler değiller ama bana şunu aldırmaya yettiler." Başıyla halen yerde duran tabancayı işaret etti.

"Hımm. Anlaması güç şeyler anlatıyorsun, Ringdal. Sana neden inanayım?"

"Çünkü doğruyu söylüyorum."

"Bu ne zamandan beri bir gerekçe oldu?"

Ringdal kısacık güldü. "Bu söyleyeceğime de inanmayabilirsin ama arkamda kolun açık bir halde başıma tabanca tutarak aslında *seoi nage* için mükemmel bir pozisyonda duruyorsun. İsteseydim seni ne olduğunu bile anlamadan yere serip silahını alır, etkisiz hale getirebilirdim."

"O zaman neden yapmadın?"

Ringdal tekrar omuz silkti. "Bana fotoğrafı gösterdin."

"Yani?"

"Artık zamanı gelmişti."

"Neyin zamanı?"

"Konuşmanın. Gerçeği söylemenin. Tüm gerçeği."

"Peki. Devam etmek ister misin?"

"Ne?"

"Cinayetlerden birini itiraf ettin. Ötekini de itiraf etmeye ne dersin?"

"Neyi kastediyorsun?"

"Rakel'i."

Ringdal devekuşunu andıran bir hareketle başını birden geriye attı. "Rakel'i benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Bana hiç düşünmeden hemen bir açıklama yap. Rakel'in bir günden uzun süre bulaşık bekletmediği makinede mavi bir bardakta neden parmak izlerin bulundu ve polise neden

oraya gittiğini söylemedin? Ayrıca holündeki çekmecede bunun ne işi var?" Harry paltosundan Rakel'in kırmızı fularını çıkarıp havaya tuttu.

"Çok basit" dedi Ringdal. "İkisinin de açıklaması aynı."

"Neymiş o?"

"Öldürülmeden önceki günün sabahında buradaydı."

"Burada mı? Neden?"

"Çünkü davet ettim. Onu Jealousy'yi yönetmeye devam etmesi için ikna etmek istiyordum. Hatırladın mı?"

"Evet, bahsettiğini hatırlıyorum. Ama Rakel'in bu teklifle hiç ilgilenmediğini, o bara sadece benim yüzümden yardım ettiğini de biliyorum."

"Evet, geldiğinde o da bunu söyledi."

"O zaman asıl gelme sebebi neydi?"

"Onun da benimle görüşmek istediği bir konu vardı. O bardakları bana satmayı teklif etti. Anladığım kadarıyla Oslo'nun dışında küçük bir cam atölyesi işleten Suriyeli bir aile tarafından yapılmışlar. Rakel beni bunların mükemmel içki bardakları olduğuna ikna edebilmek için birini yanında örnek olarak getirmişti. Bana biraz ağır geldiler."

Harry, Peter Ringdal'ın bardağı eline alıp tarttığını hayal edebiliyordu. Sonra onu Rakel'e geri vermişti. Rakel de bardağı eve getirip bulaşık makinesine koymuştu. Kullanılmamıştı ama temiz de sayılmazdı.

"Ya fular?" diye sordu, cevabı tahmin etmesine rağmen.

"Giderken askıda unutmuş."

"Peki neden çekmeceye koydun?"

"Üzerinde Rakel'in parfümü vardı ve kız arkadaşımın koku duyusu güçlüdür. Ayrıca kıskançlığa aşırı meyilli biridir. O akşam bana uğrayacaktı. Onu aldattığımdan şüphelenmezse daha iyi vakit geçiririz diye düşündüm."

Harry sol elinin parmaklarını kolçağın üzerinde tıkırdattı. "Rakel'in buraya geldiğini kanıtlayabilir misin?"

"Hımm." Ringdal şakağını kaşıdı. "Henüz silmediysen şu anda oturduğun koltuğun kolçaklarında parmak izleri bulunabilir sanırım. Ya da mutfak masasında. Hayır, bir dakika! Kahve içtiği fincan var. Bulaşık makinesinde duruyor. Makineyi dolmadan asla çalıştırmam."

"Güzel" dedi Harry.

"Nittedal'daki atölyeyi görmeye de gittim. Güzel ürünler var. Bana o bardakların daha hafifini yapmayı teklif ettiler. Üzerlerinde Jealousy'nin logosu da olacak. İki yüz tane sipariş verdim."

"Son soru" dedi Harry. Bunun da cevabını biliyordu gerçi. "Rakel'in öldürülmeden bir buçuk gün önce buraya geldiğini polise neden söylemedin?"

"Cinayet soruşturmasına dahil olmamın getireceği sonuçlarla polisin bu bilgiden elde edebileceği yararı kafamda tarttım. Eski eşim kimseye haber vermeden apar topar Rusya'ya döndüğünde ve Oslo'da kendisi için kayıp ihbarında bulunulduğunda polis haliyle benden şüphelenmişti. Sonradan nerede olduğu ortaya çıktı ama seni temin ederim ki polisin radarına girmek hiç hoş bir tecrübe değildi. O yüzden, Rakel'in cinayetten bir buçuk gün önce ne yaptığı polis için bu kadar önemliyse telefonunun hareketlerini izleyebilir ve bu mahalleye geldiğini görüp parçaları bir araya getirebilirler diye düşündüm. Kısacası bu işi kendime değil, polise bıraktım. Bencilce olan seçeneği tercih ettim. Ama şimdi anlıyorum ki keşke her şeyi en baştan söyleseymişim."

Harry onu doğrular gibi başını salladı. Odaya çöken sessizlikte evin içinde bir yerden gelen saat sesini duydu ve buraya bir önceki gelişinde bu sesi nasıl fark edemediğini düşündü. Daha çok bir geri sayıma benziyordu. Az sonra bunun ne kadar doğru olduğunu anladı. Kafasının içinde bir saat vardı ve son saatlerini, son dakikalarını, son saniyelerini sayıyordu.

Ayağa kalkmak için tüm gücünü kullanması gerektiğini hissetti. Cüzdanını çıkardı. Açıp içine baktı. Beş yüz kronluk bir banknot çıkartıp masaya koydu.

"Ne için bu?"

"Kapındaki kırık cam için" dedi Harry.

"Sağ ol."

Harry gitmek için hole yöneldi. Sonra durdu, masaya döndü ve banknotun üzerindeki Sigrid Undset'in resmine düşünceli bir ifadeyle baktı. "Eee, para üstü alabilir miyim?"

Ringdal güldü. "Zaten beş yüzden aşağı tut..."

"Haklısın" dedi Harry ve parayı tekrar aldı. "O zaman sana borcum olsun. Jealousy Bar için iyi şanslar dilerim. Hoşça kal."

İnleyen köpeğin sesi kesilmişti ama tik tak sesi Harry yolda yürüdükçe daha da artıyordu.

38

Harry arabada oturuyordu. Dinliyordu.

Tik tak sesinin kendi kalp atışı olduğunu anlamıştı. Kalbinin Rakel'e ait olan yarısından geliyordu.

Bir yere koşturuyor gibi hızlıydı.

Ve bunu kendi kitaplığındaki kanlı bıçağı gördüğü andan beri yapıyordu.

Üzerinden on saat geçmişti ve beyni bu saatleri batan bir geminin güvertesinin altında bir oraya bir buraya savrulan, sular tavana doğru yükselirken kapalı kapılar ve çıkmaz delikler dışında bir şey bulamayan telaşlı bir fare gibi bir cevap, bir çıkış yolu, aklındaki tek açıklamanın yerine koyabileceği başka bir seçenek aramakla geçirmişti. Bu sırada kalbinin yarısı ise sanki neyin geleceğini biliyormuş gibi giderek hızlanıyordu. Ortalama insan ömründeki iki milyar kalp atışını tüketmek istiyorsa hızlanması gerektiğini biliyordu sanki. Çünkü Harry artık uyanmıştı. Uyanmıştı ve ölecekti.

O sabah, yani hipnozdan sonra ve Ringdal'ı görmeye gitmeden önce bir alt katındaki dairenin zilini çalmıştı. Geceleri tramvayda çalışan Gule, altında sadece baksırıyla kapıyı açmıştı ve erkenden uyandırılmaktan rahatsız olduysa bile bunu belli etmemişti. Gule, Harry üçüncü katta kendi dairesinde yaşarken henüz bu binada oturmuyordu, o yüzden Harry'yi tanıdığı da söylenemezdi. Burnunun tepesine

kondurduğu yuvarlak camlı, çelik çerçeveli gözlüğü yetmişler, seksenler ve doksanları sağ salim atlatarak retro mertebesine yükselmiş bir gözlük olmalıydı. Ne yaptığını kendisi de bilmeyen bir tutam saçı, kel olarak tanımlanmaktan korktuğunu gösteriyordu. Uydu mesajları gibi düzensiz, tonsuz bir sesle konuşuyordu. Gule polise tutanakta anlattıklarının doğru olduğunu söylemişti. O gece on bire çeyrek kala işten eve dönerken Harry'yi yatırıp merdivenden inen Björn Holm'la karşılaşmıştı. Gece üçte yatağına giderken Harry'nin üst kattaki evinden hâlâ bir ses gelmiyordu.

"O gece ne yapıyordun?" diye sormuştu Harry.

"*Broadchurch* izliyordum" demişti Gule. Harry bir tepki vermeyince eklemişti: "İngiliz yapımı bir televizyon dizisi. Suç konulu."

"Hımm. Geceleri çok fazla televizyon izler misin?"

"Evet, sanırım. Günlük rutinim çoğu insanınkinden biraz farklı. Gece geç saatlere kadar çalışıyorum ve işten sonra yatmam biraz zaman alıyor."

"Tramvay sürdükten sonra yatman mı zaman alıyor?"

"Evet. Ama her zaman üç gibi yatarım. Öğlen on birde de kalkarım. İnsan toplumdan tamamen kopmak da istemiyor."

"Buranın duvarları dediğin kadar ses geçiriyorsa ve geceleri televizyon izliyorsan nasıl oluyor da hemen üstünde oturmama ve bazı geceler merdivenden inip çıkmama rağmen dairenden hiç ses duymuyorum?"

"Çünkü ses çıkarmamaya dikkat ediyorum ve kulaklık takıyorum." Gule birkaç saniye duraksadıktan sonra "Bunda bir sorun mu var?" diye sormuştu.

"Söylesene" demişti Harry, "kulaklık takıyorsan dışarı çıktığımı nasıl duyacaktın?"

"Çünkü *Broadchurch* izliyordum" demişti Gule. Komşusunun diziyi bilmediğini hatırlayınca da "Gürültülü bir dizi değil" diye eklemişti.

Harry, Gule'u zor da olsa kulaklık takıp *Broadchurch* izlemeye ikna etmişti. Gule diziyi NRK'nin internet sayfasından açacaktı ve Harry'nin dairesinden ya da apartmandan ses duyup duymayacağına bakacaktı. Harry az sonra zile tekrar bastığında Gule kapıyı açmış ve ona deneye ne zaman başlayacaklarını sormuştu.

"Benim bir işim çıktı, bunu sonraya bırakalım" demişti Harry. Yataktan apartman kapısına yürüyüp tekrar geri geldiğini Gule'a söylememeye karar vermişti.

Harry panik atak hakkında çok bir şey bilmezdi. Ama hakkında duydukları şu anki hisleriyle epeyce örtüşüyordu. Çarpıntı, terleme, yerinde oturamama, son süratle duvara doğru giden kalbinin atışıyla birlikte dönüp duran düşünceler. Sonsuza dek olmasa da bir gün daha yaşamaya, dolayısıyla tekrar sonsuzluğa dair duyulan o gündelik basit istek. Tıpkı tekere yenik düşmemek için sürekli koşan ve tüm bunların bir tekerden, zamanın çoktan bitiş çizgisine vardığı ve geri sayarak sizi beklediği anlamsız bir yarıştan ibaret olduğunu anlamadan kalbi duruveren bir hamster gibi. Tik tak, tik tak...

Harry başını direksiyona vurdu.

Uykusundan uyanmıştı ve artık yalnızca gerçek vardı.

Suçluydu.

O gecenin karanlığında, o rüzgârlı yamaçta, koca bir boşluktan başka bir şey hatırlamadığına bakılırsa alkol ve kim bilir neyin etkisi altındayken olup bitmişti işte. Eve götürülüp yatağına yatırılmıştı. Björn gider gitmez yataktan kalkmıştı. Arabaya atlayıp doğa kamerasının kaydına göre saat 23.21'de Rakel'in evine varmıştı. Buraya kadar her şey tutarlıydı. Hâlâ o kadar sarhoştu ki kamburunu çıkarıp basamakları tırmanmış ve doğruca kilitsiz kapıdan içeri girmişti. Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmıştı ama Rakel ona düşünüp

taşındığını ve kararını verdiğini söylemişti: Harry'nin dönmesini istemiyordu. Yoksa onsuz yaşamak istemediği için içkinin verdiği delilikle daha kapıdan girmeden önce onu, sonra kendisini öldürmeyi kafasına koymuş muydu? Ardından da Rakel henüz onun bilmediği şeyi, yani Oleg'le konuştuğunu ve Harry'ye bir şans daha vermek istediğini açıklayamadan bıçağı saplamış mıydı? Bunu düşünmeye dayanamıyordu. Başını direksiyona bir daha vurdu ve alnındaki derinin yırtıldığını hissetti.

Kendini öldürmek. O zaman da bunu düşünüyor muydu? Rakel'in salonunun zemininde uyanmadan önceki saatler hâlâ koca bir boşluk olsa da suçlu olduğunu o anda fark etmiş ve bu gerçeği bastırmıştı. Derhal bir günah keçisi aramaya başlamıştı. Kendisi için değil, Oleg için. Şimdiyse günah keçisini ya da en azından adli bir hatanın kurbanı olmayı hak eden birini bulamadığına göre Harry'nin rolü artık bitmişti. Sahneyi terk edebilirdi. Sahneyi ve diğer her şeyi.

Kendini öldürmek. İlk kez düşündüğü bir şey değildi bu.

Bir cinayet dedektifi olarak sayısız kez cesetlerin başında dikilip kendilerini mi öldürdükleri yoksa birisi tarafından mı öldürüldüklerini çözmesi gerekmişti. Şüpheye düştüğü an çok az olmuştu. En vahşi ölüm biçimleri seçilmiş olsa, olay yerleri karmaşık ve kanlı görünse de çoğu intiharın kendine has bir basitliği ve yalnızlığı olurdu: bir karar, bir eylem, sıfır müdahale, çok az karışık adli tıp unsuru. Ayrıca olay yerleri sakin ve sessiz de olurdu. İntiharın işlendiği yer onunla konuşmadığı için değildi. Evet, konuşurlardı ama bir gürültü ve anlaşmazlık cümbüşü içinde değil. Sadece Harry'nin çok iyi ya da çok kötü günlerinde duyabildiği bir iç sesle. İşte bu ses ona daima intiharın bir ihtimal olduğunu düşündürürdü. Sahneden inme şekli. Batan gemideki farenin kaçış yolu.

Bu soruşturma süreçlerinin bazılarında Stale Aune ona en yaygın intihar sebepleri hakkında yol göstermişti. Dünyadan

öç almak ya da geride kalanları üzmek gibi çocuksu sebeplerden kendinden nefret etmeye, utanca, acıya, vicdan azabına, sevdiğini kaybetmeye ve intiharı bir rahatlık, bir avuntu olarak gören insanların "küçük" sebeplerine kadar. Esasen bir kaçış yolu aramayan ama opera ya da striptiz kulübü gibi hiç kullanmayacakları imkânların tümünü sunduğu için büyük şehirlerde yaşayan milyonlar gibi onun orada durduğunu bilen insanlar. Hayatta olmanın klostrofobisini uzaklaştırmanın bir yoluydu bu. Ama sonra içki, uyuşturucu, aşk acısı ya da parasal sorunların yol açtığı dengesiz bir anda, bir kadeh daha içmek ya da barmeni yumruklamak kadar özensiz bir fikir yürütmeyle bir karar alıp uygularlardı; çünkü avuntu o anda düşünebildikleri tek şeye dönüşürdü.

Evet, Harry intiharı düşünmüştü. Ama şimdiye dek asla tek düşüncesi bu olmamıştı. Endişe dolu olabilirdi ancak aklı gayet yerindeydi. Ve bu fikir acıya son vermenin bir yolu olmaktan daha fazlasıydı. Yaşamaya devam edecek olan başkalarını da hesaba katıyordu. Muhakemesini yapmıştı. Bir cinayet soruşturması birden çok amaca hizmet ederdi. Olaya kesinlik kazandırarak geride kalanlara ve toplumun geneline huzur getirmek bunlardan sadece biriydi. Tehlikeli bir insanı sokaklardan temizlemek, potansiyel suçlulara suçun cezasız kalmadığını göstererek düzeni korumak ya da halkın hiç konuşulmasa da duyduğu intikam arzusunu yerine getirmek gibi diğer amaçlar, fail öldüğünde geçersiz kalırdı. Diğer bir deyişle toplum, onlara en fazla ölü bir failin verileceğini düşündüğü soruşturmalara failin kayıplara karışabileceği soruşturmalardan daha az kaynak harcardı. Öyleyse Harry şu anda ortadan kaybolursa soruşturma Gule'un cinayet saatinde evde olduğunu doğruladığı ölü bir adam yerine diğer şeylere odaklanırdı. Açığa çıkabilecek ve okları düşük bir olasılıkla Harry'ye çevirebilecek tek şey, failin boyunun bir doksanı *geçebileceğini* ve arabasının Ford Escort *olabileceğini* id-

dia eden bir üç boyutlu görüntü uzmanıydı. Ama Harry şundan emindi ki bu bilgi ona sarsılmaz bir sadakatle bağlı olan ve bu uğurda bunca yıldır mesleki ahlak ilkelerini defalarca kez çiğnemiş olan Björn Holm'dan asla çıkmazdı. Harry şimdi ölürse bir mahkeme olmayacaktı. Belki Oleg bir süre basının ilgisinin çekerdi ama ne o, ne kız kardeşi Sis, ne Kaja, ne de Björn, Stale, Öystein veya telefonunda tek harfle kayıtlı olan bir başkası hayatının geri kalanını lekelenmiş olarak geçirirdi. Onlara yazdığı üç cümlelik mektubu bir saatte bitirebilmişti. Kelimelerin çok farklı anlamlara gelebileceğini düşündüğü için değil, intiharı katilin onun olduğu şüphesini artıracağı ve diğerlerine, yani polise, davayı kapatabilmek için ihtiyaçları olan cevabı vermeyi istediği içindi.

Size yaşatacağım acı için üzgünüm ama Rakel'i kaybetmeye ve onsuz yaşamaya dayanamıyorum. Her şey için teşekkür ederim. Sizi tanımak güzeldi. Harry.

Mektubu üç kez okumuştu. Ardından sigara paketini ve çakmağı çıkarmış, sigarayı yaktıktan sonra mektubu da yakmış ve klozete atıp sifonu çekmişti. Daha iyi bir çözüm vardı. Bir kazada ölmek. O yüzden arabasına binmiş ve son düğümü de çözüp kalan son umudunu tüketmek için Peter Ringdal'ın evine gitmişti.

Böylece artık hiçbir umudu kalmamıştı. Bir bakıma rahatlamış sayılırdı.

Düşüneceği son bir şey daha vardı. Her şeyi hatırlamak için son bir gayret göstermişti. Dün gece şimdiki gibi arabasında oturmuş, aşağısındaki şehre bakmıştı. Noktaları birleştirecek kadar aydınlık olan, karanlıkta parlayan ışıklarına. Şimdiyse resmin tamamını görebiliyordu. Mavi gökyüzünün altında uzanan şehre yeni günün keskin bahar güneşi vuruyordu.

Kalbi artık hızlı atmıyordu. Belki de geri sayım sıfıra yaklaşırken böyle hissediliyordu.

Harry debriyaja bastı, kontak anahtarını çevirdi ve vitese taktı.

39

287 numaralı otobandaydı.

Harry kuzeye gidiyordu.

Karla kaplı sırtlardan vuran güneş öyle parlaktı ki torpido gözünden güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Kalbi Oslo'dan ayrıldığından ve şehirden uzaklaşıp çok daha az aracın olduğu yollara çıktığından beri daha normal atıyordu. Bu sakinlik hali muhtemelen verdiği karar yüzündendi. Aslında şimdiden ölmüş sayılırdı, geriye sadece yapacak çok daha basit bir eylem kalmıştı. Jim Beam yüzünden de olabilirdi. Şehirden çıkmadan önce tek bir yerde, cebindeki Sigrid Undset'li banknotu verip karşılığında yarım litrelik bir şişe ve birkaç bozukluk aldığı Thereses Caddesi'ndeki içki dükkânında durmuştu. Bir molayı da Marienlyst'teki Shell istasyonunda vermiş, neredeyse bomboş olan benzin deposunun birazını para üstüyle doldurmuştu. Bu kadar benzine ihtiyacı bile yoktu aslında. Ama ne de olsa artık para bir işine yaramayacaktı. Yolcu koltuğunda tabancasının ve telefonunun yanında duran şişenin dörtte üçü bitmişti. Kaja'yı tekrar aramayı denemişti ama yine açmamıştı. Belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşünmeden edememişti.

Alkolün etkisini anlaması için burbonun yarısını bitirmesi gerekmişti ama şimdi hem birazdan olacak şeyin gerçekliğinden yeterince kopmuş, hem de masum birinin ölümüne sebep olmayacak kadar kendinde hissediyordu.

Yeşil yol.

İki gün önce kaza yerindeki polis memuru onlara çarpışmanın 287 numaralı otobanın neresinde gerçekleştiğini söylememişti ama çok da bir önemi yoktu. Yolun uzun süre düz devam eden herhangi bir kısmı işini görürdü.

Önünde bir kamyon gidiyordu.

Harry bir sonraki virajı bitirince hızlandı, kamyonu sollarken bunun bir TIR olduğunu gördü. Önüne geçti. Dikiz aynasına baktı. Yüksek kabinliydi.

Biraz daha gaza bastı ve hız sınırı 80 olmasına rağmen 120'nin üzerine çıktı. Birkaç kilometre sonra başka bir uzun düzlüğe geldi. Sonuna doğru sol tarafta bir cep fark etti. Sinyal verdi, yolun diğer tarafına geçip boş cebin içine girdi ve bir tuvaletle birkaç çöp kovasını geçtikten sonra tekrar güneye bakacak şekilde döndü. Yolun kenarına çekti ve motoru boşa alıp otobana baktı. Asfaltın üzerinde havanın titrediğini gördü. Sanki mart ayında Norveç'te bir vadide, sanki sağ tarafındaki bariyerlerin arkasında üstü buz tutmuş bir nehrin yakınında değildi de bir çölün ortasındaydı. Belki de alkolün ona oynadığı bir oyundu bu. Harry koltuktaki Jim Beam şişesine göz attı. Günışığı, içindeki altın rengi sıvıyı parıldatıyordu.

İçinden bir ses ona kendi canına kıymanın korkaklık olduğunu söylüyordu.

Mümkündü ama yine de cesaret isteyen bir şeydi.

Ve cesaretiniz yoksa onu 209,90 kron vererek bir şişenin içinde satın alabiliyordunuz.

Harry kapağı açtı, kalan burbonu kafasına dikti ve kapağı kapattı.

İşte olmuştu. Gerçeklikten yeterince kopmuştu. Cesurdu.

Ama en önemlisi de otopsisinde adı kötüye çıkmış bir ayyaş olarak kaza sırasında kanında o kadar fazla alkol olduğu tespit edilecekti ki arabanın hâkimiyetini kaybettiğini dü-

şünmek hiç kimse için zor olmayacaktı. Üstelik hiçbir intihar notu ya da Harry Hole'un kendini öldürmeyi planladığını gösteren bir ipucu da bulunamayacaktı. Ne intihar, ne şüphe, ne de bir eş katili yüzünden hak etmediği halde adı kirlenen insanlar olacaktı.

Artık onu görebiliyordu. Bir kilometre uzağındaydı. TIR...

Harry sol dikiz aynasını kontrol etti. Yolda ikisinden başka kimse yoktu. Vitesi bire aldı, debriyajı bıraktı ve yola çıktı. Hız göstergesine baktı. İntihar şüphesini doğurabileceği için çok hızlı gitmiyordu. Zaten kaza yerindeki polisin söylediklerine bakılırsa buna gerek de yoktu: Saatte seksen ya da doksan kilometre hızla giden bir araba TIR'la kafa kafaya çarpıştığında emniyet kemeri ve hava yastığı pek işe yaramıyordu. Öyle ki direksiyon arka koltuğun arkasına kadar geliyordu.

İbre doksana geldi.

Dört saniyede yüz, kırk saniyede bir kilometre. TIR aynı hızda gelmeye devam ederse yirmi saniyeden kısa bir sürede buluşacaklardı.

Beş yüz metre. On... dokuz...

Harry tek bir amaç dışında başka bir şey düşünmüyordu. O da TIR'a radyatörün ortasından çarpmaktı. Hâlâ arabanızla kendinizi ve diğerlerini öldürebildiğiniz bir çağda yaşadığı için minnettardı ama bu cenaze töreninde tabutta ondan başkası olmayacaktı. TIR'a hasar verecek ve şoföründe hayat boyu geçmeyecek yaralar, birbirini tekrar eden kâbuslar bırakacaktı belki. Ama seneler geçtikçe bu kâbusların sıklığının azalacağını ümit ediyordu. Çünkü hayaletler de ölürdü.

Dört yüz metre. Escort'u yolun diğer tarafına geçirdi. Şeridinden çıkmış gibi görünmeye çalıştı; böylece TIR şoförü polise ifade verirken aracın sürücüsünün kontrolünü kaybetmiş ya da direksiyon başında uyuyakalmış gibi göründüğünü söyleyecekti. Harry TIR kornasından yükselen uğultunun hem şiddetini hem tonunu artırdığını duydu. Doppler etki-

siydi bu. Ahenksizlik ve yaklaşan ölümün sesi bir bıçak gibi kulağına saplanıyordu. Titremesini bastırmak ve bu korkunç müzikten kurtulmak için Harry sağ elini radyoya uzattı ve sesini sonuna kadar açtı. İki yüz metre. Hoparlörler cızırdıyordu.

İleride daha fazlasını öğreneceğiz...

Harry bu ilahinin yavaş versiyonunu daha önce duymuştu. Kemanlar...

İleride sebebini anlayacağız...

TIR'ın önü giderek büyüyordu. Üç... iki...

Neşelen, kardeşim, ömrün aydınlık olsun.

Ne kadar doğruydu. Ne kadar... yanlış. Harry direksiyonu sağa kırdı.

Ford Escort TIR'ın sol ön köşesini teğet geçerek kendi şeridine döndü. Harry dosdoğru bariyerlere giderken fren yapıp direksiyonu sertçe sola çevirdi. Lastiklerin yol tutuşunu kaybettiğini, arabanın arkasının sağa savrulduğunu hissetti. Araba dönmeye başlayıp merkezkaç kuvveti onu koltuğuna yapıştırırken bunun sonunun iyi olmayacağını biliyordu. TIR'ın uzaklaşarak gözden kaybolduğunu gördükten sonra arabanın arkası bariyere çarptı ve Harry havalandı. Mavi, açık gökyüzü. Bir an için öldüğünü, hep dedikleri gibi insanın ölünce vücudundan ayrılıp cennete yükseldiğini sandı. Ne var ki yol aldığı cennet de ormanla kaplı yamaç, yol ve nehirle beraber dönüyordu. Güneş, mevsimleri anlatan hızlandırılmış bir film gibi yükselip alçalırken birden tuhaf bir sessizliğin içinde "Çok geçmeden hepsini anla..." diyen bir ses duyuldu ama yeni bir çarpışmayla cümle yarım kaldı.

Harry tekrar koltuğuna düştü ve tepesindeki gökyüzüne baktı. Artık dönmeyi bırakmıştı ama şimdi de dağılıp yeşilimsi bir tona bürünüyormuş gibi görünüyordu ve üzerine soluk, saydam bir perde örtülüyordu. Etraf kararıyor, aşağıya, yerin altına gömüldüğünü hissediyordu. Harry o anda tam

da ondan beklendiği gibi cennete değil, cehenneme gittiğini geçirdi aklından. Ardından bir hava saldırısı sığınağının kapısı kapanıyormuş gibi boğuk ve tok bir ses duydu. Araba düzeldi, sonra yavaşça önü kalkmaya başladı. Harry ne olduğunu anladı. Araba nehrin üzerinde durmuş, arka kısmı buz katmanını kırmıştı ve şimdi Harry suyun altına çekiliyordu. Buz ve sudan süzülen güneş ışınlarının aydınlattığı, taş ve çürük ağaç kalıntıları dışındaki her şeyin müzik eşliğinde dans edermiş gibi uykulu bir halde salındığı, tuhaf ve yeşil bir arazisi olan yabancı bir gezegene iniş yapıyordu sanki.

Araba akıntıya kapıldı ve yüzeye doğru yükselerek bir hava yastıklı tekne gibi yavaşça nehrin altında süzülmeye başladı. Buza vuran tavandan bir kazınma sesi geldi. Kapıların altından içeriye su akıyordu ve öyle soğuktu ki Harry'nin ayaklarını şimdiden uyuşturmuştu. Harry emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açılması için itti. Fakat yüzeyin sadece bir metre altında olmasına rağmen basınç buna izin vermedi. Pencereden çıkması gerekiyordu. Radyo ve farlar halen çalıştığına göre su yüzünden elektrik sistemi henüz kısa devre yapmamış demekti. Camı indirmek için düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. Elektrik yoktu ya da su basıncı yüzündendi. Su dizlerine kadar çıkmıştı. Arabanın tavanı artık buza sürtünmüyordu. Araba yükselmeyi durdurmuştu ve nehir yatağıyla su yüzeyi arasında duruyordu. Ön camı tekmeyle kırmalıydı. Koltukta geriye yaslandı ama yeterince yer yoktu. Bacakları çok uzundu ve alkolün hareketlerini miskinleştirdiğini, düşünmesini yavaşlattığını, vücut koordinasyonunu sakarlaştırdığını hissedebiliyordu. Eliyle koltuğun altını yokladı ve koltuğu geri itmeye yarayan kolu buldu. Üzerinde başka bir kol vardı; onu da indirerek koltuğu neredeyse yatar pozisyonda yatırdı. Aklına kısacık bir anı geldi. Koltuğu en son ayarladığı zamandan. En azından artık bacaklarını öne uzatabi-

liyordu. Su göğsüne ulaşmak üzereydi, soğukluğu ciğerlerini ve kalbini bir pençe gibi sıkıyordu. İki ayağıyla birden ön cama vurmak üzereyken araba bir şeye çarpınca dengesini kaybetti, yolcu koltuğuna doğru devrildi ve tekmesi cam yerine direksiyona geldi. Siktir! Araba yavaş bir valsle kendi etrafında dönerken Harry çarptığı kayanın süzülerek yanından geçtiğini gördü. Araba geri giderek dönmeye devam etti, başka bir kayaya tosladı ve tekrar düzeldi. Radyodaki şarkı aynı cümleyi tekrar denedi ama tam ortasında sessizliğe büründü. "Çok geçmeden hepsini anla..." Harry başını tavana kaldırıp derin bir nefes aldı, ardından suya girdi ve bir tekme daha atmak için yerini aldı. Bu kez camı tutturmayı başardı ama her yanı suyla kaplı olduğu için ayaklarının cama bir astronotun botlarının ayın yüzeyine basması kadar narin ve güçsüz bir şekilde vurduğunu hissetti.

Sürünerek koltuğa tırmandı, havaya ulaşabilmek için başını tavana bastırmak zorunda kaldı. İki kez derin nefes aldı. Araba durmuştu. Harry tekrar suyun altına eğildi ve ön camdan Escort'un çürük bir ağacın dallarına takıldığını gördü. Beyaz puantiyeli mavi bir elbise ona el sallıyordu. İçini bir panik duygusu kapladı. Harry elini yan pencereye vurdu, açmak için zorladı. Boşunaydı. Birden dalların ikisi koptu ve araba yanlamasına kayarak tekrar serbest kaldı. Garip biçimde yanmaya devam eden farların ışığı nehrin yatağını aydınlatıp kıyıya doğru uzanıyordu. Araba daha da hızlı sürüklenmeden önce Harry kıyıda bir bira şişesinin ya da camdan yapılmış başka bir şeyin ışıltısını gördü. Daha fazla havaya ihtiyacı vardı. Ama su o kadar yükselmişti ki Harry ağzını kapatıp burnunu tavana yapıştırarak burun deliklerinden nefes almak zorunda kaldı. Farlar söndü. Görüş açısına suyun yüzeyinde sallanan bir cisim girdi. İçi boş, kapağı kapalı Jim Beam şişesiydi bu. Sanki Harry'yi uzun zaman önce kurtaran bir numarayı ona yeniden hatırlatmak istiyordu.

Gerçi artık bunun da bir önemi yoktu; teslim olmak ona az da olsa bir huzur verecekken şişedeki hava ona yalnızca birkaç saniyelik daha acı dolu bir umut yaşatırdı, hepsi bu.

Harry gözlerini yumdu. Ve bir klişe gerçek olarak hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti.

Çocukken kaybolduğu ve büyükbabasının Romsdalen'deki çiftliğinin sadece birkaç taş atımlık mesafesinde dehşet içinde ormanda koşturduğu gün. İlk kız arkadaşıyla kızın evi boşken anne babasının yatağında yatması, açık duran balkon kapısı, dalgalanan perdeler, odaya güneş vururken kızın ondan kendisine göz kulak olmasını istemesi. Harry'nin "evet" diye fısıldaması ve altı ay sonra onun intihar mektubunu okuması. Sidney'deki cinayet vakası, orada da kaybolduğunu gösteren kuzeye giden güneş. Bangkok'ta havuza dalan tek kollu kız, suyu bıçak gibi kesen vücudu, asimetri ve tahribatın kendine özgü güzelliği. Nordmarka'da sadece Oleg, Rakel ve o, üçünün yaptığı uzun yürüyüş. Deklanşörü beklerken kameraya gülümseyen Rakel'in yüzüne vuran sonbahar güneşi. Rakel'in Harry'nin ona baktığını fark edince yüzünü ona dönüp ağzı kulaklarında gülümsemesi, ışık dengelenince bu kez onun güneş gibi parlaması ve gözlerini birbirlerinden ayıramayıp yeni bir resim çektirmek zorunda kalmaları.

Denge...

Harry gözlerini tekrar açtı.

Su daha fazla yükselmemişti.

Basınç nihayet dengelenmişti. Fiziğin temel ve karmaşık kuralları tavanın ve su yüzeyinin altındaki incecik hava katmanının yok olmasına izin vermiyordu. En azından şimdilik.

Ve tünelin ucunda gerçekten ışık vardı.

Arka pencerenin dışarısında, arabanın geldiği yerde rengin giderek koyu yeşile döndüğünü görüyordu; fakat önündeki renk giderek açılıyordu. Bu da demek oluyor ki nehrin ilerisi buzla kaplı değildi ya da daha sığdı. Belki de ikisi bir-

den. Basınç da dengelenmişse arabanın kapısını açabilecekti. Harry suya dalıp bir daha deneyecekti ki hâlâ buzun altında olduğunu fark etti. Arabanın içinde nehrin sığ ve buzsuz bölümüne varana kadar yetecek hava olduğuna bakılırsa bu saatten sonra boğulması çok saçma olurdu. Üstelik artık oraya ulaşmasına az kalmıştı. Araba daha hızlı sürükleniyordu ve ışık giderek aydınlanıyordu.

Asılacak adam suda boğulmaz.

Bu atasözünün neden durduk yere aklına geldiğini bilmiyordu.

Ya da neden mavi elbiseyi düşündüğünü.

Ya da Roar Bohr'u.

Bir ses yaklaşıyordu.

Roar Bohr. Mavi elbise. Küçük kız kardeş. Norafossen. Yirmi metre. Kayalara çakılmak.

Nihayet ışığa kavuştuğunda sular önünde beyaz bir baloncuk duvarına, ses ise yükselerek bir gümbürtüye dönüştü. Harry altını yokladı, koltuğun sırtlığına sımsıkı tutundu, derin bir nefes aldı ve araba öne doğru devrilirken suyun içine daldı. Ön camın ilerisinde, çağlayan beyaz suların beyaz bir hiçliğin içinde parçalandığı yerde siyah bir şeye bakıyordu.

III

40

Dagny Jensen dışarı bakıyordu. Sabah bekçi evinin üzerine vururken okul gününün sonuna doğru öğretmenler odasının hemen aşağısına kayan günışığının aydınlattığı dikdörtgenden okul bahçesini izliyordu. Asfaltın üzerinde bir kuyruksallayan kuşu zıplıyordu. Büyük meşe ağacı tomurcuk açmıştı. Aniden her yerde tomurcuklar fark etmesini sağlayan şey neydi? Öğrencilerin kamburlarını çıkararak İngilizce alıştırmasına gömüldüğü, sessizliğin sadece ritmik kalem sesleriyle bozulduğu sınıfa göz gezdirdi. Bu aslında onların ev ödeviydi ama Dagny'nin karnı o kadar ağrımıştı ki dört gözle beklediği şeyi yapacak kadar iyi hissetmemişti. Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre*'ini işlemeyi. Bir zamanlar öğretmenlik yapmış, zekâsına saygı duymadığı statü sahibi bir adamla evlenmektense özgür bir hayatı tercih ederek Viktorya İngilteresi'nde akla bile gelmeyen bir fikri gerçekleştirmiş Charlotte'tan bahsedecekti onlara. Mürebbiye olarak çalıştığı konağın kaba saba ve insan sevmeyen efendisi Bay Rochester'a âşık olan öksüz Jane Eyre'i anlatacaktı. Birbirlerine aşklarını ilan etmelerini ama Jane'in tam da evlenmek üzerelerken Bay Rochester'ın hâlâ karısına bağlı olduğunu anlamasını. Jane'in evden ayrılıp ona âşık olan başka bir adamla görüşmesini ama onun Bay Rochester'ın vasat bir yedeğinden ibaret olduğunu bilmesini. Ve Bayan Rochester'ın öldürüldüğü, bu sayede Jane

ve Bay Rochester'ın nihayet tekrar kavuştuğu trajik ve mutlu sonu. Konağı küle çeviren yangın yüzünden kötürüm kalan Bay Rochester'ın "Ben çirkin miyim, Jane?" diye sorduğu ve Jane'in "Evet, efendim; zaten oldum olası çirkindiniz" dediği meşhur konuşmayı da es geçmeyecekti.

Ve en sonunda da Jane'in çocuklarını doğurduğu o gözleri yaşartan bölüme geleceklerdi.

Dagny karnına yeni bir sancı saplanınca alnından ter boşandığını hissetti. Sancılar son birkaç gündür bir gelip bir gidiyordu ve kullandığı mide ilaçları fayda etmiyordu. Doktoruna görünmek için haftaya randevu almıştı ancak bir hafta boyunca bu sancılarla yaşama düşüncesi canını sıkıyordu.

"Ben birkaç dakikaya geliyorum" diyerek ayağa kalktı.

Öğrencilerden birkaçı başını kaldırıp kafasını salladı ve okul ödevlerine geri döndü. Çalışkan, iyi çocuklardı. Birkaçı gerçekten yetenekliydi. Dagny bazen günün birinde, öğretmenlikten emekli olduktan sonra, içlerinden birinin –biri bile yeterdi çünkü– teşekkür etmek için onu aramasının hayalini kurardı. Onlara kelimeler, dilbilgisi ve dil dünyasının temel bilgileri dışında koca bir dünya gösterdiği için hocasına teşekkür ettiğini düşlerdi. İngilizce dersleri sırasındaki bir andan ilham alan tek bir öğrencisi. Onu kendi başına bir şeyler yaratmaya teşvik eden tek bir andan.

Dagny sınıfın dışındaki koridora çıkınca bir polis memuru sandalyesinden kalktı ve onun peşinden gitti. Adı Ralf'ti ve koruma nöbetini Kari Beal'dan devralmıştı.

"Tuvalet" dedi Dagny.

Katrine Bratt, Svein Finne'nin Dagny için bir tehdit olduğunu düşündükleri müddetçe ona yanında daima bir koruma olacağının sözünü vermişti. Ama asıl gerçekten ikisi de bahsetmemişti: Önemli olan Finne'nin ne kadar süre serbest gezeceği ya da yaşayacağı değil, Bratt'ın bütçesinin veya Dagny'nin sabrının buna ne kadar dayanacağıydı.

Dersler sırasında okul koridorları, teneffüslerdeki çılgın koşturmacaların arasında dinlenir gibi alabildiğine sessizdi. Tamı tamına her on yedi senede bir düzenli olarak Michigan Gölü'nün çevresine akın eden ağustosböcekleri gibi. Orada yaşayan amcası onu bir sonraki akına davet etmiş ve bu deneyimi hem milyarlarca böceğin yaptığı müziği dinleyerek, hem de onların tadına bakarak yaşaması gerektiğini söylemişti. Dediğine göre ağustosböcekleri karides ve diğer kabuklularla akrabaydı ve Norveç'i ziyarete geldiğinde karides yerlerken ağustosböceklerinin de böyle yendiğini anlatmıştı: sert kabuğundan sıkıca tutup, kafasını ve ayaklarını koparıp içindeki bol proteinli eti çıkartarak. Bunu öğrenmek Dagny'nin hiç de iştahını açmamıştı ve o günden beri Amerikalıların hiçbir davetini ciddiye almıyordu. Özellikle de –yanlış hesaplamadıysa– 2024 yılıyla ilgili olanları.

"Ben burada bekliyorum" dedi polis, kadınlar tuvaletinin dışında durarak.

Dagny içeri yürüdü. Boştu. Sekiz kabinin sonuncusuna girdi.

Pantolonunu ve külodunu sıyırıp klozete oturdu, öne eğildi ve kapıyı kilitlemek için itti. Kapının tamamen kapandığını fark etti. Başını kaldırdı.

Kapıyla kapı çerçevesi arasından bir el uzanıyordu. Dört iri parmağın birinde yılan biçiminde bir yüzük takılıydı. Avuç kısmında ise Dagny bir deliğin kenarını görebiliyordu.

Dagny derin bir nefes almaya ancak fırsat bulmuştu ki kapı sertçe açıldı ve Finne'nin eli öne doğru atılıp onu boğazından yakaladı. Finne yılana benzeyen bıçağını havaya kaldırdı ve kulağının dibinde fısıldayarak şunu söyledi:

"Eee, Dagny? Sabah bulantılarından ne haber? Karın ağrıları? Sık tuvalete çıkma? Hassaslaşan göğüsler?"

Dagny gözlerini kapadı.

Finne "Birazdan göreceğiz" dedi. Önünde diz çöktü, elini

boğazından çekmeden bıçağı montunun içindeki bir kına koydu ve cebinden kalemi andıran bir şey çıkarıp Dagny'nin bacaklarının arasına soktu. Dagny nesnenin ona dokunmasını, içine girmesini bekledi ama olmadı.

"Şimdi uslu bir kız ol ve babacığın için işe bakalım, tamam mı?"

Dagny yutkundu.

"Sorun mu var? Buraya bu yüzden gelmedin mi?"

Dagny söyleneneni yapmak istedi ama tüm vücut fonksiyonları sanki birden durmuştu, boğazını sıkmayı bıraksa bağırabileceğinden bile emin değildi.

"Üçe kadar saymayı bitirmeden önce işemezsen bıçağı önce sana, sonra koridorda dikilen o aptala saplarım." Fısıltılı sesi ağzından çıkan her kelimeyi, hatta her heceyi müstehcen kılıyordu. Dagny denedi. Gerçekten denedi.

"Bir" diye fısıldadı Finne. "İki. Üç... İşte bu kadar! Akıllı kız..."

Dagny önce porselene çarpan damlaların, ardından sıvının sesini duydu.

Finne elini çekip kalemi kendisine tuttu ve yere koydu. Elini duvara asılı olan tuvalet kâğıdı rulosuna sildi.

"İki dakika sonra hamile olup olmadığını öğreneceğiz" dedi. "Sence de muhteşem değil mi, hayatım? Böyle kalemler eskiden yoktu, bundan önceki serbest kalışımda böyle şeyleri hayal bile edemiyorduk. Kim bilir gelecekte ne harika şeyler çıkacak, düşünsene? Bu dünyaya çocuk getirmek istemeyelim de ne yapalım?"

Dagny gözlerini yumdu. İki dakika. Ya sonrası?

Dışarıdan gelen sesler duydu. Kısa bir konuşmanın ardından kapı açıldı, öğretmeninden tuvalete gitmek için izin alan bir kız çocuğu koşarak koridora en yakın kabine girdi, işini bitirip ellerini yıkadı ve yine koşarak çıktı.

Finne derin bir iç çekerek kaleme baktı. "Bir artı işare-

ti görmek istiyordum, Dagny; ama maalesef eksi çıktı. Bu da demek oluyor ki..."

Önünde ayağa kalktı, boşta duran eliyle pantolonunu çözmeye başladı. Dagny başını geri attı ve boğazına yapışan diğer elden kurtuldu.

"Regl oldum" dedi.

Finne başını eğerek ona baktı. Yüzü gölgede kalıyordu. Ve kabine gölgesi vuruyordu. Tüm varlığının gölgesi güneşin önünde daireler çizen yırtıcı bir kuş gibi vuruyordu. Bıçağını yeniden kınından çekti. Dagny kapının gıcırdadığını ve polisin sesini duydu:

"Her şey yolunda mı, Dagny?"

Finne bıçağını istediğini yaptırabildiği sihirli bir değnek gibi Dagny'ye doğrulttu.

"Birazdan çıkıyorum" dedi Dagny, gözlerini Finne'ninkilerden ayırmayarak.

Ayağa kalktı, külodunu ve pantolonunu çekti. O kadar yakınında duruyordu ki terinin ve başka bir şeyin daha kokusunu soluyordu. Mide bulandıran pis bir şeyin. Hastalığın. Acının.

Finne "Geri geleceğim" diyerek ona kapıyı açtı.

Dagny koşmadı ama hızlı adımlarla diğer kabinleri ve lavaboları geçip koridora çıktı. Kapıyı arkasından kapattı. "O içeride."

"Ne?"

"Svein Finne. Bıçağı var."

Polis memuru ona bir süre bakakaldıktan sonra kalçasındaki kılıfı çözdü ve tabancasını çekti. Boştaki eliyle kulağına bir kulaklık yerleştirdi ve göğsüne takılı olan telsizi çıkardı.

"01" dedi. "Desteğe ihtiyacım var."

"Kaçıyor" dedi Dagny. "Onu yakalamalısın."

Polis ona baktı. Asıl görevinin saldırı değil, onu korumak olduğunu açıklayacakmış gibi ağzını açtı.

"Yoksa geri gelecek" dedi Dagny.

Belki Dagny'nin sesindeki ton, belki de yüzündeki ifade yüzünden polis sustu. Kapıya doğru bir adım attı, tabancasını iki eliyle birden yere doğrultup başını uzattı, birkaç saniye dinledi. Ardından kapıyı iterek açtı. "Polis! Ellerini başının üzerine koy!" Ve tuvalete girerek gözden kayboldu.

Dagny bekledi.

Kabin kapılarının sertçe açıldığını duydu.

Sekizinin birden.

Polis dışarı çıktı.

Dagny titrek bir nefes aldı. "Kuş olup uçtu mu?"

"Kim bilir nasıl?" dedi polis, elini yeniden telsizine uzatarak. "Çıplak duvardan tırmanıp tavanın oradaki pencereden çıkmış olmalı."

"Uçtu" diye tekrarladı Dagny, polis memuru 01'e, yani merkeze bir anons daha geçecekken.

"Ne?"

"Tırmanmadı. *Uçtu.*"

41

Kripos dedektifi Sung-min Larsen "Yirmi metre demiştin, değil mi?" diye sordu.

Norafossen'in tepesine, suyun taşkınca döküldüğü yere gözünü dikti. Batıya esen rüzgârın nehir kıyısına dek taşıdığı su serpintisinden ıslanan yüzünü sildi. Çağlayanın gürültüsü, nehre varmak için güçlükle indikleri yamacın tepesinden geçen araba seslerini bastırıyordu.

"Yirmi metre" diyerek onu doğruladı polis memuru. Buldoğa benzeyen bir yüzü vardı ve kendisini Sigdal Şerif Bürosu'ndan Jan olarak tanıtmıştı. "Düşmesi sadece birkaç saniye sürer ama yere çarpana kadar saatte yetmiş kilometre hıza çıkarsınız. Kurtulmak için hiç şansınız yoktur." Şişkin gövdesinden çıkan kısa kollarından birini büzülüp hurdaya dönmüş beyaz Ford Escort'a doğru tuttu. Araba, suyun aşındırarak ve dört yana sıçrayarak düzleştirdiği büyük siyah bir kayanın üzerine konmuştu. Bir sanat enstalasyonu gibi, diye geçirdi aklından Sung-min Larsen. Lord, Marquez ve Michel'in Teksas, Amarillo'daki çölde yarısı toprağa gömülü on Cadillac'la yaptıkları çalışmanın taklidi gibi. On dört yaşındayken babasıyla oradan geçmişti. Babası bir pilottu ve iddia ettiğine göre düşmandan çok pilotu için tehlikeli olan Starfighter'ı uçurmayı öğrendiği bu harika ülkeyi oğluna da göstermek istemişti. Bu espriyi yolculuk boyunca tek-

rarlayıp durmuştu. Tabii öksürük nöbetlerinden fırsat kaldıkça. Akciğer kanseriydi.

"Ne olduğu çok belli" dedi Sigdal'lı Jan, polis kepini başının arkasına çekerek. "Sürücü ön camdan fırlamış, kayalara çarpmış ve anında ölmüştür. Cesedi nehrin aşağısına sürüklenmiştir. Su seviyesi şu sıralar o kadar yüksek ki muhtemelen Solevatn'a gidene kadar durmamıştır. Orasının buzu hâlâ çözülmediği için de bir süre hiçbir iz bulamayız."

"TIR şoförü ne söyledi?" diye sordu Sung-min Larsen.

"Escort'un kendi şeridinden çıktığını, sürücünün muhtemelen o sırada torpido gözünde bir şey aradığını, sonra durumu fark edip tam zamanında yolun sağ tarafına geri döndüğünü söyledi. Her şey o kadar hızlı gelişmiş ki ne olduğunu tam olarak anlamamış ama dikiz aynasına baktığında arabayı görememiş. Yol düz olduğu için arabayı görememesi tuhaf gelmiş. O yüzden durup bizi aramış. Asfaltta lastik parçaları, bariyerde beyaz boya izi ve Escort'un nehre girdiği yerdeki buzda delik var."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Larsen. Sert bir rüzgâr esince üzerinde Pan-Am logosu bulunan kravat iğnesiyle tutturmuş olmasına rağmen elini ister istemez kravatına götürdü. "Sürücü hatası mı yoksa intihar girişimi mi?"

"Girişim mi? Yaşadığını hiç sanmıyorum."

"Sence TIR'ın üzerine sürmek istemiş ama son anda cesareti mi kırılmış?"

Polis memuru dizlerine kadar çıkan çizmelerini çamur ve kar karışımına vurdu. Sung-min Larsen'in yeni boyanmış Loake pabuçlarına baktı. Başını iki yana salladı. "Genellikle böyle bir şey yapmazlar."

"*Yapmazlar mı*? Kim onlar?"

"Buraya, yeşil yola gelenler. Kararlarını çoktan vermiş olurlar. Nasıl desem..." Derin bir nefes aldı. "Motiveler."

Larsen arkalarında bir dalın kırıldığını duydu ve arkasını

dönünce yokuştan ağaçlara tutunarak inen Cinayet Masası Şefi Katrine Bratt'ı gördü. Katrine yanlarına varınca ellerini siyah kotuna sildi. Sung-min'in bakışları arasında yeni kuruladığı elini bölge polisine uzatıp kendini tanıttı.

Yüzü solgundu. Makyajı yeniydi. Bunun anlamı Oslo'dan gelirken yolda ağlamış olması ve arabadan inmeden makyajını tazelemesi miydi? Sonuçta Harry Hole'u yakından tanıyordu.

"Cesedi bulabildiniz mi?" diye sordu ve Sigdal'lı Jan başını iki yana sallayınca onu başıyla onayladı. Sung-min'in tahminine göre ikinci sorusu Hole'un yaşama ihtimaliyle ilgili olacaktı.

"O halde ölüp ölmediğini aslında *bilmiyoruz*, değil mi?"

Jan derin bir iç çekti ve yine o acıklı yüz ifadesini takındı. "Bir araba yirmi metreden düştüğünde saatte yetmiş kilometre hıza..."

"Öldüğünden eminler" dedi Sung-min.

"Sen de herhalde Rakel Fauke cinayetiyle bir bağlantısı olduğunu düşündüğün için buradasın" dedi Bratt, Sung-min'e bakmak yerine tuhaf araba enkazı heykeline odaklanarak.

Siz değil misiniz? diye sormak istedi Sung-min ama sonra bir departman şefinin meslektaşlarının birinin öldüğü yeri ziyaret etmesinde gariplik olmadığını fark etti. Kim bilir? Arabayla neredeyse iki saat süren bir yol, tazelenmiş makyaj. Belki de aralarındaki şey bir iş ilişkisinden daha fazlasıydı.

"Arabama gidelim mi?" diye sordu. "Kahvem var."

Katrine başıyla onayladı. Sung-min, onun davetli olmadığını söyler gibi Jan'a hızlı bir bakış attı.

İkisi, Sung-min'in BMW Gran Coupe'sinin ön koltuklarına oturdular. Hatırı sayılır bir benzin yardımı almasına rağmen Sung-min bir Kripos aracı yerine kendi arabasını kullanarak zarar ediyordu ama babasının dediği gibi, hayat iyi bir araba sürmemek için fazla kısaydı.

"Selam" dedi Bratt, elini koltukların arasından uzatıp arka koltukta başını ön patilerine koymuş, üzgün üzgün onları seyreden köpeği severek.

Sung-min termostan iki karton bardağa kahve koyarken "Kasparov bir emekli polis köpeği" dedi. "Ama sahibinden uzun yaşadığı için onu ben sahiplendim."

"Köpekleri sever misin?"

"Pek sayılmaz ama başka kimsesi yoktu." Sung-min bardaklardan birini ona uzattı. "Sadede geleyim. Harry Hole'u tutuklamak üzereydim."

Katrine Bratt ilk yudumunu alacakken önüne biraz kahve döktü. Sung-min bunun kahvenin çok sıcak olmasıyla ilgisi olmadığının farkındaydı.

"Tutuklamak mı?" dedi, uzatılan mendili kabul ederken. "Neye dayanarak?"

"Bir telefon aldık. Freund adında bir adamdan. Tam adı Sigurd Freund. Video ve fotoğrafların üç boyutlu incelemelerini yapan bir uzman. Sizin gibi biz de onunla daha önce de çalışmıştık. Dedektif Harry Hole için yaptığı bir işin formaliteleriyle ilgili bizi aradı."

"Neden sizi aradı? Hole bizimle çalışıyor."

"Belki de bu yüzdendir. Dediğine göre Hole ondan faturayı kişisel adresine göndermesini istemiş ve bu açıkça kurallara aykırı bir durum. Freund de bu işin yasal olduğunu doğrulamak istemiş. Ayrıca geç de olsa Harry Hole'un boyunun söz konusu kayıttaki adam gibi bir doksanla bir doksan beş arasında olduğunu öğrenmiş. Ardından Emniyet Müdürlüğü'yle görüşüp Hole'un Ford Escort kullanıp kullanmadığını kontrol etmiş. Bize dosyaları gönderdi. Rakel Fauke'nin evinin dışına kurulu bir doğa kamerasından alınmışlar. Görüntülerin saati tahmini cinayet saatiyle uyuşuyor. Kamera daha sonra muhtemelen yerini bilen tek kişi tarafından sökülmüş."

"Tek kişi mi?"

"Yerleşim yerlerine bu tür kameraları kuranlar genellikle bunu insanları gözlemek için yaparlar. Mesela eşlerini. Dolayısıyla Hole'un fotoğrafını Oslo'da doğa kamerası satan kişilere yolladık ve eskiden Simensen Av ve Balıkçılık Malzemeleri'nin sahibi olan yaşlı bir adam Harry Hole'u tanıdı."

"Har... Hole kendisini suçlu göstereceğini biliyorduysa bu görüntülerin incelenmesini neden istedi ki?"

"Peki bu incelemeyi neden emniyetten kimsenin haberi olmadan yaptırmak istedi?"

"Hole uzaklaştırma aldı. Kendi karısının cinayetini araştıracaksa bunu gizlice yapmak zorundaydı."

"Bu durumda sizin dâhi Harry Hole en büyük başarısını elde etmiş oldu: Failin dâhi Harry Hole olduğunu ortaya çıkardı."

Katrine Bratt cevap vermedi. Ağzını gizlediği karton bardağı elinde çevirirken ön camdan sönen güneşi izledi.

"Ben aslında tam tersi olduğunu düşünüyorum" dedi Sung-min. "Tahmini cinayet saatinin tam ortasında Rakel Fauke'nin evine girip çıkarken görüntülenen kişinin teknik olarak o olup olamayacağını bir uzmanla kontrol etmek istedi. Sigurd Freund bu kişinin o olamayacağını söyleseydi Hole gönül rahatlığıyla kaydı bize verebilirdi; çünkü Hole'un cinayet saatinde başka bir yerde bulunduğunun ispatı vardı ve bu kayıt Rakel Fauke'nin evine başka birinin girdiğini kanıtlayacaktı. Görüntüler adli tıp uzmanının tespit ettiği gibi Rakel Fauke'nin gece onla on iki arasında, yani tam olarak 23.21'de, kayıttaki kişi eve geldiğinde öldürüldüğünü doğrulayacağı için Hole'un ispatı güçlenecekti."

"Ama sonuçta başka bir yerde olduğunun ispatı var!"

Sung-min bariz olan şeyi, yani ispatın tek bir tanığın ifadesine dayandığını ve tecrübeyle sabit ki tanık ifadelerinin her zaman güvenilir olmadığını söyleyecekti. Görgü tanıkla-

rı doğuştan güvenilmez insanlar oldukları için değil, hatıralarımızın bize bazen oyunlar oynadığı ve duyularımızın sandığımızdan daha yanıltıcı olduğu içindi. Fakat Katrine'in sesindeki çaresizliği duymuş, gözlerindeki çıplak acıyı görmüştü.

"Dedektiflerimizden biri Hole'un komşusu Gule'la görüşmeye gitti" dedi. "Hole'un cinayet saatinde evde olduğuna nasıl tanıklık ettiğini konuşuyorlar."

"Björn, Harry'nin dairesinden çıkarken onun zilzurna sarhoş olduğunu söylüyor. Dolayısıyla istese bile..."

"Sarhoş olduğunu değil, sarhoş göründüğünü" dedi Sung-min. "Bir alkolik için sarhoş numarası yapmanın çocuk oyuncağı olduğunu tahmin ediyorum. Sarhoşluğunu abartmış da olabilir."

"Ne?"

"Peter Ringdal, yani barın yeni..."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Ringdal, Harry'yi daha önce de sarhoş gördüğünü söylüyor ama onun asla küfelik hale gelecek kadar sarhoş olduğunu görmemiş. Hole'un alkol eşiği çoğumuzdan yüksek ve Ringdal'ın dediğine göre o gece her zamankinden çok da fazla içmemiş. Belki de Hole olduğundan daha âciz görünmek istedi."

"Bu bilgileri ilk defa duyuyorum."

"Çünkü Hole'un aklandığı düşünüldüğü için kimse onu etraflıca araştırmamıştı. Ama bu sabah Freund'la konuştuktan sonra Peter Ringdal'ı görmeye gittim. Meğer Harry Hole onu kısa zaman önce ziyarete gelmiş. Ringdal'ın söylediklerinden Hole'un köşeye sıkışmaya başladığını fark ettiği ve çaresizce bir günah keçisi aramaya giriştiği izlenimine kapıldım. Ringdal'ın işine yaramayacağını anlayınca elinde başka bir seçenek kalmamış ve..." Sung-min önlerindeki yolu işaret ederek cümlenin devamını Bratt'a bıraktı.

Katrine Bratt belirli bir yaşa gelmiş erkeklerin dar gömlek yakalarına sıkışan derilerini kurtarmak için yaptığı gibi çenesini kaldırdı ama bu hareket Sung-min'e daha çok, puan kaybedince bir sonraki yarışa başlamadan önce silkelenip motive olmaya çalışan sporcuları hatırlattı. "Kripos başka hangi yollar üzerinden gidiyor?"

Sung-min ona baktı. Acaba kendisini yanlış mı ifade etmişti? Bunun bir yol değil, Ole Winter'ın güle oynaya gideceği dört şeritli aydınlık bir otoyol olduğunu, faili canlı halde ele geçirememeleri gerçeği dışında amaçlarına çoktan ulaştıklarını anlamamış mıydı?

"Şu anda başka yollar üzerinden gitmiyoruz" dedi.

Katrine gözlerini yummakla önüne bakmak arasında kalmış gibi başını birkaç kez salladı. Sanki duyduğu bu basit gerçek, beyne işlenecek çok fazla şey vermişti.

"Ama Harry Hole öldüyse" dedi, "onun Kripos'un baş şüphelisi olduğunu basınla paylaşmanın gerçekten de bir acelesi yok."

Sung-min de başını sallamaya başladı. Bir şey vaat ettiğinden değil, Katrine'in ne soracağını anladığındandı.

"Yerel polis '287 numaralı otobanın yanındaki nehre düşen aracın erkek sürücüsü kayboldu' gibi bir cümlenin olduğu basın bildirisi yayınladı" dedi Sung-min, ifadenin tam olarak böyle olup olmadığını bilmiyormuş gibi yaparak. Çünkü tecrübelerine göre insanlara hafızanızın, başkalarını okuma becerinizin ve çıkarımsal zekânızın çok iyi olduğunu belli ettiğinizde sizin karşınızda gerilirler ve iletişime daha kapalı olurlardı. "Kripos'un basına bundan fazlasını duyurmak için bir nedeni olduğunu düşünmüyorum ama elbette bu kararı amirlerim verecek."

"Winter mı yani?"

Sung-min ona bakarken amirinden ismiyle bahsedilmesini neden gerekli gördüğünü düşündü. Yüzünde bir art niyet

emaresi yoktu ve Ole Winter'ın onun üstü olduğu gerçeğini her hatırlattığında Sung-min'in ne kadar rahatsız hissettiğini bilmediği apaçıktı. Sung-min şimdiye dek hiç kimseye Ole Winter'ın vasat bir dedektif ve epey zayıf bir lider olduğunu düşündüğünü söylememişti. Zayıflığı mülayim biri olmasından değil, aksine eski kafalılığı, despotluğu ve inatçılığından geliyordu. Winter yanıldığını kabullenecek ve taze fikirleri olan genç meslektaşlara yetki vermesi gerektiğini idrak edecek özgüvenden yoksundu. Aynı zamanda ondan daha zeki dedektiflere. Ne var ki Sung-min bu konuda Kripos'ta yalnız olduğunu tahmin ettiği için tüm bu düşünceleri kendisine saklıyordu.

"Winter'la bunu konuşacağım" dedi Katrine Bratt. "Sigdal Şerif Bürosu'yla da. Ailesi haberdar edilene dek kayıp adamın ismini duyurmayacaklar. Onları haberdar etme işini ben üstlenirsem yerel polisin Harry Hole'un kimliğini ne zaman ifşa edeceğini de ben belirlemiş olurum."

"İyi fikir" dedi Sung-min. "Ama er ya da geç adı ortaya çıkacak ve ne siz, ne de ben halkı ve basını susturabileceğiz. Özellikle de ölen adamın..."

"Ölen değil, kayıp adam."

"...yakın zaman önce öldürülen kadının kocası olduğunu öğrendiklerinde."

Sung-min, Bratt'ın titrediğini gördü. Yine mi ağlamaya başlayacaktı? Sanmıyordu. Ama kendi arabasına binip yalnız kaldığında ağlayacağından neredeyse emindi.

Katrine "Kahve için teşekkürler" diyerek kapı kolunu aradı. "İrtibat halinde olalım."

Solevatn'a geldiğinde Katrine Bratt yol kenarındaki boş bir cebe girdi. Arabayı durdurdu ve buz kaplı büyük göl manzarasına bakarak nefesini düzeltmeye çalıştı. Nabzı biraz yavaşlayınca telefonunu çıkardı ve Dagny Jensen'in koruma

polisi olan Kari Beal'den bir mesaj geldiğini gördü ama bunun acelesi yoktu. Onun yerine Oleg'i aradı. Ona arabayı, nehri ve kazayı anlattı.

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik. Oleg tekar konuşmaya başladığında sesi şaşırtıcı biçimde sakindi. Katrine'in beklediği kadar da şoke olmamıştı sanki.

"Kaza değil" dedi Oleg. "İntihar etti."

Katrine bunu henüz bilmediğini söylemek üzereyken Oleg'in soru sormadığını fark etti.

"Onu bulmak biraz zaman alabilir" dedi. "Gölün üstü hâlâ buz kaplı."

"Ben ararım" dedi Oleg. "Dalış sertifikam var. Eskiden sudan korkardım ama sonra..."

Yine bir sessizlik oldu; öyle ki Katrine bir an için telefonun kapandığını sandı. Ardından derin, titrek bir nefes duyuldu ve Oleg gözyaşlarına direnen bir sesle devam etti.

"...bana yüzmeyi öğretti."

Katrine bekledi. Oleg'in sesi artık daha sakindi. "Sigdal Şerif Bürosu'yla görüşeceğim ve dalış ekibine katılmak için izin isteyeceğim. Sis'le de ben konuşurum."

Katrine yapabileceği bir şey olursa ona haber vermesini söyledi. Dahili ofis numarasını verip kapattı. İşte yapmıştı. Bu kadar. Artık savaşmasına gerek yoktu, arabada yalnızdı.

Başını geriye yasladı ve gözyaşlarına boğuldu.

42

Saat dört buçuktu. Son danışan. Erland Madsen bir danışanla hasta arasındaki kavramsal sınır hakkında yakın zaman önce bir psikiyatrla tartışma yaşamıştı. Bu tamamen uzmanın unvanına, psikolog ya da psikiyatr olmasına mı bağlıydı? Yoksa bu ayrım, ilaç tedavisi görenlerin hasta, görmeyenlerin danışan olması kadar basit miydi? Bir psikolog olarak bazen danışanların neye ihtiyacı olduğunu kesin olarak bildiği halde reçete yazamaması ve onları bazı hastalıklar hakkında daha az bilgiye sahip bir psikiyatra yönlendirmek zorunda kalması bir kusurmuş gibi gelirdi. Travma sonrası stres bozukluğu gibi.

Madsen ellerini kenetledi. Bunu genellikle danışanıyla havadan sudan sohbet etmeyi bitirip asıl konuya gireceği zamanlarda yapardı. Başlarda düşünmeden yaptığı bir şeydi fakat bunu bir ritüel haline getirdiğini fark ettiğinde biraz araştırma yapmış ve bunun mahkûmların ellerinin iple bağlandığı dönemlerden kalma bir hareket olduğunu, böylece birbirine kenetlenmiş ellerin zamanla itaat etmenin simgesi olarak görülmeye başlandığını öne süren dindar bir tarihçiye denk gelmişti. Roma İmparatorluğu'nda mağlup olmuş askerler teslim olduklarını ve canlarının bağışlanmasını istediklerini göstermek için ellerini kenetlerdi. Hıristiyanların gücü her şeye yeten Tanrı'dan af dilerken yaptıkları dua da

muhtemelen buradan geliyordu. Bu durumda Erland Madsen ellerini kenetlediğinde bu, danışanına boyun eğdiği anlamına mı geliyordu? Elbette hayır. Daha çok psikoloğun, danışanı ve kendi adına psikolojinin şaibeli itibarına ve değişen kaidelerine tabi olduğu anlamına geliyordu. Tıpkı teolojinin fırıldakları olan rahiplerin, cemaatlerinden bugünün doğruları uğruna geçmişin ebedi doğrularına sırtlarını dönmelerini istemesi gibi. Ne var ki rahipler ellerini kenetlediklerinde "Duamızı edelim" derken Madsen'in açılış cümlesi şu olurdu: "Kaldığımız yerden başlayalım."

Madsen, Roar Bohr'un başıyla onu onaylamasını bekledi ve devam etti.

"En son birini öldürdüğünden bahsediyordun. Kendine" Madsen notlarına göz attı, "kaçık demiştin. Neden böyle söyledin?"

Bohr boğazını temizlerken Madsen onun da ellerini kenetlediğini fark etti. Bilinçdışı yapılan bir aynalama; sık görülen bir durumdu. "Bir kaçık olduğumu çok daha önce anlamıştım" dedi Bohr. "Çünkü birini öldürmeyi o kadar istiyordum ki..."

Erland Madsen duygusuz ifadesini bozmamaya, cümlenin gerisini duymaya can attığını göstermemeye çalıştı. O an için sadece açık, güvenilir ve yargılamayan biriydi, hepsi bu. Meraklı değildi, sarsıcı bir şey duymak istemiyordu, eğlenceli bir hikâye dinlemeye hevesi yoktu. Oysa Madsen bu randevuyu, bu seansı, bu konuşmayı sabırsızlıkla beklediğini inkâr edemezdi. Zaten danışan için kilit bir tecrübenin terapiste eğlenceli bir hikâye gibi gelemeyeceğini kim söylemişti ki? Evet, etraflıca düşününce Madsen, danışan için iyi olan bir şeyin danışanının iyiliğini yürekten isteyen her ciddi psikoloğun merakını ister istemez cezbedeceği sonucuna varmıştı. Madsen'in merakı bu soruların danışanı için önemli olmasına dayanıyordu çünkü o hiç şüphesiz işine bağlı bir

psikologdu. Ve artık sebep sonuç ilişkisinin nasıl ilerlediğini çözdüğü için ellerini kenetlemekle kalmamış, avuçlarını da birleştirmişti.

"Birini öldürmeyi o kadar istiyordum ki" diye tekrarladı Roar Bohr. "Ama yapamıyordum. İşte bu yüzden kaçığın tekiydim."

Durdu. Madsen hemen müdahale etmemek için içinden saydı. Dört, beş, altı.

"Yapamıyor muydun?"

"Evet. Yapabileceğimi sanıyordum ama yanılmışım. Orduda işi askerlere nasıl insan öldüreceklerini öğretmek olan psikologlar bulunur. Ama Özel Kuvvetler gibi özel birimlerde bunlar olmaz. Geçmiş tecrübeler bu tür birimlere başvuranların öldürmeye aşırı istekli olduğunu ve bu nedenle psikolog çalıştırmanın zaman ve para israfı olacağını gösteriyor. Ben de istekli hissediyordum. Öldürme eğitimi alırken ne düşüncelerim ne de hislerim herhangi bir dirençle karşılaşacağımı işaret ediyordu. Hatta tam tersiydi diyebilirim."

"Birini öldüremeyeceğini ilk ne zaman anladın?"

Bohr derin bir nefes aldı. "Basra, İran'da, Amerikan özel birimiyle yaptığımız bir baskın sırasında. Yılan taktiğini uyguluyorduk, gözcülerin ateş edildiğini söylediği binaya ulaşmak için önümüze ne çıkarsa patlatıyorduk. İçeri girdiğimizde on dört on beş yaşlarında küçük bir kız bulduk. Mavi bir elbise giyiyordu, yüzü patlamaların tozu yüzünden griye bulanmıştı ve elinde kendisi kadar bir Kalaşnikov vardı. Bana doğrultmuştu. Onu vurmayı denedim ama olmadı, donakaldım. Parmağıma tetiği çekmesi için emir veriyordum ama yapmıyordu. Sorun kafamda değil de kaslarımdaydı sanki. Kız ateş etmeye başladı ama neyse ki toz yüzünden önünü göremiyordu ve mermiler arkamdaki duvara isabet etti. Başımın arkasına tuğla parçalarının çarptığını hissettiğimi hatırlıyorum. Orada öylece duruyordum. Amerikalılardan biri kızı vurdu. Ufa-

cık bedeni, arkasındaki renkli battaniyelerle kaplı kanepeye ve üzerinde bir çift fotoğrafın olduğu küçük masaya devrildi. Sanırım büyükannesi ve büyükbabasının resimleriydi."

Bohr duraksadı.

"Bu sana ne hissettirdi?"

"Hiçbir şey" dedi Bohr. "İlk birkaç sene hiçbir şey hissetmedim. Kendimi aynı durumda bulduğum ve tekrar batırdığım düşüncesiyle gelen berbat bir panik hissi dışında. Dediğim gibi, öldürme isteğimle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Sadece kafamın içinde çalışmayan bir şey vardı. Ya da *çok iyi* çalışan. O yüzden aktif görevler yerine liderliğe odaklandım, bunun bana daha uygun olacağını düşündüm. Öyle de oldu."

"Ama bir şey *hissetmedin*, öyle mi?"

"Evet. Sadece o panik ataklar. Ama onları saymazsak, hiçbir şey hissetmemekten oldukça memnundum."

"Comfortably Numb."[23]

"Efendim?"

"Affedersin. Devam et."

"İlk TSSB belirtileri gösterdiğimin farkına vardığımda açıkçası çok da umursamadım. Uykusuzluk, asabiyet, kalp çarpıntısı ve daha bir sürü küçük şey. Özel Kuvvetler'deki herkes TSSB'nin ne olduğunu bilirdi ama aslen bunu çok ciddiye almamıza rağmen aramızda pek konuşmazdık. Kimse TSSB'nin zayıflara has olduğunu yüksek sesle dile getirmezdi ama Özel Kuvvetler askerleri çok iyi bilirdi ki bizim NPY seviyemiz herkesten daha yüksekti."

Madsen başını salladı. Bir araştırmaya göre Özel Kuvvetler gibi birimlere asker seçilirken stres seviyesini düşüren bir röpotransmitter olan nöropeptid Y, yani NPY'si ortalama ya da ortalamanın altında çıkan askerler elenirdi. Bazı Özel Kuvvetler askerleri bu genetik özelliğin, aldıkları eğitim ve

23. Türkçeye "Keyifli Uyuşukluk" olarak çevrilebilecek Pink Floyd şarkısı. (ç.n.)

aralarındaki güçlü dayanışmayla birlikte onlara TSSB'ye karşı bağışıklık kazandırdığına inanırdı.

"Arada bir kâbus gördüğünü kabullenmekte sorun yoktu" dedi Bohr. "Bu senin tam bir psikopat olmadığını ispatlardı. Ama bunun dışında sanırım TSSB'ye biraz anne babamızın sigara içmeye baktığı gibi bakıyorduk: Hemen herkes bunu yapıyorsa *o kadar da* tehlikeli olamazdı. Ama sonra durum kötüye gidiyordu..."

"Evet" dedi Madsen notlarını karıştırırken. "Bunu konuştuk. Ama bir noktada düzeldiğini de söyledin."

"Evet. Sonunda birini öldürmeyi başardığımda düzeldi."

Erland Madsen başını kaldırdı. Abartılı bir ifade gibi göstermemeye çalışarak gözlüğünü çıkardı.

"Kimi öldürdün?" Keşke bu soruyu soracağına dilini ısırsaydı. Profesyonel bir terapistin böyle bir soruyla ne işi olurdu ki? Hem cevabını gerçekten de bilmek istiyor muydu?"

"Bir tecavüzcüyü. Kim olduğunun açıkçası çok da önemi yok ama Hale adında bir kadına tecavüz edip öldürmüştü. Hale benim Afganistan'da tercümanımdı."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Neden 'tecavüzcü' dedin?"

"Ne?"

"Tercümanını öldürdüğünü söyledin. Bu tecavüzden daha kötü değil mi? Onun yerine bir katili öldürdüğünü söylemen daha yerinde olmaz mıydı?"

Bohr daha önce hiç düşünmediği bir şey söylemiş gibi psikoloğa baktı. Bir şey söylemeye hazırlanır gibi dudaklarını ıslattı. Sonra bir daha ıslattı.

"Çünkü arıyorum" dedi. "Hâlâ Bianca'ya tecavüz eden adamı arıyorum."

"Kız kardeşine mi?"

"Yaptığını telafi etmesi gerekiyor. Hepimiz yaptıklarımızı telafi etmeliyiz."

"Sen de mi yaptığın şeyi telafi etmelisin?"

"Onu koruyamadığım için bunu yapmak zorundayım. Onun beni koruduğu gibi ben onu koruyamadım."

"Kardeşin seni nasıl korudu?"

"Sırrını kendine saklayarak korudu." Bohr derin ve titrek bir nefes aldı. "Bianca on yedi yaşındayken tecavüze uğradığını bana nihayet anlattığında hastaydı; ama doğruyu söylediğini biliyordum çünkü anlattığı her şey tutuyordu. Bana bunu anlatmasının sebebi, olay birkaç sene önce yaşanmasına rağmen hamile olduğuna inanmasıydı. Onu içinde hissedebildiğini, bir taş gibi giderek şişip büyüdüğünü, günün birinde onu öldürerek dışarı çıkaracağını söyledi. Bu sırada kulübedeydik ve ona içindeki şeyden kurtulmasına yardım edeceğimi söyledim. Ama bunu yaparsam adamın, yani tecavüzcünün gelip onu öldüreceğini düşünüyordu çünkü onu bununla tehdit etmişti. Ben de ona bir uyku hapı verdim ve ertesi sabah ona aslında düşük hapı verdiğimi, artık hamile olmadığını söyledim. Deliye döndü. Hastanede yatarken bir gün onu ziyarete gittiğimde psikiyatr bana bir kâğıt gösterdi. Kardeşim kâğıda adımı haykıran bir kartal çizmişti ve düşük hakkında konuşup ikimizin el birliğiyle *beni* öldürdüğümüzü söylemişti. Sırrımızı saklamayı seçtim. Bir önemi oldu mu, bilmiyorum gerçi. Sonuçta Bianca benim, yani ağabeyinin ölmesini görmektense kendi ölümünü tercih etti."

"Sen de onu koruyamadın. O yüzden bunu telafi etmek zorundaydın?"

"Evet. Ve bunu sadece onun intikamını alarak yapabilirdim. Tecavüz eden erkekleri durdurarak. Orduya bu yüzden katıldım, Özel Kuvvetler'e bu yüzden başvurdum. Hazır olmak istedim. Ve sonra Hale de tecavüze uğradı..."

"Sen de kız kardeşine yapılanın aynısını yapan adamı öldürdün, öyle mi?"

"Evet."

"Peki bu seni nasıl hissettirdi?"

"Söylediğim gibi. Daha iyi. Birini öldürmek beni daha iyi hissettirdi. Artık bir kaçık değilim."

Madsen defterindeki boş sayfaya baktı. Yazmayı bırakmıştı. Boğazını temizledi.

"O halde... artık hatanı telafi etmiş sayılır mısın?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bianca'ya saldıran adamı bulamadım. Diğerleri de var."

"Durdurulması gereken diğer tecavüzcüleri mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Ve onları durdurmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Öldürerek mi?"

"Öyle görünüyor. Beni daha iyi hissettiriyor."

Erland Madsen tereddüt etti. Artık hem tedavi hem de adli müdahale gereken bir durum vardı ortada.

"Bu öldürme işi daha çok düşünmeyi sevdiğin bir şey mi, yoksa bunun için etkili bir şekilde plan yapıyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Birinin seni durdurmasını ister miydin?"

"Hayır."

"Peki ne isterdin?"

"Sence bir dahaki seferde de işe yarayacak mı, bana bunu söylemeni isterdim."

"Birini öldürmen mi?"

"Evet."

Madsen, Roar Bohr'a baktı. Ancak tüm deneyimleri ona cevapların asla yüzlerden, ifadelerden ya da vücut dilinden elde edilemeyeceğini söylüyordu; bunların çoğu öğrenilmiş davranışlardı. Asıl cevaplar insanların sözlerindeydi. Ve şim-

di ona cevap veremeyeceği bir soru sorulmuştu. Açıkça, dürüstçe cevap veremediği. Madsen saatine baktı.

"Vakit doldu" dedi. "Perşembe günü buradan devam edelim."

"Ben çıkıyorum" dedi kapı aralığından gelen bir kadın sesi.

Erland Madsen masanın üzerine koyduğu danışanların arşivinden bulduğu dosyadan başını kaldırdı. Altı psikologla birden çalışan sekreteri Torill'di bu. Paltosunu giymişti ve Erland'a bakıyordu. Erland yüzündeki ifadeden hatırlaması gereken bir şey olduğunu ama Torill'in bunu ona doğrudan söylemeyerek incelik gösterdiğini biliyordu.

Erland Madsen saate baktı. Altıydı. Unuttuğu şeyin ne olduğunu hatırladı. Çocukları akşam o yatıracaktı çünkü eşi annesinin çatı katını boşaltmasına yardım ediyordu.

Ama önce şu meseleyi bir çözmeliydi.

İki danışan. Birçok ortak yönleri vardı. İkisi de kısmen aynı dönemde Kabil'de çalışmıştı. İkisi de TSSB belirtileri gösterdikleri için ona yönlendirilmişlerdi. Şimdi de notlarda ikisinin de Hale adında biriyle yakın ilişki içinde olduklarını bulmuştu. Afganistan'da yaygın bir kadın ismi olabilirdi elbette ama Kabil'de Norveçli güçler için tercümanlık yapan birden fazla Hale olma ihtimali ona pek mümkün gelmiyordu.

Bohr'un astı ya da kendisinden küçük olan kadınlarla ilişkilerinde yaptığı şey belliydi: Kendisini tıpkı kardeşi gibi onlara karşı sorumlu hissediyordu ve bu his bir saplantı, bir paranoya boyutuna varıyordu.

Diğer danışanın ise Hale ile daha yakın bir ilişkisi vardı. Sevgililerdi.

Erland Madsen tuttuğu ayrıntılı notlara baktı ve ikisinin de aynı dövmeyi yaptırdığını okudu. Taliban ya da dindar başka kimseler tarafından öğrenilirse tehlikeli olacağı için isimlerini yazdırmamışlardı. Onun yerine vücutlarına onları

ömür boyu birbirlerine bağlayacak olan "dost" kelimesini kazıtmışlardı.

Ama en önemli ortak yönleri bunların hiçbiri değildi.

Madsen parmağını sayfanın aşağısına kaydırdı ve aradığı şeyi buldu. Tam da hatırladığı gibiydi: Bohr da, diğer danışan da, birini öldürdükten sonra *daha iyi* hissettiğini söylemişti. Sayfanın en altına sonradan görmesi için bir not bırakti: *Dikkat! Bir dahaki sefere bunu irdele. 'Birini öldürdükten sonra daha iyi hissetmek' ne demek?*

Erland Madsen saatine baktı. Notları eve götürmesi ve kalanını çocuklar uyuduktan sonra okuması gerekecekti. Dosyayı kapattı ve etrafına kırmızı bir lastik geçirdi. Lastik tam da dosyada yazılı olan ismin üzerine denk geldi.

Kaja Solness.

43

Üç ay öncesi

Erland Madsen saatine göz attı. Vakit dolmak üzereydi. Üzüldü çünkü bu onların henüz ikinci terapi seansı olmasına rağmen danışanı Kaja Solness'in ilginç bir vaka olduğundan şüphesi yoktu. Kızılhaç'ta güvenlikten sorumluydu; dolayısıyla askerlerde TSSB'yi tetikleyen travmalara onun maruz kaldığı pek söylenemezdi. Buna karşın Madsen'e orada savaşı yakından tecrübe ettiğini ve yalnızca aktif görevdeki askerlerin yaşadığı, er ya da geç psikolojilerine zarar veren o gündelik korkuları tattığını anlatmıştı. Tehlikeli durumların içine tesadüfen düşmediğinin, biraz da kasıtlı olarak onları kendisinin aradığının farkında olmaması ilginç ama görülmemiş bir şey değildi. Tallinn'deki sorgu sırasında hiçbir TSSB belirtisi göstermeyip tedavi için ilk adımı kendisinin atmış olması da bir o kadar tuhaftı. Çoğu asker buraya sevkle gelirdi ve bir nevi yardım almaya zorlanırdı. Ekseriyetle konuşmak istemezler, hatta bazıları hiç lafı gevelemeden terapinin nonoşlar için olduğunu söylerdi. Beklediklerinin aksine, Madsen'in onlara uyku hapı yazmayacağını anladıklarında ise sinirlenirlerdi. Esasen ne kadar hasta olduklarını bilmeden "Sadece uyumak istiyorum!" derlerdi. Ta ki bir tüfeğin namlusunu ağızlarını sokup yanaklarından yaşlar akıncaya kadar. Terapi görmeyi reddedenler haplarını,

yani antidepresanları ve uyku ilaçlarını alırlardı elbette. Ne var ki Madsen'in şimdiye kadarki tecrübeleri, ona uzmanı olduğu travma odaklı bilişsel tedavinin işe yaradığını göstermişti. Danışanın travmayla baş ettiği, giderek onun üstesinden gelmeyi ve fiziksel tepkileriyle yaşamayı öğrendiği tedavi yöntemi uzun süreli tedaviydi. Araştırmalar hiçbir faydasının dokunmadığını ortaya çıkarana dek hayli popüler olan akut kriz terapisi değil. Çünkü hızlı bir tamirin mümkün olduğunu, bu yaraların bir gecede kapanacağını düşünmek safçaydı, daha da kötüsü tehlikeliydi.

Gelgelelim Kaja Solness'in aradığı şey buymuş gibi görünüyordu. Bunun hakkında konuşmak istiyordu. Çabucak ve dolu dolu. Öyle çabuk ve dolu ki Madsen onu yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Ama sanki yeterince zamanı yoktu ve cevaplar ona hemen lazımdı.

"Anton İsviçreliydi" dedi Kaja Solness. "Kızılhaç'ın İsviçre şubesi olan ICRC, yani Uluslararası Kızılhaç Komitesi adına çalışan bir doktordu. Ona deliler gibi âşıktım. O da beni seviyordu. Ya da ben öyle sanıyordum."

"Yanıldığını düşünüyor musun?" diye sordu Madsen not tutarken.

"Hayır. Bilmiyorum. Beni terk etti. Şey, sanırım 'terk etmek' doğru kelime değil. Savaş bölgesinde birlikte çalışıyorken birini fiziksel olarak terk etmek zordur; çünkü iç içe yaşar ve çalışırdık. Ama bana başka biriyle tanıştığını söyledi." Kaja Solness kısa bir kahkaha attı. "Gerçi 'tanışmak' da doğru kelime olmadı. Sonia Kızılhaç'ta hemşireydi. Gerçek manada beraber yer, beraber uyur ve beraber çalışırdık. O da İsviçreliydi. Anton güzel kadınları tercih ederdi, o yüzden güzel olduğunu söylemeye gerek bile yok. Zekiydi. Mükemmel bir terbiye görmüştü. Düzgün bir ailenin kızıydı. İsviçre böyle şeylerin hâlâ önemli olduğu bir ülke. Ama en kötüsü de iyi biriydi. İşini gayretle, cesaretle ve sevgiyle yapan örnek

bir hemşireydi. Çok fazla ölü ve ağır yaralıyla uğraşmak zorunda kaldıkları günlerde onun bazen uykusunda ağladığını duyardım. Üstelik bana karşı da iyiydi. Ve bunu yaparken sanki ona iyi davranan benmişim gibi hissettirirdi. *Merci vilmal*, derdi. Bunun Almanca mı, Fransızca mı yoksa ikisi birden mi olduğunu bilmiyorum ama sürekli bunu derdi. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Bildiğim kadarıyla Anton ona ilgi duymaya başlamadan önce ikimizin birlikte olduğunu bilmiyordu. Anton evli olduğu için gizli tutuyorduk. Sonra da Anton'la ilişkisini gizli tutma sırası Sonia'ya geldi. Ve işe bakın ki bu sırrını sadece bana açtı. Sinirliydi, Anton'un karısından ayrılacağına söz verdiğini ama bunu erteleyip durduğunu söyledi. Onu can kulağıyla dinledim, teselli ettim ve Sonia'dan daha da nefret ettim. Kötü değil, aksine çok iyi biri olduğu için. Sizce de garip değil mi, Bay Madsen?"

Erland Madsen adının söylendiğini duyunca hafiften irkildi. "Peki *sence* garip mi?" diye sordu.

"Hayır" dedi Kaja Solness birkaç saniye düşündükten sonra. "Benimle Anton'un arasında duran, Anton'un kronik hasta ve zengin karısı değil, Sonia'ydı. Böyle düşünmem mantıklı, değil mi?"

"Kulağa mantıklı geliyor. Devam et lütfen."

"Basra'nın dışındaydık. Hiç Basra'ya gittiniz mi?"

"Hayır."

"Dünyanın en sıcak şehridir. Sultan Sarayı'nın otel barındaki gazetecilerin tabiriyle bir şey içmezseniz ölürsünüz. Geceleri çölden devasa etobur pal porsukları gelir ve sokaklarda dolaşıp ne bulursa yerlerdi. İnsanlar onlardan korkarlardı; şehrin dışındaki çiftçiler porsukların ineklerini yediğini söylerdi. Yine de Basra flört etmek için harika bir yerdi."

"En azından bu da bir şeydir."

"Bir keresinde bir çiftliğe gönderildik. Birkaç inek, bakım görmeyen çitleri çiğneyerek mayın tarlasına girmişti. Çiftçi

ve oğlu onları oradan çıkarmak için kovalamıştı. Sonradan öğrendik ki orada sadece antipersonel mayınlar var sanıyorlarmış. Yaralayıcı mayınlar. Bu tür mayınlar üzerlerinden diken çıkan saksılara benzerler ve onları görüp uzak durmak kolaydır. Oysa o tarlada PROM-1'ler de vardı ve onları tespit etmek çok daha zordur. PROM-1'e Zıplayan Mayın da denir."

Madsen başıyla onayladı. Çoğu kara mayını kurbanların bacaklarını ya da kasıklarını yaralardı ama bunlar tetiklendiklerinde yerden zıplar ve göğüs hizasında patlarlardı.

"Şansla mı yoksa içgüdüyle mi bilmiyorum ama hemen hemen tüm hayvanlar zarar görmeden oradan çıkmıştı. Baba tam mayın tarlasından çıkacakken çitin hemen yanında bir PROM-1'i tetiklemişti. Mayın patlamış ve onu şarapnel parçalarıyla delik deşik etmişti. Ama bu mayınlar zıpladıkları için parçalar genelde etraftakilere de isabet ederler. Çiftçinin oğlu kalan son ineği kurtarmak için tarlanın otuz ya da kırk metre içine girmişti ama ona da bir şarapnel parçası gelmişti. Babayı bölgeden çıkarmayı başarmıştık ve hayatını kurtarmaya çalışırken çocuk mayın tarlasında çığlık çığlığa yatıyordu. Çığlıklara dayanmak zordu ama güneş batıyordu ve metal dedektörlerimiz olmadan bir PROM-1 tarlasına giremezdik; destek beklemek zorundaydık. Biraz sonra ICRC'nin araçlarından biri geldi. Sonia arabadan atladı. Çığlıkları duyunca bana koştu ve orada ne tür mayınlar olduğunu sordu. Elini her zaman yaptığı gibi koluma koydu ve parmağında eskiden orada olmayan bir yüzük gördüm. Bir nişan yüzüğü. Sonunda yaptığını. Anton'un karısını bıraktığını anladım. Diğerlerinin biraz uzağında duruyorduk ve ona tarlada antipersonel mayınları olduğunu söyledim. Bir nefes alıp PROM-1'lerin de olduğunu söyleyecekken Sonia çoktan mayın tarlasının yolunu tutmuştu bile. Arkasından seslendim ama belli ki yetmedi. Çocuğun bağırışları sesimi bastırmış olmalı."

Kaja, Erland'ın verdiği çay fincanını kaldırdı. Psikoloğa bakınca hikâyenin sonunu duymayı beklediğini gördü.

"Sonia öldü. Baba da. Ama çocuk kurtuldu."

Erland defterine üç dik çizgi çizdi. İkisinin üzerini karaladı.

"Vicdan azabı duydun mu?" diye sordu.

"Orası çok açık." Kaja Solness'in yüzü şaşırmış gibiydi. Sesinde kızgınlık mı vardı?

"Neden çok açık, Kaja?"

"Çünkü onu ben öldürdüm. İçinde hiçbir kötülük bulunmayan birini öldürdüm."

"Sence de kendine biraz haksızlık etmiyor musun? Dediğin gibi, onu uyarmaya çalışmışsın."

"İnsanları dikkatli dinlemek için yeterince para almıyor musunuz, Bay Madsen?"

Erland Kaja'nın sesindeki saldırganlığı fark etti ama yüzündeki yumuşak ifadede bundan eser yoktu.

"Ne duymadığımı düşünüyorsun, Kaja?"

"Birisi sizden uzaklaşıp bir çitin üzerine atlayana ve o lanet şeylerden birine basana kadar rahatlıkla nefes alıp 'PROM-1' diye bağırabilirsiniz. Ayrıca sesinizi yarım futbol sahası uzakta bağıran küçük bir çocuk bastıramaz, Bay Madsen."

Ofise birkaç saniyelik bir sessizlik çöktü.

"Bunu daha önce kimseyle konuştun mu?"

"Hayır. Dediğim gibi, Sonia ve ben iyi sır tutardık. İnsanlara onu tarlada iki mayın türü olduğu konusunda uyardığımı söyledim. Sonia'nın kendinden çok başkalarını düşünen biri olduğunu bildiklerinden kimseye tuhaf gelmedi. Kamptaki anma töreninde Anton bana Sonia'nın kabul edilme ve sevilme arzusunun onu ölüme götürdüğünü düşündüğünü söyledi. O günden sonra sevilme arzumuzun bizim için ne kadar tehlikeli olabileceğini ben de düşündüm. Gerçekte olanları sadece ben biliyorum. Şimdi bir de siz." Kaja küçük, sivri

dişleriyle gülümsedi. Erland o an aynı sırrı paylaşan iki ergene benzediklerini düşündü.

"Sonia'nın ölümünün senin hayatında nasıl bir etkisi oldu?"

"Anton'u geri kazandım."

"Anton'u geri kazandın. Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Sana bu şekilde ihanet etmiş birini neden geri kazandığını düşünüyorsun?"

"Yakınımda olmasını istiyordum ki onun acı çektiğini görebileyim. Kaybettiği sevgilisi için yas tuttuğuna, benim gibi mahvolduğuna tanık olayım. Onu bir süre yanımda tuttum, sonra da onu artık sevmediğimi söyleyip bıraktım."

"Böylece intikamını almış mı oldun?"

"Evet. Ayrıca onu neden bu kadar istediğimi de sonunda anlamış oldum."

"Nedenmiş?"

"Çünkü evliydi ve ulaşılamazdı. Üstelik uzun boylu ve sarışındı. Bana eskiden âşık olduğum birini hatırlatıyordu."

Erland bunun da önemli bir ayrıntı olduğunu fark etti ama daha çok terapinin ilerleyen safhalarında geri dönmeleri gereken bir konuydu.

"Travmana geri dönelim, Kaja. Vicdan azabı duyduğunu söyledin. Aynı soruyu şu şekilde sorsam ne cevap verirdin, merak ediyorum: Pişman oldun mu?"

Kaja düşündüğünü göstermek ister gibi bir parmağını çenesinin altına koydu.

"Evet" dedi. "Ama aynı zamanda tuhaf bir rahatlama da hissettim. Daha iyi hissettim."

"Sonia öldükten sonra daha iyi mi hissettin?"

"Sonia'yı *öldürdükten* sonra daha iyi hissettim."

Erland Madsen bir not daha aldı. *Öldürdükten sonra daha iyi hissetmiş.* "Bununla ne kastettiğini açıklayabilir misin?"

"Özgürlük. Özgür hissettim. Birini öldürmek bir çeşit sını-

rı aşmak gibiydi. Önünüzde bir çit, bir duvar olduğunu düşünüyorsunuz ama onu bir kez aştınız mı bunun birileri tarafından haritaya çizilmiş basit bir çizgi olduğunu fark ediyorsunuz. Sonia ve ben, ikimiz de bir sınırı aştık. O öldü, bense özgür kaldım. Ama en önemlisi de, bana ihanet eden adam acı çektiği için daha iyi hissettim."

"Anton'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet. O acı çektiği için benim çekmeme gerek kalmadı. Anton benim İsa'm oldu. Benim şahsi İsa'm."

"Ne açıdan?"

"Onu acılarımı üstlensin diye tıpkı İsa'ya yaptığımız gibi çarmıha gerdim. Çünkü İsa kendini çarmıha germedi, onu *biz* oraya astık; bütün mesele bu. Onu öldürerek kurtuluşa ve ebedi hayata kavuştuk. Tanrı çok bir şey yapamadı, oğlunu kurban etmedi. Tanrı'nın bize özgür irade verdiği doğruysa, o halde İsa'yı Tanrı'nın iradesine karşı gelerek öldürdük demektir. Ve bunu, yani Tanrı'nın iradesine kafa tuttuğumuzu anladığımız gün, işte o zaman özgür kaldık, Bay Madsen. Bundan sonra bizim için her şey mümkün."

Kaja Solness güldü. Erland Madsen yeni bir soru tasarlamaya çalışırken bunun boşuna olduğunu fark etti. Onun yerine Kaja'nın gözlerindeki ilginç parıltıyı izledi.

"Sorum şu" dedi Kaja, "bu beni böylesine özgürleştirdiğine göre sizce tekrar denemeli miyim? Bu kez gerçek İsa'yı mı çarmıha germeliyim? Yoksa ben deliriyor muyum?"

Erland Madsen dudaklarını ıslattı. "Gerçek İsa kim?"

"Sorumu yanıtlamadınız. Bana vereceğiniz bir cevap var mı doktor?"

"Bu tam olarak neyi sorduğuna göre değişir."

Kaja gülümsedi ve derin bir iç çekti. "Çok doğru" diyerek cılız bileğindeki saate göz attı. "Sanırım vaktimiz doldu."

Kaja gittikten sonra Erland Madsen bir süre daha sandalyesinde notlara baktı. Sayfanın altına şunu yazdı: "*Dikkat!*

Bir dahaki sefere bunu irdele. 'Birini öldürdükten sonra daha iyi hissetmek' ne demek?

İki gün sonra Torill, resepsiyona gelen bir telefon mesajını doktora iletti. Kaja Solness adında bir kadın bir sonraki randevuyu iptal etmek istiyordu ve bir daha gelmeyecekti. Çünkü sorunu için çözümü bulmuştu.

44

Alexandra Sturdza, Rikshospital'in boş kantininde cam kenarındaki masalardan birinde oturuyordu. Önünde bir fincan sade kahve vardı ve uzun bir işgünü daha onu bekliyordu. Önceki gün gece yarısına kadar çalışmış, topu topu beş saat uyumuştu ve şimdi onu ayakta tutacak şeylere ihtiyacı vardı.

Güneş yükselmeye başlamıştı. Şehir doğru ışıkta göz kamaştırıcı güzelliğe bürünürken hemen sonra alabildiğine sıradan, hatta çirkin görünen bir kadına benziyordu. Ama şimdi, sabahın bu erken saatlerinde, Norveç halkının çoğunluğu henüz işlerine gitmemişken, Oslo bir saatçik kaçamak yapabildiği gizli bir âşık gibi sadece ona aitti. Ve bu buluşma halen yabancı ve heyecan verici olan biriyle buluşmaktan farksızdı.

Doğudaki tepeler gölgedeyken batıdakiler narin bir aydınlığa bürünmüştü. Fiyordun yukarısındaki şehir merkezinin binaları, üzerine güneş doğan bir mezarlık gibi arka arkaya sıralanmış siyah siluetlere benziyordu. Işığı yanan az sayıdaki cam bina, karanlık suların içinde parlayan gümüş renkli balıklar gibi dikkat çekiyordu. Deniz ise yakında yeşillenecek olan adaların ve kayalıkların arasında ışıldıyordu. Baharı ne kadar da özlemişti! Burada marta baharın ilk ayı derlerdi oysa herkes kışın devamı olduğunu bilirdi. Geldiği gibi giden birkaç sıcak ve tutkulu an dışında solgun, soğuk bir aydı mart. Nisandan olsa olsa düzenbaz bir sevgili olurdu. Mayıs

ise güvenebileceğiniz ilk aydı. Mayıs. Alexandra bir mayıs istiyordu. Bazen ona makul dozlarda da olsa her istediğini verebilen sıcakkanlı bir adamla tanıştığında hemen şımarıp zahmetli birine dönüştüğünü ve onu haziran, hatta daha da güvenilmez olan temmuzla aldattığını biliyordu. Peki ya ağustos gibi saçları hafiften kırlaşmış, geride eski bir evlilik ve aile bırakmış olan iyi kalpli, olgun bir erkek? Evet, böyle birini seve seve kabul ederdi. O halde nasıl oluyordu da dönüp dolaşıp kasıma âşık oluyordu? Asla aydınlanmayacak, aksine daha da kararacak olan kasvetli, karanlık, yağmurlu bir adama? Böyleleri ya kuş sesi bile duyulmayacak kadar sessiz olur ya da çıldırmış, gümbürtülü sonbahar tufanlarıyla evinizin çatısını sökerdi. Elbette beklenmedik derecede güneşli günlerle nadiren içinizi ısıttıkları ve bozuk, harabeye dönmüş ama tuhaf biçimde güzel manzaralarını açığa çıkardıkları da olurdu. Halen birkaç binanın ayakta kalmayı başardığı manzaralarını. Bunlar ayın son gününde bile orada duracaklarını bildiğiniz, Alexandra'nın daha iyi bir seçenek olmadığında zaman zaman sığındığı kaya gibi sağlam ve sarsılmaz binalardı. Yine de yakın bir gelecekte daha iyisinin geleceğinden emindi. Vücudundaki yorgunluğu atmak için gerindi ve esnemeye çalıştı. Yakında bahar gelmeliydi. Mayıs gelmeliydi.

"Bayan Sturdza?"

Alexandra şaşkınlıkla döndü. Onu afallatan şey Norveç'te hiç de alışkın olunmayan bir saatte karşılaşmış olmaları değil, adamın hitap şekliydi. Ayrıca aslen Norveçli olmadığı da aşikârdı. Daha doğrusu, Norveçliye *benzemediği*. Bunun sebebi sadece Asyalılara has yüz hatları değil, takım elbise, parlak beyaz gömlek ve iğneli bir kravattan oluşan kıyafetiydi. Bir Norveçliyi işe giderken asla böyle göremezdiniz. Tabii bu Norveçli, iş tanımı "temsilci" ya da "simsar" ile biten, genelde bir barda tanıştığınızda size önce ne iş yaptığını söyleyen, çok çalışıyormuş da doğrudan ofisten gelmiş gibi gö-

rünmeye çalışan o aşırı özgüvenli salaklardan biri değilse. En azından vermeyi umdukları mesaj bu olurdu. Konuşmayı dikkatli bir şekilde işlerinden bahsetmenin o kadar da saçma durmayacağı bir yere çekip o çok gizli mesleklerini "ifşa ettikten" sonra öyle yapmacık bir mahcubiyete bürünürlerdi ki tebdili kıyafet gezen bir veliaht prensin kimliğini açığa çıkardığınızı sanırdınız.

"Sung-min Larsen" dedi adam. "Kripos'ta dedektifim. Oturabilir miyim?"

Alexandra onu şöyle bir süzdü. Boyu uzundu. Spor salonuna gidiyordu. Abartmıyordu, vücudu orantılıydı, dış görünüme önem veriyor ama spordan zevk de alıyordu. Kendisi gibi. Gözleri kahverengiydi elbette. Otuzun biraz üstünde miydi? Yüzüğü yoktu. Kripos. Evet, adını birkaç kızdan duymuştu, Asya ve Norveç'in tuhaf bir karışımı olduğunu söylemişlerdi. Ona şimdiye dek rast gelmemiş olması ilginçti. O esnada Rikshospital'in kantin penceresine ulaşan güneş, Sung-min Larsen'in yüzünü aydınlatıyor ve Alexandra'nın yanaklarından birini şaşırtıcı bir yoğunlukta ısıtıyordu. *Bayan Sturdza.* Belki de bahar bu sene erken gelmişti, kim bilir? Alexandra elindeki fincanı bırakmadan ayağıyla ona bir sandalye çekti.

"Buyurun lütfen."

"Teşekkürler."

Sung-min oturmak için öne eğilince iğnelemiş olmasına rağmen eli içgüdüsel bir hareketle kravatına gitti. Kravat iğnesi nedense Alexandra'ya tanıdık gelmiş, ona çocukluğunu hatırlatmıştı. Çok geçmeden sebebini buldu. Üzerindeki Romanya havayolları TAROM'a ait kuşa benzeyen logo yüzündendi.

"Pilot musunuz, Bay Larsen?"

"Babam pilottu."

"Amcam da öyleydi" dedi Alexandra. "IAR-93 savaş uçaklarını uçururdu."

"Sahiden mi? O uçaklar Romanya'da üretildi."

"Uçaklardan anlar mısınız?"

"Hayır, sadece yetmişlerde Sovyetler Birliği dışında üretilen tek komünist uçaklar olduklarını hatırlıyorum."

"Komünist uçaklar mı?"

Larsen hafifçe gülümsedi. "Babamın çok yaklaşırlarsa vurması gerektiği uçaklar."

"Soğuk savaş. O halde sizin de mi hayaliniz pilot olmaktı?"

Larsen şaşırmış gibiydi. Alexandra bu anın pek sık yaşanmadığını düşündü.

"IAR-93'leri bilmek ve TAROM logolu kravat iğnesi takmak pek alışıldık bir durum değil sonuçta" diye ekledi.

"Hava Kuvvetleri'ne başvurdum."

"Ama kabul edilmediniz mi?"

"Edilecektim" dedi Larsen. Bunu öyle doğal ve kendinden emin söyledi ki Alexandra inanmakta güçlük çekmedi. "Ama sırtım çok uzundu. Savaş uçaklarının kokpitine sığmıyordum."

"Başka şeyler uçurabilirsiniz. Kargo uçakları, helikopter."

"Sanırım öyle" dedi Larsen.

Babası yüzünden, diye düşündü Alexandra. Savaş uçağı kullanıyordu. Onun altında kalırsa mutlu olmayacaktı. Pilotların katı hiyerarşisinde babasının aşağısında yer almak istememişti. Onun yerine hemen başka bir yere yönelmişti. Alfa bir erkekti demek ki. Gittiği yere ulaşamamış olsa da yolunu çizmiş biri. Tıpkı onun gibi.

Larsen "Bir cinayeti araştırıyorum..." dedi ve Alexandra attığı kısa bakıştan bu giriş cümlesini bir uyarı olması için söylediğini fark etti. "Harry Hole hakkında bazı sorularım olacak."

Dışarıdaki güneş sanki bir anda bulutların arkasına gizlendi. Alexandra'nın kalbi duracak gibi oldu.

"Telefonunun arama kaydında ikinizin geçtiğimiz hafta-

larda ve geçtiğimiz günlerde birbirinizi birkaç kez aradığını gördüm."

"Hole mu?" dedi Alexandra, ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparak. Larsen'in yüzüne bakınca ne kadar yapmacık göründüğünü anladı. "Evet, telefonda konuştuk. Çünkü kendisi bir dedektif."

"Belki konuşmaktan fazlasını da yapmışsınızdır?"

"Fazlası mı?" Alexandra bir kaşını kaldırmayı denedi ama becerebildiğinden emin değildi. Yüzünün tüm kasları kontrolünden çıkmış gibi hissediyordu. "Size bunu düşündüren nedir?"

"İki şey" dedi Larsen. İkisi Rakel Fauke ölü bulunmadan önceki akşam olmak üzere son üç haftada onunla altı kez konuşmuş ve onu on iki kez aramış olmanıza rağmen istemsizce adını hatırlamıyormuş gibi görünmeye çalıştınız. Ayrıca bu üç haftada telefonunun evinizin adresiyle örtüşen baz istasyonu bölgelerinden sinyal aldığı tespit edildi."

Bunu ne saldırgan, ne şüpheci, ne de bir tür manipülasyon ya da akıl oyunu yaptığını hissettirecek bir tavırda söylemişti. Masada bahsi olmayan, kazanan numarayı açıklayıp pulları toplayan bir krupiye gibi konuşuyordu daha çok.

"Biz sevgiliyiz... *sevgiliydik*" dedi Alexandra. Bunu söylerken, gerçekten de öyle olduklarını fark etti. Sadece sevgililerdi; ne eksik ne fazla. Ve artık o günler geride kalmıştı.

Sung-min Larsen'in kastettiği şey, ancak şu cümleyle kafasına dank etti: "Devam etmeden önce size bir avukat isteyip istemediğinizi sormak zorundayım."

Alexandra'nın korktuğunu görmüş olacak ki Larsen telaşla ekledi: "Herhangi bir konuda şüpheli değilsiniz; resmi bir sorgu yapmıyoruz. Asıl amacım siz değil, Harry Hole hakkında bilgi edinmek."

"O zaman neden avukata ihtiyaç duyayım?"

"Harry Hole ile olan yakın ilişkiniz sizi bir cinayetle bağ-

lantılı hale getirebileceği için bunu benimle konuşmak istemeyebilirsiniz."

"Yani onun karısını ben öldürmüş olabilirim, öyle mi?"

"Hayır."

"Ah! Onu kıskandığım için öldürdüğümü düşünüyorsunuz."

"Dediğim gibi, hayır."

"Size artık görüşmediğimizi söyledim."

"Sizin birini öldürdüğünüzü düşünmüyorum. Ama sizi yine de uyarıyorum çünkü verdiğiniz cevaplar Harry Hole'a karısını öldürmekle suçlanmaktan kurtulmak için yardım ettiğiniz şüphesini doğurabilir."

Alexandra tüm ilgi budalalarının en sık yaptığı hareketi yaptığını, elini boynundaki inci kolyeye götürdüğünü fark etti.

"O halde" dedi Sung-min Larsen, günün ilk erkenci kuşları kantine girince sesini alçaltarak. "Bu konuşmaya devam edelim mi?"

İşini zorlaştıracağını bildiği halde ona dilerse bir avukat çağırabileceği bilgisini vermişti. Salonda yalnız olmalarına rağmen saygısından hep alçak sesle konuşmuştu. Belki de güvenilir biriydi. Alexandra adamın cana yakın kahverengi gözlerine baktı. Elini boynundan çekti. Sırtını doğrulttu ve belki de bilinçsizce göğüslerini öne çıkardı.

"Saklayacak bir şeyim yok" dedi.

Yüzünde yine o yarım gülücük belirdi. Alexandra bu gülücüğün devamını görmeyi şimdiden istediğini fark etti.

Sung-min saate baktı. Dörttü. Kasparov'u veteriner randevusuna götürmesi gerekiyordu; dolayısıyla Winter'ın ofisine çağrılması iki misli zahmetli olmuştu.

Neyse ki soruşturmayı tamamlamıştı. Her şeye sahip olamadığı kesindi ama ihtiyacı olan her şeyi almıştı.

İlk olarak, komşusu Gule tarafından Hole'un cinayet sa-

atinde evde olduğuna dair sunulan kanıtın değersiz olduğunu ispatlamıştı. Tatbikatta Gule'un Hole'un evde olduğunu ya da eve geldiğini veya evden çıktığını duymuş olamayacağı ortaya çıkmıştı. Belli ki Hole da bunu düşünmüştü; zira Gule Hole'un da kendisine uğrayıp birebir aynı soruları sorduğunu söylemişti.

İkincisi, üç boyutlu görüntü uzmanı Freund incelemesini bitirmişti. Cinayet gecesi saat on bir buçuğa gelirken Rakel'in evine sendeleyerek giren kambur siluetten çok bir şey anlamak mümkün değildi. Siluet Harry Hole'dan iki kat şişman görünüyordu fakat Freund bunun muhtemelen öne eğik yürümesinden ve paltosunun sallanmasından kaynaklandığını söylemişti. Duruşu yüzünden boyunu tespit etmek imkânsızdı. Ne var ki üç saat sonra, gece iki buçukta evden çıkarken eskisinden daha ayık olduğu her halinden belliydi. Kapıda dik bir şekilde dururken aslında zayıf biri olduğu ve boyunun yaklaşık 1,92, yani Harry Hole'unkiyle hemen hemen aynı olduğu görülüyordu. Ford Escort'a bindikten sonra inip doğa kamerasını sökmüş, sonra tekrar arabaya binmiş ve gitmişti.

Üçüncüsü ise Alexandra Sturdza'dan nihai ve kesin bir kanıt elde etmişti.

Harry Hole'un aleyhine kullanılabilecek bir kanıtları olduğunu söylediğinde o sert ama yaşam dolu yüzü sessiz bir çaresizliğe bürünmüştü. Ve giderek bu ifade teslimiyete dönüşmüştü. Sonunda çoktan vazgeçtiğini iddia ettiği adamı gerçekten de boşverişini görmüştü Sung-min. Sonra onu nazikçe daha kötü habere hazırlamıştı. Ve Hole'un öldüğünü söylemişti. İntihar ettiğini. Duruma bütün olarak bakıldığında belki de en iyisi buydu. İşte o anda Alexandra'nın siyah gözleri yaşla dolmuştu ve Sung-min masada ölü gibi hareketsizce duran elini tutmayı düşünmüştü. Teselli edici kibar bir dokunuşun ardından elini çekecekti. Ama yapmamıştı. Ale-

xandra belki de bu gerçeğe dönüşmemiş niyeti sezdiğinden, kahve fincanını bu defa sol eliyle kaldırmış, sağ elini bir davet gibi masada bırakmıştı.

Sonra da ona, Sung-min'in anladığı kadarıyla her şeyi anlatmıştı. Anlattıkları, Sung-min'in Hole'un sarhoşken cinnet getirip cinayeti işlediği, ardından o gecenin büyük bölümünü unuttuğu ve ömrünün son günlerini kendini araştırarak geçirdiğine dair duyduğu şüpheyi güçlendirmişti.

Alexandra'nın yanaklarından bir damla yaş süzülünce Sung-min ona mendilini vermişti. Alexandra'nın şaşkınlığını görmüştü. Yanlarında yeni ütülenmiş temiz mendil taşıyan Norveçli erkeklere alışkın olmadığı içindi herhalde.

Kalabalıklaşmaya başlayan kantinden ayrılıp Adli Tıp Kurumu'nun laboratuvarına gitmişlerdi ve Alexandra orada Hole'un verdiği kanlı pantolonu göstermişti. İncelemenin neredeyse tamamlandığını ve bu kanın yüzde doksan dokuzdan yüksek bir ihtimalle Rakel Fauke'ye ait olduğunu söylemişti. Harry'nin kanın oraya nasıl bulaştığıyla ilgili yaptığı açıklamayı, yani Rakel bulunduktan sonra cesedinin başında diz çöktüğünü ve pantolonunun kan birikintisine değmiş olabileceğini tekrarlamıştı.

"Bu doğru değil" demişti Sung-min. "Olay yerindeyken bu pantolonu giymiyordu."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ben de oradaydım. Onunla konuştum."

"Ve hangi pantolonu giydiğini *hatırlıyorsunuz*, öyle mi?"

Sung-min ağzından istemsizce bir "elbette" çıkacakken onu basit bir "evet"le değiştirmişti.

Böylece ihtiyacı olan her şeye sahipti artık. Cinayet sebebi, cinayet fırsatı ve zanlının cinayet saatinde olay yerinde olduğunu gösteren bir adli delil. Harry Hole'un arama kaydında adı birçok kez geçen Kaja Solness'e de ulaşmayı düşünmüştü ancak iletişimleri cinayetten sonra başladığı için

bunun öncelikli olmadığına karar vermişti. Şu anda önemli olan, eksik parçalardan birini bulmaktı. Çünkü *ihtiyacı olan* her şeye sahip olsa da henüz her şeyi bulamamıştı. Cinayet silahı yoktu.

Elinde bu kadar çok somut delil varken polis avukatı Larsen'e Harry Hole'un dairesi için arama emrini tereddüt etmeden vermişti fakat orada ne cinayet silahı ne de cinayetle bağlantılı başka bir şey bulabilmişlerdi. Aslına bakılırsa *hiçbir şey* bulamamışlardı. Evin bu denli delilden yoksun olması ikisinden birini işaret ediyordu: Ya bu evde bir robot yaşıyordu ya da evinin aranacağını bildiği için onu suçlu gösterebilecek her şeyi ortadan kaldırmıştı.

Baş dedektif Ole Winter masasının arkasında sandalyesine yaslanmış, Sung-min Larsen'in özenle hazırlanmış ayrıntılı raporunu dinlerken "İlginç" dedi.

Yani etkileyici değil, diye düşündü Sung-min. Şaşırtıcı, harika, hatta iyi bir polislik örneği bile değil.

Yalnızca ilginç.

"Öyle ilginç ki bunların hiçbirini bana daha önceden bildirmemiş olmana şaşırdım, Larsen. Üstelik baş dedektif olarak senden istemeseydim bu bilgileri muhtemelen şimdi bile bana vermeyecektin. Bunları davada çalışan geri kalanımızla ne zaman paylaşmayı planlıyordun?"

Sung-min bir elini kravatının üzerinde gezdirdi ve dudaklarını ıslattı.

Şimdiye kadarki en büyük balık olan Harry Hole'u bir güzel kurdele bağlayıp Kripos'a hediye gibi sunduğunu söylemek istiyordu. Efsanevi dedektifi tek başına, hem de kendi alanında alt etmişti: cinayette. Ve Winter'ın tek söyleyeceği şey, bunu ona daha önce bildirmesi gerektiği miydi?

Sung-min üç sebepten dolayı susmaya karar vermişti.

Birincisi, Winter'ın odasında yalnızca iki kişiydiler ve sağduyusuna başvurabileceği üçüncü biri yoktu.

İkincisi, üçüncü bir kişi olsun ya da olmasın, amirinizle ters düşmenin hiçbir getirisinin olmadığını herkes bilirdi.

Üçüncüsü ve en önemlisi de Winter haklıydı.

Sung-min davayla ilgili gelişmeleri bildirmeyi *ertelemişti.* Kim oltasına takılan balığı makaraya asılıp kıyıya çektiğinde ve geriye onu sadece alıp kovaya atmak kaldığında bunu yapmazdı ki? Üstelik sonsuza dek Harry Hole davası olarak anılacak olan son on yılın en büyük cinayetinde adınızın, sadece sizin adınızın geçeceğini biliyorken?

Olayı Winter'a Harry Hole'u yakaladığı için tebrik eden polis avukatı söylemişti. Evet, Sung-min bencil olduğunu kabul ediyordu ve evet, boş kale karşısında golü atması için gözleri pas verebileceği bir Messi aramak yerine golü kendisi atmıştı; çünkü bu takımda bir Messi yoktu. Varsa bile bu kendisiydi. Şakaklarında zonklayan damarları ve gözlerinin üzerinde fırtına bulutlarını andıran kaşlarıyla orada oturan Winter olmadığı kesindi.

Sung-min aklından geçen bunca şeyden sonra şu yanıtı vermeyi seçti:

"Her şey çok hızlı gelişti, bir gelişme diğerini tetikledi, o yüzden oyalanmayı göze almak istemedim. Nefeslenecek kadar bile vaktim olmadı."

"Ta ki şu ana kadar mı?" dedi Winter, sandalyesine yaslanıp burnunun kemiğiyle Sung-min'e nişan almaya çalışıyormuş gibi bakarak.

"Dava artık çözüldü" dedi Sung-min.

Winter aniden duran bir go-kart arabası gibi kısa, sert bir kahkaha attı. "Senin için de sakıncası yoksa davanın çözülüp çözülmediğinin kararını baş dedektife bırakalım. Ne dersin Larsen?"

"Tabii ki, Bay Winter." Sung-min aslında mevkisine hürmet ettiğini göstermek istemişti ama yaşlı adamın onu dikkatle süzdüğünü ve karşısındaki delikanlının soyadını

alaycı bir tonda uzatarak telaffuz etmesine alındığını fark etti.

"Madem davanın çözüldüğünü düşünüyorsun, *Laaar-sen*, kalan birkaç pürüzü halletmemiz için seni artık davadan uzaklaştırmama itirazın olmaz sanırım."

"Nasıl isterseniz."

Winter'ın bu itaatkâr ama burnu havada ve kaba "Nasıl isterseniz"e verdiği tepkiyi görünce Sung-min dilini ısırmak istedi.

Winter gülümsedi. "Şu anda senin gibi parlak beyinlere başka bir cinayette ihtiyacımız var. Lysaker davası." Dudakları gereğinden fazla esnemeye izin vermiyormuş gibi hin bir sırıtışla ona baktı.

Lysaker cinayeti, diye düşündü Sung-min. Uyuşturucu bağlantılı bir cinayet. Keşler arasındaki bir iç çatışma yüzünden olduğu barizdi. Uyuşturucuya erişimlerinin engellenmesinden korktukları için hepsi kısa ve yuvarlak cümlelerle konuşacaktı. Çömezlere ve kısıtlı yeteneği olanlara verilecek türden düşük bir iş cinayet vakasıydı. Winter onu, en iyi dedektifini tam da şu anda, bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken davadan alacağını, tüm takdir ve başarının üzerine konacağını söylerken ciddi olamazdı. Bunu neden yapacaktı ki? Kartlarını biraz daha göğsüne yakın tutmak için mi?

"Senden tüm ayrıntıları içeren yazılı bir rapor istiyorum, Larsen. Bu sırada diğerleri senin ortaya çıkardığın noktalardan ilerlemeye devam edecekler. Sonra da bulduklarımızı ne zaman basınla paylaşacağımıza karar vermem gerekecek."

Ortaya çıkardığı noktalar mı? Sıçtığımın davasını *çözmüştü* işte, daha ne olacaktı?

Azarla, daha iyi, diye geçirdi aklından Sung-min. Fırça at. Winter dedektiflerinden birinin bu şekilde başını uçuramazdı. Ama sonra bunu sadece gücünü göstermek için yapmadığını, bunu istediğini ve gerçekten yapacağını fark etti.

Çünkü tüm bu meselenin ne için olduğunu anlamıştı Sung-min. Winter, takımın tek Messi'sinin Sung-min olduğunu biliyordu. Bu da demek oluyordu ki şimdi ve gelecek için Winter'ın liderliğine karşı bir tehditti. Winter yaklaşmakta olan düşmanı fark etmiş bir alfa erkekti. Sung-min'in tek kişilik gösterisi, Winter'ın otoritesiyle savaşmaya hazır olduğunu göstermişti. Dolayısıyla Winter en iyisinin bu genç adamı henüz büyüyüp güçlenmeden devreden çıkarmak olduğuna karar vermişti.

45

Johan Krohn ve karısı Frida, Oslo Üniversitesi'nde hukuk okurken tanışmışlardı. Johan Krohn, Frida'nın onun nesine âşık olduğunu asla bilememişti. Belki de savunmasını öyle iyi sunmuştu ki Frida sonunda pes etmek zorunda kalmıştı. O zamanlar Frida Andresen gibi hoş ve tatlı bir kızın hukuk ve satranç dışında bir şeye ilgi duymayan sosyal yönü zayıf bir ineği neden seçtiğini pek kimse anlayamamıştı. Kendisinden en az bir üst sınıfta okuyan güzel bir kızı ayartmayı başardığının herkesten daha çok farkında olan Johan Krohn, onun bir dediğini iki etmemiş, gözlemiş ve diğer sevgili adaylarını bir bir uzaklaştırmıştı. Kısacası topuyla tüfeğiyle ona yapışmıştı. Buna rağmen herkesin aklındaki düşünce, kızın her an kendine daha heyecan verici birini bulacağı olmuştu. Ne var ki Johan dâhi bir öğrenci ve dâhi bir avukattı. John Christan Elden'den bu yana yüksek mahkemede mesleğini icra eden en genç avukat olmuştu ve diğerlerinin bu yaşta ancak rüyalarında görebildikleri bir iş teklifi almıştı. Mevkisi ve geliriyle birlikte sosyal özgüveni de artmıştı. Birden önünde yeni kapılar açılmış ve Krohn, iyice düşünüp taşındıktan sonra çoğundan içeri girmişti. İçlerinde bir tanesi vardı ki onu gençliğinde kaçırdığı hayata götürmüştü ve bu hayat "kadınlar", "şarap" ve "şarkı" kelimeleriyle özetlenebilirdi. Daha açık konuşmak gerekirse: kendinizi tanınmış bir hukuk firmasının ortağı olarak tanıttı-

ğınızda daha kolay ikna edilebilen kadınlar. Hebrides ve Shetland gibi rüzgârlı yerlerden gelen seçkin viskiler, şarap, ona eşlik eden puro ve ondan daha fazla sayıda sigara. Şarkı söylemeyi asla becerememişti ama temize çıkardığı bazı suçlular, yaptığı savunmaların Frank Sinatra'nın ağzından dökülenlerden daha güzel olduğunu söylerdi.

Frida çocuklara bakıyor, ailenin onsuz asla var olmayacak olan sosyal çevresini koruyor ve iki kültür vakfında yarı zamanlı avukat olarak çalışıyordu. Johan Krohn karısının güzelliğini yok saysa bile ilişkilerindeki denge bozulmazdı. Çünkü bu denge daima o kadar eşitsiz olmuş, Johan kendini o kadar şanslı saymış, Frida'ya öyle hayranlık göstermişti ki bu zamanla ilişkilerinin DNA'sı haline gelmiş, başka türlü davranamaz olmuşlardı. Birbirlerine sevgi ve saygıda kusur etmezlerdi ve ailenin reisinin Johan gibi görünmesinden hoşnutlardı. Ancak evde işlerin nasıl yürüdüğüne kimin karar verdiğini ikisi de çok iyi bilirdi. Ya da Johan Krohn artık nikotin bağımlısı olduğuna göre –ki bundan içten içe gurur duyuyordu– sigarasını nerede içeceğine.

Bu yüzden hava kararıp çocuklar yatağına gittiğinde ve haber bülteni ona Norveç ve Amerika'da neler olduğunu söylediğinde Johan Krohn sigarasını alıp üst kata çıkmış ve Maerradalen'le Ullern'i gören terasa gitmişti.

Parmaklıklara yaslandı. Manzara Hegnar Media'nın plaza kompleksini ve onun hemen arkasında uzanan Smestaddammen'in bir bölümünü kapsıyordu. Alise'yi düşünüyordu. Artık bu meseleyi çözecekti. İlişkileri çok fazla duygusallaşmış, çok fazla uzamıştı, devam edemezdi. Yoksa yakalanacaklardı. Aslında uzun zaman önce yakalanmışlardı. Toplantılarda otururlarken ve Alise elinde bir dosya ya da Johan'a bırakılmış önemli bir notla içeri girdiğinde firmadaki diğer ortakların alaycı gülümsemeleri şüpheye yer bırakmıyordu. Ama *Frida* bilmiyordu ve yakalanmaktan kastı da buydu.

Alise'ye bunu açıkladığında kız durumu neredeyse rahatsız edici bir gerçekçilikle karşılamış ve endişelenmemesi gerektiğini söylemişti.

"Sırrın benimle güvende" demişti.

Belki de onu asıl endişelendiren bu tek cümle olmuştu.

Bekâr olduğu için *sırrımız* değil, *sırrın* demişti ve sanki banka kasasında saklanan yasal bir belgeymiş gibi *benimle*'yi kullanmıştı. Yani içindeki şey, kasa kilitli kaldığı müddetçe *güvende* olacaktı. Bu kelimeleri onu tehdit etmek için seçtiğinden şüphelenmiyordu ama yine de kafasına takılmıştı bir kere. Demek Alise onu koruyacaktı. Kendisinin de Johan tarafından kollanmasını bekleyerek tabii ki. Yeni mezun genç avukatlar arasında sıkı bir rekabet vardı ve tepeye tırmananların ödülü büyükken dibe batanları da bir o kadar acımasız bir son bekliyordu. Böyle bir ortamda birinin size suyun üzerinde kalmanız için yardım etmesi paha biçilemezdi.

"Kafan çok mu dolu?"

Johan Krohn irkildi ve elinde tutamadığı sigarası karanlıkta bir kayan yıldız gibi aşağıdaki meyve bahçesine düştü. Yalnızken ve izlenmediğinizi düşünüyorken arkanızdan bir sesin gelmesi zaten ürkütücüydü. O sesin buraya ait olmayan ve ikinci kattaki terasa ancak uçarak ya da ışınlanarak çıkmış olabilecek birinin sesi olması ise daha da ürkütücüydü. Söz konusu kişinin azılı bir suçlu ve son otuz yılda Oslo'da en çok suçtan hüküm giyen insan olması durumu daha da beklenmedik hale getiriyordu.

Krohn arkasını dönünce adamın teras kapısının diğer tarafındaki karanlıkta duvara yaslandığını gördü. Bir süre "Burada ne yapıyorsun?" ile "Buraya nasıl gelebildin?" arasında kaldıktan sonra birincisini söylemeyi tercih etti.

"Sigara sarıyorum" dedi Svein Finne, ellerini ağzına götürüp kalın dudaklarının arasından çıkan gri diliyle sigara kâğıdını yalayarak.

"N... ne istiyorsun?"

Finne sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve Krohn'a beklenti içinde bakarak "Çakmak" dedi.

Avukat tereddütle elini uzattı ve çakmağını yaktı. Alevin titrediğini gördü. Alev sigaranın içine çekilirken tutuşan tütün parçalarının kıvrılışını izledi.

"Güzel ev" dedi Finne. "Manzara da iyi. Yıllar önce bu mahallede çok takılırdım."

Krohn bir an için müvekkilinin gerçekten de bir ipe takılmış, havada sallandığını hayal etti.

Finne sigarasıyla Maerradalen'i işaret etti. "Genelde diğer evsizlerle birlikte şu koruda uyurdum. Oradan geçen bir kızı hatırlıyorum. Huseby tarafında otururdu. Seks için yeterince serpilmişti ama yaşı taş çatlasa on beş, on altıydı. Bir gün ona nasıl sevişeceğiyle ilgili hızlandırılmış bir kurs verdim." Finne boğuk bir sesle güldü. "Öyle korktu ki onu daha sonra yatıştırmak zorunda kaldım; canım benim. Hüngür hüngür ağladı, piskopos olan babasının ve ağabeyinin gelip beni yakalayacağını söyledi. Ona piskoposlardan ve ağabeylerden korkmadığımı, onun korkmamasını söyledim. Çünkü artık bir erkeği vardı. Muhtemelen çocuğumuz da yoldaydı. Sonra onu bıraktım. Onları bırakırım ben, anlarsın ya. Yakala ve bırak; balıkçılar böyle der, değil mi?"

Krohn kendisini "Ben balık tutmam" derken buldu.

"Tüm hayatım boyunca asla masum birini öldürmedim" dedi Finne. "Doğanın masumiyetine saygı duymalısın..." Finne sigaraya öyle sert asıldı ki Krohn kâğıdın çıtırdadığını duydu. "Sen hukukla ilgili her şeyi biliyorsun. Söylesene, doğanın kanunlarına karşı gelmekten daha kötü bir suç var mı? Kendi masum yavrularını öldürmekten? Bundan daha sapkın bir şey aklına geliyor mu?"

"Sadede gelebilir miyiz Finne? Karım içeride beni bekliyor."

"Tabii ki bekleyecek. Hepimiz bir şeyleri bekliyoruz. Aşkı. Samimiyeti. İnsani bir iletişimi. Dün Dagny Jensen'i bekledim. Maalesef aramızda aşk yok. Ve artık ona yeniden yaklaşmak benim için zor olacak. Yalnızlaşıyoruz, değil mi? Oysa hepimizin ihtiyacı olan şey..." Sigarasına baktı. "Sıcak bir şeyler."

"Yardımıma ihtiyacın varsa bunu yarın ofiste konuşmayı öneriyorum." Krohn hedeflediği otoriter ses tonuna ulaşamadığını fark etti. "Ne... ne zaman istersen sana vakit ayırırım."

"Vakit ayırır mısın?" Finne kısa bir kahkaha patlattı. "Senin için yaptığım onca şeyden, sana kazandırdığım bunca övgüden sonra bana verebileceğin tek şey bu mu? *Vaktin* mi?"

"Ne istiyorsun, Finne?"

Müvekkili bir adım öne çıktı ve pencereden gelen ışık yüzünün yarısını aydınlattı. Sağ elini kırmızı boyalı parmaklıkta gezdirdi. Krohn, Finne'nin elinin arkasındaki geniş boşluktan kırmızı boyayı görünce ürperdi.

"Karın" dedi Finne. "Onu istiyorum."

Krohn boğazının sıkıştığını hissetti.

Finne'nin yüzünde garip bir sırıtış belirip kayboldu. "Rahatla Krohn. Son birkaç gündür Frida'yla ilgili çok şey düşündüğümü kabul etsem de ona dokunmayacağım. Çünkü ben başka erkeklerin karılarına dokunmam, kendi kadınlarımı isterim. O senin olduğu müddetçe güvende demektir, Krohn. Ama ben sorgulanırken yanında olan o küçük, güzel yardımcını duyarsa, Frida gibi onurlu ve ekonomik özgürlüğe sahip bir kadını tutman belli ki zor olacak. Alise. İsmi buydu, değil mi?"

Johan Krohn ona bakakaldı. Alise mi? Alise'den haberi var mıydı?

Krohn boğazını temizledi. Kuru camda sürtünen sileceklere benzer bir ses çıktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Finne bir parmağını gözüne doğrulttu. "Kartal gözleri. Sizi gördüm. Sizi sevişirken görmek, bir çift babunu izlemek gibiydi. Duyguların olmadığı hızlı, etkili bir çiftleşme. Uzun sürmeyeceğini biliyorsun ama onsuz da olmak istemiyorsun, değil mi? Hepimizin sıcaklığa ihtiyacı var."

Nerede, diye düşündü Krohn. Ofiste mi? Zaman zaman ikisi için tuttuğu otel odasında mı? Ekim ayında Barselona'da mı? İmkânsızdı. Daima yüksek yerlerde, caddenin karşısından görünmeyeceklerini bildikleri yerlerde sevişirlerdi.

"Öte yandan, birisi Frida'ya Alise'den bahsetmezse bu sürecek." Finne başparmağını omzunun üzerinden eve doğrulttu. "Ailen. En önemlisi de bu, değil mi, Krohn?"

"Ne hakkında konuştuğunu ya da ne istediğini bilmiyorum" dedi Krohn. Dirseklerini arkasındaki parmaklığa koymuştu. Güya rahat olduğu mesajını vermek istiyordu ama bu haliyle muhtemelen ringin iplerine yapışmış bir boksöre daha çok benziyordu.

"Alise'yi alabilirsem Frida'yı rahat bırakacağım" dedi Finne, sigarasını havaya fırlatarak. Sigaranın yanan ucu Krohn'un az önce düşen sigarası gibi karanlığın içinde gözden kayboldu. "Polis beni arıyor, istediğim kadar rahat hareket edemiyorum. İşte o yüzden..." –yeniden sırıttı– "ısınmak için biraz *desteğe* ihtiyacım var. Senin şu genç kadınla güvenli bir yerde beraber olmamı ayarlamanı istiyorum."

Krohn inanamayarak gözlerini kırptı. "Alise'yi seninle yalnız görüşmesi için ikna etmeye çalışmamı mı istiyorsun? Yani ona... saldıracak mısın?"

"'Çalışmak' ve 'saldırı' kelimelerini unut. Onu ikna *edeceksin*, Krohn. Ben de ona saldırmayacağım, onu ayartacağım. Hayatımda kimseye saldırmadım, bu çok büyük bir yanlış anlama. Kızlar kendileri için en iyisinin ne olduğunu ya da doğanın onlara hazırladığı planı her zaman anlamazlar. Ama çok geçmeden akılları başlarına gelir. Alise de öyle ola-

cak. Mesela bu aileyi tehdit ederse karşılığını vereceğimi fark edecek. Haydi ama, suratını bu kadar asma, Krohn. Bir taşla iki kuş vuracaksın: Hem beni, hem kızı susturacaksın."

Krohn ona baktı. Kelimeler kafasının içinde yankılanıyordu. *Sırrın benimle güvende.*

"Johan?"

Evin içinden Frida'nın sesi geldi ve Krohn merdivende ayak sesleri duydu. Ardından tütün ve hayvansı, iğrenç bir koku eşliğinde kulağına bir ses fısıldadı. "Var Frelsers Mezarlığı'nda bir mezar var. Valentin Gjertsen'in mezarı. İki gün sonra senden haber bekliyorum."

Frida merdiveni çıktı ve terasa doğru yürümeye başladı ama kapının iç tarafındaki ışıkta durdu.

"Bırr, soğukmuş" dedi kollarını bağlayarak. "Sesler duydum da."

"Psikiyatrlara göre iyiye işaret değil." Johan Krohn gülümsedi ve ona doğru yürümeye başladı. Fakat Frida daha hızlıydı. Başını kapıdan dışarı çıkarıp iki tarafa da baktı.

Yüzünü Krohn'a çevirdi. "Kendi kendine mi konuşuyordun?"

Krohn terasa göz gezdirdi. Boştu. Gitmişti.

"Bir savunma metninin provasını yapıyordum" dedi. Nefesini verdi ve teras kapısından geçerek sıcaklığa, evlerine, karısının kollarına adım attı. Frida'nın geri çekilip ona bakacağını anlayınca yüzünü okuyup bir terslik olduğunu görmemesi için onu sımsıkı tuttu. Çünkü Johan Krohn, düşündüğü savunma konuşmasının bu davayı asla kazanamayacağını biliyordu. Frida'yı ve sadakatsizlikle ilgili düşüncelerini çok iyi biliyordu. Öğrenirse onu ömür boyu yalnızlığa mahkûm edeceğini, çocuklarını göstereceğini ama kendisinin asla görüşmeyeceğini de. Svein Finne'nin Frida'yı bu kadar yakından tanıdığını belli etmesi, meseleyi sadece daha sıkıntılı hale getiriyordu.

* * *

Katrine merdiven boşluğundan gelen bebek ağlamasını duydu. Bu onun adımlarını hızlandırdı ama çocuğun emin ellerde olduğunu biliyordu. Björn'ün ellerinde. Yapılması gereken her şeyi yapan yumuşak tenli, kısa ve kalın parmaklı o solgun eller. Ne eksik, ne fazla; tam olarak yapılması gerekeni. Şikâyet etmemeliydi. O yüzden etmemeye çalışıyordu. Anne olduklarında bazı kadınlara ne olduğunu görmüş, güneş ve tüm gezegenlerin anne ve çocuğu etrafında döndüğünü sanan despotlara dönüştüklerine şahit olmuştu. Yıldırım hızında tepki vermediklerinde, anneyle çocuğun ihtiyaçlarını telepatik bir yolla anlamadıklarında, ya da daha doğrusu, annenin çocuğun ihtiyaçlarına göre kararlar aldığını fark edemediklerinde birden kocalarına bıkmış, küçümseyici tavırlar sergilemeye başlarlardı.

Hayır, Katrine kesinlikle o kadınlardan olmak istemiyordu. Ama içinde bir yerde böyle biri mi saklıydı? Arada bir Björn'e bir tokat patlatmayı, onu yerde kıvranıp itaat ederken, kendini aşağılarken izlemeyi istemiyor muydu? Bunun sebebini bilmiyordu. Björn'ün daima ondan bir adım önde olduğunu ve Katrine'in eleştirebileceği her şeyi önceden hallettiğini görüyorken böyle bir şeyin nasıl olabileceğini de. Şurası açık ki sizden daha iyi olan, size bir ayna tutarak kendinizden nefret etmenizi sağlayan biri kadar asap bozucu bir şey olamazdı.

Hayır, Katrine kendinden nefret etmiyordu. Bunu söylemek abartı olurdu. Sadece bazen Björn'ün onun için fazla iyi olduğunu düşünüyordu. "Fazla iyi" derken *fazla etkileyici* ya da *fazla kibar* gibi bir şeyi değil, *can sıkıcı biçimde kibar* gibi bir şeyi kastediyordu. Björn kendisine daha çok benzeyen birini, mesela dengeli, yumuşak başlı, ayakları yere basan, iyi huylu, nazik, hafif tombul bir çiftçi kızını seçmiş olsaydı belki de daha iyi bir hayatı olabilirdi.

Anahtarı kilide sokarken ağlama durdu. Katrine kapıyı açtı.

Björn, kucağında Gert'le holde dikiliyordu. Çocuk Katrine'e başının etrafında yay gibi kıvrılan uzun sarı buklelerin altındaki iri, mavi, ıslak gözleriyle baktı. Gert'e Katrine'in babasının adını koymuşlardı ve bu öneri Björn'den gelmişti. Çocuğun yüzünde beliren tebessüm öyle muhteşemdi ki Katrine'in kalbini ağrıtıp boğazını düğümlüyordu. Katrine paltosunu yere attığı gibi onlara yürüdü. Björn onun yanağına bir öpücük kondurup bebeklerini verdi. Katrine minik bedeni kendine bastırırken süt, kusmuk, sıcak ten ve yalnızca evladına özgü karşı konulmaz tatlı bir şeyin karışımı olan kokuyu içine çekti. Gözlerini yumdu. Evdeydi. Yuvasındaydı.

Yanılıyordu. Bundan daha iyisi olamazdı. Üçü şimdi ve sonsuza dek beraber olmalıydılar; olması gereken buydu.

"Ağlıyorsun" dedi Björn.

Katrine önce Gert'e söylediğini sandı ama sonra Björn'ün onu kastettiğini ve haklı olduğunu fark etti.

"Harry" dedi.

Björn kaşlarını çatarak bakarken Katrine ona biraz zaman tanıdı. Hava yastığının şişmesi ve darbenin hiç değilse birazını emmesi için gereken zamanı. Açıkçası işler gerçekten kötü gittiğinde bunu yapmak anlamsızdı; çünkü bir hava yastığı kimseyi kurtaramazdı. Kayalara çakılıp yok olmaya çalışmış gibi görünen, en uçta duran bir Ford Escort'un camının önünde balon gibi parçalanıp sönmüş bir hava yastığı da.

"Hayır" dedi Björn, Katrine'in çok şey anlatan sessizliğine eşit derecede boş bir karşı çıkmayla cevap vererek. "Hayır" diye tekrarladı fısıldayarak.

Katrine minicik elleriyle boynunu gıdıklayan küçük Gert'i kucağında tutmaya devam ederek biraz daha bekledi. Sonra Björn'e arabayı anlattı. 287 numaralı otobandaki kamyonu, buzdaki deliği, şelaleyi, arabanın halini. Katrine konuştukça Björn kalın parmaklı solgun ellerinden birini ağzına götürdü ve gözlerine dolan yaşlar ince, renksiz kirpiklerinde asılı ka-

lıp ilkbahar güneşinde damlayan buz saçakları gibi birer birer düştü.

Katrine bu Totenli iriyarı sağlam adamı hiç bu kadar yıkılmış halde görmemişti. Björn Holm ağlıyordu, hıçkırıyordu, içinde bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi sarsılıyordu.

Katrine, Gert'i oturma odasına götürdü. Çocuğunu babasının kasvetli üzüntüsünden korumak için istemsizce yapılan bir hareketti bu. Zaten annesinden yeterince kasvet almıştı.

Bir saat sonra Gert'i yatırmıştı ve şimdi Gert yatak odalarında uyuyordu.

Björn ileride bir gün Gert'in odası yapacakları çalışma odasına oturmaya gitmişti. Katrine hâlâ ağladığını duyabiliyordu. Kapıda dikilmiş, içeri girip girmemeyi düşünürken telefonu çaldı.

Oturma odasına gidip telefonu açtı.

Arayan Ole Winter'dı.

"Harry Hole'un öldüğünü duyurma işini ertelemek istiyorsun, biliyorum" dedi.

"Öldüğünü değil, kaybolduğunu" dedi Katrine.

"Dalgıçlar şelalenin aşağısındaki nehirde kırılmış bir cep telefonu ve bir tabanca buldu. Ekibim ikisinin de Harry Hole'a ait olduğunu doğruladı. Son parçaları da bir araya getiriyoruz. Yani dava kesin olarak çözülüyor ve üzülerek söylemeliyim ki daha fazla bekleyemeyiz, Bratt. Ama bu kişisel bir istek olduğu için..."

"Kişisel değil, Winter, teşkilatı düşünüyorum. Bunu basına duyuracaksak her şeye mümkün olduğunca hazır olmalıyız."

"Görünüşe bakılırsa Kripos'un yürüttüğü işin sonuçlarını Oslo Emniyeti değil, Kripos'un kendisi duyuracak. Ama durumunu anlayabiliyorum. Hole'un amiri sen olduğundan basın haliyle sana birçok teferruatlı soru soracak ve bunlara nasıl cevap vereceğini kendi aranızda tartışmak için vakte ihtiyacınız olacak. Size ayak uydurmak için Kripos olarak

normalde yarın sabah yapacağımız basın toplantısını yarın akşam 19.00'a erteledik.

"Teşekkürler" dedi Katrine.

"Kripos kendi duyurusunu yapıncaya kadar Sigdal Şerif Bürosu'nun..."

Katrine derin bir nefes aldı ve bir şey söylememek için kendini zor tuttu.

"...ölen kişinin adını yayınlamamasını başarabilirsiniz diye düşünüyorum."

Son dakika haberlerinde sizin adınız çıksın istiyorsun da ondan, diye düşündü Katrine. Sigdal ölen kişinin adını basına açıklarsa herkes aradaki bağlantıyı kuracak ve davayı Sigdal Şerif Bürosu'nun kendi başına çözdüğünü düşünecekti. Bu durumda Kripos o kadar hantal görünecekti ki Hole'un canına kıyarak çözümü hızlandırdığını sanacaklardı. Fakat Winter'ın dilediği olursa Winter'ın ekibinin dâhiyane dedektiflik çalışmaları sayesinde usta dedektif Harry Hole köşeye sıkışmış, kaçarken onlara yakalanmış ve mecburen intihara sürüklenmiş gibi görünecekti.

Ama Katrine bunların hiçbirini söylemedi.

Sadece hızlı bir "Tamam"la geçiştirdi. Ardından ekledi: "Emniyet müdürünü bilgilendiririm."

Böylece konuşma sona erdi.

Katrine sessizce yatak odasına girdi. Björn'ün ailesinden aldıkları, ailenin tüm çocukları ve torunlarının küçükken yattığı eskimiş mavi beşiğin üzerine eğildi.

İnce duvardan Björn'ün çalışma odasında ağlamaya devam ettiğini duyabiliyordu. Artık daha sessizdi ama üzüntüsü aynıydı. Gert'in uyuyan yüzüne baktığında Björn'ün tuttuğu yasın tuhaf biçimde kendininkini katlanması kolay hale getirdiğini düşündü. Artık daha güçlü olması, düşünme ve duygusallaşmanın lüksüne kapılmaması gereken kişi oydu. Çünkü hayat sürüyordu ve bakmaları gereken bir çocukları vardı.

Gözlerini birden açan bir çocuk.

Kırpıştırdığı gözleriyle etrafına bakıyor, odaklanacak bir şey arıyordu.

Katrine elini o garip sarı buklelerde gezdirdi.

Gert'i görmesi için Skreia'daki bakım evine götürdüklerinde Björn'ün büyükannesi "Siyah saçlı Batılı bir kızla Totenli kızıl bir adamın sarışın bir Viking'leri olacağı kimin aklına gelirdi ki?" demişti.

Gert annesinin gözlerini bulunca Katrine gülümsedi. Elini okşayıp gözleri yeniden kapanana kadar ona sakince şarkı söyledi. İşte o zaman içini bir ürperti kapladı. Çünkü o gözlerdeki bakış, ona ölümün diğer tarafından bakan birinin gözlerine benziyordu.

46

Johan Krohn kendini banyoya kapatmıştı. Telefonunu karıştırıyordu. O ve Harry Hole yıllardır yeterince iletişim kurdukları için numarası bir yerlerde saklı olmalıydı. İşte buradaydı! Hole'u tecavüzle suçlayarak ondan intikam almaya çalışan Polis Koleji öğrencisi Silje Gravseng hakkında bir elektronik postanın içindeydi. Kız Krohn'a ulaşıp ondan davayı almasını istemişti ama Krohn suçlamaları görünce onu durdurmayı başarmıştı. Dolayısıyla Hole'la ikisi o yıllardan beri anlaşamasalar da Hole'un bu konuyla ilgili ona bir iyilik borcu yok muydu? Öyle olmasını umdu. Arayabileceği başka insanlar, ona Hole'dan daha borçlu olan polis memurları da vardı ama bunu özellikle ondan istemesinin iki sebebi bulunuyordu. Birincisi, Hole kısa zaman önce onu kandıran ve küçük düşüren bir adamı bulup tutuklamak için tüm enerjisini muhakkak verirdi. İkincisi ise, emniyette Finne'yi yakalamayı başarmış tek kişi Harry Hole'du. Evet, Hole ona yardım edebilecek tek insandı. Sonra da Krohn, Finne'nin tehditkâr tavır ve şantaj suçlarından elinden geldiğince uzun bir hapis cezası alması için uğraşacaktı. Bariz biçimde karşılıklı bir söz vermiş olacaklardı ama onu zamanı geldiğinde düşünürdü.

Pürüzlü bir ses "Gerekiyorsa mesaj bırakın" dedikten sonra bir *bip* sesi duyuldu.

Krohn öyle sersemledi ki telefonu kapatmak istedi. Ama cümlede dikkatini çeken bir şey vardı. *Gerekiyorsa.* Gerekiyordu, değil mi? Evet, bunu yapmalıydı ve Hole'un onu geri araması için yeterince şey söylemeliydi. Yutkundu.

"Ben Johan Krohn. Bu mesajın ikimizin arasında kalmasını istiyorum. Svein Finne şantaj yapıyor." Yeniden yutkundu. "Bana. Aileme. Ben... şey, lütfen beni ara. Teşekkür ederim."

Kapattı. Gereğinden fazla mı konuşmuştu? Dahası, bir polis memurundan yardım isteyerek doğru şeyi mi yapıyordu? Ah, emin olması imkânsızdı! Zaten Hole geri arayana kadar fikrini değiştirebilir, müvekkilini yanlış anladığı için o mesajı bıraktığını söyleyebilirdi.

Krohn yatak odasına gitti, yorganın altına kıvrıldı, komodinden Norveç hukuk dergisi *TfR*'yi aldı ve okumaya başladı.

"Terasta bir şey söyledin" dedi, yanında yatan Frida. "Bir savunma metninin provasını yaptığını söyledin."

Johan "Evet" dedi ve Frida'nın elindeki kitabı yatağa bırakıp okuma gözlüğünün üzerinden ona baktığını gördü.

"Ne için?" dedi Frida. "Şu anda bir dava üzerinde çalıştığını bilmiyordum."

Krohn yastığını düzeltti. "Kendini belaya bulaştırmış olan iyi bir adamın savunması." Gözlerini çifte yargılamayla ilgili yazdığı makaleden ayırmadı. Makaleyi ezbere biliyordu ama bazen daha önce hiç okumamış gibi yaparak bu karmaşık ancak anlaşılır hukuki çıkarımdan tekrar tekrar zevk alabildiğini anlamıştı. "Şimdilik kesinleşmiş bir dava değil. Adam, metresine sahip olmak isteyen bir şerefsiz tarafından şantaja uğruyor. Kabul etmezse tüm ailesini kaybetmekten korkuyor."

"Hımm" diye mırıldandı Frida. "Gerçek bir davadan çok kurmaca bir hikâyeye benziyor."

"Diyelim ki kurmaca" dedi Krohn. "Onun yerinde olsan ve bir savunma metniyle kurtulamayacağını bilsen sen ne yapardın?"

"Bir metres için koca bir aile, ha? Durum çok açık değil mi?"

"Değil. Çünkü iyi adam o şerefsize metresine tecavüz etmesi için izin verirse herif ondan başka şeyler de isteyecek. Ve her defasında daha fazlasını talep ederek gelmeye devam edecek."

"Anladım" dedi Frida hafif bir tebessümle. "O zaman o şerefsizden kurtulmak için bir kiralık katil tutardım."

"Biraz gerçekçi olsan?"

"Kurmaca olduğunu söylemedin mi?"

"Evet ama..."

"Metres" dedi Frida. "Şerefsize metresi verirdim."

"Sağ ol" dedi Krohn, çifte yargılamayla ilgili en dâhiyane formüllerin bile o gece aklını Svein Finne'den uzaklaştıramayacağını bilmesine rağmen sayfaya bakarak. Ya da Alise'den. Onu önünde diz çökmüş, yalvarırcasına Krohn'a bakıp kocaman penisini gözyaşlarıyla ağzına sığdırmaya çalışırken düşündüğünde böyle bir seçeneğin söz konusu dahi olmayacağını biliyordu Krohn. Öyle değil miydi? Peki ya Harry Hole ona yardım etmezse? Hayır, o zaman bile Alise'ye bunu yapamazdı. Sadece ahlaken iğrenç olduğu için değil, onu sevdiği için! Alise'yi seviyordu, değil mi? Krohn kasıklarında değil, kalbinde bir kabarma hissediyordu şimdi. Birini sevdiğinizde ne yapardınız? Sonucuna katlanırdınız. Bedelini öderdiniz. Birine âşık olduğunuzda bunun size neye mal olacağının önemi yoktu. Bunlar aşkın kanunlarıydı ve yoruma kapalılardı. Krohn artık açıkça görebiliyordu. Öyle açık ki şüphe onu yeniden ele geçirmeden önce acele etmeli, karısına her şeyi açıklamalıydı. Özellikle de Alise hakkında her şeyi. *Alea iacta est.* Ok yaydan çıktı. Krohn dergiyi elinden bıraktı, derin bir nefes alarak kafasında bir açılış cümlesi düşündü.

"Bugün Simon'ı suçüstü yakaladığımı sana söylemeyi

unuttum" dedi Frida. "Odasında oturmuş, şeye bakıyordu... söylesem inanmazsın."

"Simon mu?" dedi Krohn, ilk çocuklarını gözünün önüne getirerek. "Porno dergisine mi?"

Frida gülerek "Sayılır" dedi. "*Norveç'in Yasaları*'na. Senin dergine."

Krohn elinden geldiğince rahat bir tavırla "Aman Tanrım" dedi ve yutkundu. Karısına bakarken Alise'nin görüntüsü bir film karesi gibi giderek soldu. Frida Andresen, şimdiki adıyla Frida Krohn. Yüzü onu okul amfisinde gördüğü ilk anki kadar temiz ve güzeldi. Vücudu biraz tombullaşmıştı ama fazlalık kiloları ona sadece daha kadınsı hatlar kazandırmıştı.

"Yarın Tayland yemeği yapmayı düşünüyorum. Çocuklar sever. Hâlâ Ko Samui'den bahsediyorlar. Belki oraya bir kere daha gideriz, ne dersin? Güneş, sıcak hava ve..." Frida gülümseyerek cümlenin geri kalanını yarım bıraktı.

"Evet" dedi Johan Krohn. Yutkundu. "Belki."

Dergiyi eline alıp okumaya başladı. Çifte yargılamayı.

47

"David yaptı" dedi adam, geveleyen tiz ve keş sesiyle. "Demir çubukla Birger'in kafasına vurdu."

"Çünkü Birger eroinini çalmıştı" dedi Sung-min esnememeye çalışarak. "Çubukta parmak izlerin bulundu çünkü onu Birger'in üzerinden aldın ama artık çok geçti."

"Aynen öyle" dedi adam. Üçüncü sınıf bir matematik problemini yeni çözmüş gibi Sung-min'e baktı. "Artık gidebilir miyim?"

"İstediğin zaman gidebilirsin, Kasko." Sung-min bir eliyle kapıyı gösterdi.

Bir zamanlar araba sigortası sattığı için herkesin Kasko dediği adam ayağa kalktı, Stargate barında değil de bir geminin güvertesindeymiş gibi sendeleyen bacaklarıyla yürümeye başladı ve Oslo'nun en ucuz birasının burada içildiğini belirten bir gazete kupürünün asılı olduğu kapıya yöneldi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladı diğer Kripos dedektifi Marcussen. "Tüm hikâyeyi duyabilirdik; tüm ayrıntıları! Adam tam da açılmıştı, kahretsin! Bir dahaki sefere hikâyeyi değiştirmeyeceği ne malum? Bu keşlere güven olmaz."

"Onu şimdilik bırakmak için daha mantıklı" dedi Sung-min kayıt cihazını kapatırken. "Şu anda elimizde basit bir açıklama var. Ayrıntılara girersek tanık kürsüsüne çıkana kadar onları ya unutur ya da değiştirir. Bu da mutlaka bir

savunma avukatını açıklamanın geri kalanıyla ilgili şüpheye düşürür. Gidelim mi?"

"Burada oyalanmanın anlamı yok" dedi Marcussen ayağa kalkarak. Sung-min onu başıyla onayladı ve Oslo'daki en erken açılış saati olan yedide bara geldiklerinde dışarıda çoktan kuyruk oluşturmuş olan içkici müşterilere göz gezdirdi.

"Aslında ben biraz daha kalabilirim" dedi. "Daha kahvaltımı yapmadım."

"Ne yani, burada *yemek* mi yiyeceksin?"

Sung-min arkadaşının neyi kastettiğini biliyordu. Stargate ona pek uygun bir yer değildi. Hatta hiç değildi. Ama kim bilir, belki de standartlarını biraz düşürmeliydi. Beklentilerini azaltmalıydı. Bu yer bunun için iyi bir başlangıçtı.

Marcussen gidince Sung-min yan masada duran gazeteyi aldı.

Ön sayfada Rakel Fauke davasıyla ilgili haber yoktu. 287 numaralı otobandaki kazayla ilgili de.

Bu da demek oluyordu ki ne Ole Winter ne de Katrine Bratt, Harry Hole'un dahil olduğu yeni haberi henüz basınla paylaşmamıştı.

Ole Winter açısından bakıldığında, paylaşmamasının nedeni muhtemelen Sung-min'in çıkarımlarına ekipçe son bir cila atmak için vakte ihtiyaç duymasıydı. Sung-min'in çoktan ortaya çıkardığı bilgilerin gereksiz yere sağlamasını yapacaklardı ve Winter bunu akıllıca yönettiği ekibinin başarısı olarak duyuracaktı.

Sung-min politik oyunlardan ve güç stratejilerinden anlamadığını fark ettiğinde Machiavelli'nin *Prens* kitabını okumuştu. Machiavelli'nin iktidarda kalmak isteyen hükümdarlara verdiği tavsiyelerden biri, ülkede kendisine tehdit oluşturmayan ve dolayısıyla statükodan memnun olan zayıf oyuncularla müttefik olmak ve onlara destek çıkmaktı. Buna karşın, daha güçlü olan potansiyel rakipler her ne şekil-

de olursa olsun zayıflatılmalıydı. 1500'lü yıllarda İtalyan şehir devletlerinde geçerli olan durum besbelli Kripos de için geçerliydi.

Katrine Bratt'ın duyuruyu ertelemek istemesinin nedenine gelince, Sung-min o kadar emin olamıyordu. Yirmi dört saat geçmişti. Hole'un ailesine şimdiye kadar haber verilmiş olmalıydı ve mesai arkadaşlarından birinin cinayet zanlısı olduğu haberini hazırlayacak kadar vakti vardı. Hole'a karşı özel hisler beslemesi, onu basından bu şekilde koruyarak hem kendisini, hem Cinayet Masası'nı polis memurlarının kayırıldığına dair eleştiri ve suçlamaların hedefi haline getirecek olmasını açıklamıyordu. Sanki ortada başka bir şey, aşkın ötesinde bir gerekçe vardı. Ama ne olabilirdi?

Sung-min bu soruyu şimdilik rafa kaldırdı. Belki de başka bir şeydi. Çaresiz bir mucize umudu. Harry Hole'un hâlâ hayatta olduğuna dair. Sung-min kahvesinden bir yudum aldı ve sabah güneşinin karşı kıyıdaki gri binaların tepelerine vurmaya başladığı Akserselva'ya baktı. Harry Hole bu manzarayı bir yerden görüyorsa bu yer olsa olsa başının etrafında haleyle oturup şarkılar söyleyen melekleri dinlediği ve dünyayı yukarıdan izlediği bir bulutun tepesi olabilirdi.

Adam aşağısındaki buluta baktı.

Aynanın parçasını havaya kaldırıp yüzünü inceledi. Başının etrafında beyaz bir şerit vardı. Şarkı sesi duyuyordu.

Tekrar buluta baktı.

Hava aydınlandığından beri o küçük bulut kümesi vadide duruyor, donmuş nehir manzarasını engelleyerek ormanı griye boyuyordu. Neyse ki güneş yükseldikçe bulutu kavurmaya başlamış, görüşü güçlendirmişti. Etrafında durmadan şarkı söyleyen kuşlar biraz sussa daha da iyi olacaktı.

Adam donuyordu. Sorun değildi. Görmesini kolaylaştırıyordu.

Kırık ayna parçasına bir daha baktı.

Kulübedeki çekmecelerden birinden bulduğu bandajın üzerinde kırmızı bir kan lekesi vardı. Ağzının kenarından kulağına çıkan yara izine muhtemelen bir yenisi eklenecekti.

Kulübenin duvarına dayanan sandalyeden kalktı ve içeri girdi.

Duvardaki gazete kupürlerinin önünden geçti. İçlerinden birinde az önce aynada gördüğü yüzün aynısı vardı.

Geceyi geçirdiği yatak odasına gitti. Kanlı çarşafı ve yorgan kılıfını çıkarıp kaldırdı. Tıpkı iki hafta önce kendi dairesinde kanlı yorgan kılıfına yaptığı gibi. Ama bu kez kan ona aitti ve tek başınaydı.

Kanepeye oturdu.

Yahtzee kutusunun yanında duran High Standard tabancaya baktı.

Bohr'un dediğine göre E14'te bu silahlar ruhsatsız kullanılıyordu.

Tabancayı elinde çevirdi.

Ona ihtiyacı olacak mıydı?

Belki evet, belki de hayır.

Harry Hole saate baktı. Düşe kalka ormandan çıkıp kulübeye gitmesinin ve kırık pencereden kendini içeri atmasının üzerinden otuz altı saat geçmişti. Islak giysilerini çıkarıp kendini temizlemiş, kulübede bulduğu temiz kazağı, paçalı donu, kamuflaj üniformasını ve kalın yün çorapları giymişti. Sonra da ranzada bir battaniyenin altına girip titremesi azalana kadar orada beklemişti. Bir an sobayı yakmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Bacadan tüten dumanı gören birisi kulübeye bakmaya gelebilirdi. Dolapları karıştırıp bir ilk yardım çantası bulmuş ve alnındaki yaranın kanamasını durdurmayı başarmıştı. Sargı bezini kafasına sardıktan sonra kalanıyla içine bir devekuşu yumurtası girmiş kadar şiş görünen dizini kapatmıştı. Derin nefes alıp vererek hissetti-

ği acının kırık kaburgalardan mı yoksa çürüklerden mi geldiğini anlamaya çalışmıştı. Bunun dışında hâlâ tek parçaydı. Bazıları bunu mucize olarak adlandırabilirdi ama aslında sadece basit fizik kuralları ve biraz şansın yardımıyla olmuştu.

Harry tekrar derin nefes aldı, sesinin ıslık gibi çıktığını duydu ve yan tarafına bir acı saplandı.

Evet, belki şanstan biraz daha fazlasıyla.

Ne olduğunu aklına getirmemeye çalışmıştı. Ciddi travma geçiren polis memurlarına verilen yeni tavsiye buydu: en az altı saat geçene kadar olay hakkında konuşmamak ve düşünmemek. Yapılan son araştırmalar, öncekilerin aksine, travmatik bir deneyimin ardından "olaydan bahsetmenin" TSSB olasılığını düşürmediğini, hatta artırdığını gösteriyordu.

Tamamen unutmak imkânsızdı elbette. O anlar kafasının içinde viral olmuş bir YouTube videosu gibi dönüp duruyordu. Arabanın şelalenin ucundan devrilmesi, ön camdan bakmak için koltuğunda yukarı yaylanması, her şey aynı hızda düşerkenki hafiflik, bu sayede sol eliyle emniyet kemerini, sağ eliyle kemerin tokasını tutabilmesi, suyun altında olduğundan hareketlerinin yavaşlaması. Tokanın dilini kilide iterken üzerine gelen devasa siyah kayanın sıçrattığı beyaz köpüğü görüşü. Ve basınç. Sonra da gürültü.

Az sonra başını direksiyonun üzerindeki hava yastığına gömmüş, emniyet kemerinin içinde öylece dururken nefes alabildiğini hissetmiş, arka camı parçalayıp üzerine yağan şelalenin sesinin artık boğuk değil, keskinleştiğini fark etmişti. Sadece hayatta olduğunu, ciddi bir zarar da görmediğini anlaması birkaç saniyesini almıştı.

Araba uçta duruyordu, ön bölüm ve direksiyon koltuklara dayanmıştı ya da tam tersiydi ama bacaklarını kesecek ya da sıkıştıracak kadar da baskı yapmıyordu. Tüm pencereler kırıldığı için içerideki su bir ya da iki saniyede dışarı boşalmış olmalıydı. Ancak gösterge panelinin ve ön camın direnci

muhtemelen suyun tamamen boşalmasını durdurmuş ve böylece şasinin ezilmesini önleyerek Harry'nin vücudu için fazladan bir yastık görevi görmüştü. Çünkü su güçlüydü. Derin su balıklarının okyanusun derinliklerinde zırhlı bir tankı dahi konserve kutusu kadar küçültebilecek o basıncın altında ezilmemesinin sebebi, vücutlarının çoğunun basınç ne kadar fazla olursa olsun zarar görmeyen bir maddeden ibaret olmasıydı: sudan.

Harry gözlerini kapatmış ve filmin kalanını oynatmıştı. Koltuktan sarkışını görmüştü. Kilit ve makara sisteminin ikisi birden mahvolduğu için ne tokayı açabilmiş ne kemerden kurtulabilmişti. Etrafına bakınmış ve kırık dikiz aynasında iki şelalenin adeta üzerine yıkıldığını görmüştü. Aynadan bir parça koparmayı başarmıştı. Keskin olmasına keskindi fakat elleri öyle çok titremişti ki emniyet kemerini kesebilmesi sanki bir ömür sürmüştü. Direksiyonun ve hava yastığından arta kalanların üzerine düşmüş, ayna parçasını ileride lazım olabilir diye paltosunun cebine sokmuş ve arabanın üzerine devrilmemesini umarak dikkatlice ön camdan çıkmıştı. Ardından siyah kayadan nehrin sağ taraftaki kıyısına kadar olan kısa mesafeyi yüzmüş, su sığlaşınca yürümeye başlamış ve göğsüyle sol dizinin ağrıdığını işte o zaman anlamıştı. Salgıladığı adrenalin ağrı kesici işlevi görüyor olmalıydı ve kanında hâlâ Jim Beam vardı; dolayısıyla zaman geçtikçe acının daha da kötüleşeceğini biliyordu. Başını zonklatan soğukta dikilirken yanağından boynuna süzülen sıcak bir şey hissetmişti. Ayna parçasını çıkarıp yüzüne bakınca alnının bir yanında geniş bir kesiğin olduğunu görmüştü.

Yamaca bakmıştı. Çam ağaçları ve karla kaplıydı. Nehir boyunca sığ suda yüz metre kadar yürüdükten sonra yamaçta tepesine tırmanabileceği bir yer görüp yukarı çıkmayı denemişti. Ne var ki dizi çok çabuk pes etmiş ve çamurla kar

karışımında kayarak nehre geri düşmüştü. Göğsündeki ağrı öyle şiddetliydi ki bağırmak istiyordu ama ağzından yalnızca patlak lastik gibi cılız bir hırıltı çıkıyordu. Gözlerini tekrar açtığında aradan on saniye mi yoksa birkaç dakika mı geçtiğini bilmiyordu. Kıpırdamaya çalışıyor ama olmuyordu. O an, çok üşüdüğü için kaslarını kontrol edemediğini anlamıştı. Harry başını mavi, masum ve acımasız gökyüzüne kaldırıp ulumuştu. Tüm bunlardan sağ kurtulduktan sonra karada soğuktan donarak mı ölecekti?

Görüşüne bakılırsa evet.

Tökezleyerek ayağa kalkmış, yarısı nehrin içinde duran ölü bir ağacın dalını kırarak onu değnek olarak kullanmıştı. Dik yamacı güçlükle on metre tırmandıktan sonra kar öbeklerinin arasında bir patika bulmuştu. Zonklayan dizini umursamayarak kuzeye, akıntının tersine yürümüştü. Şelalenin gümbürtüsü ve takırdayan dişleri yüzünden araba seslerini duymuyordu fakat biraz daha tırmandığında nehrin karşı kıyısındaki yolu görmüştü. 287 numaralı otobanı.

Bir araba geçmişti.

Donarak ölmeyecekti.

Orada dikilmiş, göğsündeki ağrıyı dindirmek için elinden geldiğince dikkatli nefes alıp vermişti

Nehre geri dönüp karşıya geçebilir, bir araba durdurup Oslo'ya gidebilirdi. Ya da daha iyisi, Sigdal Şerif Bürosu'nu arayıp onları yanına çağırabilirdi. Hatta kamyon şoförü olanları görüp onları aradıysa çoktan yola çıkmış bile olabilirlerdi. Harry telefonunu aramıştı. Ama sonra onu tabancasıyla birlikte yan koltuktaki Jim Beam'in yanına koyduğunu hatırlamıştı. Şimdi nehrin kim bilir neresinde ölü bir halde yatıyor olmalıydı.

İşte tam da o zaman kafasına dank etmişti.

O da telefonu kadar ölüydü.

Ve önünde tek bir seçenek vardı.

Patikayı geri yürüyüp yamacı tırmandığı yere gelmişti. Elleri ve ayaklarıyla karı eşeleyip izlerini örtmüştü. Sonra da tekrar kuzeye yürümüştü. Patika da otoban gibi nehri takip ediyorsa Roar Bohr'un kulübesi fazla uzakta sayılmazdı. Tabii dizi oraya kadar dayanabilirse.

Dayanamamıştı. Kulübeye varması iki buçuk saat sürmüştü.

Harry sımsıkı sardığı bezin iki yanından fırlayan şişliğe baktı.

En az bir gece dinlenmesi, belki birkaç saat daha geçmesi gerekiyordu.

Dizi ancak o zaman ağırlığını taşıyabilirdi.

Kulübede bulduğu yün bereyi başına geçirdi, Escort'un dikiz aynasından aldığı cam parçasıyla berenin sargı bezini örtüp örtmediğini kontrol etti. Oslo'dan Trondheim'a cebinde sadece on kronla gelen Roar Bohr'u düşündü. Onunsa hiç parası yoktu ama mesafe daha yakındı.

Harry gözlerini yumdu ve kafasının içinde bir ses duydu.

İleride daha fazlasını öğreneceğiz...
İleride sebebini anlayacağız...
Neşelen, kardeşim, ömrün aydınlık olsun.
Çok geçmeden hepsini anlayacağız...

Harry bu şarkıyı birçok kez dinlemişti. Gerçeğin bir gün ortaya çıkacağı fikrini anlatmıyordu sadece. Kandıranlar gününü gün ederken kandırılanların acı çektiğini de anlatıyordu.

48

Oslo'ya giden New Eggedal Express'in kadın şoförü, otobüsün basamaklarını tırmanan uzun boylu adama baktı. Otobüs durağı 287 numaralı otobanın ıssız bir bölümündeydi ve adamın üzerinde kamuflaj pantolonu vardı. Dolayısıyla şoför onun Oslo'dan kalkıp hayvanlarını öldürmeye gelen avcılardan biri olduğunu düşündü. Yine de anlam veremediği üç şey vardı. Av sezonu değildi. Giysileri en az iki beden küçüktü ve siyah yün beresinin kenarının altından beyaz bir sargı çıkmıştı. Bilet almaya parası da yoktu.

"Nehre düştüm, yaralandım ve hem telefonumu hem cüzdanımı kaybettim" dedi adam. "Bir kulübede kalıyorum ve şehre gitmem lazım. Bana bir bilet kesebilir misiniz?"

Kadın ona bakarken durumu gözden geçirdi. Kafasındaki sargı ve üzerine olmayan kıyafetleri anlattığı hikâyeye uyuyordu. Zaten Oslo'ya giden ekspres otobüs hattı da pek rağbet görmemişti, insanlar görünüşe göre hâlâ yerel otobüsle Amot'a gidip oradan saat başı kalkan ekspres servislere biniyordu. Dolayısıyla otobüste fazlasıyla boş koltuk vardı. Asıl soru, hangisinin daha çok bela getireceğiydi: onu otobüsten indirmek mi, yoksa otobüse almak mı?

Adam, tereddüt ettiğini fark etmiş olacak ki boğazını temizledi ve ekledi: "Ödünç bir telefon bulabilirsem karıma otobüs terminaline gelip para getirmesini söyleyebilirim."

Kadın onun sağ eline baktı. Bir çeşit grimsi mavi metalden yapılma protez bir ortaparmağı vardı. Bir sonrakinde ise alyans takılıydı. Ama telefonuna dokunmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Geçin" dedi, bir düğmeye bastı ve kapı adamın arkasından uzun bir tıslama sesiyle kapandı.

Harry aksak adımlarla otobüsün arkasına yöneldi. Diğer yolcuların ya da en azından şoförle konuşmasına kulak misafiri olanların gözlerini ondan kaçırdığını fark etti. Savaştan çıkmışa benzeyen bu rahatsız edici adamın yanlarına oturmaması için içlerinden dua ettiklerini biliyordu.

Boş bir ikili koltuk buldu.

Yandan geçen ormanı ve manzarayı izledi. Reklamlardaki iddiaların doğruluğunu, yani bir ya da iki şelale dahil olmak üzere çoğu durumdan sağ çıkabildiğini kanıtlamış olan saatine göz attı. Beşe beş vardı. Akşam çöktükten hemen sonra Oslo'da olacaktı. Karanlık işine gelmişti.

Ağrıyan kaburgalarının hemen altında vücuduna bir şey batıyordu. Elini paltosunun içine attı ve kulübeden aldığı High Standard tabancanın namlusunu oynattı. Arabayı ters yöne çevirdiği cebin yanından geçerlerken gözlerini kapattı. Otobüsün ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Bir anlık aydınlanmayla farkına varmıştı. Şarkının "*Hepsini anlayacağız*" mısrası bir yapbozun parçası değil, karanlıkta açılarak ona ışığı gösteren bir kapıydı. Resmin tamamını vermese de hikâyenin anlamsızlığını, bir şeyin eksikliğini ona anlatmaya yetmişti. Daha açık konuşmak gerekirse, içine bir şeyin zorla eklendiğini. Bu sayede fikrini değiştirmiş ve son anda direksiyonu kırmıştı.

Son yirmi dört saati tüm parçaları bir araya getirmekle geçirmişti. Ve artık ne olduğunu bildiğinden oldukça emindi. Olay yerinin dedektiflik yöntemlerinden az çok anlayan bi-

ri tarafından nasıl değiştirildiğini ve temizlendiğini bulmak nispeten kolay olmuştu. Cinayetten sonra evine sadece iki kişi girmişken üzerinde Rakel'in kanı olan cinayet silahının plak koleksiyonunun arasına nasıl girdiğini de. Tek yapması gereken ya olay yerinin değiştirildiğini ya da delilin evine konulduğunu ispat etmekti.

Cinayet sebebini çözebilmek daha zahmetliydi.

Harry bir işaret, bir açıklama bulma umuduyla hafızasının altını üstüne getirmişti. Ve bu sabah, ranzada yarı uyur, yarı uyanık halde yatarken nihayet onu bulmuştu. Ya da o Harry'yi bulmuştu. Başta ona saçma geldiği için önemsememişti. Bir cinayetin sebebi bu olamazdı. Ama sonra üzerine biraz kafa yormuştu. Yoksa olabilir miydi? Alexandra'nın evinde yatakta yattığı gece ortaya çıkacak kadar basit olabilir miydi?

Sung-min Larsen, Kripos'un Nils Hansens vei 25 adresindeki yeni binasının konferans merkezinin arkasında kimseye görünmeden bir koltuğa oturdu.

Basın toplantısı mesai saatleri dışında düzenlenmesine rağmen önünde alışkın olmadığı kadar kalabalık bir gazeteci ve fotoğrafçı ordusu vardı. Tahminine göre Ole Winter, birileri aracılığıyla onları buraya toplayan ismi dışarı sızdırmıştı: Harry Hole ismini. Winter, son zamanlardaki gözde dedektifi Landstad'la birlikte sahnedeki masanın arkasında oturuyor, saatinin yelkovanını kontrol ediyordu. Bazı televizyon kanallarında veya diğer mecralardaki haber bültenleriyle aynı anda başlamak istiyor olmalıydılar. Winter ve Landstad'ın yanında ekipten başka bir dedektif ve Adli Tıp Kurumu'nun yeni müdürü Berna Lien vardı. Onların biraz uzağında, en sağda ise Katrine Bratt oturuyordu. Aklı başka bir yerde gibiydi ve önündeki kâğıtlara dalmıştı. Sung-min kâğıtlarda konuyla ilgili bir bilgi olduğundan, hatta Katrine'in onları okuduğundan bile emin değildi.

Ole Winter'ın derin bir nefes alarak kendini resmen şişirdiğini gördü. Eski ucuz takım elbisesi yerine İsveç markası Tiger'dan aldığını tahmin ettiği yeni bir takım elbise giyiyordu. Modadan anlıyormuş gibi görünen yeni insan kaynakları müdiresinin görüşünü aldıktan sonra bu kararı vermiş olmalıydı.

"Basın toplantısına hepiniz hoş geldiniz" dedi Winter. "Benim adım Ole Winter ve ön soruşturmanın baş dedektifi olarak sizlere birçok gelişme kaydettiğimiz ve yoğun bir ekip çalışması sonucunda nihayet çözdüğümüzden emin olduğumuz Rakel Fauke cinayetiyle ilgili çalışmalarımızın bir özetini sunmak istiyorum."

Etkiyi artırmak için Winter'ın tam burada etkileyici bir es vermesi gerektiğini düşündü Sung-min. Ama dedektif devam etmeyi tercih etti. Belki de böylesi daha profesyonel, daha inandırıcıydı. Bir cinayet davasını gösteriye dönüştürmemeliydiniz. Sung-min ileride kullanmak üzere bunu aklına not etti. Çünkü günün birinde orada oturan kişi o olacaktı. Daha önce bilmese de artık bunu biliyordu. O bitkin, saçları ağarmış yaşlı maymunu tünediği yerden indirecekti.

"Bu toplantının olaya doğrudan dahil olanları, ondan etkilenenleri ve genel olarak tüm halkı rahatlatacağını umuyor ve buna inanıyorum" dedi Winter. "Rakel Fauke'nin öldürülmesiyle bağlantılı olduğuna dair kanıtlar bulduğumuz kişi, trajik biçimde kendi canına kıymış gibi görünüyor. Bunun sebeplerini irdeleyip spekülasyon yapmayacağım fakat intiharında Kripos tarafından köşeye sıkıştırıldığını fark etmesinin payı var mıydı, bunu da ister istemez düşünüyoruz."

Sung-min, Winter'ın "şüpheli" yerine "Rakel Fauke'nin öldürülmesiyle bağlantılı olduğuna dair kanıtlar bulduğumuz kişi", "kayıp" yerine "kendi canına kıymış" ve "yakalanmak üzere" yerine "köşeye sıkıştırılmak" kelimelerini kullandığını fark etti. Winter spekülasyon yapmayacağını söyleyip aynı

cümlede bir sürü spekülasyon üretmişti. Sung-min daha dikkatli, profesyonel açıdan daha aklı başında kelime tercihlerinin daha uygun olabileceğini de fark etti.

"'Kendi canına kıymış gibi görünüyor' dememin sebebi" dedi Winter, "söz konusu kişinin halen resmi olarak kayıp olması. Bazılarınız dün sabah 287 numaralı otobanın yanındaki nehre bir arabanın düştüğünü biliyorsunuzdur. Artık bu arabanın cinayet zanlısı Harry Hole'a ait olduğunu kamuya duyurabiliriz..."

Winter'ın es vermesine gerek kalmadı çünkü konuşması gazetecilerden yükselen gürültülü bir uğultuyla, iç çekişlerle ve hayret dolu nidalarla kesildi.

Harry titreyen ışıklarla uyandı ve Lysaker tünelinden geçtiklerini, birazdan şehre varacaklarını anladı. Tünelin diğer ucundan çıktıklarında Harry havanın karardığını fark etti. Otobüs tepenin en üstüne tırmandı, ardından Sjölyst'e doğru indi. Bestumkilen'deki küçük teknelerin filosuna baktı Harry. Evet, o kadar da küçük sayılmazlardı. Bu teknelerden birini almaya paranız yetse bile kayıt ücretleri, bakım giderleri ve Norveç'in göz açıp kapayıncaya kadar biten tekne sezonunda denizdeki saatlik çalıştırma masrafları kim bilir ne kadar tutardı? Onun yerine havalar güzelken birkaç günlüğüne tekne kiralamak, en sonunda da halatı bağlayıp dertsiz tasasız limandan ayrılmak daha iyi değil miydi? Çoğunlukla boş olan otobüs sessizdi fakat önündeki koltukta kulaklıktan yayılan sinek vızıltısına benzer bir müzik sesi geliyordu ve iki koltuğun arasındaki boşluktan bir ekranın ışığını görebiliyordu. Otobüste kablosuz internet olmalıydı çünkü ekranda *VG*'nin sitesindeki haberler vardı.

Yeniden teknelere baktı. Belki de önemli olan denizde kaç saat geçirdiğiniz değil, bir tekneye sahip olmanızdı. Günün dilediğiniz saati orada *size ait* bir teknenin olduğunu bilmek-

ti. İnsanların yanından geçerken parmağıyla gösterip adınızı söyleyeceğini, *sizin* tekneniz olduğunu belirteceğini bildiğiniz bakımlı, pahalı bir tekne. Çünkü bizi yaptıklarımız değil, tabii ki sahip olduklarımız var ederdi. Ve her şeyimizi kaybettiğimizde artık var olmazdık. Harry bu düşüncelerin nereye doğru gittiğini bildiği için onlardan kurtuldu.

Önündeki koltukların arasından ekrana göz attı. Önce baktığı açı yüzünden ekrana yüzünün yansıdığını sandı; çünkü oturduğu yerden tek gördüğü şey, *VG*'nin internet sitesini kaplayan kendi mahvolmuş yüzüydü. Yansımanın altındaki manşet dikkatini çekti.

Basın toplantısından CANLI yayın:

KATİL ZANLISI HARRY HOLE KAYIP.

Hem uyumadığından hem de hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini sımsıkı yumup tekrar açtı. Manşeti bir daha okudu. Resme baktı. Bu onun yansıması değil, vampirist davasından sonra çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Harry koltuğuna yaslandı ve beresinin önünü yüzüne kadar çekti.

Siktir, dedi içinden. Siktir.

Fotoğraf birkaç saat içinde her yere yayılmış olacaktı. Üzerine çok küçük gelen kamuflaj giysileriyle şehirde topallayarak yürüyen bir adam kamufle olmanın çok uzağında olduğu için sokakta mutlaka tanınacaktı. Ve şimdi yakalanırsa bütün plan çöpe gidecekti. Bu yüzden planı değiştirmesi gerekiyordu.

Harry düşünmeye çalıştı. Açık açık dolaşamazdı, bu yüzden bir an önce bir telefon bulmalı ve konuşması gereken kişileri aramalıydı. Beş altı dakika sonra otobüs terminalinde olacaklardı. Oradan Merkez Garı'na giden bir yaya yolu vardı. İstasyonun etrafında, telaşlı kalabalığın, keşlerin, dilencilerin ve şehrin en acayip tiplerinin arasında o kadar da dikkat çekmezdi. Daha da önemlisi, Telenor 2016 yılında tüm umumi telefonları kaldırdığı için şehre –biraz da meraktan–

eski moda jetonlu ankesörlü telefonlardan birkaç adet konulmuştu ve bunlardan biri Merkez Garı'nda duruyordu.

Yine de oraya kadar gidebilse hâlâ aynı sorun devam ediyordu.

Cebinde beş kuruş olmadan Oslo'dan Trondeim'a nasıl gidilirdi?

"Yorum yok" dedi Katrine Bratt. "Şu anda buna yorum yapamam." Ekledi: "Bu soru Kripos için daha uygun."

Oturduğu yerde gazetecilerin soru yağmuruna maruz kalırken Sung-min ona acıdı. Katrine sanki kendi cenazesinde gibiydi. Gerçi bu iyi bir benzetme miydi, emin değildi. Ölümün en kötü yer olduğu varsayımını neye dayanarak yapıyorduk ki? Mesela Harry Hole hiç de böyle düşünmemişti.

Sung-min en arkadaki boş sayılacak koltuk sırasından kalktı. Yeterince dinlemişti. Winter'ın istediğine ulaştığını yeterince görmüştü. En azından yakın gelecekte bu alfa erkekle mücadele edemeyeceğini anlamıştı. Çünkü bu dava Winter'ın konumunu daha da sağlamlaştıracaktı ve Sung-min gözden düşeceğine göre artık başka bir yere sevkini isteyip istemediğini kendisine sormalıydı. Aslında Katrine Bratt, altında çalışmak isteyeceği türden bir liderdi. Daha doğrusu, yanında çalışmak isteyeceği. Harry Hole'dan kalan boşluğu o doldurabilirdi. O Messi ise Hole da Maradona'ydı. Kutsal mertebesine yükselmiş bir düzenbaz. Ve Messi ne kadar parlarsa parlasın, asla Maradona kadar büyük bir efsane olamayacaktı. Çünkü Sung-min şunu çok iyi biliyordu ki şu anda türlü zorluklarla karşılaşıyor olmasına rağmen onun hikâyesinde Hole ve Maradona'nın trajedisi gibi bir dibe vurma bölümü olmayacaktı. Onunkisi şu sıkıcı başarı hikâyelerinden biri olacaktı, hepsi bu.

* * *

Kasko, Oakley marka güneş gözlüğünü takıyordu.

Bu gözlüğü içki parası dilenmek için karton bardak almaya gittiği bir kafenin penceresinin denizliğinden aşırmıştı. Sahibi caddedeki bir kızı incelemek için gözlüğü çıkarıp oraya koymuştu. Güneş dışarıdaki kardan cama yansıdığı için böyle bir havada güneş gözlüğünü *çıkarmak* biraz tuhaftı. Ama muhtemelen kızın ona baktığını görmesini istemişti. Neyse, salak herif baharın coşkusuna kapılmanın bedelini ödemişti işte.

Kasko herkese ve her şeye "Salak!" diye homurdanırdı.

Bacakları ve kalçası uyuşmuştu. Tüm gün sert bir taş zeminde acı çekiyormuş numarası yaparak kıç üstü oturmak zor işti. Bu sefer *gerçekten* acı çekiyordu. Akşam dozunu almanın tam zamanıydı.

Karton bardağa bir bozuk para düşünce canlı bir sesle "Sağ olun!" diye bağırdı. İyi biri olduğunuzu göstermek bu işte önemliydi.

Kasko daha zor tanınacağını düşündüğü için güneş gözlüğünü takmıştı. Polisten korkmuyordu, onlara bildiklerini anlatmıştı. Ama henüz David'i bulup yakalamamışlardı ve David Çinli dedektife onu Kasko'nun ispiyonladığını öğrendiyse şu anda Kasko'yu arıyor olma ihtimali yüksekti. O nedenle Merkez Garı'nın bilet gişesinin önünde, en azından sizi kimsenin öldürmekle tehdit edemeyeceği bu kalabalığın arasında oturması mantıklıydı.

Belki de güzel bahar havası ve trenlerin daha az gecikmeye başlaması yüzünden insanların keyfi yerindeydi. Önündeki karton bardağa bariz biçimde her zamankinden çok para atılıyordu. Hatta çoğu zaman 19. perona inen merdivende takılan emo tayfasından birkaç çocuk bile ona bozuk para vermişti. Akşam dozunun parası çıkmış sayılırdı. Bu gece güneş gözlüğünü satması gerekmeyecekti.

Kasko kamuflaj üniformalı birini fark etti. Topalladığı,

beresinin altından sargısı gözüktüğü ya da pespayeye yakın bir görüntüsü olduğu için değil, plankton yiyenlerin sürüsünün içine dalan yırtıcı bir balık gibi alışılmışın dışında bir yöne, insanların zıttına doğru yürüdüğü içindi. Kısacası, doğruca Kasko'ya yürüdüğü için. Kasko'nun hiç hoşuna gitmemişti. Ona para verenler daima önünden geçip giderler, ona doğru yürümezlerdi. *Ona doğru* gelinmesi iyi değildi.

Adam önünde durdu.

"Senden birkaç bozukluk ödünç alabilir miyim?" Sesi en az Kasko'nunki kadar boğuktu.

"Üzgünüm, dostum" dedi Kasko. "Kendin kazanmalısın. Sadece bana yetecek kadar var."

"Sadece yirmi ya da otuz krona ihtiyacım var."

Kasko kısa bir kahkaha attı. "Mala ihtiyacın olduğunu biliyorum ama dediğim gibi, benim de ihtiyacım var."

Adam yanında çömeldi. İç cebinden bir şey çıkardı. Bir polis kimliğiydi bu. Kahretsin, yine mi? Fotoğraftaki adam, önünde duran adama hayal meyal benziyordu.

"Kamuya açık alanda yasadışı dilendiğin için kazancına el koyuyorum" dedi adam bardağa uzanarak.

Kasko "Havanı alırsın!" diye bağırıp bardağı kaptı. Sımsıkı göğsüne bastırdı.

Önlerinden geçen birkaç kişi göz ucuyla onlara baktı.

"Onu bana veriyorsun" dedi adam. "Yoksa seni yere yapıştırıp göz altına alırım, yarın kim bilir kaça kadar malsız kalırsın. Böyle bir gece geçirmek hoşuna gider mi?"

"Bana blöf yapma, keş herif! 16 Aralık 2016 tarihli Belediye Meclisi oylamasıyla kamuya açık yerlerde bağış toplamayı ve dilenmeyi yasaklayan ana ve yan tekliflerin hepsi reddedildi."

"Hımm" dedi adam düşünüyormuş gibi yaparak. Kasko'ya yaklaştı, önlerinden geçenlerin görmemesi için döndü ve şöyle fısıldadı. "Haklısın. Blöftü. Ama bu değil."

Kasko öylece kaldı. Adam kamuflaj ceketinin içine elini atmıştı ve şimdi Kasko'ya doğru bir tabanca tutuyordu. Merkez Garı'nda akşam koşturmasının ortasında kocaman, gürültülü, lanet bir tabanca! Bu adam tamamen kafayı yemiş olmalıydı. Başında sargı bezi ve ağzından kulağına uzayan pis bir yarası vardı. Kasko uyuşturucu krizinin aşırı normal bir insana bile neler yaptırabileceğini çok iyi biliyordu. Daha geçenlerde demir bir çubukla neler yapıldığını görmüştü ve bu adamda silah vardı. En kötü ihtimalle güneş gözlüğünü satardı.

"Al" diye homurdandı, adama karton bardağı uzatarak.

"Sağ ol." Adam bardağı alıp içine baktı.

"O gözlük kaç para eder?"

"Ha?"

"Güneş gözlüğü." Adam tüm kâğıt paraları bardaktan çıkarıp ona uzattı. "Bu kadar yeter mi?"

Ardından Kasko'dan gözlüğü kaptı, kendi yüzüne takıp ayağa kalktı ve sel gibi akan insanlara karşı aksak adımlarla 7-Eleven'ın dışındaki eski telefon kulübesine yürümeye başladı.

Harry ilk olarak telesekreterini aradı, şifreyi tuşladı ve Kaja Solness'in ona ulaşmaya çalıştığını söyleyen bir mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol etti. Ama tek mesaj, titreyen sesiyle Johan Krohn'dan gelmişti:

"Bu mesajın ikimizin arasında kalmasını istiyorum. Svein Finne şantaj yapıyor. Bana. Aileme. Ben... şey, lütfen beni ara. Teşekkür ederim."

Başka birini aramalısın, ben ölüyüm, diye geçirdi aklından, telefona düşen bozuk paraları izlerken.

Bilinmeyen numaraları aradı. İstediği numaraları öğrenip elinin arkasına yazdı.

Aradığı ilk kişi Alexandra Sturdza'ydı.

"Harry!"

"Sakın kapatma. Ben masumum. İşte misin?"

"Evet ama..."

"Ne kadarını biliyorlar?"

Alexandra'nın tereddüt ettiğini duydu. Ve sonra kararını verdiğini. Alexandra ona Sung-min Larsen'le yaptığı konuşmanın kısa bir özetini anlattı. Bitirdiğinde sesi ağlamaklı geliyordu.

"Nasıl göründüğünü biliyorum" dedi Harry. "Ama bana inanmak zorundasın. Bunu yapabilir misin?"

Sessizlik oldu.

"Alexandra. Rakel'i benim öldürdüğüme inansaydım sence ölümün kıyısından dönmeye tenezzül eder miydim?"

Sessizlik devam etti. Sonra bir iç çekiş duyuldu.

"Sağ ol" dedi Harry. "Sana geldiğim son akşamı hatırlıyor musun?"

"Evet" dedi Alexandra burnunu çekerek. "Ya da hayır."

"Yatağında yatıyorduk. Bana bir çocuk daha yapmak istemiyorsam prezervatif kullanmamı söylemiştin. Beni bir kadın aramıştı."

"Ah, evet, Kaja. Ne kötü isim."

"Doğru" dedi Harry. "Şimdi sana cevap vermek istemediğinden emin olduğum bir soru sormam gerekiyor."

"Tamam?"

Harry ona cevabı evet ya da hayır olan bir soru sordu. Alexandra'nın duraksadığını duydu. Bu bile yeterliydi aslında. Ardından evet yanıtını aldı. İhtiyacı olan tam da buydu.

"Sağ ol. Bir şey daha var. Şu benim kanlı pantolon. Onu inceleyebilir misin?"

"Rakel'in kanı için mi?"

"Hayır. Onu giyerken yumruğum kanıyordu, o yüzden hatırlarsan üzerinde benim kanım da vardı."

"Evet."

"Güzel. Senden kanımı incelemeni istiyorum."

"Senin kanını mı? Neden?"

Harry neyin peşinde olduğunu açıkladı.

"Biraz vakit alır" dedi Alexandra. "Bir saat kadar. Seni arayabileceğim bir telefon var mı?"

Harry bir an düşündü. "Sonuçları Björn Holm'a mesajla at." Ona Björn'ün numarasını verdi ve kapattı.

Harry telefona para eklerken kelimelerin bozuklukların hızına yetişemediğini fark etti. Daha verimli olmalıydı.

Oleg'in numarası ezberindeydi.

"Efendim?" Oleg'in sesi mesafeli geliyordu. Ya gerçekten uzakta olduğu ya da kafası başka yerde olduğu için. Belki de ikisi de.

"Oleg, benim."

"Baba?"

Harry yutkunmak zorunda kaldı.

"Evet" dedi.

"Rüya görüyorum" dedi Oleg. İtiraz eder gibi değil, bir gerçeği dile getirir gibiydi daha çok.

"Hayır" dedi Harry. "Tabii ben de görmüyorsam."

"Katrine Bratt arabayla nehre düştüğünü söyledi."

"Kurtuldum."

"Kendini öldürmeye çalışmışsın."

Harry üvey oğlunun şaşkınlığının giderek kabaran bir öfkeye dönüştüğünü duyabiliyordu.

"Doğru" dedi Harry. "Çünkü anneni öldürdüğümü düşünüyordum. Ama son anda böyle düşünmeye yönlendirildiğimi fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok uzun hikâye, fazla param yok. Senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Bir anlık duraksama oldu.

"Oleg?"

"Buradayım."

"Ev artık senin, o yüzden elektrik tüketimini internetten kontrol edebilirsin. Saat saat ne kadar elektrik harcandığını gösteriyor."

"Yani?"

Harry neye ihtiyacı olduğunu açıkladı ve ona sonuçları Björn Holm'un telefonuna mesaj olarak yollamasını söyledi.

İşi bittiğinde derin bir nefes aldı ve Kaja Solness'in numarasını tuşladı.

Telefon altı kez çaldı. Tam kapatmak üzereyken Kaja'nın sesini duyup irkildi.

"Kaja Solness."

Harry dudaklarını ıslattı. "Benim, Harry."

"Harry? Numarayı tanıyamadım." Sesi gergin geliyordu. Hızlı konuşuyordu.

"Sana kendi telefonumdan defalarca ulaşmaya çalıştım" dedi Harry.

"Gerçekten mi? Hiç bakmadım. Ben... gitmem gerekiyordu. Kızılhaç. Haliyle hiçbir şeyle ilgilenemedim. Göreve çağrılınca böyle oluyor."

"Hımm. Seni nereye gönderiyorlar?"

"Şeye... Her şey o kadar hızlı gelişti ki adını bile hatırlamıyorum. Deprem için gidiyorum. Pasifik'te küçük bir ada, yol çok uzun sürdü. O yüzden seni geri aramadım, tek yaptığım bir nakliye uçağında oturmaktı."

"Hımm. Halbuki sesin yakından geliyor."

"Bu aralar telefonlar düzgün çalışıyor. Dinle, şu anda bir işin ortasındayım. Ne isteyecektin?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Dairene ne oldu?"

"Çok riskli. Bir yer bulup saklanmam gerekiyor." Harry telefonda kalan para miktarının azaldığını görebiliyordu. "Daha sonra açıklayabilirim, şimdi hızlıca bir yer bulmalıyım."

"Bekle!"

"Ne var?"

Kısa bir duraksama oldu.

"Bana gel" dedi Kaja. "Yani, benim eve. Paspasın altında anahtar var."

"Björn'de kalabilirim."

"Olmaz! Israr ediyorum. Benim evime gitmeni istiyorum. Gerçekten."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Güzel. Yakında görüşürüz. Umarım."

Harry telefonu kapattıktan sonra birkaç saniye dikilip önüne baktı. Bir kısmı yolcu salonuna taşan bir kafenin tezgâhının üzerindeki televizyon ekranına takılmıştı gözü. Ekranda Oslo Adliye Sarayı'na giderken çekilmiş bir görüntüsü vardı. Yine vampirist davasından. Harry çabucak telefona geri döndü. Ezbere bildiği bir başka numara olan Björn'ün numarasını aradı.

"Holm."

"Harry."

"Hayır" dedi Björn. "O öldü. Siz kimsiniz?"

"Hayaletlere inanmıyor musun?"

"Dediğim gibi, kimsiniz?"

"*Road to Run* albümünü verdiğin kişiyim."

Sessizlik.

"Hâlâ *Ramones* ve *Rocket to Russia*'yı daha çok seviyorum" dedi Harry. "Ama cidden çok iyi bir fikirmiş."

Harry bir ses duydu. Bunun bir ağlama sesi olduğunu anlaması biraz sürdü. Çocuk ağlaması değildi. Yetişkin bir erkeğin ağlamasıydı.

"Merkez Garı'ndayım" dedi Harry onu duymamış gibi yaparak. "Beni arıyorlar, dizim sakat, cebimde tek bir kron yok ve birinin beni ücretsiz olarak Lyder Sagens Caddesi'ne götürmesi gerek."

Harry derin bir nefes sesi duydu. Belli belirsiz bir "kahretsin" geldi. Ardından Björn Holm Harry'nin daha önce hiç duymadığı kadar ince ve titrek bir sesle cevap verdi.

"Benim çocukla ikimiz varız. Katrine, Kripos binasında basın toplantısına gitti. Ama..."

Harry bekledi.

"Bebeği de yanımda getirebilirim, zaten arabaya alışması lazım" dedi Björn. "Yirmi geçe alışveriş merkezinin kapısında diyelim mi?"

"Birkaç kişi beni çok yakından gördü, o yüzden on beş geçe gelsen olmaz mı?"

"Denerim. Taksi durağının..."

Sesi uzun bir *bip* sesiyle kesildi. Harry başını kaldırdı. Son bozukluğu da gitmişti. Elini ceketinin içine atıp göğsünü ve kaburgasını ovdu.

Björn'ün kırmızı Volvo Amazon'u durakta bekleyen taksi konvoyunu geçip önünde durduğunda Harry Oslo Merkez Garı'nın kuzeyindeki kapının dışında karanlıkta dikiliyordu. Ayakta sohbet eden şoförlerden birkaçı, bu eski araba korsan bir taksi mi ya da daha kötüsü Uber mi diye kuşkulu gözlerle arabaya göz attı.

Harry topallayarak arabaya gitti ve ön yolcu koltuğuna oturdu.

"Merhaba, hayalet adam" diye fısıldadı Björn o her zamanki yarı yatar oturuşuyla. "Kaja Solness'in evine mi?"

"Evet" dedi Harry. Fısıltının sebebinin arka koltuğa bağlanmış olan bebek koltuğu olduğunu fark etti.

Björn'ün geçen yaz Harry'yi Hank Williams'ı anma konserine gitmeye ikna ettiği Spektrum'un yanındaki döner kavşağa saptılar. Björn onu konser sabahı arayıp doğum servisinde olduğunu, işlerin umduklarından biraz daha erken başladığını söylemişti. Küçük bebeğin babasıyla Hank Williams

şarkılarını ilk kez dinlemek için erken çıkmaya hevesli olduğundan şüphelenmişti.

"Bayan Solness yolda olduğunu biliyor mu?" diye sordu Björn.

"Evet. Paspasın altına anahtar bıraktığını söyledi."

"Kimse paspasın altına anahtar bırakmaz, Harry."

"Göreceğiz."

Bispelokken ve hükümet binalarının altından geçtiler. Duvardaki *Çığlık* resmini ve Blitz'i, ikisinin cinayet gecesi Harry'nin evine giderken kullandıkları Stensberggata'yı geçtiler. Harry'nin zilzurna sarhoş olduğu için az sonra patlayacak bombadan haberinin olmadığı o gece. Artık etrafına öyle yoğunlaşmıştı ki motor sesindeki en ufak değişiklikleri, koltukların gıcırtılarını, hatta Fagerborg Kilisesi'nin yakınındaki Sporveisgata'da kırmızı ışıkta durduklarında bebeğin arka koltukta aldığı varla yok arasındaki nefesi bile duyabiliyordu.

"Bana geldiğimizde söyle" dedi Björn Holm sessizce.

Harry "Söylerim" derken sesinin ne kadar tuhaf çıktığını fark etti.

Norabakken'den geçip Lyder Sagens Caddesi'ne girdiler.

"Burası" dedi Harry.

Björn durdu. Harry kımıldamadı.

Björn bir süre bekledikten sonra motoru kapattı. Çitlerin arkasındaki karanlık eve baktılar.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Björn.

Harry omuzlarını kaldırdı. "Boyu yaklaşık bir yetmiş olan ama diğer her şeyi benden çok olan bir kadın görüyorum. Daha büyük ev. Daha fazla zekâ. Daha düzgün bir ahlak."

"Kaja Solness'ten mi yoksa her zamankinden bahsediyorsun?"

"Her zamanki?"

"Rakel."

Harry cevap vermedi. Çalıların cadı parmaklarını andı-

ran dallarının arkasında duran siyah pencerelere baktı. Ev hiçbir şey söylemiyordu. Ama uyuyor gibi de görünmüyordu. Daha çok nefesini tutuyormuş gibiydi.

Üç kısa nota. Don Helms'in "Your Cheatin' Heart"ı çalan Hawaii gitarı. Björn telefonunu montunun cebinden çıkardı. "Mesaj" dedi ve telefonu geri koydu.

"Aç" dedi Harry. "Bana geldi."

Björn söyleneni yaptı.

"Bu ne için gönderildi ya da kimden geldi bilmiyorum ama benzodiazepin ve flunitrazepam yazıyor."

"Hımm. Tecavüz vakalarında kullanılan maddeler."

"Evet. Rohypnol."

"Uyuyan bir adama enjekte edildiğinde doz yeterince güçlüyse adam en az dört beş saat uyanmaz. Hatta kaldırıp başka bir yere götürüldüğünü bile fark etmez."

"Ya da tecavüze uğradığını."

"Kesinlikle. Ama flunitrazepamı tecavüzde bu kadar etkili bir ilaç yapan şey tabii ki hafıza kaybına sebep olması. Kurban koca bir boşluk yaşar ve olup bitenlerle ilgili tek bir şey bile hatırlamaz."

"Muhtemelen o yüzden artık üretilmiyor."

"Ama sokaklarda satılıyor. Emniyette çalışan biri onu nereden bulacağını bilir."

Üç nota daha duyuldu.

"Tanrım, ne yoğun bir saat" dedi Björn.

"Bunu da aç."

Arka koltuktan bir sızlanma yükseldi ve Björn bebek koltuğuna bakmak için döndü. Nefes sesleri düzelince Harry arkadaşının rahatlamasını ve telefonunu çıkarıp açmasını izledi.

"Elektrik tüketiminin 20.00 ile 24.00 arasında her saat 17,5 kilovat arttığı yazıyor. Ne anlama geliyor bu?"

"Katilin Rakel'i saat 20.15 civarı öldürdüğü anlamına geliyor."

"Nasıl?"

"Geçenlerde aynı numarayı yapan bir adamla konuştum. Sarhoşken bir kıza çarpıp öldürmüş, onu arabaya koymuş ve vücut sıcaklığını korumak için kaloriferi açmış. Adli tıpçıları kızın daha geç bir saatte öldüğüne, yani ona kanındaki alkol miktarı yasal sınırı geçmiyorken çarptığına inandırmak istemiş."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Harry."

"Katil kamera kaydında gördüğümüz ilk kişi, yani eve yürüyerek gelen. Rakel'in evine 20.02'de girdi, onu mutfaktaki bıçaklıktan aldığı bir bıçakla öldürdü, giriş katındaki tüm kalorifer peteklerinin bağlı olduğu termostatı açtı ve kapıyı kilitlemeden çıktı. Sonra benim evime geldi, sarhoş olduğum için vücuduna Rohypnol verildiğini hissetmedim bile. Katil cinayet silahını kitaplığımdaki plakların arasına yerleştirdi, Ford Escort'umun anahtarını buldu ve beni olay yerine götürüp içeri taşıdı. Videoda ikinci kişinin eve girmesi o yüzden o kadar uzun sürüyordu. O yüzden şişman, kambur ya da paltosu yere sarkan biri gibi görünüyordu. Çünkü katil o sırada beni bir çuval gibi eve taşıyordu. Bohr, Afganistan ve Irak'ta taşıdıkları insanlar için 'Ölenleri nasıl taşıyorsak öyle' demişti. Sonra beni Rakel'in yanındaki kan birikintisine yatırıp orada yalnız bıraktı."

"Vay canına." Björn kızıl sakalını kaşıdı. "Ama olay yerinden giden kimseyi görmedik."

"Çünkü fail uyandığımda Rakel'i benim öldürdüğüme inanacağımı biliyordu. Çünkü iki anahtarlığı da evin içinde bulacaktım ve kapının içeriden kilitli olduğunu görecektim. Bu da beni cinayeti benden başka kimsenin işlemiş olamayacağı fikrine götürecekti."

"Bir tür kilitli oda cinayeti[24] mi?"

"Kesinlikle."

"Yani..."

"Katil beni Rakel'in yanına bıraktıktan sonra kapıyı içeri-

24. Failin cinayet mahalline nasıl girdiği ve oradan nasıl çıktığının çözülemediği, gizemin bunun üzerine kurulduğu dedektif-polisiye edebiyatı alt türü. (ç.n.)

den kilitledi ve olay yerini bodrumdaki pencerelerden birinden terk etti. Demir parmaklık olmayandan. Doğa kamerasından haberi yoktu ama şanslıydı. Kamera hareket algıladığında çalışıyordu ama katil olay yerinden giderken garaj yolunun uzak tarafındaki zifiri karanlıkta yürüdüğü için hiçbir şey görünmedi. Biz kedi ya da kuş olduğunu düşündük ve bu kayda fazla önem vermedik."

"O halde her şey... seni bitirmek için miydi?"

"Sevdiğim kadını öldürdüğümü sanmam için."

"Tanrım, bu en kötü ölüm cezasından bile beter; bu düpedüz işkence. Neden?.."

"Çünkü tam da söylediğin gibi. Bu bir ceza."

"Ceza mı? Neyin cezası?"

"İhanetimin. Kendimi öldürmek üzereyken radyoyu açtığımda fark ettim. *'İleride daha fazlasını öğreneceğiz'..."*

"İleride sebebini anlayacağız..." dedi Björn başını yavaşça sallayarak.

"Neşelen, kardeşim, ömrün aydınlık olsun" dedi Harry. *"Çok geçmeden hepsini anlayacağız..."*

"Çok güzel" dedi Björn. "Çoğu insan bunu Hank Williams'ın şarkısı zanneder ama aslında stüdyoda kaydettiği birkaç uyarlama şarkıdan biridir."

Harry tabancayı çıkardı. Björn'ün koltuğunda huzursuzca kıpırdandığını gördü.

Susturucuyu namluya takarken "Ruhsatsız" dedi Harry. "Kapatılmış bir istihbarat birimi olan E14'ün silahlarından. İzini kimse süremez."

"Yoksa onu..." –Björn gergin bir halde başıyla Kaja'nın evini işaret etti– "kullanmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır" dedi Harry, tabancayı iş arkadaşına uzatarak. "Onsuz gideceğim."

"Bunu neden bana veriyorsun?"

Harry uzun uzun Björn'e baktı.

"Çünkü Rakel'i sen öldürdün."

49

"Cinayet gecesinin ilk saatlerinde Jealousy Bar'da Ösystein'i aradığında ve benim orada olduğumu öğrendiğinde bir süre daha yerimden kalkmayacağımı fark ettin" dedi Harry.

Björn tabancayı alırken gözlerini Harry'den ayırmadı.

"O yüzden arabanla Holmenkollen'e gittin. Komşular ya da diğer görgü tanıkları sıradışı arabanı görüp hatırlamasınlar diye Amazon'u biraz uzağa park ettin. Rakel'in evine yürüdün. Zile bastın. Rakel kapıyı açtı ve senin olduğunu görünce haliyle seni eve aldı. Bu sırada doğa kamerası tarafından kayda alındığını bilmiyordun tabii ki. Her şeyin kusursuz işlediğini düşünüyordun. Eve geldiğini kimse görmemişti, beklenmedik hiçbir şey olmamıştı ve ben orada yaşarken bizi son kez ziyarete geldiğinde tezgâhın üzerinde gördüğün bıçaklık hâlâ oradaydı. Bense Jealousy Bar'da oturmuş, içiyordum. Bıçağı kaptığın gibi onu öldürdün. Sadist olmadığın için etkili bir şekilde ve haz almadan. Ama yine de Rakel'in ölürken acı çektiğini anlayabileceğim kadar vahşice. Rakel ölünce termostatı açtın, bıçağı yanına alıp Jealousy'ye gittin, ben Ringdal'la kavga etmekle meşgulken içkime Rohypnol koydun. Beni arabana bindirip evime götürdün. Rohypnol çabuk etki ettiğinden apartmanımın arkasındaki otoparkta arabanı Escort'un yanına park ettiğin sırada çoktan kendimden geçmiştim. Dairemin

anahtarlarını cebimden aldın, üzerinde parmak izlerimin kalması için elimi alıp bana bıçağı tutturdun, sonra da onu evimde The Rainmakers'la Ramones plaklarının arasına, tam da alfabetik olarak Rakel'in olacağı yere yerleştirdin. Araba anahtarlarını arayıp buldun. Merdivenden inerken işten eve dönen Gule'la karşılaştın. Planda olmayan bir şeydi ama güzel doğaçlama yaptın. Ona beni yatırdığını ve evine döneceğini söyledin. Otoparkta beni Amazon'dan Escort'a taşıdın ve Rakel'in evine sürdün. Biraz zaman alsa da beni arabadan çıkarmayı başardın. Basamaklardan çıkarıp kilitli olmayan kapıdan içeri soktun ve Rakel'in yanındaki kan birikintisine bıraktın. Orada olduğunu belli edecek delilleri temizledin, sonra da bodrum katın penceresinden evi terk ettin. Pencerenin mandalı doğal olarak dışarıdan kapanmıyordu ama bunu da düşünmüştün. Oradan eve yürüdüğünü tahmin ediyorum. Holmenkollveien'ın aşağısından. Belki Sorkedalsveien'dan Majorstua'ya gitmişsindir. Güvenlik kameralarından, kartla ödeme yapılan taksilerden, izinin sürülebileceği her şeyden uzak durdun. Ardından tek yapman gereken beklemek, telsizini yanından ayırmadan gelişmeleri takip etmek oldu. O yüzden, babalık izninde olmana rağmen, Rakel'in adresinde bir kadın cesedi bulunduğu ihbarını alır almaz olay yerine ilk giden sen oldun. Ve oranın idaresini aldın. Rakel bulunduğunda kapı açık olduğu için kimse evi dolaşıp olası kaçış yollarına bakmamıştı ama sen yaptın. Bodruma inip pencerenin mandalını kapattın, herkes görsün diye çatı katına çıktın ve aşağı inip her yerin kilitli olduğunu söyledin. Buraya kadar itirazın var mı?"

Björn Holm cevap vermedi. Koltuğuna sinmişti, donuk gözleri Harry'ye dönüktü ama istese de odaklanamıyordu.

"Güvende olduğunu düşündün. Sana göre kusursuz bir cinayet işlemiştin. Kimse herhangi bir şeyden kuşkulanıp seni suçlayamazdı. Zihnimin Rakel'in evinde uyandığım gerçeğini bastırdığını fark ettiğinde belli ki işler senin için biraz karış-

tı. Halbuki kapının içeriden kilitli olduğunu görüp onu benim öldürdüğümü düşünecektim. Orada olduğuma dair tüm kanıtları ortadan kaldırdığımı, kamerayı söküp hafıza kartını çöpe attığımı sanacaktım. Bunların hiçbirini hatırlamamam beni kurtaramayacaktı. Cinayet silahını garanti olsun diye evime saklamıştın. İşlediğim suçu kabul etmezsem, kendimi yeterince cezalandırmazsam ve kaçacak gibi olursam tedbirli bir biçimde polisin arama emri çıkartıp evimi aramasını ve bıçağı bulmasını sağlayacaktın. Fakat hiçbir şey hatırlayamadığımı anlayınca bıçağı ne yapıp edip bana buldurmaya karar verdin. Kendime acı çektirmemi istedin. O yüzden, sistemimi bildiğin için bana plak koleksiyonumda nereye koyacağımı çok iyi bildiğin yeni bir plak verdin. Ramones'un *Road to Ruin* albümü bunun için biçilmiş kaftandı. Onu bana cenaze töreninde vermekten sapıkça bir haz aldığını söyleyemem ama..." Harry omuz silkti. "Sonuçta yaptın işte. Böylece bıçağı buldum. Ve hatırlamaya başladım."

Björn'ün ağzını açıldı ve kapandı.

"Ama sonra sorun yaratan birkaç pürüz yaşandı" dedi Harry. "Doğa kamerasının kayıtlarını içeren hafıza kartını buldum. Kimliğinin açığa çıkmasından ve ifşa olmaktan ciddi ciddi korktun. Kartı benden istemeden önce başka bir yere kopyalanıp kopyalanmadığını sordun. Videoları internetten göndermek daha kolay olacağı için böyle sorduğunu sanmıştım. Ama asıl amacın, tek kopyanın sende olduğunu bilmek ve tanınmamak için kartı imha etmek ya da bozmaktı. Neyse ki kayıtlardan çok bir şeyin belli olmadığını görüp rahatladın ve kartı bir üç boyutlu görüntü uzmanına gönderdin. Ama kendini buna dahil etmemek için isimsiz bir şekilde gönderdin. Şimdi tekrar düşündüğümde, kartı neden doğruca benim yollamamı istemediğini kendime sormam gerekirdi."

Harry tabancaya baktı. Björn onu sapından kavramıyor, tetiğe parmağını koymuyordu. Onun yerine, parmak izini bı-

rakmak istemediği bir delilmiş gibi tetik muhafazasından tutuyordu.

"Üzerinde..." Björn'ün sesi bir uyurgezerinki gibi çıkıyordu, ağzı sanki pamukla doluydu. "Üzerinde kayıt cihazı var mı?"

Harry başını iki yana salladı.

"Zaten önemi de yok" dedi Björn kabullenmiş bir gülümsemeyle. "Nasıl... nasıl çözdün?"

"Bizi eskiden beri birbirimize bağlayan şeyle, Björn. Müzikle."

"Müzik mi?"

"Arabamı kamyonun üzerine sürmeden önce radyoyu açtım. Hank Williams'ı ve o keman melodilerini duydum. Halbuki hard rock duymayı bekliyordum. Birisi kanalı değiştirmiş olmalıydı. Arabayı benim haricimde kullanan birisi. Nehirdeyken bir şey daha fark ettim. Koltukta bir tuhaflık olduğunu. Bohr'un kulübesine gidene kadar anlayamamıştım. Rakel'in ölümünden sonra arabaya ilk kez Nordstrand'daki eski sığınaklara giderken binmiştim. O zaman da bir değişiklik sezmiştim. Hatta bir şeyi tam hatırlamadığımda yaptığım gibi sahte parmağımı ısırmıştım. Artık tuhaflığın koltuğun sırtında olduğunu biliyorum. Arabaya binince tekrar ayarlamak, biraz dikleştirmek zorunda kalmıştım. Arabayı Rakel'le ikimiz paylaşırken bazen koltuğu ayarladığım olurdu ama benden başka kimsenin sürmediği bir arabanın koltuğunu neden ayarlamak zorunda kalmıştım? Ve kim koltuğu neredeyse yatarak araba sürecek kadar geri iterdi?"

Björn cevap vermedi. Gözlerinde yine o boş bakış vardı. Kafasının içinde başka bir şey dinliyormuş gibiydi.

Björn Holm, Harry'ye baktı. Ağzının oynayışını, kelimeleri söyleyişini izliyordu ama kelimeler dudaklarından olması gerektiği gibi dökülmüyordu. Adeta sarhoştu, bir film izler gibiy-

di, suyun altındaydı. Evet, bu yaşananlar gerçekti ama üzerlerinde bir filtre vardı ve onu ilgilendirmiyorlardı. Artık değil.

Öldüğü sandığı Harry'nin sesini telefonda duyduğu ilk andan beri biliyordu aslında. Çözdüğünü biliyordu. Ve hissettiği şey rahatlama olmuştu. Evet, rahatlama. Çünkü Rakel'i öldürdüğünü sanması Harry için bir ıstırapsa, Björn için bir cehennemdi. Çünkü o Rakel'i öldürdüğünü sanmıyor, *biliyordu.* Cinayetin hemen hemen her ayrıntısı aklındaydı. O anı şakaklarını zonklatan tekdüze bir bas davul ritmi gibi kafasında ara vermeden tekrar tekrar yaşıyordu. Ve her vuruşta aynı şoku yaşıyordu: Hayır, bu bir rüya değil, *ben* yaptım! Hayal ettiğim, planladığım, zıvanadan çıkmış bir dünyayı biraz da olsa dize getireceğine ikna olduğum şeyi yaptım. Harry Hole'un en çok sevdiği şeyi öldürmeyi. Tıpkı Harry'nin Björn'ün şu hayatta üzerine titrediği tek şeyi öldürdüğü ya da mahvettiği gibi.

Katrine'in Harry'ye olan ilgisinin elbette farkındaydı Björn. İkisiyle yakından çalışan birinin bunu anlamaması imkânsızdı. Katrine bu ilgiyi inkâr etmemiş ama Harry'yle hiç beraber olmadığını, öpüşmenin ötesinde bir şey yaşamadığını söylemişti. Björn de ona inanmıştı. Saf olduğu için miydi? Belki. Ama en çok da ona inanmak istediği içindi. Zaten üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve Katrine artık onunlaydı. Ya da o öyle sanmıştı.

İlk şüphe duyduğu an hangisiydi?

Katrine'e Harry'yi bebeğin vaftiz babası yapmayı teklif ettiğinde Katrine'in bu fikri kesinlikle reddettiği an olabilir miydi? Tek gerekçe olarak Harry'nin dengesiz biri olduğunu ve minik Gert'in yetiştirilmesinde ona hiçbir sorumluluk vermek istemediğini söylemişti. Sanki vaftiz babalığı, bebeğin anne babası tarafından arkadaşlarına ve akrabalarına yapılan bir jestten fazlasıymış gibi. Kaldı ki Katrine'in neredeyse hiç akrabası yoktu ve Harry az sayıdaki ortak arkadaşlarından biriydi.

Yine de Harry ve Rakel misafir olarak vaftiz törenine gelmişti. Harry her zamanki gibiydi, bir köşede dikilip yanına gelenlerle isteksizce laflamış, saatine göz atıp farklı insanlarla koyu sohbetlere dalan Rakel'e düzenli aralıklarla bakmış, yarım saatte bir Björn'e sigara içmeye çıktığını işaret etmişti. Björn'ün şüphelerini körükleyen Rakel olmuştu. Bebeği gördüğünde yüzü seğirmiş, onlara görev icabı ne kadar güzel bir bebekleri olduğunu söylerken sesi hafifçe titremişti. Özellikle de Katrine bir şeylerle uğraşırken bebeği tutması için ona verdiğinde yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Onun ya da bebeğin yüzünü görmesin diye sırtını Harry'ye dönmüştü.

Üç hafta sonunda Björn aradığı cevabı bulmuştu.

Kulak çubuğuyla çocuğun tükürüğünden örnek almıştı. Çubuğu hangi davayla ilgili olduğunu belirtmeden, sadece babalık testlerini de kapsayan standart gizlilik yeminine tabi bir DNA testi olduğunu söyleyerek Adli Tıp Kurumu'na göndermişti. Bryn'deki Adli Tıp Birimi'nde odasında otururken Gert'in babası olamayacağını gösteren sonuçları okumuştu. İşe yeni başlayan şu Rumen kadınla konuşmuş ve veritabanındaki başka bir isimle eşleşme bulunduğunu öğrenmişti. Bebeğin babası Harry Hole'du.

Rakel biliyordu. Katrine de tabii ki biliyordu. Harry de. Ama belki de bilmiyordu. Sonuçta iyi bir oyuncu sayılmazdı. O sadece bir haindi. Sahte bir arkadaş.

Üçüne karşı tekti. Ve bu üçü arasında onsuz yaşayamayacağı bir kişi vardı. Katrine.

Peki Katrine onsuz yaşar mıydı?

Elbette yaşardı.

Sonuçta Björn kimdi ki? Müzik ve sinemadan anlayan tıknaz, soluk tenli, zararsız bir adli tıp uzmanıydı ve birkaç yıl sonra müzik ve sinemadan daha da çok anlayan şişman, soluk tenli ve zararsız bir adli tıp uzmanına dönüşecekti. Bir yerden sonra Jamaika beresini çıkarıp başına bir kasket ge-

çirecek, bir sürü ekoseli gömleği olacaktı. Bunların kişisel tercihler, kişinin gelişimiyle alakalı şeyler olduğuna inanacaktı. Bu farkındalığa yeni vardığı çünkü hepimizin özel olduğu gibi saçmalıklardan bahsedecekti. Ta ki bir gün Bon Iver konserinde etrafına bakıp bin tane daha kopyasının olduğunu görene, bir gruba ait olduğunu anlayana dek. Bir gruba ait olmakla ilgili her şeyden –en azından teoride– nefret eden insanlar grubuna. O bir hipster'dı.

Bir hipster olarak hipster'lardan, özellikle de erkeklerinden nefret ederdi. Doğaya, özgünlüğe, gerçekliğe kavuşmak için harcadıkları o hayalperest ve idealist çabanın asılsız, erkeklikten uzak bir tarafı vardı çünkü. Ahşap bir kulübede yaşamaya, kendi yiyeceğini yetiştirip yemeye, bir oduncu gibi görünmeye çalışırlardı ama modern yaşamın tüm erkekliği alıp götürdüğünü, kişiyi çaresiz hissettirdiğini düşünmelerine rağmen aşırı korunaklı küçük bir çocuk olarak kalmaya devam ederlerdi. Björn kendisiyle ilgili bu şüpheye Totenli eski okul arkadaşlarıyla yaptığı bir Noel kutlamasında, okul müdürünün Boston'da sosyoloji okuyan ukala oğlu Endre ona "tipik bir ezik hipster" dediğinde düşmüştü. Endre kalın siyah kâkülünü geriye atıp gülümsemiş ve Mark Greif'in *New York Times*'taki köşe yazısından alıntı yaparak hipster'ların sosyal hayat ve iş dünyasındaki eksikliklerini kültürel üstünlük taslamaya çalışarak kapattıklarını söylemişti.

"İşte sen busun, Björn. Otuzlu yaşların ortasına gelmiş, on yıldır aynı pozisyonda çalışan, uzun saçların ve Kurtuluş Ordusu'ndan ikinci el alınmış gibi duran çiftçi kıyafetlerin olduğu müddetçe kariyer basamaklarında yıllar önce seni sollamış olan daha genç, daha kısa saçlı, daha sıradan meslektaşlarından üstün görüneceğini sanan bir devlet memurusun."

Endre bunu nefes dahi almadan tek bir uzun cümle halinde söylediğinde Björn onu dinlemiş ve düşünmüştü: Bu gerçek miydi, onun tanımı bu muydu? Bir çiftçi çocuğu olarak

Toten'in engebeli arazilerinden bunu olmak için mi kaçmıştı? Feminenleşmiş, ona buna saldıran bir konformist ve ezik olmak için mi? Bunun zıddıymış gibi görünmeye çalışan başarısız, geçmişte kalmış bir polis? Özüyle bağını koparmamak için –antika bir araba, Elvis, eski country müzik idolleri, ellilerin saç kesimleri, yılan derisi çizmeler ve Toten aksanı gibi– kökenini yansıtan şeyler kullanan, ama fabrikalarda seçim konuşmaları yaparken kravatını çıkarıp gömleğinin kollarını kıvıran ve her fırsatta yalandan "yapcaz", "etcez" gibi kelimeler söyleyen Batı Oslolu siyasetçiler kadar dürüst biri?

Mümkündü. Tamamı doğru olmasa da bir kısmı doğru olabilirdi. Yine de bunlar onu tanımlayan şeyler miydi? Hayır. Kızıl saçlı olması onu ne kadar tanımlıyorsa o kadar. Onu asıl tanımlayan, çok iyi bir adli tıpçı olmasıydı. Bir de diğeri.

Endre nefes almak için durunca "Haklı olabilirsin" demişti Björn. "Belki zavallı bir eziğimdir. Ama en azından insanlara karşı naziğim. Sen ise değilsin."

"Ne o, Björn, yoksa *alındın mı*?" Endre elini dostane ve anlayışlı bir biçimde omzuna koymuş ve Björn'ün henüz kurallarını anlamadığı bir oyun oynuyorlarmış gibi diğerlerine bilmiş bilmiş sırıtmıştı. Evet, Björn ucuz olmasından ziyade nostaljik sebeplerle içtikleri kaçak viskiyi bir kadeh fazla kaçırmış olabilirdi ama bu soru üzerine sadece kısa bir an için bunu yapabileceğini hissetmişti. Endre'nin pis gülüşünün ortasına bir yumruk patlatıp burnunu kırmayı ve gözlerindeki korkuyu görmeyi. Çocukken hiç kavga etmemişti. Bir kez bile. O yüzden Polis Koleji'nde yakın dövüşle ilgili bir iki numara öğrenene kadar kavga etmek hakkında tek bir şey bile bilmiyordu. Bir dövüşü kazanmanın en iyi yolunun ilk yumruk atan kişi olmak ve bu yumruğu azami bir öfkeyle savurmak olduğunu öğrenmişti mesela. Bunu yaptığınızda on dövüşten dokuzu daha başlamadan biterdi. Bunun farkındaydı, yapmayı *istiyordu* ama yapabilir miydi? Şiddete başvur-

ma eşiği neresiydi? Bilmiyordu, kaba kuvvetin sorunun tek çözümü olarak göründüğü bir durumla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Şimdi de öyle görünmüyordu gerçi. Endre fiziksel bir tehditte bulunmamıştı ve burada kavga etmeleri koca bir skandal olur, büyük ihtimalle polis çağrılırdı. O halde neden bunu yapmaya can atıyordu? Karşısındaki adamın yüzünü parmaklarının eklemlerinde hissetmeyi, etin içinde kırılan kemiğin o tok sesini duymayı, burnundan püsküren kanı görmeyi ve Endre'nin yüzündeki korkuya tanık olmayı neden bu kadar çok istiyordu?

Björn o gece odasındaki yatağa yattığında uyuyamamıştı. Neden hiçbir şey yapmamıştı? Neden "Hayır, tabii ki alınmadım" diye mırıldanıp Endre'nin elini omzundan çekmesini beklemiş, bir kadeh daha içkiye ihtiyacı olduğunu geveleyip birileriyle lafladıktan sonra erkenden oradan gitmişti? Sonuçta bu hakaretler gerçek bir kavga sebebiydi. Kaçak viski içmek bir kutlama gecesinde kavgaya tutuşmak için mazeret olarak görülebilirdi, Toten'de buna kimse şaşırmazdı. Zaten tek yumrukta işi bitirirdi. Endre dövüşçü değildi. Karşılık verirse de herkes onu değil, Björn'ü desteklerdi. Çünkü Endre eskiden beri şerefsizin tekiydi. Björn'ü ise sevmeyen yoktu. Her ne kadar çocukken bu onun işine pek yaramamış olsa da.

Dokuzuncu sınıfta Björn nihayet cesaretini toplamış ve Brita'ya birlikte Skreia'daki semt sinemasına gitmeyi teklif etmişti. Sinemanın müdürü şaşılacak biçimde Led Zeppelin'in konser kaydı olan *The Song Remains the Same*'i göstermeye karar vermişti. On beş yıl aradan sonra gösterime girmişti belki ama Björn bunu umursamıyordu. Brita'yı aramaya çıkmış ve onu en sonunda kızlar tuvaletinin en arkasında bulmuştu. Bir köşede dikilmiş ağlıyordu ve Björn'e hıçkırarak hafta sonu Endre'yle yattığını itiraf etmişti. Ders arasında ise en yakın arkadaşı yanına gelip artık Endre'yle sevgili olduklarını söy-

lemişti. Björn elinden geldiğince Brita'yı teselli ettikten sonra hiçbir girizgâh yapmadan onu sinemaya davet etmişti. Brita ona öylece bakakalmış ve az önce söylediklerini duyup duymadığını sormuştu. Björn onu duyduğunu ama hem ondan hem Led Zeppelin'den çok hoşlandığını söylemişti. Brita teklifi önce burun kıvırarak reddetse de bir an durup düşündükten sonra kabul etmişti. Sinema salonuna oturduklarında Brita'nın en yakın arkadaşını ve Endre'yi de çağırdığı ortaya çıkmıştı. Brita film sırasında Björn'ü iki kez öpmüştü. İlki "Dazed and Confused"da, ikincisi Jimmy Page'in "Stair to Heaven"daki gitar solosunun ortasında. Öyle ki Björn o anda şarkının sözlerindeki gibi cennete yükseldiğini hissetmişti. Ama çıkışta yeniden yalnız kaldıklarında ve Björn onu yürüyerek eve bıraktığında bu öpücüklerin devamı gelmemiş, gece kuru bir "hoşça kal" ile sonlanmıştı. Bir hafta sonra da Endre, Brita'nın en yakın arkadaşından ayrılmış ve tekrar Brita'yla birlikte olmaya başlamıştı.

Björn tüm bunları içine atıyordu elbette. Önceden anlaması gereken ihaneti, atamadığı yumruğu. O hiç gerçekleşemeyen yumruk bir şekilde Endre'nin dediklerini doğrulamıştı. Erkek olamamanın utancından daha kötü bir şey varsa o da erkek olmaktan korkmaktı.

O zamanla şimdi arasında net bir çizgi var mıydı? Nedensel bir bağlantı olabilir miydi? Bu öfke patlaması o zamanlardan beri biriken ve harekete geçmesi tek bir yeni aşağılanmaya bakan bir şey miydi? Cinayet bir nevi Endre'ye atmayı başaramadığı o yumruk muydu?

Aşağılanmak bir sarkaca benziyordu. Baba olmaktan ne kadar gurur duyduysa çocuğun ondan olmadığını öğrendiğinde o kadar aşağılanmış hissetmişti. Anne babası ve iki ablası onları hastanede ziyarete geldiğinde Björn yüzlerindeki sevinci görmüştü. Ablaları artık hala olmuş, anne babası babaanne ve büyükbaba olmuştu. Önceden de öylelerdi gerçi, Björn en

küçükleriydi ve en geç onun çocuğu olmuştu ama yine de mutlulardı. Björn kendisinin bir gün evlenip baba olacağına o kadar da inanmadıklarını fark etmişti. Annesi onun bu bekâr hayatının iyiye işaret olduğunu düşünmüyordu. Ama sonra Katrine çıkagelmiş ve onu çok sevmişlerdi. Toten'e ilk gidişlerinde Katrine'in Bergenlilere has o dışadönük ve konuşkan tavrı Toten'in soğukluğu ve ketumluğuyla karşı karşıya geldiği için hafiften gergin bir hava oluşmuştu. Ama Katrine'le Björn'ün anne babası kendilerinden ödün vererek ortak bir noktada buluşmayı başarmışlardı. Çiftlikteki ilk Noel yemeklerinde Katrine hoş görünmek için ciddi bir emek verdikten sonra merdivenden inerken annesi Björn'ü dürtmüş ve oğluna hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakıp gözleriyle adeta şunu sormuştu: *Sen* bunu nasıl kaptın?

Evet, Björn gururluydu. Hatta biraz fazla gururluydu. Belki Katrine de bunu fark etmişti. Ve saklaması çok güç olan bu gurur sonunda Katrine'e de aynı soruyu sordurmuştu: *Bu adam* beni nasıl kaptı? Sonra da onu bırakmıştı. Gerçi Björn bunu farklı yorumlamıştı. Bunun bir duraklama, bunaldıkları için verdikleri geçici bir ara olduğunu düşünmüştü. Bunun dışında her şey olanaksız görünüyordu. Sonunda haklı çıkmış, Katrine geri dönmüştü. Belki birkaç hafta. belki iki ay sonraydı. O dönemi tamamen sildiği için hatırlamıyordu ama vampirist davasını çözdüklerine karar vermelerinden hemen sonra olmalıydı. Katrine hemen hamile kalmıştı. Cinsel anlamda kış uykusundan uyanmış gibiydi. Björn ara vermenin o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini, insanların ellerindekinin kıymetini anlamak için zaman zaman ara vermeye ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü. Yeniden birleşmenin mutluluğuyla yapılmış bir çocuk. Duruma hep bu gözle bakmıştı. Doğduğunda onunla Toten'i dolaşıp bebeğini bir kupaymış, erkekliğinden şüphe edenlere erkekliğinin bir ispatıymış gibi ailesine, arkadaşlarına, hatta uzak akra-

balarına bile göstermişti. Aptalcaydı ama herkesin hayatında bir ya da iki kez aptal olmaya hakkı vardı.

Ama sonra bir kez daha aşağılanmıştı.

Tek kelimeyle katlanılmaz bir hissi. Uçak havalanırken ya da iniş yaparken kulağındaki kanalların ve burnunun basıncı dengelemeye yetmediği ve kafasının patlayacağını sandığı o anlar gibiydi. Kafası patlıyorsa patlasın, en üst noktasına ulaştığını bilse de hep daha kötüye gidiyormuş gibi gelen o histen yeter ki kurtulsun istiyordu. Deliriyordu. Uçaktan atlamak, kafasına sıkmak istiyordu. Bu denklemin tek bir değişkeni vardı: acı. Onu özgür kılacak tek ortak payda ölümdü. Onun ya da başkalarının ölümü. Kafası bu denli karışıkken acısının, tıpkı uçaktaki basınç farkı gibi, başka birinin acısıyla dengelenebileceğini düşünmüştü. Harry Hole'un acısıyla.

Ama yanılmıştı.

Rakel'i öldürmek düşündüğünden kolay olmuştu. Bunu uzun zamandır planladığı, sporcuların dediği gibi oyun planına çok sıkı çalıştığı içindi muhtemelen. Bu anı kafasında o kadar çok canlandırmıştı ki gerçekten yapacağı zaman hâlâ bunu düşündüğünü, kendisine dışarıdan baktığını hissetmişti. Harry'nin tahmin ettiği gibi Holmenkollveien'dan aşağı yürümüş ama Sorkedalsveien'a gitmemişti. Onun yerine sola, Stasjonsveien'a sapmış, oradan Björnveien'a çıkmıştı. Sonra da bir yaya olarak göze batmayacağı daha küçük caddelerden devam etmişti. İlk gece deliksiz uyumuş, Katrine'in dediğine göre sabah beşte deli gibi ağlamaya başlayan Gert'in sesine bile uyanmamıştı. Yorgunluktan olmalıydı. İkinci gece o kadar iyi uyuyamamıştı. Yine de yaptığı şeyi idrak etmeye pazartesi günü Harry'yi olay yerinde gördüğünde başlamıştı. Harry'yi görmek alevler içinde yanan bir kiliseyi izlemek gibiydi. Onun bu hali, aklına 1992 yılında satanistin teki tarafından altıncı ayın altıncı günü saat sabah altıda kundaklanan Fantoft Stave Kilisesi'ni getirmişti. Felaketlerin çoğu zaman gözlerinizi

alamadığınız güzel bir yanı olurdu. Duvarlar ve çatı yandığında kilisenin iskeleti, gerçek formu ve kişiliği tüm çıplaklığı ve sadeliğiyle açığa çıkardı.

Rakel'in ölümünden sonraki günlerde Harry'ye de aynısının olduğunu görmüştü. Gözlerini ondan alamamıştı. Harry kabuğundan sıyrılarak o gerçek, zavallı haline geri dönmüştü. Björn ise bir kundakçı gibi yarattığı manzara karşısında büyülenmişti. Ama ona bakarken bir yandan acı da çekiyordu. O da yanıyordu. Böyle olacağını en başından beri biliyor muydu? Benzinin geri kalanını bilerek kendi üzerine dökmüş, kiliseyle beraber kendini de bitirmek için Harry'nin yakınında mı durmuştu? Yoksa Harry ve Rakel yok olurken kendisinin yaşamaya devam edeceğine, ailesine kavuşacağına, sağlam kalacağına mı inanmıştı?

Sağlam...

Fantoft Kilisesi'ni yeniden inşa etmişlerdi. Demek ki mümkündü. Björn derin, titrek bir nefes aldı.

"Tüm bunların hayal ürünü olduğunun farkında mısın, Harry? Bir radyo kanalı ve farklı ayarlanmış bir araba koltuğu, elindeki tek şey bunlar. Sana herkes ilaç vermiş olabilir. Madde bağımlılığı geçmişin düşünüldüğünde bunu kendine sen bile yapmış olabilirsin. Hiçbir delilin yok."

"Emin misin? Gece yarısına çeyrek kala Holmenkollveien'da yürüyen iri bir adam gördüklerini söyleyen evli çifte ne dersin?"

Björn başını iki yana salladı. "Eşkâl verebilmeleri imkânsız. Fotoğrafımı görseler bile hafızalarında bir şey canlanmaz çünkü caddede gördükleri adamın takma siyah sakalı vardı, gözlüklüydü ve biri ona bakarken topallıyordu."

"Hımm. Tamam."

"Tamam mı?"

Harry yavaşça başını aşağı yukarı oynattı. "Arkanda delil bırakmadığından bu kadar eminsen, tamamdır."

"Bu ne demek şimdi?"

"Çok fazla kişinin bilmesine gerek yok demek."

Björn ona baktı. Gözlerinde zaferi işaret eden bir şey yoktu. Sevdiğini öldüren adama nefret duymuyordu. Björn'ün bu boş bakan gözlerde tek görebildiği kırılganlıktı. Çıplaklık. Şefkate yakın bir şey.

Harry'nin verdiği tabancaya baktı. Şimdi anlamıştı.

Onlar bilecekti. Harry. Katrine. Bu kadarı yeterliydi. Bunu devam ettirmeyi imkânsız kılacak kadar yeterli. Ama burada biterse, Björn buna hemen şimdi son verirse başka kimsenin bilmesine gerek kalmayacaktı. Ne iş arkadaşlarının, ne ailesinin, ne Toten'deki dostlarının. En önemlisi de, çocuğun.

Björn yutkundu. "Söz veriyor musun?"

"Söz" dedi Harry.

Björn başını salladı. İstediği şeye sonunda kavuşacağını düşünmek bile neredeyse yüzünü güldürecekti. Kafasının patlayacağını düşünmek.

"Ben şimdi gidiyorum" dedi Harry.

Björn arka koltuğu gösterdi. "Oğlanı... oğlanı yanında götürür müsün? Zaten senin."

"O senin ve Katrine'in" dedi Harry. "Ama evet, babası olduğumu biliyorum. Gizlilik yemini olan birkaç kişi dışında kimse bilmiyor. Öyle de kalacak."

Björn gözlerini ileri dikti.

Toten'de güzel bir yer vardı. Bir dağ sırtı. Mehtaplı bahar gecelerinde oradan bakıldığında arazi dalgalı sarı bir denizi andırırdı. Ehliyet almış genç bir erkeğin arabada oturup bir kızı öpebileceği bir yerdi. Ya da boğazında bir düğümle birinin hayalini kurabileceği.

"Kimse bilmiyorsa sen nasıl öğrendin?" diye sordu Björn. Cevap umurunda bile değildi, sadece yalnız kalmayı birkaç saniye ertelemek istiyordu.

"Çıkarımla" dedi Harry Hole.

Björn Holm'un yüzünde yorgun bir tebessüm belirdi. "Tabii ya."

Harry arabadan indi, bebek koltuğunu arka koltuktan çözüp çıkardı. Uyuyan bebeğe baktı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Bilmediğimiz ne çok şey vardı. Bizden gizlenen ne çok şey. O gece Harry prezervatif istemediğinde Alexandra'nın söylediği tek bir basit cümle başlatmıştı her şeyi.

Bir çocuk daha yapmak istemiyorsun, değil mi?

Bir çocuk *daha*? Alexandra, Oleg'in Harry'nin biyolojik oğlu olmadığını gayet iyi biliyordu.

Bir çocuk *daha*? Bir şey biliyordu. Harry'nin bilmediği bir şey.

Bir çocuk *daha*. Bir dil sürçmesi, basit bir hata. Seksenlerde psikolog Daniel Wegner, bilinçaltımızın sır olarak kalmasını istediğimiz şeyleri ağzımızdan kaçırmamamız için devamlı olarak çaba sarf ettiğini öne sürmüştü. Ama o sır bilinçaltımızdan bir kez çıktığında bilinçaltımız beynimizin bilinçli bölgesini bilgilendirir ve onu bu sırrı düşünmeye zorlardı. O saatten sonra da gerçeğin yanlışlıkla dudaklarımızdan dökülmesi an meselesine dönüşürdü.

Bir çocuk *daha*. Alexandra, Björn'ün gönderdiği kulak çubuğunu veritabanıyla karşılaştırmıştı. Olay yerini bozup kendi DNA'larını bırakırlarsa bir karışıklık yaşanmaması için bu veritabanında olay yerlerinde çalışan tüm polis memurlarının DNA profilleri saklı tutulurdu. Dolayısıyla Björn'ün DNA'sının bebekle uyuşmadığını ve onun baba olamayacağını tespit etmekle kalmamış, bulduğu iki eşleşmeyle bebeğin anne babasının kim olduğunu da öğrenmişti: Katrine Bratt ve Harry Hole. Gizlilik yemini olduğu için bu sırrı testi talep eden kişi, yani Björn Holm dışında kimseye söyleyememişti.

Katrine Bratt'la seviştiği ya da onunla en azından bir çe-

şit birleşme yaşadığı gece Harry öyle sarhoştu ki hiçbir şey hatırlamıyordu. Daha doğrusu bir şeyler hatırlıyordu ama bunları rüyasında gördüğünü sanıyordu. Ne var ki Katrine'in ondan kaçtığını fark ettiğinde şüphelenmeye başlamıştı. Tabii bir de Katrine ve Björn'ün yakın arkadaşı olmasına rağmen bebeğin vaftiz babası olmasını Harry'den değil, Gunnar Hagen'dan istediklerinde. Evet, o gece bir şeyler yaşanmış olması ihtimalini yok saymıyordu. Katrine'le arasındaki bağı yıkan bir şeyler. Tıpkı vaftiz töreninden sonra, Noel'den hemen önce, Rakel ona geçen yıl Katrine'le yatıp yatmadığını sorup hayatını altüst ettiğinde yıkıldığı gibi. Hayır demeye dili varmamıştı çünkü.

Harry kapı önüne konulduktan sonra içinde birkaç kıyafeti, birkaç kişisel eşyasının olduğu bir çantayla otel yatağında otururken yaşadığı kafa karışıklığını hatırlıyordu. Rakel'le ikisi gerçekçi beklentilere sahip iki yetişkindi, birbirlerini tüm hatalarına ve tuhaf huylarına rağmen seviyorlardı, birlikte *iyilerdi*. O halde tek bir basit hata, geleceği etkilemeyecek yaşanıp bitmiş tek bir şey yüzünden Rakel tüm bunlardan neden vazgeçmişti? Rakel'i tanıyordu ve bu yaptığı mantıksız geliyordu.

Rakel'in anladığı ama ona söylemediği şeyi Harry işte o zaman anlamıştı. O gecenin geleceği etkileyeceğini, Katrine'in çocuğunun Björn'den değil, Harry'den olduğunu. Rakel ilk ne zaman şüphelenmişti? Vaftiz töreninde, bebeği gördüğünde belki de. Peki neden Harry'ye bir şey söylememiş, kendine saklamıştı? Basitti. Çünkü gerçeğin kimseye faydası dokunmayacak, tek bir kişinin, yani Rakel'in hayatından çok daha fazla kişinin hayatını yıkacaktı. Ancak Rakel bu gerçekle yaşayamamıştı. Yatağını, hayatını paylaştığı ama çocuk yapmadığı adamın devamlı yakınlarında olacak, devamlı görmek zorunda kalacakları bir çocuğu olduğu gerçeğiyle.

Ekici... Svein Finne'nin Katolik kilisesinin önünden alınan ses kaydında söyledikleri son bir gündür Harry'nin kafasında susmak bilmeyen bir yankı gibi dönüyordu. *Çünkü ben bir ekiciyim*. Hayır. Tohum eken o değil, Harry'nin ta kendisiydi.

Björn'ün kontak anahtarını çevirişini ve hiç düşünmeden radyoyu açışını izledi. Motor çalıştı, boş viteste yumuşak huylu bir gürlemeyle ritmini buldu. Yolcu koltuğu penceresinin tepesindeki aralıktan Rickie Lee Jones'un Lyle Lovett'le birlikte söylediği "North Dakota" duyuldu. Araba vitese geçti ve yavaşça yola koyuldu. Harry arkasından gidişini izledi. Björn country müzik olmadan araba süremezdi. Cin ve tonik gibiydi ikisi. Harry baygın halde yanındaki koltukta yatarken ve Rakel'in evine sürerken bile ondan ayrılmamıştı. O kadar da tuhaf değildi belki. Björn muhtemelen ona eşlik edecek bir dost istemişti. Çünkü hiçbir zaman o zamanki kadar yalnız hissetmemişti. Şimdi bile, diye düşündü Harry. Araba hareket etmeden önce Björn'ün gözlerinde onu görmüştü çünkü. Rahatlamayı.

50

Johan Krohn gözlerini açtı. Saate baktı. Altıyı beş geçiyordu. Kulaklarının yanıldığını düşündü, tekrar uyumak için yatakta döndü ama sonra yeniden duydu. Alt katta kapının zili çalıyordu.

Yanında yatan Frida uykulu bir sesle "Bu kim?" diye mırıldandı.

Hakkını almaya gelen şeytanın ta kendisi, diye geçirdi aklından Johan. Finne ona cevabını mezar taşının yanına bırakması için kırk sekiz saat mühlet vermişti ve akşama kadar vakit vardı. Ama bu devirde artık kimse kapı çalmazdı. Bir cinayet işlendiyse ve derhal bir savunma avukatına ihtiyaç varsa telefon edilirdi. İşyerinde bir kriz yaşandıysa telefon edilirdi. Hatta komşular bile bir şey istiyorlarsa kapıya gelmek yerine ararlardı.

"Herhalde işle ilgilidir" dedi Johan. "Sen uyu, hayatım. Ben gidip bakarım."

Krohn bir an için gözlerini yumdu ve derin, sakin nefes almaya çalıştı. Zaten doğru düzgün uyuyamamıştı, tüm gece karanlığa bakıp kafasında aynı soruyu döndürüp durmuştu: Svein Finne'yi nasıl durduracaktı?

Onun gibi mahkemelerin tozunu attıran bir taktik dehası bu soruya bir türlü yanıt bulamamıştı.

Finne'nin Alise'ye sahip olmasını ayarlarsa bir suça or-

taklık etmiş olacaktı. Hem kendisi, hem Alise için berbat bir seçenekti bu. Üstelik suç ortağı olursa bu yalnızca Finne'nin elini güçlendirecek ve hiç şüphe yok ki yeni isteklerle tekrar ortaya çıkacaktı. Alise'yi bir şekilde Finne'yle birlikte olmaya ikna ederse karşılıklı rıza söz konusu olacaktı tabii ki. Ama böyle bir ihtimal var mıydı? Alise'ye bunun karşılığında ne vaat edecekti? Hayır, hayır, imkânsız bir fikirdi. Frida'nın kurmaca bir vakanın çözümü olarak düşünmeden sunduğu teklif kadar imkânsızdı: Finne'den kurtulmak için kiralık katil tutmak.

Yoksa Frida'ya işlediği kabahati söylemeli miydi? Bir itiraf. Gerçek. Kefaret. Düşüncesi bile rahatlatıyordu. Ne var ki bu rahatlığın, ufkunda umutsuzluktan başka bir şey görünmeyen bir çölün kavurucu güneşi altında esen kısacık bir esintiden farkı olmayacaktı. Frida onu bırakırdı, biliyordu. Şirketi, dava başarıları, gazete haberleri, itibarı, hayranlık dolu bakışlar, partiler, kadınlar, teklifler, hepsinin canı cehennemeydi. Frida ve çocuklar; tek sahip olduğu onlardı, hep onlar olmuştu. Frida yalnız kaldığında, artık onun olmadığında, Finne onun elde edilmesi kolay bir av olacağını ima etmemiş miydi hem? Bu açıdan baktığında bu ağır sırrı kendi kendine sırtlaması ve güvenliği için Frida'nın onu terk etmemesini sağlaması ahlaki bir yükümlülük değil miydi? Ama bu durumda Alise'yi Finne'ye göz göre göre vermesi gerekecekti ve bir dahaki sefere Finne belki de... Ah, ne korkunç bir kördüğümdü bu böyle! İhtiyacı olan şey bir kılıçtı ama onda sadece bir kalem ve geveze bir ağız vardı, hepsi bu.

Bacaklarını yataktan sarkıttı ve terliklerini giydi.

"Birazdan dönerim" dedi. Frida'ya olduğu kadar kendine de.

Alt kata inip holde meşe kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında Finne'ye vereceği cevabın hazır olması gerekiyordu.

Olmaz diyeceğim, diye düşündü Johan Krohn. O da beni vuracak. Güzel.

Ama sonra Finne'nin bıçak kullandığını hatırladı ve fikrini değiştirdi.

Bıçak.

Kurbanlarını vurmuyor, kesiyordu.

Üstelik onları öldürmüyordu, sadece yaralıyordu. Mayın gibi. Onları ölüm daha cazip gelse bile yaşamak zorunda kalacakları hayatları boyunca sakat bırakıyordu. Terasta Husebyli küçük bir kıza tecavüz ettiğini anlatmıştı. Piskoposun kızına. Alttan alta çocuklarını tehdit mi etmişti? Finne tecavüzü itiraf ederek kendini tehlikeye atmamıştı. Yalnızca Krohn onun avukatı olduğu için değil, dosya muhtemelen zamanaşımına uğradığı için de. Krohn tecavüz davası falan hatırlamıyordu ama kızı nehirde boğularak intihar ettiği için kederinden öldüğü söylenen Psikopos Bohr'u hatırlıyordu. Hayatını başkalarının hayatlarını mahvetmeye adamış bir adamın onu bu denli korkutmasına izin mi verecekti? Johan Krohn müvekkilleri adına canını dişine takarak çalışmak için daima kendine sosyal yönden savunulabilir, mesleki, bazen de duygusal bir gerekçe bulmayı başarmıştı. Ama artık pes ediyordu. Kapının diğer tarafında bekleyen adamdan tiksiniyordu. Svein Finne denen bu baş belası, insanları mahveden adamın en kısa zamanda ölmesini, hatta acı çekerek ölmesini mantığıyla olduğu kadar tüm kalbiyle de istiyordu. Bunun için kendini feda etmesi gerekse bile.

"Olmaz" diye homurdandı Krohn. "Olmaz diyorum, lanet herif."

Kapıyı açarken hâlâ söyleniyor muydu, emin değildi.

Karşısında dikilip onu süzen adama tek kelime etmeden bakakaldı. Sabahın ısıran soğuğunu çıplak ve cılız bedeninde hissedince robdöşambrını giymeden indiğini, Frida'nın ona her Noel aldığı baksırlardan biri ve çocukların verdiği terlik

dışında üzerinde hiçbir şey olmadığını fark etti. Krohn sesini çıkarabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı: "Harry Hole? Ama sen... şey değil miydin?"

Polis, tabii şayet oysa, başını iki yana sallayarak buruk bir tebessümle gülümsedi. "Ölü mü? Pek sayılmaz. Ama bana çok iyi bir avukat lazım. Duydum ki senin de yardıma ihtiyacın varmış."

IV

51

Statholdergaarden Restoranı'nda öğle yemeği vaktiydi. Caddede genç bir sokak müzisyeni, çalmaya başlamadan önce parmaklarına üflüyordu. Sung-min onu izlerken ne kadar yalnız bir iş yaptığını düşündü. Ne çalıyordu ya da iyi bir müzisyen miydi, duymuyordu. Sadece yalnız ve görünmezdi. Belki de Karl Johans Caddesi'nde hüküm süren daha yaşlı müzisyenler bu zavallı çocuğu buraya, muhtemelen daha az kazançlı olan Kirkegata'ya sürmüştü.

Garson peçeteyi rüzgârdaki bir bayrak gibi açıp beyaz ipek kumaşı Alexandra Sturdza'nın kucağına sererken Sung-min başını kaldırıp ona baktı.

"Keşke biraz özen gösterseydim" diyerek güldü Alexandra.

"Göstermiş gibi görünüyorsun." Sung-min gülümsedi ve garson aynı işlemi onun peçetesine uygularken arkasına yaslandı.

"Bu mu?" dedi Alexandra, iki eliyle dar eteğini göstererek. "Bunlar benim iş kıyafetlerim. Sadece diğer arkadaşlar gibi gündelik şeyler giyinmiyorum. Ama *sen* gerçekten özen göstermişsin. Düğüne gidecek gibi bir halin var."

"Cenazeden geliyorum da" dedi Sung-min. Alexandra'nın yüzünün tokat yemiş gibi buruştuğunu gördü.

"Tabii ya" dedi Alexandra sakince. "Özür dilerim. Björn Holm mu?"

"Evet. Onu tanır mıydın?"

"Hem evet, hem hayır. Adli tıpta çalıştığı için zaman zaman telefonda konuşurduk. İntihar etmiş diyorlar, öyle mi?"

"Evet" dedi Sung-min. "Öyle görünüyor" yerine "evet" demişti çünkü ortada hiçbir şüphe yoktu. Arabası memleketi olan Toten'in tarlalarını gören bir dağ sırtının tepesinde, çakıllı bir yolun kenarında bulunmuştu. Kapılar kilitli, kontak anahtarı takılıydı. Bazıları Björn'ün arabanın arka koltuğunda oturup seri numarasının izi sürülemeyen bir tabancayı şakağına sıkmasının sebebini anlayamamıştı. Ama dul kalan karısı Katrine, Holm'un idolü olan Bilmemne Williams'ın da arabasının arka koltuğunda öldüğünü söylemişti. Ve bir adli tıp uzmanının ruhsatsız bir silah edinebilmiş olması o kadar da şaşırtıcı değildi. Kilise aile üyeleriyle ve Björn Holm ikisi için de çalıştığı için hem Emniyet Müdürlüğü'nden, hem de Kripos'tan iş arkadaşlarıyla tıka basa dolmuştu. Katrine Bratt, Norafossen'de konuştukları günkü haline kıyasla daha soğukkanlı görünmüştü gözüne.

Başsağlığı dileyen bir sıra insanla seri bir şekilde işini hallettikten sonra yanına gelip Sung-min'e yerinden mutlu olmadığı söylentilerinin dolaştığını söylemişti. Dikkat çekici Bergen aksanıyla telaffuz ettiği kelime bu olmuştu. *Mutlu.* Sonra da onunla biraz laflamak istediğini belirtmişti. Doldurulması gereken boş bir pozisyonu olduğundan bahsetmişti. Harry Hole'un işini kastettiğini Sung-min birkaç saniye sonra anlayabilmişti. Ve kocasının cenazesinden hemen sonra onunla iş konuşması, ona halen kayıp olan bir adamın işini teklif etmesi sanki biraz uygunsuz gelmişti. Ama belki de kafasını dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Sung-min teklifi düşüneceğini söylemişti.

"Umarım Kripos'un bütçesi bu yemeğe yeter" demişti Alexandra, garson başlangıç tabağını masaya getirip tabakta çiğ deniztarağı, karabiberli mayonez, kişniş filizi ve soya fasulyesi ezmeli sos olduğunu söylediğinde. "Çünkü Adli Tıp Kurumu'nunki yetmez."

"Ah, telefonda verdiğin sözü tutarsan sanırım bu masrafı ben karşılayabilirim."

Alexandra Sturdza önceki akşam onu aramıştı. Hiç lafı dolandırmadan Rakel Fauke davasıyla ilgili elinde bir bilgi olduğunu söylemişti. Meselenin hassasiyeti yüzünden onu aradığını, ilk görüşmelerinden sonra ona güvenmeye karar verdiğini belirtmişti. Ama bunu telefonda konuşmamaları gerekiyordu.

Sung-min ona bir öğle yemeği teklif etmişti. Ve Kripos'un karşılayacağı fiyat aralığının dışında olduğunu bildiği bir mekânda masa ayırtmıştı. Parası belki cebinden çıkacaktı ama bunun akıllıca bir yatırım olduğunu, Adli Tıp Kurumu'ndan biriyle profesyonel bir bağlantı kurmanın ileride bir gün iyiliğe ihtiyacı olduğunda işine yarayabileceğini düşünmüştü. Öncelik verilmesi gereken bir DNA analizi gibi. Ya da muhtemelen öyle şeyler. Aklının bir köşesinde bunun ötesinde de bir şeyler yaşanabileceği fikri vardı. Gerçi bu konuyu düşünmeye hiç vakti olmamıştı. Sung-min kendini iyiden iyiye kaptırmış olan sokak müzisyenine göz attı. İnsanlar önünden hızla geçiyor, kimsenin dikkatini çekmiyordu. Hank. Katrine Bratt böyle demişti. Hank Williams. Eve gidince bu ismi internette aratması gerekecekti.

"Harry Hole'un cinayet gecesi giydiği pantolondan alınan kan örneğini inceledim" dedi Alexandra. "Rohypnol içeriyor."

Sung-min gözünü caddeden ayırıp ona döndü.

"Yetişkin bir erkeği dört beş saat bayıltmaya yeten bir ilaç. Bu beni cinayet saatine kafa yormaya itti. Adli tıp uzmanımız zaman aralığını 22.00 ile 02.00 arasında belirlemişti. Ama bunu tahmini vücut sıcaklığına dayanarak yapmıştı. Yaraların renginin solması gibi başka göstergeler de vardı ve bunlar ölümün daha erken gerçekleşmiş olabileceğini gösteriyordu." Parlak pembe ojesi yüzünden olduğundan daha da uzun görünen uzun işaretparmaklarından bi-

rini kaldırdı. "Burada 'olabileceğini' kelimesinin altını çiziyorum."

Sung-min geçen sefer parmaklarının ojeli olmadığını hatırladı. Özellikle mi sürmüştü?

"O yüzden Rakel Fauke'nin evine elektrik sağlayan şirketle görüştüm. Elektrik tüketiminin saat 20.00 ile 24.00 arasında yetmiş kilovat yükseldiği ortaya çıktı. Bu fazla elektrik bir sıcaklık artışını işaret ediyordu ve artış salonda olmuşsa sıcaklık beş derece yükselmiş demekti. Adli tıp uzmanımız, bu durumda ölüm saatinin 18.00 ile 22.00 arasına kayacağını söylüyor."

Sung-min gözlerini kırptı. Bir keresinde insan beyninin saniyede sadece altmış kilobit işleyebildiğini okumuştu. Bu da onu oldukça zayıf bir bilgisayar yapıyordu. Yine de bu hız, orada saklı olan verinin ne kadar düzenli olduğuna göre değişiyordu. Verdiğimiz kararların çoğu hatıraları ve örüntüleri hatırlayıp yeni fikirler düşünmek yerine onları kullanmamıza bağlıydı. Belki de o yüzden o kadar uzun sürmüştü. Yeni fikirler düşünmesi gerekmişti. Tamamen yeni. Alexandra'nın sesini uzaklardan geliyormuş gibi duydu:

"Ole Winter'ın basına verdiği demece göre Harry Hole 22.30'a kadar bardaymış ve şahitleri varmış. Bu doğru mu?"

Sung-min önünde duran kerevite baktı. O da ona ilgisizce baktı.

"O halde sorulması gereken soru şu: Araştırma sırasında radarına giren başka biri olmuş muydu? Rakel'in tahmini cinayet saatinde başka yerde olduğu ispatlandığı için göz ardı ettiğin birisi? Ama 18.00 ile 22.00 arası için herhangi bir kanıtı olmayan?"

"Senden müsaade istemem gerek, Alexandra." Sung-min ayağa kalktı, peçetesi yere düşünce onu unuttuğunu fark etti. "Sen lütfen yemeğini bitir. Benim... benim ilgilenmem gereken birkaç iş var. İstersen başka bir gün ikimiz... yani sen ve ben..."

Gülümsediğine göre o da istiyordu.

Sung-min masadan ayrıldı, şef garsona kartvizitini verip faturayı ona göndermelerini istedi ve caddeye fırladı. Müzisyen, bir araba kazası, ambulans ve Riverside'ı anlatan, Sung-min'in daha önce dinlediği bir şarkı çalıyordu ama Sung-min müzikten hiç anlamazdı. Besteler, şarkı sözleri, isimler, nedense hiçbiri aklında kalmazdı. Buna rağmen Svein Finne'ye yapılan sorgunun deşifresinin her kelimesini, her anını hatırlıyordu. Doğum servisine 21.30'da gitmişti. Bir başka deyişle, Rakel Fauke'yi öldürmesi için tamı tamına üç buçuk saati vardı. Sorun şu ki kimse Finne'nin nerede olduğunu bilmiyordu.

Öyleyse Sung-min neden koşuyordu?

Koşuyordu çünkü böylesi daha hızlıydı.

Herkes çoktan Svein Finne'yi aramaya başladıysa onun daha hızlı olması nasıl bir fark yaratacaktı?

Sung-min daha çok çabalamak istiyordu. O daha iyiydi. Ve aşırı derece istekliydi.

O büyük, yağlı ekip başarısı, çok yakında Ole Winter denen işe yaramaz leş yiyicinin boğazında kalacaktı.

Dagny Jensen, Borgen durağında metrodan indi. Orada bir süre dikilip Batı Mezarlığı'na baktı. Ama oraya gitmiyordu, bir daha herhangi bir mezarlığa gidebileceğinden bile emin değildi. Onun yerine Sköyenveien'dan aşağı inip Monolitveien'a çıktı ve sağa saptı. Bahçe çitlerinin arkasında yükselen beyaz ahşap evlerin önünden geçti. Bomboş görünüyorlardı. Hafta içi öğleden sonraydı. İnsanlar ya işte, ya okuldaydı ya da dışarıda bir şeylerle meşguldü. O ise sabitti. Hastalık iznindeydi. İzni Dagny istememişti ama psikoloğu ve okul müdürü toparlanmak için birkaç gün tatil yapmasını ve kadınlar tuvaletinde uğradığı saldırıdan sonra *gerçekten* nasıl hissettiğini anlamasını istemişti. Sanki *birileri* başkalarının ne hissettiğini umursuyormuş gibi!

Neyse, en azından artık ne kadar berbat hissettiğini biliyordu.

Çantasında telefonunun titrediğini duydu. Telefonu çıkarınca yine koruması Kari Beal'in adını gördü. Onu arıyor olmalıydı. Çağrıyı reddetti ve bir mesaj yazdı: *Üzgünüm. Tehlikeli bir durum yok. Sadece yalnız kalmak istedim. İşim bitince haber vereceğim.*

Yirmi dakika önce Dagny ve Kari Beal şehir merkezindelerken Dagny lale almak istediğini söylemişti. Çiçekçinin diğer caddeye açılan bir kapısı olduğunu biliyordu ve o içerideyken polis memurunun dışarıda beklemesi için ısrar etmişti. Sonra da doğruca Stortinger'in arkasındaki metro istasyonuna yürüyüp batı yönüne giden ilk trene binmişti.

Saate baktı. Adam ona ikide orada olmasını söylemişti. Hangi banka oturacağını, kolay tanınmaması için her zamankinden farklı şeyler giymesi gerektiğini, hatta hangi tarafa bakacağını bile.

Delilikti bu.

Ama yapacak bir şey yoktu. Adam onu bilinmeyen bir numaradan aramıştı. Dagny telefonu açmış bulunmuş ve bir daha kapatamamıştı. Şimdiyse hipnotize olmuş, kendi iradesi yokmuş gibi onu kullanan ve kandıran adamın her isteğini yerine getiriyordu. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Hiçbir cevabı yoktu. Tek bildiği, içinde o ana dek farkında olmadığı o şeyi bastırması gerektiğiydi. Vahşi, hayvansı dürtüyü. Evet, yapacak bir şey yoktu. Kendisi de o adam kadar kötü biriydi ve şimdi onunla birlikte batmaya razı geliyordu. Kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. Ateşle arınacağı o en dibe yeniden batmaya şimdiden can atıyordu. Peki adam gelecek miydi? Gelmek *zorundaydı*! Dagny ayakkabılarını asfalta giderek daha sert vurduğunu duydu.

Altı dakika sonra yerini almış, ona söylenen banka oturmuştu.

Saat ikiye beş vardı. Karşısında Smestaddammen'in manzarası duruyordu. Suda beyaz bir kuğu süzülerek gidiyordu. Boynu ve başı bir soru işareti oluşturuyordu. Bunu neden yapması gerekiyordu?

Svein Finne yürüyordu. Uzun, sakin, kendine güvenen adımlar atıyordu. Hapishanede geçirdiği yıllarda en çok da böyle saatlerce aynı yöne doğru yürümeyi özlemişti. Ah, neyse. Geçmişte kalan geçmişte kalırdı.

Sörkedalen'de bulduğu kulübeden Oslo'nun merkezine yürümesi iki saatten biraz az sürmüştü ama çoğu kişinin üç saatini alacağını biliyordu.

Kulübe dik ve sarp bir kayalığın en tepesindeydi. Uçuruma çakılan kazıklardan ve kulübede bulduğu halat ve karabinalardan, burasının dağcılar tarafından kullanıldığını tahmin etmişti. Toprağın üzerinde hâlâ kar vardı, kar suları parlak güneşin altında kırmızı ve gri-siyah granitten aşağı damlıyordu ve etrafta hiç dağcı görmemişti.

Ama ayı izlerine rastlamıştı. Kulübeye öyle yakınlardı ki ihtiyacı olan malzemeleri alıp tetikleyici bir tel ve patlayıcılarla ona bir tuzak kurmuştu. Kalan son kar da eriyip dağcılar görünmeye başladığında kendine ormanın derinliklerinde bir yer bulacak, bir çadır inşa edecekti. Avlanacaktı. Göllerde balığa çıkacaktı. Sadece ihtiyacı kadarını alacaktı. Yemeyeceğiniz bir şeyi öldürmek cinayetti ve o bir katil değildi. O günleri şimdiden iple çekiyordu.

Smestad kavşağının altındaki sidik kokulu gri yaya tünelinden geçip tekrar günışığına çıktı ve göle doğru devam etti.

Parka girer girmez gördü onu. Gözleri keskin olsa da onu bu kadar uzaktan görerek değil, duruşundan tanımıştı. Oturma biçiminden. Bekliyordu. Belki biraz korkuyordu ama daha çok heyecanlı gibiydi.

Doğruca banka gitmek yerine etrafından dolaşıp polis

var mı diye bakındı. Valentin'in mezarını ziyarete gittiğinde de böyle yapmıştı. Gölün bu tarafında yalnız olduklarını anlaması uzun sürmedi. Karşı kıyıda bankta oturan biri daha vardı ama mesafe az sonra yaşanacakları göremeyecek ya da duyamayacak kadar fazlaydı. Ya da müdahale etmeye zaman bulamayacak. Çünkü çok çabuk olup bitecekti. Her şey hazırdı, ortam uygundu ve Svein patlamaya hazırdı.

"Selam" dedi banka yaklaşırken.

Kadın da "Selam" dedi ve gülümsedi. Beklediği kadar ürkmüşe benzemiyordu. Ama tabii olacaklardan haberi de yoktu. Svein yalnız olduklarından emin olmak için etrafa bir kez daha göz attı.

"Biraz gecikecekmiş" dedi Alise. "Bazen geç kalabiliyor. Başarılı bir avukat olmak böyle işte."

Svein Finne gülümsedi. Demek kız Johan Krohn'un da onlara katılacağını sandığı için rahattı. Krohn onu saatin ikisinde Smestaddammen'in yanındaki bir bankta oturmaya böyle ikna etmiş olmalıydı. Svein Finne'yle buluşacaklardı ama müvekkilleri polis tarafından arandığı için görüşme ofiste olamayacaktı. Finne buluşmanın ayrıntılarını Valentin'in mezarının önünde, Johan Krohn tarafından imzalanmış ve ortasına bir bıçak saplanarak toprağa tutturulmuş olan zarftan öğrenmişti. Üstelik Krohn bunu muhteşem bir bıçakla yapmış, öyle ki Finne bıçağı koleksiyonuna eklemek için cebine koymuştu. Kulübede işine yarayabilirdi. Ardından mektubu açmıştı. Görünüşe göre Krohn, olaydan sonra başlarına hiçbir belanın gelmemesi için her şeye kafa yormuştu. Metresini Finne'ye sunmasının doğuracağı sonuçlar hariç tabii ki. Krohn henüz farkında olmasa da Alise'yi asla eskisi gibi sevemeyecekti. Ve asla beladan kurtulamayacaktı. Sonuçta şeytanla bir anlaşma yapmıştı ve herkesin bildiği üzere şeytan ayrıntıda gizliydi. Ne para ne de zevk,

Finne'nin ihtiyacı olan şeyleri elde etmek için artık asla endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Johan Krohn, Hegnar Media'nın ziyaretçi otoparkındaki arabasında oturmaya devam ediyordu. Erken gelmişti, ikiyi beş geçeden önce yolun diğer tarafındaki parkta, göl kenarında olmaması gerekiyordu. Frida arabanın içinde duman kokusu istemediği için yeni Marlboro paketini yanına alıp arabadan indi ve çakmağı yakmaya çalıştı. Ama elleri öyle çok titredi ki sonunda pes etti. Zaten sigarayı bırakmaya karar verdiğinden iyi de oldu. Saatine tekrar baktı. Plana göre her şey iki dakikada olup bitecekti. Birebir temas kurmamışlardı, böylesi en güvenli yoldu ama Finne mesajında sadece iki dakikaya ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Johan Krohn gözleriyle saatin yelkovanını takip etti. Vakit gelmişti. Saat tam ikiydi.

Gözlerini yumdu. Elbette korkunçtu, hayatı boyunca onunla yaşamak zorunda olduğu bir şeydi ama neticede tek çözüm de buydu.

Alise'yi düşündü. Tam şu anda maruz kalacağı şeyi. Belki ölmeyecekti ama mutlaka kâbuslarına girecekti. Hepsi ona tek kelime bile bahsetmediği o karar yüzündendi. Onu kandırmıştı. Bunu ona yaşatan Finne değil, ta kendisiydi.

Saatine bir daha baktı. Bir buçuk dakika sonra parka yürüyecek, biraz geç kalmış gibi davranıp onu elinden geldiğince teselli edecek, polisi arayıp dehşete düşmüş gibi rol yapacaktı. Daha doğrusu, rol yapmak zorunda kalmayacaktı. Polise yapacağı açıklamanın yüzde doksanı gerçek olacaktı. Alise'ye yapacağı açıklamanın ise yüzde yüzü yalan.

Johan Krohn'un gözüne araba camındaki yansıması takıldı.

Gördüğü şeyden nefret ediyordu. Daha çok nefret ettiği tek şey ise Svein Finne'ydi.

* * *

Alise bankta yanına oturan Svein Finne'ye baktı.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun, Alise?" diye sordu Svein Finne.

Sadece birkaçı kırlaşmış olan siyah saçlarının üzerine kırmızı bir bandana takmıştı.

"Genel hatlarıyla" dedi Alise. Johan ona sadece Rakel Fauke davası için buluşacaklarını söylemişti. Alise'nin ilk düşüncesi, müvekkillerinin Nordstrand'daki sığınakta Harry Hole'dan gördüğü fiziksel hasar yüzünden polise dava açacakları olmuştu. Ama Johan'a sorduğunda Johan kısaca bu buluşmanın bir itiraf hakkında olacağını, açıklamaya zamanı olmadığını söylemişti. Son günlerde böyle davranıyordu. Soğuk. Kayıtsız. Alise onu bu kadar iyi tanımasa ona olan ilgisini kaybetmeye başladığını düşünebilirdi. Ama iyi tanıyordu. Onu daha önce de bu halde görmüştü. Aklının başına geldiği ve ailesine, şirketine odaklanması gerektiğini söyleyip ara vermelerini önerdiği kısa dönemlerde. Evet, denemişti de. Ama Alise onu her seferinde durdurmuştu. Tanrım, öyle kolay olmuştu ki. Erkekler. Ya da daha doğru ifadeyle, erkek çocukları. Çünkü bazen yaşı büyük olan kendisiymiş gibi hisseder, onu ise zehir gibi hukuk zekâsı dışında çok bir meziyeti olmayan büyümüş bir izci çocuk gibi görürdü. Johan ona kölesiymiş gibi davranmayı sevse de ikisi de durumun tam tersi olduğunu biliyordu. Ama Alise yine de bu rolü oynamasına izin veriyordu. Çocuğu devi oynamak istediğinde korkmuş bir prenses rolü yapan anne gibi.

Johan'ın iyi özellikleri vardı tabii. Nazikti. Düşünceliydi. Sadıktı. Ama bunlar eskidendi. Alise eşlerini aldatırken vicdan azabı çekmeyen erkekleri Johan Krohn'dan iyi tanırdı. Yine de Alise'nin kafasını kurcalamaya başlayan soru Johan'ın ailesine ne kadar bağlı olduğu değil, Alise'nin bundan ne kazanacağı olmuştu. Hayır, Johan'la birlikte olmaya başladığında dikkatlice hazırlanmış bir planı falan yok-

tu, hiçbir şeyi hesaplamamıştı. Yeni mezun bir avukat olarak, henüz bıyığı yeni terlemişken yüksek mahkemeye çıkarılmış ve şehrin en iyi hukuk firmalarından birine ortak olmuş bu başarılı avukata haliyle hayranlık besliyordu. Fakat Alise ortalama notlarıyla bir hukuk firmasına sunabilecekleriyle gençliği ve güzelliğiyle bir erkeğe sunabilecekleri arasındaki farkın tamamen bilincindeydi. En nihayetinde (Johan deyimlerini düzeltmeyi bırakmıştı, onun yerine o da onu taklit etmeye başlamıştı) birisiyle ilişki yaşamayı seçmenizin nedenleri hem mantıklı, hem de belli ki mantıksız etkenlerin bir sonucu oluyordu (Johan duysa etkenlerin bir *birleşime* değil, *ürüne* sebep olduğunu söylerdi). Bunun ne olduğunu bilmek zordu, belki bilmek o kadar işe de yaramıyordu. Asıl önemli olan, bu birleşimin olumlu bir sonuç doğurup doğuramadığını artık kestirememesiydi. Onunla aynı seviyedeki avukatlardan biraz daha geniş bir odası olabilirdi. Belki Johan'la çalıştığı için *biraz* daha ilgi çekici davalarla uğraşıyor da olabilirdi. Ama yıllık primi firmanın ortağı olmayan diğer tüm avukatlarınki gibi sembolik bir rakamdı. Daha fazlasını kazanacağını gösteren herhangi bir işaret yoktu. Üstelik, Alise evli erkeklerin eşlerini ve çocuklarını bırakacaklarına dair vaatlerinin boş olduğunu bilse de Johan henüz bir kez bile böyle bir vaatte bulunmaya tenezzül etmemişti.

"Genel hatlarıyla" dedi Svein Finne ve gülümsedi.

Dişlerinin kahverengi olduğunu fark etti Alise. Ayrıca sigara içmemesine rağmen dibinde oturduğu için nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

"Yirmi beş" dedi. "Çocuk yapmak için en verimli dönemi-nin bitmek üzere olduğunu bi-biliyor muydun?"

Alise ona bakakaldı. Kaç yaşında olduğunu nereden biliyordu?

"En iyi yaş ergenliğinizin so-sonuyla yirmi dört yaş arası" dedi Finne, gözlerini onun üzerinde kaydırırken. Evet, kay-

dırdığını düşündü, Alise. Fiziksel bir şeymiş gibi, arkasında iz bırakan bir sümüklüböcek gibi.

"Buradan sonra sağlık riskleri ve düşük yapma ihtimali artar" dedi, ekoseli gömleğinin bir manşetini yukarı çekerek. Elektronik saatinin yanında bir düğmeye bastı. "Erkeklerin ise sperm kalitesi hayatları boyunca aynı kalır."

Bu doğru değil, diye düşündü Alise. Kırk bir yaşını geçen bir erkeğin bir kadını hamile bırakma olasılığının beş kat daha düşük olduğunu okumuştu. Ayrıca bebeğin herhangi bir otizm türünden mustarip olma riski de beş kat artıyordu. İnternetten araştırmıştı. Bir keresinde Frank, birkaç öğrenci arkadaşıyla birlikte gideceği bir dağ gezisine onu da çağırmıştı. Frank işi gücü eğlenmek olan, hayatta bir amacı bulunmayan, notları zayıf bir öğrenci gibi göründüğünden Alise onun tek başına hiçbir iş beceremeyecek bir baba kuzusu olduğuna karar vermişti. Ama Frank babasının hukuk firmasında kendisinden beklenmeyecek kadar iyi iş çıkarınca yanıldığını anlamıştı. Yine de davetine hâlâ cevap vermemişti.

"O yüzden bunu benim ve Johan Krohn'un sana verdiğimiz bir hediye gibi düşün" dedi Finne montunun düğmelerini çözerek.

Alise ona dikkatle baktı. Aklından bir anlığına sanki ona saldıracakmış gibi bir düşünce geçti ama bu fikri hemen savuşturdu. Johan her an gelebilirdi ve oldukça açık bir yerdeydiler. Evet, yakınlarında başka kimse olmayabilirdi ama gölün karşı kıyısında, yaklaşık iki yüz metre uzakta banka oturmuş birini görebiliyordu.

Alise "Ne..." diyerek söze başladı ama devamını getiremedi. Svein Finne sol eliyle boğazına yapıştı, sağ eliyle de montunu kenara itti. Alise nefes almayı denese de başaramadı. Svein Finne'nin sertleşmiş penisi bir kuğunun boynu gibi eğriydi.

"Korkma, ben diğerlerine benzemem" dedi Finne. "Öldürmem."

Alise banktan kalkmayı, Finne'den kurtulmayı denedi ama eli boğazına kenetlenmiş bir pençeden farksızdı.

"Tabii dediğimi yaparsan" dedi Finne. "Önce *buraya* bak."

Alise'yi tek eliyle tutmaya devam ederken oraya bakmasını, içine neyin gireceğini görmesini ister gibi oturduğu yerde pantolonunu sıyırıp bacaklarını açmıştı. Alise baktı. Beyaz kuğunun boynu üzerindeki damarları ve yukarı doğru titreyerek tırmanan kırmızı noktayı gördü.

O ne, diye düşündü. *O* ne?

Az sonra çok sert bir bifteği et tokmağıyla döverken çıkan sese benzer boğuk bir ses eşliğinde penisin başı patladı. Yüzünün ılık bir yağmurla ıslandığını ve gözüne bir şeyin girdiğini hissetti. Gözlerini yumunca üzerlerine gümbürdeyen bir fırtına duydu.

Bir an için Alise kendisinin çığlık attığını sandı ama gözlerini açtığında bağıranın Svein Finne olduğunu gördü. Elleriyle apışarasını tutuyor, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Bunu ona yapan Alise'ymiş gibi ona kocaman açtığı şoke olmuş suçlayıcı gözlerle bakıyordu.

Kırmızı nokta bu defa yüzünde belirdi. Kırışık yanağını geçip gözünde durdu. Alise gözünün akında kırmızı noktayı görebiliyordu. Belki de Finne de görüyordu. Bir şey fısıldadı ama sesini duyuramayınca tekrar etti.

"Yardım et."

Alise neyin geldiğini biliyordu. Gözlerini kapatıp tek eliyle yüzünü korurken bu kez şaklayan bir kırbacı andıran sesi tekrar duydu. Ardından, çok uzak bir yerden ateş edilmiş gibi uzun bir gecikmeyle birlikte yine o gümbürtü koptu.

Roar Bohr tüfeğin dürbününden bakıyordu.

Kafaya isabet eden son mermiyle hedef önce geriye savrulmuş, sonra da banktan yana doğru kayıp çakıllı yola düşmüştü. Dürbünü oynattı. Genç kadının yürüyüş yolundan Hegnar

Media'ya doğru koştuğunu ve telaşla ona doğru gelen bir adama sarıldığını gördü. Adam cebinden bir telefon çıkardı ve ne yapması gerektiğini çok iyi biliyormuş gibi kurcalamaya başladı. Muhtemelen biliyordu. Peki Bohr ne biliyordu?

Bilmek istediğinden fazlasını değil.

Harry Hole'un ona yirmi dört saat önce anlattıklarından fazlasını değil.

Bohr'un bunca yıldır aradığı adamı sonunda bulduğunu söylemişti.

Fazlasıyla güvenilir bir kaynaktan aldığı bilgiye göre Svein Finne yıllar önce Maerradalen'de Piskopos Bohr'un kızına tecavüz ettiğini iddia etmişti.

Dosya zamanaşımına uğrayalı çok oluyordu elbette.

Ama Harry "çözüm" diyebileceği bir plan yapmıştı.

Bohr'a fazlasını değil, sadece bilmesi gerekenleri anlatmıştı. E14'te olduğu gibi. Smestaddammen'in kıyısında, saat ikide, bir keresinde Harry ve Pia'nın oturduğu bankta.

Roar Bohr dürbünü tekrar oynattı ve gölün diğer yakasında oradan hızlıca uzaklaşan bir kadın gördü. Gördüğü kadarıyla tek diğer görgü tanığı oydu. Bodrumun penceresini kapatıp tüfeği bıraktı. Saate baktı. Harry Hole'a hedef geldikten sonra iki dakikada işin tamamlanacağını söylemişti, öyle de olmuştu ama yine de pantolonunu indirince Svein Finne'ye az sonra yaşayacağı ölümden küçük bir tadımlık vermekten kendini alamamıştı. Hedefin vücuduna isabet ettiğinde içeride parçalanıp kalan şu kurşunsuz, kırılabilir mermilerden kullanmıştı. Ölümcül oldukları için değil, emniyetteki balistik uzmanları herhangi bir silahla eşleştirecekleri bir kovan bulamasın ve yerde hangi yönden ateş edildiğini belli edecek bir kovan izi kalmasın diyeydi. Kısacası orada öylece dikilip bin kadar evin olduğu bir yamaca çaresizce bakacaklardı ve aramaya hangisinden başlayacakları hakkında en ufak bir fikirleri olmayacaktı.

Bitmişti. Vizonu vurmuştu. Sonunda Bianca'nın öcünü almıştı.

Roar mest olmuştu. Evet, ne hissettiğini ancak böyle tarif edebilirdi. Tüfeği silah dolabına kaldırdı, duş almaya gitti. Banyoya girmeden önce durdu ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir numarayı aradı. Pia ikinci çalışta cevap verdi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır" dedi Roar gülümseyerek. "Bu akşam dışarıda yiyelim mi, onu soracaktım?"

"Dışarıda mı yiyelim?"

"Yıllardır yapmıyoruz. Lofoten hakkında güzel şeyler duydum. Hani şu Tjuvholmen'deki balık restoranı."

Pia'nın tereddüt edişini duydu. Şüphesini. Ama onun da düşüncelerinin kendisininkiler gibi aynı yöne doğru kaydığını anladı: *Neden olmasın?*

"Tamam" dedi Pia. "Masa ayır..."

"Evet, ayırtacağım. Saat sekiz uygun olur mu?"

"Harika" dedi Pia. "Kulağa harika geliyor."

Telefonu kapattılar. Roar Bohr soyundu, duşa girdi ve suyu açtı. Sıcak su. Sıcak bir duş almak istiyordu.

Dagny Jensen parkı geldiği yoldan terk etti. *Gerçekten* ne hissettiğini düşündü. Gölün diğer yakasında yaşananların ayrıntılarını göremeyecek kadar uzakta oturuyordu ama gördükleri yetmişti. Evet, Harry Hole'un büyüleyici denebilecek isteğine bir kez daha razı gelmişti ama bu defa kandırılmamıştı, dedektif sözünü tutmuştu. Svein Finne hayatından çıkmıştı. Dagny, Hole'un olacakları telefonda anlatırken ve bundan asla kimseye bahsetmemesini tembihlerkenki derin, boğuk sesini düşündü. Daha o anda heyecana kapılmasına, bu teklife karşı koyamayacağını bilmesine rağmen nedenini sormuştu. Hole'un onu halka açık bir infazı izlemekten zevk alacak biri olarak görüp görmediğini de.

"Nelerden zevk aldığını bilmiyorum" demişti. "Ama rüyalarına girmemesi için *ölüsünü* görmenin yetmeyeceğini söylemiştin. Onu *ölürken* görmeliydin. Yaşattığım onca şeyden sonra sana bunu borçluyum. Kabul edip etmemek sana kalmış."

Dagny annesinin cenazesini, ölümün ötesinde ne olduğunu kimsenin kesin olarak bilemediğini, sadece oraya gidenlerin bir daha geri dönemediğini bildiğimizi söyleyen genç kadın rahibi düşündü.

Ama Dagny Jensen artık biliyordu. Finne'nin öldüğünü biliyordu. *Gerçekten* nasıl hissettiğini de.

Muhteşem hissetmiyordu.

Ama daha iyi hissediyordu.

Katrine Bratt masanın arkasında oturmuş, etrafına bakıyordu.

Eve götürmek istediği son şeyleri de paketlemişti. Björn'ün anne babası evde Gert'e bakıyordu ve Katrine her iyi annenin bir an önce evine gitmek istediğinin farkındaydı. Ama Katrine biraz daha beklemek istiyordu. Toparlanmak. Boğazını düğümleyen kederden, cevaplanmamış sorulardan, içini kemiren şüphelerden sıyrıldığı bu kısacık anı uzatmak.

Yalnızken yas tutmak daha kolay oluyordu. İzlendiğini hissetmiyorken, Gert'in yaptığı bir şeye rahatça gülebiliyorken, ilkbaharın gelmesini iple çektiği gibi yanlış şeyler söylemekten korkmuyorken. Björn'ün ailesinin tepkisinden çekinmiyordu; duyarlılardı, halden anlıyorlardı. Aslına bakarsa harika insanlardı. Ama o kesinlikle değildi. Acısı hep içindeydi ama yanında Björn'ün öldüğünü ona durmadan hatırlatan birileri yokken onu biraz da olsa uzaklaştırabiliyordu. Harry'nin öldüğünü de.

Kafalarında dönüp duran ama ona belli etmedikleri gizli bir şüphenin olduğunu biliyordu. Björn'ün intihar etmesine bir şekilde onun sebep olduğu şüphesi. Böyle bir şeyin olma-

dığından emindi. Ama öte yandan, Björn Harry'nin ölüm haberini alıp tamamen dağıldığında onda bir terslik olduğunu fark etmeli miydi? Tek sorunun bu olmadığını, Björn'ün daha büyük bir dertle, Harry'nin ölümüne kadar savuşturup gizlemeyi başardığı derin bir bunalımla savaştığını anlamalı mıydı? Bardağını taşıran son bir damlayla değil, tüm barajı yıkan bir selle boğuştuğunu? Yatağımızı, hayatımızı paylaştığımız kişiler hakkında aslında ne biliyorduk? Kendimiz hakkında bildiklerimizden bile daha azını. Can sıkıcı bir düşünce gibi gelebilirdi ama yakınımızdakilere dair izlenimlerimiz sadece bunlardan ibaretti: izlenimlerden.

Björn hiçbir şey söylemek istemeden Gert'i ona bıraktığında kafasında tehlike çanları çalmıştı aslında.

Katrine, Ole Winter'la yaptığı korkunç basın toplantısından yeni dönmüş ve kendini boş bir evde bulmuştu. Björn'le Gert'in nerede olduğuna dair hiçbir mesaj da yoktu. O sırada dairenin kapısı çalmış, diyafonun düğmesine basınca Gert'in ağlamasını duymuştu. Björn anahtarlarını unuttu diye düşünerek kapıyı açmış ve apartmanın kapısının otomatiğine basmıştı. Ama diyafona dönen kilidin sesi yerine sadece bebek ağlaması geliyordu. Björn'ün adını birkaç kez seslenip cevap alamadıktan sonra aşağı inmişti.

Gert kapının hemen önüne, kaldırıma bırakılmış Maxi-Cosi marka bebek koltuğunun içinde oturuyordu.

Katrine, Nordahl Caddesi'nin iki tarafına da bakmış ama Björn'ü görememişti. Gerçi bu orada kimsenin olmadığı anlamına gelmiyordu ama caddenin karşısındaki karanlık bina girişlerinde de hiç kimse yoktu. Sonra aklına rastgele bir düşünce gelmişti: zili çalanın Björn olmadığı düşüncesi.

Gert'i eve çıkardıktan sonra Björn'ün numarasını aramıştı ama telefonunun kapalı ya da kapsama alanı dışında olduğunu söyleyen ses kaydıyla karşılaşmıştı. Bir sorun olduğunu fark edip Björn'ün ailesini aramıştı. Björn'ün şehir mer-

kezinde yaşayan dostları ya da iş arkadaşları dururken hiç düşünmeden ailesini aramış olması, gerçekten endişelendiğini anlamasına yetmişti.

Ailesi elbet mantıklı bir açıklamayla ortaya çıkacağını söyleyerek onu yatıştırmaya çalışsa da Katrine annesinin sesinden onun da endişelendiğini anlamıştı. Belki de Björn'ün son zamanlarda kendindeymiş gibi görünmediğinin o da farkındaydı.

Bir cinayet dedektifinin asla yanıtı bulunamayacak bazı soruların olduğunu en sonunda kabul edeceği ve hayatına devam edeceği düşünülebilirdi. Ama bazı dedektifler bunu başaramazdı. Harry gibi. Onun gibi. Katrine mesleği açısından bakıldığında bunun bir avantaj mı yoksa engel mi olduğunu bilmiyordu ama tek bir şeyden emindi: İş dışındaki hayatta koca bir zarardan başka bir şey değildi. Onu bekleyen uykusuz haftalardan ve aylardan şimdiden ödü kopuyordu. Gert yüzünden değildi. Uyuduğu ve uyandığı saatlere alarm kurabilirdi. Onu uyutmayacak olan asıl şey, zihninin karanlıkta hiç durmadan kendini çalışmaya zorlayacak olmasıydı.

Katrine eve götürmesi gereken dosya ve kâğıtları koyduğu çantanın fermuarını kapattı, kapıya yürüdü, ışığı söndürdü ve tam odasından çıkacakken masasındaki telefon çalmaya başladı.

Telefonu açtı.

"Benim, Sung-min Larsen."

"Harika" dedi Katrine duygusuz bir sesle. Kaba olmak istemiyordu ama bu telefon Sung-min'in Cinayet Masası'ndaki iş teklifini kabul ettiğiyle alakalıysa bunun için doğru bir zamanlama değildi.

"Aramamın sebebi... Bu arada, uygun bir zamanda mı aradım?"

Katrine pencereden Botsparken'e baktı. Yaprakları olmayan çıplak ağaçlara, solmuş kahverengi çimlere. Ağaçla-

rın yeşillenip tomurcuk açmasına, çimlerin canlanmasına az bir zaman kalmıştı. Sonra da yaz gelecekti. Ya da en azından beklenen oydu.

"Evet" derken sesinin hâlâ ilgiliymiş gibi çıkmadığını fark etti.

"Dikkate değer bir tesadüf keşfettim" dedi Larsen. "Bugün Rakel Fauke davasına ışık tutacak yeni bir bilgi edindim. Sonra da Johan Krohn'dan bir telefon aldım. Svein Finne'nin avu..."

"Krohn'un kim olduğunu biliyorum."

"Bana Smestaddammen'de olduğunu söyledi. Orada yardımcısıyla birlikte müvekkili Svein Finne'yle bir görüşme ayarlamışlar. Ve Svein Finne az önce vurularak öldürülmüş."

"Ne?"

"Krohn neden özellikle beni aradı bilmiyorum, daha sonra açıklayacağını söyledi. Sonuçta bu dava Oslo Emniyet Müdürlüğü'nün öncelikli davası, o yüzden sizi aramak istedim."

"Görev başındakilere iletirim" dedi Katrine. Emniyet binasının önündeki kahverengi çayırda eski hapishane binası Botsfengselet'e doğru usulca ilerleyen bir geyik gördü. Bekledi. Larsen'in de beklediğini fark etti. "Tesadüf derken neyi kastettin, Larsen?"

"Svein Finne'yi Fauke davasında yeniden şüpheli durumuna düşüren bilgiyi edindikten sadece bir saat sonra Finne'nin vurulması tuhaf görünüyor."

Katrine çantayı elinden bıraktı ve kendini masanın arkasındaki sandalyeye attı.

"Yani söylemek istediğin..."

"Evet. Elimde Harry Hole'un masum olduğunu gösteren bir bilginin olduğunu söylüyorum."

Katrine kalbinin hızlanmaya başladığını hissetti. Vücudunda dolaşan kan tüm tenini yakıyordu. Ve başka bir şey, o ana dek uykuda olan bir şey uyanmış gibiydi.

"Bilginin 'elinde' olduğunu söylediğine göre, Larsen..."

"Evet?"

"Bu bilgiyi henüz hiçbir iş arkadaşınla paylaşmadığını anlıyorum. Doğru mu?"

"Tam öyle sayılmaz. Şimdi sizinle paylaştım."

"Bana sadece Harry'nin masum olduğu sonucuna vardığını söyledin."

"Siz de aynı sonuca varacaksınız, Bayan Bratt."

"Gerçekten mi?"

"Bir önerim var."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Benimle olay yerinde buluşun, orada devam ederiz."

"Pekâlâ. Görevli polislerle orada olacağım."

Katrine nöbetçi memuru aradı, ardından kayınvalidesi ve kayınpederine gecikeceğini haber verdi. Onlardan yanıt beklerken yeniden Botsparken'e baktı. Geyik gitmişti. Rahmetli babası Gert, ona porsukların her şeyi avladıklarını söylemişti. Her zaman, her yerde. Her şeyi yerler, her şeyle savaşırlardı. Bazı dedektiflerin içinde bir porsuk olduğunu, bazılarında olmadığını da söylemişti. Ve Katrine şimdi içindeki porsuğun kış uykusundan uyandığını hissedebiliyordu.

52

Katrine, Smestaddammen'e vardığında Sung-min Larsen çoktan oraya gelmişti. Bacaklarının arasında saklanmaya çalışıyormuş gibi görünen titrek bir köpek vardı. Bir yerlerden saat alarmını andıran düzenli ve tiz bir *bip* sesi geliyordu.

Bankın yanında, yerde yatan cesedin başına yürüdüler. Katrine sesin cesetten geldiğini fark etti. Ve cesedin Svein Finne'ye ait olduğunu. Apışarasından ve gözünden vurulmasına rağmen ne belinde, ne de başının arkasında mermilerin çıkış yarası vardı. Belki de özel bir mühimmat kullanılmıştı. Katrine böyle olmadığını bilmesine rağmen ölü adamın saatinden gelen tekdüze elektronik *bip* sesinin giderek arttığını hissediyordu.

"Neden kimse..." diyerek söze başladı.

"Parmak izleri" dedi Sung-min. "Bir ön tanık ifadesi aldım ama başka kimsenin saate dokunmamasını bilmek iyi olur diye düşündüm."

Katrine başıyla onayladı. Ardından uzaklaşmaları gerektiğini işaret etti.

Polisler olay yerini şeritle kapatırken Sung-min gölün karşı tarafında meraklı ve küçük bir kalabalıkla beraber dikilen Alise Krogh Reinertsen ve patronu Johan Krohn'dan öğrendiği olaylar dizisini Katrine'e aktardı. Ateş hattından çıkmaları için onları kendisinin oraya götürdüğünü söyledi,

çünkü Svein Finne'nin rastgele seçildiği ve failin başka kurbanlar arıyor olabileceği ihtimalini tamamen göz ardı edemezlerdi.

"Hımm" dedi Katrine kısık gözlerle yamaca bakarak. "O halde şu anda seninle ben ateş hattında olmalıyız. Dolayısıyla buna gerçekten inanmıyoruz, değil mi?"

"Hayır" dedi Sung-min.

Katrine köpeği sevmek için eğilirken "O zaman kafanda ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok ama Krohn'un bir teorisi var."

Katrine başını salladı. "Köpeğin ceset yüzünden mi böyle huzursuz?"

"Hayır. İlk geldiğimizde bir kuğunun saldırısına uğradı."

"Zavallı şey" dedi Katrine köpeği kulağının arkasından kaşırken. Başını kaldırıp ona bakan köpeğin güven dolu gözlerinde tanıdık bir şey varmış gibi boğazı düğümlenmişti.

"Krohn neden özellikle seni aradığını açıkladı mı?"

"Evet."

"Nedenmiş?"

"Sanırım onunla kendiniz konuşmalısınız."

"Tamam."

"Bayan Bratt?"

"Evet?"

"Daha önce de söylediğim gibi, Kasparov eskiden bir polis köpeğiydi. Onunla Finne'nin hangi yönden geldiğini arasam sorun olur mu?"

Katrine titreyen köpeğe baktı. "İstersem buraya yarım saat içinde köpekli bir birim getirebilirim. Kasparov'un emekliye ayrılmasının bazı sebepleri olsa gerek."

"Kalça eklemleri yıpranmış durumda" dedi Larsen. "Ama yolumuz çok uzarsa onu kucağımda taşıyabilirim."

"Ciddi misin? Ama köpeklerin yaşlandıkça koku duyuları zayıflamıyor mu?"

"Biraz" dedi Larsen. "İnsanlar gibi."

Katrine ona baktı. Ole Winter'ı mı kastediyordu?

"Tamam, gidin" dedi Kasparov'un başını okşayarak. "İyi avlar."

Yaşlı köpek dediğini anlamış gibi sarkık kuyruğunu sallamaya başladı.

Katrine gölün etrafını dolaştı.

Krohn da, yardımcısı da solgun ve üşümüş görünüyordu. Kuzeyden Oslo sakinlerinin bahar hayallerine geçici olarak nokta koyan hafif ama soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı.

"Korkarım her şeyi en başından bir daha anlatmak zorunda kalacaksınız" dedi Katrine defterini çıkartarak.

Krohn başını evet der gibi salladı. "Her şey birkaç gün önce Finne'nin beni görmeye gelmesiyle başladı. Onu birden terasımda dikilirken buldum. Bana Rakel Fauke'yi öldürdüğünü söyledi. Olur da onu bulmaya yaklaşırsanız benden yardım etmemi istiyordu."

"Ya Harry Hole?"

"Cinayetten sonra Harry Hole'u ilaçla bayıltıp olay yerinde bırakmış. Rakel'in Hole oraya geldikten sonra öldürülmüş gibi görünmesi için termostatı açmış. Cinayet sebebi, Harry Hole'un oğlunu yakalamaya çalışırken onu vurmuş olmasıydı."

"Gerçekten mi?" Katrine bu hikâyeye neden hemen inanamadığını anlamadı. "Finne size Rakel Fauke'nin evine nasıl girdiğini anlatmış mıydı? Çünkü kapı içeriden kilitliydi."

Krohn başını iki yana salladı. "Belki bacadan? Hiçbir fikrim yok. O adamın en anlaşılmaz yollarla bir yerlere girip çıkabildiğine bizzat şahit oldum. Onunla burada buluşmayı kabul ettim çünkü onu polise yakalatmak istiyordum."

Katrine ayaklarını yere vurdu. "Sizce Finne'yi kim vurdu? Ve neden?"

Krohn omuzlarını kaldırdı. "Svein Finne gibi çocuklara tecavüz etmiş bir adamın hapishanede bir sürü düşmanı ol-

muştur. Oradan sağ çıkmayı başarmış olabilir ama onu dışarıda bekleyen beraat etmiş birkaç kişi olduğunu biliyorum. Böyle adamlar ateşli silahlara çok kolay erişir ve maalesef birkaçı onları kullanmayı da iyi bilir."

"Yani elimizde çok fazla olası şüpheli var ve hepsi de ciddi saldırılar, hatta bazıları cinayet yüzünden hapis yatmış kişiler. Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Tam olarak öyle, Bayan Bratt"

Krohn inandırıcı bir anlatıcıydı, buna hiç şüphe yoktu. Belki de kuşku duymasının sebebi onun mahkemede anlattığı hikâyeleri çokça dinlemiş olmasıydı. Alise'ye baktı. "Size de birkaç sorum olacak, müsait misiniz?"

"Henüz değil" dedi Alise, kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak. "Altı saat geçmeden olmaz. Son araştırmaya göre kötü tecrübeleri altı saat dolmadan konuşmak, uzun süreli travma riskini artırıyormuş."

"Bizim de her geçen dakika yakalaması zorlaşacak olan bir katilimiz var" dedi Katrine.

Kadın gözlerinde cüretkâr bir bakışla ama yine de sesi titreyerek "Benim sorumluluğum değil, ben bir savunma avukatıyım" dedi.

Katrine onun için üzülüyordu ama yumuşak davranmanın sırası değildi.

"O halde işinizde berbat olmalısınız çünkü müvekkiliniz öldü" dedi. "Ayrıca siz bir savunma avukatı değil, hukuk diploması olan ve yükselmenize yardım edeceği umuduyla patronuyla yatan genç bir kadınsınız. Üzgünüm ama işe yaramayacak. Bana sert kadını oynamaya çalışmanız da işe yaramayacak, anlıyor musunuz?"

Alise Krogh Reinertsen ona bakakaldı. Gözlerini kırptı. Genç kadının pudralı yanağından tek bir gözyaşı damlası süzülmeye başladı.

Altı dakika içinde Katrine tüm ayrıntıları öğrenmişti.

Alise'ye gözlerini kapatıp ilk atışı hatırlamasını, kurşunun isabet ettiği ve gümbürtüyü duyduğu anlarda "şimdi" demesini istemişti. İkisi arasında iki saniyeden uzun bir süre vardı, demek ki en az dört yüz metre uzaktan ateş edilmişti. Katrine vuruş noktalarını düşündü. Önce adamın cinsel organına, ardından tek gözüne. Bu kadarı kaza olamazdı. Katil ya usta bir keskin nişancıydı ya da orduda özel bir eğitim almıştı. Svein Finne'yle aynı dönemde hapis yatanlar arasında bu profile sahip çok fazla insan olamazdı. Hatta tahminen, hiç.

Derken bir şüphe, neredeyse bir umut belirdi içinde. Umut olmasa da boş bir istek. Sonra kayboldu. Yine de bir anlığına düşündüğü o alternatif gerçek, dindar insanların zihinleri reddetse de sımsıkı tutunduğu inanç gibi arkasında sıcak, rahatlatıcı bir his bıraktı. Ve Katrine önündeki parka bakıp onun yazın bürüneceği hali hayal ederken birkaç saniyeliğine kuzeyden esen rüzgârı hissetmedi. Gölün ortasındaki adacığın yeşeren söğüt ağacını, açan çiçekleri, vızıldayan böcekleri, ötüşen kuşları düşündü. Çok yakında Gert'e gösterebileceği onca şeyi. Ama sonra aklına başka bir şey geldi.

Gert'e babası hakkında anlatacağı hikâyeler.

Büyüdükçe onu o yapan diğer parçayı, nasıl bir babadan geldiğini daha çok bilmek isteyecekti.

Ve bundan ya utanacak ya da onunla gurur duyacaktı.

İçindeki porsuğun uyandığı doğruydu. Bir porsuğun teorik olarak hayatı boyunca dünyanın bir ucundan girip diğer ucundan çıkacak kadar toprak kazabildiği de. Peki o ne kadar derine kazmak istiyordu? Belki de bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti.

Bir ses duydu. Hayır, ses değildi bu. Sessizlikti.

Gölün diğer yakasından gelen kol saati. Sonunda ötmeyi bırakmıştı.

* * *

Bir köpeğin koku duyusu, kabaca konuşmak gerekirse bir insanınkinden yüz bin kat daha hassastı. Üstelik Sung-min'in okuduğu son bir araştırmaya göre köpekler koklamaktan daha fazlasını yapabiliyordu. Damaklarında bulunan Jacobson organı, kokusuz feromonları ve koku duyusuyla alınamayan diğer bilgileri algılayıp yorumlamalarına izin veriyordu. Bu nedenle bir köpek, kusursuz şartlar altında, bir insanın bıraktığı izi bir ay sonra bile sürebilirdi.

Ama ne yazık ki şartlar asla kusursuz olmazdı.

En kötüsü de takip ettikleri izler bir kaldırımla kesişirse diğer insanların ve hayvanların kokuları yüzünden kafaları karışırdı. Ve kaldırımlarda koku parçacıklarının tutunacağı bitkiler olmazdı.

Öte yandan, yerleşim bölgesinden geçen Sörkedalsveien'da ve kaldırımda şehir merkezindeki kadar yoğun bir trafik yoktu. Soğuk hava kokunun muhafaza edilmesine yardım ediyordu. Ama daha da önemlisi, kuzeybatıdan geniş bulutlar gelse de Svein Finne buradan geçtiğinden beri yağmur yağmamıştı.

Sung-min her otobüs durağına yaklaştıklarında Finne'nin burada otobüsten inmiş olabileceği ve izin kaybolacağı düşüncesiyle geriliyordu. Fakat Kasparov ağrıyan kalçalarını unutmuş gibi tasmasını zorlayarak yürümeye devam ediyordu. Röa'ya çıkan yokuşlarda Sung-min takım elbisesini koşu kıyafetleriyle değiştirmediğine pişman olmaya başladı.

Yine de terledikçe daha da heyecanlanıyordu. Yaklaşık yarım saattir yürüyorlardı ve görünüşe bakılırsa Finne toplu taşıma kullanmamış, indikten sonra gereksiz uzun bir yolu sadece yürüyerek kat etmişti.

Harry, Porsanger Fiyordu'na, denize, Kuzey Kutbu'na, sona ve başlangıca, açık havalarda muhtemelen ufuk çizgisinin göründüğü yere doğru bakıyordu. Ama bugün deniz, gökyü-

zü, kara, hepsi birbirine karışmıştı. Gri-beyaz dev bir kubbenin altında oturuyor gibiydi ve etraf bir kilisenin içi kadar sessizdi. Tek duyduğu, arada bir kulağına gelen hüzünlü bir martı çığlığı ve adamla çocuğun oturduğu kayığa hafifçe çarpan dalgalardı. Bir de Oleg'in sesi:

"...eve gidince anneme sınıfta elimi kaldırdığımı ve Yaşlı Tjikko'nun dünyanın en eski ağacı değil, en eski kökü olduğunu söylediğimi anlattım. Buna o kadar güldü ki ağlayacağını sandım. Sonra bana üçümüzün arasında da buna benzer bir kök olduğunu söyledi. O an ona bir şey demedim ama bunun yanlış olduğunu, Yaşlı Tjikko'nun anne babasının kökünün aksine senin benim gerçek babam olmadığını düşündüm. Ama yıllar geçtikçe annemin ne demek istediğini anladım. Kökler büyüyen şeylerdi. Seninle o evde oturup konuşurken... Bilmiyorum, ne konuşuyorduk ki? Tetris. Kayak. Sevdiğimiz gruplar...

"Hımm. Ve tabii..."

"...nefret ettiklerimiz." Oleg sırıttı. "Meğerse köklerimizi büyütüyormuşuz. Böylece benim babam oldun."

"Hımm. Kötü bir baba."

"Saçmalama."

"Sence ben ortalama bir baba mıyım?"

"*Sıradışı* bir babasın. Bazı konularda sınıfta kalıyorsun, bazılarında ise dünyanın en iyisisin. Hong Kong'dan döndüğünde beni kurtardın. Tuhaftır ama küçük şeyleri daha iyi hatırlıyorum. Beni nasıl kandırdığını mesela."

"Seni nasıl *kandırdığımı mı*?"

"Sonunda Tetris'teki rekorunu kırdığımda kitaplıktaki dünya atlasında geçen tüm ülkeleri bildiğinle övünmüştün. Çünkü sonrasında ne olacağını çok iyi biliyordun."

"Sanırım..."

"Hepsini ezberlemem iki ayımı aldı ama okulda sınıf arkadaşlarımın tuhaf bakışları altında Cibuti'den bahsederken

dünyadaki her ülkenin ismini, bayrağını ve başkentini biliyordum."

"Neredeyse her ülkenin."

"Hepsinin."

"I-ıh. San Salvador'u ülke sanıyordun. El Salvador'u da..."

"Hiç de bile."

Harry gülümsedi. Ve o an yaptığı şeyin farkına vardı. Gülümsüyordu. Aylar süren karanlıktan sonra güneşin ilk göründüğü an gibi. Artık uyandığına göre önünde onu bekleyen yeni bir karanlık dönem olsa da arkasında bekleyen karanlıktan daha kötü olamazdı.

"Annen severdi" dedi Harry. "Bizi konuşurken dinlemeyi."

"Sever miydi?" Oleg kuzeye doğru dalıp gitti.

"Okuduğu kitabı ya da örgüsünü getirip yanımıza otururdu. Konuşmaya müdahale etmezdi, dahil de olmazdı, hatta ne hakkında konuştuğumuza kulak bile asmazdı. Sadece bu sesi sevdiğini söylerdi. Hayatının iki erkeğinin sesini."

"O sesi ben de severdim" dedi Oleg. Oltayı kendine çekerken sırığın ucu saygıyla eğiliyormuş gibi suyun yüzeyine doğru eğildi. "Senin ve annemin sesini. Yatmaya gittiğimde sizi duyabileyim diye kapıyı açık bırakırdım. Sessiz konuşurdunuz, sanki söylenecek her şeyi söylemiş, birbirinizi anlamışsınız gibi. Artık birkaç kelimeyle bile anlaşabiliyordunuz. Yine de onu hep güldürürdün. Uyumak için en huzurlu, en güven veren sesti."

Harry güldü. Öksürdü. Sesinin bu havada çok uzaklara, karaya kadar yayıldığını düşündü. Ciddi bir iş gibi kendi oltasını yokladı.

"Helga, sen ve annem kadar birbirini seven iki yetişkin daha görmediğini söylüyor. Bizim de sizin gibi olmamızı umuyor."

"Hımm. Belki de bundan daha fazlasını ummalı."

"Neden daha fazlası?"

Harry omuz silkti. "Sana çok fazla erkekten işittiğim bir laf söyleyeyim. Annen benden daha iyisini hak ediyordu."

Oleg kısacık gülümsedi. "Annem ne istediğini biliyordu ve istediği sendin. Onun sadece hatırlamak için bir araya ihtiyacı vardı. İkiniz Yaşlı Tjikko'nun köklerini hatırlayın diye."

Harry boğazını temizledi. "Bak, belki de bunu sana söylememin zamanı geldi..."

"Hayır" diyerek onu böldü Oleg. "Senden neden ayrıldığını bilmek istemiyorum. Senin için de sorun olmayacaksa tabii. Gerisi hakkında da hiçbir şeyi merak etmiyorum."

"Peki" dedi Harry. "Ne kadarını bilmek istediğin sana kalmış." Rakel'e de böyle söylerdi. Daha fazlası yerine daha azını duymak istemeyi alışkanlık haline getirmişti Rakel.

Oleg elini kayığın kenarında gezdirdi. "Çünkü geriye kalan gerçekler kötü, değil mi?"

"Evet."

"Dün gece seni boş odadayken duydum. Hiç uyuyabildin mi?"

"Hı-hı."

"Annem öldü, bunu artık hiçbir şey değiştiremez ve şimdilik suçlunun sen değil, bir başkası olduğunu bilmek benim için yeterli. Bilmem gerektiğini hissedersem belki bana sonra anlatırsın."

"Çok anlayışlısın, Oleg. Tıpkı annen gibi."

Oleg ona alaycı bir gülümsemeyle baktı ve saatine göz attı. "Helga bizi bekliyor. Bize morina almış."

Harry önünde duran boş kovaya baktı. "Akıllı kız."

Oltalarını topladılar. Harry saatine baktı. Öğleden sonra Oslo uçağına bileti vardı. Sonrasında ne olacağını bilmiyordu, Johan Krohn'la yaptıkları plan buraya kadardı.

Oleg kürekleri iskarmozlara taktı ve çekmeye başladı.

Harry onu izledi. Büyükbabası önünde oturup Harry'ye gülümseyerek küçük tavsiyelerde bulunurken kürek çektiği

zamanı hatırladı. Gövdesini nasıl kullanacağını, kollarını nasıl düz tutacağını, küreği pazılarıyla değil, nasıl karnından çekeceğini anlatmıştı. Asla gerilmeden yumuşak hareket etmeli, bir ritim tutturmalıydı. Kayık böylece daha az güç harcayarak suda daha hızlı giderdi. Oturağın en ortasına oturduğundan emin olmak için kalçalarına kulak vermeliydi. Her şey dengede bitiyordu. Küreklere bakmamalı, gözlerini kayığın suda bıraktığı izden ayırmamalıydı. Çünkü önceden olanlar ne yöne doğru gittiğini gösterirdi. Ama büyükbabası yaşananların bundan sonra olacaklar hakkında çok az şey anlattığını da söylemişti. Bunu kürekleri bir sonrakinde nasıl çekeceğin belirlerdi. Büyükbabası ardından cep saatini çıkarmış ve kıyıya döndüklerinde bu gezintiyi kalkış noktasından varış noktasına kadar bütün bir çizgi halinde hatırlayacaklarını söylemişti. Amacı ve yönü olan bir hikâye. Kayığı kıyıya döndürmeye karar verdikleri an, tam şu an olarak akıllarında kalacaktı. Oysa varış noktası ve varmak istedikleri yer iki farklı şeydi. Biri diğerinden iyi olmak zorunda değildi. Sonunda elbette bir yere giderdik ve o yerin gitmek istediğimiz yer olduğuna ya da en başından beri ilerlediğimiz istikamette olduğuna inanarak kendimizi avutabilirdik. Ama hata yapmaya müsait olan anılarımız bize ne kadar akıllı olduğumuzu söyleyen iyi kalpli bir anne gibiydi ve küreği çok temiz çektiğimizi, çektiğimiz küreklerin hikâyeye mantıksal olarak uyduğunu söylerdi. Rotadan sapmış olabileceğimiz, artık nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi bilmediğimiz, hayatın beceriksizliklerle dolu olduğu ya da küreği yanlış çektiğimiz düşüncesi öyle rahatsız ediciydi ki bunu kabullenmek yerine hikâyeyi yeniden yazmayı yeğlerdik. İşte bu yüzden başarılı insanlara bu başarıları sorulduğunda genellikle bunun çocukluklarından beri kurdukları tek hayal olduğunu söylerlerdi. Böyle derken muhtemelen dürüstlerdi. Ama yine kuvvetle muhtemel, başaramadıkları ve zamanla yok olup gi-

den tüm diğer hayallerini unutmuş olurlardı. Kim bilir, belki de –otobiyografiler yerine– hayattan beklentilerimizi ve ondan ne umduğumuzu bir kâğıda yazsak, hayatlarımızı oluşturan anlamsız tesadüfler yumağının farkına varabilirdik. Hepsini unutsak bile *gerçekte* neyi hayal ettiğimizi görmek için ileride onları sakladığımız yerden çıkarabilirdik.

Büyükbabası tahminen tam da o anda cep şişesinden büyük bir yudum almış ve henüz küçük bir çocuk olan Harry'ye bakmıştı. Harry de yaşlı adamın yüzünden düşecekmiş gibi ya da ağlıyorken göz akları ve irisleri akıyormuş gibi ağır duran gözlerine bakmıştı. O zaman bunu düşünmemişti ama şimdi dönüp baktığında, büyükbabasının o gün torununun ondan daha iyi bir hayat süreceğini umarak o kayıkta oturduğunu anlayabiliyordu. Onun yaptığı hataları yapmayacaktı. Ama belki de günün birinde, büyüyüp bir yetişkin olduğunda o da aynı böyle oturup oğlunun, kızının, torununun kürek çekişini izleyecekti. Onlara nasihatler verecekti. Bazılarının işe yaradığını, bazılarının unutulduğunu ya da umursanmadığını görecekti. Ve de gurur ve acımayla karışık tuhaf bir duyguyla göğsünün kabardığını, boğazının düğümlendiğini hissedecekti. Onlara acıyacaktı çünkü geride bıraktıkları acılardan çok daha fazlası önlerinde bekliyor olacaktı ve birilerinin, belki kendilerinin, en azından büyükbabalarının nereye gittiklerini bildiğine inanarak kürek çekeceklerdi.

"Bir davayı araştırıyoruz" dedi Oleg. "Çocukluk arkadaşı olan iki komşu bir partide kavga ediyorlar. Daha öncesinde aralarında hiçbir tartışma yaşanmamış, ikisi de aklı başında insanlar. Evlerine dönüyorlar ve ertesi sabah içlerinden matematik öğretmeni olanı elinde bir krikoyla diğerinin kapısına dayanıyor. Komşusu daha sonrasında matematik öğretmenini cinayete teşebbüs etmekle suçluyor, kafasına vurmaya çalıştıktan sonra neyse ki kapıyı kapatmayı başardığını söylüyor. Öğretmeni sorguya çektim. Ve orada otururken

"Sadet mi?"

"Svein Finne."

Krohn ona bakmıştı. Sonra da birbirlerini anladıklarını göstermek için başını kısacık sallamıştı.

"Bu yeni bilgiyle" demişti Krohn, "Finne'nin artık cinayet saatinde başka yerde olduğunu gösteren bir kanıtı kalmıyor; çünkü doğum servisine o zaman gitmemiş. Ayrıca bir gerekçesi de var: Senden nefret ediyor. Seninle ikimiz faal bir tecavüzcüyü tekrar hapse gönderebiliriz. Zaten masum bir günah keçisi de değil. İnsanlara çektirdiği acıları düşün. Finne'nin buranın sadece birkaç yüz metre uzağında yaşamış olan Piskopos Bohr'un kızına saldırdığını bana itiraf ettiğini... hayır, daha doğrusu *böbürlenerek* anlattığını biliyor musun?"

Harry cebinden sigara paketini çıkarmıştı. İçinden yamuk bir sigara çekmişti. "Finne seni neyle tehdit ediyor, anlat bana."

Krohn gülmüştü. Sahte gülüşünü gizlemek için fincanı dudaklarına götürmüştü.

"Oyun oynayacak vaktim yok, Krohn. Tüm ayrıntıları duymak istiyorum."

Krohn yutkunmuştu. "Tabii ki. Özür dilerim, doğru düzgün uyuyamadım. Haydi, kahvelerimizi kütüphanede içelim."

"Neden?"

"Eşim... Bizi oradan duyamaz."

Duvarları baştan aşağı kaplayan kitapların arasında sesler kuru ve boğuk çıkıyordu. Harry derin deri koltuğa gömülerek avukatın anlattıklarını dinlemişti. Bu defa kahvesine dokunmama sırası ondaydı.

"Hımm" demişti Krohn sözünü bitirince. "Lafı hiç uzatmasak olur mu?"

"Elbette" demişti Krohn. Üzerine geçirdiği yağmurluk, Harry'ye çocukken Oppsal'daki bir koruda gezinen teşhirciyi hatırlatmıştı. Öystein'le Harry gizlice yakınına sokulup onu su

tabancalarıyla vurmuştu. Ama Harry'nin en çok aklında kalan, oradan kaçmadan önce teşhircinin ıslak ve uysal gözlerinde gördükleri hüzün dolu bakış olmuştu. Daha sonrasında nedense bunu yaptıklarına pişman olmuştu.

"Finne'nin hapse girmesini istemiyorsun" demişti Harry. "Hapse girmesi karına bildiklerini anlatmasına engel olmaz. Finne'nin yolundan çekilmesini istiyorsun. Temelli."

"Yani..." diyerek söze başlamıştı Krohn.

"Finne'yi canlı yakalarsak senin sorunun bu olacak" diyerek devam etmişti Harry. "Benimki ise, onu bulmayı başarsak bile saat 18.00 ile 22.00 arasında başka bir yerde bulunduğunda dair bizim bilmediğimiz yeni bir kanıt sunabilecek olması. Mesela hastaneye gitmeden önce o saatlerde hamile kadınla beraber olduğunu söyleyebilir. Ama Finne öldürülürse kadının buna bir itirazı olacağını sanmıyorum."

"Öldürülürse mi?"

"Etkisiz hale getirilirse, yok edilirse, ortadan kaldırılırsa." Harry izin istemeden yaktığı sigaradan bir nefes çekmişti. "Ben 'öldürmek' demeyi tercih ediyorum. Kötü şeyler kötü isimleri hak eder."

Krohn kısa ve şaşkın bir kahkaha atmıştı. "Şu anda soğukkanlı bir cinayetten bahsediyorsun, Harry."

Harry omuz silkmişti. "Cinayet kısmına evet. Soğukkanlı kısmına hayır. Ama bunu yapmayı başaracaksak sıcaklığı biraz düşürmemiz gerekecek tabii ki. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Krohn başıyla onaylamıştı.

"Güzel" demişti Harry. "Ben bunu biraz düşüneyim."

"Bir sigara da ben alabilir miyim?"

Harry paketi ona vermişti.

İki adam sessizce oturup tavana yükselen dumanı izlemişlerdi.

"Eğer..." demişti Krohn.

"Şşş."

Krohn iç çekip susmuştu.

Harry tekrar konuşmaya başladığında sigarası neredeyse filtreye kadar yanmıştı.

"Senden istediğim şey Krohn, bir yalan söylemen."

"Tamam?"

"Finne'nin Rakel'i öldürdüğünü itiraf ettiğini söyleyeceksin. Ben de bu işe katılması için iki kişiyi davet edeceğim. Biri Adli Tıp Kurumu'nda çalışıyor. Diğeri ise bir keskin nişancı. Hiçbiriniz birbirinizin adını bilmeyecekseniz. Oldu mu?"

Krohn başını sallamıştı.

"Güzel. Finne'ye bir cevap yazıp yardımcınla nerede ve ne zaman buluşacağını söyleyeceğiz. Sonra bu cevabı sana vereceğim bir şeyle mezara saplayacaksın."

"Neyle?"

Harry sigarasından son bir nefes aldı, sonra onu kahve fincanında söndürdü. "Bir Truva atıyla. Finne'nin bıçak koleksiyonu var. Şansımız yaver giderse hiçbir spekülasyona yer bırakmamış olacağız."

Sung-min önünde yükselen sarp kayalığa bakarken ağaçların arasından öten bir karganın sesini duydu. Kar suyu, yaklaşık otuz metre yükselen gri granitin üzerinde siyah şeritler oluşturuyordu. Kasparov'la beraber neredeyse üç saat yürümüşlerdi ve yaşlı köpeğin artık acı çektiği belli oluyordu. Sung-min onu buraya kadar yürüten şeyin sadakat mi yoksa avlanma güdüsü mü olduğunu biliyordu ama çamurlu orman patikasının sonunda dikilip karşısında kardan ve uçsuz bucaksız ormandan başka bir şey olmayan nehrin üzerindeki yıpranmış halat köprüye bakarlarken bile tasmasını çekiştirip devam etmek istemişti. Sung-min karşı kıyıda karın üzerinde ayak izleri görmüştü ama yine de köprüden geçerken bir eliyle Kasparov'u taşıyıp diğeriyle tutunmak zorun-

da kalacaktı. Ve kendine o an şu soruyu sormuştu: Sonra ne olacak? El yapımı Loake ayakkabıları çoktan çamura batıp mahvolmuştu ama artık asıl soru, nehrin karşısındaki engebeli ve karla kaplı arazide bu kaygan deri ayakkabılarla daha ne kadar uzağa gidebileceğiydi.

Sung-min, Kasparov'un önünde çömelip ellerini ovuşturmuş ve yaşlı köpeğin yorgun gözlerinin içine bakmıştı.

"Sen yapabilirsen ben de yapabilirim" demişti.

Sung-min onu kucağına alıp ıslak kaderlerine doğru taşırken Kasparov sızlanıp kıvranmıştı fakat bir şekilde karşıya geçmeyi başarmışlardı.

Şimdiyse, yirmi dakikalık bir yürüyüşün sonunda yolları bu dik kayalıkla kesilmişti. Yoksa kesilmemiş miydi? Uçurumun yanına giden patikaları takip ettiğinde yukarıda, dimdik sayılabilecek bir yüzeyde duran, ağaç gövdesine bağlı eski ve kaygan bir halat gördü. Ardından halatın ağaçların arasından yukarı tırmandığını ve en tepede toprağı ezerek patika oluşturmuş ayak izlerini fark etti. Ama aynı zamanda hem Kasparov'u taşıyıp hem halata tırmanamazdı.

"Üzgünüm, dostum, bu biraz canını yakacak" dedi. Dizlerinin üzerine çöktü, Kasparov'un ön bacaklarını boynuna doladı ve kemeriyle sımsıkı bağladı.

"Yukarıda bir şey göremezsek geri döneceğiz" dedi. "Söz veriyorum."

Sung-min halatı kavrayıp bacaklarının arasına aldı. Kasparov sahibinin sırtında bir çuval gibi çaresizce asılı dururken uludu, arka bacaklarıyla Sung-min'in ceketini tırmaladı.

Sung-min'in sandığından daha çabuk çıkmışlardı ve şimdi bir uçurumun başında, önlerinde ormanın uzandığı bir yerde dikiliyorlardı.

Yirmi metre ileride kırmızı bir kulübe vardı.

Sung-min, Kasparov'u çözdü ama köpek kulübeye doğru iz sürmek yerine sahibinin bacaklarının arasına büzülüp inledi.

"İşte geldik, korkacak bir şey yok" dedi Sung-min. "Finne öldü."

Sung-min etrafta oldukça büyük hayvan izleri fark etti. Kasparov bundan korkmuş olabilir miydi? Kulübeye doğru bir adım attı. Bacağına bir telin değdiğini hissettiğinde artık çok geçti ve bir tuzağa yakalandığını biliyordu. Bir tıslama sesinin ardından önünde havalanan patlayıcı dolu bir nesnenin parlayan ışığını gördü. Gözlerini istemsizce yumdu. Tekrar açtığında başını yukarı kaldırdı ve arkasında ince bir duman bırakarak gökyüzüne yükselen nesneyi izledi. Roket patlarken yumuşak bir *puf* sesi duyuldu ve Sung-min gündüz olmasına rağmen minyatür bir Büyük Patlama'yı andıran sarı, mavi ve kırmızı renk yağmurunu görebildi.

Birisi belli ki herhangi bir şey yaklaşırsa onu uyarmak istemişti. Muhtemelen korkutmak da. Kasparov'un bacağına yapışmış, tir tir titrediğini hissetti.

"Sadece bir havai fişek" dedi Sung-min köpeği severek. "Ama uyardığın için sağ ol, dostum."

Sung-min kulübenin önündeki ahşap verandaya çıktı. Kasparov cesaretini yeniden toplamış olacak ki yanından koşup kapıya gitti.

Sung-min kilidin yanındaki kapı kasasının parçalandığını görünce içeriye girmek için güç kullanmasına gerek olmadığını anladı. Birisi bu işi ondan önce yapmıştı.

Kapıyı itti ve içeri girdi.

Kulübede elektrik ve su olmadığını fark etmesi uzun sürmedi. Duvarlardaki kancalardan sarkan halatlar vardı. Muhtemelen fareler kemirmesin diye yukarı asılmışlardı.

Fakat batıya bakan pencerenin kenarındaki bankta yiyecekler duruyordu.

Ekmek. Peynir. Ve bir bıçak.

Finne'nin cesedini ararlarken buldukları kahverengi saplı o kısa ve sıradan ağızlı bıçak gibi değildi. Bunun ağzı tah-

minen on beş santime yakındı. Sung-min'in kalbi neredeyse Alexandra Sturdza'yı Statholdergaarden'e girerken gördüğü o an kadar hızlı ve mutlu atmaya başladı.

"Biliyor musun, Kasparov?" diye fısıldadı, bıçağın meşe sapını ve boynuzdan yapılmış bileziğini incelerken. "Sanırım kış artık gerçekten bitiyor."

Çünkü en ufak bir şüphesi yoktu. Bu bir Tojiro mutfak bıçağıydı. Aradıkları bıçak.

53

"Ne istersiniz?" diye sordu beyazlar içindeki barmen.

Harry gözlerini barmenin arkasındaki raflarda sıralanmış aquavit[25] ve viski şişelerinde gezdirdikten sonra yeniden sessiz televizyona çevirdi. Bardaki tek müşteri oydu ve içerisi tuhaf biçimde sessizdi. Daha doğrusu, Gardermoen Havalimanı'na göre sessiz. Uyku getiren bir ses uzaktaki kapılardan biri için anons yapıyordu ve yere sertçe vuran telaşlı bir çift ayakkabının tıkırtısı geliyordu. Gece için çok yakında kapanacak olan havalimanının sesiydi bu. Ama yine de başka seçenekler de vardı. Bir saat önce Tromso üzerinden Lakselv uçağıyla gelmişti ve elinde tek bir kabin bagajıyla varış salonu yerine aktarma alanına yürümüştü. Harry gözlerini kısarak barın yanındaki geniş ekrandan kalkış saatlerine baktı. Seçenekler Berlin, Paris, Bangkok, Milano, Barselona ve Lizbon'du. Vakit yeterliydi ve SAS'ın[26] bilet gişesi hâlâ açıktı.

Sipariş vermesini bekleyen barmene döndü.

"Madem soruyorsunuz, biraz ses istiyorum" dedi televizyonu işaret ederek. Katrine Bratt'la gür, kıvırcık saçlı bir adam olan İstihbarat Müdürü Kedzierski, Emniyet Müdürlüğü'nün dördüncü katında basın toplantılarının çoğunun gerçekleşti-

25. Patatesten damıtılarak yapılan İskandinav içkisi. (ç.n.)

26. İskandinavya Havayolları. (ç.n.)

ği Parole Salonu'nda bir masanın arkasına oturuyordu. Ekranın altında tek satırlık bir manşet dönüyordu: *Cinayet zanlısı Svein Finne, Smestad'da kimliği belirsiz bir nişancı tarafından vuruldu.*

"Üzgünüm" dedi barmen. "Havalimanında tüm televizyonlar sessizde çalışmak zorunda."

"Burada bizden başka kimse yok."

"Kurallar böyle."

"Beş dakika, sadece şu haber. Size yüz kron verebilirim."

"Maalesef rüşvet de kabul edemiyorum."

"Hımm. Eğer bir kadeh Jim Beam istersem ve iyi hizmet aldığımı düşünüp size bahşiş verirsem rüşvet olmaz."

Barmen kısacık gülümsedi. Harry'ye daha yakından baktı. "Siz şu yazar değil misiniz?"

Harry başını iki yana salladı.

"Ben okumuyorum ama annem sizi çok seviyor. Bir özçekim yapabilir miyiz?"

Harry başıyla ekranı gösterdi.

"Tamam" dedi barmen, elinde telefonuyla tezgâhın üzerine eğilip fotoğraflarını çektikten sonra uzaktan kumandaya basarak. Televizyonun sesi sadece birkaç kademe arttı, Harry daha iyi duyabilmek için öne eğildi.

Katrine Bratt'ın yüzü sanki her flaş patladığında parlıyordu. Sesini mikrofona duyuramayan uzaktaki bir gazetecinin sorusunu dikkatle dinliyordu. Cevap verirken sesi net ve güçlüydü.

"Ayrıntılara giremiyorum ancak şunu tekrar edebilirim, Oslo Emniyet Müdürlüğü bugün erken saatlerde Svein Finne'nin öldürülmesini araştırırken Finne'nin Rakel Fauke cinayetinden sorumlu olduğunu kanıtlayan güçlü bir delile ulaştı. Cinayet silahı Svein Finne'nin saklandığı kulübede bulundu. Finne'nin avukatının polise verdiği ifadeye göre Finne ona Rakel Fauke'yi öldürdüğünü ve suçu Harry

Hole'un üzerine yıkmak için delil yerleştirdiğini itiraf etmiş. Evet, siz?" Katrine salonda birini işaret etti.

Harry, *VG*'nin suç muhabiri Mona Daa'nın sesini hemen tanıdı.

"Kendisinin ve Kripos'un Finne tarafından nasıl bu denli kandırıldığını açıklamak için Winter'ın da burada olması gerekmez miydi?"

Katrine mikrofon denizine doğru eğildi. "Kripos kendi basın toplantısını yaptığında Winter bunu açıklayacaktır. Biz Oslo Emniyet Müdürlüğü olarak Finne'nin Rakel Fauke davasıyla bağlantısı hakkında bulduklarımızı Winter'a göndereceğiz ama dava tamamen bizim sorumluluğumuzda olduğu için bugün burada öncelikli olarak Finne cinayetini konuşmak üzere toplandık."

"Winter'ın davayı ele alış biçimiyle ilgili bir yorumunuz var mı?" diyerek devam etti Daa. "O ve Kripos, Cinayet Masası'nda çalışan masum ve merhum bir polis memuruna karşı alenen cinayet suçlamasında bulundu."

Harry, Katrine'in konuşmaya başlamadan önce durduğunu gördü. Yutkunduğunu. Toparlandığını. Ardından Katrine şöyle dedi: "Ben ve Oslo Emniyet Müdürlüğü buraya Kripos'u eleştirmeye gelmedik. Aksine, Kripos dedektiflerinden biri olan Sung-min Larsen, Rakel Fauke'nin katilini bulmamızda bize epey yardımcı oldu. Son soru. Evet?"

"*Daglbadet*. Finne'yi kimin öldürdüğünü tespit edemediğinizi söylediniz. Bazı kaynaklardan aldığımız bilgiye göre beraber hapis yattığı bazı eski mahkûmlar tarafından tehdit ediliyormuş. Polis bu konuyu araştırıyor mu?"

Katrine "Evet" dedikten sonra İstihbarat Müdürü'ne baktı.

"Pekâlâ, geldiğiniz için çok teşekkür ederiz" dedi Kedzierski. "Planladığımız başka bir basın toplantısı yok fakat..."

Harry barmene sesi kısabileceğini işaret etti.

Katrine'in ayağa kalktığını gördü. Muhtemelen şimdi evi-

ne gidecekti. Gert'i birilerine emanet etmiş olmalıydı. Harry onu şehrin caddelerinde taşırken bebek koltuğunda yeni uyanmış gülümseyerek Harry'ye bakan bebeği. Katrine'in ziline basarken işaretparmağını kavrayan bir şey hissedip aşağı bakmıştı. Gert minik, solgun parmaklarıyla bir beyzbol sopasını tutar gibi parmağını tutuyordu. Masmavi gözleri gitmemesini, onu burada bu şekilde bırakmamasını emredercesine bakıyordu. Artık ona bir baba borçlu olduğunu söylüyordu. Harry caddenin karşısındaki karanlık bir kapı girişinde dikilip Katrine'in apartmandan çıkmasını izlerken az kalsın ışığa adım atıp kendini gösterecekti. Ona her şeyi açıklayacaktı. İkisi için kararı ona bırakacaktı. Daha doğrusu, üçü için.

Harry bar taburesinde tekrar doğruldu.

Barmenin tezgâha içinde kahverengi bir şey olan bir bardak bıraktığını gördü. Harry bardağı inceledi. *Sadece bir kadeh.* Bunun dinlememesi gereken bir ses olduğunu biliyordu. *Haydi ama, küçük bir kutlamayı hak ettin!*

Hayır.

Hayır mı? Tamam, kutlamak için olmasa da bari ölenlere saygını göstermek, onların anısına kadeh kaldırmak için iç; seni kalpsiz, onursuz herif.

Harry bu sesle tartışmaya girerse kaybedeceğini biliyordu.

Önce kalkış saatlerini gösteren ekrana baktı. Ardından bardağa. Katrine şu anda evine dönüyordu. Buradan çıkıp bir taksiye binebilirdi. Zilini yeniden çalabilirdi. Bu defa ışıkta bekleyebilirdi. Kendini diriltebilirdi. Neden olmasın? Sonsuza dek saklanabilmesi zordu. Üstelik artık bir cinayet zanlısı da değildi. Derken aklına bir fikir geldi. İlk kez arabada, nehrin buz tabakası altında beliren bir fikir. Ama sonra unutup gitmişti. Asıl soru şuydu: Katrine ve Gert'e ne vermesi gerekiyordu? Gerçeğin ve varlığının onlara yarardan çok zararı mı dokunurdu? Tanrı bilirdi. Bu ikilemleri kaçmaya bir

bahane bulmak için uydurup uydurmadığını da. Parmağını saran o minik parmakları düşündü. O emreden bakışı. Telefonunun çaldığını hissedince düşünmeyi bıraktı. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı.

"Benim, Kaja." Sesi hâlâ yakından geliyordu. Belki de Pasifik o kadar uzak bir yer değildi.

"Selam. Nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz. Yeni uyandım. Tam on dört saat uyumuşum. Kumsalda, çadırımın dışında dikiliyorum. Güneş doğmaya başladı. Yavaşça şişirilen kırmızı bir balona benziyor. Yakında ufuktan kopup havalanacakmış gibi."

"Hımm." Harry bardağa baktı.

"Senden ne haber? Uyanmakla aran nasıl?"

"Uyumak daha kolaydı."

"Önünde bekleyen bir yas süreci var, senin için zor olacak. Artık Björn de yok. Yakınında sana destek olacak birileri..."

"Tanrım. Evet, var."

"Hayır, yok, Harry."

Kaja gülümsediğini sezmiş miydi, bilmiyordu. "Sadece bazı kararlar verebilmem için birine ihtiyacım var."

"Beni bunun için mi aramıştın?"

"Hayır. Anahtarları aynı yere bıraktığımı söylemek için aramıştım. Kalmama izin verdiğin için sağ ol."

"Kalmana izin verdiğim için..." diye tekrarladı Kaja. İç çekti. "Deprem buradaki binaların çoğunu yıkmış ama burası inanamayacağın kadar güzel, Harry. Güzel ve mahvolmuş. Güzel ve mahvolmuş, anlıyor musun?"

"Neyi anlıyor muyum?"

"Güzel ve mahvolmuş şeyleri seviyorum. Senin gibi. Ben de biraz öyleyim."

Harry konuşmanın nereye gittiğini tahmin edebiliyordu.

"Buraya gelemez misin, Harry?"

"Deprem yüzünden altüst olmuş bir Pasifik adasına mı?"

"Yeni Zelanda'ya, Auckland'e. Uluslararası çalışmaları oradan yöneteceğiz, beni de oranın güvenliğinden sorumlu kişi yapacaklar. Bugün öğleden sonra bir nakliye uçağıyla oraya gidiyorum."

Harry kalkış saatlerine baktı. Bangkok. Belki oradan doğruca Auckland'e giden bir uçak bulabilirdi.

"Bunu biraz düşüneyim, Kaja."

"Harika. Düşünmen ne kadar zaman..."

"Bir dakika. Sonra seni ararım, olur mu?"

"*Bir* dakika mı?" Sesi mutlu geliyordu. "Tamam, o kadar dayanabilirim herhalde."

Harry telefonu kapattı.

Önündeki bardağa hâlâ dokunmamıştı.

Kaybolabilirdi. Karanlığa gömülebilirdi. O anda, arabada buzun altındayken aklında belirip kaybolan fikrin ne olduğunu hatırladı. Su çok soğuktu. Korkutucuydu. Issızdı. Ama bir şey daha vardı. Sessizdi. Alabildiğine huzurlu.

Kalkış ekranına son kez baktı.

Bir adamın kaybolabileceği yerlere.

Bangkok'tan Hong Kong'a gidebilirdi. Orada hâlâ bağlantıları vardı, çok fazla zorluğu olmayan basit bir işte, hatta belki yasal bir işte çalışırdı. Ya da diğer yöne gidebilirdi. Güney Amerika'ya. Mexico City'ye. Karakas'a. Gerçekten kaybolmaya.

Harry ensesini kaşıdı. Bilet gişesinin kapanmasına altı dakika vardı.

Katrine ve Gert. Kaja ve Auckland. Jim Beam ve Oslo. Hong Kong'da temiz bir hayat. Ya da Karakas.

Harry cebini yokladı ve mavi-gri renkli küçük bir metal cisim çıkardı. Kenarlarındaki noktalara baktı. Derin bir nefes aldı, avuçlarını kapadı ve zarı sallayarak önündeki tezgâha yuvarladı.

Jo Nesbo©Cato Lein

Eski ve yeni düşmanlarla karşı karşıya kalan Harry Hole hayatının en zor davasını çözmek zorunda...

Rakel tarafından terk edilen Harry Hole şimdi ufak tefek davalar verilen bir polistir ve eski dostu Jim Beam'e dönmüştür. Uzun yıllar önce hapse attırdığı ve pek yakında dışarı çıktığında suç işleyeceğinden emin olduğu "Nişanlı" Svein Finne'nin peşine düşmek niyetindedir. Ancak her şey sarpa sarar. Harry çok içtiği bir sabahın ertesinde kanlı kıyafetlerle uyanır, önceki geceyle ilgili hiçbir şey hatırlayamaz. Dehşetli bir kâbusun sadece başlangıcıdır bu.

Bıçak insanların neden Nesbo'nun kitaplarını okuduğunu hatırlatıyor. Nesbo'nun eski kitaplarından daha yoğun ve karmaşık bu roman... *Kızılgerdan*'ı anımsatıyor. Roman... Harry'yi bıçak sırtı denilebilecek bir yerde bırakıyor...

The Sunday Times

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Yarasa*, *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Hayalet*, *Hamamböcekleri*, *Polis*, *Kızılgerdan ve Susuzluk* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Can Yapalak

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺46

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-6743-2

9 786050 967432

Doğan Kitap